

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI
HISTORIARUM LIBRI IX.
GRAECE ET LATINE.

TOMUS VI.

Adnotationes ad lib. V — IX.

ARGENTORATI

TYPIS PHILIPPI IACOBİ DANNBACH.

HERODOTI

MUSAE

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM

DENUO RECENSUIT

LECTIONIS VARIETATE

CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA

ADNOTATIONIBUS

WESSELINGII ET VALCKENARII

ALIORUMQUE ET SUIS

ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRAEC. PROF.

ACADEMIAE REG. INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCR.

TOMUS SEXTUS.

ARGENTORATI ET PARISIIS

APUD TREUTTET ET WÜRTZ, BIBLIOPOLAS.

MDCCCXVI.

HERODOTI HISTORiar.

T. VI. P. I.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. V — VII. c. 171.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUINTUM.

CAP. I. 5. Οἱ γὰρ ὧν ἀπὸ Στρυμόνος) Mera haec nonnemi-
mini stribiligo: locum enim misere esse lacunosum, cui
sarciendo nullum nunc remedium. Mihi alia mens. Quid
illud tandem, unde lacunae suspicio? Uberior-ne de *Paoni-
nibus* commemoratio? At illa commodiore loco et tempore
cap. 12. sequetur; quam hic si deposuisset, longius ab in-
stituto de *Perinthii* sermone aberrasset. Verum abstineo
me in re cuius apertissima. WESS.

17. νῦν ἡμέτερον τὸ ἔργον) Docte *Valckenarius* hanc illu-
stravit dictionem ad Tragici *Phoeniss.* vs. 447. *Eustathia-*
num *παιωνίσας* [lin. 18.] Codices aversantur, non ma-
lum alioqui, et cum vulgato, scribarum arbitrio, mul-
tisariam conmutatum apud *Cl. Dukerum* ad *Thucyd.* lib.
I. 50. et *Diodorum* XIII. 16. Forte tamen *Eustath.* *παιωνίσας*
voluit, in quo et *Παιῶνες* liquidior *παρήχσεις*, ab eo notata,
quam quidem altero. Statim *πολλῶν τι Arch.* non absur-
dum ob consequens ὀλέγους, nisi in *Musis* πολλῶν sedem cre-
berrime occuparet. WESS.

18. *παιωνίσας ἐπιχειροῦσι οἱ Παιῶνες*) In his observata
παρήχσεις *Eustathio* in *Iliad.* β'. pag. 272, 22. est illa certe
fortuita, qualem alibi dixit *ὁ σπουδασθεῖσαν ἴσως, ἀλλ' εἰχῆ*
καὶ οὐκ ἐκ περιέργου παραπισσεῦσαν, in *Od.* I. p. 366, 18. Stu-
diose quaesitas recentioribus, commodum oblatas allite-
rationes non prorsus evitarunt veteres: praeter ceteros
Reiskius apta quaedam eam in rem collegit in *Miscell.*
Lips. Nov. VI. p. 113. Quod sequitur, *πολλὸν ἐκράτησαν*,
Herodoteum est, ut *πολλὸν ἐσώθησαν* V. 102. Usitatius *πολ-*
λῶ ἐκράτησαν est et apud *Herod.* V. 77. forsitan et hic olim
Herod. T. VI. P. I.

lectum: πολλῶν exhibet Cod. Arch. In talibus autem πολλῶν saepe male transiit in πολλῶν. Ingenio Marklandi digna venusta est correctio, [Ev. Matth. x, 31.] πολλῶν στρουθίων διαφέρει. VALCK.

CAP. III. 1 seqq. Θρηίκων δὲ ἔθνος μέγιστόν ἐστι etc.) Unius si Thraces imperio concordēs regerentur, Herodoto iudice, ἁμαχόν τ' ἂν εἴη καὶ πολλῶν κράτιστον πάντων ἔθνων. Huic sententiae suam, nisi fallor, opposuit Thucydides lib. II. cap. 97., dum ἡ βασιλεία (inquit, de Thracibus loquens:) μέγιστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ· ἰσχυρὴ δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλήθει πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν: nullam addit gentem esse nec in Europa neque in Asia, quae posset Σκυθαῖς ὁμογνωμονοῦσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Sunt apud Thucydidem multa, quibus suum ab historiae patre dissensum aemulus non noluerit significatum: vere Aristides T. III. p. 650., ὅτι δ' ἐνέστι φρόνημα τῷ Θουκυδίδῃ εὖροις ἂν καὶ διὰ πάσης τῆς συγγραφῆς: neque tantum φρόνημα, sed et Helanici, Hecataei, similitumque, quin ipsius etiam Herodoti, καταφρόνημα. Nostri locus obversabatur Pausaniae, lib. I. [cap. 9.] p. 22. scribenti: Θρακῶν τῶν πάντων οὐδένες πλείους εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κελτοί, πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντιέταζοντι. Optime Gronov. in his [lin. 2.] φρονέοι: pro φρονέοιτο: sed quod in proximis posuit, [lin. 5.] ἐν γίνηται, si Graecum esset in tali phrasi, hic certe sensum non admitteret tolerabilem. Redibit, opinor, scriptio vera: ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μήποτε ἐγγίνηται: nullo modo contingere poterit τοῦτο, τὸ ὑπ' ἐνὸς ἀρχεσθαι, ἢ φρονεῖν κατὰ ταῦτό. VALCK.

2. εἰ δὲ ὑπ' ἐνὸς ἀρχοῖτο) Allubescit Ionicum ἀρχοῖατο ex Vind. et Arch.; ac paene, ut ἢ φρονέοιεν fuisse olim opiner, adigit. Praecedens ἔθνος non moratur, ut nec similia. Tale lib. III. 113. τὸ δὲ ἕτερον γένος τῶν οἴων -- φροῖουσι. Inmanem Thracum multitudinem Pausan. I. 9. silentio non pressit. Quam autem caussam, cur inexpugnabiles non sint, Noster in medium ponit, eadem in numerosissima Scytharum gente apud Thucydidem lib. II. 97., cui in Cod. Cassel. adscriptum, περὶ Σκυθῶν τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος λέγει, vero conveniet, ubi περὶ Θρακῶν corrigetur. WESS.

9. Κρηστώναιων) Stephani Κρηστώνη, Thracum urbs, ex Herodoto, nusquam in Musis. Κρηστωνάους, Κρηστωνάην ex

schedis Med., Κρηστωνικήν lib. VII. 124. 127. et VIII. 116. videbimus. Γρηστωνίαν καὶ Βισαλτίαν (eidem enim regi, uti posteriore loco innuitur, parebat.) *Thucydidei* lib. II. 99. iungit; ubi doctissimus *Wasse* multa, oblitus Attici scriptoris τὸ Βισαλτικὸν καὶ Κρηστωνικὸν lib. IV. 109., quo Γρηστωνία nonnihil debilitatur. WESS. — Conf. lib. I. cap. 57, 3. et ibi notata. Apud *Steph. Byz.* vero forsitan sic scriptum oportebat: Κρηστώνη, πόλις Θράκης. ἔσκε δὲ εἶναι ἢ Κρήστων παρ' Ἡροδότῃ: quod inde etiam fit probabile, quod pro altera forma Κρηστώνη testimonium invocatur *Lycophronis*. S.

CAP. IV. 4. κατὰ δὲ τὸν γινόμενόν σφι καὶ ἀπογιν.) Istam consuetudinem, ut huius vitae malis congruam, laudaverat *Euripides* in *Cresphonte*: Nam nos decebat coetus celebrantes domum Lugere, ubi esset aliquis in lucem editus, Humanæ vitæ varia reputantes mala. At, qui labores morte finisset graves, Hunc omni amicos laude et lætitia exsequi. Haec ubi leguntur in *Ciceron. Tusc. I. c. 48.*, Graeca dedit accuratius scripta *Io. Davis.* quam fecerant *Grot.* in *Stob.* p. 495., aut *Gataker.* *Advers. Misc. cap. x.* Τὸν φόντα θρηνηῖν εἰς ὃς ἔρχεται κακὰ, non τὸν ζῶντα, praebent *Aeschin. Socr.* in *Axiucho* pag. 142. *Plut. T. II. p. 36. E.* *Dion. Chrys. pag. 276. D.* et *Aristid. T. III. pag. 326.* Lugebant infantem natum *Trausi*, secundum *Herodotum*, [lin. 7.] ἀνηγεόμενοι τὰ ἀνθρώπηια πάντα πάθει: istam scripturam satis adfirmavit *Diss. Herod. p. 84.*; altera, ἀνοργεόμενοι, non Graeca, sicut multis mendosis, abusus est *Wetsten.* in *Lucæ Ev. xxiv, 45.* Qui *Herodotea* quoque transscripsit *Stobaeus*, haec e *Nicolao* dederat *Damasc. p. 603.* Κανσianoὶ τοὺς μὲν γενομένους θρηνοῦσι, τοὺς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι. Huius populi nomen *Zenobio Cent. V. Prov. p. 123, 2.* restituendum putat *Davisius*; ex *Herodoto Trausorum* nomen *Ampl. Bouhier.* in *Ciceron. Tusc. p. 88.* VALCK.

7. ἀνηγεόμενοι) Expuli ineptum illud ἀνοργεόμενοι, dignissimum obscurissimi inventoris tenebris. Credo operas vocabulo sordes adpersisse, minime a *Galeo* et aliis detersas. De *Trausis*, et, qui eorum morem illustrent, *Euripidis* cultissimis e *Cresphonte* versibus, praestat tacere. Uberrime *Bouhierius* et *Davisius* ad *Ciceronis Disput. Tuscul. lib. I. cap. 48.* et, eorum vestigia premens, *Uptonus*

in *Arrian.* pag. 250. [ad *Epicteti Dissert.* lib. IV. cap. 5.] WESS.

8. γῆ κρύπτουσι) *Obsequor schedis et scriptori, cui crebrum: mox cap. 8. ἢ ἄλλως γῆ κρύψαντες: et lib. I. 140. τὸν νέκυν Πέρσαι γῆ κρύπτουσι: tum IV. 103. Quae quidem abunde videntur.* WESS.

CAP. V. 2. ἔχει γυναῖκας ἕκαστος πολλὰς) Eadem de Paenibus c. 16. Vere itaque de Thracia, τῷ ἐν μέρει λέχως Διδῶσι πολλαῖς εἰς ἀνὴρ κοινοῦμενος Euripides Androm. vs. 215. Vere Strabo, ἐξ ἱστορίας in Menandri fabula Getam fari, Ταμῆ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς εἰ μὴ δεκ', ἢ ἑνδεκα γυναῖκας, δαδεκα τε, πλείους τινές. Lib. VII. pag. 455. c. [p. 297. ed. Cas.] Quod polygamiae studium, Graecorum plerisque odiosum, in barbaris nunc et olim celebrabatur. WESS.

5. ἢ τις αὐτίων ἐφίλειτο μάλιστα) *Dorum Aeolumve ἐφίλειτο valeat, ubi poterit: quod reduxi, commatis Ionici. Getarum legem, τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, Stephan. Byz. attigit in Γετία, de certamine silens, quale in Indis receptissimum nostra et superiore aetate in Diodori lib. XIX. 34., ubi vide, et quae nuperrime Cl. P. Barmanus Secund. ad Antholog. lib. I. p. 185.* WESS.

Ibid. ἐφίλειτο) Hoc ex Aldi potuerat Ed. revocari: quod in alias irrepserat ἐφίλειτο, verbum nobis in Porti Lexicon introduxit velut Ionicum φίλημι, et φίλημαι. Auctor idoneus Heraclides docet Dorica fuisse φίλημι, πόθημι: Aeolica, φίλεμι, πόθεμι. Hunc etiam tangens Herodoti locum, Stobaeus, pag. 614., ex Nicolao Damasc. Indorum uxores memorat, hoc certamine Threissis magis nobilitatas. Cicero Tusc. V. 27. Cum est cuius earum vir mortuus, in certamen iudiciumque veniunt, quam plurimum ille dilexerit: - - - quae est victrix, ea laeta, prosequentibus suis, una cum viro in rogum imponitur; victae moestae discedunt. Ibi plura Davis. p. 402, et ad Aeliani Var. Hist. VII. 18. notant Schesfer et Perizon. Tale certamen inter duas Indas mulieres in Eumenis exercitū narrat Diodorus Sic. XIX. c. 33. et 34. Multo magis mirabile, quod de tribus eiusdem familiae Graecis mulieribus memoriae tradidit Pausanias lib. IV. [cap. 2.] p. 284., quae πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἐαυτὰς ἐπικατέσφαιον. VALCK.

CAP. VI. 7. καὶ τὸ μὲν ἐστίχθαι, εὐγενὲς) Artemi-

Διογ. Onirocr. I. 9. στίζονται παρὰ Θραξίν οἱ ἰνυγίης παῖδες, bene quidem, quamquam non soli. Thracum τὰς γυναῖκας τὰς ἐλευθέραις στιγμάτων μεσάς, καὶ τισούτω πλείονα ἔχουσας στίγματα καὶ ποικιλωτέρα, ὅσα ἀν βελτίους καὶ ἐκ βελτιόνων ὁκοῦσι, ex visu Dio Chrysost. proponit Or. XIV. p. 235. n. Caussam vero et originem eorum stigmatum, sed fabulosa, Phanocles in Stob. Serm. LXII. p. 400. Verum de his locupletissime Io. Rhodius in Scribonii Largi Conposit. Med. 231. p. 310. Quod his cohaeret, [lin. 8.] ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον, in priscorum etiam Germanorum moribus apud Tacitum de Mor. Germ. c. 14. WESS.

8. ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον) Quando γῆς ἐργάτην opponit, ipsisque τὸ ἔξῃ ἀπὸ πολέμου itidem κάλλιστον habitum scribit, primam Herodotus vocis respiciens significandi dotem, qua notat ἀργός ab opere rustico vacantem, honestius intelligit otium, quodque homines bellicosos non dedeceret. ἀργὸν εἶναι, et πολεμικόν, in talibus tantundem paene valent. Talem ἀργίαν ἀδελφὴν τῆς ἐλευθερίας dixerat Socrates, si dicti legitimum nobis patrem tradidit Aelian. Var. Hist. X. 14, Ostendere voluit Maximus Tyr. Diss. XXIX. ὅτι λυσσιτελέστεροι τῇ πόλει οἱ προπολεμοῦντες ἢ οἱ γεωργοῦντες. Ad perficiendum civitatis corpus optimi rectores utrumque genus aequè censuerunt necessarium. Hippodamus sive Thurius seu Milesius in libro de Rep. tres civitatis partes constituit ap. Stobaeum p. 248., τὸ βουλευτικόν, quod velut optimum deberet ἀρχαί: τὸ βάνανσον, quod ut deterius deberet ἀρχισθαι: τὸ ἐπικούρον, velut μέσον: hanc partem conficiunt bellatores; secundam, agricolae, artifices, et mercatores. Artibus abstinentes sellulariis agroque colendo, atque adeo ἀργοί, apud plerasque gentes amantiores libertatis habebantur honoratiores: vide Herod. II. cap. 167. Quod vero Socrati tribuit Aelianus, dixerit-ne suavissimus agriculturae laudator addubito: certe dixit in Xenoph. Oeconom. p. 482, 25., Regem Persarum, ἐν τοῖς καλλίστοις τε καὶ ἀναγκασιότατοις ἡγούμενον εἶναι ἐπιμελήμασι γεωργίαν τε καὶ τὴν πολεμικὴν τέχνην, τούτων ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς ἐπιμελεῖσθαι. De sellulariis opificiis minus ille iudicabat honorifice. VALCK.

CAP. VIII. 4. θάπτουσι κατακαύσαντες) Igne sepiunt, θάπτουσι πυρί, ut in Aeliano de Nat. Anim. X. 22.

Diodoro Siculo, atque aliis. Humationem certe ab illa ignium sepultura nitide distinguit. WESS.

CAP. IX. 6. τοῖσι ὄνομα εἶναι Σιγύννας) Perperam sibilantem litteram nationis titulo *Med.* abstulit. Σίγυννοι Apollonio Rhod. IV. 320. Straboni Σίγυννοι, sed in Asia, qui ἰππάριας δὲ χρῶνται μικροῖς δασείν -- τέθριππα δὲ ζευγνύουσι, prorsus ut hi Europaei, bene Casaubono adnotante, lib. XI. p. 790. B. [p. 520. B. ed. Cas.] Quod autem olim hariolabar, Zosimum hac narratione deceptum de Hunnis vulgasse, εἴτε οὗς Ἡρόδοτος φησι παροικεῖν τὸν Ἰστρον, σιμὸς ἀσθενίας ἀνθρώπων, lib. IV. c. 20. necdum abiicio. Audiit de Sigunnis, inque illis Hunnos latere censuit, his erronee tribuens, quod Sigunnarum equis conveniebat. Equidem in Musis nihil scrutando inveni, unde *Novae Historiae* scriptor dicta excusare queat. WESS.

15. γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ) Sophocles in Aiac. dixerat vs. 655. Ἀπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίμματος χρόνος Φύει τ' ἄδελφαι, καὶ φαίνετα κρύπτεται. Κούκ' ἔστ' αἰλπτον οὐδὲν. Proxima Σιγύννας δ' ἂν καλέουσι --- τὰ δόρατα, merito tanquam adulterina Criticis hinc furcillis deturbanda censuit vir summus in Diss. Herod. p. 55. Ponitur in his articulus usitato Grammaticis more; qui, iam traditus ab Henr. Stephano App. de Dial. Att. p. 221. ignoratus tamen homines saepe decepit rerum antiquarum peritissimos; hoc in loco turpissimum in errorem induxerat interpretes Herodoti, quod monuit Erud. Auctor des *Essais de Critique sur les Traductions d'Herodote* p. 157. VALCK.

15 seqq. Σιγύννας δ' ἂν --- τὰ δόρατα) Non videntur Herodotea, sed iusto officiosioris Scholiastae. Turbant certe orationis seriem, indigna Patre historiarum. Qui quareso illi οἱ ἄνω ὑπὲρ Μασσιλῆς Λίγυες, aut, ut Laurentius habuit, Λίβυες, Poeni? Somnia grammatici. Σιγύννους δὲ καλεῦσιν οἱ Κύπριοι τὰ ἀκόντια interpretes Apollonii Rh. II. 99. Suidas, Σιγύνη καὶ Σιγύνους, τὰ δόρατα παρὰ Μακεδόσιν. Sic hoc de genere solent, non Herodotus. WESS. — Vetus admodum fuerit oportet adsumendum, quod libri omnes, qui diversis ex familiis ad nos pervenerunt agnoscunt. Equidem, cur Herodoto indigna ista iudicarem, nullam vel vidi vel exputare caussam potui. S.

CAP. X. 3. καὶ ὑπὸ τούτων οὐκ εἶναι etc.) Nihil ve-

rius. Fabulabantur apum examina trans Istrum agminatim volare, aditumque hominum impedire. Similis fabella in fuis pennis, visu transituque prohibentibus: οὐκ οἶά τε εἶναι ἔτι προσωτέρω οὔτε ὄραϊν, οὔτε διεξιέναι, ὅπερ ὁ πτερῶν κεχυμένων lib. IV. 7. Quod adnectitur, apes esse ζῶα δύσριγα, a veritate quidem haud deflectit, non aptum tamen ad apes septemtrionis regionibus eliciendas. Secus habet, nec reticuit *Aelianus* Hist. Anim. II. 53. Nostro ἀκοὴν ἄδειν exprobens. WESS. — De *Aeliano*, ista respiciente, et contraria *Herodoteis* narrante monuit etiam *Valck. S.*

CAP. XI. 7. Μύρκινον τὴν Ἠδωνῶν) Dixit *Aeschylus* Ἠδωνίδα αἶαν in Pers. vs. 495. adprobans quodammodo τὴν Ἠδωνίδα Arch. et Vind. At receptum c. 124. redibit. Hoc *Tzetzae* vide Chil. III. vs. 508. Ὅτις Μυρκίνος Ἠδωνὸς πρότερον ἐκαλεῖτο, ubi res Ἠδωνῶν requireret, nisi eodem modulo iteraretur versus Chil. IX. 221. Et talia tamen ex *Herodoto*. Ecce tibi aliud. Schol. in *Thucyd.* II. 99. Ἠδωνοὶ καὶ μεταπλάσμων Ἠδῶνες καὶ Ἠδῶναι· οὕτως Ἡροδότος. Atqui is Ἠδωνὸς semper. Scripserat Criticus Ἡραδιανὸς, quemadmodum et *Cassel.* in schedis, monente Cl. *Dukero*. WESS.

Ibid. Μύρκινον τὴν Ἠδωνῶν) Myrcinum Edonidem, *Valla*: concinit Arch.; τὴν Ἠδωνίδα recipiet, opinor, *Herod.* Hinc *Berkelii* firmatur coniectura in *Steph. Byz.* Ἠδωνίδ' αἶαν dixit *Aeschylus* in Pers. vs. 495.; quaeque sacris operabantur *Bacchi*, sunt e Latinis etiam *Poëtis Edonides* notissimae. Μύρκινος, Ἠδωνικὴ πόλις audit *Thucydidi*, IV. 107. Ἠδωνικὸν πολεσμάτιον, *Diodoro* XII. 68. *Darius* apud *Io. Tzetzen* Chil. III. vs. 503. Τὸν Κῶν (non κῶμην) μὲν τῆς συμβουλῆς ἕνεκα τῆς προτείας· Ἐξ ἰδιώτου τύραννον ποιήσας Μιτυληνῆς Τῷ Ἰστιαίῳ δίδωσι κρίζειν δὲ τὴν Μυρκίνον. VALCK.

CAP. XII. 4. Ἦν Πίγρης καὶ Μαντῆς ἄνδρες Παίονες) Si vel in optimis libris scriberetur ἦσαν - - - ἄνδρες Παίονες, ego tamen inusitatus ἦν a novatore [*Herodoto*] veterumque *Poëtarum* imitatore positum censerem. Τοιοῦτον καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τό, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· καὶ παρ' Ἐπικλήμῳ, Ἦν δ' ἱππῶσι μακροκαμπυλαύχενες, (καὶ, Ἦν δὲ νάρκαι, - - - ἦν δὲ ζύναιαι) Τέτρακίς τε σπερματολόγοι, κάρλακαὶ συκαλλίδες, *Eustath.* in *Iliad.* p. 1148, 41. Integros *Epicharmi* duo trochaicos *Athenaei* praebuit Epitome: vide II. p. 65. E. Interiecta petita sunt ex alio eiusdem comoediae loco, quem

habet *Athen.* VII. p. 286. c. conf. p. 278. A. Lacon in *Aristoph.* *Lys.* vs. 1263. Ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἰλάσσως τὰς ψάμμας τοὶ Πέρσαι. In epigrammate apud *Aeschin.* contr. Ctes. vulgatur p. 80. Ἦν ἄρα καὶ κείνοι ταλακάρδοι: ubi scribi debuerat Ἦ ἄρα. Non reperietur illud ἦν, pro ἦσαν, apud alios historicos veteres sic adhibitum: neque tamen ignoro Herodoteum usum ab Epicharmeis esse diversum; sed illinc multo magis distant, quae prima facie forsitan alicui videri possent simillima, qualia multa dedit in doctis suis ad *Charitonem* collectantibus *Clar. D'Orvillius.* VALCK.

11. ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσιν) Ad ista tria vel de suo quartum adiecit *Aelianus*, aut, quod verius arbitror, alium in his sequutus est auctorem, de *Nat. An.* VII. 12. Paconides enim feminae secundum *Aelian.* τῇ μὲν κεφαλῇ φέρουσιν ὑδρίαν, - - - ἐξαγρήσασαι δὲ τοῦ κώλου θηλάζουσι τὰ βρέφη, καὶ - - - ἵππον εἰς ἀρδίαν ἄγουσι, καὶ ταῖς χερσὶ νήθουσι λῖνον. Ubi *Herod.* dicit κλώθουσιν λῖνον, [*lin.* 12.] *Med. Cod.* habebat κλώσαν: nota sunt ἐρίου κλώματα, quae levi pollice deducebant αἱ κατάκτριαι. De sorore *Pigretis* et *Mantysis* sic agit *Io. Tzetzes* *Chil.* X. 200. etc. ut solum sequi videatur *Herodotum*; atque eidem alter fratrum dicitur *Μαντύης*, ut in *Med.* *Herodoteae* vel eandem vel simillimam narrat historiam, sed quam evenisse scribit sub *Alyatte*, *Nicolaus Damasc.* *Valesii*, p. 497. VALCK.

12. κλώθουσιν λῖνον) *Euripidis* κλωστήρ λίνου apud *Polluc.* VII. 31. et alia in re *Aeschyli* *Choëph.* vs. 505. congruunt. *Nic. Damascenus* simili in historia νήθουσιν ἐκ τῆς ἡλακάτης τὸν ἄτρακτον. In *Med.* et *Ask.* κλώσαν aut κλώσασαν [quae quo pertinerent ignorare se professus *Gron.* erat] nullum mysterium; prius ex κλώ, posterius ex κλώω formarunt, natalibus τοῦ κλώω et κλώσκω indicatis. Quod deinceps [*lin.* 13.] *Suidas* ἐπιμύλειον τῷ Δαρσίω, in menda cubat, hinc, quod *Portum* et *Kuster.* haud fugit, deterenda. WESS.

21. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς) *Nic. Damascenus*, quod significavi, eandem de muliere *Mysa* ex *Thracia* narrationem in *Constantini* *Porphyrog.* proposuit lib. I. de *Themat.* c. 3. quae *Alyattis*, *Lydorum* regis, aetate contigerit. *Gronovii* vero ex *Marmorib.* *Oxoniens.* p. 127. picturam et interpretationem multo risu *Lacrozius*, *Fabricius* et *Wolfius* exploserunt in *Thesauro* *Epistol.* *Lacroziano* T. II. p. 97. WESS.

Ibid. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφ.) Nicolao dicitur Damasc. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βαστάζουσα στάμνον. Ubi paulo ante legebatur, ἤρσει τὸν ἵππον, [lin. 19.] invenisse videtur Eustath. ἤρσει, quod interpretatur ἐπὶτίξῃ in Iliad. θ'. p. 591, 36. et in ista sede vulgato non est deterius. Ἀρδιν; hic Aeliano εἰς ἀρδίαν ἄγειν, potum agere, multo est usitatius quam ἄρσαι. In historia Herodotea scribi debuit a Io. Tzetze Chiliad. X. vs. 207. Ἡ δὲ ποτοῦ κορέσασα τὸν ἵππον, ὅνπερ εἶπον: non, quod vulgatur, κεράσασα. VALCK.

CAP. XIII. 4. οὐκ πρόσω σκοπὴν etc.) Expressit, Porto monitore, Homericum Ἡλῖος γὰρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν, Odyss. θ'. 302. Reduxi οὐκ, in οὐ καὶ olim etiam conversum lib. IV. 155. [At non solum percommodus hic locus alteri scripturae οὐ καὶ πρόσω, in vicinia alicubi: sed et per se parum commodus isti οὐκ, quae vocis forma negationi vim addit, ut sit nequaquam, neutiquam; quod est ab hoc loco alienum, ubi satis omnino erat, haud procul.] Iocus autem in Galeum Celeb. Editoris ob Λυδικὰ et πόνταρι abesse debuerat, aut certe civilior; siquidem in posteriore manifesta operarum aberratio, prius, nisi scribae Λυδικὰ voluerint, tueri, sicubi necessarium foret auxilium, Λυδικὴ λῖθος Hesychiū possit. Verum ab his abstineo manum. WESS.

10 seq. ἡ Παιονία --- πεπολισμένη) Omnia ex vero si Aprianus scripserit, οὐ πόνταις ὄκουν οἱ Παιόνες, ἀλλ' ἀγροὺς ἡ πώμας κατὰ συγγένειαν, Illyr. p. 12. Ed. Hoersch. [cap. 22. nostrae edit. T. II. p. 859.] Sed illi Panonii Dravum inter Savumque et Danubium: his ad Strymonem Paeonibus suas fuisse urbes, deinceps clare adfirmatur. Paeonia, πεπολισμένη, urbibus instructa et distincta. Strabonis χώραν πολέξιν huc pertinet, erudite a Casaubono explicatum, lib. VIII. p. 560. [p. 364. d. ed. Cas.] WESS.

CAP. XIV. 7. λαβὼν ἡγεμόνας ἐκ τῆς Θρηάκης) ἡγεμόνα Valla legit vertitque, sumpto e Thracia duce. Duces isti Gallos interpretes deceperunt, ignorantes Herodoto quoque ducem itineris dictum ἡγεμόνα, VIII. 35. quales plene dixerat ἡγεμόνας τῆς ὁδοῦ, VIII. 31. et forsā V. 100. ubi hoc praehent margo Steph. et Valla. Sic vulgo loquuntur recentiores: Iuncus apud Stobaeum p. 593, 43., οὐχ ἡγεμόνος ὁδοῦ τυρχάτων; --- οὐ στέγης (male vulgatur ὥστε γῆς)

εὐπορῶν, εὐ τρεφῆς: est tamen et apud *Thucyd.* ἡγεμῶν τῶν ὀδῶν, III. 98. Alibi *Thucydidis* talis simpliciter dicitur ἡγεμῶν, sicut *Sophocli* *Oed.* in *Col.* vs. 1538. *Enrip.* *Phoen.* 1610. *Aristoph.* *Πλουτ.* 1162. sed nemini frequentius quam *Xenophonti.* *Zonaras* in *Lex.* et *Suidas*: ἡγεμῶν, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. *Ξενοφῶν* (Κυρ. *Av.* lib. IV. p. 189, 3.) καὶ τὸν ἡγεμόνα δῆσαντες παραδίδασιν αὐτοῖς. VALCK.

CAP. XV. 13. Σιροπαίονες) Sic utcunque bene; melius Σιριοπαίονες ex *Steph. Byz.* in Σίρις et *Holstenii* suspicione. Oppidum Σίρις ἢ Παιονίη lib. VIII. 115. consulto ita positum, sicuti et Σίρις ἢ ἐν Ἰταλίῃ eiusdem libri c. 62. WESS.

CAP. XVI. 1 seqq. Οἱ δὲ περὶ τὸ Πάγγαιον etc.) Fuit qui ad istum modum sequentia, οἱ δὲ περὶ --- καὶ Δόβηρες καὶ Ἀγριαῖνες καὶ Ὀδόμαντες, καὶ --- Πρασιάδα ἔχοντες, οὐκ etc. corrigebat, omnes extra *Paeoniae* fines semovens; nimium, ut censeo, caute. *Paeones* enim olim cis et uls *Strymonem* latissime coluerunt, plures nationes complexi apud *Plinium* lib. IV. 10. Adhaerent arte illia *Doberes* et *Paeoplae* c. 113. *Polymniae*, haud aliter atque hic. Δόβηρος quoque *Παιονική* *Thucydidis* lib. II. 98. originem et situm testatur. WESS.

16. τὰ δὲ νῆπια παῖδια δέουσι τοῦ ποδοῦ σπάρετω) Convenit, non neglectum a *Berglero*, istud *Heliodori* *Aeth.* lib. I. p. 11. ἔρπειν δὲ ὀρεγόμενον (τὸ παῖδιον) εἰ αἰσθόιτο, ἰμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάλας, ὅσον ἐπ' ἄκρῳ τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλλιᾶς ἐπιβαίνειν ἐπί-τρεψε. Cetera non describo, haud dissimile praedonum in *Aegypti* *Bucoliis* vitae institutum, quale *Prasiadem* paludem habitantium, enarrantia. Ceterum insolens minime iumentis pabulum pisces. *Athenaeus* de *Thraciae* quadam parte lib. VIII. p. 345. E. οἶδα καὶ τοὺς περὶ Μόσυνον τῆς Θράκης βοῦς, οἱ ἰχθῦς ἐσθίουσι, παραβαλλομένους αὐτοῖς εἰς τὰς Φάγνας: in quibus ego *Mosynum* *Thraciae* non novi, nisi si ligneas *Prasiadis* paludis domos scriptor indicarit. Μόσυνοι, μόσυνοι, μόσυνες, *Thracum* et vicinorum erant sermone ἑλλήνων οἰκοῖ in *Schol.* *Apollon.* *Rh.* II. 379. Ut ut illud ceciderit, pisces iumentis saepe esui in frigidis et maritimis *Euprae* tractibus esse, multi inque his *Thorm.* *Torffaeus* *Hist.* *Norveg.* Part. I. lib. II. 24. prodiderunt. *Aeliani* *Παιονίδα λίμνην*, eiusdemque pisces, victui bubus, de *An.* XVII. 30. recte cum *Prasiade* lacu contulit *A. Ortelius*. WESS.

Ibid. Μουσι τοῦ ποδὸς σπάρτω) Horum, ut puto, meminerat Heliodorus, vitam enarrans in Aegypti paludibus degentium lib. I. p. 11. παιδίον ἔρπειν ὀρεγόμενον εἰ αἰσθοίτο, ἰμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας ὅσον ἐπ' ἄκρου τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλιᾶς προβαίνειν ἐπὶ τρεφεῖ, καινόν τινα χειραγωγὸν αὐτῷ τὸν δεσμὸν τοῦ ποδὸς ἐπιστήσας. In vicinia [lin. 15. et 20.] θύρης meminit Herodotus καταπακτῆς, διὰ τῶν ἱερῶν κάτω Φερύσης εἰς τὴν λίμνην. Miror non intelligere, qui quidem legerit πυκινὰς θύρας, et πύλας εὐ ἀραιάς. Invenerat ille θύραν ἐπιβάκτῃν in Plutarchi T. II. p. 781. D. sed nusquam θύραν καταβάκτῃν: tantum ὁ καταβάκτῃς fuisse videtur receptum, sed hic quem tandem usum habuisset cataracta? VALCK.

20. τὴν θύρην τὴν καταπακτὴν) Ex hariolatione Cl. Reiskii τὴν καταβάκτῃν, et supra θύρης καταβάκτῃς, ianuae demissilis, sive, quae attolli et demitti posset. Ansam καταπακτὴν dedit, nusquam obvia et in Thes. Stephani sine pari, quae tamen eadem ac καταπηκτὴ. Accessit fortasse θύρην ἀνακλίνῃ, in Vallae Latinis ianuam resupinaverit, at pravis: siquidem ἀνακλίνειν ac ἀνακλίσθαι de foribus, cum aperiuntur, quod alias indicare ex Homero et Procopio memini, reversurum Vitae Homeri c. 33. Habet praeterea καταβάκτῃς semper sibi sociatam vim et inpetum, uti porta καταβάκταῖς ὄχυρά, quibus subito demissis occludi poterat, apud Plutarch. T. II. p. 705. et pontes (καταβάκταῖς) superne in naves hostium deiecti Appiani Bell. Civil. V. p. 1141. [cap. 82.] Qua quidem violentia in ianuis patefaciendis uti vulgo non solent. Sane si schedae veteres καταπηκτὴν obtulissent, quae tandem querelae caussa? Pertinent ad sequentia διῶσαι σχοινοτινῆς σπυρίδες inter piscatorum instrumenta Anthol. lib. VI. 3. p. 548. [Anal. Brunck. T. II. p. 218.] WESS.

CAP. XVII. 6. σύντομος κάρτα) Malunt σύντομον, ob συντομαίωτον VII. 121. et σύντομα τῆς ὁδοῦ lib. I. 185. Sed consimiliter Aristoteles Gener. Anim. IV. 4, μὴ κύκλω περιέττειν πᾶντα τὴν σύντομον. Metalla, unde Alexandro, Amyntae F., tam copiosa argenti vis, forte eadem quae Philip-pus, Alexandri M. pater, ingenti deinceps lucro exercuit apud Appian. Civil. IV. p. 1040. [cap. 106.] quamquam et aliae isthic auri atque argenti fodinae in Nostri VI. 46. et VII. 112. Fuit sane prisco tempore, fortasse et nunc,

modo sollers cura accederet, illa Thracum regio utriusque metalli uberrime ferax. Multa Cl. Blas. *Caryophilus*, Opusc. de Auri, Argenti, etc. Metall. p. 76. Post nonnulla [lin. 10.] vir doctus οὐρός ἐστὶ ὑπερβάττα, ad structuram recte, repetundum tamen ex narrationis exordio, "Ἐστὶ δὲ ἐκ τῆς Πρ. WESS.

CAP. XVIII. 4. ταῦτά τε ἰδίῳ) Explevi orationem, quae ἐν ξένῳ si haberet, a Scriptoris consuetudine haud dissideret. Vide lib. II. 107. IV. 154. VI. 34. etc. WESS. — Quemadmodum IX. 109, 15. ἰδίῳ intelligitur promisit, spocondit, daturum se ait, sic et h. l. ταῦτα ἰδίῳ reddi poterat, haec se traditurum vel tradere dixit. Similiter apud Appianum, frequentem Herodotei styli aemulatorem, Hist. Syriac. cap. 29. δίδως et δοῦναι idem valent ac ὑποχρεῖσθαι, offerre, promittere, daturum se spondere. Quo de usu huius verbi etiam Reiskius in Indice Graecitatis Demosthenae monuit, et nos in *Lexico Polybiano* monuimus; ubi quidem quod ad *Indicem Graecitatis Appianeae* amandavi lectorem, in eo me memoria fefellerat: nempe in exilio tunc, turhatis patriae rebus, vitam agebam, procul a meis laribus, libris omnibus destitutus, paucis exceptis qui ad coronidem Polybio meo imponendam necessarii visi erant; quumque recordatus essem, in Appiano passim mihi occurrisset eundem verbi huius usum, putabam in Indice Appiano me illum adnotasse, quod quidem secus esse nunc demum animadverti. S.

7. Illud ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἐγένοντο διαπίνοντες, et lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν διαπίνοντες etc. illustravit P. Leopard. Emend. VII. 1. Tullii vero invitatio ut more Graeco biberetur, tum, poscunt maioribus poculis, ad διαπίνειν egregia; nec minus, inpudens Rubrii flagitatio, Quaesio cur ad nos filiam tuam non intro vocari iubes? Cui Philodamus, homo summa gravitate, negavit moris esse Graecorum, ut in convivio virorum accumberent mulieres, lib. I. Verr. c. 26. ubi plura Herodoteis non absimilia. WESS.

Ibid. ὡς δὲ ἀπὸ δείπ. ἐγέν. διαπίνοντες) De Persis iterum lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν διαπίνοντες. Quando compotiores dicuntur διαπίνειν, significatur, poculis sese plussculum invitantes bibendo certasse; quod Persas praesertim fecisse vel ex iis constat, quae prorsus egregia nobis e

Dinone forsan solus tradidit *Aelianus Var. Hist.* XII. c. 1. ubi vid. p. 712. Οὐ γὰρ χρωμένους ἐπιπλέον καὶ διαπίνοντας dixit *Plutarch.* in *Sympos.* p. 715. cuius eruditus interpret ista T. II. p. 58. ε. διαβίων πρὸς Ἀλέξανδρον, recte reddiderat, *cursu cum Alexandro certans.* Praeter illa quae dederunt *Kuster.* in *Aristoph.* Eq. vs. 1400. T. *Hemsterh.* *Miscell.* Obs. V. 3. p. 53. et *Abresch.* *Dil. Thuc.* p. 457. inveniuntur huius generis verba, διαπαλαίειν διαπυκνεῦσαι διαπληκτίζεσθαι διακρίσασθαι διακριπίζεσθαι διαφιλοτιμιῖσθαι. In *Isoerat.* Panathen. p. 266. D. οὐδὲ νῦν αἱ μέγιστα τῶν Ἑλληνίδων πόλει αἰσχύνονται διακολακιστέμεναι πρὸς τὸν ἱκίνου πλοῦτον, *adulando certantes.* διαλοιδορεῖσθαι habet *Herod.* II. 121. et *διαναυμαχεῖν*, VIII. 63. VALCK.

19. ἀντία ἔζοντο) Satis ἀντία protectum, modo per codices liquisset. Admissum redibit, non sine controversia, statim, et ἔζοντο ἀντίοι lib. VI. 77. ἰζόμεθα ἀντίοι lib. IX. 26. ἀντίοι σταθόντες *Eurip.* *Orest.* vs. 1479. et passim. Dubites vero, reliculum-ne καλεῖσθαι *Arch.* et *Vallae* sit: vocatae venerunt, sed iussae, ad rem moribus gentis turpem et insuetam. WESS.

23. ἀντίας ἔζεσθαι) *Herodoteum* praebet *Arch.* ἀντία ἔζεσθαι. Quae spectantium ex adverso cruciarent oculos, mulieres Macedonicas frigide vocari [lin. 24.] ἀλγνηδόνας ὀφθαλμῶν, *Herodoti* iudicat admirator *Longinus* π. Ἑψ. IV. 12. [sect. 4 extr. ubi tamen adiicit excusationem, quod barbaros sic loquentes inducit Scriptor.] Quid potissimum culpandum censuerit, docet *Za. Pearce.* Comparavit illud *Ios.* *Scaliger* ad *Propertii* II. El. XIX, 76. Quantum sic cruciat lumina vestra dolor? VALCK.

24. ἀλγνηδόνας σφι ὀφθαλμῶν) Fluxit hoc fonte istud *Alexandri* ὡς εἰσὶν ἀλγνηδόνες ὁμμάτων αἱ Περσίδες, in *Regis Vita* apud *Plutarch.* p. 676 F. *Longini* taxantem horum censuram, explosam a *Pet. Victorio*, *Fabro*, *Tollio*, *Gronovio*, non moror. *Herodoti* dictionem attigit *Olearius*, collato *Isaei* *Rhetoris* verbo, quo roganti *Ardui*, εἰ ἡ δεινὰ αὐτῷ καλὴ φαίνοιτο, modestissime (μάλα σοφρόνως) respondit, πέπαιμαι ὀφθαλμῶν: h. e., docto viro interprete, oculorum se morbo laborare desiisse. Verum simili in negotio ὀφθαλμῶν et ἰποφθαλμῶν vehemens desiderium explicant, sive ἐπιθυμίαν τῶν ὀφθαλμῶν ex *S. Ioannis* *Epistola* primori. Sic

Polybius lib. I. 7. πάσαι - - τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμοῖσι, *felicitati oppidi oculos cupiditatis adiecerant*, bene Casaub. nec discordat in Exc. Legat. p. 1319. [Polyb. XXXII. 2.] nedum Aelian. de Anim. I. 12. etc. WESS.

CAP. XIX. 6. πρὸς Ἀμύντεα) Etsi Ἀμύντην saepe dederint scribae, optima haec productio et Ionici saporis, uti Ἀρισταγόρεα, Κανδαύλεα, Μιλτιάδεα, conpluresque apud Portum. Quod deinceps prudens, sed meticulousus, pater filio, [lin. 12.] σχεδὸν γὰρ σὺ ἀνακασιόμενον, *Valla*, uti in Arch. ἀναγομένου, hinc me summoventis, etiam postrema in Edit., per sane inconmode. Latina nunc Graecis respondent. WESS.

15. ἵνα μὴ ἐξεργάσῃ ἡμέας) Talia Euripidis Hippol. vs. 607. Ὡς πρὸς σε γονάτων, μηδαμῶς μὲ ἐξεργάσῃ, ne me perdas quae-so. Helen. vs. 1104. Κούρη Διώνης Κύπρι, μὴ μὲ ἐξεργάσῃ. WESS.

Ibid. ἀνέχου ὁρέων τὰ ποιούμενα) Hic recte cepit *Valla*; ista lib. I. c. 206. ἡμέας ἀνέχου ὁρέων ἄρχοντας τῶν περ ἄρχομιν, perperam interpretatus, nos sine finium quorum sumus principes esse: οὐραν, finium, esse credidit participium ion. ὁρέων. Ista solet, ut alii, (vid. ad Eurip. Phoen. vs. 550.) Herodoto quoque verbum adhiberi structurā: lib. I. c. 80, οὐκ ἀνέχεται οὔτε τὴν ἰδίην αὐτῆς ὁρέων, οὔτε τὴν ὁδμὴν ὁσφαινόμενος. II. 37. κυάμευς οἱ ἱρέες οὐδὲ ὁρέοντες ἀνέχονται: sic et V. 48. VIII. 26. VALCK.

CAP. XX. 12. ἐσθῆτι σκευάσας) Non indigemus composito διασκευάσας, quantumvis in Plut. Anton. p. 926. Α. γυναῖκες εἰς Βάκχας, ἄνδρες καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πάνας διασκευασμένοι. Nostri prius est: Ταύτην τὴν γυναῖκα σκευάσαντες πανοπλίῃ lib. I. 60. et cap. 12. huius Musae. Statim [lin. 13.] παρῆγε reduxi, non oblitus τὸν δὲ Κύρον ἦγον ἔσω lib. I. 116. namque repetitione eiusdem verbi Scriptor delectatur saepenumero. WESS.

19. ἐπιδαψιλεύομεθα) Nollem Medic. scripturae primas datas: disconveniunt enim ποιούμενα, ποιῶνται, similiaque. De verbo post accuratissimam Hemsterhusii nostri operam ad Luciani Dial. Mort. XXX. p. 452. adiungo nihil: praecleara isthic omnia. Qui in vulgatis deinceps [lin. 22.] ἀνὴρ Ἕλλην Μακεδῶν ὑπαρχος, verius Μακεδόνων, sicuti Αἰγυπτίων et τῆς Αἰγύπτου ὑπαρχος lib. IV. 166. et Σαρδίων ὑπαρχος

χος infra c. 25. Αἰωνίων ὑπαρχός c. 27. Diversa sunt Ἀμύντης ὁ Μακεδών et Ἀλεξανδρός ὁ Μακεδών, et bene habent. WESS.

19. ἐπιδεικνύμεθα ὑμῖν) Verbi vim hoc etiam in loco more suo Vir summus explicuit ad Lucian. p. 452. Absurdissimum illud quod sequitur, [lin. 22.] ἀνὴρ Ἕλληνα Μακεδόνων ὑπαρχος mirum videri posset in Herodoto tamdiu ab illis etiam relictum, qui Μακεδόνων genuinum in codicibus invenerant flexum; nisi constaret, quantum superstitionis esset imperium in hoc quoque liberrimo literarum genere. VALCK.

24. ὡς γυναῖκα τῷ λόγῳ) Quos feminas esse aiebat; Val-
la. Nemo tam parum Graece doctus est, qui non illud sentiat indignum Herodoto. Alexander imberbes iuvenes Macedonas adsidere iussit singulis Persis singulos, *tanquam mulieres videlicet*. Saepius adhibitum Herodoto τῷ λόγῳ significat id, quod primo videatur adpectu. Ὡς γυναῖκα δὴ poni potuerat et hic in eundem sensum: ut apud Plutarch. T. II. p. 247. c. muliebrem in modum vestitos viros οἱ φύλακες παρήκων ὡς δὴ γυναῖκας. Narrant Herodoteae simillimas historias antiquiores, Pausan. in Messen. p. 288., Polyaen. I. xx, 2.; recentiorem, quae Thebis evenit, Xenophon. Ἑλλ. V. p. 331, 28. ubi, qui temulentos amatores contrucidarent, viros Phyllidas ὡς γυναῖκας ἐστρατιάζοντες cum introduceret in conclave, εἰσήγαγεν, inquit Xenoph. τὰς ἐταιρίδας δὴ, καὶ ἐκάθητο παρ' ἐκάστῃ. H. Steph. corrigens ἐταιρίδια, *quem enim*, ait, locum particula δὴ habere hic potest? Suum habet in ironia aptissimum locum: τὰς ἐταιρίδας δὴ, *meretriculas scilicet*! Apud eundem pro ἥδη scribendum p. 359, 42. ἥ δὴ γὰρ ἠγύσεσθε κατὰ θάλασσαν; vos, scilicet! *mari duces eritis?* Thucyd. p. 173, 77. ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες, καὶ ἐλεύθεροι τῷ ὀνόματι. Demosth. p. 52, 37. ἵνα δὴ αὐτόνομοι ὦσιν. Ut in re minuta, saepissime fuit in hac vocula peccatum, velut apud Euseb. c. Hierocl. p. 445. f. qui se Deum dixerat, strenue dicitur Iarchas bibisse, οἷα δὴ θεός, *tanquam Deus videlicet*! Olearius ista contextu censebat efficienda. Ceterum ad Herodotea Brissonius de R. Pers. II. p. 275., comparavit egregium locum eadem narrantis Iustini lib. VII. c. 3. Laudatur ob illud facinus Alexander in Epist. Socrat. 28. p. 28. sed Xerxi tribuitur, quod fecerat Darius. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

B

CAP. XXI. 5. ἅμα παῖσι κτείνουσι) Rediit, quod expulsum citra gravem caussam fuit. Putares *Libanium* T. II. p. 490. c. *Megabazum* ipsum fuisse peremptum opinari; sic enim, οὐδὲ γὰρ οἱ τοὺς περὶ Μεγαβάζου ἀποκτείνοντας ἐν Μακεδονίᾳ, μετὰ τὸ δειπνῶν ἐκφερομένους εἰς Ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τῆς μήτης: h. e., Morello vertente, neque enim qui *Megabazum* interfecerant in Macedonia etc. Recte, ita si scripserit. Liber ab errore Rhetor erit, modo τοὺς παρὰ Μεγαβάζου pingatur, intelliganturque, missi eius legati. Περὶ et παρὰ ab amanuensibus misceri, norunt omnes. ὁ παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναῖκος, *Alamenes* nuncius, in *Luciani Dial. Deor. X. 1.* WESS.

9. δὴν δὲ ταῦτα κατέλαβε) A *Suidae* interpretatione, ἐπέλαβεν, ἐπίσχι τῆς ὁρμῆς, non abhorreo, uti neque *Abreschius* Dil. *Thucyd.* p. 509. Ordo autem horum *Herodoteo* more confusior. Potuisset, ἀνδρὶ Πέρσῃ τῷ διζημένῳ τοὺς etc. ex *Reiskii* divinatione; cui equidem praepono, in mistorum hoc silentio, *Valckenarii* elegantem sententiam. *Gygaean*, *Alexandri* sororem, lib. VIII. 136. praeteriit minime. WESS.

10. τῶν διζημένων τοὺς ἀπολομένους τῶν στρατηγῶν) Ut suum *Noster* recuperet, spero equidem in *Codicibus* inventum iri τῷ στρατηγῷ. *Bubares*, cui dedit et pecuniam et sororem suam *Gygaean* *Alexander* in matrimonium, dux fuit eorum, qui missi fuerant ad inquirendos Persas interfectos, a patre *Megabazo* illuc missus, lib. VII. cap. 22. *Historiae* tamen obscurata veritate *Iustinus* VII. 3., *Interfectis* omnibus, ignarus rei *Megabazus*, cum legati non redirent, mittit eo cum exercitus parte *Bubarem*, ut in bellum facile et mediocre. - - Sed *Bubares*, amore filiae *Amyntae* captus, omisso bello nuptias facit, depositisque hostilibus animis in adfinitatis iura succedit. Aut vocem non legit, aut lectam *Valla* non immerito censuit interpretatu difficilem: quod posuit vir clar. uni ex inquisitoribus interfectorum ducum, tolerari non potest: nam primum nusquam in tota narratione missi septem a *Megabazo* legati duces dicuntur, aut etiam dici poterant; qui suo singuli duntaxat venerant servitio comitati: deinde non nobiles isti tantum Persae perierant, verum διεφθάρησαν αὐτοὶ καὶ ἡ στρατιὴ αὐτίων. Ceterum suo iterum more turbavit ordinem vocabulorum *Herodotus*,

qui fuisset naturalis, si sic legerentur collocata: κατέλαβε δὲ (repressit eorum impetum: vid. Cl. Abresch Diluc. Thuc. pag. 509.) Ἀλέξανδρος, δούς ταῦτα (pecuniam et sororem) Βουβάρη ἀνδρὶ Πέρσῃ, τῷ στρατηγῷ τῶν διζυμένων τοὺς ἀπολαμύτους. VALCK.

CAP. XXII. 4. καὶ οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ) Omitti negligique subinde ante urbium ac regionum nomina praepositionem, dictum aliàs ad lib. II. 53. Herodotus ἐν Ὀλυμπίῃ solet lib. II. 160. VIII. 134. Hellenodicas et eorum collegium Scaliger, P. Faber, Valesius, Perizonius ad Aeliani Var. tali in luce collocarunt, ut tenebricosi nihil duret. Hic eorum tamen nomen ex scholio venisse codices testantur. WESS.

4. et seqq. οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ δέποντες ἀγῶνα etc.) Τὸν Ὀλυμπία ἀγῶνα Pindarum decet: ne Poëtarum quidem imitator Herod. voculam ἰν omittere poterat, a Florentini Codicis scriptore praetermissam. Aliunde recipietur, opinor, οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ δέποντες ἀγῶνα Ἑλλήνων, reiecta voce Ἑλληνόδικαι, interpretamenti loco positā. Alexandrum [lin. 7 seqq.] οἱ ἀντιθευσόμενοι ἐξεῖργον, φάμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστῶν εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων: sic scribendum arbitror e marg. Steph. pro ἀγωνιστῶν. Macedoniae Principem antagonistae ἐξεῖργον. Hieronem Themistocles ἤκουτα εἰς Ὀλύμπια quamobrem εἰρξε τῆς ἀγωνίας, tradit Aelianus Var. Hist. IX. 5. sed tanta Themistoclis fuit auctoritas, ut venienti totius Graeciae coetus in Olympicis ludis adsurxerit, teste Pausania VIII. pag. 701. In Herodoto non significat ἐξεῖργον arcebant, sed arcere nitebantur; irritum enim fuisse conatum sequentia manifestant, ἐκρίθη τι εἶναι Ἕλληνα, καὶ ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπικτε τῷ πρώτῳ. In his addubito num forte scribi praestet, καὶ, ἀγωνισόμενος στάδιον, συνεξ. et stadio decertaturi nomen una cum primo nomine sorte excidebat: hoc mihi significare videtur verbum, alia in re magis usitatum: primum sorte nomen excidit, legitur apud Livium XXIII. cap. 3. ut primam ipsius et antagonistae sortem exiisse optimus auctor significet; quae verba sunt haec Herodotea tractantis P. Fabri Agonist. III. cap. 12. extr. qui tamen aliam etiam ponit interpretandi rationem. Ab Hellenodicis Alexander ἐκρίθη εἶναι Ἕλληνα, atque adeo, qui ante Ὀλυμπιάσιν ἐκινδύνευσεν ἐκκρίσθαι, cete-

ris etiam ornatus candidatorum dotibus, *ἐνερπίθη τὸ σταδίον*: quae duo hac in re propria habent in eadem narratione Xenoph. Έλλ. IV. p. 300, 15. et Plutarch. T. I. p. 603. n. vid. Philo Iud. de Nom. Mutat. pag. 1061. c. Is. Casaub. in Athen. VI. c. 12. [Animadv. in Athen. T. III. nostrae edit. p. 453.] et Io. Kühnius in Diog. Laërt. VIII. 47. *Habitus autem est Alexander a severissimis iudicibus Graecus*, non Macedo, *ἐπιδὴ ἀπίδειε ὡς εἴη Ἀργεῖος*, [lin. 9.] postquam Perdiccam, a quo genus ducebat, originis esse demonstrasset Argivae et Heraclidem: vid. Herod. VIII. 137. *Demosthenes* quidem Graecam Macedoniae Regibus denegat originem, Philippum ut barbarum Macedonem traducens, cuius mentionem facit in Philipp. III. p. 69, 36. [p. 119. ed. Reisk.] tanquam οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντες, οὐδὲ προσήκοντες εὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' - - ὀλίγου Μακεδόνας. Sed concionatoris ista sunt Attici atque osoris Philippi; modestius orator umbraticus *Isocrates* barbaros quidem Macedonas esse fatetur, Macedoniae vero Reges agnoscit origine Graecos, et reges legitimos, quippe qui non in Graecos at barbaros exercerent imperium, in Suasoria ad Philippum, laudis artificiose dispensatae plena, pag. 103. et 104. *Sibyllae* dicuntur Αὐχοῦντες βασιλεῦσι Μακεδόνας Ἀργεῖαδῃσιν, apud Pausan. VII. p. 545. *Thucydidi* Regum maiores Τημενίδαι, τὸ ἀρχαῖον ὄντες ἐξ Ἀργεῖος, lib. II. c. 99. et V. 80. vid. *Isocrat.* p. 88. n. *Epist. Socrat.* xxviii. et *Maxim. Tyr.* XX. 8. Apud *Livium* XXVII. 30. *Argos* venit (Philippus, Persei pater:) et curatio Heraeorum Nemeorumque suffragiis populi dicitur ad eum delata, quia se Macedonum Reges ex ea civitate oriundos referunt: ipsos etiam istius aetatis Argivos ab se oriundos credidisse, docet aliunde ad istum locum *Dukerus*. VALCK.

8. οὐ βαρβάρων ἀγωνιστῶν εἶναι) *Detersi sordes*, orationem turpantes. Nunc ea Graeca est, non prius. Graecis autem solis, non utique peregrinis, hoc est, aliunde quam e Graecia mera et antiqua oriundis, aditum ad Olympicum agonem patuisse, optime hinc colligit eruditissimus *P. Faber Agonist.* lib. III. c. 12., illud etiam ἐννεξίπτρε τῷ πῶτῳ ad commissionem, sortito fieri solitam, recte applicans, ut prima *Alexandri* et *antagonistae* sors exiisse significetur. De Argiva ex Heraclidis *Alexandri* origine accurate *Noster* lib. VIII. c. 137. WESS.

CAP. XXIII. 4. ἔτυχε μισθὸν δωρεὴν Φυλακῆς) Inferius c. 124. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν - - παρὰ Δαρείου δωρεὴν λαβὼν Histiaeus; quod et hic abunde fuisset. Nunc vocum sede mutata, ἔτυχε δωρεὴν, μισθὸν Φυλακῆς, viri docti Pavius ac Reiskius praeceptant. [At traectio verborum est usitata Nostro.] Convenit nonnihil hoc Metrodori ex Epigram., Diophanti Arithmet. lib. V. pag. 269. addito, Πιστοτάτοις δμῶσις ἐλευθερίην καὶ ἄποινα, Μισθὸν ὑπηρεσίης. Plenius, sed copulā interpositā, Antigoni dictum, Ἄλλ' ἐγὼ, ὃ μισθόν, ἀνδραγαθίας οὐ πατραγαθίας μισθὸν καὶ δωρεάς διδωμι, in Stob. Serm. LXXXV. p. 497. WESS.

10. ἐγκτίσασθαι πόλιν) Memini, ἔγκτησιν, sive ius possessionum acquirendarum, saepe in foederum tabulis obviam: in Thes. Muratorii p. MXLIX, 1. ΤΗΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΓΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΞΙΝ, sic oportuit: eadem formula in Demosthen. Or. de Coron. p. 151. [p. 265, 7. ed. Reisk.] neque multum diversa apud Xenophont. Rer. Graec. lib. V. pag. 555: d. Vulgatum-ne vero, an ἐγκτήσασθαι scribarum peccatum sit, manet in dubio. Receptum simile habet in ἐνστρατοπεδεύεσθαι, ἐμμάχισσασθαι, ἐμβόσκεισθαι, aliisque pluribus. Elegans et hoc Taciti Ann. XI. 19. ac ne iussa exuerent, praesidium immunivit. WESS.

Ibid. δοῦς ἐγκτίσασθαι πόλιν ἐν Θρηάκῃ) Neque κτίσασθαι alibi memini me legere, neque ἐγκτίσασθαι, hinc in Porti Lex. receptum. Variant in talibus scripti Codices, et hic forte dabunt ἐγκτήσασθαι, veram, ut autumo, lectionem. Quam a Dario petierat Mileti tyrannus Histiaeus in Edonide regionem, Μύρκινον dictam, impetravit, V. 11., βουλόμενος ἐν αὐτῇ πόλιν κτίσαι: in urbe condenda deprehendit occupatum Megabazus, et, simulatque Sardes venisset, docet ille Regem minus fecisse prudenter, qui permiserit hominem Graecum in Thracia ἐγκτήσασθαι πόλιν, urbem sibi possidendam acquisivisse. Frequenter occurrit in monumentis etiam lapideis ἔγκτησις: quo sensu docebit ὁ πᾶν Ti. Hemsterh. ad Hesych. in voc. Ἐμπάμμω, occasione vocis Ἐμπάσις, ad quam vid. Clar. Alberti. Quidquid agrorum seu aedium quis in terra sibi patria comparatum possidebat, voce κτήματος significabatur; ἔγκτημα possessio dicebatur in regione peregrina; ἔγκτησις, ius istiusmodi sibi possessionis acquirendae. Κτήματα sic et Ἐγκτήματα distinguit Demosth. p. 53, §. 49.

[Or. de Halonn. p. 87. ed. Reisk.] et Ulpian. Hinc *Ammonium*, ut in Addendis notatum, emendavit H. Vales. Emend. IV. c. 9. Ἐγκτήματα talia memorantur Numeror. xxxi, 9. vocum collectoribus praetermissa. Scripsisse videtur *Andocides* de Pace p. 25, 20. Χερβόνησον καὶ τὰς ἀποικίας καὶ τὰ ἐγκτήματα (vulg. ἐγκλημ.) ἵνα ἀπολάβωμεν. [ἐγκτήματα recepit Reisk. p. 96.] Talia sunt quae *Xenophon* vocat Ἀπομν. II. [cap. 8, 1.] p. 441, 19., τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα, opposita τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ, sive τοῖς ἐγγαίοις. Verbum legitur *Genes*. xxxiv, 10., ubi Emmor ad filios Iacobi, ἡ γῆ, inquit, πλατιῖα, ἐγκτᾶσθε ἐν αὐτῇ. *Demosth.* c. Polyclem p. 667, 13. [pag. 1208. ed. Reisk.] meminit τῶν τε δημοτῶν καὶ τῶν ἐγκεκτημένων: hi sunt qui in demis non suis praedia vel agros possidebant. VALCK.

12. πολλοὶ κωπίες) *Remiges* audiunt *Vallae*, *Porto*, alii: error est, tolerabilis ille quidem, non tamen propagandus: cur enim, obsecro, multi *remiges* in *Edonide* *Myrcino* fuissent, et quamobrem hic illi commemorarentur? Imo multum illic fuit ligni ad remos faciendos apti: abietes ad naves fabricandas, ἴδη dicuntur ναυπηγήσιμος: succedunt κωπίες, ligna in remos. In *Aristidis* *Themistocle* T. III. pag. 336. τὰ νῆα, σχοινία *Scholias* testis [editus etiam in *Photii* *Biblioth.* p. 698. ed. Hoesch.] interpretatur, Κωπίας δὲ, τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς κώπας ἐπιτήδεια: remos male *Canterus*. *Hesychius*: Κώπεις, [Κωπίς oportebat,] τὰ εἰς κώπας εὐθετα ξύλα. *Andocides* Or. II. p. 21, 11. [p. 80. ed. Reisk.] εἰσάγαγον εἰς στρατιῶν ὑμῶν οὖσαν ἐν Σάμῳ κωπίας. *Aristoph.* *Acharn.* vs. 551., Τὸ νεώριον δ' αὖ κωπίων πλατουμένων: πλατουμένων forte scripserat: [vulgatum *Brunckius* tuetur:] non erat navale plenum remigibus, quod absurdum cogitatu, sed lignis ad remos fabricandos aptis; ut bene *Bergler*. sequutus *Scholias*ten. Frequentius in his quoque fuit erratum. VALCK. — Et mihi quoque, iam tunc licet meliora in commentariolos meos relata habenti, tamen quum in hoc convertendo loco versarer dormitanti, accidit, ut *remiges* hic ponerem, pro quibus ligna conficiendis remis idonea reponet prudentior Lector. S.

CAP. XXIV. 3. μετὰ δὲ ἄγγελον πίμψας) Corrigitur *Lipsiae* μετὰ δὲ ἀγγέλων vel ἀγγέλου: cohaerere enim cum ἔλθεις: nuntiavit ipsi per nuntios. Atqui μετὰ δὲ loco

μετὰ δὲ ταῦτα, post, deinde, ἵακόν est, sicuti μετὰ sine additamento, teste Galeno in Hippocr. de Rat. Vict. pag. 84., et sexcenties in Musis. Crebra quoque de nunciis et literis, πύμψας Δαρειῶς ἱππία - - - ἔλεγε τὰδε, lib. IV. 126., et Tomyris πύμψασα κήρυκα ἔλεγε τὰδε, I. 206. WESS.

16. καὶ ἐς λόγους μοι ἀπικίσθαι) Bonum foret, modo schedae faverent, ἐς λόγους σοι ἀπικ. At reluctantur cunctae, regiae auctoritatis et eminentiae specimen ostentantes. Quod de possessione veri amici rex, si fraus et simulatio afuisset, praeclarum, et de Cyri sententia apud Xenophont. Κυρ. Παιδ. lib. VIII. p. 235. E. WESS.

CAP. XXV. 2. Ἀρταφέρνης) Msti Ἀρταφέρνης, eiusdemque filium Ἀρταφέρνην τὸν Ἀρταφέρνηος παῖδα nuncupant lib. VI. 94. et VII. 74. Eadem nominis scriptura in Aeschyli Pers. vs. 21. et, ceu Graeca esset origine, vs. 769. Φέρνης γὰρ αὐτοῦ θυμὸν διακυστρέφουν. Clarius ibidem Critici, Ἀρταφέρνης ἐξ ἐτυμολογίας λέγεται ὁ τὰς Φέρνας ἔχων ἀρτίας καὶ ἀνεραίας. Male, ut opinor, in Persico hominis titulo; cui similis Ἰνταφέρνης in schedis lib. III. 70. At Μεγαφέρνης, Τισσαφέρνης, et Persica plura, eorum scriptionem sollicitandam negant. Placuit καταστήσας, sicuti lib. VII. 105. καὶ ὑπαρχον ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτον καταστήσας, et huius Musae cap. 94. Nam καταστησάμενοι τύραννον c. 92, 1. usu discrepat. WESS. — Forsan utroque fere modo Persicum nomen pronuntiare indigenae adsueverant, Artaphernes et Artaphrenes. Sed credibilis est, Graecos, graecas quodammodo formas externis nominibus induere solitos, idem in hoc nomine fecisse, adeoque Artaphernen suo arbitrio in Artaphrenen mutasse. Similiter Artaxerxis nomen, cui cum vocabulo ἄγρος cognationem quamdam intercedere putarunt, in Artoxerzem frequentes mutarunt. S.

5. τῶν παραθαλασσίων ἀνδρῶν) Absentia ἀνδρῶν ex manu exaratis ingrata non foret, nisi iterum στρατηγὸς δὲ τῶν παραθαλασσίων ἀνθρώπων lib. VII. 135. Illud [lin. 7.] ἐπὶ χρήματι ἄδικον δίκην ἰδίκασε, in iudicē Sandoce, pecunia corrupto, redibit VII. 194.; nec longe abit ἐπὶ πόσῳ χρήματι lib. III. 38. Belle quoque Eustathius ἀνθρωπότην [lin. 8.] exemplis τσαρκίης, λεοντίης, αἰγυίης, videlicet δορᾶς, contra insultum munivit. WESS.

8. ἀπέδιδε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην) Talia Herodoto pe-

culiaria non debuerant a Porto praetermitti. Multa colligens, in quibus δορὰ supprimitur, Eustathius in Iliad. γ'. p. 283, 36., παρ' Ἡροδότῳ, αἰτ, κείραι καὶ Ἀνθρωπείῃ, ἡ τοῦ ἀνθρώπου δορὰ ἐν τῷ, σφαῖρας etc. Attigit et in Od. κ'. p. 379, 40. Latet illud apud Athenaeum alicubi. [Fieri potest: sed nec nunc memini equidem, nec adnotavi.] Crudele supplicium, quo vivis hominibus cutis detrahebatur, Persis in usu fuisse Brissonius docet de Regn. Pers. II. p. 330. conf. clar. Wesseling. in Diodori XV. 10. Ex Herodoto Valerius Max. VI. c. 3. ext. 3., Cumbyes, inquit, mali cuiusdam iudicis ex corpore pellem detractam sellae intendi, in eaque filium eius iudicaturum considerare iussit. Quod sequitur [lin. 9.] σπαδίξας, probae notae est, et in Glossar. redditum ἐκδεύρας: quid sit σπαδίξ, ibidem traditur atque alibi. VALCK.

9. σπαδίξας δὲ) Rarissimum vocabulum explanat Scholiastes, Σπαδίξας, ἐκδεύρας. Σπαδίξ γὰρ Φλοιὸς μίξης πινύνης· οἱ δὲ, Φολινὸς ῥάβδον. Male fortasse ἐκδεύρας, pellem detrahens: cetera ad verbi originem proba. Σπαδίξ, avulsus e palma termes cum fructu, apud Gellium Noct. Attic. II. 26., ῥυτῆς σπαδίξ, diffractus eius ramus, πηγάνου κλάδος, in Nicandri Alexiph. vs. 528., neque a vero alienum, quod Glossator de cortice radicis ilignae discerpto. Ea omnia σπαδίξιν, ex σπᾶω progeniti, scindendi potestate instruunt, lancinatamque et dissectam Sisamnis proponunt cutem. Non nescio eruditos aliorum conatus, neque tango; Stephanum, Portum, Salmasiumque ad Solin. p. 291. secutus. Addo obiter Agathiam Schol. lib. IV. p. 93. huiuscemodi supplicii auctorem haud consulto Saporem regem perhibuisse, ac male de eodem addubitasse Ammianum lib. XXIII. 6. Melius Diodorus lib. XV. 10., cuius rationem non neglexit Valesius, uti nec Nostri. WESS.

CAP. XXVII. 6 et seqq. Αἰριν δὲ τοῦτον ἦδε etc.) Lycaretum haec si tangunt, quae plerorumque opinio, sequentia violentae eius mortis causam explicabunt: tum ἀνεως κακῶν ἦν [CAP. XXVIII. 1.] necessario mutationem subibit, daturam aut αἰνῶς κακῶν, dira perpressus est, ex Pavii hariolatione, aut ἀνάπλεως κακῶν ἦν, malis cooperatus est, ex mea olim, aut ἀνευ κακῶν, ut Portus, aut aliud quidpiam consimile: neque enim id, quod legitur, ad necem ducit truculentam. At de Lycareto mollissime Scri-

ptor τελευτᾷ, nulla flagitii adpersa macula, neque, ut alioqui solet, κακῶς τὸν βίον τελευτᾷ. Lemno praeterea is praecerat, orae maritimae nequaquam, sed Otanes, [cap. 26, 1 seq.] τότε διάδοχος γινόμενος τῆς στρατηγίας Megabazi; qui quidem Persa origine, et memor paterni supplicii, alios neglectae in Scythas militiae, nonnullos ob diveratos post infaustam expeditionem Persas arcessere potuit, ad opprimendos certe hoc colore uti. Bene de illo τσαῦτα ἐξεργάσατο στρατηγῆσας, haec in praefectura designavit. Ex his consequens est, ut ἄνεως κακῶν ἦν de Otane dicatur. Hesychius Ἄνεω, ἄφωνοι, ἐννεῖα, ex Poëta Iliad. γ'. 84. ubi Schol. ἡσυχῆ, ἄνεω ἰωῆς, τοῦτίστι, Φωνῆς καὶ Φορύβου. Addit Cl. Alberti, dictum Nostri elegans esse, atque ab aliis non intellectum. Mihi de prima voce dubitatio nulla: qui utramque coniunxerit, nullum novi. Id constat, multa Herodotum sibi priva habere, et florente Ionismo vigere potuisse quae ob desuetudinem nobis molestiam creant. Ut cunque fuerit, in constantissimo Codicum consensu acquiescam, donec melior et hilarior adfulserit lux. Clar. Reiskii suspicio ἄνεσις κακῶν ἦν laude non caret. WESS.

Ibid. Αἰτίνη δὲ τούτου ἦδε etc.) Cum vicinis ista, me iudice, non satis apte cohaerent. Quae sequuntur, πάντας ἡνδραποδίζετο usque ad στρατηγῆσας, illa non Lycaretum, sed spectant Otanen, τὸν τῶν παραβαλασσίων στρατηγόν, qui Megabazo successerat: forte versus aliquot hic interciderunt. [CAP. XXVIII. 1.] Ἄνεως κακῶν non videtur Eustathio lectum, Homeream vocem ἄνεω saepe tractant, quam poëticam censet λέξιν, καὶ ἀσύμβολον εἰς λόγον πεζόν. Reiskio quod venit in mentem, ἄνεσις κακῶν mihi quidem non displicet. VALCK. — Mihi vero, unice hoc verum esse, persuasum erat, etiamque nunc est. Hesychius: Ἄνεσις, ἀνάπαυσις. Fuit igitur Ionibus, maritimam oram incolentibus, (cap. 25, 5.) brevis quaedam malorum intermissio. Caeterum vide Var. Lect. in Cap. xxvii, 6. et xxviii, 1. S.

CAP. XXVIII. 6. καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα) Ornamentum, sive, uti Thomas M. et Triclin. ad Soph. Elect. vs. 683., καλλώπισμα. Tale Strabonis lib. X. p. 691. B. [p. 450. C. ed. Cas.] τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ πολίσματα: et lib. XI. pag. 786. [pag. 516. D. ed. Cas.] ex Apollodoro Adramytteno, τῆς συμπάσης Ἀριανῆς πρό-

σχημα εἶναι τὴν Βακτριανήν. Talia Plutarchi, Aristidis, Appiani, atque aliorum, quae exscribere non vacat. WESS. — Quod in nostro exemplo καὶ Ἰωάνης legitur absque articulo, id typothetae lapsu factum, voculam τῆς temere praetermittentis; qui error diligentiam Correctoris effugit. S.

8. Πάριοι κατήρτισαν) Hoc malui ex scriptis, quemadmodum cap. 29. οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν, et Musonius in Stob. Serm. I. pag. 20. Φίλους διαφερομένους καταρτίζοιμι. WESS.

Ibid. κατηρτίσαντο) Syllabam delerem male geminatam, ut legatur κατήρτισαν, quod praebet margo Steph. quodque paulo post recurrit, οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν Παρίου; quos sibi dissidentes Milesii pacis sumserant reconciliatores, καταρτιστήρας, qualis Cyrenaeis fuerat Demonax Mantinensis, IV. 161. Φίλους διαφερομένους καταρτίζων legitur apud Stobaeum pag. 20, 46. et alibi. Propriam verbi vim in scissis resarciendis sitam propius respicit Herod. V. 106. ἵνα τοι κείνα πάντα καταρτίσω ἐς τωυτό, prouti legitur in msto, et recte scribit Wetsten. in Matth. IV, 21. VALCK.

CAP. XXIX. 6. ἔκως τινὰ ἴδωεν ἀνεστηκυῖη etc.) Adstipulor Reiskio et Abreschio, ἐν ἀνεστηκυῖη primitus fuisse arbitratis, praepositionemque a praeunte verbo absorptam: neque inprobo ἀνεστηκυῖην χώραν de neglecta et desolata regione, etsi apud Themistium, quem Abreschius subministravit, Or. XXII. p. 280. τόπος ὑψηλός τε καὶ ἀνεστηκός. Clarum est, χώραν ἀνάστατον hic indicari. Acclivis regio debetur Gronovio, neglexerat Valla. WESS. — Mihi hoc innuere visus erat Scriptor, in planitie, in vicinia urbis, agrorum culturam fuisse neglectam, in superiore vero regione diligentes nonnullos prudentesque cultores fuisse repertos. ἀναστήματα γῆς sunt edita loca. Βουσιδῆ ἀναστήματα τόπων γεωργήσιμα, de alia quidem regione agens, memorat Diodorus Sic. V. 40. E superiore dein regione in urbem rursus κατέβησαν (descenderunt) arbitri. S. 12. καὶ τῶν δημοσίων οὕτω etc.) Probabilis ratio, qua et Aeschines in Timarch. p. 22. pr. conficit, ὃν τινὰ τρόπον (ὁ κρινόμενος) διοικεῖ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν; ὡς παραπλησίως αὐτὸν καὶ τὰ τῆς πόλεως διοικήσοντα: et Icti Romani, tutorem suspectum ex eo, quod in alia male versatus sit, lib. III. 8. Digest. de

Susp. Tutor. Non addo in re, usu saepe cognita, *Luciani Epigr. apud Stob. Serm. XV. p. 152. WESS.*

CAP. XXX. 2. ἄνδρες τῶν παχίων) Saepe παχίῃς in Musis ditiores, quorum ὄλβος ἄγαν παχυνθείς, opulencia valde crassescens, uti graviter *Aeschylus VII. contr. Theb. vs. 777.* Contra aliorum usu οἱ παχίῃς, quorum mens (sive, ex *Sacris Litteris, καρδία*) ἱπαχύνθη, stolidi crassoque sub aëre nati. Culte de his omnibus *Cl. Schultensius in Salomon. Prov. c. xiv, 24. WESS.*

11. δύναμιν τῖνα) Aliquantum copiarum; *Valla.* Fac tantillum petiisse copiarum, qui noverant, ὀκτανισχυλὴν ἀσπίδα Ναξίους εἶναι, unde tandem pendebunt sequentia καὶ κατέλθουσιν εἰς τὴν ἰωῦτῶν? an ab ἰδόντο? Non opinor: voculam τῖνα mutemus in ἵνα: ut exules Naxii rogarint *Aristagoram, εἰ πως αὐτοῖσι παράσχοι δύναμιν, ἵνα κατέλθουσιν εἰς τὴν ἰωῦτῶν, vellet-ne sibi copias dare, ut in patriam possent restitui*: voce depravata, καὶ necessario debebat interseri. Saepissime, quando praecedit εἰ, subiectum ἵνα iungitur optativo: necesse non arbitror ut in eam rem exempla congeram. Ut hoc tempore plebis iniuriā Naxiorum optimates per seditionem e patria fuere fugati, similis seditio quinquaginta circiter annis ante Naxum agitaverat, quam ex *Aristotelis Rep. Naxiorum narrat Athen. VIII. p. 348. v. VALCK.* — Speciosa utique viri doctissimi coniectura; quae tamen, quum nullum in libris patrocinium inveniat, quumque locum tueri vulgata scriptura possit, in contextum ab Editore recipi non debuit. S.

22. τῶν δ' ἐπιβαλασσίων τῶν ἐν τῇ Ἀσίῃ) Ultima prudenter et circumspecte addita. Dederat orae maritimae praefectum Otanem cap. 25. eius praefectura eopse tempore fungentem: verum in Thracia illa, atque ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Hic Artaphernes Asiam, in Aegaeum porrectam mare, procuravit. Duo, florentibus Persarum rebus, orae maritimae videntur praepositi fuisse, Europaeae et Asiaticae: hanc Hydarnes, regnante Xerxe, sibi iniunctam habuit, lib. VII. 135. *Thucydidi στρατηγὸς τῶν κάτω* audire solet, qualis Tissaphernes in eius lib. VIII. 5. *WESS.*

CAP. XXXI. 2. ὡς Νάξος εἴη νῆσος) Laudare non debeo codices e quibus νῆσος exulat. Persae cum Cycladum insularum nullam tenerent ditioe, qui potuit Ari-

stagaras, nisi imprudenter, *Naxum*, tacita illius positura et indole, Persae occupandam propinare? De *Cycladibus Eustath.* in *Perieg.* vs. 525. et eo prior *Strabo* lib. X. pag. 743. B. [p. 485. ed. Cas.] WESS.

4. *χρήματα δ' ἔνι πολλὰ*) Quandoquidem *Eustath.* et tot membranae, *χρήματα δὲ ἔχει* dilucide ostendunt, eo in dissensu electionis arbitrium est. Accedo *Gronovio*, editumque amplector. Sic lib. I. 181. *ἀγαλμα δ' οὐκ ἔνι οὐδὲν αὐτόθι ἐνιδρύμενον*: et cap. 183. *ἐνθα ἀγαλμα μέγα τοῦ Διὸς ἔνι κατήμενον χρύσειον*. Plura se ultro offerent, collecta a *Raphelio* in *S. Paulli Epist.* ad *Galat.* III, 28. WESS.

9. *ταῦτα μὲν γὰρ δίκαιον*) Nolo, rixosus ne videar, hoc proscribere, probe gnarus, ab *Aldo* si *δίκαιον* venisset, et *Florentiae* *δίκαια* maluissent, primas fuisse ablativum. Olim certe ita loquebantur. *Noster* lib. VIII. 111. *οὕτω τέ σφι κάρτα δοτέα εἶναι τὰ χρήματα*: et IX. 22. *οὐ ποιετέε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι*. *Thucydides* VIII. 106. *καὶ ἐνόμισαν σφίσιν ἔτι δυνατὰ εἶναι τὰ πράγματα* --- *περιγενίσθαι*, ubi doctissime *Dukerus*. Alia consulto negligo. Post nonnulla [lin. 15.] *αἰρεθῆναι Arch.* glossam olet. Conf. cap. 97. WESS.

17. *Σὺ ἐς οἶκον τὸν βασιλῆος*) Fluxit ex Orientis more, quo οἶκον *βασιλῆος* regnum regiamque familiam describebant. Tale *Hebraeorum* בית המלך, οἶκος βασιλέως, et saepissime iteratum בית יהודה, tum בית ישראל. Sic lib. VI. 9. *νῦν τις ὑμέων εὖ ποιήσας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον*: et lib. IX. 106. *Rex quoque Artaxerxes in litteris, modo genuinae fuerint, ad Hippocratem, φίλον οἴκῳ βασιλείῳς τίθισο, μὴ φειδόμενος ὄλβου*. Quo super titulo nonnulla *Casaubonus Exercit.* ad *Baron.* XIII. p. 214. WESS.

CAP. XXXII. 10. *εἰ δὲ ἀληθὴς γέ ἐστι λόγος*) Non reluctabor, ubi ex scriptis γέ ἐστι accesserit. Hinc autem dilucide patet, *Herodoto*, haec cum commentaretur, cognitam non fuisse *Pausaniae*, qua *Xerxis* filiam sibi procurat, epistolam apud *Thucydidem* lib. I. 128. quem *Diodorus* et *Cornelius Nepos* auctorem habent. Liqueat insuper, *ἡμῶσατο* non ultra desiderium porrigi oportere. WESS. — Similiter cap. 47, 2-4. *Philippus* quidam memoratur *ἀμμοσάμινος* quidem *Τήλως θυγατέρα*, *Ψευθείς* δὲ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXIII. 4. *ἐς Καύκασα*) Si *Casus Chio* fo-

ret vicinior, ex ea Καύκασον formatum putares, uti in his Aristidis T. I. p. 546. ed. Iebb: καὶ νῦν Κάραθον μὲν καὶ Καύκασον, καὶ ἄλλας νήσους, οἰκουμένας ἐστὶν ἰδεῖν. Rhetor enim καὶ Κάσον dederat. Verum situs et ventus Boreas Casum excludunt. Caucasus, an Caucasa, portus is, seu navium statio, vero nomine fuerit, non finio. Tacent veteres, Delphinium, Phanas, et Γερόντων λιμένα insulae tribuentes: posterior est in Hist. An. Aeliani lib. XII. 30. WESS.

15. διελόντας) Nonne ad sententiam διελώντας accommodatus? Διελώντας -- κατὰ τοῦτο, ad hunc modum per navis foramen traicientes, ut caput etc. Simili confusione ἐξελόντα Πισιστρατίδας et ἐξελόντα membranae lib. V. 63. Vulgatum, ex Hesychio διαμερίσαντας, διανέμοντας, indicabit. WESS. — Et recte quidem διελόντας habere videtur; nam, quum caput foras spectaret, corpus vero introrsum, erat adeo homo ille quasi divisus, et per foramen illud medius interceptus; qua notione simile huic verbum διαλαμβάνω, quum alibi, tum lib. IV. 68, 9. positum vidimus. Iam vero κατὰ τοῦτο non significabit hoc modo, sed eam ob causam, ut frequenter aliàs, V. 3, 6. 37, 2. VI. 1, 5. 44, 19. etc. Itaque delendum comma fuerit, quod post δῆσαι parum commode a nobis interpositum est: connexa enim sunt δῆσαι κατὰ τοῦτο. S.

16. παραιτέτο τὸν Πέρσῃ) Persam exorare nitebatur poenam deprecando. Huc spectans Schol. in Aristoph. Vesp. vs. 1249. Παρητέτο, ἀντὶ τοῦ ἐλπίζει, παρεκάλει, παρ' Ἡροδότῃ: verba tum excitat quae hic leguntur; eademque dedit Suidas. Plene Xenophon, Ἀπομν. II. [c. 2, 14.] p. 433, 10. τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι, εἴ τι παρημέληκας τῆς μητροῦς. Zonaras in Lex. msto: Παραιτεῦμαι σε, καὶ παρητήσατο τὸ πρᾶγμα, καὶ παρητήσατο αὐτόν, οὐ δαὶ λέγειν ἄλλ' αἶον, ὅτι παραιτοῦμαι σε συγγνώμην ἔχειν, καὶ, παραιτοῦμαι σε μὴ χλευαίνειν. Ξενοφῶν, τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι. Ista non dedit Suidas, qui multa descripsit ex Zonarae Lexico, quod ex Io. Sambuci Bibliotheca Fr. Sylburgius habuit utendum: ad Xenophontem spectantia Io. Leunclavius illinc excerpserat: haec excerpta ad H. Stephanum missa non recepit, se queritur Leunclav. in Append. Xenoph. p. 1142. Pervenerunt ad Is. Vossium, hinc in Bibliothecam Leidensem. VALCKA.

18. ἐσπέρχιστο) Succensuit Aristagorae; nam lene nimis, vituperavit. In Apollonio Rh. III. 516. Τελαμῶνι δὲ θυμὸς ὀρίσθῃ σπερχόμενος δ' ἀνόρουσι θεῶς. Pindarus Nem. Od. I. 59. Ἄλλὰ θεῶν βασιλεία σπερχεῖσα θυμῷ, ubi praeter alia Critici, ὑπερξέουσα τῷ θυμῷ. Quod post pauca [lin. 20.] ἐμετο πείθεσθαι, tanquam singulare et rarum lib. I. 126. examinavimus. Utrumque auctoritatem codicibus, qui superius c. 29. τούτων ἔταξαν πείθεσθαι, addit; atque, in talibus caute procedendum, neque salcem criticam temere sumendam, commonefacit. WESS.

19. Σοὶ δὲ καὶ τούτοις τοῖσι πρῆγμασι τί ἐστι;) Valla: quid tibi, inquit, est cum istis negotiis? Noverat vir Doctissimus, non sic loqui solere Romanos; sed, quid isthic tibi negotii est; et, quid tibi cum istis est negotiū. Non aliter Graeci solent. Videor mihi suum Herodoto restituisse corrigendo: Σοὶ δὲ καὶ τούτοις πρῆγμα τί ἐστι; οὐ γὰρ ἀπίστευτε etc. Quid vero tibi cum his est negotii? an non te misit etc. Iam primum vide mihi quaeso quantilla sit mutatio; ex τούτοις male repetitum, ut millies evenit, τοῖσι delevis: deinde πρῆγμα in talibus est ex more recepto; saepius tamen omitti solet ut apud Latinos. Quod apud Terentium, Quid tibi rei mecum est? apud Plautum dicitur, Quid mecum est tibi? Stichi II. 2, 9. Eadem ellipsi Livius VIII. 25. Lucaeni atque Apuli, quibus gentibus nihil ad eam diem cum Romano populo fuerat, in fidem venerunt. Bene loquitur Herodot. V. 84. οἱ δὲ Αἰγυπτῆται ἔφασαν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοις εἶναι οὐδὲν πρῆγμα: qui locus vel solus, ut puto, correctionem satis adfirmaret. Demosthenes, qui c. Aphob. p. 517, 48. scripserat, τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασάνῳ; plene dixit pro Cor. p. 186. διαμνύμενος μηδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρῆγμα. Comicus Nicomachus apud Athen. VII. p. 291. B.

Ἔττω γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ πρῆγμα τί;

Variat structuram Plutarch. T. II. p. 52. c. In eundem sensum Comicus apud Stobaeum p. 501, 4. Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τρυφῷ κοινωνία; Philostr. p. 662. Σοὶ δὲ τί καὶ Πρωτσίλειον κοινόν; hoc in talibus multo frequentius tandundem valet ac in Herod. πρῆγμα. VALCK. — Velles in uno saltem vetere libro vel levissimum vestigium emendationis Viri doctissimi exstaret. Potuit atque adsuevit Scriptor noster variare formas orationis. Sed, verum si quaeris, nihil omnino

habet vulgata scriptura, cur mutata[m] mallet. τί ἰστί utique idem valet ac τί πρῆγμα ἰστί; At quidni, ut sexcenties aliàs, utque in illo *Demosthenis* τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιάνῃ; et in notissimo illo τί ἡμῶν καὶ σοί; sic et h. l. omitti vocab. πρῆγμα potuerit, cuius ingrata futura fuisset repetitio. Denique planissima verbis sententia inest: *Hae res quid ad te pertinent?* S.

CAP. XXXIV. 5. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Duo verba καὶ τεῖχος, ex anterioribus, ut hariolor, huc migrantia, si deforent, neutiquam reducerem. Turbant orationis habitum ac iuncturam, sive ἐσάξαντο cum *Valla et Porto* ex ἐσάξασθαι, *farcire*, seu ab ἐσάξασθαι derivaveris. Prius insolitum mihi quid praefert, respuitque σίτρα καὶ ποτά, non profecto ita farcienda sarciendaque, ac τὸ τεῖχος fortasse; posterius, ista si exulent, aut ἐς τεῖχος, quae Cl. Reiskii suspicio, scribatur, vero non disconveniet. Ipsemet scriptor viam emunit lib. I. 190. ubi Babylonii προεσάξαντο σίτια ἐτίων κάρτα πολλῶν, ante plurium annorum conneatum importarunt: et VIII. 20. οὔτ' ἐξεκομίσαντο οὐδέν, οὔτε προεσάξαντο Euboeenses. WESS.

Ibid. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Non miror in forma verbi, Grammaticis haud animadversa, *Vallam, Portum* similesque haesisse literatores; ille murorum refectionem, quam ἐπισκευὴν vocant, significari credidit: *Portus* reddidit muros muniverant, retulitque ad Σάτιον. Verum vidissent, si similia comparassent *Herodoti* I. 190. Babylonii κατελήθησαν ἐς τὸ ἄστυ, in urbem autem, obsidione praevisa, προεσάξαντο σίτια ἐτίων κάρτα πολλῶν, iam ante comportaverant permultorum annorum *commeatus*: id ipsum *Portus* etiam adnotavit, intellexitque VIII. 20. οὔτε ἐξεκομίσαντο οὐδέν οὔτε προεσάξαντο. Non facile reperietur, qui praeter *Herodotum* adhibuerit ἄξασθαι, ἐσάξασθαι, προεσάξασθαι. Quae habet ἡκται et ἐσῆκται, illa reperiuntur et apud alios istius etiam aetatis. Iam vero καὶ τεῖχος ab imperito positum suspicor, et ab *Herodoto* scriptum, ad oppugnationem autem tolerandam sese paraverant, καὶ σίτια καὶ ποτά τὸ τεῖχος ἐσάξαντο, id est ἐς τὸ τεῖχος ἤξαντο, et esculenta potulentaque curaverant intra urbem importari. Primum ἐσενέικαντο τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ τεῖχος: ex agris omnia comportaverant in urbem, quae quidem essent mobilia; pro more degentium in istiusmodi regio-

nibus, in quibus una praesertim urbs tantum esset munita. De Naxiis locupletibus scribit *Aristot.* in *Rep. Naxiorum* apud *Athen.* VIII. p. 348. Α. τῶν παρὰ Νάξις εὐπόρων οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἄστυ ᾤκουν, οἱ δὲ ἄλλοι διεσπαρμένοι κατὰ κώμας. Eadem ratio fuit in Attica; saepius itaque leguntur, in historia quoque recentiori, tempore Philippi et Alexandri, (*Demosth.* p. 140, 68. *Diodor. Sic. T. II.* p. 162.) omnia mobilia e pagis in Athenas Attici comportasse; in primis bello Peloponnesiaco: praeter *Thucyd.* testis est *Aristoph.* *Ίπ.* vs. 789. et 802. *Ἀχ.* vs. 72. *Εἰρ.* 631. ubi *Schol.* διὰ τὰς συνεχεῖς τῶν πολεμίων εἰσβολὰς ἐκελευσάμενοι εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. VALCK.

13. ἀπαλλάσσοντο) Male Mediceo eveniat, cuius imperio Graecis inauditum ἀπαλλάσσοντο sermonis ornatum foedavit. Sexcenties illibatam sedem, quod restituimus, tuetur, et inconsulto unius iussu novam induere speciem debuit? WESS.

CAP. XXXV. 2. ἐκπληρῶσαι) ἐκτελέσαι Arch. acceptum glossae fero. WESS.

5. ἀπαιρήσεσθαι) ἀπαιρεθήσεσθαι instauratum a Gronlaudibus fert D'Orvillius ad *Chariton.* lib. I. 12. p. 127. Ego ἀπαιρήσεσθαι non adspernor: tritum enim olim, cui passivum recentiorum acumen substituit crebro. Dederat *Aldus* πολλὸν ἡλαττώσεσθαι: maluerunt ἡλαττωθήσεσθαι lib. VI. 11. Talium copiam post *Küsterum* et *Dukerum* conduxit *Hemsterhusius* ad *Thomae Τιμήσεται* et *Piersonius* in *Moerid.* p. 367. WESS. — Sic c. 34, 4. πολιορκησόμενοι, ubi πολιορκησόμενοι exspectasses. S.

7. τὸν ἱστυγμένον τὴν κεφαλὴν) „*Aeneas* in *Poliorectico* et *Polyaenus* l. 1. idem tradunt.“ GALEUS. Quae *Gellio* vocatur *Noct. Att. XVII.* c. 9. inopinabilis latebra barbarico astu excogitata, sic ipsi denarratur, ut alium sequutus videatur auctorem, qui fraudem magis fecerit verisimilem. Ex *Herod.* rem enarrat *Tzetzes Chil.* III. vs. 512. et IX. vs. 228. etc. Sic autem *Aeneas* in *Poliorect.* c. 31. ut ipsa retineat pleraque omnia *Herodoti* verba: Ἰστιάσις βουλόμενος τῷ Ἀρισταγόρᾳ σημῆναι (excidit ἀποστῆναι) ἄλλως μὲν οὐδαμῶς εἶχεν ἀσφαλῶς δηλῶσαι, ἅτε φυλασσομένων τῶν ὁδῶν, καὶ οὐκ εὐπορον (ὃν addendum:) γράμματα λαθεῖν φέροντα — tandem τὰ δὲ στίγματα, inquit, ἐσήμανεν ἃ δὲ ποιεῖν: secundum He-

rod. ἀπείστατον. Auctore Polyæno I. 24. capiti hae literarum inerant notae: Ἰστιαῖος Ἀρισταγόρας. Ἰωνίαν ἀπόστησεν. VALCK.

CAP. XXXVI. 7. ὁ λογοποιός) Idem Hecataeo titulus lib. II. 143. V. 125.; etiam Aesopo lib. II. 134. sed diversa ratione; hic fabulator, ille historicus, ex iusta Vossii de Histor. Gr. lib. IV. 3. opinione. Bene Harpocratio, Λογοποιός, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικός λεγόμενος, ex Isocrate et Nostro, ubi docte Maussacus et Valesius. Ἐκαταῖος ὁ λογοποιός Arriano Ἀναβ. II. 16. Λογοποιοὶ, historiarum scriptores, Xenophonti Κυρ. παιδ. VIII. p. 229. D. aliisque. WESS. — Pari ratione ipse etiam Herodotus noster, quum aliis, tum Arriano Ἀναβ. III. 30. λογοποιός nominatur. S.

11. ναυκράτεις τῆς θαλάσσης) Una voce θαλασσοκράτορες Thucydidi lib. VIII. c. 83. dicuntur Chii Milesique; qua forma Herodoto VI. 9. sunt ναυκράτορες: hanc ego vocem Thucydidi libenter restituerem p. 391, 98. [lib. VI. c. 18.] ubi vulgatur in Alcibiadis oratione: καὶ ἀπειλεῖν αἱ νῆες παρέξουσιν αὐτοκράτορες γὰρ ἐσόμεθα καὶ ξυμπάντων Σικελιωτῶν. Athenarum quidem civitas ratum erat habitura quidquid egissent Alcibiades et collegae, imperatores αὐτοκράτορες constituti: sed hic vocem non convenire sepsit et Schol. Corrigo primum παρέξουσι ναυτοκράτορες γὰρ, nāvium enim copia praestabimus omnibus Siciliensibus: sed scripsisse puto Thucydidem ναυκράτορες: ubi vulgatur alterum, ναυκρατόρων praebent optimi Codd. p. 370, 84. p. 373, 91. In Herod. si vel codex daret ναυκράτορες, alterum satis adfirmaret nomen usitatissimum Ναυκράτης. VALCK.

20. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λόγων) Non dissentio a msstis. Alibi ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων, lib. VII. 93. uti et Strabo lib. XV. p. 1011. B. [p. 690. A. ed. Cas.] Τὰ vero ἐν Βραγχιδῇσι Croesi donaria lib. I. 92. annumeravit; quae ex Hecataei saniore suasu Aristagoras in usum si vertisset, multo fuisset contra Persas instructior, ac Xerxi ea intervertendi atque auferendi praecidisset occasionem. Geographum vide lib. XIV. p. 941. B. [p. 634. C.] WESS.

CAP. XXXVII. 4. Τέρμερα) Auspiciis utor Sedarum, quibuscum Steph. Byz. Τέρμερα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τέρμερον. ὁ πολίτης Τέρμερεύς. Fuit in Cariae Lyciaeque finibus. Cariae Τέρμεριον et χωρίον Τέρμερον agnoscit Strabo Herodot. T. VI. P. I.

lib. XIV. p. 971. A. [p. 657. B. ed. Cas.] cui Cariae in situ Herodotus lib. VII. 98, congruit. WESS.

9. *ισονομίην ἐποίησε τῇ Μιλήτῳ*) Laurentius *statum rei-publicae Mileti constituit*, haud plene. *Ἰσονομίην* et *Τυραννίς* contra se ponuntur; estque illa *iuris quaedam inter cives aequabilitas*, qualia populari in statu. Maeandrius post Polycratis, tyranni Samii, fata dilucide, *ἐγὼ δὲ ἐς μέσον τὴν ἀρχὴν τιθεῖς, ἰσονομίην ὑμῖν προσαγορεύω*, lib. III. 142. Visce ibid. c. 80. WESS.

CAP. XXXVIII. 4. *οἱ πλεῖνες ἀπίσαν*) Expunxi *[αὐτῶν]* pronomen, ex praegressis inculcatum temere. Tyranni abierunt quidem, sed civium voluntate dimissi; Histiaeus, Tymnae filius, in castris deinceps Xerxis fuit lib. VII. 98. Atque ea expedita satis: molestissima, quae consequuntur, *[lin. 9.] ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης - - ἐξευρεθῆναι*: ultimum si nusquam foret, leni flueret oratio tractu: cum mordicus tamen scripti retineant libri, Pavii *molimen ἔδεε - - συμμαχίην τινός οἱ μεγάλη ἐξευρεθῆναι* reformat; Reiskii, *συμμαχίην τινὰ οἱ μεγάλην ἐξευρεθῆναι*. Utri adplaudam, haesito, ob Herodoteae abundantiae morem. WESS. — Structura orationis in hunc modum fuerit concipienda: *ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης τινός μεγάλης (ὥστε) ἐξευρεθῆναι οἱ*: opus enim fuit magna quapiam armorum societate, quae illi erat exquirenda, invenienda. Similem structuram habes in Euripidis Med. vs. 1396. ubi vide quae Porsonus adnotavit. S.

4. *οἱ πλεῖνες αὐτῶν ἀπίσαν*) Ionice Herodoto *ἀπίσαν* significat *dimittebant*: hic itaque scribendum *ἀπῆσαν*, id est *ἀπῆλλάσσοντο*, quod huius etiam vice reponendum est ex Codd. p. 425, 18. [VII. 142, 2. Immo vero *ἀπίσαν* (*dimittebant, dimiserunt*) recte h. l. tenent libri omnes.] In istis, *[lin. 9.] ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλη ἐξευρεθῆναι*, postremum non sane delendum, ut ille putabat; superfluum adiicitur more Herodoteo: sic *ἀνιῖσι τὰς τρίχας αὐξέσθαι*, p. 102, 7. [II. 36, 5.] atque alibi similia reperiuntur. VALCK. — At longe diversa utriusque loci ratio. In illa *ῥήσει*, II. 36, 5. *Αἰγύπτιοι - - ἀνιῖσι τὰς τρίχας αὐξέσθαι*, legitime omnia procedunt, nec poterat verbum *αὐξέσθαι* abesse: hic contra, si abesset verbum *ἐξευρεθῆναι*, reliquo sermoni per se sententiaeque ratio constaret; ipsumque verbum adiectum videri poterat structuram orationis turbare. S.

CAP. XXXIX. 4. Ἀναξανδρίδῃ γὰρ ἔχοντι γυναῖκα etc.)

De *Anaxandride* eiusque duabus uxoris narrata contraxit in pauciora verba *Pausan.* in *Lacon.* p. 211. [lib. III. c. 3.] Apud hunc *Anaxandrides* *Lacedaemoniorum* μόνος γυναῖκας τε δύο ἅμα ἔσχεν, καὶ οἰκίας δύο ἅμα ᾤκησι. *Herodotus* [c. 40, 10.] γυναῖκας, αἱτ, ἔχων δύο, διξὰς ἰστίας οἴκει, ποίων οὐδαμῶς *Σπαρτιτικῶς*: quinimo nec in universum Ἑλληνικῶς. Nam, quidquid nonnulli nobis narrent, nusquam in Graecia florente licuit duas simul uxores habere, nisi certas interdum ob rationes, permissu magistratuum vel populi; praesertim διὰ σπᾶνιν ἀνθρώπων, quod semel Athenis accidisse legitur. Est in his, cap. 40. [lin. 7.] rara vox ἐξίσιος de repudio posita, quam enotatam *Eustathio* supra iam fuit observatum ad lib. III. c. 148. VALCK.

8. Εἴ τοι σὺ γε σιωῶτοῦ) Placuit scriptura, priore commodior. Per autem egregie *Med.* pluresque alii, γινὸς τὸ Εὐρυσθένης γινέσθαι ἐξίτηλον. Vulgatum enim antea, optimo *Gronov.* iudice, absurdissimum. *Procopius*, sollers *priscorum* aemulus, *Bell. Pers.* lib. I. 5. ὅτι μὴ ἐξίτηλον παντάπασι γίνους τοῦ βασιλείου (*Persarum*) ὄντος: et lib. II. 22. WESS.

12. ἐπεὶ τε τοι οὐ τίττει ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον) In ambiguo animus fuit, retinendum-ne *Aldi* ἄπες, an furbillis eiiciendum: tot tandem conspirans *Codicum* imperium hanc in partem inpulit. Videntur (quae *Celeb.* etiam *Gronovii* sententia) consulto infaustum vocabulum silentio *Ephori* pressisse, eaque solum subiecisse, quae divortium innuebant clarissime. *Pausanias*, eodem in negotio occupatus, τὴν γὰρ οἱ (*Anaxandridae*) πρότερον συνοικοῦσαν, ἀρίστην τὰ ἄλλα οὔσαν, συνίβαινεν οὐ τίττειν, ubi ἀρίστην vere *Steph. Berglerus*, quo καταθυμὴν doctissimus scriptor et *Nostris* sectator industrius explicuit, *Laconic.* c. 3. p. 211. WESS. — Ut supra scriptum, οὐ τίττει ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον, sic edidit *Wess.* et sic in msstis, qui ad nos venerunt, legitur cunctis. Qua in scriptura primum illud observandum, post ἐπεὶ τε τοι οὐ τίττει, (quoniam tibi non parit) non modo supervacaneum esse quod adiicitur ἐκ σέο, sed prorsus etiam incongruum. Tum vero, ante ἄλλην δὲ γῆμον desiderari aliud verbum in imperativo positum, cum *Valla* (qui, ea repudiata aliam ducito, in latinis posuit) pulcre vir doctus viderat qui *Aldinam* curavit editionem;

ideoque ex coniectura verbum ἄπεις adiecit, quod alii omnes tenuerunt editores, donec a *Wesselingio* eiectum est, qui luxatam claudicantemque repraesentare orationem maluit, quam verbum admittere contra consentientium librorum auctoritatem insertum. Quod nemo viderat, id *Schaeferi* non effugit perspicaciam: nempe in importuno illo ἐν οὐλο latebat, immo tantum non planissime inerat, illud ipsum quod desiderabatur verbum ἔξεο, dimittite, imperativus mediae formae verbi ἐξίημι: unde nomen ἔξεσις, (dimissio, divortium) derivatur, quo idem Scriptor noster paullo post (cap. 40, 7.) eadem in narratione utitur. Literam Ξ antiquitus duabus literis ΧΞ exprimi solitam fuisse, e vestustis inscriptionibus docuit *Montfaucon* Palaeogr. p. 131. et 139 seq. Facile credas, multos etiam scribas ΚΞ pro Ξ posuisse; quod vulgo Aeolibus in usu fuisse veteres Grammatici adnotarunt. Vide *Gregor. Corinth.* de Dial. Aeol. §. 39. et Grammaticum *Meermannianum* in *Bastii* editione *Gregorii* p. 661. §. 14. S.

CAP. XL. 7. τῆς ἐξέσιος) *Eustath.* ἀπόπειψιν γυναικὸς ἦτοι διαζύγιον verissime exponit, Homericum ξύνεσις τε δύο ποταμῶν illuminans. Quo de genere in *Aristotelis* *Eth. Nicom.* II. 7. ὁ μὲν γὰρ ἄσματος ἐν μὲν προέσει, abiiciendis opibus, ὑπερβάλλει: et apud *Clement. Alex.* *Paedag.* II. 10. p. 223. εἰς δὲ τὴν πρόεσιν αὐτοῦ (σπέρματος) ἀνδρωσάση. Merum itaque interpretamentum, quod *Ask.* offert, ἐξώσιος. Sequens ποίων οὐδαμῶς Σπαρτητικά [lin. 11.] perite *N. Cragius* lib. III. *Rep. Lacedaemon.* p. 234. *Clementi* obiecit *Alex.*, *Spartae* ἐπιτίμιον μονογαμίου, monogamiae poenam, sancitam olim proendenti, *Stromat.* II. p. 505. *Κακονογαμίου* poenam isthic *Lycurgi* statuerant leges, fortasse (quae doctissimi viri elegans divinatio) *Clementi* restituendam. *WESS.*

CAP. XLI. 3. ἔφεδρον βασιλέα) *Camerarii* ac *Porti* haud repudio successorem. *Putes* *Clearchi* illud apud *Xenophontem* Ἀναβ. II. p. 159. ed. *Hutch.* πρὸς βασιλέα τὸν μέγιστον ἔφεδρον ἀγωνιζόμεθα esse geminum, sed discrepat: vindex est, quod *Budaeum* non latuit. Alias vocabuli notiones, ab ill. *Spanhemio* ad *Callimachum* atque *Aristophanem* explanatas cum maxime haud moror, nedum [lin. 5.] ἔχουσιν δι' αὐτὴν ἀληθείᾳ λόγῳ, sive communiore dictione σχοῦσαν ἐν γαστρὶ *Pausaniae*: quod iterum iterumque succedit [lin. 11.] ἰθὺς ἔρχου, lucem praecedenti adspergit. *WESS.*

{ 5. συντυχίη ταύτη χρησαμένη) Idem hoc valet ac κατὰ δαίμονα, qua de formula et similibus disseruit *Valck.* ad III. 153, 6. ubi p. 154, 10. nostrae huius editionis, pro *Herod.* I. 3. oportebat *Herod.* I. 111, 4. S.]

CAP. XLII. [2. ἀκρομανής τε] *Admodum furens* reddidit *Gronov.* idque tenuit *Wess.* Similiter *Portus:* „ἀκρομανής, summe insanus, supra modum insanus,“ suffragante *Schneidero* in *Lexico crit.* At profecto in colloquio cum *Aristagora* (cap. 49-51.) non admodum insanum aut furiosum se praestitit hic *Cleomenes*. Et progressu quidem temporis incidisse eum in furorem (ἐπέλαβε αὐτὸν μανίη νοῦτος) ipse *Herodotus* VI. 75. tradit; antea vero nonnisi ὑπομαργότερον fuisse, id est, hebetiore ingenio, haud satis competentis mentis, ibidem ait. Itaque commodius mihi visum est id quod *Valla* hic posuerat, mentis inops; et fere furiosus in Latinis nostris posui: poteram semifuriosus, aut subinsanus. Nempe, quod praeunte doctissimo Viro *Corayo* ad *Athen.* III. 119. a. (*Animadv.* T. II. p. 331.) et ad *Athen.* IX. 385. b. (*Animadv.* T. V. p. 116.) monui, vocab. ἄκρος aliis nominibus adiectivis praepositum minuit nonnihil et temperat vocabuli significationem, fere ut in latino sermone particulae *sub* aut *semi* nominibus praepositae. Caeterum vile et triviale (εὐτελέστερον) vocabulum ἀκρομανής iudicavit *Pollux* VI. 125. S.]

8 et 9. αἰθήσας ληδόν) Tralaticium est ac leve, nec tacendum: novum enim specimen audaciae amanuensium. Equis in animum inducet, modo λαδόν, modo λεῶ II. 129. hic ληδόν, nulla praesertim variandi necessitudine, scribere decrevisse? ἄγον (posthabito, qui Ionum mos, augmento) et ἄγει *Aldus* et Codices nonnulli dederunt I. 70. 156. 170. II. 125. etc. Mutatur ἦγον et ἦγει ex reliquorum consuetudine Graecorum. Mihi institutum non placet. *WESS.* — Teneri utique ionicum ἄγει debuit. Sed, ad ληδόν quod spectat, unde, quaeso, hanc vocabuli formam, qua quidem et alios nonnullos auctores, sed eos paucos admodum, usos esse constat, (vide mox *Annotat. Valck.*) arripuisse putabimus librarios, nisi vetustis in libris eam reperissent? Varietatem non in rebus modo exponendis, sed in ipsis etiam vocabulorum formis amare *Nostrum*, iam saepenumero observavimus. Et quidni hanc veniam

concedemus luculentissimo Scriptori, qui natione quidem Doriensis, ionico tamen maxime idiomate *Musas* conscripsit suas, caeterum in Attica colonia maiorem fere vitae partem transegit, ac diversissimis et temporibus et locis *Historias* hasce, quibus nobis licitum est frui, composuit? *S.*

Ibid. αἰτήσας ληδὸν Σπαρτιήτας ἤγε ἐς ἀποικίην) *Pausan.* III. [cap. 3 extr.] p. 211. Δωριεύς (οὐ γὰρ ἠνείχετο ὑπακούειν Κλεομένη μίνων ἐν Λακεδαιμόνι) ἐς ἀποικίαν στέλλεται. Vulgabatur in *Herod.* αἰτήσας λαδὸν Σπαρτιήτας, ἄγε. ληδὸν Σπ. ἤγε dedit *Vir Cl.* ex *Med.* et utramque mutationem vocat *perellegantem*. Vellem parcius ista talia viris egregiis exciderent: cur ἤγε censeretur elegantius Homérico et Herodoteo ἄγε? Ληδὸν nusquam alibi praebet *Herod.* neque etiam *Portus* aut *Maittairius* invenerunt: hoc tamen facile commendant νηός, *Hesychius*, et *Heraclidis* auctoritas. *Eustath.* in *Od.* β'. p. 93, 32. [p. 1443. ed. Rom.] Ἀηός, ὁ λαός, οὗ μνηται Ἡρακλείδης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Νηός, ναός, καὶ παός, πηός, ὁ ἐξ ἀγχιστείας προσγενής (lege πρὸς γένους) οὕτω δὲ ἦν ἐπὶ Ὀμήρου ἐν χρήσει τὸ Ἀηός. Apud *Hom.* πηός frequentatur. Ubi παῶν habet *Nicæsid.* *Ther.* vs. 3. ibi *Schol.* ἐν ἐνίαις, αἰτ, δωρίζει. *VALCK.*

13. ἄνδρες Θηραῖοι) Iure ita *Med. Valla* et alii. *Eustathii* ἀποικία δὲ ἐστὶν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηβαίων, ad *Perieg.* vs. 213. simillima in macula erat, bene a *T. Fabro* lib. I. *Ep.* 9. erasa. Καλλίστον *Libyae tractum*, χῶρον, quem colonis *Dorieus* occupavit, ad amnem *Cinypem*, lib. IV. 175. et 198. offert. Haud vero scio, praestet-ne ex schedis οἷσις. Favet opinanti γῆν κτίσων, superius [lin. 10.] positum, quo colonia designatur manifesto. Haec autem continuo nexa et sequentia, [lin. 15.] *expulsum Dorieum esse ὑπὸ Μακίων τε καὶ Λιβύων*, procederent inducta copulâ melius. Omnes *Afri*, *Λιβυες*: eorum natio. cuius advenae in agris consederant, *Macaë*. *Carthaginienses* optime disiunguntur, quippe originis alius, nec veri *Λιβυες*. Quas etiam in partes *Cl. Pauw* discessit. *WESS.*

15. ὑπὸ Μακίων τε καὶ Λιβύων) Distinguuntur quidem interdum *Φοίνικες* sive *Καρχηδόνιοι*, et *Λιβυες*, sive veteres indigenae: sed *Μάκας* et *Libyas* quis alius ista ratione distinguit? *Μάκται*, *Λιβυκὸν ἔθνος*, memorantur *Herodoto* IV. 175.

et aliis. Ex *Scylacis* p. 112. licet aestimare, cur hi potissimum illinc expulerint Spartiatas. Secundum *Herod.* Macarum Gindanes fuere vicini, horum Lotophagi: Λωτοφάγων δὲ (IV. 178.,) τὸ παρὰ θάλασσαν ἔχονται Μάχλυνες. Fortasse Μαχλύνων, aut alterius Africani populi nomen, non Λιβύων scripserat *Herodotus*. VALCK. — Possis καὶ Λιβύων intelligere tamquam esset καὶ ἄλλων Λιβύων. Sed ne opus quidem est ut eo confugiamus. Ad *Herodoti* morem loquendi attentus lector iam frequenter observaverit, ita solere illum subinde τε καὶ inter duo nomina interserere, ut non distinguatur alterum ab altero, sed ut (quemadmodum fere in *adpositione* quam vocant Grammatici) alterum altero declaretur. Sic iam haud procul a principio operis, lib. I. c. 2, 9. ἐς Αἶαν τε τὴν Κολχίδα, ait, καὶ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμόν. I. 16, 4. Κυαξάρη τε - - ἐπολέμησε καὶ Μήδους. I. 27, 9. ἐς Σάρδεις τε καὶ ἐπὶ σί: et similia alia multa. Pro ἐξελαθεῖς, quod *lin.* 14. cum aliis editoribus tenuimus, potuerat perinde asperior forma ἐξελασθεῖς probatis e codicibus recipi. S.

CAP. XLIII. 2. ἀνὴρ Ἑλεώνιος) Eiusdem Cl. Παννί Ἑλικώνιος coniectura est, quandoquidem nulla in Peloponneso urbs Eleon, notissima Helice, cuius gentile Ἑλικώνιος lib. I. 148. Esto: unde *Anticharem* domo Peloponnesium fuisse discimus? an, quod eam in regionem reduci Dorico consilii rationem proposuerit? Non opinor. Ἑλεώνα Poëta memorat *Iliad.* β. 500. et *Strabo* prope Tanagram [in Boeotia] lib. IX. p. 622. [p. 405. ed. Cas.] Hinc Ἑλεώνιος apud *Ethnicographum* in Νεών. *Erycem* quod attinet et *Herculem*, sibi posterisque certa lege *Erycinam* regionem adquirentem, ad *Diodori* lib. IV. 23. expositum satis puto. WESS.

3. ἐκ τῶν Δαΐου χρησμῶν) Quibus veteres innotuerant fatidici, his equidem crediderim hoc in loco *Laium* saepe fuisse suspectum; quo nomine vatem oracula edidisse non alibi, credo, legerant. In *Luciani* T. III. p. 241, 23. *Solanus*: Quis, ait: unquam fando audivit *Telephum* inter vates habitum? Sed cui non innotuit Τήλεμος Εὐρυμίδης, δὲ μαρτοσύνη ἐκείναστο? huius nomen illic non dubitanter ponendum pro Τήλεφος. Hic vellem aequae commode τῷ Δαΐου verum nomen a me posset substitui: longum Graec-

corum χρησμολόγων catalogum erudite contexuit *Clemens Alex. Strom.* I. p. 398 seq. Nullus inter istos Λαῖος: literas proximum accedit Ἰάμου nomen. *Iamus* notissimus, a quo genus ducebat πολύνειτον καθ' Ἑλλαντας γένος Ἰαμιδᾶν, *Pindaro* celebratum *Ol.* VI. 120. sed neque *Iami* memorantur oracula. Forsan usitatius hic latet nomen Βάκιδος, ex eodem agri *Tanagraei* pago nati, unde fuit hic *Herodotus* *Antichares*, ἀνὴρ Ἐλεώνιος dictus, ut certe fuit unus *Bacidum* ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, *Schol. in Aristoph. Eir.* vs. 1071. vid. *Scheffer. et Jac. Perizon. in Aeliani Var. Hist.* XII. c. 35. Hōc Spartiatae consilium dedit *Eleonius Antichares*, *Heraclēam* conderet in *Sicilia*, ἐκ τῶν Λαίου (vel cuiuscunque tandem) χρησμῶν Φάς, Ἐρυκος χώραν παῖσαν εἶναι Ἡρακλιδέων. *Doriea* ceterosque in *Siciliam* colonos profectos scribit *Pausan.* III. p. 247. τὴν Ἐρυκινὴν χώραν νομίζοντας τῶν ἀπογόνων τῶν Ἡρακλέους εἶναι, καὶ οὐ βαρβαρῶν τῶν ἐχόντων. Quem sequenti *CAP. XLIV.* [lin. 3.] memorat *Sybaritarum Regem* Τῆλυν, is primum fuisse videtur δημαγωγός, ut dicitur *Diodoro* XII. c. 9. ubi notat *Wess. VALCK.* — Quidni vero τοὺς Λαίου χρησμούς intelligeremus oracula *Laio* data? Sic quidem percommode *Larcher* accepit, ut sit *Λαίου* genitivus obiecti quem *Grammatici* vocant, quemadmodum in illo *Sophoclis Oed. Tyr.* vs. 907. Λαίου παλαιὰ θεόφρατα: et *Electr.* 343. ubi τὰ μὲν νευθεύματα, non sunt consilia a me data, sed mihi data. Plura eiusdem generis exempla *Aug. Matthiae* collegit in uberiore *Grammat. Graec.* §. 313. quibus, si quis id agat, alia ex *Herodoto* adici poterunt. S.

CAP. XLIV. 3. καὶ Τῆλυν) *Tyrannidem* occupaverat, eadem prius deiectus quam *Sybaritas* inter et *Crotoniatis* bellum exardesceret, ni *Heraclides Ponticus*, quod arbitror, fallat in *Athenaei* XII. 4. p. 521. [cap. 21. nuperae edit.] Potior *Herodoti*, illi propioris temporis, auctoritas; cui *Diodorus* lib. XII. 9. paria facit, δημαγωγὸν adpellans, quippe blanda vulgus oratione ad ditiores exilio multandos, unde belli, *Pythagorae* aetate gesti, origo, concitantem. Consimili δημαγωγῷ titulo *Cypselum*, *Corinthiorum tyrannum*, *Aristoteles* ornat *Polit. lib. V. cap. ult.* *WESS.*

11. τῶν Ἰαμιδέων μάντιν) *Laurentii Amadeorum* vel *Iamideorum vaticinium* castigavit *Faber* lib. I. Ep. 19. qui de

Iamo et Iamidis plura, et Pet. Victorius lib. XIII. Var. c. 15. Adsolebat τὸ πολὺ κλειτὸν κατ' Ἑλλανας (verba sunt Pindari) γένος Ἰαμιδᾶν inter vaticinandum, Criticis testibus ad Olymp. Od. VI., τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεία uti, quorum observationi Pausanias adstipulatur lib. VI. 2. Atque illa sunt Nostri ἰσὰ [lin. 13.] τὰ οὐ προσιχώρει χρηστὰ θυομένην Calliae: neque enim in dubitationem venit, quin Cl. Gronov. praeclare ex schedis instauraverit. Peperit, quod ante legebatur, crebra in προσχωρεῖν et προχωρεῖν confusio lib. VIII. cap. 108. Thucyd. II. 5. atque apud alios. Mox [lin. 14.] ταῦτα δὲ οὐκ οὔτοι λέγουσι integrae sanitatis forent, modo infitians vocula, a Valla non versa, exularet. Vulgato succurritur, ταῦτα δὲ ὡς οὔτοι λέγουσι à Pavio, ταῦτα δὲ πονοῦν οὔτοι a Reiskio. Mihi ineptissimum οὐκ exilio in tenebras damnandum censetur. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. XLV. 3. παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν) Laurentianum prope Crastin, lapidum maceriam, unde processerit, non exputo. Ortelius, Pinedo, et Galeus ob Κράστον Arch. comparant Stephani Κράστον, πόλιν Σικελίας τῶν Σικανῶν, longe aberrantes. Haec Siciliae urbs; Κράστις amnis Italiae. De Sicula Crasto bene Ph. Cluverius Sicil. Antiq. II. p. 391. Crastin (tametsi de Sybari et eius positura diligenter) ne verbulo tangens, Ital. Antiq. III. p. 1265. Equidem, quod olim [in Diss. Herod. p. 184.] professus sum, Κραθῖν et Ἀθηναίῃ ἐπωνύμῳ Κραθίῃ scripsisse Herodotum, non muto. Sybaris sita erat ἀνὰ μέσον δυοῖν ποταμῶν, τοῦ τε Συβάριος καὶ Κράστιος in Diodori XI. 90. et XII. 9. De Crasti silentium. Porro ubi de Aegis Achaiae Noster I. 145. ἐν τῇ Κραθίῃ ποταμὸς αἰνναός ἐστι, ἀπὸ τοῦ ὃ ἐν Ἰταλίῃ ποταμὸς τὸ οὐνομα ἔσχε, alludente et eadem imitante Pausania VII. 25. Cur illum quaeso Achaiae perennem amnem, αἰνναὸν ποταμὸν, vocat, si idem Italico conveniret? Παρὰ τὸν ξηρὸν Κραθῖν ubi hic valuerit, discriminis in aperto caussa. Torrens hieme Crathis fluebat, aestatis tempore saepe ξηρὸς, siccus: par indoles sicco Tanagro in Virgilii Georg. III. 151. ubi Servii ex vero adnotatio, Sicci ad tempus aestatis relatum est: est enim hieme torrens. Bene in Glossis: Ἐρηπόταμος, torrens. WESS. — Quantumvis probabilem emendationem nihilo magis tamen, quam ipse Vir praestantissimus, in contextum recipere ausus sum. Fieri potest, ut idem

rivus, ille praesertim Italicus, promiscue utrolibet nomine, *Crastis* et *Crathis*, fuerit adpellatus. S.

14. πολλαπλήσια) Iustum hoc. Sic VII. 48. τὸ Ἑλληνικὸν στρατεύμα φαίνεται πολλαπλήσιον ἔσθαι τοῦ ἡμετέρου: *tum* VIII. 140, 1. ἄλλη παρίσται πολλαπλήσιον: et c. 143. WESS.

CAP. XLVI. 1. Συνέπλεον δὲ Δωριεῖ etc.) Praeter populares Spartiatae nullos e veteri saltem Graecia habuit Dorieus συγκτίστας: non certe Atheniensem, qualem nobis interpretes praebet *Pausaniae* p. 247. ubi Ἀθηναῖος, *Athenaeus*, proprium fuit Spartiatae nomen, uni τῶν ὁμοῦ Δωριεῖ - - σταλόντων ἐς Σικελίαν: quale nomen hic apud *Herod.* inter συγκτίστας est Θίσσαλος. Memorantur in historia Graeca Atheniensis Λακεδαιμόνιος, Lacon autem cui nomen fuerit Ἀθηναῖος: hoc vero nomine insignes fuerunt plurimi. Talia frequenter sunt ab interpretibus obscurata. De Dorico, qui perierit in Sicilia ab Egestaeis interfectus, iterum *Herod.* VII. 158. et 205. Una cum illo hic CAP. XLVII. periisae traditur *Philippus Crotoniata*, cuius Olympionicae, ob formae praestantiam ut herois ab Egestaeis culti, meminit ex *Herod. Eustath.* in *Iliad.* γ'. p. 290, 35. [p. 383. ed. Rom.] VALCK.

5. Ἐγισταίων) Variare in urbis Egestae scriptura Codicum exaratores locuples testis Cl. *Wasse* ad *Thucydid.* VI. 6. est. ΕΓΕΣΤΑΙΩΝ numi apud *Parutam* id postulant, quod exstat. Idem in *Thucydide*, *Diodoro*, (non tamen sine discordia lib. IV. 25.) *Pausania*, *Stephano*; etiam infra VII. 158. in *Arch.* aliisque. [ubi vide *Var. Lect.*] Legendus est doctissimus *Sylburgius* ad *Dionys. Halicarn.* lib. I. Ant. Rom. p. 42. WESS.

[6. περιεγένετο τούτου τοῦ πάθους) Requirebam ex τούτου: sed praepositionem ignorant libri omnes, quae adeo subintelligenda fuerit. S.]

10. Πειθαγόρειω) Numero msstorum Πειθαγόρειω nomen vincit. Dubia tamen in re pati possum, suum cuique ut sit arbitrium. [Nec vero mirum est, nomini minus noto vicinum omnibus notissimum praetulisse librarios.] Oppressos Doriei ab Egestanis comites non praeteriit *Pausan.* lib. III. 16. De Carthaginiensibus et belli in hos colonos ambizioso colore *Diodor.* IV. 23. Vide Musam VII. 205. Iam τυραννίδα ἐπεχείρησε *Arch.* [lin. 11.] non sine exemplo:

quale τὸς ἐπιχειρεῖν huius libri princ. et πάντα ἐπιχειρεῖ Clem. Alex. III. Paedag. p. 264. Plura Perizonius ad Aeliani Var. VII. 13. et Reiskius Animadv. in Dion. Chrysostom. p. 14. WESS. — Hisce praeceuntibus auctoribus Schaeferus structuram verbi paullo rariorem, quam cod. Arch. offerebat, vulgatae praetulit scripturae. Quod uti non improbo factum, sic de exemplo ex Musis petito, ad quod Wesselingius provocavit, monere debeo, admodum illud quidem dubium esse: nam quod V. 1, 8. legitur, τοὺς δὲ ἐπιχειρεῖν, aut valde equidem fallor, aut τοὺς non ad Perinthios refertur, sed ad Paeones, qui iubentur illos adgredi, subintelligitur autem dativus αὐτοῖς, nempe Περινθίοις. S. [13. ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βωμῶν) De Iove ἀγοραῖω vide Taylor ad Lys. p. 191. pag. 70 seq. ed. Reisk. S.]

CAP. XLVII. 4. οἷχετο πλίον) Mendam agnoverunt docti homines, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, Abreschius, a Stephani operarum peccato ortam et propagatam. Prudentior Aldus, quem insuper habitum miror. Mox τὸ ἐωῦτοῦ κάλλος [lin. 8.] non oportere in κλέος abire, Eustathii indicio constat; qui etiam rectissime αὐτὸν ἰλάσκοντο, ut Arch. et Vind., postulante sermonis serie omni. Designatur, quid fieri solebat Egestae. WESS. — At, cur potissimum ἰλάσκοντο praeferendum praesenti ἰλάσκονται iudicemus, non magis equidem, quam Schaeferus, exputare potui. Eustathii quidem testimonium pro scriptura ista invocari non debuit: rem ille ex Herodoto refert, non ipsa Scriptoris verba repraesentat. S.

CAP. XLIX. 4. χαλκεον πίνακα) Aeneam laminam, tabulam vocat Geographicam, in qua γῆς ἀπάσης περίοδος ἐντέτυκτο. Ad opulenti iuvenis superbiam deprimentam ubi dicitur Alcibiadi monstrasse Socrates, quantillum in orbis tabula spatium occuparet Attica, πίνακιον vocat Aelianus ἔχον γῆς περίοδον, Var. III. 28. Notant ibi Kühn. et Perizon. Pleraque huc spectantia iam dederat Marsil. Cagnatus Var. Obs. IV. c. 5. Omiserunt ex Theophrasti testamento locum, quo iubet ἀναθεῖναι τοὺς πίνακας, ἐν οἷς αἱ τῆς γῆς περίοδοι εἰσιν, εἰς τὴν κάτω στῆν, apud Diog. Laërt. V. 51. VALCK.

8. τὰ κατήκοντα) Laurentii ex Stoeae forulis, officia enim sunt talia, merito recusavit Reiskius. Τὰ κατήκοντα, et τὰ

κατήκοντα πρήγματα, res sunt urgentes et praesentes. περί τῶν κατήκοντων λέγοντες, de praesenti rerum statu colloquentes, lib. I. 97. et ἐπὶ δὲ τοῖσι κατήκουσι πρήγμασι τάδε ποιητέα εἶναι, lib. VIII. 19. Portus eadem animadvertit. Stoicorum τὸ καθήκον ex Cicerone Offic. I. 3. et Diogene VII. 108. atque aliis cognitissimum. WESS.

17. τόξα καὶ αἰχμή βραχέα) Gronovius ad haec bene. Valla, Brissonius, Stanleius, breves hinc arcus et breve spiculum sumentes, βραχέα numero multitudinis videntur intellexisse, eaque structura, qua II. 132. τὸν αὐχένα δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν φαίνει κεκρυτωμένα. Hic βραχέα, loco βραχύν. Tetigit hanc quoque rem Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Αναβ. III. p. 239. Gronovii, eadem docentis, oblitus. WESS.

23. τὰ θυμῷ βουλόμενοι) Non illaudabili opera θυμῷ βαλόμενοι vir eruditus [Reisk.], modo animi deliberationem exprimat. Sic lib. I. 84. ἐφράσθη καὶ ἐς θυμὸν ἐβάλετο. Sic Menander Eclog. Leg. p. 95. ἐν νῷ βαλέσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως ἀπλοῦν πρᾶγμα, bellum, rem adeo ancipitem, animo agitare: etiam Iosephus Belli Iud. VII. 8. p. 430. ταῦτα τίς ἐν νῷ βαλόμενος, ἡμῶν καρτερήσει τὸν ἥλιον ὄραν; Poëtarum, Apollonii Rh., Aeschyli, Sophoclis ἐν θυμῷ βαλέσθαι et θυμῷ βάλλειν congruunt Latino in pectus demittere, alienaque sunt. Quid multis? In vulgato, cui omnes assurgunt Codices, licet acquiescere: θυμῷ βουλόμενοι, ubi animo volente fueritis, ἢ θυμὸς ὑμῶν ἐστὶ, ut Noster aliàs. His autem quae artissime adhaerescunt, incundissimam Scriptoris γλυκύτητα manifestant. WESS. — Post τὰ leviter incisam volebam orationem: τὰ, θυμῷ βουλόμενοι, αὐτοὶ ἀν' ἐχ. S.

Ibid. τὰ θυμῷ βουλόμ. etc.) Quibus vos, si potiri libuerit, potiimini, recte vertit Valla. Quod viro Doctiss. venit in mentem, θυμῷ βαλόμενοι significaret animo considerantes. Hic narratis congruit θυμῷ βουλόμενοι, cupide volentes, vel animose desiderantes, ἐπιθυμητικῶς πρὸς ταῦτα διακείμενοι. Idem fuisset: τὰ, εἰ τῶνδε ὑμῶν ἀν' ἢν θυμὸς, αὐτοὶ ἀν' ἔχουσι. VALCK.

36. Κιλικίων δὲ τῶνδε ἔχοντ' Ἀρμένιοι) Evitat scilicet! vocalium concursum Herod. atque idcirco diphthongos etiam elidit. Per omnes Edd. illud ἔχοντ' Ἀρμ. propagari non debuerat, et absque Codicibus scribi ἔχονται Ἀρμένιοι οἶδε. Critico facile patet erroris origo. Dum scribit Eustath. in

Dionys. vs. 694., 'Ηρόδοτος τοὺς Ἀρμενίους Φρυγῶν ἀποίκους φησὶ, λέγων καὶ ὅτι πολυπρόβατοί εἰσι, duo respicit *Herodoti loca*; hic enim tantum pecoris divites; Φρυγῶν ἀποίκοι, quod nihil huc faciebat, suo loco dicuntur infra VII. 73. Secundum *Eudoxum*, Armenii τῇ Φωνῇ πολλὰ Φρυγίζουσι, apud *Steph. Byz. voc. Ἀρμενία. VALCK.*

39. τόνδε Χοάσπειν) Patrius casus Χοάσπειω I. 188. tueretur τὸν Χοάσπεια, si ex membranis fluxisset. At illae restitutum probant, quod et in cap. 52. De ingentibus Persarum divitiis, et thesauris, Susis adservatis, *Strabo XV. p. 1059. A. [p. 728. ed. Cas.]* et nuper praeclare *H. Vennema ad Danielis Vatic. pag. 214. WESS.* — In Χοάσπειν h. l. cum aliis omnibus colicibus haud dubie etiam consentit *Med.* sed scripturam hanc ex illo enotare neglexerat *Gronovius*: itaque mendosum Χοάσπεια, quod erat in superioribus editis, tacite ita correxit, ut Χοάσπεια ederet. S.

42. τῷ Διὶ πλούτου πέρι ἐρίζετ) Cum Iove divitiis certare poteritis. Attigit illud *Eustathius* in *Dionys. vs. 1073.* De incredibili pecuniae summa huc in thesauros regio congegtae *Brisson.* egit de Regn. Pers. I. pag. 158. qui p. 60. iam dederat *Herodotea.* In talibus facile concessa fingendi licentia regalem etiam Iovis in coelo domum humanae cupiditatis opplēvit irritamentis: hinc venusta *Herodoti* loquendi forma, Poëtis usitata, qua certandi verbum ponitur in comparatione de similitudine. Lib. IV. cap. 152. divitiis cum Aegineta Sostrato οὐκ οἶδ' τί ἐστὶ ἐρίσαι ἄλλων: postea temporis cum illo populares certare potuissent *Lampis* et *Charops. Theocritus Eid. IV. vs. ult. τό τοι γένος ἢ σατυρίσκους Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.* Apud *Athen. III. p. 75. E. Lynceus Samius*: τὰ ἐρινεὶ τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε συκάμινα σύκοις δοκεῖν ἐρίζειν: id est nullo posse modo inter se comparari. Eleganter *Callistratus p. 894.*, *Indi χαίτην* dixit ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς κόχλου *Τυρίας* ἄνθος ἐρίζουσαν. Nativa venustate *Horatius Epoda II. 20. ut gaudet insitiva decerpens pyra, Certantem et uvam purpurae!* Plura collegit *Lambin. ad II. Carm. VI, 15.*, ubi viridi - - certat *Bacca Venafro. VALCK.*

[45. μάχης ἀναβάλλεσθαι) De hac dictione vide quae in *Var. Lect. ad hunc locum* disseruimus. S.]

49. παρέχον δὲ --- ἄρχειν) Persimile vulgato est παρέχον δὲ οἱ ὑποχίρμα πάντα ποιήσασθαι VI. 72., saepiusque alibi. Hic vero vehementer παρέχον δὲ blanditur ob codicum copiam, et verbi frequentem in licentia usum: παρέχει ἄν σφι, ipsis licuisset, lib. IV. 14., ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ παρέσχε, non illi licuit, VIII. 8. Alia se sponte offerent, collecta a Porto. WESS.

Ibid. παρέχον δὲ τῆς Ἀσίης πάσης ἄρχειν) Παρέχον nisi Codex scriptus praeberet, nemini suspectum foret παρόν. Euripidis est in Phoen. vs. 523., Ἀρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεύσαι ποτὶ; Ipse Herod. I. 129. παρόν αὐτῷ βασιλεὺς γενέσθαι. Sed multo rarius παρέχον a librariis expectari non poterat. παρέχει apud alios interdum, inprimis tamen apud Herodotum, notat ἔξεισι, πάρεστι. Legitur in eadem phrasi, III. 142., ἐμοὶ παρέχει νῦν ὑμῶν ἄρχειν, ut hoc loco. IV. 140. παρέχει ἄν σφι --- εὐπειτίᾳ ἐξευρέει τοὺς Πέρσας. In oratione Candaulis, παρέξει, per παρίσται interpretatur Dionys. Halicarn. qui nec ipse participium παρασχόν in eundem adhibere sensum dubitavit: vid. G. Canteri Nov. Lect. lib. III. c. 27. Frequentatur Thucydidi praesertim εὖ παρασχόν, et παρασχόν καλῶς, occasione commodum oblata: p. 76, 22. 326, 29. 355, 30. VALCK.

CAP. L. [2. ἄλλον ἐς τὸ συγκείμενον) Vide quae mox ad lin. 12. notamus. S.]

5. καὶ δὲ ἄλλων ἐκείνων εὖ) Longe eos, qui de eccellente sapientia διαβάλλειν capiunt, falli, vera est Eustach. Swartii animadversio Analect. I. 14. et Lamb. Bos Obs. Critic. c. 7. Unum hoc vide: Ἰστιαῖος μὲν λέγων ταῦτα, διέβαλλε, Valla interprete, haec Histiaeus fallendi gratia dicebat, cap. 107. huius Musae. Erravit praeterea Aristagoras in corporis cultu et Ionico luxu, a severis Spartanorum moribus inmaniter discrepante, ἰσθῆτα ἔχων πολυτελῆ καὶ τὴν ἄλλην τρυφὴν τὴν Ἰωνικὴν, uti de eo Zenobius Cent. V. 57. et Suidas in Οἰκοὶ τὰ Μιλήσια. WESS.

12. οὐδένα γὰρ λόγον εὐεπίε λέγεις Ἀσκεδαμονίοισι) Advertit animum ex Arch. exscriptum λόγον εὐεπεία sive εὐπειτία, cui, plures si suffragarentur, patrocinium haud abnuerem; suppeditaret enim Philosophus Eusebius εὐπειθίην εὐπειτία in Stob. Serm. XLIII. p. 308., et Noster, vocabuli usu delectatus, alia. Gaudeo consensu Valckenarii. WESS. —

Quomocunque capias, nulli minus λόγον desiderabant ἐντεία, quam Lacedaemonii, qui neque speciosa solebant anteponeere salutaribus. ἐντεία enotatum ex Arch. Rem facilem, λόγον (ut puto) dixerat ἐντεία. VALCK.

[Pro eo quod Gronovius in versione posuerat, nec enim sermonem auditu gratum dicis Lacedaemoniis, in Graecis ἐντεία recipiens Wesselingius, in latinis, fere ut Valckenar. voluerat, nec enim rem factu facilem dicis Lacedaemoniis, scripsit. Potuerant doctissimi duumviri Vallae etiam invocare testimonium, qui et ipse sua in versione vocabulum ἐντεία expressit. Sed, ut dicam quod sentio, mihi ista sententia minus huic loco opportuna videtur. Qui ante solis occasum urbe excedere hunc hominem iubet, is haud dubie gravius quidpiam ei voluit exprobare, quam proponi ab illo rem factu difficilem Lacedaemoniis. Nempe ex his, quae apud Zenobium et Suidam locis paullo ante citatis leguntur, intelligitur, alterum hunc Aristagorae cum Cleomene congressum in publica Lacedaemoniorum concione aut certe in Ephorum consensu locum habuisse, ibique insigni cum fastu et ambizioso adparatu verba fecisse Milesium. Is igitur egregie et perquam probabiliter verba fecisse (ἐντεία λόγον εἰπεῖν) sibi videbatur: cui ille respondet, talem sermonem minime esse ἐντεία Λακεδαιμονίοις, aliis fortasse posse probari, Lacedaemoniis neutiquam placere, sed odiosum esse et procul amandandum. Eadem occasione unus ex Ephoris dixisse homini fertur, Οἶκοι τὰ Μιλήσια! Denique vero ex ipsa codicis Arch. scripturā (ἐντεία) intelligi par est, hunc etiam scribam ἐντεία debuisse, et inter scribendum demum ad vocabulum sibi magis notum aberrasse, aut duas lectiones, alteram genuinam, alteram ex coniectura priori adiectam, imprudenter in unam confudisse. S.]

CAP. LI. 3. et 4. ἐπακούσας, et προσετήκει) Placet et marginis lectio, ab Arch. firmata, ἅτε ἰκετεύων ἐπακοῦσαι, et H. Stephani παρστήκει. VALCK.

Ibid. ἐπακοῦσαι ἐκέλευε etc.) Pristinam, schedis auspiciis, faciem sermo induit. H. Stephanus aptabat ἰκετεύων ἐπακοῦσαι, ut aurem sibi daret suppliciter petens, nec vere, neque conmode. Aristagoras, uti supplicum mos (quo de lib. I. 55.) ferebat, in intima domus penetralia ipsum-

que adeo ad focum se contulit; id ἰσχυρῶς ἔσω ἅτε ἱκετιῶν: tum Cleomenem, semotis arbitris ablegataque filia, ut auscultet rogat. Quae sanequam planissima. Stephani praeterea παρεστήκει, assistebat, loco προστήκει, non equidem, si praesidium haberet, repudiarem. WESS. — Nobis commodiorem scripturam libri nostri dederunt. Vide *Var. Lect. S.*

13. διαφθείρει σε) Cleomenis Gorgo apud *Plut.* in dietis Laconic. p. 240. D. καταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξενύλλον, εἰάν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλης, eleganter, nec sine convicio in Aristagorae statutam, sed alio ex fonte. Διαφθείρει Codicis *Passion.* Ionismum sapit, legiturque lib. IX. c. 41. WESS.

Ibid. Πάτερ, διαφθείρει σε ὁ ξένος) Ut Attice plerosque *Xenophon*, Ionice Laconas *Herodotus* semper facit loquentes: multa *Plutarchus* Laconum dicta Dorice effert; hoc etiam suavissimum *Gorgas*, partim saltem, T. II. p. 240. D. Καταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξενύλλον, εἰάν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλης; Legit-ne apud *Herod.* ἀποστήσης? sed scripserat noster, prout vulgatur, ἢν μὴ ἀποστὰς ἦς. Apud *Hesych.* vulgatissima vox Ἀποστὰς auctoritate legitur *Aeschyli* munita, quae pertinet ad glossam praecedentem. Dixisse videtur Gorgo καταφθαρεῖ, et ξενύλλον. Dorice φθαίρει dicebatur, ut κταίνειν: *Etymol.* p. 269, 50. et *Eustath.* in *Od.* π'. p. 382, 29. [p. 1649. ed. Rom.] Non patrio sibi more vestitum Milesium Spartiatæ filiola ξενύλλον vocabat, more Graecis usitato, hac forma suum illa contemptum indicans: ἐπύλλον et κρεύλλον similiter adhibentur; et ob eandem rationem ἀνδρίον, ἀνδράριον, et ἀνθρώπιον. *Theocrit.* *Eid.* V. vs. 40. φθονερόν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον. *Aristoph.* Ἀχαρν. vs. 516. ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακίκομμένα. Φύσει κίναδος ἀνθρώπιον, *Demostheni* dicitur *Aeschines* pag. 180. Venuste *Μένειων*, ἀνθρώπιον λῶστον dicebat *Silenus* in *Eurip.* *Cycl.* vs. 184. Ionium Aristagoram luxuriose vestitum Spartam venisse monstrat proverbium, Οἶκοι τὰ Μιλήτια: prout eius originem explicant *Zenobius* Cent. V. Prov. 57., quique dicitur *Plutarchus*, c. 55. p. 306. et *Suidas.* VALCK.

CAP. LII. 1. Σταθμοὶ τε παντοσχεῖ εἰσι) Haec, si numeris ratio constaret, forent egregia, docerentque modulum et proportionem inter σταθμούς et παρασάγγας. In *Xe-*

nophontis Ἀναβ. IV. pag. 297. ἐντιϋθεν δ' ἐπορεύθησαν σταθμούς
 τρεῖς, παρασάγγας πεντεκαίδεκα: iterum p. 299. ἐπορεύθησαν σταθ-
 μούς τρεῖς, διὰ πιδίου, παρασάγγας πεντεκαίδεκα. His gemina
 ferme Nostri τρεῖς εἰσι σταθμοὶ, παρασάγγαι δὲ πεντεκαίδεκα καὶ
 ἡμῖσι. Qui tamen modulus haud perpetuus. Herodoti enim
 σταθμοὶ plerumque quaternos parasangas aut paullo am-
 plius aequiparant: nec in Xenophonte eadem ubique pro-
 portio. Nam p. 240. τρεῖς σταθμούς παρασάγγας δέκα, et lib.
 I. p. 17. σταθμούς τρεῖς παρασάγγας εἴκοσι comparat, ubi do-
 ctissimus Hutchinson nonnulla super ista re; quae, nisi plu-
 rima Attici scriptoris loca dixeris mendosa, non procedent.
 Possent et auxilio esse haec Procopii, si quidem eundem
 viae modum explicarent, Hist. Arc. c. 30. Ἐς ἡμέρας ὁδὸν
 εὐζώνῳ ἀνδρὶ σταθμούς κατεστήσαντο, πῇ μὲν ὁκτώ, πῇ δὲ τούτων
 ἐλάττω, οὐ μὲν τοι ἦσαν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστον ἢ κατὰ πέντε. In
 via, quam expeditus viator diurno itinere conficit, octonas ferme
 mutationes, alicubi pauciores, infra quinque tamen nusquam
 Persae posuere. Sed ea discrepant. Procopii cursus est vehi-
 cularis: hinc plures mansiones et ad iumenta mutanda
 mutationes illa in via: Herodoti pedestre iter, ubi singulos
 in dies tot mansionibus non opus. WESS. — De Itine-
 rario, quod hoc capite continetur, praeter Geographos,
 consulendus est Parisiensis Academicus *De la Barre*,
 cuius est commentatio huc spectans, Tomo VIII. Actorum
 Acad. Inscript. inserta; et *Heeren* in *Ideen über die Poli-
 tik etc.* T. I. p. 829. et seqq. S.

6 seq. Ἄλυσ ποταμός ἐπ' ᾧ πύλαι τι ἔπυσιν) *Portas, πύλας*,
 fossis aquae coercendae, et, si usus requirebat, emittendae
 caussa adpositas, habemus lib. III. 117. Quo e genere πύ-
 λαι ποταμῶν, הַנְּהַר הַיָּרֵשׁ, quibus laxatis urbi Nino ex
 Tigride inundatio in Prophetæ Nahumi cap. 2, 6. Hae in
 ponte fluvii Halyos fuerunt, nec Bochartum fugerunt Phal.
 IV. 19. Μίγα, quod sequitur, Φυλακτῆριον, munimentum ad
 regionis tutelam, omnes ex Aeschine, Aristotele, Iosepho
 norunt, Morello excepto, in Libanii T. II. p. 133. c. enor-
 miter lapso. WESS. — Popularis sui *De la Barre* lapsum,
 qui πύλας h. l. angustias inter montium praecipitia intelligit,
 notavit Larcher. Illa notione paullo post idem vocab. po-
 nitur; quamvis et ibi fortasse veris portis vel claustris
 praecludi transitus potuerit. S.

Herodot. T. VI. P. I.

D

[10. μέχρι οὐρανῶν τῶν Κιλικίων) *Usque ad Ciliciae fines. Montes Ciliciae* intelligit *Heeren* p. 831. quos si designare *Herodotus* voluisset, οὐρανῶν erat scripturus. S.]

22. Τίγρης) Quum in *Aldi Camerarii*que exemplis et msstis duobus Πίγρης scribatur, debuerat pars ista *Salmasianae* disputationis ad *Solin.* p. 489. sine culpa relinqui. Mihi Πίγρης non placet, dubio Τίγρης an Τίγρις potior sit. Τίγρις, uti hic scripti quidam et *Eustathius*, sic lib. I. c. 189. et 193. II. 150.; Τίγρης VI. 20. [Equidem cum *Schaefero* priorem tenens scripturam, non idcirco alteram improbo.] Hunc autem perhibet ex Armeniis fluere, nec discordant scriptorum alii. Secundi fontes in scaturigo in *Matienis*: ὁ δὲ ὕστερον [lin. 25.] alter vertitur a *Valla*. Unde igitur tertium labitur flumen? Hoc praeter expectationem taceatur. Pinget itaque cum *Cl. Pauw*, εἰ δὲ ὕστερον ἐκ *Ματτινηῶν*, et secundi ac tertii patescet origo. Certe in *Matienis* scaturiebat *Gyndes*, de quo lib. I. 189. *WESS.* — Ille, ὁ μὲν πρότερος, *Viro* docto *Tigris* est; unde in sequentibus turbae existunt, quae nullae sunt, si cum *Larchero* et aliis priorem illum et alterum intelligamus duos illos cognomines, quorum nomina minus nota silentio praeterit *Scriptor*. Esse autem illos maiorem minoremque *Zabatum* vel *Zabatem*, cum *Larchero* probabiliter statuit *Heeren*. S.

28. ἐσβάλλοντος) *Arch. ἐσβάλλοντι*, ob consequens μεταβαίνοντι, ego primas darem. In *Pausania* nihil hac frequentius structura. Sed usus editum, monente *Galeo*, cum non spernat, servatum illud est: nam ἐσβάλλοντες quo tibiunc fulciatur, *Gronovius* docere noluit, nedum quo nectantur modo σταθμοὶ εἰσι τέσσερες, quae alium utique participii casum sibi desiderant. Hic vero manifesta se prodat lacuna; desunt parasangarum notae et numeri, difficulter ex dubia inter mansiones et parasangas proportionem restituendi. *WESS.* — Tum in *Addendis* IDEM *Vir doctus* haec adiecit: „Si defectus expleretur, quae *Kluitii* „coniectura, σταθμοὶ εἰσι τέσσερες καὶ τριήκοντα, παρα- „σάγγαι δὲ ἑπτὰ καὶ τριήκοντα καὶ ἑκατὸν, stathmo- „rum et parasangarum numerus rotundaretur. Aliquid „hic deesse certum arbitror.“ — Eodem modo eisdemque verbis, diu ante *Kluitium*, explendam videri lacunam docuerat *De la Barre*, T. VIII. *Actor. Acad. Inscr.* p. 343. At

ea ratione ultra modum promoveri *Matienae* fines, et absque meliorum codicum praesidio nihil hic definiri posse censuit *Larcher*, Adnot. 108. ad hunc Herodoti librum, p. 230. cui hactenus adsentiuntur *Heeren* (pag. 988.) et *Mannert* Geogr. Graec. et Rom. T. V. P. II. p. 206. ut nullam ne coniecturam quidem conati sint proponere. S.

55. εἰ πάντες σταθμοὶ εἰσι ἑνδεκά καὶ ἑκατὸν) Ratio non constat. *Mansiones* sive σταθμοὶ in praecedentibus duntaxat LXXXI. Neque convenit parasangarum summa: numerantur tantum CCCXIII. Quia tamen *parasangis* *quadringentis* et *quinquaginta*, quot se posuisse significat, accurate stadiorum collectio congruit, bene illi habent. Vitia in mansionum et parasangarum numeris, suis olim locis iuste signatis, inflicta haerent, aliorum fortasse mistorum auxilio eluenda; nostri enim in eodem sunt luto. WESS. — Nec nostri meliora dedere. S.

CAP. LIII. [5. τὰ βασιλῆα τὰ Μεμνόνια καλεόμενα) Conf. c. 54, 8. Adde *Strab.* lib. XV. p. 728. et *Steph. Byz.* voc. Σούσα, eiusque Interpretes. S.]

9. ἡμέραι ἅπαρτι ἐννεήκοντα) Critici ad Comici *Plut.* vs. 388. Κίχρηται αὐτῷ (ἅπαρτι) Ἡρόδοτος λέγων, ἀπὸ τούτου εἰς στάδια δύο ἅπαρτι: quod scholion *Suidas* in Ἄπαρτι describens, pro στάδια δύο praebet στάδιοι ὁ sive ἑβδομήκοντα. Unde *Aristophanis* interpres ea acceperit, an memoriae vitio haec spectarit, quis certo decreverit? In *Herodoto* hactenus invenit nemo, et sunt profecto nusquam. Vide *Hemsterhusium* ad *Plutum* et *Alberti* in *Hesychii* Ἄπαρτι. WESS. — Vide II. 158, 20 seq. ibique Var. Lect. et Adnot. S.

CAP. LV. 7. ἐτυραννέοντο - - - οὐδὲν ἦσαν) Neque enim *Harmodius* et *Aristogiton*, sed, *Herodoto* iudice, verius *Alcmaeonidae* Athenas ἐλευθέρωσαν, lib. VI. c. 123.; et fuit *Hippias*, exacerbatus fraterna caede, [V. 62, 5.] patre fratreque longe τυραννικώτερος. *Aristogiton* et sodalis non habebantur tantum, ut erant, tyrannicidae; sed vulgo laudabantur Athenis, tanquam qui sublata tyrannide suam patriae reddidissent libertatem. In hanc etiam Atticae plebis opinionem inveteratam dici poterat *Dioni Chrys.* pag. 190. E. τὸ πιστεύεσθαι πολὺν χρόνον ὑπὸ ἀνθρώπων ἡλιθίως οὐδὲν ἴσθιν ἰσχυρόν. Sed sapientiores etiam nonnunquam minus loquuntur considerate: praeter ceteros *Io. Meursio* ci-

tatos in Pisistrato, et ad *Aeliani* Var. Hist. XI. 8., nobilissimos istos iuvenes primum *Hieronymus* [*Rhodius*] statuit exemplum, alia quoque commemorans, quibus demonstrat, ὅτι τὸ τῶν νέων πρὸς ἀλλήλους ἐταιρικὸν συμφρονῆσαν πολλὰς τυραννίδας καθίηλε, apud *Athen.* XIII. p. 602. A.; sequitur *Peripateticus Aristotelis*, quin et *Platonis* iudicium in *Symposio*. Culpat *Platonem* *Iac. Perizon.* ad *Aelian.* pag. 692., velut hac in re dissentientem a se ipso in *Hipparcho*: sed si suspicionem, quam solus forte movit *Aelianus* Var. VIII. 2., ad examen vir Eruditissimus revocasset, illam forsitan agnovisset legitimam, atque in *Hipparcho* multa reperiri, quae faciem praebeant ab illa *Platonis* diversissimam. Neque magni mihi videtur momenti criminatio *Dionis Chrys.* *Perizonio* memorata, culpantis Athenienses, quod *Harmodius* et *Aristogitonem* πάντων μάλιστα τιμῶσιν ὡς ἐλευθερώσαντας τὴν πόλιν, καὶ ἀνελόντας τὸν τύραννον, *Or.* XI. p. 191. *Hipparchum* certe sustulerunt; quodque recuperandae libertatis gratia facere sibi proposuerant, imperfecto licet opere, fecisse tamen ab acerrimis tyrannorum osoribus censebantur, ob incoeptum illud opus digni habiti qui cumularentur omni honorum genere. Solum etiam occidendi tyranni conatum Athenienses factum existimabant pulcherrimum; quod luculento demonstrari potest documento. Post eiectos xxx. tyrannos psephisma condiderunt, ab auctore sententiae *Demophanti* dictum, servatum nobis ab *Andocide* de *Myst.* pag. 13. secundum quod iurare cgebantur Athenienses: tyrannidis auctorem vel fautorem εἴαν τις κτείνων ἀποθάνῃ, ἢ ἐπιχειρῶν, si quis aut occidens moriatur, aut immoriatur incoepo (sive tantum opus adgressus; id enim est ἐπιχειρῶν, nempe κτείνειν) εὖ ποιήσω αὐτόν τε καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμόδιόν τε καὶ Ἀριστογείτονα, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Hoc respicit decretum *Demosth.* contr. *Leptin.* pag. 312., dum meminit τῆς Δημοφάντου ἐτήλης, cui insculptum iusiurandum: εἴ τις αἰμύνων τι πάθῃ τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς δώσειν δωρεὰς, ὥσπερ Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονι: vulgato nomini Δημοφάντου alterum ex Codd. debuerat substitui: vid. *Lycurgus* pag. 165, 43. Longe recentius et diversissimi generis Δημοφάντου fuit ψήφισμα. Oratio c. *Leptinen*, docte nuper atque eleganter Galliçe conversa a *Ged. le Cointe*, eadem opera potuerat

aliquoties expoliri, ut Graeca quoque legerentur emendatius. VALCK.

7. ἐπ' ἔτα τίσσερα) *Thucydides* VI. 59. Hippiae post fratris necem tyrannidem tribus annis terminat, totidem *Plato* in Hipparcho p. 229. B., nihil admodum *Herodoti* quatuor annis officientes, modo cum *H. Dodwello* *Annal. Thucyd.* p. 42. tres integri et quartus inchoatus Hippiae tyranno post Hipparchi violentam mortem relinquantur. Quod Criticus autem ad *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 619. κατέσχε δὲ ἡ τυραννὶς ἐπὶ ἔτη γ'. οἱ δὲ, δ', Ἡρόδοτος δὲ στ'. errore non vacat, et mutata verborum sede tolli potest. Nam sex eum annos hic reperisse, non credo. WESS.

CAP. LVI. 5. Τλῆθι λίων etc.) In versibus, Hipparcho fatalem exitum praesagentibus, nihil innovo. Vir doctus [Reisk.] Τλῆθι δ' ἔων, i ergo, tolera, et οὐδὲις ἄνθρωπον ἀδικῶν fingebat, longe a Brodae ad *Anthol.* iudicio recedens. WESS.

7. ὑπερτιθέμενος ὀνειροπόλοις) Eadem τοῦ δεισιδαίμονος religio eleganter in *Theophrasti Char.* c. 16. expicta: ad quam ἀπειπάμενος τὴν ὄψιν etiam [lin. 8.] pertinere opinor, neque adeo spretam visionem, sed eius expiationem et ἀποτροπιασμὸν innui. Vide *Casaubonum* ad *Theophrast.* et *Spanhemium* in *Comici Ran.* vs. 1379. WESS.

CAP. LVII. 1. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) *Gephyraeos*, necis Hipparchi auctores, *Bochartus* *Canan.* lib. I. 21. et *Meursius* *Att. Lect.* V. 31. tali diligentia et eruditione illustrarunt, ut aliis otium fecerint. *Plutarchum* neglexerunt, malignitatis crimine, cuius *Herodotum* postulat T. II. p. 860. E., haud immunem. Ea-ne malignitas, gentis veram et peregrinam originem vestigare et declarare? Sed doctus scriptor dum rodit, sui obliviscitur. WESS.

Ibid. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) Ubi in *Aristidis* *Panathen.* T. I. p. 190., velut ab Atheniensibus recepti praeter ceteros dicuntur Ταναγραίων οἱ μεταστάντες, Δωρίων Πελοποννήσου κρατήσαντων, ὑπὸ τῶν εἰζάντων ἀναστάντες: *Scholiasta* mstus hic *Herodoto* narrata respicit: τούτους, αἰτ, τοὺς Ταναγραίους, μὴ βουλομένους αὐτῶν ὑπακοῦσαι, οἱ Θηβαῖοι ἐξέβαλον· οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλθόντες ᾤκησαν· μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος, Γεφυραίους τοὺς Ταναγραίους καλῶν. [Attigit etiam *Suidas*, et

Zonaras in Lexic. voc. Γεφυρίς.] De his egerunt Gephyraei Io. Meurs. Att. Lect. V. 31., et Sa. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. cap. 21. Gephyraeos istos non Eretrienses origine, sed Phoenices videri Herodoto, atque illinc ortum Aristogitonem dici, id vero permoleste tulit Plutarch. de Herod. Mal. pag. 830. E. Ἀριστογείτονα --- ἀντικρὺς διὰ πυλῶν εἰς Φοινίκην ἐξελαύνει, Γεφυραίον γεγονέναι λόγων ἀνέκαθεν τοὺς δὲ Γεφυραίους--- Φοινίκας ἵναί τι φησὶν, αὐτὸς οὕτω πεπεισμένος. VALCK.

CAP. LVIII. 3. ἐσήγαγον διδασκαλίαν) Iob. Ludolfum, Virum Clar. διδασκαλίας emendantem Comment. Hist. Aeth. p. 208. non sequor. Suidas: Διδασκαλίον, αὐτὸ τὸ μάθημα. Sic Basilus M. Homil. III. in Hexaëm. p. 28. c. κατὰδεξιν μετ' ἡμῶν τὸ διδασκαλίον: et Homil. V. pag. 43. E. ἵνα πρῶτον ἐκείνο πρόσταγμα διδασκαλίον τῇ φύσει γένηται, subministrante Cl. Abreschio. Iam ὡς ἐμοὶ δοκεῖν [lin. 5.] relinquo, Herodoti de litterarum prima inter Graecos origine professionem continens. Non defuisse, qui Pelasgis litterarum primordia ante Cadmi in Graeciam transitum vindicarent, ad Diodori III. 66. disputatum fuit. WESS.

5. πρῶτα μὲν, τοῖσι καὶ ἅπαντες etc.) Obscuriorem orationis seriem explanant ista Arch., πρῶτα μὲν τούτοις ἐχρίωντο, κατὰπερ καὶ ἅπαντες χρίωνται Φοινίκες: et primo quidem iisdem utebantur, sicuti omnes utuntur Phoenices. Gephyraei nempe primis temporibus non alias usurpabant litteras, quam quarum apud Phoenices usus erat. Merae itaque tum Phoeniciae fuerunt, sicuti et sermo; quo deinceps paullatim inmutato, μετέβαλον καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων, [lin. 7 seq.] itidem litterarum modum, figuram et scriptionis seriem novarunt. Quam in rem praeclara Cl. Salmasii ad Inscript. Herod. p. 34. opera exstat. Esse memini, qui τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων hic praeferunt, prorsus obliis Aristotelis Θaumασ. p. 578. Ed. Erasm., ubi in Apollinis Ismenii apud Thebanos templo ἀναθήματα τινα ὁμοίους ἔχοντα τοὺς ῥυθμοὺς τῶν γραμμάτων ἀρχαία, seu ἀρχαίων potius. Quae philosophi, sive cuiusvis alius, ad hanc rem accommodatissima, etiam propter Ismenium, quod statim [cap. 59, 3.] consequetur. Pertinet huc docta disputatio Benedictinae familiae eruditorum in T. I. Hist. Nov. Diplom. p. 587. WESS.

14. καὶ τὰς βίβλους διφθέρας καλέουσι) Bene Vallae.

Latina ex P. Leopardi praescripto Em. VII. 19. correctae sunt, quibus male in postrema editione *penuria biblorum Aegypti et Syriae* accessit: nihil enim utraque de regione Scriptor. Certissimus autem, *pellium rasarum*, sive διφθεράων, variis olim in nationibus ad rerum memoriam prodendam usus. Persarum διφθέρας βασιλικὰς habet Diodorus II. 33. et Agathias Schol. II. pag. 66. A., aliorum alii. Contra ea ab errore immunis haud est Varronis de papyro, Alexandri demum Magni aetate reperta, opinio apud Plinium Hist. Nat. lib. XIII. xi.; melior Nostri et Cassii Heminae cap. xiiii. eiusdem Pliniani libri. Βύβλους porro et βύβλων, ex prisco more, *Passion.*; namque ita potius, quam βιβλους scriptitasse, ad Hom. Eustathius p. 1913, 30. [ad Od. pag. 765, 38. ed. Bas.] auctor est. Hinc βυβλίωνων ὀπλων mentio et scriptura lib. VII. 36. WESS.

Ibid. τὰς βίβλους διφθέρας καλέουσιν) Vallam sefellit articulus; errorem iam correxit P. Leopard. Em. VII. c. 19. eundem tamen errarunt et alii; quod monitum ab Auctore des *Essais de Crit.* pag. 161. Adpellationis suo quoque tempore, quin et recentiori, satis usitatae rationem repetit ab antiquissimo more Herodotus, barbaris etiam isthaec aetate noto. Vellus aureum fuisse βιβλίον ἐν δέρμασι γεγραμμένον videbatur incerto scriptori περὶ Ἀπίστων, c. 3. conf. ad Palaeph. cap. 31. Galeus. Persica sua se Ctesias hausisse scribebat ἐκ τῶν βασιλικῶν διφθεράων, teste Diodoro Sic. II. cap. 32. ubi vid. Clar. Wess. et Ti. Hemsterh. ad Poll. X. 57. cuius libro VII. 211. haec prostant Herodoti, loco quem Leopard. excitavit. Ὑπομνήματα βασιλικὰ vocat et Diodor. III. 38.; commentarios regios, Livius XXXIII. 11. Philippi Macedonis Μακεδονικὰ τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήματα, Lucian. Demosth. Encom. §. 26. Arcturus qui Prologum agit in Plauti Rud. vs. 15., (Malorum) referimus nomina exscripta ad Iovem: vs. 21., Bonos in aliis tabulis exscriptos habet. Istas Iovis tabulas διφθέρας dicebant: Diogenian. III. Prov. 2., ἡ διφθέρα, ait, ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Ζεὺς ἀπογράφειν τὰ γινόμενα, παμπάλαιος. Quae praeter Diogenian. IV. 95., Zenobius habet Cent. IV. Prov. 11., senarium efficiunt, e veteri quodam dramate propter elegantiam custoditum: Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας. Vanissimus Auctor Philopatr. inter Lucianea T. III. pag. 603., πολλοὺς γὰρ γραφείας φησὶ ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφειν. VALCK.

CAP. LIX. { 2 seq. ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπολλ. τοῦ Ἰσμηίου) Conf. Wesselingio ad cap. 58, 5. notata. S.]

5. ὁ μὲν δὲ εἰς τῶν τριπόδων) Sollemne fuit in *Ismenii Apollinis fano tripodas* dedicare; quorum ἐπιφανὴς μάλιστα ἐπὶ τε ἀρχαϊότητι καὶ τοῦ ἀναθίντος τῇ δόξῃ τρίπους, ἐστὶν Ἀμφιτρύωνος ἀνάθημα, in *Pausaniae Boeot. cap. 10. p. 730.*, non alius fortasse atque hic descriptus: congruunt certe ambo, tum antiquitate, tum *Amphitryonis* illustri titulo. De *inscriptis litteris* in *Pausania* silentium, quas *Herodotus* magnam partem *Ionicis* similes, *Cadmeas* tamen fuisse commemorat. Hinc consequens videtur, ut ἐπὶ τὰ λαϊὰ, uti alibi *Pausanias*, ἐκ δεξιῶν, a dextera in sinistram processerint, quemadmodum *Phoeniciae*: et ut quinque caruerint litteris, quarum posterius inventum, Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω. Non sum nescius, incomparabiles viros, *Scaligerum* ad *Euseb.* et *Salmasium* in *Inscript.* *Herod.* p. 54. in diversiora tendere; sed *Herodotea* sententiae ab *Ampl. Bouherio* (Ep. ad ill. *Masseium Antiq. Gall.* pag. 168.) adprobatae, favent. Eiusdem, credo, moduli ac figurae characteres tabellae erant, repertae apud *Haliartios* in *Alcmenes* tumulo: γράμματα θανμαστά, ὡς *παμπάλαια* *Plutarcho* de *Socrat. Gen.* pag. 577. E.; namque additum ibidem, ἰδίως τις τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων, ἐμφερέστατος Αἰγυπτίους, ex docti scriptoris suspicione fluxit, parum utique, ubi *Alcmenae* et *Amphitryonis* aevum, scribendique tum temporis mos, in consilium venerint, probabili. WESS.

7. Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν, ἐὼν ἀπὸ Τηλεβοάων) Correxeram olim, Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκ', ἀνιὼν ἀπὸ Τηλεβοάων: cum huc rediisset a *Telebois* viatis: simplex ἰὼν forte praeferetur, e *Bergleri* coniectura indicata in *Diss. Herod.* pag. 167. Quidquid a *Scaligero* super literis his *Cadmeis* dissidet *Salmas.* ad *Inscript.* *Herodis Att.* pag. 32. et seqq., consentiunt, opinor, in *Graeciam* illatas primum duntaxat XVI.; atque illud egregie docuit *Salmasius*, sedecim istas postea, reliquis iam inter *Ionas* in usum introductis, dictas Ἀττικὰ γράμματα. De literis *Cadmeis* *Plutarchus* T. II. p. 738. E. illas, ait, τετράκις ἢ τετράς γενομένη παρέρχε: eidem p. 1009. E. οἱ παλαιοὶ dicuntur διὰ τῶν ἐκκαίδεκα στοιχείων φράζοντες ἀποχρώντως καὶ γράφοντες. Mirifice scribuntur haec epigrammata viro summo ad *Euseb.* p. 121. In primo versu

legi debuit ad mentem Salmasii MANETHEKEN EON. Unica litera adiecta sensum daret diversum, neque absurdum: *ἰόντ' ἀπὸ Τηλ.* ut se tripus diceret *dedicatum de victis Telebois*. In istiusmodi rebus dedicatis ἀπὸ hoc sensu frequenter legitur apud Pausaniam; qui nonnunquam prisca quoque commemorat epigrammata, literis antiquis Atticis scripta, veluti VI. [c. 19.] p. 498. ult. ἐπιγράμματα ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γράμμασιν: IV. [c. 17.] p. 420, 3., γράμμασι τοῖς ἀρχαίοις γεγραμμένα: V. [c. 22.] pag. 435., ἐλαγίον γράμμασιν ἐστὶν ἀρχαῖον (lege ἀρχαίοις) ὑπὸ Διὸς τοῖς ποσὶ: et VIII. [c. 25.] p. 648. VALCK.

Ibid. *ἰὼν ἀπὸ Τηλεβ.*) Nisi ἔω ex prisco ἔω eundi notatione, quae Reiskii opinio, censeatur, mallet *ἰὼν* cum Slado et Berglero. Amphitryon, parta de Telebois victoria, qua de Apollodorus lib. II. 4. et Plautus Amphitr. I. 1. 51., Thebas redux tripodem consecravit. Vidimus *ἰὼν* et *ἰὼν* commutari lib. I. 157., nec monere Eustathius neglexit ad Iliad. 8. vs. 277. [Mireris vero, simplicissimam restituentae verae scripturae rationem (μ' ἀνέθηκεν ἰών ἐκ Τελ.) doctissimorum virorum acumen praeteriisse.] Illa vero [lin. 8.] ἡλικίην δὲν εἶη κατὰ Ἀδίων sincera sunt. Amphitryonem Laio, Herculem Oedipodi aetatem egisse aequalem, generationum in Apollodori Bibliotheca series dilucide patefacit. WESS.

CAP. LX. 6. τῷτὸ οὐνομα ἔχων τοῦ Ἰππ.) Vel ex margine Steph. recipi debuerat τῷ Ἰπποκόωντος: in Latinis autem a correctoribus poni, idem Hippocoontis filio nomen habens: non, Hippocoontis filii: isthoc modo Graecismum saepius expresserunt usitatissimum Romani. Non requiritur in his articulus, neque adeo τῷ τοῦ, quod Reiskio placebat: filius Hippocoontis paulo dicitur ante ὁ Ἰπποκόωντος: et Ἀδῖος ὁ Λαβδάκου, τοῦ Πολυδώρου, τοῦ Κάδμου. VALCK. — Bene τῷ Ἰπποκόωντος dedere codd. mssti. Animadversio Herodoti iusta est. Scaeus, Hippocoontis si fuerit filius, vixit Oedipidis tempore, quippe una cum patre ab Hercule peremptus. Est autem Scaeus iste in Apollodoro lib. II. 10. p. 200. WESS. — Conf. Heyne ad Apollod. II. 7, 3. S.

CAP. LXI. 7. ἐς τοὺς Ἑγχέλας) Quos vocat Ἑγχέλας, eosdem memorat IX. 42. oraculum, quo Persas designari putabat Mardonius, scribens ἐς Ἰλλυριοὺς τε καὶ τὸν

Ἑγχέλειον στρατὸν πεποιημένον. VALCK. — Pausanias lib. IX. 5. Laodamantem. ab Argivis victum, ἐς Ἰλλυριοῦς ἀβίησσε scribit; de Cadmo antea, ἐς Ἰλλυριοῦς καὶ Ἰλλυριῶν τοὺς καλαυμένους Ἑγχέλειος: vere, sicuti ex Apollonio Rh. IV. 519. constat. Sequentia [lin. 7.] εἰ δὲ Γεφυραῖοι ὑπολειφθέντες, Gephyraei autem cum in suspicionem venissent, verterat Valla: hinc quid ille legerit, quaestio. H. Stephano placuit ὑποπιεφθέντες, L. Bos ὑποληφθέντες, quae melior opinatio, cum ὑπολειφθέντες et ὑποληφθέντες toties convertantur. At in errore Laurentius fuit ex schedarum consensione; loci sententiam Cl. Gronovius optime perspexit. WESS — ὑπολειφθέντες tenens Gronovius, ῥῆσιν istam latine sic convertit: Gephyraei autem derelicti postea ab Boeotis recedunt Athenas. In Notis autem idem Gronov. monuit, non post ὑπὸ Βοιωτῶν, ut in ipsius contextu et in superioribus editionibus factum, sed post ὑπολειφθέντες comma debuisse interseri. Wesselingius, in Graecis neutro loco incidens orationem, versionem Gronovii ita tenuit, ut comma post derelicti poneret. Atqui ab Boeotis recedunt graece non sonat ὑπὸ Βοιωτῶν, sed ἀπὸ vel ἐκ Βοιωτῶν. Praepositio ὑπὸ, quam tenent h. l. libri omnes, genitivo iuncta causam significat; ut in frequenti formula ὑπὸ δέους, et similibus: conf. V. 10, 3. IV. 7, 16. Intelligendum igitur, prae Boeotis, propter Boeotos cecessisse illos, id est, metu Boeotorum, sive a Boeotis coactos; quam in sententiam commode Larcher, les Boeotiens les obligèrent par la suite à se retirer à Athènes. Sic φεύγειν ὑπὸ τινος, in exsilium mitti ab aliquo, ad fugiendum cogi. Si quid obscuri verbis inesset, sententiam suam ipse Scriptor cap. 57, 8. perspicue declaraverat, ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναστάντες. Verbum ὑπολειφθέντες vero, nec derelicti verti debuit a Gronovio, nec a Larchero his gallicis verbis reddi, on les laissa alors tranquilles. Ὑπολειφθέντες simpliciter sunt relictī, qui in sedibus suis manserant, nec ab Argivis erant eicoti. S.

11. Ἀχαιῖς Δήμντρος etc.) Cereris Ἀχαιῖς, quae et Gephyraea, templum et sacra praetereo. Cupidis abunde labor. Io. Meursii Lect. Att. V. 31. et S. Bocharti lib. I. Canaan. c. 21. erit. WESS.

CAP. LXII. [11. Αἰψύδριον. Sic scribitur apud Hesych. hac voce et alibi, et apud Suid. in Ἐπὶ Αἰψύδριον: item in Scolio apud Athen. XV. 695. E. et apud Etymolo-

gam p. 361, 31. et 34. et p. 563, 8. denique apud *Eustathium* loco mox citando: quibuscum quum nostrae membr. F. consentiant, non negligere debui hanc scripturam, caeterum ne alteram quidem (Λιψύδριον) utique dampnans. S.]

12. τὸ ὑπὲρ Πασιονίης) Menda his se turpis insinuavit: quid enim cum Atticae locis commune Paeoniae, longissime in Macedoniam remotae? *Eustath.* ad Hom. p. 461, 20. [p. 351, 13. ed. Bas.] ὑπὲρ τῆς Σπάρτης Lipsydrium locans, eadem inquinatus est macula, vero tamen propiore. *He-sychius* et *Suidas* ὑπὲρ Πάρνηθος, supra Parnethem, idque certissimum. Πάρνης Atticae mons erat, supra quem Lipsydrium Alcmaeonidae exsules munierunt. Proinde τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος iure hoc reflexit loco *L. Kilaterus*, ad *Suidae* Ἐπὶ Λιψύδριον. Ipsum autem illud Grammatici testimonio est, Alcmaeonidis ad Lipsydrium rem pessime cessisse, adfirmatque elegans cantilena in *Athenaei* lib. XV. p. 695. F.; *Io. Meursius* in *Pisist.* c. 16. plura. *WESS.*

Ibid. Λιψύδριον τὸ ὑπὲρ Πασιονίης) Πάρνηθος, si mei res-esset arbitrii, recuperaret *Herodotus*; et vera *L. Küsteri*, *Cl. Wesselingio* probata, coniectura *Diss. Herod.* p. 110., omnibus hic anteponeretur Codicibus. Cui eadem erant ad manum, quae *Küsteri*, *Io. Meursius* in *Pisistr.* c. 16., *Eustathio* legitimum quidem restituit Attici montis nomen; in *Herodoto* aut veram non vidit lectionem, aut illud a veteris librarii per omnes deinceps Codices propagato errore corrigendo deterruit quae multos insidet religio, non illa minus fortasse dampnanda quam aliorum est inconsiderata temeritas. Locum *Etymologi* prout recte corrigit *Clar. D. Ruhnken.* in *Tim. Lex.* p. 150. [pag. 208. ed. sec.] codex exhibet mstus. Nihil impedit quo minus hic suum Iovi restituatur cognomen, cui in Parnethe monte sacratum altare, Βωμός Σημαλείου Διὸς dicitur apud *Pausan.* p. 78. f. [lib. I. c. 32.] Hinc *Semaleus* Iupiter *Gyrallido*, *Meursio*, aliisque innotuit: auferatur primum litera male repetita: ἡμαλείου facile dabit genuinum, ut arbitror, Ἰχμαλείου pluviæ Iovis nomen, in Attica saepe siticulosa solemni precum formula evocati, quam *M. Antoninus* nobis servavit V. 7. Idem paene nomen turpius deformatum latet apud *Clement. Alex. Strom.* VI. p. 753, 27.

ubi sacra fecisse legitur in insula Ceo Aristaeus Ἰσθμίου Διὸς: sed nullus fuit Iupiter Isthmius: hic sine ulla controversia emendandum Ἰκμαίου Διὸς. Probus in Virgil. Georg. I. vs. 14. Aristaeus, ait, aram Iovi Icmaco (Icmaco) constituit, etc. -- Traditur haec historia de Aristaeo in Corpore (an opere?) Argonauticorum a Varrone Atacino: nobis superest, quem Varro interpretabatur, Apollonius Rhod. cuius Aristaeus II. 524. βωμόν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκμαίοιο. VALCK. — Virorum doctorum emendationem ὑπὲρ Πάργνης, a Schaefero in contextum receptam, tenuit etiam Iacobs, hanc Historiarum Herodoti partem Atticis suis inserens, p. 333. ed. sec. At constantem librorum omnium Herodoteorum scripturam, ὑπὲρ Παιονίης, defendens Larcherus, ex Harpocrati voc. Παιανίης καὶ Παιονίδας coll. cum Pausan. II. 18. p. 151 seq. eodemque Pausan. I. 2. p. 7. et cap. 34. pag. 83. et 84. et Plutarch. (sive quisquis fuerit auctor Vitae X. Oratorum) pag. 842. E. opportune docuit, fuisse Atticae pagum, cui Παιονία sive Παιωνία fuerit nomen. Situs fortasse hic pagus erat in radice Parnethis montis, eamque ob causam auctor ille, e quo Grammatici a Viris doctis citati sua hauserunt, Lipsydrum ὑπὲρ τῆς Πάργνης situm dixit; nisi is fortasse scripserat ὑπὲρ Παιονίας ἐπὶ τῆς Πάργνης. S.

14. τὸν νῶν --- τὸν νῦν ἰόντα) Eadem lib. II. 180., unde et, prius templum fortuito casu in cineres abiisse, discimus: culpa incendii tamen in Pisistratidas fuit, testibus Criticis ad Pindari Pyth. Od. VII., collata: qui quidem cum Olymp. LXIII. 2. patri successerint, illo ipso anno templum Delphicum deflagrasse, Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 41. constituit. At officit vehementer illi temporum finitioni mors Amasidis, isti anno coniuncta; quippe dona, dum superesset, Delphis ad aedis instaurationem, uti lib. II. 180. proditur, liberaliter conferentis; validissime vero Pausaniae doctrina de templo Delphico Olymp. LVIII. 1. exusto, in Phocic. cap. 5. Quae de Pisistratidis autem Pindari Scholiastae, modo tamen veritati concinant, familiam indicabunt atque ipsum complectentur Pisistratum, quo modo Pisistratidae deponuntur saepius. Vide ad Comici Vesp. vs. 500. WESS.

18. πωρίνου λίθου) In Iungermanni exemplo Παρίνου οπε-

rarum est peccatum, cui ipse medelam adhibitam in *Pol. Luc.* VII. 123. voluit. Isto de lapide docti Onomastici interpretes, et Cl. Taylor *Lect. Lysiac.* p. 619. [pag. 254. ed. *Reisk.*] WESS. — Vide *Tayloro* laudatum *Plinium*, *Hist. Nat.* lib. XXXVI. cap. xvii. sect. 28. et, quem ibi *Harduinus* citavit, *Theophrastum* *περὶ Λιβῶν* pag. 392. ed. *Dan. Heinsii.* S.

CAP. LXIII. [1. Ὡς ὧν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι) Δακεδαίμονιοι requirebam, ubi nunc in Ἀθηναῖοι consentiunt libri. Sane non *Athenienses*, sed *Lacedaemonii* videri debent id crimen *Alcmaeonidis* impēgisse. conf. cap. 90. huius libri. Mox *lin.* 4. pro *χρησόμενοι*, praeter necessitatem, *χρησόμενοι* invitis libris omnibus edidit *Iacobs* l. c. p. 534. S.]

2. et seq. ἀνέπειθον τὴν Πυθίην χρημασί etc.) *Herodotum* sequutus *Schol.* mstus in *Aristid.* *Panathen.* Ἰκπίας, ait, ὡμῶς ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων· μὴ ζέροντες τούτου τὴν βίαν οἱ Ἀλκμαεινίδαι ἐξέλθον ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ὧν εἰς ἣν καὶ ὁ Κλεισθένης, ὃς τὴν Πυθίαν, τουτέστιν ἀδελφοῖς (in margine Codicis *Burm.* corrigitur ἐν Δελφοῖς: recte; modo scribatur τουτέστι τὴν ἐν Δελφοῖς) ἱερείαν παρεκάλει ἐπὶ τὸ χρηῖσαι τοῖς Λακεδαιμονίοις βοηθῆσαι ταῖς Ἀθήναις. Accepto oraculo, misisse dicuntur *Lacedaemonii* [*lin.* 6.] κατὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀγχιμόλιον μετὰ στρατιᾶς, ὃς ἐπελώτησεν ἐν τῷ πολέμῳ. Non unam ob rationem *Herodotea* criminatur *Plutarchus*, (*T. II.* p. 860. d.) oraculorum patriaeque superstitionis defensor ingeniosissimus; sed idcirco praesertim, quod ille *Pythiam* vatem pecunia corruptam non dubitavit ut *ψευδόμαντιν* traducere. Noster fraudem etiam a *Lacedaemoniis* agnitam fatetur atque adeo publicatam c. 90. Libro VI. c. 66. *Cleomeni* conciliatus *Delphus* *Cobon* *Περίαλλαν* τὴν πρόμαντιν ἀνακτῖναι τὰ *Κλεισθένος* ἐβούλετο λέγεσθαι λέγειν: fraude patefacta *Cobon* *Delphis* aufugit mulierque fatidica ἐπαύσθη τῆς τιμῆς. Secundum *Pausan.* etiam III. [cap. 4.] p. 212. *Cleomenes* τὴν ἐν Δελφοῖς πρόμαντιν ἀνήγατο. Quin iam olim a *Lycurgo* legislatore pecunia commota *Pythia* semper eius leges ut utiles civitati commendabat: ἡ προφῆτις χρημασί πεπεισμένη αἰεὶ συμφέρειν (τὸν νόμον) ἔχρα, *Polyaen.* lib. I. c. 16, 1. *Donis* corruptae, nec mirum in hac fraudum opificina, recentior historia Graeca praebet documenta: vid. *Anton. van*

Dale de Orac. Orig. c. 16. Paulo post [lin. 9.] apud *Herod.* iussui divino, ut quidem putabant, postponentes Lacedaemonii humanae hospitalitatis iura, τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ποιοῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Ad iudices suos Socrates Platonis in *Apolog. p. 29. c.* ἐγὼ ὑμᾶς, αἰτ, ὃ ἄνδρες Ἀθ. ἀσπάζομαι μὲν καὶ φιλῶ, πείσομαι δὲ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν: quae commodum admota sunt *Lucae Act. Ap. v, 29.* In hoc cardine *Sophoclis* versatur Antigones cum Creonte, certamen vs. 460. et seqq. VALCK.

4. προφέρειν σφι) Sugillantur a *Plut. de Malig. p. 860. D.*, ac si καλλίστῳ καὶ δικαιοτάτῳ liberandarum Athenarum ἔργῳ sceleris atque impietatis calumniam Noster affricaverit; ultro oblitus, Themistoclem (quem propterea laudibus in *Vit. magni viri* fert p. 116. F.) consimiliter Pythiam, ut ad animi sui sententiam et circumscribendos Athenienses vaticinaretur, perpulisse, usosque tali fraude, quam quidem *piam* vocant, Graecorum plures. Qui mox [lin. 8.] ξείνοι τὰ μάλιστα, eosdem *Pisistratidas* vulgatiore dictione ξένους τὰ μάλιστα c. 90. et 91. nuncupat. WESS.

[11. προσχῶν) Vide *Var. Lect. I. 2, 5. S.*]

17. ἄνδρα Κονιαῖον) Nullam in Thessalia eiusque vicinia urbem recorder tali nomine. Cogitaveram de *Gono* sive *Gonno* in *Perraeibis*, atque adeo *Thessaliae*. Sed discrepat scriptura, et gentile urbis vocabulum. Eruant itaque, qui poterunt. WESS. — Nec vero necessitas ulla urget, ut patriam huius regis *Thessalorum* in *Thessalia* quaeramus: quin potius ipsa formula qua utitur Scriptor; ἄνδρα Κονιαῖον dicens, indicare videtur extra *Thessaliam* fuisse natum. Itaque nihil impedire videtur quo minus cum *Larchero Κονιαῖον ἄνδρα* intelligamus *Conio* oriundum *Phrygiae* oppido, *Plinio* lib. XXXVI. c. xxxii. sect. 40. (ubi *conf. Harduini* Emend. num. xcv.) et *Hierocli* in *Synecd. p. 666.* memorato; neque enim incredibile esse, cognitionem quandam *Thessalis* intercessisse cum *Phrygibus*, idem doctissimus *Herodoti* interpretis ostendit. S.

23. ἐς τὰς νᾶς κατέβησαν) *Laurentii* ad naves repulit, desiderat κατήραξαν, quod forte olim hic fuit. *Dio Cass.* lib. XLVII. pag. 396. καὶ ἐκείνους εἰς τὸ τεῖχος κατήραξαν: et lib. XLVIII. p. 416. καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς τὸ τεῖχος καταβάξαντος. Noster V. 106. καὶ ἐσαράξαντες σφείας ἐς τὰς νᾶς.

Equidem relinquo, quod schedae magno consensu volunt, etsi pro praelii ratione et devictorum lenius. Pausanias de apibus lib. I. c. 32. οὐδὲ σφᾶς ἐς σίμβλους κατείρεξαντες ἔχουσιν, nullis eas alvearibus coërcentes. WESS. — Conf. Nostrum VI. 102, 2. ἀπεργμίνους ἐν τῷ Πελ. τίχῃ habes cap. 64, 12. S.

24 seq. Ἀγχιμολίου εἰς τὰ Φαί) Unius Anchimolii εἰς τὰ Φαί numero plurali? Non opinor; sed illud potius suspicor, Lacedaemoniorum qui ceciderant hic olim etiam factam fuisse mentionem. Fac scribi potuisse: (τῶν δὲ Λακεδαιμονίων, vcl τῶν δὲ ἄλλων) καὶ Ἀγχιμολίου εἰς τὰ Φαί τῆς Ἀττικῆς Ἀλωπεκῆσι, ἀγχοῦ τοῦ Ἡρακλίου τοῦ ἐν Κυνοστάργει. De isto Herculis fano Meursius egit in Athen. Att. lib. II. c. 2. Ex hoc Herodoti loco situs Attici pagi poterit constitui, si conferantur initium Axiochi Aeschinis Socrat. et orator Aeschines contr. Timocr. p. 14, 11. VALCK. — Sepulcrum graece proprie τάφος est; ταφὴ, sepultura, ut apud Nostrum I. 24, 12. 112, 16. Videndum igitur, ne eidem Nostro αἱ τὰ Φαί (plur. num.) idem valeant ac ὁ τάφος in singulari. Id si minus placet, nullo certe incommodo αἱ Ἀγχιμολίου ταφαί, nullo etiam alio verbo adiecto, intelligi posse videntur Anchimolii et eorum qui cum illo ceciderunt sepulcra. S.

CAP. LXIV. 6. ἡ τῶν Θεσσαλίων ἵππος etc.) Huc pertinere puto quod, Polyaeo praetermissum, Frontinus narrat Stratag. II. cap. 2, 9.; nam per equitatum, quo praevalerat Hippias, Thessali videntur equites intelligendi. VALCK.

9. ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας) Praeferrem ἰθὺ ἐπὶ Θεσσαλίας, sicuti ἰθὺ ἐπὶ Λιβύης Plutarchum apud Nostrum lib. II. 119. invenisse, Cl. Valckenarius docuit. Ἰθὺς tamen τῆς ἀρχῆς τῆς Τομύριος ἐλᾶς lib. I. 207. et Poëta Iliad. v. 601. ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο ἦν, tum Callinus, ἀλλὰ τις ἰθὺς ἴτω apud Stob. Serm. XLIX. pag. 356. Stragem equitatus Tessalici sociorumque Hippiae explicat in Lysistr. vs. 1154. Comicus. WESS.

CAP. LXV. 1. Καὶ οὐδὲν τι πάντως) Haud opinor οὐδὲν τι μᾶλλον πάντως fuisse olim, in eo msstorum silentio: superius cap. 34. οὐδὲν πάντως προσεδέκοντο ἐπὶ σφίας τὸν στόλον τοῦτον ἐρμήσσειν: et clarissime lib. VI. 3. Nihil quoque in brevi secuturis, [lin. 7.] ἡ αὐτὴ αὐτὴ σύμμαχος, quid-

quam novo: ad loci sententiam aliena non sunt ex lib. IV. 129. τὸ δὲ τοῖσι Πέρσῃσι τε ἢ σύμμαχον, καὶ τοῖσι Σκύθῃσι ἀντίστον. Verum eo in genere, ubi multa saepe coniectantibus blandiuntur, integrum suum cuique iudicium, Ceterum τῆχος Πελοποννησίων, quo conclusi tenebantur Pisistratidae, [CAP. LXIV. 12.] malo ipsis omini fuit, quippe iam olim diris devotum apud Thucyd. lib. II. 17., situm eius prope arcem urbis designantem, Nostro lib. VI. 137. nihil dissentiente. WESS.

7. ὑπεκτιθέμενοι --- ἔλωσαν) Non illi capti sunt ὑπεκτιθέντες, quem sensum hic quaerebat Vir doctus; sed, dum furtim ex Attica emitterentur alicubi occultandi. More tamen minus usitato tum ponitur τὸ ὑπεκτιθέμενοι: nam qui liberos vel uxores, obsidionem toleraturi, alio transferunt, veteribus dicuntur παῖδας ὑπεκτίσθαι, Thucyd. I. 89. Lycurg. contr. Leocr. p. 154, 32. τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκτίσθαι. Demosth. de Falsa Legat. pag. 242., οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ὑπεξέθεντο τὰς θυγατέρας παῖδια εὐσας εἰς Ὀλυνθον. Ubi iubet Aeneas Poliorcet. c. 9. ζύνῃ ἢ ἀνδράποδα ὑπεκτίσθαι εἰς τοὺς προσαίους, morem antiquum et verbum illud declaravit Casaubonus. Quae de Pisistratidis paulo post dicuntur, [ἄρξαντες μὲν Ἀθηναίων ἐπ' ἔτια etc. lin. 13 seq.] de patre filiisque intelligenda docuerunt Periz. ad Aeliani Var. Hist. III. 21. et Bouhier Diss. sur l'Hist. d'Herod. cap. 14. VALCK.

12 seqq. εἰς Σίγειον etc.) Vide Terpsichores c. 94. et Thucyd. VI. 59. Annos Pisistratidarum tyrannidis Aristoteles Polit. V. 12. xxxv. numerat, Noster xxxvi., levi discrepantia, fortasse ex annis inchoatis aut diversa Pisistrati computatione exiliorum nata. Io. autem Meursii, annos istos Hipparcho et Hippiae, patris ratione non ducta, tribuentis in Pisistr. cap. 5. manifesta aberratio est, reprehensa a Bouherio Diss. Herod. c. 14. et Ed. Corsino Fast. Attic. T. III. p. 96., oblitis tamen calcare se viam, dudum sollertissima H. Valesii cura ad Diodori Excerpta T. II. pag. 557. emunitam. WESS.

CAP. LXVI. 4. ἔσπερ δὴ λόγον ἔχει) Potuisset ἔνπερ δὴ λόγος ἔχει, quomodo lib. VII. 5. ἵνα λόγος σε ἔχη. Euripid. Med. vs. 419. οὐκέτι δυσκέλαδος Φάσμα γυναῖκας ἔξει. Verum elegans ea linguae copia et varietas. ἔχει δὲ τινὰ

Φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης posuit IX. 83., at τούτους μὲν τοιαύτη Φάτις ἔχει VII. 3. Plura Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 247. WESS. — De corrupta Pythia vide paulo ante, cap. 63. S.

5 seq. ἀτὰρ τὰ ἀνέκαθεν etc.) Hic paulo forsitan acerbior est iocus, quam decebat historicum; neque iniuria hinc saltem κακοηθείας exemplum petens Plutarch. II. p. 86o. c. Ὡς εἰώθει, αἰτ., παραμεινὺς πίστει ἕνεκα τοῖς ὕλοις ἐπαίνους τιναίς Ἰσαγόρας δὲ, φησὶν, ὁ Τισ. οἰκίης μὲν ἦν δοκίμου, θύουσι δὲ εἰ συγγενεῖς αὐτοῦ Διὶ Καρίῳ. εὐρυθμός τε καὶ πολιτικός ὁ μυκτὴρ τοῦ συγγραφέως, εἰς Κᾶρας, ὥσπερ εἰς κόρακας, ἀποδιοπομποιήεντος τὸν Ἰσαγόραν. Cives Attici veluti Deos habebant Penates Apollinem πατρῶον, et Iovem ἱερκεῖον: Herodotei Isagorae συγγενεῖς, ut originis vilissimae homines, atque e comoedia Cariones, ἔθουν Διὶ Καρίῳ. Praeter cetera memorat Strabo XIV. p. 974. A. [p. 659. B. ed. Cas.] ἱερὸν τοῦ Καρίου Διός, κοινὸν πάντων Καρῶν, οὗ μέτεστι καὶ Λυδοῖς καὶ Μυσοῖς, ὡς ἀδελφοῖς. Ex his gentibus servi veniebant in Graeciam. Vim dicti intelligunt, quibus notum proverbium, ἐν Καρὸς αἴση. Non cepit Flor. Christian. illud in Eurip. Cyclope vs. 650. ἐν τῷ Καρί κινδυνεύομεν. Aristides T. III. pag. 256., οὐδ' ἐν Καρῶν σχήματι καὶ μοῖρᾳ θρέψεσθαι. Cicero pro Flacco, c. 27. Si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum. Eximia dedit Clar. Ti. Hemsterh. ad argum. Pluti Aristoph. VALCK. — Iovem Carium, cuius in familia Isagorae mentionem et cultum malignitati Scriptoris tanto posterior, saepissimeque iratior quam oportebat, Plutarchus contribuit, vidimus lib. I. c. 171. WESS.

9. τετραφύλους ἰόντας Ἀθηναίους δεκαφύλους ἐποίησε.) Huc respicit Herodotum citans Pausan. I. [c. 5.] p. 12. Secundum Aristotelem, Politic. III. p. 62, 25. Clisthenes eiectis tyrannis πολλοὺς ἐφυλέτευσε ξένους καὶ δούλους μετοίκους: scripsisse potius videtur δούλους, καὶ ξένους μετοίκους. Aristoph. Eq. vs. 346. εἴ που δικίδιον εἴπας εὖ κατὰ ξένου μετοίκου. Cur tribus quatuor in decem distraxerit, veram rationem pandit idem Aristot. Politic. VI. c. 4. conf. Casaubon. in Aeneae Poliorcet. p. 1734. In Aristid. Panathen. T. I. p. 336. Schol. ineditus: Τεσσαρῶν οὐσῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Καλλισθένης ἢ Ἀλκμαιωνίδης (Κλεισθένης ὁ Ἀλκμ.) δέδιώς μὴ ἔν τινι καιρῷ μία τῶν Δ'. φυλῶν βουληθεῖσα τυραννῆσαι προσποιήσῃ ἑαυτῇ τὴν ἄλλην Herodot. T. VI. P. I.

(τῶν ἄλλων) μίαν, καὶ ἐκ τούτου κρατήσῃ τῶν ἄλλων δύο φυλῶν, λαβὼν P'. ἡρώων ὀνόματα ἦλθεν εἰς Πυθίαν, μαθεῖν βουλόμενος ἐκ ποίων ὀνομάτων καλέσει τὰς φυλάς ὥς μέλλει κτίζειν. λαβὼν τὸν χρησμὸν, καὶ ἐλθὼν Ἀθήνῃσι ἐποίησε δέκα φυλάς, ἵνα καὶ, εἰς βούληται μία τῶν δέκα τυραννῆσαι, μὴ δύνηται πείσαι τὰς λοιπὰς. In his heroum numerus centenarius, P'. in I. mutato, facile posset in denarium converti; sed secundum Schol. Clisthenes Pythiae facit eligendi de multis potestatem. In proximis [lin. 10.] Τελέοντος nomen adfirmavit Wess. in Diss. Herod. p. 164., ut ea lis decisa videatur. VALCK. 10. Τελέοντος) Hoc in editis ante Gronov. omnibus, plerisque etiam schedis. Valla in prima versionis editione Ionis filiorum Leontis, unde eum legisse suspicio est, παίδων γε Λέοντος. De Medic. silentium, in tituli mutata scriptura utique mirabile. Puto tamen Τελέοντος ex Ask. et Pass. consensu habuisse. [Vide Var. Lect.] Apud alios par discordia. Stephani Byz. vetera exempla et scripta Τελέοντες in Αἰγικέριως. [vide ibi Holsten.] In Plutarchi Solon. p. 91. olim Γιδέοντες, quod ob vieinam Λ. et Δ. idem. Euripidis in extrema lone verba, et Pollucis VIII. 109., in controversiam venerunt. Guil. Canterus utraque ad Nostri praescriptum conformat, Nov. Lect. V. 19., contra venit prohibetque Is. Casaubonus ad Strab. VIII. p. 588. [ad pag. 383. suae editionis,] Τελέοντας defendens, qua quoque sunt opinione docti Pollucis interpretes; neque plausibili instituti ratione deficiuntur illi. Quod si enim quatuor hae populi Attici partes, non ab Ionis filiis, ut Euripides et Herodotus censuerunt, sed a vitae genere, quod uni cuique parti fuit assignatum, cognomina inpetrarunt ex Strabonis et Plutarchi doctrina, commodissime Τελέοντες explicabuntur γεωργοί, rustici, ab opere et collationibus in rem publicam. Verum omnes has opinationes Marmor dissipat Cyzicenum, luci ab ill. comite Caylus expositum in Recueil d'Antiquit. T. II. pag. 207., ubi clarissime iisdem titulis et serie fere eadem ΓΕΛΕΟΝΤΕΣ, ΑΡΓΑΔΕΙΣ, ΑΙΓΙΚΟΡΕΙΣ, ΟΠΗΛΕΤΕΣ, tribus Cyzicenae quatuor; haud dubie ex metropoli Mileto derivatae, atque ad hanc ab Atheniensibus, Milesiae coloniae auctoribus, sicuti praeclare generosus Comes commonstravit. Est quidem Τελέων virile inter Atticos nomen apud Apollon. Rhod. I. 96., quod, ut hic valeat,

necesse non est. Αἰγίκοις et Ἀργάδης in marium propriis nominibus, quantum recorder, non sunt, neque Γελίων. Aptissime, sicuti Ὀπλητες, milites, vitae studia in capris alendis et agris colendis illustrant; unde Γελόντες, principe loco Athenis et Cyzici habiti, haud alii ac εὐπατρίδαι sive λαμπροί, illustres, splendidique. Γελῖν, teste Hesychio, idem ac λάμπειν, ἀνθεῖν, aut αἰθεῖν. Γελᾶν, cuius in risu sedes, olim in splendendo ac renidendo, uti Eustath. ad Hom. pag. 159, 26. [Iliad. p. 120, 31.] significat, terebatur usu. Hinc Γέλων, Syracusanus rex, hinc Γελόντες Attici non absurde propagantur: cuius ego originationis auctorem et suasorem laetus Ti. Hemsterhusium produco. [Conf. Lennepii, ex Hemsterhusii schola progressi, Etymolog. Ling. Graec. P. I. p. 210.] De decem φυλαῖς, earumque titulis et iusto ordine docte post Meursium nuper Ed. Corsin. Fast. Attic. T. I. p. 119. WESS.

[14. καὶ σύμμαχον ξεῖνον ἰόντα) Post σύμμαχον leviter incidi debuerat oratio; et latinam versionem in eam sententiam, quam Valla iam expresserat, reformatam velim: hunc vero, et si peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit. S.]

CAP. LXVII. 3. Κλεισθένης τὸν Σικυῶνος τύραννον) Aequalem hic habuit Solonem, eius belli dux, quo Amphictyones ulți Cirrhaeos sunt, in Apollinem Pythium ingratos et contumeliosos apud Pausan. lib. X. 37. et II. 8., ubi pater illius Aristonymus, avus Pyrrho, cuncti fortasse ex Orthagorae familia, quae centum annis Sicyonem tyrannide pressit, Aristotele Polit. lib. V. 12. teste. WESS.

5. τῶν Ὀμηρίων ἱπτῶν εἵνεκα) Significatum voluit, quod scribit Chamaeleon apud Athen. XIV. p. 620., μελεωμένην οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου, καὶ Ἀρχιλόχου, aliorumque poëmata. Rhapsodos autem Homeristas primus Athenis Demetrius Phalereus ibidem dicitur εἰς τὰ θιάτρου παραγγεῖν: ex Athenaeo. sua hausit Eustath. in Iliad. Ω'. pag. 1497. Sed dudum tamen ante Rhapsodos istos, odiosum hominum genus, etiam Athenis doctis fuisse molestos aestimari potest ex Ione praesertim Platonis I. p. 530-542. et Socraticis Xenophontis p. 462. et 513. [Vide Memorab. IV. 2, 10. ibique Ernest. et Zeun.] De Homero, Hesiodo, ceterisque poëtis, in Lyceo verba facientes Sophistae

dicuntur *Isocrati Panathen.* pag. 236., οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λέγοντες, τὰ δ' ἐκείνων βραβυδοῦντες: idem in antiquitatis studiosos iactant οἱ εὐπερικοί. VALCK. — Etiam hunc Scriptoris nostri locum minus recte a me administratum esse intelligo. Primum in Graecis post ἀγωνίζεσθαι debebat comma interseri: quod quum vulgo abesset, imprudens ego verba τῶν Ὀμηρίων ἐπὶ τῶν εἰνεα, quae ad ἔπαισι βραβυδοῦς pertinent, ad ἀγωνίζεσθαι retuli. Nunc latina sic rescripta velim: *Rhapsodos Sicyone vetuit carminibus decertare, (sive carmina publice canere,) propter Homericos versus, etc. S.*

6. τὰ πολλὰ πάντων ὑμνιάται) Ex *Herodoto* vicina enarrans *Eustathius*, habet διότι Ἀργεῖοι καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνοῦνται, ad *Iliad.* β'. pag. 218, 35. Posuit ἐν αὐτοῖς, quod sensum commodum dabat; sed lectum πάντων forte minus intellexit. Voculam in talibus *Herodoto* paene peculiarem, quam ellipsium venatores omitti non potuisse fatebuntur, restituendam hic censeo, ut legatur τὰ πολλὰ διὰ πάντων ὑμνιάται, prae omnibus. Lib. VI. c. 63. ἀνδρὶ εὐδοκίμοι διὰ πάντων δὲ τῶν βασιλῆων. VII. 83. κόσμον πλείστον παρέχοντο διὰ πάντων Πέρσαι. VIII. 69. *Artemisiae* τιμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων: conf. lib. I. c. 25. et VIII. 142. Talia praetermitti non debuerant *Porto*. Recte tuetur illud *Reisk.* in *Dionis Chrys. Corinth.* p. 458. ult. VALCK. — Immo unice verum erat τὰ πολλὰ πάντα, quod praeecuntibus probatis codicibus, quibus et noster *F.* accedit, merito *Schaeferus* recepit. Vide ad lib. I. 203, 7. notata. Ob eandem, quae hic significatur, causam divinis honoribus *Homerum* prosecuti sunt *Argivi*; quia universam quidem carminibus suis illustravit Graeciam, ἔξοχα δ' Ἀργείους, ut est in *Epigr. cdxvii.* T. III. *Analect. Brunck.* p. 256. S.

12. ἐκείνον δὲ λευστήρα) *Dio Chrys.* Pythiae istud responsum alludens *Or. III. de Regn.* p. 43. β. πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννος καὶ ληστήρα, ὃ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυώνιον τύραννον: unde *Casaubon.* ληστήρα praedonem hoc reponit loco; quem quidem sequi, etsi cupido adest, haud possum. *Λευστήρ* *Suidae* in voce, ὃ καταλευσθήναι ἄξιος, dignus quē lapidibus obruatur; qualis profecto *Sicyonius* iste *Clisthenes*: paullo diversior, neque alienus tamen, *Aeschyli* λευστήρ μόρος, [lapidationis supplicium,] vii. c. *Theb.* vs. 205. At quidmi λευστήρ, tyrannus, φονεὺς, cives lapidibus quasi cooperiens,

uti in *Hesychio*? [ubi videndus *Alberti*.] Tale certe *Aeliani* apud *Suid.* ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. Alibi crudelissimum *Apollodorum*, τὸν *Κασσανδρέων* λευστῆρα dabit idem *Aelian.* Hist. An. V. 15. WESS. — Et ipsa nominis forma activum postulare significatum videtur. S.

Ibid. ἐκείνον δὲ λευστῆρα) Primum ponam quae huc pertinent, notata *Casaubono*, *Diatribae* in *Dionis. Chrys.* p. 43. „Cum ita scribit, οὐκ ἂν εἴποιμι τὸν τοιοῦτον ἄρχοντα ἢ αὐτοκράτορα ἢ βασιλέα· πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστῆρα, ὅ ποτε προσέειπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυώνιον τύραννον: respicit oraculum a *Pythia* olim *Clistheni* redditum, *Sicyoniorum* tyrannus. *Herodotus* *Terpsichore*: — — — ἐκείνον δὲ ληστῆρα. *Editiones* *Herodoti* praeferunt λευστῆρα, mendose.“ Sicut *Reiskio*, mihi quoque *Casauboni* placuit olim coniectura: apta Regem inter et Latronem videbatur oppositio: de se et *Anibale Alexander* apud *Lucian.* [Dial. Mort. XII. 5.] T. I. p. 386. οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστὴς ἐγένετο: ubi τοῦ — — ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων e *Demosth.* (p. m. 81, 50.) mentionem fecit ὁ Πάνυ. Nunc in *Herodoto* ληστῆρα quidem legisse videtur *Dion*; sed alterum invenisse suspicor in suo Codice *Aelianum*, qui de Nat. An. V. 15. crudelissimum *Cassandrensi* tyrannum *Apollodorum* vocat τὸν *Κασσανδρέων* λευστῆρα: et, ne hic quoque de vocis dubitemus sinceritate, faciunt ista *Suidae*: Λευστῆρ, ὁ καταλεισθῆναι ἄξιος, τουτίστι λησβοληθῆναι. καὶ Αἰλιανός, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. Digni qui in *barathrum* coniicerentur, βράθροι dicti sunt Atticis, vocem inprimis ὄλεθρος frequentibus in istius modi sensum, aliasque nonnullas. Rarissima sunt πιδῶν, pro πιδῶν ἄξιος, et Τύμβει, pro ταφῆναι ἄξιε, quorum hoc in *Aristoph.* est *Lys.* vs. 372., illud habet *Eustath.* in *Iliad.* Θ'. p. 616, 43. [p. 725. ed. Rom.] qui in *Od.* Κ'. p. 391, 33. [p. 1654. ed. Rom.] *Dorienses* scribit τοὺς ἰπποειδίστους vocasse Φόνους, quasi dicerent ἄξια φόνου δεδρακότας. Tandem *Λευστῆρ* proprie idem est ac λησβόλος: at qui hoc ipsum, sive λαβόλος, in eundem alicubi sensum fuit a Grammaticis inventum; nam ista prostant apud *Hesych.* Ληβόλε, λησβόλε, ἄξιε λησασθῆναι. Haec, ni fallor, etiam adversus *Casaubonum* tueri poterunt vulgatam in *Herodoto* lectionem; quam solus forsitan interpretum *Anglus*, plerumque tamen Latina *Vallae* sequutus, optime hic

expressit, minus recte notatus Auctori *des Essais de Critique* p. 165. VALCK.

16. Μελάνιππον τὸν Ἀστακοῦ) Quid moverit amanuenses ad τὸν Ὀστακοῦ pingendum, non reminiscor, neque ex-puto: aliis omnibus Melanippi pater *Astacus*. *Astacides Melanippus*, sive, ex legitima Barthii coniectura, *Melanippus*, apud *Statium Theb.* VIII. 718. et *Ovid.* in Ibi vs. 517., ubi *Salvagn.* et *Burmamnus*; adde *Valckenar.* ad *Tragici Phoeniss.* p. 784 seq. WESS. — In adpellativo nomine, pro Ὀστακός, quod *cancris* quoddam genus est, vulgo Atticos vocali α cum o permutatὰ ὀστακός dixisse docet *Athenaeus* III, 105. h. Idem in proprio nomine fecit is qui primus Ὀστακοῦ h. l. pro Ἀστακοῦ scripsit. S.

22 seq. Μηκιστία - - - Τυδεία) *Herodotum* more suo sequitur *Pausan.* IX. p. 745. *Mecistem* qui scripserunt, nihil erat adeo cur viro docto notarentur; non certe reprehenderet Ἀχιλλεία, Ὀδυσσεία, Περσεία, latine scribentes *Achillem*, *Ulyssem*, *Persen*. Forma nominum fuit Aeolica, Πέρσης, Ὀδύσσης, Ἀχιλλῆς: observante *Ios. Scaligero* ad *Propert.* p. 289. Duplici forma dicebatur Μενέσθης et Μενεσθεύς: Ἀντιφάτης et Ἀντιφατεύς. VALCK.

30. τραγικοῖσι χοροῖσι) Vero bene si concinat, *Sicyonios tragoediam invenisse primos*, *Athenienses consummasse*: (*Themistius Or.* XXVII. p. 337. n. Τραγῳδίας εὐρεταὶ μὲν Σικυώνιοι, τελεσιουργοὶ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταί:) certa, inquam, ea si sint, *choris tragicis* ante *Thespim* *Adrastus Sicyone* honorari potuit. Ceteroqui *Thespis*, *tragoediam Athenis* docens *Olymp.* LXI. una generatione *Clisthene tyranno* iunior est. Dici posset, ante eam *Olympiadem*, qua *Alcestin* fabulam produxit, alias recitasse, ex *Plutarcho* et *Diogene Laërtio*: difficile tamen ad credendum, *tragicos choros*, quorum in *Adrasti cultu* vetus ante tyrannum usus, ex *iuvenis poetæ* rudi invento *Sicyonem* migrasse tam cito. Immo vero, si fallit *Themistii* fides, citra *prolepsin* quandam salvi non manebunt hi *chori*; quorsum inclinat *R. Bentley* in *Dissert. Phalar.* Ep. p. 293. erudita explicatio. WESS.

CAP. LXVIII. 5. αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπέθηκε) Quod αὐτὰ τὰ τελευταῖα intelligere se negat *Reisk.* atque idcirco miris modis sollicitat, retractatum intellexisset, ipsam *nominum terminationem* significari in -άται: ex vocibus enim

νός τε καὶ ἔνου (καὶ χοίρου) prodierunt ῥάται, ὄνείται et Χοιρεῖται. VALCK. — Nimia docti viri hariolatio, μεταστῆθις αὐτοῖς ὀνόματα τὰ γιλοῖότατα ἐπέθηκε. Sincera est et durabit oratio, modo αὐτὰ, i. e. μόνα, τὰ τελευταῖα ἐπέθηκε, solas et non nisi terminationes addidit, explanetur, ut fine vocabulorum, ne audirent ὄνεις, ἔνοι, χοῖροι, differrent. Sic mecum sentiens Abreschius. WESS. — Potuerat lin. 4. καὶ χοίρου adiacere Scriptor, si libuisset; nec vero adiecto hoc vocabulo utique erat opus: quare quum ignorent illud libri omnes, non obtrudi debuit Scriptori ab Editore. S.

11 seqq. μετίπειτα μέντοι etc.) Quae de mutatis post Clis-thenis excessum contumeliosis titulis, et revocatis Doriensium tribuum nominibus, lucem ex Steph. Byz. in Δυμῶν et notatis Hemsterhusii ad Comici Plut. vs. 385. mutuuntur. WESS.

12 seqq. ἐς τοὺς Ῥαλλίης καὶ Παμφ. etc.) Nomina Sicyonii, quibus innotuerant ante Clisthenem, vetera revocarunt, Doriensium tribubus imposita. Apud Steph. Byz. voc. Δυμῶν memorantur Ῥαλλεῖς καὶ Πάμφυλοι καὶ Δυμῶνες: de quibus egerunt Ti. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 114. et Henr. Vales. Emend. I. c. 32. Ad ista tria quartum nomen adiecerunt, secundum Herodotum, ab Adrasti filio ductum, Αἰγιαλίας. Sed, ipsam Sicyona dictam olim Αἰγιαλὸν vel Αἰγιαλὸν, testis est Strabo VIII. p. 587. A. [p. 382. D. ed. Cas.] et Pausanias II. [c. 6.] p. 125. Ἀπὸ τούτου --- ἡ γῆ Σικωνία, καὶ Σκυῶν ἀντὶ Αἰγιαλῆς ἡ πόλις ὠνομάσθη. Altera pars Peloponnesi maritima, ὅσα πρὸς θαλάσση τῆς Ἀργείας, Pausan. II. p. 145., Ἀκτὴ dicebatur: vid. Wess. ad Diodori T. I. p. 507. T. II. p. 206.; incolae, οἱ τὴν Ἀργεῖδα ἀκτὴν οἰκοῦντες. In parte septentrionali ad maris litus (αἰγιαλὸν) habitantes Achaei praesertim, ut erant; dicebantur Αἰγιαλίς, sive Αἰγιαλῆς. Nonnulla dedit ill. Ez. Spanh. ad Callim. hymn. in Del. vs. 73. Accommodum heroico versui nomen apud Poëtas latius patuit: Theocrit. Eid. XXV. vs. 174. Ἐλπομαι ψυχ' ἴτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλῶν. Ista prostant in Etymolog. M. p. 189, 5. Βασιλεύτωρ --- Ἀντιμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαῖδος --- οἱ οἱ ἔσαν βασιλεύτορες αἰγιαλῶν: ubi postremum nomen, omissum in Cod. Leid. msto, frustra tentabat Sylburg. Corrigi debet Αἰγιαλῶν. VALCK.

CAP. LXIX. 6 seq. πρότερον ἀπωσμένον, τότε πάντα

etc.) Varie haec sollicitantur: mihi iuncturam sententiamque absolvunt schedae. Alioqui ordine vocum immutato ἀπωσμένον πάντων, τότε etc. arripi potuerat; ut omnibus liberae civitatis iuribus depulsus innueretur populus. [Probabilem hanc emendationem in contextum recepissee Schaeferum in Var. Lect. monui.] Maior difficultas in δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένευε ἰς τὰς φυλάς: [lin. 10 seq.], atque etiam decem demos distribuit in tribus, ut Vallā. Ergo ne decem duntaxat Athenis δῆμοι? et, si plures, quid factum illis? Longe autem eos denarium excessisse numerum, indices τῶν δῆμων a Meursio collecti, et Sponii Corsinique diligentia egregie aucti, manifestant. Proinde δέκα decem non sibi τοὺς δῆμους populos, sed φυλάς, nectit. Clisthenes Athenienses δεκαφύλους fecit, et in decem has tribus omnes Atticos populos divisit. Vidit loci hanc sententiam Ed. Corsinus, Fastor. Att. T. III. p. 128. WESS. — Nempe naturalis verborum ordo talis concipiendus: καὶ κατένευε τοὺς δῆμους ἰς τὰς δέκα φυλάς. Studiosum Herodoti lectorem talia non admodum debent morari: quo magis miratus sum, etiam doctissimum Valckenarium in his haesisse; cuius vide Adnotationem proxime sequentem. S.

11. ἦν τε, τὸν δῆμον προσθέμενος) Quae Galeo sincera videbatur, non absurda certe lectio codicis Arch. ἦν τε, τῷ δῆμῳ προσθέμενος, πολλῶν κατύπερθε τῶν ἀντιστασιωτῶν, converti poterat: eratque, cum populi se partibus adiunxisset, multo superior contrariae factionis fautoribus. Hoc sensu frequentatur προσθίσθαι τινί: ego tamen et hic vulgatam praefero. Dum favebat optimatibus inprimis Isagoras, adversarius in administranda republica Clisthenes restituit plebis auctoritatem; quam, in imperio populari constitutam a Solone, Pisistratus filiique labefactaverant. Supra c. 66. Clisthenes τὸν δῆμον προσταιρίζεται: in eamdem sententiam scribi potuit τὸν δῆμον προστίθεται, vel προσάγεται, vel προσποιῶται: atque adeo hoc loco dici, τὸν δῆμον προσθέμενος, cum plebem suam fecisset, adversariis multo fuisse superior. Hoc idcirco genuinum iudico quia Herodoteum est; προσθίσθαι autem τινί apud Nostrum tantum dicuntur, qui alterius adstipulantur sententiae. Amicos sibi conciliare vel adiungere φίλους προστίθισθαι dicitur I. 53. idem est cap. 56. προσκίττασθαι φίλους: ista duo permutantur etiam lib. III. c. 74.

In *Thucyd.* VI. 18. προστίμεθα αὐτοῖς recte Schol. explicat. In iis, quae proxima praecedunt, insunt non sane pervulgata, quale hoc videtur: [lin. 10.] δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένειμα ἰς τὰς Φυλάς: an in singulas tribus decem demos contribuit? sed, qui ex decem huius temporis tribubus esse censerentur, demi nostris in libris memorantur circiter cxx. Conferenda certe sunt quae ex *Aristotelis* *Repub.* Athen. de Clisthene tradit Schol. in *Aristoph.* *Nub.* vs. 37. VALCK. — Vide proxime praecedentem Adnot. S.

CAP. LXX. 2. ἐπικαλεῖται Κλειμένην) *Pausaniae* III. [c. 4.] p. 212. Cleomenes στρατεύσας ἐπ' Ἀθήνας primā quidem expeditione, *Herodoto* supra narratā, laudem sibi dicitur civibusque suis peperisse; ὕστερον δὲ Ἀθηναίου χάριτι ἀνδρὸς Ἰσαγόρου, τυραννίδα οἱ συγκαταργασάμενος Ἀθηῶν: ubi praestiterit συγκαταργασάμενος. Haec vero *tertia*, secundum *Herodotum*, *Cleomenis* fuit *expeditio*. [conf. ad c. 74, 6. et 76, 1. not.] Quod vero mox ait, τὸν δὲ Κλειμένην εἶχε αἰτίν Φοιτῆν παρὰ τοῦ Ἰσαγόρου τὴν γυναῖκα: hoc *Plutarchus* intactum non dimisit T. II. p. 860. n. Quod primum fecisse dicitur misso nuncio Cleomenes, ἐξίβαλε Κλεισθένα, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίων, id respicit *Thucyd.* [I. 126.] p. 82, 96. hinc explicandus. VALCK. — Quam *tertiam* *Cleomenis* *expeditionem* adversus Athenas susceptam *Valckenarius* dicit, eam *Herodotus* cap. 74. et seq. exponit: sed, ut *tertia* illa, sic iam et *secunda*, de qua c. 72. agitur, in *Aristagorae* gratiam suscepta est. S.

7. ἐξίβαλε.) *Expellendi conatum* et voluntatem indicat, ut saepe numero. Vide I. 68. III. 53. [Praecone misso Clisthenem multosque cum eo alios urbe excedere iussit: sed tunc quidem unus Clisthenes paruit mandato, reliqui in urbe manserunt. cf. c. 72, 1-5.] Τοὺς ἐναγέας [lin. 8.] et Κυλώνιον ἄγος, cuius Alcmaeonidae accusabantur, post *Herodotum* explicuit *Thucydides* lib. I. 126. accuratissime, ibique Cl. Dukerus. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἢ Κύλων etc.) Quae huc spectant aliunde pleraque sunt notissima. Perpaucis *Herodoto* narrata *Thucydides* explicatius exsequitur, eleganter etiam et perspicue; sic ut hac in parte historici Principes a suo quisque more secessisse videantur: est enim passim noster ille dulcis et fusus, densus et brevis *Thucydides*; illius σύνθε-

σις ἡδεῖα καὶ καλὴ, huius αὐστηρά. *Thucydides*, iudice *Hermogene* p. 511. εἶπου καὶ γλυκύτητα ἔχει, μάλιστα μὲν ὥσπερ ἀλλέτριόν τι τῆς ἰδέας αὐτοῦ ἐμφαίνεται τὸ μέρος ἐκεῖνο. *Sophista Theon* in *Progymn.* p. 22. τὸ Κυλώνειον, inquit, ἄγος μᾶλλον τοῦ Ἡροδότου (καὶ Εὐφρονος) ἐξείργασται *Θουκυδίδη*. Si vulgaretur κατ' Εὐφρόνιον, ignotus nos non cruciaret historicus, cuius nomini substituendum adverbium suspicor, quod sensui conveniat. Sed hoc certe non dubitanter statuo, errasse Virum egregium, [*Dukerum* in *Annot. ad Schol. Thucyd.*] dum ipsi *Leo* in *Scholiis ad Thucyd.* esse videbatur *Leo Alabandensis vel alius*. Ad *Thucydideam* nempe de *Cylone* narrationem lib. I. c. 126. tres diversorum adnotationunculas *Scholia* praebeant in vs. 56. quarum postrema nugatoris est *Graeculi*, minime digna quae viros exerceret eruditissimos; secunda, ut est captus *Grammaticorum*, ista non inelegans: Ὅτι τοῦ διήγηματος τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τὴν σαφήνειαν τινὲς θαυμάσαντες εἶπον, ὅτι Λέων ἐγέλασεν ἐνθαῦτα, λέγοντες περὶ *Θουκυδίδου*. Postrema virum clar. in his minus attentum revocasse debuerant ab errore: horridus *Thucydides* ob torvam veluti structurae faciem magistris istis *Leo* dicebatur, qui, dum in his facilis videretur et iucundus ὁ Λέων, aiebant, ἐγέλασεν ἐνθαῦτα. Iudex idoneus *Dionysius Halic.* in *Epist. ad Pomp.* p. 210, 3. Καλαὶ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφότεραι - - - διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἰλαρόν ἐστι, φοβερόν δὲ τὸ *Θουκυδίδου*. VALCK.

7. τῶν Ναυκραίων) *Laurentii Naucratorum* mendosum et forte operarum peccatum est: sunt enim hoc de genere quam plurima in versionis editione principe. Nobiliss. *Palmerii Naυκραίων* spernunt *Aristoteles*, *Harpocratio*, et *Suidas*. Quinam Athenis olim Ναύκραροι fuerint, praeclare *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 19. et post deinde *Maussacius* in *Harpocrat.* *Ναυκραρικά* commonstrarunt. Cur autem ἔνεμον placuerit, adscripta lib. I. 59. docebunt. WESS.

Ibid. οἱ πρυτάνεις τῶν Ναυκραίων) Ut *Magistratus antiquitus Ναυκραίους* dictos doceat, citat hunc locum *Harpocratio*. Apud *Thucyd.* [I. 126.] p. 81, 88. dicuntur *Cylonem* et sodales ἀναστῆσαι οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν: custodiendos autem commiserant τοῖς ἐννέα Ἀρχουσι· τότε δὲ, addit, τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἐννέα Ἀρχοντες ἐπραττον. Haec

non satis perspicio quo modo cum Grammaticorum possint observatis conciliari *περὶ Ναυκράρων*, quae prae ceteris diligenter collegit *Leopard. Em. VII. 19.* nisi statuatur, in his etiam ab *Herodoto* diversum auctorem sequutum *Thucydidem. Pausaniae VII. [c. 25.] p. 588.* οἱ ἔχοντες τὰς ἀρχαὶς διέφθειραν τῆς Ἀθηνᾶς ἱκέτας τῶν Κύλωνι ὁμοῦ τὴν ἀκρόπολιν κατεilahφότων. VALCK.

7 seq. ὑπεγγύους πλὴν θανάτου) Non male *Valla*; quem *Portus* haud circumspecte deseruit, vertendo, qui *Athenas*, suae potestati subiectas, incolebant, excepta capitis poena. Namque ὑπεγγύους non ad Ἀθήνας referendum, sed τούτους ἀνίστασι, pingendaque ὑποστιγμὴ post Ἀθήνας. *Cylonei* dira fame pressi ex arce accepta fide incolumitatis descenderunt, ita tamen ut iudicio se sisterent, sive ἐπὶ δίκῃ, quemadmodum *Plutarchus* in *Solone*. Pactum illud de incolumitate, πίστιν τῆς σωτηρίας ἐχέγγυον alia in re *Dio Cassius*, memorat clarissime *Thucydides* lib. I. 126. ἀναστήσαντες δὲ αὐτοὺς - ἰφ' ᾧ μὴδὲν κακὸν ποιήσουσι: quum induxissent eos, ut descenderent, hac conditione, nullo se eos malo adfecturos: atque haec supplicum privilegia olim. Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον ῥύου μὴ κακφύλασσε, propterea *Oedipus Colon.* in *Sophoclis* fabula vs. 275. Verum haec uberius, *Herodoti* mentem optime assecutus, *Cl. Dukerus* ad *Thucyd.* dictum lolum. WESS.

CAP. LXXII. 17. πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμείψαι) Priusquam intraret. [potius, priusquam intrasset.] *Aeschylus Choëph.* vs. 569. Εἰ δ' οὖν ἀμείψω βηλὸν ἐρεΐου [ἐρεΐον] πυλῶν: Si limen transiero. Cultum et *Theophylacti* *Epist. VII.* τὸν ἀδελφιδοῦν ὑπεροῶς θύραν ἐκ θύρας ἀμείβοντα. Haec tamen convertentur, ubi in aedibus agens facessere et exire iubetur. *Sophocl. Philoct.* 1256. Ἐξελθ' ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στήνας. *Euripides Elect.* 750. ἀμείψον δώματα, exi. Ceterum quae superius φήμη, ea mox κληδών, [lin. 21.] sive, ut lib. IX. 9. κληδών: differunt enim nihil, itaque de admonitu non bene *Valla*. Vid. *Odyss. γ'. 100.* WESS.

22. ἐξίπικτε μετὰ τῶν Λακιδ.) Huc spectat *Aristophan. Lysistr.* vs. 273. οὐδὲ Κλειμένης, ὃς αὐτὴν (τὴν ἀκρόπολιν) κατέσχε πρώτος, Ἀπῆλθεν ἀψάλακτος ἄλλ', ὅμως Λακωνικὸν πνίον, Ὡχέτ' ὅπλα παραδούς ἐμοί. VALCK. — Ἐξίπικτε *Valla*, a proposito decidit: excidit, Gronov. Possis, pulsus, eiectus est;

certe, *excedere coactus est.* (conf. supra lin. 12.) Sic VIII. 141, 4. ἐκπίπτειν ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων. Mox κατέδησαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, scil. δέσιν: conf. ad I. 109, 2. notata. S.

24. Τιμησίθεον τὸν ἀδελφεόν) Ne quis in posterum *Isagorae*, vel alterius, in Timesitheo *fratrem*, quaerat, spero equidem Τιμησίθεον τὸν Δελφὸν Herodoto restitutum iri ex veraci *Palmerii* coniectura, a Clar. *Wess.* firmata in Diss. *Herod.* p. 165. Δελφοὶ et ἀδελφοὶ alibi quoque male inter se permutantur. VALCK. — *Fratrem eius* Laurentius ex coniectura; nam αὐτοῦ, quod nullis in codicibus, legisse, non opinor. Macula τὸν ἀδελφεόν foedavit turpis, vixque mihi tempero, quin ea detrita τὸν Δελφὸν ex Nob. *Palmerii* admonitu, siquidem nihil certius, refingam. Rem constituet *Pausanias*, Τιμασίθεον τὸν Δελφὸν, Isagorae amicum, in occupanda arce Attica adiutorem, et capite propterea poenas dantem, clarissime describens lib. VI. 8. Vitii origo in scribarum socordia, ἀδελφὸν et Δελφὸν confundentium, veluti in *Plutarchi* T. II. p. 825. B. et *Photii* Bibl. p. 481, 30. Veritatem utrobique *Xylander* et *H. Steph.* perspexerunt, quos simili in re duces habeo. WESS.

25. καὶ λήματος) Semper ita veteres de fiducia animique praesentia. Λήμμα, captura illis, et *lucrum*; quod scriptionis affinitate saepe prius incrustavit. Testantur editi et scripti libri passim. Herodotei mss̄ti omnibus locis perbene. *Gronovius* tamen, quoniam Florentiae auspiciū negabatur, novare ausus non fuit lib. VII. 99. errorem agnoscens, quae et *Porti* doctrina. Confer ad *Diodor.* II. 58. et in primis *Graevium* in *Luciani* Soloecist. c. 5. *Valckenar.* ad *Ammon.* lib. II. c. 15. et *Pierson.* in *Moerid.* p. 246. WESS.

CAP. LXXIII. [5. γὰρ σφὶ Λακεδαιμονίους --- ἐκπεπολεμῶσθαι) De praepositione πρὸς, ante Λακεδ. perperam vulgo intersertā, a nobisque abiectā, vide quae in *Var. Lect.* monuimus. Quisquis et Herodoti et aliorum Scriptorum loca consideraverit, quae vel ibi a nobis, vel a *Wesselingio* ad III. 66, 11. vel a *Valck.* ad *Ammon.* lib. I. c. 18. vel ab aliis viris doctis ad *Moeridem* p. 305. et ad *Thomam Mag.* p. 703. citata sunt, non dubitaverit, puto, temere vulgo invectam illam voculam fuisse. S.]

10. ἀπεκορύφου) *Suidas* προφανῶς ἔλεγεν explicat *Hesychius* εἰς κορυφὴν (τὸ τέλος) ἦγεν: ubi Cl. viri *Küsterus* et *Al-*

berti. Verius erit, *summatim dixit*. Κορυφούμενος εἰς ἑν ἀριθμὸς, unam qui in summam cogitur, in Epigr. *Alcaei*, Anthol. lib. III. p. 331. [Analect. Brunck. T. I. p. 492. num. xxi.] συγκορυφῶσαι τὴν διήγησιν, *summatim absolvere*, *Dionys. Halicarn.* T. II. p. 140. At in *Polybio* notione diversa de Arare et Rhodano, insulam suo concursu fastigantibus, ἀποκορυφούσι αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν, lib. III. 49. Habet nonnulla ad *Theophrasti Charact.* c. 2. *Duportus*, non mala, sed ex *Aem. Porti Lexico*. WESS.

CAP. LXXIV. 6. εἰσβαλεῖς εἰς τὴν Ἐλευσίνα) Hoc fecisse secundum alios credebatur *Cleomenes*, dum ex Athenarum arce, quam ceperat, eiectus, et dimissus ὑπόσπονδος, in Peloponnesum rediret: vid. *Pausan.* III. p. 212. In Scholio veteri in *Aristoph.* Lys. vs. 273. qui τὴν ἀκρόπολιν κατέσχε, *Cleomenes*, πολιορκηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀφείδεις ὑπόσπονδος, ἀπὼν οἰκαδὲ πάλιν Ἐλευσίνα κατέσχε: ium facinoris istius cum *Cleomene* socii cives Attici dicuntur a libertatis statoribus poenis subiecti, quibus patriae solebant affici proditores; aeneam columnam cui illorum inessent nomina, ἔστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νῶν: ubi per πόλιν arx est intelligenda: sic *Thucydidi* lib. VI. p. 412, 33. memoratur ἡ στήλη περὶ τῆς τῶν τυράννων ἀδικίας ἡ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκρόπόλει σταθεῖσα: alibi apud eundem legitur στήλας στήσαι - - ἐν πόλει παρ' Ἀθηνᾶ. vid. *Celeb. Hemsterh.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 261. VALCK. — Nullam equidem alios inter auctores et *Herodotum* ea in re, de qua hic agitur, video dissensionem. Superiorem *Cleomenis* adversus Athenas expeditionem, qua mox arce occupata eiectus domum rediit, l. c. prorsus silentio praeteriit *Pausanias*. (conf. ad c. 70, 2. et ad 76, 1. notata:) *Scholiastes* vero *Thucydidis*, non (ut *Valck.* ait) dum - - in Peloponnesum rediret; sed, postquam in Peloponnesum rediisset *Cleomenes*, denuo Atticam invasisse eum tradit, cum *Herodoto* planissime consentiens. S.

8. Ὑσιᾶς) *Harpocrati*on, *Steph. Byz.*, *Suidae* Ὑσίαι πόλις Βοιωτίας: [apud *Steph.* quidem etiam Ὑσία, sing. numero:] a quibus non abit *Pausanias*, Ὑσιῶν καὶ Ἐλευθερῶν, urbium olim Boeotorum, ἐρείπια ad Cithaeronem describens IX. 2. Qui quidem quin has *Hysias* in animo habuerit, dubium nullum: nam *Herodoti* *Hysiae* non longe ab *Eleutheris*

iuxta Cithaeronem lib. VI. 108. et IX. 15. et 25. etiam in Plutarchi Aristide, ut alias ostendetur. An Hysiae, Boeotorum finibus proximae, conditionem mutarunt, et lapsu temporis Atticae esse desierunt? Ita videtur: Herodoti aetate in Atticis populis censebantur. Vide quoque Wasseum ad Thucyd. lib. III. c. 24. WESS.

Ibid. Οἰνόν αἰετοῦσι καὶ Ῥοιάς) Ῥοιάς qui demum dixerit Attices, neminem habuit Meursius, praeter Herodotum: ego ne Herodotum quidem dixisse suspicor. Oenoë pagus Attices, qui hic venit in censum, Eleutheris erat, adeoque Boeotiae, conterminus, δῆμος ἑσχατος τῆς Ἀττικῆς. Huius pagi situm definiverunt viri summi T. Hemst. ad Lucian. p. 438. et P. Wess. ad Diodor. I. p. 305. Inter Oenoën et Hysias, praeter Eleutheras, mons Cithaeron interiacebat. Plataeis Thebas abeuntibus ad dextram erant Hysiae et Erythrae, quas omnes Boeotiae contribuant, etiam aetate Herodoto proximi: ipse quin etiam Herod. VI. 108. et IX. 15., ubi Mardonius παρῆκε τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἐρυθρῶν, (non Ἐρυθραίων, Erythraeis; sed Erythris;) κατέτινε δὲ ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν: et cap. 25. ἦσαν διὰ τῆς ὑπερείχης τοῦ Κιθαιρῶνος περὶ Ῥοιάς ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν. Apud Thucyd. III. 24. Plataeenses primum viam ingressi, quae recta Thebas ducebat, illinc deinde, divertentes ad dextram, iter Cithaeronem versus flectebant ἐς Ἐρυθρὰς καὶ Ῥοιάς, tandem monte superato venerunt in Atticam. Ferri nequit quod legitur in eadem historia apud Polyæn. VI. c. 19, 3. οἱ Πλαταιεῖς, ἐκ τῆς Θηβαϊκῆς ἐκκλίναντες, ἐπανῆλθον ἐς τὰς Θήβας καὶ κείθεν Ἀθηναῖς διετώθησαν: corrigendum puto ἐπανῆλθον ἐς Ῥοιάς. Ad Thucyd. plura dedit de Hysiis Wasseus, alterum etiam Herodoti locum; omisit quem minus forsitan emendate scriptum legerat, Eurip. in Bacch. vs. 750. ad Asopum collocantis Ῥοιάς τ' Ἐρυθράς θ', αἱ Κιθαιρῶνος λέπας Νέρθεν κατωκῆκασιν. Ex Harpocr. constat Boeotiae Ῥοιῶν Euripidem etiam mentionem fecisse in Antiope, quae geminos, ut notum, in monte Cithaerone pepererat. Haec si benigno vultu fuerit ab hominibus eruditis excepta dubitatio, coniecturam periclitabor super Attices pago, qui hic commemorari potuerit. VALCK. — Suam super eo pago coniecturam, quam h. c. silentio pressit Vir doctus, an alibi aperuerit, compertum non habeo. Larcherus in Adnot. ad h. l. Φυλῶν

se pro ῥαίας maluisse professus est: at ea quidem nimis violenta novatio foret. S.

CAP. LXXV. 2 seqq. Κορίνθιοι μὲν πρῶτοι --- μετεβάλλοντο) Ob unius ego Codicis dissensum non sollicitassem olim vulgatum μετίβαλλον τε καὶ ἀπαλλάσσοντο: id est μεταβαλόντες (vel μεταβουλεύσασμενοι) ἀπηλλάσσοντο: praesertim cum veteribus et Herodoto Μεταβάλλειν, ut Latinis mutare, pro mutari et μεταβάλλισθαι, frequenter adhibeatur: vid. Gataker. in M. Antonini V. 13. Hic Herodoto tradita multis enarrans Schol. mstus in Aristid. οἱ Κορίνθιοι, inquit, ἄτε δὴ εὐσεβεῖς ἤρξαντο ἀναβαλέσθαι τὴν συμμαχίαν, φάσκοντες μηδὲν ἀδικῆσαι ὑπ' Ἀθηναίων. Lector Herodoti diligens de Corinthiis scribit Dio Chrys. in Corinthiaca p. 459. A. quod Casaub. veretur ne sit ἀνιστόρητον, et e librarii menda, non auctoris mente: mihi facili nominis Isagorae transpositione cum historia Dion in concordiam videtur posse redigi, si dicantur Corinthii, τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν τυράννων ἐλευθερώσαντες, πρότερον μὲν ἀπὸ Ἰππίου, ὕστερον δὲ ἀπὸ Κλεομένους καὶ Ἰσαγόρου καὶ μετὰ ταῦτα, ὡς αὐτοὶ πρῶτα ποιεῖν ἐπεχείρουν Ἰππίου (Λακεδαιμόνιοι: hic nomen Ἰππίου idem valet ac τυράννου) καὶ τυραννίδα τῆς Ἑλλάδος καθίστασθαι, πρῶτοι μὲν αἰσθόμενοι, μάλιστα δὲ ἀλγύσαντες, ἡγεμόνες τοῖς ἄλλοις τῆς ἐλευθερίας καταστάντες. Ex his tribus postremum spectat non sane tempora recentiora, quibus a Lysandro captas Athenas cum Thebanis Corinthii delendas esse censebant; sed Herodoto narrata c. 91. et 93. Secundum ad hanc pertinet expeditionem. Primum non commemorat Herod. c. 64. in Corinthios interdum magis, quam decebat historicum, iniurius: Cleomenis tamen in exigendo Hippiam Corinthios etiam adiutores fuisse verisimillimum faciunt in sequentibus narrata. VALCK.

11. παραλυομένου δὲ τοῦτίων τοῦ ἑτέρου) Manifesta haec altero de rege, soluto lege et necessitate expeditionis. Alia omnia Cl. Gronovius, cui equidem calculum non addo. In altero Tyndaridarum, domi relicto, magna obscuritas. Nob. Palmerius Exercit. p. 26. Tyndareos vel Tyndaridas hic [lin. 12.] dici suspicatur, non quod de stirpe Tyndarei nati forent, sed quod Castoris et Pollucis Tyndaridarum, in numerum divorum relatorum, erant sacerdotes et ὑποφῆραι; dubitans tamen, neque inmerito: nullus enim hariolationi auctor, color nullus. Haec vide: Tyndaridae semper Casto-

res sunt, lib. IX. 72. quos Spartani auxilium flagitantibus non nunquam, ut suppetias ferrent, dederunt. Locri certe Epizephyrii, cum bellum Crotoniatarum horrerent, ἐπεμψαν, verba sunt Zenobii Cent. II. 17. εἰς Λακεδαιμόνα συμμαχίας δέμενοι. Responsum legatis fuit, non se copias duros, τοὺς δὲ Διοσκούρους sive Castores missuros: quibus consona Eustath. in Hom. p. 268, 6. Spartaе itaque Castor et Pollux rei militari auspicia dabant. Iam duo cum essent, sicuti totidem reges civitatis, aequum videbatur, ut regum altero domi manente, alter dumtaxat Tyndaridarum in expeditionem assumeretur: accedebat fortasse forma et habitus signi, quo indigebantur apud Plutarch. περὶ Φιλαιδ. pr. Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀσίδρύματα οἱ Σπαρτιάται ΔΟΚΑΝΑ καλοῦσι: additur, fuisse δύο ξύλα παράλληλα δυσὶ πλαγίσις ἐπιεγγμένα, duo ligna aequaliter distantia, duobusque transversius iuncta. Quae quidem in castra si fuerint portata, uno Tyndaridarum cum rege in bellum pergente, disungi necesse fuit. Atque haec, ubi probabuntur, obscura dispellent. WESS.

12. τῶν Τυνδαριδῶν τὸν ἕτερον) Palmerium miror, ignorare se prorsus, fatentem, qui fuerint isti Tyndarei; Castores enim Palmerius, sive Therapnaeos Tyndaridas, si quis alius, habebat certe notissimos. Fratres isti, eximia Spartaе religione culti, in sermone quoque quotidiano dicti τῷ Σιῶ, quia concordēs regnaverant, a Regibus ad bellum simul exeuntibus, ut arbitror, boni ominis gratia, et velut auxiliares solenniter evocati, binos Imperatores comitari credebantur: Σωτῆρες (ὄντες,) καὶ γὰρ παρστάται, a nescio quo Tragico dicti apud Aelian. Var. Hist. I. 30. Πρωτῷ γὰρ δὴ, inquit Herodotus, καὶ οὗτοι ἀμφοτέρω ἐπὶ κλητοὶ σφί ἐόντες εἶποντο. Regum imperatorum concordia Demarati secessionē violatā, hanc tulerunt legem Spartiatæ, ut in posterum alter tantum Regum educeret exercitum; alteri autem Regi, qui domi maneret, Tyndaridarum etiam alter veluti custos relinqueretur et tutelarīs. Alteram legis partem Cragius hinc attigit de Rep. Lac. lib. IV. c. 4. Tyndaridas Cragius et Meursius suo loco reliquerunt. Ut alibi, sic Spartanis etiam Castores dimicantibus adfuisse credebantur salutare: adfuturos proeliantibus persuasit Archidamus, Frontin. I. c. XI, 9. Polyæn. I. c. 41, 1. ὥς οἱ Διοσκουροὶ συμμαχήσονται

ἤκουεν. Apud eundem II. c. 31, 4. Lacedaemonii sibi persuadent, Διοσκυρίων ἐπιφάνειαν γεγονέναι: vicina corrigit Hemsterh. in illa luculenta de Castoribus adnotatione ad Lucian. [Deor. Dial. XXVI. 1.] p. 284. Apud Herod. V. 80. auxiliares petentibus Thebanis suos heroes Aeginetae ἐπικουρίην τοὺς Αἰακίδας συμπέμπειν ἔφασαν, quorum auxilium imbecillum experti Thebani τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπιδόσαν, τῶν δὲ ἀνδρῶν εἰδόντο: ad istum locum, Iustini quaedam excitat Clar. Gronov. ex lib. XXII. c. 2. quae huc vel in primis pertinent. VALCK.

CAP. LXXVI. [1. seqq. Τίτατρον δὴ τοῦτο etc.) Poterat πέμπειν dici: nam, singula si reputes, quinta haec fuit expeditio. De prima, quae Codro regnante accidit, quam uno solum verbo tangit Scriptor noster, videndus praeter alios Pausanias lib. I. c. 39. p. 95. Secundam, duce Anchimolio parum felici successu susceptam, exposuit Noster cap. 63. Tertiam, quae prima fuit Cleomenis in Atticam expeditio, qua ex Attica profugere coacti sunt Pisistratidae, exposuit idem cap. 64. et seq. Iam quarta numerari expeditio poterat ea, quae secunda Cleomenis fuit; qua arcem Athenarum Cleomenes occupavit: (cap. 72.) sed quoniam exiguam admodum manum (c. 72, 3.) tunc secum Cleomenes habuit, et paucos post dies excedere Atticā coactus est; illius nunc expeditionis Herodotus (quem admodum etiam Pausanias, loco in Adnot. ad c. 70, 2. citato) rationem non habet: et quartam Doriensium expeditionem in Atticam susceptam, illam numerat quae c. 74. et 75. exposita est. S.]

CAP. LXXVII. 4. τοὺς Βοιωτοὺς) τοὺς βοηθοὺς parum abest quin probem. Vitabitur ita toties iterata Βοιωτῶν mentio, auribus minime iucunda. Atticas autem has contra Boeotos et Chalcidenses expeditiones ad Herodoti exemplum floride ornavit Himerius Eclog. p. 44. ed. Steph. Rhetoris locum adscripserat St. Berglerus. WESS.

11 seq. ἐπὶ τῶν ἰπποβοτείων τῇ χώρῃ) Optime Plutarch. in Camillo p. 164. F. Χαλκιδίων δὲ τοὺς ἰπποβοτάς λεγομένους, πλοῦτῳ καὶ δόξῃ διαφέροντας, ἐξέβαλεν Pericles; cui cum congruat Strabo X. p. 685. c. [p. 447. v. ed. Cas.] et Aelian. Var. VI. 1. laudo instauratum eorum ex msstis titulum. Fuerunt iidem haud dubie et ἰπποβάται, sed plus priore Herodot. T. VI. P. I.

indicatur. Scholiast. ad Eurip. Orest. 1001. Ἀτρείως ἱπποβόται, ἵππους τρέφοντες, καὶ ἵππους ἐπιβαίνοντες: qui mihi tali glossa significat, in aliis Tragici exemplis Ἀτρείως ἱπποβάται fuisse, sicuti Sophocl. Aiac. vs. 620. οἰοβότας, et Philoct. 217. ἀγροβότας variabatur olim. Dices, disputatis haud parum nocere ἱπποβητίων Chalcidensium commemorationem lib. VI. 100. sed aliter habet res, ex Codicibus promulganda: neque ergo male Cl. Abr. Gronov. ad Aelianum. Restat τῶν κληρούχων numerus, longe in Aeliano minor. Δισχιλίους ex scriptis viri celeb. Perizonius et Iac. Gronovius Praef. ad T. IV. Thes. Ant. Graec. expulso vetere τεσσαράκοντα, probant et urgent, opinati insuper satis eum amplum videri, Herodotique τετρακισχιλίους (sic Gronovius) partim in Hippobotarum agros, partim aliorum conmiscuisse: quam recte, non indico. Aeliani, sedulo ut dicam, τεσσαράκοντα, ubi nota numerali pingantur, ex quatuor Nostri millibus prodigini facili potuerunt partu. WESS.

12. οἱ δ' ἱπποβόται ἐκαλέοντο οἱ παχίεις) Equidem non opinor sic ab Herodoto potuisse scribi; sed, articulo omissio, ἱπποβόται δὲ ἐκαλέοντο οἱ παχίεις τῶν Χαλκιδέων: quod supra iam indicavi in lib. I. c. 180. Forma nominis ista, ἱπποβόται hic erat in Flor. Cod. [quam recepit quidem, sed] cuius tamen bonitatem vir clar. non [diserte in Notis] commendavit; memor, ut puto, alterius loci VI. 100. ubi ad vulgatum, τῶν ἱπποβητίων Χαλκιδέων, nihil ex Med. reperiēbat enotatum. Ad Aelian. Var. Hist. VI. 1. incerti fluctuant, utrum opulentiores inter Chalcidenses ἱπποβόται dicti sint, an ἱπποβάται. Sequor iudicium utriusque Gronovii, suffragantium Casaubono; pauca quidem attulit is ad Strabon. sed quibus mea saltem opinione planissime demonstravit dictos ἱπποβότας. Ne equites quidem commode dici potuisse putem ἱπποβάτας: sed, ut οἰοβότης, αἰγιβότης, sic qui equos aleret, erat ἱπποβότης. Quorum autem census equis alendis sufficeret, atque adeo opulenti, vocabantur apud Chalcidenses ἱπποβόται. Comparari quodammodo possunt οἰκίαι τεθριπποτρόφοι: [Herod. VI. 35, 3. et 125, 26.] Rarius illud Antigoni Carystii de patre Polemonis apud Diogen. Laërt. IV. 17. illum τῶν πρώτων τε εἶναι πολιτῶν καὶ ἀεματοτρόφῃσαι: nam sic ista scribenda sunt. Qui Athenis olim opibus eminebant γιωμέροι, qui Syracusis et alibi, γαμέροι di-

cebantur: non sane rusticos ista vox notat aut aratores, sed agrorum possessores; quales hodie in Frisia nostra rempublicam gerunt. In Thessalia T. Quintius Flamininus potentiorē eam partem civitatum fecit, cui salva tranquillaque omnia magis esse expediebat: haec ubi scribit non protrita Livius XXXIV. 51. tacent commentatores. VALCK.

15. ἐς πίδαας δῆταντες) Herodoteum ἐμπιδήσαντες monstrat non esse deterius ἐν πίδααις δῆταντες, quod hic habet Arch. Ista πίδαας in arce dedicatas memorat hinc Schol. instus in Aristid. Panathen.; historiam ex Herod. lib. 5., quem citat, enarrans. Athenienses ibi Boeotos vicisse dicuntur καὶ Χαλκιδέας τῆς αὐτῆς ἡμέρας· ἀνέθησάν τε τοὺς παῖδας (τὰς πίδαας leg.) ἐν ἀκροπόλει, αἷς τοὺς αἰχμαλώτους ἔδῃσαν, καὶ χαλκαῖς τέθριππου (leg. χαλκοῦν τέθριππον) ἀπότισιν τῶν λύτρων. Ista πίδααι ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ, inquit Herod. [lin. 18.] ἔσαν περιεῶσαι, κρεμάμεναι ἐκ τευχίων περιπεφλευσμένων. Multa notat ad postremum illud Portus: sincera scriptio videtur περιπεφλοισμένων πυρὶ, α περιφλοῖζειν: περιπεφλογισμένων forte legit Vallia. In ista forma loquendi alibi habet σῶον: ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἢ σῶον, II. 181. IV. 124. VIII. 39. Ut hic, [sic fere] lib. I. c. 66. αἱ πίδααι, ἐν τῇσιν ἰδεδίατο, ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἔσαν σῶαι ἐν Τεγέῃ, περὶ τὸν νῆδον τῆς Ἀλφειῆς Ἀθηναίης κρεμάμεναι. VALCK.

15. χρόνῳ δὲ ἔλυσαν) Eliminavi ὕστερον, obsecutus codicibus; neque sane necessaria eius hic praesentia. WESS.

16. διμνέως ἀποτιμησάμενοι) Pollux διμνως legit, sicuti εικοσίμνης de viginti minis apud Lysiam. Vide Kühnium et Iungermann. [Conf. Var. Lect. h. l.] Erant autem binae minae sollemne in singulos captivos redemptionis pretium apud Graecorum multos. vide lib. VI. c. 79. Porro [lin. 19.] τευχίων περιπεφλευσμένων malebat Cor. de Pauw, ob Comici, suspicor, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει, Nub. vs. 395. Rectius Portus: φλέω, φλύω, φλεύω, quo fonte alia manarunt plura, auxilio advocavit. WESS.

27. δεσμῷ ἐν ἀχλυσίντι) Docta Gronovii cura lucem et auctoritatem Medic. ἀχυνθέντι quaesivit, nato fortasse errantibus calami ductu ex vulgato, ut Hesychii ἀχλυόσεως ex ἀχλυσέσεως. Sequentia [ibid.] dicto Heracliti, ὄβριον χεῖρ σβεννύειν μάλλον ἢ πυρκαϊήν, apud Diogen. IX. 2. firmanitur; et currus aereus ex decimis Chalcidensium et Boeotorum Pausan. I. 28. WESS.

CAP. LXXIX. 3. ἐς πολύφημον) *Concionem sive coetum, recte Pauw et Reiskius. Poëta Odys. B'. 150. 'Ἄλλ' ὅτι δὴ μίσσῃ ἀγορὴν πολύφημον ἰκίσθην: ad quae Hesychius, πολύφημον, πολύφωνον, ἐπιθετικῶς ἢ ἐκκλησία, [fors. ἤγουν ἐκκλησίαν,] ἐν ᾗ πολλοὶ φῆμαι καὶ κληδόνες εἰσίν. Pythia more suo ambigue respondet. WESS. — Homereum illud consultoribus non fuit obscurum, oraculum usitato more referentibus ad populum: oraculum οἱ θεοπρόποι ἀπήγγελλον ἐς τὸν δῆμον, Herod. VII. 142. Hoc alibi Nostro dicitur ἐξενῖκαίς ἐς τὸν δῆμον: Thucydidi, ἀνενγκυῖν ἐς τὸν δῆμον. VALCK.*

CAP. LXXX. 3. τὸ μαντήϊον) Sic praestat; idem lib. II. 152. Opportune Critici in Pindari Nem. Od. IV. 30. Θῆβη γὰρ καὶ Αἰγίνα, Ἀσωπίδες καὶ Φασὶ Θηβαίοις πολέμοισιν Ἀθηναίοις ἐκπείσιν λόγιον, τοὺς συγγινεῖς ἰλέσθαι συμμάχους δι' οὗ τοὺς Αἰγινήτας ἰλέσθαι, hac forte ex narratione. WESS.

10. τοὺς Αἰακίδας συμπίμπειν ἔφασαν) Etsi haec priscae superstitionis pars in densa sit caligine, συμπεῖθειν Med. et Ask., docte a celeb. Viro expositum, recepto non antepono. Spartanorum Locrensibus responsum apud Zenobium, de quo superius, [Adn. ad c. 75, 12.] τοὺς δὲ Διοσκουρούς αὐτοῖς ἐπιπέμψουσιν, stat contra istos Codices: tum, quod continuo subsequitur, τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπέδιδεσαν, eosdem, quo tandem cunque modo, accepisse innuit Thebanos. Accedat Philostrati illud, Heroic. lib. XIX. p. 743. ἐπειδὴ ναὺς ἐς Σαλαμίνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσεν, ἄγουσα ἐπὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Advexit itaque ea navis suppetias Graecis Aeacidas. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem ἐπὶ Αἰακὸν καὶ τοὺς ἄλλους Αἰακίδας in Aeginam, quam reducem dabit c. 84. Hoc amplius; Locri Italiotae Aiace, Oilei F., inpetraverunt ab Opuntiiis apud Pausaniam lib. III. 19. simili consilio; cui quidem cum in instructa acie χώρην κενὴν, vacuum locum, Locri reliquerint, teste Conone Narrat. XVIII. utique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus Heroas fuisse et in speciem abductos, ut omen praelio et spem praesidii praeberent. Plutarchus certe pugna Salaminia Aeacidas παρακλημένους εὐχαῖς πρὸ τῆς μάχης ἐπὶ τὴν βοήθειαν in Themist. p. 119. E. perhibet, propositis auctoritatem concilians. Hinc ἐπεκαλέοντο Αἰάντα τὸν Τελαμῶντος lib. VIII. 64. et ἐπὶ κλητοὶ Tyndaridae supra c. 75. h. e. σύμμαχοι, Hesychio interprete. WESS.

CAP. LXXXI. 6. ἔχούσης ἐς Ἀθηναίους) Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. ταῦτα ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα: et cap. 19. τὸ μὲν νυν ἐς αὐτοὺς Ἀργεῖους ἔχον oraculum: denique VIII. 144. τὴν προνοίην, τὴν ἐς ἡμίας ἔχουσαν. Sic schedae: prius erat, hoc ut loco, τὴν πρὸς ἡμίας ἰούσαν. WESS.

Ibid. ἰούσης πρὸς Ἀθηναίους) Ex duobus minimum Codicibus enotata lectio, ἔχθρης - - ἔχούσης ἐς Ἀθηναίους Herodotea videtur, ἔχειν ἐς saepius in aliis locutionibus frequentantis. Hic illa ἔχθρη c. 82. dicitur προσφειλομένη ἐς Ἀθηναίους: infra VI. 65. ἔχθρη memoratur Leotychidae ἢ ἐς τὸν Δημάρετον. τὴν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργεῖους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor p. 103, 94. οὕτως ὀργῆς εἶχον οἱ πλείους ἐς τοὺς Ἀθηναίους: ὀργῆς ἰβι Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ὀργῆς ἔχω: dicitur quidem ὀργῇ λέγειν, κελύειν, κολάζειν: sed vereor ut dicatur ὀργῇ ἔχειν Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἰσινέοντο) Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἐξικνέοντο fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in ἰσινέοντες Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in mssis: οἱ δὲ εἶχον οὐδὲν σινέσθαι lib. IV. 123. Arch., et ἰσινέοντο πᾶσαν τὴν στρατιὴν IX. 48., σινεόμενος c. 85. eiusdem libri. Quae libuit coacervare. WESS.

Ibid. ἰσινέοντο) Neque Ionice dicitur σινέσθαι. Nisi forte quis Codex daret ἰδηλέοντο, scriberem ἰσινέατο: hoc Ionicum pro ἰσινέοντο: ex utraque forma conflatum ἰσινέοντο. Deterior lectio Cod. Med. ἰσικνέοντο: quodque paulo post legebatur, οὐδὲνα καρπὸν ἀπιδίδου, vel ἀνεδίδου, praestat eiusdem libri scripturae. VALCK. — In ἰσινέοντο consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa eius aberratio in ἰσικνέοντο demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in ἰω a Scriptore nostro formata, quae vulgo in nudum ω exeunt: in his συμβαλλόμενος, I. 68, 16. VI. 63, 8. alibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in πω exeuntia (veluti μελλήσω, βουλήσομεν) in verbis quorum tempus praesens, quale vulgo in usu est, vocalem: ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXXII. 1. ἔχθρη ἢ προσφιλομένη) *Pristina inimicitia*, quae Aeginetas et Athenienses collidebat, consideratur ut vetus debitum: προσφιλόμενος Φόρος, lib. VI. 60. Quae tamen cum increverit isto tempore, orsiq[ue] Aeginetae sint πόλεμον ἀκήρυκτον, haud scio, praestet-ne προσοφελλομένη, adaucta? Iuvat non nihil *Vindobon.* scriptura. Certum mihi est, τοῦτ' οὕτως sollicitari non oportuisse. Vide c. 88. WESS.

5. Δαμίας τε καὶ Αὐξησίης) Utriusque apud *Pausan.* memoria; et *Auxesiae*, Αὐξησίης, in *Themistii* Or. IV. p. 54. c. ubi *Petavii* Romanorum *Damiam*, sive *bonam Deam*, ex Festo optime contendit, et eiusdem sacra, opertanea cum ταῖς ἀρρήτοις ἱεουργίαις apud *Epidaurios* c. 83. *Paria Reiskius* in *Miscell.* *Lipsiensibus*. WESS.

Ibid. Δαμίας τε καὶ Αὐξ.) Mihi quidem sincerum videtur Δαμίας nomen: facile tamen alicui in mentem veniat Θαλλίης, cui notae fuerint Θαλλῶ et Αὐξῶ: de quibus agens ad *Poll. Kühnius* VIII. 106. τὴν Αὐξῶ apud *Herod.* dictam scribit Αὐξησίην. Binis in locis Deas ex *Herod.* commemoravit *Pausanias*, cuius editum exemplar utrobique Δαμίαν nobis offert et Αὐξησίαν, lib. II. [c. 30. et 32.] p. 186. f. et 181. m. Cur alteram scriptionem praefereendam censeat, tacet ibi *Kühnius*. Ταμίαν bis nuncupat, sive Ταμίην, *Scholias.* *Aristid.* ined. in codice *Clar. Burm.* primum in *Panathen.* T. I. pag. 268. ad Αἰγινήτων. Τὴν μάχην, inquit, αἰνίσσεται τὴν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐπιδαυρίοις γὰρ λιμώττουσιν ἔχρησεν ὁ θεὸς ἀγαλματα ποιήσασθαι Ταμίας καὶ Αὐξησίης, δαιμόνων τινῶν ἀπὸ ξύλου ἐλαίας ἱερᾶς τῶν ἐν ἀκροπόλει. In eodem *Cod.* scholion est hanc in rem memorabile in *Aristid.* *Themist.* T. III. p. 309. (ad verba τὸν πρὸς Αἰγινήτας) Ἐπιδαυριοὶ λιμῷ διεφθίροντο· ἔχρησεν αὐτοῖς ἡ Πυθία, ἐκ τῶν ἐλαιῶν τῆς Ἀθηνᾶς τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἀγαλματα ἰδρύσασθαι Δήμητρας καὶ Κόρης, Ταμίας καὶ Αὐξησίης. Hinc discimus, sub istis fuisse nominibus *Cerere* et *Proserpinam* cultas, sive *Matrem* et *Liberam*: τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ, est ap. *Herod.* VIII. 65, cuius haec ipsa narratio idem facile persuasisset attendenti; nam quum terra fruges non daret *Epidauriis*, iussi sunt divinitus istarum signa *Dearum* dedicare, veluti θειῶν καρποφόρων, qua adpellatione *Tegeatae Cerere* colebant et *Proserpinam*, teste *Pausan.* VIII. p. 707. f. Sed rem

plane adfirmat Pausan. II. p. 181., τὰ ἐς Αὐξησίαν καὶ Λαμίαν -- εἰπόντος Ἡροδότου -- οὐ μοι γράφειν κατὰ γνώμην ἢ ἐν προσημίᾳ πλὴν τοσούτῳ γε, ὅτι εἶδόν τε τὰ ἀγάλματα, καὶ ἔθυσά σφισι κατὰ (κατὰ τὰ) αὐτὰ, καθὰ ἤδη καὶ Ἑλευσῖνι θύειν νομίζουσιν. Eodem ritu Deabus istis, veluti θιαῖς μεγάλαις, variis in locis sacra fiebant. [Caeterum] Cereri non disconvenit nomen Δαμῖης: quae Epidauriorum populo, τῷ δάμῳ, sive δήμῳ, fruges daret, et Αὐξησίῃ, alimenta quoque mitia terris. Festi verba e voc. Damium valde adposita huc commodum attulit Reiskius. Bona Dea Damia dicebatur: apud Macrobi. Saturn. I. c. 12. p. 245. Auctor est Cornelius Labeo, eandem esse bonam Deam et terram; --- bonam, quod omnium nobis ad victum bonorum causa est. VALCK.

7. πότιρα χαλκοῦ ποιεῖνται;) Scriberem ποιεῖνται, quia καὶ τὰ ἀπορίαν ἐμφαίνοντα ὑποτακτικοῖς συντάσσονται, ut monuit Schol. in Eurip. Hec. vs. 85. In Thucyd. p. 426, 55. pro ἡ μένομεν, poni quoque malim, ἡ μένωμεν, ἕως ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλιν ληφθῶμεν; Xenoph. Ἀπομν. I. pag. 418, 29., πότιρον βίαν φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν εἶναι; Ubi mox Atheniensium oleae habitae dicuntur sacratissimae, quae praeterea leguntur: [lin. 11 seqq.] Λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι ἦσαν (ἦσαν) ἄλλοθεν γῆς οὐδαμοῦ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἢ Ἀθήνησι, vel ἐν Ἀθήναις: illa, si abessent, a nemine certe requirerentur. De his etiam cognoscere desidero quid sentiat ὁ πᾶν, qui alia hominum ineptorum emblemata, Herodoteis inculcata, proscribere non dubitavit. VALCK. — Vide mox quae ad lin. 11. a Wess. notantur, ubi nullam νοθείας suspicionem vir praestantissimus significat. S.

9. ξύλου ἡμέρης ἐλαίης) Kluitii coniectura, ξύλου ἱρής ἐλαίης, ob proxime sequentia et Scholiastae Aristidis verba, ἀπὸ ξύλου ἐλαίας ἱεῖας, ingeniosa est; dubito an necessaria. WESSELING. in Addendis.

11. Λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαῖαι etc.) Falsa res est, nec fugere potuit Scriptorem. Iactantiam Atheniensium et saepe inculcatam sibi gloriationem tangit. Ecce ex Sophoclis Oed. Col. vs. 691. Ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἐπακούω, Οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρίδι νάσσω -- φύτευμα -- Ὁ τὰδε θάλλει μεγίστα χώρα Γλαυκῆς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας. Hoc sufficit. Statim Ἀθήνησι, pro quo saepe ἐν Ἀθήνησι lib. VI. 85. VIII. 79., facile se tuebitur. WESS.

14. Ἀθηναίη τε τῇ Πολιάδι) Non urbicam, neque urbanam, sed interpretari debuerant praesidem arcis: sic Livio τὴν Πολιοῦχον vocari (XLV. 28.) monuerunt Vales. ad Harpocr. p. 133. et Hemsterh. in Arist. Plut. vs. 772. Praeter ceteros, Gyraldo memoratos, Ἀθηναῖν Πολιάδα coluerunt Megalopolitani, Erythraei Iones; quin et Gortynii Cretenses, qui iurare tenebantur et Ἀθαναίαν Πολιάδα, secundum foederis formulam, quam ex marmore Cretensi Gruterus exhibet Thes. Inscr. p. 505.; emendatius scriptam Edm. Chishull in Antiq. Asiat. p. 133. Hoc istius est formulae initium: Ὀμνύω τὸν Ἑστίαν καὶ τὸν ΑΟΡΑΤΡΙΟΝ καὶ Ζῆνα Δικταῖον. Auctor Indicis in Gruteri Thes. vir illustr. [Jos. Scaliger] Aoratrium in Deos retulit; me iudice, cum Dea Epagesima, coelo deturbandum: in vacua sede Cretensem poterimus Iovem collocare. Suspicio in lapide sculptum fuisse, non Πάτριον, sed Πάτριον: atque adeo, Ὀμνύω τὸν Ἑστίαν καὶ τὸν Πάτριον Ζῆνα Δικταῖον. En aliud e Creta iusiurandum Reinesio vulgatum Inscr. Class. VII, n. 26. et in Antiq. Asiat. pag. 136. Ὀμνύω τὸν Ἑστίαν, καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Κρητογενία. Doctis si coniectura probari poterit, ne hic quidem aliena censebitur loco proposita. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3 seq. καὶ δίκας --- ἐίδόσαν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων) Primum duas voculas restituendas censeo, ut legatur: Αἰγινῆται Ἐπιδαυρίων ἦκουσαν τὰ τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ δίκας etc. Sic scribere solet Herod. saepenumero: καὶ vulgatur alicubi, ubi καὶ δὴ καὶ praebent Codices. Velut in subditos Aeginetas Epidaurii iuris etiam illis Epidauri dicendi potestatem exercebant: καὶ δίκας διαβαίνοντες εἰς Ἐπιδαυρον ἐίδόσαν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων Αἰγινῆται. Athenienses opibus et maritima praesertim potentia superbi, quos socios adpellantes miseros vexabant insulanos. cohebant πλεὺς ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε, Xenoph. p. 404, 20. Aristoph. Avib. vs. 1422, 1455. Orationem Antiphontis XIV. dixit Athenis Mitylenaeus caedis accusatus. In talibus δίκας δοῦναι καὶ λαβεῖν solemnis erat loquendi formula. Demosth. contr. Aristocr. p. 413, 102. de Halon. p. 59, 16., ἐν Μακεδονίᾳ πλεὺς Ἀθήναζε δίκας ληφόμενους. Attigit H. Vales. in not. Mauss. p. 333. Xenophon p. 404, 31., τὸν δῆμον κολακεύει τῶν Ἀθηναίων εἰς ἕκαστος τῶν συμμάχων, γινώσκων ὅτι δεῖ μὲν ἀφικόμενον Ἀθήναζε δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν. Harpocrat. in

voc. Σύμβολα habet δίδοναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια : et Aristid. T. II. p. 129., δούναι καὶ λαβεῖν τὰ δίκαια περὶ τῶν διαφορῶν. Hinc multum distabat, quod foederum formulis nitebatur, commercium iuris praebendi repetendique. VALCK.

7. ἄτε δὴ ἰόντες διαφοροὶ) Reiskii ἄτε δὲ stabilitur suffragio Arch.; estque in particula mutiplex variatio. Διαφοροὶ in Latinis potentiores; cur non inimici discordesque? Sic οὐκ ἰὼν διάφορος cap. 75. et lib. VI. 23. ἰὼν διάφορος τοῖσι Ζηγυκλαίοισι. Vide Abreschium Diluc. Thucyd. p. 567. Statim [lin. 10.] ἐκόμεισάν τε καὶ, quod Codd. offerunt, non prorsus abiicio. Λέβαιοι δὲ ἐς Δελφικὸν ἐκόμεισαν c. 98. et ἐκόμεισαν ἐς Ἀμαθοῦντα cap. 114. etc. WESS. — Pro eo, quod cum Schaeff. recepi, ἐκόμεισάν τε καὶ, rescriptum ἐκόμεισαν τε καὶ aut ἐκομίσαντό τε καὶ malim: quoniam suam in terram transportarunt. Sic quidem ἀνακομίσωνται cap. 85, 6. mediâ verbi formâ. S.

[18. αἰρητοὶ ἱεργίαι) Conf. Wess. ad c. 82, 5. S.]

CAP. LXXXIV. 2. τὰ συνέθεντο) Talem in huiusmodi compositis scriptionem, non ξὺν, Atticis frequens, amplectitur: itaque Ask. pro Ionum more. Eiusdem quoque ἐμήνιον et aliorum toti negotio concinit. Missis enim legatis indignationem testati Epidauriis sunt. Ita μηνῖσαι μεγάλως Ἀριστοδήμῳ lib. VII. 229. et IX. 7. Vitii fons in affinitate scripturae, qualis lib. VII. 169. in ms. Arch. Proinde vera Cl. Reiskii emendatio. WESS. — Ne a Ionum quidem usu alienum fuisse, ξὺν pro συν dicere scribereque, monuit Fischerus ad Weller. Specim. I. pag. 199. laudatus Schaeffero ad Gregor. p. 5. Apud Hippocratem quidem (ut hoc utar) in libello de Aqua etc. vel una eademque pagina 40. editionis adcuratissimi Coray offert ξυνῆκται, ξυμμίμικται, ξυνεστήκη, ξυστραφῆ, et ξυστραφέν. Apud Herodotum quidem in primoribus libris constanter codices tantum non omnes (cf. Var. Lect. I. 32, 22.) in συν consentiunt: sed inde a sexta et septima Musa membranae nostrae F. cum aliis nonnullis codicibus frequentius scripturam ξὺν usurpant. S.

CAP. LXXXV. 3. τῶν ἀστῶν τοῦτους; etc.) Reiskii τακτοῦς firmo caret tibicine; τοῦτους tamen urgebit morbus, nisi eos putes, qui publice missi prius fuerant in Aegidnam simulacra repetitum: sic τούτων ex Codicibus non

futile; Ionicum enim idemque docens: sic ἐπειρῶντο, mea quidem opinione extra novationis periculum. Confer Gronovium, cuius observatio vereor, ut sententiae tenebras dissipet. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

5. ἐπειρῶντο) Gronovio iure merito placuit πειρᾶν ex Med. codice. Hoc Vallam legisse monstrat ipsius versio, qualis exstat nondum interpolata, qui --- conatos esse. Neque tamen illud more suo vir clar. in contextum intulit, sentiens, ut opinor, fulcrum requiri, quo illud inniteretur: hoc commodum mihi reperisse videbar, hanc e duabus efformando lectionem, ἐπει πειρᾶν, quum tentarent. Illud Herodoteum esse, Porti docebit Diction. in voce Ἀπαρέμφατα ἀντὶ τῶν παρατατικῶν. Sed, quae praecedunt, neque illa sic videntur ab auctoris manu profecta: cur enim dixisset missos τῶν ἀστῶν τούτους, οἱ ἀποπεμφθέντες. Parum prodest [τουτέων, quae est] lectio Arch. Valla dedit triremem --- cum civibus quibusdam: postremum ille forsitan subaudiendum credidit. Optime, ni fallor, omnia cohaerent, si sic scripta legerentur in veteri codice: ἀποσταλῆναι τριῆρὶ μὴ τῶν ἀστῶν, (nempe τινάς) τούτους, ἐπεὶ πεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινῆ καὶ ἀπικόμενοι εἰς Αἴγιναν, τὰ ἀγάλματα ταῦτα --- πειρᾶν ἐκ τῶν βάρων ἐκνασπᾶν. Ut hic ἀποσταλῆναι τῶν ἀστῶν nempe τινάς, sic alibi saepius, et apud Thucyd. IV. c. 80., τῶν Εἰλωτῶν --- ἐκπέμψαι. VALCK. — Istam Viri docti coniecturam praepropere in contextum recepit Borh. At post τούτους, ἐπεὶ --- πειρᾶν, requirebatur aliud verbum ad τούτους relatum, quod nullibi comparet; nam ἀποσπᾶν quidem, quod sequitur, a πειρᾶν pendet. Quod τουτέων praeferunt codices nonnulli, id incogitantia librorum accidit, casum huius pronominis casui praecedentis nominis τῶν ἀστῶν aptantium. Ad hoc τῶν ἀστῶν, si opus esset, intelligi τινάς posset: atque ita intellexerunt hi, qui (ut noster cod. F.) post τῶν ἀστῶν comma posuerunt; quasi τούτους ad sequentia pertineret. Et haec ipsa quidem ratio percommoda foret, si sic legeretur, τούτους ἀποπεμφθέντας --- καὶ ἀπικόμενους --- πειρᾶσθαι etc. Πειρᾶσθαι dico: nam πειρᾶν, activā formā, non memini ea notione, quae huius loci est, apud Nostrum aut apud alium probatum legere auctorem. At tenent omnes libri nominativos casus ἀποπεμφθέντες et ἀπικόμενοι: omnes

que item (uno Pb. excepto) οἱ ἀποπεμθεῖς tenent. Quibus rebus omnibus perpensis, videtur mihi περιᾶν h. l. ex παραδιωρόσσει natum, et ab homine invectum, qui, quum pronomen τούτους ad sequentia, non ad antecedentia, referret, nec vero infinitivum ad hoc τούτους relatum reperisset, temere atque imperite verbum finitum ἐπειρώντο in περιᾶν mutaverit. S.

10. ὑπὸ τούτων ἄλλοφρονῆσαι) ὑπὸ an ἀπὸ τούτων scripserit, vix discerni poterit. Mihi posterius placeret, significans propterea. ἀπὸ τούτων et ἀπὸ τούτων habet et Herod. II. 175. IX. 72. sic et ἀπὸ τούτων Artemisiam μάλιστα εὐδοκίμησαι, VIII. 88. Illinc enim diversum μέμνην ὑπὸ τοῦ, opera tua furit; quaeque dantur similia. VALCK. — At ὑπὸ τούτων pariter, et quidem proprie, caussam significat. conf. ad c. 61, 7. notata. S. — Ἄλλοφρονῆσαι Eustathius [loco in Var. Lect. citato] μανῆναι ἀλλοιωθέντας τὴν φρόνητιν recte explanat. In Homeri Iliad. ψ. 698. καὶ δὲ ἄλλοφρόνεοντα, Scholiastes οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα. Infra lib. VII. 205. et Theocriti Idyll. XXII. 129. diversior illi notio WESS.

CAP. LXXXVI. 6. καὶ οὐ ναυμαχεῖσαι) Laudare διανυμαχεῖσαι debeo, cuius clara etiam in Passion. vestigia: opportunum enim. Sic lib. VIII. 63. ταύτην δὲ αἰρεῖται τὴν γνώμην, αὐτοῦ μένοντας διανυμαχεῖειν. Diodorus XX. 61. καὶ καταστάντες εἰς ἑμβολὴν διεναυμάχουν τοῖς βαρβάροις. Restituere nolui, ne nimium novator haberer. WESS.

16. ἐς γούνατα) Ex dialecto, uti lib. II. 81. IV. 152. De fabella cautissime Scriptor, neque graviter minus Strabo. in conniventibus Palladis simulacris lib. VI. pag. 405. Quid illis facies, qui, sacra professi meliora, Neapoli, Bononiae, multisque aliis locis consimilia Christi matrisque virginis et sanctorum signis usu venisse, confidenter asseverant? *Tantum religio potuit suadere* etc. WESS. — At haud aegre equidem credam, fractis dum trahebantur cruribus ligneas statuas visas esse in genua procumbere. S.

21. ἐς τὴν Αἰγινάην) Videlicet νῆτον. Alibi ἐκ' Αἰγίαν, ἐς Αἰγίαν III. 131. Venit inde Αἰγινάϊος, Αἰγινάϊη, cui iustum formae habitum Gronovius saepe reddidit, VII. 179. VIII. 90. Eadem laus Sylburgio debetur ad Pausaniam lib.

III. 14. Παρεῖναι, quod expulsum est, [et cum ἦκει permutatum.] ferri utique potuerat. WESS.

CAP. LXXXVII. 6. τοῦ δαίμονιου) Adsciscendum ex praegressis διαφθείραντος τὸ Ἀττικὸν στρατόπεδον: quo haud observato, semet in errorem Valla et Galeus induerunt. Suspectum autem in πυθομένηας δὲ τὰς γυναῖκας [lin. 8.] participium, a bonae fidei Codicibus aut neglectum aut obelo notatum. Tollatur, pingaturque τὰς δὲ γυναῖκας, et cursus sermonis procedet sine impedimento. Facinus Atticarum mulierum memoravit Duris Samius, εἰς δὲ, scribens apud Scholiast. Eurip. Hecub. vs. 933. ὑπέστρεψεν ἄγγελος, ὃν περιστᾶσαι τῶν τεθνεώτων αἱ γυναῖκες καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι, ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, δεινὸν ἠγησάμενοι τὸ πρᾶχθῆν, περιμίλον τῶν γυναῖκων τὰς περόνας. Quae hinc derivata, ni de Spartanis accessissent quaedam, diceres cuncta. WESS.

12. κεντύσας τῇσι περόνησι) Hanc Historiam aliter narraverat Duris in opere de Finibus Samiorum: [immo; in *Annalibus Samiorum*: conf. Animadverss. nostras ad Athen. T. II. pag. 645 - 648.] illinc certe tradit Scholiast. in Eurip. Hecub. vs. 933., Athenienses, ὑπὸ Αἰγινήτων πειρατιζομένους, στρατιὰν adversus Aeginetas misisse; hos ἅμα Σπαρτιάταις (Argivos habet Herod.) uno excepto omnes occidisse; quem unum in Atticam redeuntem περιστᾶσαι τῶν τεθνεώτων αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν. Hoc irritatos facinore fibulas, quibus abusae fuerant, abstulisse mulieribus Athenienses. Postrema concinunt Herodoteis: τὴν ἐσθῆτα, inquit, μετίβαλον αὐτίων εἰς τὴν Ἰάδα: et ἐσθῆτα Δωρίδα mutatam voluerunt εἰς τὸν λίνον κινῶνα, ut ne fibulis uti necesse haberent. Quid diceretur Δωριάζειν, praeter alios ibidem tradit Schol. Eurip. Et Aelius Dionys. apud Eustath. in Iliad. ξ'. p. 963, 17., αἱ κατὰ Πελοπόννησον, Φησί, κόραι διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορημέναι. Pythaeetus apud Athen. XIII. p. 589. F. Periandrum scribit, cum videret Melissam Epidauriam Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην, (ἀναμπέχονος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ ὄρεχόει τοῖς ἐργασμένοις) ἐρασθῆντα γῆμαι. Doricum tale fibulis adstrictum muliebri vestimento περινατρίς et καταπτυχίς ἱμπερόναμα dicitur Theocrito Eid. XV. vs. 21. et 34. vid. Aeliani Var.

Hist. I. 18. et *Spanhem.* in *Callim. hymn.* in *Apoll.* vs. 32. Mulieres apud *Theocritum* loquuntur Syracusanae, Doricae superbiebant origine vs. 91. Κορίνθιαί εἰμὲς ἄνωθεν -- Πελοποννησιστὶ λαλεῦμεν. De civibus suis *Hermocrates Thucydidis* pag. 426, 51. [lib. VI. c. 77.] οὐκ Ἴωνες τὰδε εἰσὶν, --- ἀλλὰ Δωριεῖς ἐλεύθεροι, ἀπ' αὐτονόμου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. VALCK. — Conf. mox *Wess.* ad. l. 19. notata. S.

16. ἄλλω μὲν δὴ etc.) Scribi potuerat ἄλλο μὲν δὴ, et fuit, cui arridebat, me non adstipulante. Congruit seriei ζημιώσῃσι, nec non ἐσθῆτα μεταβάλλειν, ex *Pavii* et *Reiskii* iudicio. Sunt tamen, quod neutrum fugiebat, hoc in auctore variantes structurae consimiles. WESS. — Inter ζημιώσῃσι et ζημιώσουσι, in codicum dissensu, libera cuique optio. Non item inter ἄλλω et ἄλλο. Percommode ἄλλω tenent veteres libri omnes; idque in nostro exemplo repositum velim. Praeter necessitatem ἄλλο correxerat *Schaef.* eumque secutus *Borheck*; quorum editiones ob oculos habens, in Var. Lect. adnotavi, ἄλλω scribi in membr. F. neque animadverteram eodem modo scribi in ed. *Wess.* et superioribus, consentientibus msstis cunctis. S.

19. τῇ Κορινθίῃ) Quod hic, idem in Αἰγυπτίῃ, Βαβυλωνίῃ, Λακεδαιμονίῃ, aliisque designarunt librarii. *Machon* in *Athen.* lib. XIII. p. 582. v. de scortillo *Glycerio*, Κερύνθιον παράπτεχον καὶ τὸν ληΐδιον ἔδωκεν εἰς γναφεῖον. Athenienses, sublato in muliebri mundo fibularum usu, reliquerunt sexui λίνεον κιθῶνα, tunicam lineam, sed χειριδωτὸν, manicis instructam, defectamque propterea fibulis. Doricae matronae olim erant ἄζωστοι καὶ ἀχρίτωνες. Vestem amictui supra humerum fibulá, ne plane nudas se darent, nectebant, teste *Aeliano* Var. I. 18. Hoc Δωριάζειν in *Schol. Eurip.*, seu Δωρίζειν. Contra ea, Ionicae et Atticae tunica manicata amiciebantur, quod tali in negotio Ἰωνίζειν. Ista discimus e scholio, quod *Clementi Alex.* *Paedag.* II. 10. p. 238. adpositum a *Sylburgio*, per hic erit accommodatum: Ἐλέγοντο αἱ ταύτῃ χρώμεναι τῇ στολῇ ἀχειριδῶτω, δωρίζειν ἐπὶ καὶ Δωρεῖς οἱ Λάκωνες ὥσπερ ἀπ' ἐναντίου αἱ χειριδωτοῖς χρώμεναι, Ἰωνίζειν ἦσαν δὲ αὐταί, αἱ Ἀθηναῖαι διότι Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τοῦ Ἰωνίαν ἀποικίσαι, ἐκαλοῦντο. Adsunt ibidem conplura, aeque proficua, quae relinquo. WESS.

CAP. LXXXVIII. 6. Ἀττικὸν δὲ μήτε τι ἄλλο etc.) Ubi recensentur apud *Athen.* pocula, legebantur olim in sua serie *Χυτρίδες*, lib. XI. pag. 502., quod ex Epitome docuit *Casaub.* Anim. XI. c. 14. Illuc praeter *Alexidis* locum haec etiam *Athenaeus* retulit *Herodoti*: Ἡρόδοτος, αἶτ, ἐν τῇ ἐ. τῶν ἱστοριῶν νόμον θεοὶ θέσθαι Ἀργείους καὶ Αἰγινήτας, Ἀττικὸν μὴδὲν προσφέρειν πρὸς τὰς θυσίας, μὴδὲ κέραμον, ἀλλ' ἐκ χυτρίδων ἐπιχωρίων etc. Sequentia hinc supplevit *P. Leopard.* Em. VI. c. 20., emendato quoque *Polluce* VI. 100. [Ut nos cum *Casaubono* verba ab *Athenaeo* lib. XI. p. 502. c. relata *T. IV.* nostrae ed. pag. 367. edidimus, sic eadem in vetustissimis membranis, quarum ad exemplum omnes alii qui supersunt *Athenaei* codices descripti sunt, leguntur, neque supplemento ullo fuit opus.] *Quintiliano* quae dicitur *Inst. Or. II. c. 17.* *E luto vasa ducendi ars*, Atticum illa quoque censebatur inventum, *Critias* apud *Athen.* I. pag. 28. c. Τὸν δὲ προχοῦ, γαίης τε, καμίνου τ' ἔκγονον εὔρε, Κλεινότατον κέραμον. Laudat Ἀττικὸν κέραμον *Matro* parodus apud eundem IV. pag. 156. f. Et XI. p. 480. c. fuisse dicuntur ἐπίσημοι Κύλικες; (κεράμεια ποτήρια) αἵτε Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Vel ex hoc quoque liquet *Herodoti* loco, Diis veteres pro simplicitate prisca vasis libasse fictilibus. *Macrobius* *Saturnal. V.* 21., *Eratosthenes*, αἶτ, in *Epistola ad Hagetorem Lacedaemonium*, Κρατῆρα γὰρ ἔστησαν τοῖς θεοῖς, οὐκ ἀργύρεον, οὐδὲ λιθοκόλλητον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος. Apud *Athenaeum*, unde ista de poculis omnia desumsisse videtur *Macrobius*, quod vulgatur XI. p. 482. b. τῆς Κωλιάδος γῆς est ex interpretamento: promontorium Atticum, ob templum Veneris terramque figulinam nobilitatum, simpliciter dicebatur Κωλιάς: vide *Harpocr.* in voc. et *Demosth.* contr. *Neacr.* pag. 751. adde *Meurs.* de *Pop. Att.* in Ἀναφλυστος. VALCK. — At crater, quem apud *Athenaeum* *Eratosthenes* dicit, non ex *Coliade* promontorio, sed ex *Coliade* terra, ex *Coliade* argilla, τῆς (i. e. ἐκ τῆς) Κωλιάδος γῆς, erat confectus. De materia enim ibi agitur, e qua confectus crater; eaque Κωλιάς γῆ dicitur, quemadmodum alia γῆ κεραμικὴ vel κεραμίτις, alia γῆ σμηκτις, alia σιδηρίτις, σμικαντρίς, etc. Similiter a regionibus apud *Medicos* nominantur terra *Eretria*, terra *Samia*, etc. Itaque tantum abest ut vocab. γῆς apud *Athen.* ex interpretamento adiectum putari debeat, ut e contrario aut

adiiciendum sit apud *Macrobium*, aut ibi ἀλλὰ γῆς Κωλιάδης legendum. S.

CAP. LXXXIX. 1. πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοισι.) Olim ita, et verè. Ubi vero iζ Ἀθηναίων iussu *Med.* ac scriptorum aliorum codicum valuerit, inimicitiae auctores erunt Athenienses, contra ac liquido perscriptum c. 82. fuit. **WESS.**

5. ἰδῆεν τῆς Ἀττικῆς etc.) Cum in Musis ἰδικάειν, διακρίν, et huius moduli plura, sese offerant, placuit msstorum praeiudicio ἰδῆεν. Egregium porro [lin. 8.] ἀπὸ τοῦ Αἰγινήτων ἀδικίου *Cel. Gronovius* iure revocavit optimo. Est autem iniuria ac noxa, quam Aeginetae fecerant Atheniensibus. Quare oraculi haec est sententia: ab eo tempore, quo Aeginetae iniusta arma in Atticum agrum inferre coeperant, totis xxx. annis a vindicta abstinendum esse. Non hoc *Cl. Reiskium* latuit. **WESS.**

15. τέμενος ἀπέδεξαν) Praecedens τέμενος ἀποδέξαντας [lin. 9.] instauratum constabit, et c. 67. τέμενος οἱ ἀπέδεξε ἐν αὐτῷ τῷ πρυτανείῳ. Simile commissum lib. VII. 178. Statim πρὸς Αἰγινήτων [lin. 17.] scriptor amat, quippe lib. III. 74. ὅτι τι ἐπεπόνθει πρὸς Καμβύσῳ ἀνάρσια. Portus plura. **WESS.**

CAP. XC. 14. τοὺς ἔκτηντο) Mutari non fuerat necesse. Χρησμοὶ in Atticae arcis sacrario recte componuntur cum fatalibus Romanorum libris in cella Capitolii, gemella arte excogitatis. Neque dubito, quin inter ea oracula versus fuerint Musaei, ab Onomacrito Hipparchi Pisistratidae tempore manifesta fraude aucti, mutilati, corruptique, lib. VII. 6. **WESS.**

CAP. XCI. 3. νόψ λαβόντες, ὡς ἐλεύθερον μὲν ἰὸν etc.) Veram hic pandit Historicus causam, quae Lacedaemonios moveret: praecedenti capite narrata nihil erant aliud nisi species, quam suae praetexebant dominandi libidini velut causam honestiorem; hanc itaque solam in sociorum conventu commemorant. Non debuerat itaque *Plutarchus* T. II. p. 860. F. hinc etiam occasionem captasse *Herodotum* criminandi; qui scilicet dicentes fecisset, [lin. 13. seqq.] ὅτι κισθῆλοισι μαντήϊσιν ἐπαρθέντες ἀνδρας ξένους ὄντας αὐτοῖσι, καὶ ὑποσχομένους ὑποχειρίως παρέξιν τὰς Ἀθήνας, ἐξήλασαν, (τοὺς τυράννους) has voces e scholio natas atque eiicendas arbitror:) καὶ δῆμῳ ἀχαρίστῳ παρέδωκαν τὴν πόλιν. In

his Codices forte dabunt Herod. *δῆμῳ ἀχαρίτω*: ut habent *ἀχαριτέατον* VII. c. 156. Quales autem hic nobis expingit Herodotus *Lacedaemonios*, tales certe fuerunt rebus Graecorum florentibus. Graeciae principes, quam oderant domi tyrannidem, in liberis civitatibus ubique conabantur adfirmare; subditis erant superbi domini; vicinis, quos vexabant, ab antiquissimis temporibus graves, Messeniis, Arcasin, Argivis, ceterisque; in bellis et societatibus ineundis utile plerumque honestis anteponebant. Thebanis auxilium ferebant, ut scribit Diodor. Sic. XI. 81., *νομίζοντες τὰς Θήβας, ἵαν αὐξήσωσιν, ἔσσεσθαι τῇ τῶν Ἀθηναίων ὥσπερ ἀντίπολιν τινα*. Secundum Herod. cogitabant, [lin. 4 seqq.] *populum Atheniensem, quem sibi certe nolebant ἀντίβῆπον, oppressum a tyranno, futurum ἀσθενὲς καὶ πειθαρχεῖσθαι ἔτοιμον*, imbecillum, ac talem quæm sibi facile dicto haberent audientem. VALCK.

5. *κατεχόμενον δὲ ὑπὸ τυραννίδος*) Tum illi *ἐβλοκάκεον*, ὡς *δεσπότην ἐργαζέμενοι*, uti cultissime in c. 78. Hic Arch. *ὑπὸ τοῦ τυραννίδι*, pergenti manum iniicit. Non sunt ignota *ὑπὸ τοῦ δαιμόνων βεβλάσθαι* Appiani Bel. Civil. IV. p. 1022., *νῦν δ' ἐκ θιῶν τοῦ Sophoclis Oed. Colon. vs. 384.*, conpluraque firmandae lectioni, cui tamen non fido. Mox *πειθαρχεῖν* ex frequentiato usu [voluit Reiskius] vir doctus. Portus mediae verborum formae haud male acceptum tulit, *Abreschio* consentiente. At illa vide, [lin. 8.] *ἰς δ' ἀποφύγεισι οἱ Πεισιστρατίδαι*, quorsum confugiunt Pisistratidae. Atqui ad Sigeum dudum illi se contulerant exules. Voluit-ne, solitos eo fuga se recipere? Sic utcunque placebunt; quamquam, ut suspicionem ne premam, grammatici commentum ex cap. 65. et c. 94. assuto congruunt perfecte. WESS. — Vide *Var. Lect.* Adsuevit autem ipse Herodotus talia in mentem revocare Lectoribus. S.

19. *δέξαν δὲ φύσας αὐξάνεται*) Varie exponunt. Laurentius, *inflatusque superbe, famam auget*. Stephanus, *atque adeo superbe inflatus, suam potentiam auget*. Post eos Portus, *superbiam spirans, crescit*, non inconcinne. Quibus omnibus *εὐσας* per syncopen vice *φυσήσας*. Quid si pictum olim *φυσας* fuerit, deletaque superne ducta linea, vulgatum manserit? *Μεγάλα φουσῶντες*, maiores spiritus summentes in Io. Chrysostomo T. V. p. 344. A., *πολιτικὸν φύσημα*

Φυσῶντες Plato Alcib. II. pag. 145. E., Φυσῶν ἑαυτὸν Alciphro. lib. I. Ep. 37., ubi Berglerus plura. Et illa quidem suam sibi elegantiam praeferunt, neque Scriptori tamen, poetas saepe aemulanti, quidquam praescribunt. Considera Sophocleum ex Electra vs. 1490. [1463. ed. Brunck.] μηδὲ πρὸς βίαν Ἑμοῦ κολαστοῦ προστυχῶν, Φύσῃ Φρένας, neque violentum me vindicem nactus, spiritus augeat: et Oed. Colon. vs. 838. [804. Br.] ὦ δῦσμορ', οὐδὲ τῷ χρέονφ Φύσας Φανῇ Φρένας ποτί. Utrumque appositum et Herodoteo simile. Iunge D'Orvillium, cui Sophoclea ista usui esse potuerant, ad Chariton. lib. VIII. p. 761. WESS.

Ibid. δόξαν δὲ Φύσας) Hanc nobis dum aliunde syncopen adfirmant, qua Φύσας pro Φυσήσας poneretur secundum Portum in Δόξαν, suspicabor scriptum olim, δόξαν δὲ Φυσῶν (vel Φυσίων) αὐξάνεται, crescit (Virtutis expers) verbis iactans gloriam: ut hic δόξα vana dicatur gloria, opposita τῇ εὐκλείᾳ et ἀρετῇ, in opinione tantum superbiorum sita, et nihil minus quam vera. Ut opponuntur δεξιὴν, videri, et εἶναι, esse; τὸ δοκοῦν et τὸ εἶναι: sic et apud Philosophos δόξα et ἀλήθεια. Utrum ponam Euripidis ex Androm. vs. 319. locum, paulo quam vulgatur emendatius scriptum: ὦ δόξα, δόξα, μυρίοισι δὴ βροτῶν Οὐδὲν γεγῶσι βίοντων ὄγκωσας μέγα. Εὐκλεία δ' οἷς μὲν ἔστ' ἀληθείας ἄπο, Εὐδαιμονίζω. Inanem gloriam spirare, vel iactare, atque adeo inflatum vana opinione superbire, hic diceretur δόξαν Φυσῶν. Ἀνδρῶν πολιτικὸν Φύσημα Φυσῶντων meminit Plato II. Alcib. p. 145. E. Antiphanes apud Athen. XV. p. 681. c. Οὐκ ἐΦύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρητοι ποτί; Dictum, quo Demadem repressit inflatum Hyperides, Leopardus explicuit IX. Emend. pag. 248. VALCK.

[Nec Φύσας per syncopen ex Φυσήσας formatum statuere opus est, nec in Φυσῶν mutare. Recte vero cum hoc Herodoti loco conferuntur duo illi Sophoclei a Wesselingio citati; quamquam in his Φρένας Φύειν non, ut idem Vir doctissimus reddidit, spiritus augere aut spiritus sibi sumere significat. Sed, ut apud Sophoclem Φρένας Φύειν est mentem (i. e. prudentiam) nancisci, sapere; sic apud Nostrum δόξαν Φύσας αὐξάνεται est famam nactus augeat. Sive δόξαν hic malueris cum plerisque Interpretibus inanem gloriam, gloriationem, superbiam intelligere, prodibit eadem fere di-
Herod. T. VI. P. I.

ctionis δόξαν φύειν sententia, quam illi voluere, scil. *vanam iactans gloriam, magnos sibi spiritus sumens*. Tum, quod adiicitur verbum *αὐξάνεται*, id aut in eam poterit sententiam accipi, quam nos in Latinis nostris expressimus, *maiores quotidie sibi spiritus sumit*; aut (id si minus placet) cum aliis, quibus lubens accedo, intelligitur, *magnos sibi spiritus sumens augescit, incrementum capit, potentiam suam auget*. S.]

23. ἅμα ὑμῖν ἀκρόμενοι) Cultius hoc pro captu scribarum, quibus suum ἀπικόμενοι, alioqui tolerabile, redonavi. *Homerus Iliad. v. 115. Ἀλλ' ἀκίωμαθα θάσσον, sed medeamur ocyus huic malo*. Ipse lib. III. 40. *τρόπῳ τῷ ἔξ ἐμεῦ ὑποκειμένῳ ἀκτο*: et plenius lib. I. 167. *βουλόμενοι ἀκίσσασθαι τὴν ἀμαρτάν*. [Similiter h. l. intelligitur ἀκρόμενοι τὰ ἡμάρτομεν.] *Hemsterhusio idem in opinionem venerat, eleganter in Aeschinis Dial. III. 15. μόνοις δὲ ἀκείται τοῖς δυναμένοις* corrigenti, loco inepti ἀρκεῖται. Revertit insuper [lin. 28.] ἀπελόμεθα, quod auctius ex *Med.* accesserat. Vide tamen lib. VIII. 3. WESS.

CAP. XCII. 3. Κορίνθιος δὲ Σωσικλῆς) Σωκλῆς in Codd. scribitur, et in edito *Plutarcho* II. p. 860. γ. Σωκλέους δαλόντος. [Nunc quidem et apud *Plutarch.* Σωσικλέους editur, et mendose Σοσικλέους olim in ed. *Francf.* 1620. Vide ed. *Hutten.* T. XII. p. 304.] Talia solebant etiam a librariis contrahi. Veluti diversa nomina usu distinguebantur *Socrates* et *Sosicrates*; *Sophanes* et *Sosiphanes*; neque contrahantur a Graecis nomina *Σωσίθεος*, *Σωσίβιος*, *Σωσιγῆνης*; et similia. *Σωσίπατρος* vocatur in *Ep. ad Rom.* xvi, 21., qui *Act. Ap.* xx, 4. est *Σώπατρος*, ubi quidem in aliquot Codd. legitur *Σωσίπατρος*: in uno vellem alterove sic ibidem sequentia scriberentur: *Θεοσ. δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σεκούδης καὶ Γαῖος, Δερβαῖος δὲ Τιμόθεος*: ut corrigendum viderunt *H. V.* et *Adr. Heringa.* VALCK.

Ibid. Ἡ δὲ ὃ, τὲ οὐρανός) Auscultavi *Eustathio*, *H. Stephano*, *Porto*. Quid enim turbatissima perseverarent, praesertim cum subsequens ὅττι ferre alterum nequeat? Recte *H. Steph.* adscripsit *Ovidianum*, *Omnia naturae praepostera legibus ibunt, Parsque suum mundi nulla tenebit iter. Omnia iam fient etc.* WESS. — Vide nostram *Var. Lect.* S.

3. et seqq. *Prima Corinthii Soscielis* oratio: Ἡ δὲ ὃ, τὲ οὐ-

φανός ἔσται ἔνερθε τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ μετῴρος ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ, etc. locutionibus illa constat proverbialibus apud utriusque linguae Scriptores frequentatis. Non Euripidea tantum e Med. vs. 410., sed Ovidius simul respexit eiusdem e Syleo Herculis dictum: πρόσθε γὰρ κάτω Γῆς εἰσιν ἄστρα, γῆ τ' ἄνω εἰς αἰθέρα: servatum a Philone Iud. cum vicinis pag. 537. 869. 880. Theseus in Eurip. Suppl. vs. 520. ἄνω γὰρ ἂν ῥίοι τὰ πράγματα, οὕτως εἰ ἵπταξόμεσθα δῆ. Mox Herodoti Sosicles [lin. 7.] unius vel paucorum imperio opponit imperium populare, designatum ἰσοκρατίας rariori voce. Τῇ ἀνίσῳ πολιτείᾳ Atticam opponit τὴν ἴσῃν καὶ ἔννομον, Aeschines contr. Tim. p. 1, 25. Demosth. contr. Mid. p. 336, 121. τῶν ἴσων καὶ τῶν δικαίων ἕκαστος ἡγεῖται ἑαυτῷ μετεῖναι ἐν δημοκρατίᾳ. Laudat Isocrates in Areopag. p. 152. Α. τὰς ἰσότητας, καὶ τὰς δημοκρατίας, οὐ πάσας, ἀλλὰ τὰς καλῶς καθεστηκυίας. Saepius ἰσονομίας specioso nomine viri Principes sunt abusi. VALCK.

19. καὶ οὗτοι Βακχιάδαι καλεόμενοι) Adi Diodor. T. II. p. 635. et quae adnotata isti sunt. Quotannis ex Bacchiadis legebatur πρύτανις, ὃς βασιλέως εἶχε τάξιν. Quare mox in Apollinis responso ἄνδρες illi μούναρχοι, quippe civitatem stato tempore soli administrantes. WESS. — Articulo potius inserto legendum, οὗτοι οἱ Βακχιάδαι καλεόμενοι ἔνεμον τὴν πόλιν: post τοὺς Ἀθηναίους, primum Regum titulo: postea, velut annui magistratus, πρυτάνων nomine, Pausan. II. p. 120. conf. Diodor. T. II. p. 635. VALCK. — Bene habet οὗτοι Βακχιάδαι non inserto articulo, quem inserturus fortasse Herodotus erat, si Bacchiadarum iam ante facta esset mentio. Nunc verba Βακχιάδαι καλεόμενοι velut in parenthesi posita intelligi debent; et commode sic incidi poterat oratio: καὶ οὗτοι, Βακχιάδαι καλεόμενοι, ἔνεμον τὴν πόλιν: οὗτοι vero, ex praecedentibus verbis ἦν ὀλιγαρχία, intelliguntur οἱ ὀλιγαρχοί. S.

20. εἰδίδοσαν δὲ καὶ ἦγοντο ἐξ ἀλλήλων) In formula conubii tritius est ἐκιδδέναι. Sic II. 47. οὐδὲ σφι ἐκιδίδοσθαι θυγατέρα οὐδεὶς ἐθέλει, οὐδ' ἄγεσθαι ἐξ αὐτῶν. Ita Thucydides, Plato, Aristides, quos antestatus est Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 314. Noster tamen lib. IX. 111. ἀλλὰ τοι -- διδωμι θυγατέρα τὴν ἐμήν: iterumque οὔτε γὰρ ἂν τοι δῶην θυγατέρα. WESS. — In istis εἰδίδοσαν δὲ καὶ ἦγοντο ἐξ ἀλλήλων, quae duplex obtinet ellipsis, non est illa pervulgata.

De plebe in Samo rerum domina *Thucydides* eleganter, suo tamen more, VIII. c. 21. τοῖς γεωμόροις μετεδίδωσαν οὔτε ἄλλον οὐδενός, οὔτε ἐκδύναι οὔτε ἀγαγίσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' ἐς ἐκείνους οὐδενὶ ἐτι τοῦ δήμου ἐξῆν. *Plato de Legib.* VI. p. 771. E. ignorare non oportet, παρ' ὧν τί τις ἀγείται, καὶ αὐτὰ καὶ οἷς ἐκδίδωσι. Dicebatur plena locutione, δίδοναι τε τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων: ut et ἐκδίδοναι καὶ λαμβάνειν γυναῖκας παρ' ἀλλήλων: quarum haec est *Xenophontis* p. 3, 2. illa *Dionis Chrys.* p. 163. D. VALCK. — Conf. *Nostrum* I. 107, 9. et 10. S.

22. γίνεται θυγάτηρ χαλῆ) Ex *Helladio Photius Biblioth.* p. 1583. τοῦ βασιλέως Κορινθίου ἡ μήτηρ, γυνὴ δὲ Ἀμφίλοχος, --- Λαβδα ἐκαλεῖτο: ubi θυγάτηρ fuerit, error certissimus, a *St. Berglero* notatus. *Ptolemaeus* vero *Hephaest.* in catalogo propriorum nominum ex literarum elementis, *Cypseli*, inquit, mater, χαλῆ οὔσα, Λαμβδα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Πυθίου: oraculum, quod sequetur, spectans, eiusdem *Biblioth.* p. 487., sed temere titulum augens. Λαβδα idem olim ac Λαμβδα ex dicterio *Aristophanis*, quo uti recuso. WESS.

24. Ἡρίων ὁ Ἐχεκράτης) Codicis *Ask.* Ἐχεκράτης *Doribus* debetur. *Eetion* inter maiores numeravit *Antasi* filium *Melanem*, qui una cum *Alete* *Corinthum* occupavit apud *Pausan.* II. 4. *Lapithes* et *Caenides*, ut hic adfirmatur, si fuerit, consequens est, ut *Antasus* patrem aut avum agnoverit *Caeneum*, *Perithoi* in praelio adversus *Centaurus* adiutorem, in *Pausan.* lib. V. 10. Aetas et tempus non obstant. WESS.

[26. ἐκ δὲ οἱ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγίνοντο) *Commodius* delebuntur *commata* post γυναικός et post ἄλλης interserta; ne contrarium eius, quod voluit *Scriptor*, dixisse videatur. Nam quod aliàs usu receptum in *graeco* sermone est, ut frequenter cumulentur negativae particulae ubi nil opus esse videri poterat, eius hic contrarium obtinet: pro eo quod apertius dici poterat, ἐκ δὲ οἱ οὐδ' ἐξ αὐτῆς τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγίνοντο, omisa est priori loco negans particula. Sic in *Euripid. Troad.* vs. 481. (quod exemplum in *Matthiae Gramm. Graec.* pag. 888. adfertur) habes οὐς Τρῳάας, οὐδ' Ἑλληνίς etc. pro οὐς οὐδὲ Τρῳάας, οὐδ' Ἑλληνίς. Similiter in *Aristoph. Avib.* 695.

γῆ δ', οὐδ' αἴηρ, οὐδ' οὐρανός ἦν: pro οὐδὲ γῆ, οὐδ' αἴηρ etc. S.]

31. τίξει δὲ ὀλοῖτροχον) Oenomai τίξει δ' ὀλοῖτροχον [conf. Var. Lect.] non absurdum. Infra, lib. VIII. 52. ὀλοῖτροχους plerique Codd. et Suidas; quas quidem vocabuli discrepans originatione apud Etymologum in Voc. turbelas peperit. WESS. — Litera scribendum transposita, [immo adiecta,] Λάβδα κύει, τίξει δ' ὀλοῖτροχον: sic vulgatur in excerptis Eusebii ex Oenomao, Praepar. Ev. lib. V. pag. 224. vel ὀλοῖτροχον. Utro modo pronunciandum esset non convenit inter Grammaticos: qui nonnullos memorat, etiam minus notos, Auctor Scholii nondum editi in Hom. Iliad. v. vs. 137. [deinde vero a Villoisono in Scholiis Venetis publici iuris facti] totum illud hic forte legisse non poenitebit: 'Ολοῖτροχος, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλός, ἐπεὶ καταφερόμενος πᾶν τὸ ἐμπέτον βλάπτει. Δημήτριος γοῦν ὁ Γονυπεύς [ὁ Γονυπέσος ed. Vill.] δασύνει, ἢ ἡ ὀλοτροχοειδής καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀσπῆρις οὕτω δὲ καὶ Ἑρμασίας, [Ἑρμαππίας Vill.] καὶ Νικίας, καὶ Ἀριστίας, καὶ Ἀριστόνικος. Κομανός δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης φιλοῦσι καὶ παροξύνοντες, τὸ ἐπὶ τὸ (ἐν τῷ) τρέχειν [τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν Vill.] ὅλόν καὶ δεινόν. ἐπενθετικόν δὲ τὸ περιττόν' καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον' καὶ δεῖ αὐτοὺς ἀναλογίῃσαι τὸ (ἀναλογίσασθαι τὸ, Od. A'. 52.) [καὶ εἶδει αὐτὸ ἀναλογῆσαι τῷ,] Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοῖφρονος. Δημόκριτος δὲ τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοῖτροχον καλεῖ. Est illud scholion ex msto Cod. Basil., quem a Clar. I. I. Wetstenio habui utendum, Scholia complectente in Iliada, atque Iliadis Homereae Paraphrasin utilissimam. Pauca quaedam ex isto Scholio dederunt Etymologus et Eustath. in Iliad. N'. p. 893., excitans et Herodotea ex lib. VIII. c. 52., ὀλοῖτροχους ἀπίεσαν, minus illic emendate scripta, quam vulgantur apud Suidam; ubi quae sequuntur velut Herodoti in Herodoteis non puto reperiri; quam exhibet in Xenophonteis (Kur. Ἀναβ. IV. p. 189, 11.) lectionem confirmat Cod. Ms. Paris. VALCK.

32. δικαιώσει) Oraculi ultima, δικαιώσει δὲ Κόρινθον, in Vallae Latinis [emendabitque Corinthum] iusto leniora sunt. Poenae, quibus Corinthus a Cypselidis mulctanda, praesagiuntur, seu, quod sequens complectitur responsum, [lin. 38.] πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατα λύσει. Vidimus lib. I. 100. κατ' ἀξίην ἐκάστου ἀδικήματος ἰδικαίειν: et geminum III. 29. Plurima ex aliis P. Leopardus Emend. V. 9. WESS.

40. ὁ Φρυόεντα) Egregia ad hanc vocem porrigitur *Fr. Nansii* industria in *Nonni Paraphr. Ioannis* cap. xxi, 59. *Acrocorinthus*, ubi fons *Pirene*, signatur. *Strabo* tamen ad asperum clivosumque urbis situm refert, ἀφ' οὗ πάντες ὁ Φρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασι, lib. VIII. p. 586. [p. 382. v. ed. Cas.] WESS.

42. τότε δὲ τῷ Ἡερίωνι γενόμενον) Ut paulo post legitur, ἐὼν συνωδὸν τῷ Ἡερίωνος, nempe χρηστηρίῳ: ad eandem normam hic scribendum puto, τότε δὲ, τὸ Ἡερίωνι γενόμενον ὡς ἐπύθοντο, αὐτίκα καὶ τὸ πρότερον συνήκαν. VALCK.

54 seq. τὸ παιδίον προσουδίσαι) Inmane consilium; crudelius facinus. quod *Clytemnestra* *Agamemnoni* exprobrat in *Tragici Iphig. Aulid.* vs. 1151. Βρίθας τε τοῦμὸν σῶ προσουδίσας πάλῃ. Sic eleganter, loco προτουρίσαι, ill. *Scaliger*. Tale apud *Suid.* ὁ δὲ ἄρας μετίωρον, προσουδίζει τι καὶ ἀποκτείνει. Qua in crudelitate *Hebraei* וַיִּשְׁחָ 2. Reg. viii, 12. et וַיִּשְׁחָ לֵן וַיִּשְׁחָ Psalm. cxxxvii, 9. frequentare consueverunt. WESS. — Quod dicitur, τὸ παιδίον προσουδίσαι, dixerat et *Eurip.*, si vera est *Scaligeri* coniectura, in *Iphig. Aul.* 1151. ζῶα προσουδίζεται *Porphyr.* apud *Euseb. Praep. Ev.* lib. IV. p. 174. c. *Doricum* ἐποτυδίζειν *Hesychius* interpretatur κατέβαλεν ἐπὶ γῆν. VALCK.

56. τὸν λαβόντα --- προσεγέλασε τὸ παιδίον) Respicit haec *Plutarchus* in *Conviv.* vii. *Sapient.* p. 163. f. Κύψελον οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, προσομιλήσαντα αὐτοῖς, ἀπετρέποντο: ubi forte scripserat προσμειδήσαντα vel προσμειδίασαντα, quae viri docti est suspicio. VALCK. — *Eustathius*, τῷ λαβόντι, sententia pari. Dulce rideat ad patrem, in carmine *Catulli* ad *Manlium*; ubi *Scaliger*, *Virgilianum* *Eclog.* IV., *Lacerda* probante, Incipe parve puer, qui non risere parentes, idem ait ac ad parentes, ὡς προσγελάσαντες τοὺς τοκίας. At propius huc facit *Plutarchi* in *Sap. Sympos.* p. 163. f. ὃν οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, *Cypselum*, προσομιλήσαντα αὐτοῖς ἀπετρέποντο: quod nuper vir doctus ad *Nostri* narrationem dextre προσγελάσαντα aut προσμειδίασαντα reformavit. Ego vero haud scio, an προσομιλεῖν blanditias tenelli infantis et semihiante labello arridentis excludat. Vide *Plutarchi* *Consol.* p. 117. WESS.

70. Φέροντα κατακρύπτει) Expuli insolentissimum κατακρύβει. Talia veterum scriptis sine fulcro, sine auctori-

tate inculcare, equidem inprobo. Idem evenit [lin. 72.] *Med.* ἀπικνύντο: namque addita stabiliendo caussa, sufficiens non est, et aequè in vulgatum quadrat. Verius mox [lin. 73.] ex parte Aldi et Msstorum τὰ δὲ καὶ ἐγένετο. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

70 seq. κατακρύβει --- ἐς κυψέλην) Verbi formam nobis ex *Med.* reduxit vir Clar., illam olim quidem usitatam; sed hic vitiosam, quia monumentis est literarum antiquior: κατακρύπτει procul dubio revocabitur. *Cista* Corinthiis dicta κυψέλη, in qua mater infantem occultaverat, postea fuisse traditur in Iunonis templo Olympiae dedicata: sed potius crediderim, ut rei memoriam custodirent, Cypselidas, non ad exemplar veteris istius factam, arcam artificiosissimam illam dedicasse, in cuius quinque lateribus enarrandis accurata *Pausaniae* versatur eruditio lib. V. [cap. 17-19.] a p. 420. ad p. 427. Τῆς μὲν δὲ σωτηρίας εἵνεκα τοῦ Κυψέλου τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος οἱ ἐνομαζόμενοι Κυψελῖδαι τὴν Λαέρνακα ἐς Ὀλυμπίαν ἀνέθεσαν, ut scribit *Pausan.* p. 419. VALCK.

79. ἀπὸ τῆς κυψέλης) *Pausanias* τὰς δὲ Λαέρνακας οἱ τότε ἐκάλουν Κορίνθιοι κυψέλας, tum consona prorsus de *Cypseli* cognomine, et multa de arca ista, in Olympia dedicata a Cypselidis, lib. V. c. 17. cuius insculptas figuras *Dio Chrysost.* Or. XI. p. 163. B. eleganter expingit. Iam κρυπτομένη [pro μαντευομένη, lin. 80.] latitanti seu semet occultanti, quomodo tres *Codices*, adsentire possum. Cypselo, cui a teneris Bacchiadae insidias struxerant, prudentia, ut latebras sectaretur, auctor erat. Habet praeterea vocabulum, quod ex glossa difficulter derivabitur: nulli tamen obtrudo. Quaeramus de oraculo, quod hic [lin. 81.] ἀμφιδέξιον χρηστήριον, et in *Vallae* Latinis *anceps*, invito Cl. de *Pauw*; cui ἀμφιδέξιον, *auspicatum*, quoniam Cypselus, τῷ πύσσονος, eo fretus tyrannidem invasit, liquidumque videtur. Sequor *Laurentium*, tum quod responsum omni ambiguitate liberum non sit, tum *Luciani* consensu, oraculum Croeso datum lib. I. 53. ἀμφιδέξιον ἔπος adpellantis Iov. Tragoed. c. 43. p. 692. WESS. — Istud κρυπτομένη, quod pro μαντευομένη veteres nonnulli codices praeferunt, haud dubie glossae marginali, quae κύψελον interpretabatur κρυπτόμενον, imperite in contextum invectae, originem debet. S.

84. "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ) Principio oraculi, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, Pythia advenientem Hesiodum salutavit, si non fallit auctor Certaminis Hesiodi et Homeri; etiam Theseum, in responso, a Gronovio ex schedis Mediceis publicato ad lib. I. c. 65. WESS. — Oraculi illud responsum, quod in ima ora codicis Medicei ad Herod. I. 65. adscriptum Gronovius reperit, huiusmodi est: Χρησμός ἐν τοῖς Θησέως βίαις ἀναφερόμενος

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς νῦν κατὰ λαῖνον οὐδὸν

Φοίβου Ἀπόλλωνος χρηστήριον εἰσαναβαίνει.

"Ηλυθεν εὐνομένην διζήμενος· αὐτὰρ ἐγὼ σοι

δάσω, ἣν οὐκ ἄλλη ἐπιχθονίων πόλις ἔξει.

In libello qui inscribitur Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, his verbis Hesiodus a Pythia salutatus perhibetur:

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δόμον ἀμφιπολεῖ

Ἡσίοδος, Μούσῃσι τετίμενος ἀθανάτησι' etc.

Vide Barnesianam Homeri editionem T. I. p. xxvi. S.

84. ὃς ἐμὸν δόμον ἐσκαταβαίνει) Non spernerem si codices agnoscerent Dionis lectionem, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαφικάνει: quod Delphico templo longe mihi videtur convenientius, quam, quod Herodoti nobis praebent exemplaria, ἐσκαταβαίνει. Trophonius, rarius ille tamen in antro loquutus, dixisse potuit, ὃς ἐμὸν μυχὸν (vel σπείος) ἐσκαταβαίνει: erat enim in templo Iovis Trophonii os specus, per quod oraculo utentes sciscitatum Deos descendunt, ut scribit Livius XLV. 27. et usitata dicebatur loquendi forma ἐς Τροφωνίου καταβῆναι. Deus vero Delphicus dicere debuisse videtur, ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαναβαίνει, [ut est in responso, paulo ante adposito, quod Theseus accepit.] vel εἰσαφικάνει: nisi tanquam adyti forte loquatur incola Pythius; (sic in Horatio legebat noster ille Tib. Hemst.) et Cypselus in intum Pythiae descenderit penetrale, (εἰς) πολυστεφὴ μυχόν, Aeschylō dictum Eumen. vs. 39. VALCK.

85. Κῦψελος Ἡετίδης) Oenomai Αἰακίδης vitium olet. Cypseli pater Eetion; cuius patronymicum Ἡετίδης, uti Deucalionis Δευκαλίδης, egregie ad Plutum Aristoph. p. 206. Hemsterhusio ostendente. WESS. — Κῦψελος Αἰακίδης, quod praebet Oenomaus Euseb. p. 233. vitiosum illud, tenue tamen, exhibet antiquae lectionis vestigium: parum enim dubito, quin fuerit sincera scriptio Κῦψελος Αἰετί-

δης, *Aeetides*. Patri nomen fuit ab αἰτός dictum Ἡερίων: sicut ab ἄμαθος fluxerunt Ἡμαθία et Ἡμαθίων, *Emathion*; ab ἄνεμος, ἠνεμόεις: etc. Nusquam inveniuntur ἠνεμος, ἡμαθος, ἡετός. Ionice quoque, et passim poëtis, aquila dicitur Αἰετός. Non itaque patronymicum Ἡετίδης, sed ab Αἰετός formari debuit Αἰετίδης. Accedit ad haec, in oraculo primum edito [supra, l. 37.] legi, Αἰετός ἐν πέτρῃσι κύει, τίξει δὲ λίοντα: edito secundo oraculo, non difficulter intellexerunt Bacchiadae, Αἰετόν esse τὸν Ἡετίωνα. Ab Αἰετός autem Αἰετίδης ortum patronymicum, ut ab altera forma nominis Ἡερίων nasci potuit Ἡετιωνίδης. Docte *Eustath.* atque ad Alexandrini fortasse *Herachidae* ductum, in *Iliad.* β'. p. 218, 13. [p. 288. ed. Rom.] Ἔοικε, inquit, διώνυμος εἶναι ὁ Ταλαός --- Ταλαός, ἐξ οὗ Ταλαΐδης καὶ Ταλαίων, ὅθεν Ταλαϊονίδης. Vidit et *Etymologus* p. 109, 8. aequè ab Ἀνθεμος formatum Ἀνθεμίδης, atque ab Ἀνθεμίων Ἀνθεμιωνίδης. In talibus absurda plerumque συγκατάς Grammatici comminiscuntur, quas egregia iam satis refutabant observata τοῦ πᾶνυ ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 207. VALCK.

Ibid. βασιλεὺς κλεινοῦ Κορίνθου) Ex *Wesselingii* Diss. Herod. [p. 110.] discimus, κλειτοῖο, quod altero multo minus tritum est, adfirmari codicis auctoritate. VALCK. — Minimi referet, eligatur-ne κλεινοῦ Κορίνθου, an κλειτοῖο, in quibus scribendis variarunt librarii itidem VII. 228. WESS. — Posteriori loco κλειτοῖο offerunt codd. *Arch.* et *Vind.* Hoc loco ex eisdem nullus a vulgata scriptura adnotatus dissensus, sed κλειτοῖο adfertur ex ora *Steph. Pass.* *Ask.* et *Dione*; quibuscum non modo noster *Pb.* facit, quem in *Var.* *Lect.* nominavi, sed et membr. *F.* in quibus nunc demum eandem animadverti scripturam. S.

86. παίδων γε μὲν οὐκέτι παῖδες) Oraculi verba haec postrema, omitta *Dioni*, tentata *Bouhierio*, enodavit *Wesseling.* in Diss. Herod. p. 111 et seq. VALCK. — *Cypselidarum* tyrannis μέχρι τριγονίας, sive in tertium successorem, continuatur a *Strabone* VIII. p. 580. [p. 378. c. ed. Cas.] ea in re *Aristotelem*, quod *Casaubonum* non fugit, secuto *Polit.* lib. V. c. 12. *Cypselum* excepit *Periander*; hunc *Psammetichus*, *Gordii* seu *Gorgiae* filius, *Cypseli* nepos. Quae si ex vero tradidit *Philosophus*, uti verissima videntur, labat fides *Apollinis*. Ne tamen mendax haberetur,

machinam versui admovit Ampl. Bouherius Diss. Herodot. p. 169. fingendo παιδων γε μιν εἰστί παιδες. Quae mihi quidem violenta videtur: εἰστί certe ex praesente tempore trahit aliquid, oraculi haud respondens indoli. Apollinis veracitas stet cadat-ve, nihil ad rem. Quod cecinit, ἀμφιδέξιον est, et pro more ambiguum; huc. ut opinor, tendens: „Cypselum regnaturum, filios quoque Periandrum „et Gorgiam:“ (namque hunc in partem dominationis fraternae venisse, ex Plut. Sap. Conviv. p. 160. recte colligitur. Bene ergo verbis, καὶ παῖδες Dio Chrysost. explicandi causa, ὡν εἰς οὗτος ὁ Περίανδρος, adposuit:) „tum Cypselum „et Lycophronem, Periandri filios, quippe morte ante „patrem obita in tyrannidis successione haud futuros: „unum tantum modo Psammetichum, Gorgiae fil. Cypseli „I. Nep. nec ullos praeterea, regno sive tyrannide in Corinthiorum civitate usurum.“ Atque hoc erit παιδων γε μιν οὐκ εἰστί παιδες. Quae callide si conieci, manet versui sua scriptura; sin, fallax Apollo est, nec mea refert. WESS.

91. διαπλέξαντος τὸν βίον) Ionum sermo pro vetere διαπλύνσαντος postulabat διαπλύνσαντος, quod utrum hic scriptum primitum fuerit, prorsus in ambiguo fluctuat. Platonis in Phaedro p. 85. D. ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον iucundum quidem est et poëtis rhetoribusque probatum. Πλόν vitæ cursum dixit Pindarus Olymp. Od. VI. extr. ubi Graecus enarrator διανήξασθαι τὸν βίον aliâ figurâ. At, quod in tot schedis διαπλέξαντος τὸν βίον, haud minus venustum. Citavit Stobaeus ex Musa VII. 46. ὁ θεὸς, γλυκύν πλέξας τὸν αἰῶνα: quod quoniam in verbis istis varius est Ioannes, nunc non premo. Iambum ex Athenaeo lib. XI. p. 458. B. hunc habe: Ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεκε: et de Pheretima, οὐδὲ εὖ τὴν ζοὴν κατέπλεξε, in fine Melpomenes; aliaque, a Cl. Abreschio indicata ad Ph. Cattieri Method. p. 71. Etsi autem utrumque sua non deficiatur venere, alterutrum haud dubie ex interpretamento, emerisit. H. Stephanus [in Prolegom.] de Herodoti Vocib. διαπλέξαντος audaci criticae mutationi acceptum fert, Valekenarius ad Euripid. Phoeniss. p. 448. διαπλύνσαντος, cuius sententiae calculum cupide adpono. WESS.

Ibid. διαπλέξαντος τὸν βίον εὖ) Impius in Deos atque in homines iniurius Dionysius in suo lectulo mortuus - - eam pote-

statem, quam ipse per scelus erat nactus, quasi iustam et legitimam haereditatis loco filio tradidit, ut auctor est Cicero de N. D. III. c. 35. Istiusmodi dictis sapienter respondet Athenagoras in libello περὶ Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Quae de Cypselo tradit Noster, partim firmantur illa narratis Polyaeo V. 31. et Suidae in Κυβελιδῶν ἀνάθημα: ubi ad Theophrasti verba praeceptor illius comparari poterit Aristoteles Polit. V. p. 159, 21. et Oeconom. II. p. 246, 3. Fraudum ille suarum fructu facile potitus, per annos imperium exercuit triginta, tandemque ἐν τυραννίδι τὸν βίον ἐτελεύτησε, placide vitam exspiravit: hoc Herodotea dicitur phrasi, διαπλέξει τὸν βίον εὖ: neque enim mea sententia dubitari potest, quin genuinum sit atque ex Mssis Herodoto restituendum διαπλέξαντος. Non hic quaeritur, recte-ne quis dicatur διαπλεῦσαι τὸν βίον, quod cadere nequit in dubitationem; sed quid scripserit Herodotus. Scripsisse διαπλέξαντος demonstrant quatuor minimum scripti Codices: quis enim illud imputaret librariis? firmat usus Herodoti, cuius crudelis Pheretime verbibus erosa lib. IV. cap. ult. οὐκ εὖ τὴν ζῶν κατέπλεξε, male vitam finivit: eodem hic sensu capiendum διαπλέκειν: apud alios διαπλέκειν τὸν βίον significat vitam agere. VALCK. — Διαπλέκειν τὸν βίον Herodotus dixit, ut latine dicimus pertexere vitam, quasi vitae telam. S.

98. καταστυπόμενος τῶν πρηγμάτων) Inpeditior structura Pario et Reiskio extorsit τὰ πρήγματα, uti sermonis genius efflagitabat. Prior tamen animadvertit, necti iungique posse ὃν τινα αὖν τρόπον τῶν πρηγμάτων ἀσφαλέστερον καταστυπόμενος: neque adeo ὃν τινα τρόπον collocatum quo modo plerumque, vice κατ' ὃν τινα τρόπον. Idem in Abreschii coniecturam venit. WESS. — At res ipsa loquebatur; neque adeo sagace opus fuerat coniectore. S.

102. ἀναποδίζων τὸν κήρυκα) Persimile Aeschinis in Ctesiph. p. 81. καὶ πολλάκις ἀνεποδίζων τὸν γραμματεῖα, optimeque cum hoc compositum a G. Budaeo Comment. p. 418. belle vertente, percunctans identidem et revocans caduceatorem. Illud autem [lin. 103.] ἐκόλουε - - τινα - τῶν ἀσταχύν ὑπερέχοντα imitatur Philostratus Vit. Apoll. lib. V. 36. μὴ τέμνε τῶν ἀσταχύν τοὺς ὑψήλους τε καὶ ὑπεραίροντας, magis tamen ex Aristotele Polit. V. 10. aliam in his narrandis viam ingresso, sicuti Aldrobandin. et Casaubon. ad Diogen. I. 100.

docuerunt. Non adstruo facti Thrasybuli expressam imaginem in Eurip. Suppl. vs. 448. WESS.

104. τῶν ἀστοχῶν ὑπερέχοντα κολούων) Ad Epistolam velut a Thrasybulo scriptam ad Periandrum, quam vel ex hac liquet historia ab otioso fuisse confictam, apud Diogen. Laërt. I. 100. multa notarunt viri docti; Menagius etiam attigit Philostrati locum de Vit. Apoll. lib. V. c. 36. ubi Romano dat Imperatori libenter audienti multo prudentius utilisque consilium impostor Apollonius, quam Regibus veteres isti dederant sophi. Recte Theseus Euripidis, Suppl. vs. 448. Quomodo tandem, γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις; *Ὅταν τις, ὡς λειμῶνος ἥριου στάχυν, Τόλμας ἀφαιρῇ, καὶ πολωτί-
ξῃ νίους; Prava poëtae displicebat philosopho suorum civium; Atticae certe multitudinis, consuetudo, qua virtutis eminentis aestimatores invidi viros Principes ad certum tempus expellebant civitate. In re nota verbum adhibet Aristoteles Herodoti, Politic III. c. 9. Ὁ γὰρ ὀστρακισμός, inquit, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τρόπον τινὰ τῷ κολούειν τοὺς ὑπερέχοντας: quod [ibi] sequitur καὶ φυγαδεύειν, ab Aristotele non videtur adiectum: conf. Polit. V. 10. Aristides T. III. p. 398. ἢ οὗτος ὁ νόμος ἐκόλουον τοὺς ὑπερέχοντας, μεισιτάντες ἔτη δέκα. In lege quidem de Ostracismo, cuius ignoramus verba, decennium fuit definitum; sed quam illinc nobis efformavit legem Sam. Petitus p. 456. Ἐξοστρακίζεσθαι τοὺς ὑπερέχοντας τὰ δέκα ἔτη: istis si fuisset verbis concepta, lex meo quidem iudicio foret absurdissima; dignique Legis fuissent conditores poenā, qua suos cives mulctandos censuit Heraclitus, cum amicum Hermodorum expellentes civitate dixisse viderentur, ἡμῶν μηδὲ εἰς ὀνησιτὸς ἔστω, [Laërt. IX. 2.] de nobis nemo unus excellat. Athenis etiam Homericum illud pueris occentabant, Αἰὲν ἀριστεύειν. Non itaque talem legem promulgassent Athenienses, qualem ne tyranni quidem; apud quos nobilitas pro crimine, et ob virtutes certissimum exitium; quique, ut scribit Isocrat. in Epist. VI. p. 422. A. nihil aliud σκοποῦσι, πλὴν ὅπως - - τῶν πολιτῶν τοὺς βελτίστους καὶ φρονιμωτάτους λυμανοῦνται καὶ δασμολογῆσουσι: verbo, quod vulgatur, ἀμυνοῦνται, substitui λυμανοῦνται, veram, ut arbitror, lectionem: in eam sententiam plura dederunt Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 285, 286. et I. Wasse ad Sall. Bell. Cat. c. 7. VALCK.

120. ἐξ Θισπρωτῶν - - ἐπὶ τὸ νεκυομαντήριον) Secundum nonnullos Orpheus, Eurydice mortua, ἐπὶ τὸ Ἄεργον δὲ αὐτὴν τὸ ἐν τῇ Θισπρωτίδι ἀφίκετο· εἶναι γὰρ πάλαι νεκυομαντεῖον αὐτόθι, *Pausan.* IX. p. 769. Hic animas eliciebant sua sede, rite facto Diis inferis sacrificio, quos *Comicus* propterea quis *Deos* dixit *Μολοττικούς*. *Hesychius*: Θεοὶ Μολοττικοί· - - ὅτι ψυχοπομπεῖόν ἐστιν ἐν Μολοττοῖς. VALCK.

121. ἐπὶ τὸ νεκυομαντήριον) Ex prisca superstitione, ab Aegypto ad Hebraeos, etsi severissima sanctione *Deuteronom.* c. XVIII, 11. prohibita, cum multis aliis propagata, I. *Samuel.* XXVIII. Eadem, quid enim prava religione fertilis? eadem variis utriusque Graeciae regionibus cupide recepta, et crebro usitata. *Eustathius* inspicie, his usum ad *Homer.* p. 1667, 61. [Od. p. 410, 37. ed. Bas.] et *Plutarch.* T. II. p. 1104. D. ubi querelae rigentis *Melissae*. WESS.

130. ὃς νεκρῷ ἰούσῃ *Μελίσσῃ* ἐμίχθη) Nefarium et foedum *Periandri* facinus ex *Nic. Damasceno* excerpit *Suid.* in *Περιανδρος*. Neque neglexit, ut opinor, *Seneca* II. de *Ira* c. 36. Omnes denique, inquit, alios affectus ira sibi subiicit: amorem ardentissimum vincit. Transfoderunt itaque amata corpora, et in eorum, quos occiderant, iacere complexibus: quibus in verbis si et in earum quas occiderant fingatur, nihil apertius. *Periander* certe *Melissam* suam, inmani abreptus ira, occiderat, in *Thaliae* cap. 50. WESS.

Ibid. νεκρῷ ἰούσῃ *Μελίσσῃ*) Ut sensus nasceretur, quem lectioni *Med.* tribuit vir clar. [Grpnov.] scribi debuerat νεκρῷ *Μελίσσης* ἐμίχθη: qua ratione scripsit II. 89. λαμφθῆναι τινα (ταριχευτὴν) Φασὶ μισγόμενον νεκρῷ προσφάτω γυναικός: deprehensum qui rem haberet cum recente mulieris cadavere. Fidem non inveniet quod legitur apud *Hermogenem* p. 95. ἐμίχθη τις τεταριχευμένῳ σώματι: apud *Herod.* ἐμίχθη τις νεκρῷ ταριχευθισμένῳ. Hunc in locum prior erit lectio revocanda νεκρῷ ἰούσῃ *Μελίσσῃ* ἐμίχθη: quibus *Periandro* non obscurum explicat *Herodotus* imaginis *Melissae* dictum: ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἱππὸν Περ. τοὺς ἄρτους ἐπέβαλε. Mirifica narrat *Athen.* XIII. p. 605. F. et 606. A. Quae his proxima traduntur, *Is. Casaub.* ad *Epistolam* contulit *Periandri* apud *Diog. Laërt.* I. 100. qua dicitur in honorem *Melissae* *Periander* κατακαύσας καὶ τὰ πασῶν Κορινθιᾶν εἴματα. Paulo ante se dixerat mortua *Melissa* μέγαν τε καὶ εἶναι γυνή: tractavit

ista Des. Heraldus ad Martial. X. Epigr. 50. VALCK. — Gronovius, loco olim vulgati νεκρᾶ suo e cod. Med. νεκρῶ adscribens, hancque vocem pro substantivo nomine accipiens, ἦεν istam sic convertit, cum Melissa iam cadavere coierat. Multo commodius Valla: cum Melissa quamvis defuncta coierat. Quam interpretationem merito probans Valckenarius, revocandam priorem lectionem νεκρᾶ censuit. Non compertum erat Viro doctissimo, istud νεκρῶ non uni codici Med. deberi, sed esse constantem veterum codicum omnium scripturam, νεκρᾶ vero aut operarum errore in Aldinam editionem irrepsisse aut temere ab editore obtrusum Herodoto esse. Ad haec vocab. νεκρὸς, adiective sumtum, eadem terminatione perinde et de muliere et de viro dici posse videtur. Foemininam certe formationem νεκρά neque unquam legere me memini, nec ab ullo vetere Grammatico adnotatam equidem reperi: nam quod in recentioribus nonnullis Lexicis legitur, νεκρὸς, ἄ, ὄν, mortuus; foeminina illa terminatio aut gratuito ficta est, aut unius huius loci, qualis olim temere editus erat, nititur auctoritate. S.

139 seq. Τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς etc.) Quod additur, καὶ τοιοῦτον ἔργον, hic tamdiu haerere non debuerat intantum. Vallae lectio Codicisque Arch. καὶ τοιούτων ἔργων, neque illa valde placet. Forsan ad τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς diversam quis adscripserat Codicis lectionem (καὶ τοιούτων) ἔργων. Aliis sic ista exprimeretur sententia: τοιαῦτα μὲν ἐστὶν ὑμῖν τὰ τῆς τυραννίδος, ὡς Λακεδαιμόνιοι. In proximis Herodoti dixisse videtur Sosicles: ἡμῖας δὲ αὐτοὺς τότε αὐτῖνα θῶνμα μέγα εἶχε: atque aliquis adscripsisse ad ἡμῖας αὐτοὺς) τοὺς Κορινθίους. Istiusmodi primum in margine Codicum posita interpretamenta nonnunquam perperam in Thucydidis suspicor irrepsisse contextum, atque illius dixisse Periclem p. 96. 97. [lib. I. c. 144.] non μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμόνιοις, verum μὴ σφίσιν ἐπιτηδείως αὐτονομεῖναι: necum sentit scriptor Scholii in Cod. Basil. p. 32. οἶμαι τὸ, τοῖς Λακεδαιμόνιοις, ἀμάχημα τοῦ ὕβρεως, ἐνθέντος τῷ καίμηνω ὅπερ ἦν ἐρμηνεία τοῦ Σφίσι. Et huius ipsius vocis tales saepe praebent interpretationes Thucydidi subiecta Scholia p. 355, 29. Σφίσι) τοῖς Λακεδαιμόνιοις: similiter p. 344, 63. p. 236, 86. Ponam locum ex p. 532, 25. [lib. VIII. c. 46.] uncis includens quae suspicor adiecta: οὐκ εἰκὸς εἶναι Λακεδαιμόνιους ἀπὸ

μὲν σφῶν (τῶν Ἑλλήνων) ἐλευθεροῦν νῦν τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ δὲ ἐκείνων (τῶν βαρβάρων) --- μὴ ἐλευθερῶσαι. VALCK.

140. καὶ τοιούτων ἔργων) Ita ni dederit, δις ταυτὸν. Sosicles, quid negotii tyrannis, et quae ex ea, tanquam fonte, facinora scaturiant, supra recensuit. Hic iusta sermonis clausula. Malui praeterea [lin. 142.] ὅτι, quippe ad narrationem multo quam ὅτι utilius. WESS.

CAP. XCIII. 9. εἴπαντος ἐλευθερῶσαι, πᾶς τις) Nolo huic molestiam creare: verum tamen si amamus, ἐλευθέρως ἅπας τις αὐτῶν, potuerat relinqui. Sosiclem ubi graviter orantem audierant, libere sociorum quivis elocutus est. Sic lib. VII. 46. ὃς τοπρώτον γνώμην ἀπιδέξατο ἐλευθέρως, qui primo libere sententiam protulerat. Ceterum pro ἱππιαρτύροντο [l. 11.] ex superioribus ἱππιαρτύροντο mavult Reiskius. Ἑλλάδα vero πέλιν [lin. 12.] Gronovius exemplis adfirmavit, [ex VII. 22, 15. et VII. 115, 3 et 6.] quibus Ἑλλάς στολῇ ex Sophoclis Philoct. vs. 223. pluraque accedere possunt. WESS. — Vide Var. Lect. ad lin. 9. Istud εἴπαντος ἐλευθερῶσαι Gron. interpretatus est, dicentis (statuentis, iubentis) liberare: ubi liberare intelligi debet pati ut liberae maneant Athenae. Nisi planissime alii codices ἐλευθέρως, et πᾶς τις dedissent, suspicari poteris loco ἐλευθερῶσαι πᾶς τις oportuisse ἐλευθέρως, καὶ πᾶς τις etc. S.

CAP. XCIV. 8. ὃς οὐκ ἀμαχητὶ εἶχε) Hic etiam vir doctus [nescio quis] hallucinabatur, dum Hippiam a patre Sigeum accepisse putabat: illuc se quidem Athenis eiectus cum suis Hippias receperat c. 65.; illinc evocatus a Lacedaemoniis c. 91. ἀνεχώρει ὀπίσω ἐς Σίγειον, c. 94. Sed Sigeum, vi atque armis a se captum, velut peculium, Pisistratus filio notho dederat Hegesistrato. Sigeum a patre traditum tenuit Hegesistratus οὐκ ἀμαχητὶ, quippe quod, ut suum, armis saepe repeterent Mitylenaei. VALCK. — Nempe, quae de contentionibus Atheniensium et Mitylenaeorum subiiciuntur, ea ante hoc tempus, de quo nunc agitur, gesta erant. S.

Ibid. τὰ περὶ ἔλαβε) Auctoritatem Arch. amplector. Achilleum non longe Sigeo aberat. Stephanus Byz. Ἔστι πόλις ἐν τῷ Σιγείῳ Ἀρχαίλιον: quod Berkelio displicere non debuerat. Oppidi situm et nominis causam, fuisseque olim in Mitylenaeorum ditione, Strabo XIII. p. 896. B. [p. 600. ed.

Cas.] indicavit. WESS. — Quod doctissimo Viro placuit, τὰ περ ἔλαβε, id minime equidem sperno; et non nisi in uno licet cod. Arch. repertum, in locum alterius scripturae, τὰ παρῆλαβε; quam ex reliquis codicibus revocavi, repositum malim: nec enim composito verbo παρῆλαβε opportunus admodum hic locus esse videtur S.

9 et seqq. ἐπολέμεον γὰρ, ἔκ τε Ἀχιλλείου etc.) Quae deinceps narrat, non evenerunt illa, dum imperaret Hegesistratus Sigeo. More suo, facta Sigei mentione, bellum Herodotus in transcurso commemorat de Sigeo inter Athenienses olim et Mitylenaeos gestum; forsitan ut occasionem sibi pararet Alcaci carminibus decantatum facinus narrandi. [Simillimo certe consilio multa passim episodica suis illum Historiis inseruisse novimus.] Duces ille non nominat, neque fraudem, qua Phrynonem circumvenit Atheniensem Pittacus: hanc aliunde notissimam fraudem Mitylenaei ducis, μέγιστον τῶν πεπραγμένων τῷ ἀνδρὶ, καὶ κάλλιστον ἐν ταῖς πράξεσι γινόμενον scribens, dum maligne praetermissam Herodoto calumniatur, magis Pittaci memoriam dehonestare videtur Plutarchus T. II. p. 858. A. Post illud bellum lectus arbiter Periander Cypselides Atheniensibus Sigeum adiudicavit. Mortuo Periandro Sigeum recuperasse videntur Mitylenaei; quibus illud armis abstulit deditque regendum Hegesistrato Pisistratus. Haec ista si ratione digerantur, evanescunt pleraque difficultates, quae viros eruditos exercuerunt et Ampl. Bouhierium Diss. sur Herod. p. 165. Herodoto tribuentem et Straboni, quae mihi neuter dixisse videtur: nihil de Hegesistrato Strabo; nec sane bellum, quo Hegesistratum agitarunt Mitylenaei, a Periandro compositum scribit Herodotus. Prius illud bellum. ducibus Pittaco et Phrynone gestum, fuisse dicitur plerisque περὶ Σιγείου, etiam Schol. in Aesch. Eumen. vs. 401. περὶ τῆς Ἀχιλλείδος χώρας Diogeni Laërt. I. 74. In isto loco vicino castellum extruxerant Mitylenaei, Ἀχιλλεῖον dictum, Sigeum tenentibus Atheniensibus oppositum. Demetrius Scepsius τὸ Ἀχιλλεῖον scribit ἐπιτειχισθῆναι ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων τῷ Σιγείῳ, apud Strabon. XIII. p. 896. A. [p. 600. B. ed. Cas.] hoc illis erat ὀρμητήριον: vid. Casaub. in Polyb. p. 168. [conf. Lexicon nostrum Polybianum, voce ὀρμητήριον.] Hinc Herodotus nostro capite 94. ἐπολέμεον,

inquit, ἔκ τε Ἀχιλλεύου πόλχος ὀρμεώμενοι καὶ Σιγείου, χρόνον ἐπὶ συγχρόν, Μιτυληναῖοί τε καὶ Ἀθηναῖοι. Hi Sigeum, Achilleum Mitylenaei, belli sedem habebant et receptaculum. Quae huc spectant veterum loca dederant *Casaub.* ad Strabonem, ad *Aesch.* Stanley, *Menagius* ad *Diogen. Laërt.* et *Simson* in *Chron.* ad A. M. 3398. VALCK. — In Latinis nostris p. 502. lin. 7. pro *decertarunt*, commodius *decertaverant* scribetur. S.

15. συνεπρήξαντο) Nemo hoc recusabit. In Musae VII. 169. οἳ οἱ μὲν οὐ συνεπρήξαντο αὐτῷ τὸν ἐν Καμίκῳ θάνατον γεγόμενον, ὑμεῖς δὲ κίνοισι τὴν ἐκ Σπάρτης ἀρπαχθεῖσαν - - - γυναῖκα: quibus neglecta ultio necis Minois et sumta ob abductam Helenam vindicta tangitur. Apertum inde, συνεπρήξαντο nihil esse aliud atque *ulti una cum Menelao raptum Helenae fuerunt.* Latina Vallae ambiguitate laborant. WESS. — Cum codice *Pass.* συνεπρήξαντο dare nostrum F. monui in *Var. Lect.* De codd. *Paris.* vero tacere ibi debueram: quum enim illi cum ed. *Wess.* fuerint collati, hoc ipso, quod nihil ex eis h. l. notatum est, intelligitur tenere illos scripturam olim vulgatam. S.

CAP. XCV. 2. παντοῖα καὶ ἄλλα) πολλὰ codicum imperio, et quoniam ordo erat in editis turbator, eliminavi. WESS.

6 et seqq. πρὸς τὸ Ἀθηναίων etc.) Psephisma Sigeorum Antiq. Asiat. Ed. *Chishull* p. 50. EN ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ EN ΤΗΙ ΣΙΓΕΙΩΝ ΠΟΛΕΙ. *Alcaeus* apud *Strabonem* XIII. p. 895. c. [p. 600. A. ed. *Cas.*] ἐς Γλαυκωπὸν seu Γλαυκωποῦ ἱερόν. En ipsa poëtae mendosissima verba: Ἀλκαῖος, σῶος ἄρ' οἱ ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλεκτορὶν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερόν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. In quis ἀλεκτορὶν, *galeam* intelligens, *Vir* magnus reponit, cetera vix tangens. Equidem illa ipsa puto, quae *Herodotus* innuebat, fortasse olim posita: Ἀλκαῖος σῶος, ἄρ' οἱ ἔντα δ' οὐχ. (*Salvus est Alcaeus, non item arma eius: haec enim abiecerat fugiens.*) αὐτὸν τὸν ἀλεκτῆρα ἐς Γλαυκωποῦ ἱερόν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. *Clypeum* ipsum in *Caesiae Minervae templo Athenienses* suspenderunt: sive, quae *Nostri* verba, [lin. 5.] τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχουσι Ἀθηναῖοι καὶ σφρα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναίων. In *Alcaei* dicto ἀλεκτῆρα ex *Pindarico* usu, alia quidem ibi notione; quae ad *clypeum*, *periculi propulsorem*, transire potuit. Si qui ἀλεκτορὶν *Casauboni* *Herodot.* T. VI. P. I. H

praetulerint, fruantur arbitrio. Suspensa ego manu et haesitans in lacero sum fragmento. Certius est, ἐπιτιθεῖς ἐς Μιτυλήνην, in Mitylenen reposuit, perperam a Laurentio verti. Strabo melius, κελύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ. Misit Alcaeus carmen Mitylenen amico Melanippo. Damascius apud Suid. καὶ δὴ γραψάμενος ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Καρίᾳ δύο φιλοσόφους ἐπιτίθησιν. Redi ad lib. III. c. 43. et Cl. Reiskium Misc. Lips. T. VIII. p. 507. cuius indicio addi Athen. XI. p. 465. v. et Anna Comnena Alex. p. 39. v. poterunt. WESS.

Ibid. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μίλῃ ποιήσας etc.) Ista lamentatus ad Iyram Alcaeus, carmen Mitylenen mittit (ἐπιτιθεῖς ἐς Μιτ. vid. dicta in lib. III. c. 43.) ad sodalem Melanippum, quo suam ille fugam evulgabat. Sic interpretor Herodotea. Quo respicit Noster, ex Alcaei carmine verba quaedam depravata prostant apud Strabon. XIII. p. 895. c. cui dicitur κελύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ, Ἀλκαῖος σώος ἄρ' ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλκτορὶν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν etc. Sensus his inesset commodus, si sic scripta legerentur: Ἀλκαῖος σώος ἄρ' εἴη ἡ δ' αὖτ' οὐκ αὐτὸν, τὸ δ' ἀλιεγήμιον (corporis munimentum, τὴν ἀσπίδα:) ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Atque ad haec accurate respondent Herodotea de Alcaeo: αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει, τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχυσι Ἀθηναῖοι, καὶ σφι ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναίων τὸ ἐν Σιγείῳ. Quod cuivis accidat, sibi clypeum reliquisse dedecori non futurum credidit Poëta, vir aliàs strenuus et bellicosus, μᾶλλον τοῦ δέοντος πολεμικὸς γινόμενος, teste Athen. XIV. p. 627. A. Idem bellicae laudis cupidissimo evenit Archilochο: αὐτὸς δὲ ἥδαιμιν ἂν εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μάχοντες, --- ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπίβαλεν, Aelian. Var. Hist. X. 13. Archilochi tetrastichon concinnavit G. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. II. 7. VALCK.

9. κατήλλαξε Περίανδρος) Neque hoc Strabo silentio pressit. Mirum autem maxime accidit, nullam hic pugnae retiariae, qua Pittacus Phrynonem, Atheniensium eo bello ducem, irretivit et vicit, mentionem fieri, cum optima adesset narrandi caussa. Taciturnitatis rationem non exputo. Plutarchus ex malignitate accessit, Malign. p. 858. ut Scriptorem macula adspiceret. WESS.

CAP. XCVI. 7. οὐκ ἐῶντας) Frequentissimum de legatis. Nec aspernabilis propterea οὐκ ἐῶντες Codicum lectio. Respice ex hoc libro c. 108. κήρυκας διέπεμπε ἐς τὴν.

Ἰωνίαν, ἐπικαλούμενός σφας; et Cel. Gronovium lib. IV. 145. WESS. — Ad IV. 145, 9. similia exempla Gronovius congressit ex II. 13. V. 92. et VI. 97. S.

9. σῶσι εἶναι) Cur σῶσι, quam σῶσι, maluerim, dictum ad lib. II. 181. WESS.

CAP. XCVII. 15. διαβαλλεῖν) Aristagorae fallendi studium non aliud [nisi hoc, aut certe διαβάλλειν, non μεταβάλλειν,] desiderabat: praecedentia ostendunt, et supra c. 50. WESS.

16. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων) Civium Atticorum numerus, qui hic ad XXX. millia, magnā ab aliis concordia aut circiter XX. millium aut paullo amplior proditur. Saepe a Grammaticis ex Demosthenis Or. I. in Aristogit. advocatur, εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι: ad quae Oratoris testimonia Aristophanis, Platonis et aliorum adscripsit Cl. Taylor p. 520., non neglectā differentiae illius causā, quae mihi quidem praecipua in flore civitatis ante Persicum et Peloponnesiacum bellum statu videtur. WESS.

Ibid. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθ.) In historicis antiquis saepe numerum vellemus imminutum, in quo augendo modum nobis, humane loquentibus, videntur excedere: sed, librorum si tantum errores corrigendi sunt, non scriptorum velanda peccata, in talibus ego quidem scalpellum criticum non adhibuerim; in nullius scriptis segnius quam Herodoti, in numeris saepius immoderati. In historia Romana peccantem hac parte Valerium Antiatem frequenter corrigit hominisque refutat intemperantiam Livius. Hic Herod. ad viginti millia decem forte millia supra adiecit; nam solos cives Atticos sibi persuadendos habebat Aristagoras quibus ius esset ἐκκλησιάζειν. Cives Attici diversis temporum articulis, aetate Cecropis, Platonis, Demosthenis, Phalerei Demetrii, semper fuisse traduntur circiter XX. millia hominum, ὁμοῦ (id est ἐγγύς, prope, circiter) δισμύριοι. Eam in rem quae dici possent protulerunt I. Meurs. Att. Lect. I. c. 1. et de Fort. Att. c. 4. S. Petit. in Legg. Att. p. 188. et P. Wesseling. in Diodori T. II. p. 271. Qui Meursio dicitur incertus auctor apud Hesychium, est Demosthenes; cuius adhibent locum Grammatici ad istam vim vocis ὁμοῦ firmandam. De numero civium Atticorum agentes haec Herodoti suo loco reliquerunt intacta, quibus

ancilla forsā e comoedia advocabitur patrona: in *Aristoph.* Ἐκκλ. vs. 1124. ista leguntur: Τίς γὰρ γένειτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος, ὅστις, πολιτῶν πλείων ἢ τρισμυρίων ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δεδείπνηκας μόνος. VALCK.

19. Μελάνθιον) Optime ita *Vindobonae*. [conf. Var. Lect.] Non obliviscor *μηλάνθης*, at virile *Μηλάνθιον* nomen quaero. Codri pater Μέλανθος, Bacchus Μελανθήδης in celebritate versantur, neque ignotus Μελάνθιος est, quem Eurypylus obtruncat *Iliad.* Z'. 63. WESS.

20. ἀρχὴ κακῶν) Robur numero isti singulari ex *Eustathio* accedit et acuto *Isocratis* verbo, τὴν ἀρχὴν τῇ πόλει ἀρχὴν εἶναι τῶν κακῶν in *Aristotel.* Rhetor. III. p. 137. Si qui tamen liber ἀρχέκακοι ἐγένοντο praeferret, quod *Plutarchus* Malign. p. 861. A. invenit, praecipuum profecto in censum veniret ob *Homeri*, Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτὴνατο νῆας εἰσας Ἀρχεκάκους, *Iliad.* E'. 63. Luculenta profecto est imitatio. WESS. — Singularis numerus ἀρχὴ quo pacto suspectus cuipiam h. l. esse potuerit, non video. Nec ex eo quod in hac re *Homerico* vocabulo ἀρχέκακοι usus est *Plutarchus*, continuo consequitur reperisse illum h. l. id vocab. apud *Herodotum*, cuius ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο minime quidem cum ἀρχέκακοι permutatum vellem. S.

Ibid. Αὐταὶ οἱ νῆες ἀρχὴ κακῶν etc.) Ut *Med.* sic et legerunt h. l. *Eustath.* et *Valla.* *Eustathius* in Ἰλ. I. p. 395, 19. Φησὶν Ἡρόδοτος Ἀττικὰς τινὰς νῆας, αἱ, τοῖς Ἰωσι πεμφθεῖσαι εἰς βοήθειαν, ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροισι. Nemo facile malevolentiam in his deprehendisset praeter *Plutarchum*, quem hic etiam coecavit obrectandi cupiditas: malevolus audit *Plutarcho* Noster p. 861. A. ὁς Ἀθηναῖοι ναῦς ἐξέπεμψαν Ἰωσι τιμωροὺς ἀποστᾶσι βασιλέως ἀρχεκάκους τολμήσας προσεῖπεν, ὅτι τσαυτάς πόλεις καὶ τηλικαύτας Ἑλληνίδας ἐλευθεροῦν ἐπεχείρησαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Est ista prorsus indigna philosopho criminatio: non dixit simpliciter ἀρχεκάκους, sed ἀρχεκάκους (vel ἀρχὴν κακῶν) Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροισι: id est, Graecis Persisque ἀρχὴν τῶν πολέμων παρασχούσας. *Alexandri* quidem naves dixit *Homerus* Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γίνοντο: sed et illae ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι τε καὶ Τρώεσσι, his πᾶσι, illorum πολλοῖς. Dies, quo primum alicui obveniant commoda, dicitur illi ἀρχὴ πολλῶν καγαθῶν: sic quī primus malorum caussa fuit, ἀρχὴ κακῶν. *Thucydidea* ex

lib. II. c. 12. adhibet *Aristid.* T. II. p. 322. Hae naves viginti, nam Athenienses εἰκοσι τριήρεσιν ἔπλευσαν ἐπικουρήσοντας τοῖς Ἴωσιν, ut scribit et *Charon Lampsacenus* apud *Plut.*, hae naves Ionibus auxilio missae Darium exacerbarunt, et speciosum inferendo Graecis bello prae buerunt praetextum causamque proximam: veram tradit *Aristides* T. I. p. 209. Velut remotae caussae considerari quoque possunt superbum Atossae desiderium et medicus Democedes. Quod uxori Darii etiam *Herod.* III. c. 134. id ipsum Xerxis coniugi tribuit *Maxim.* Τυτ. XXIX. c. 6. ἐπιθυμῶ ἢ Ἑέρξου γυνὴ θεραπαινίδων Λακωνίδων καὶ Ἀτθίδων καὶ Ἀργεϊάδων καὶ δι' ἐπιθυμίαν γυναικὸς --- ἢ Ἀσία ἐξοικίζεται: mihi scripsisse videtur Λακωνικῶν et Ἀργολίδων. Ἀργολίδας rectius dixisset *Aelianus*, quam Ἰάδας, de Nat. An. XI. c. 27. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ὠφελείη) Certa haec scriptura, aut, uti ego malui, ὠφελίη ex nationis consuetudine ad lib. II. 18. WESS.

23. τοῖσι Παῖσι) Ultimum *Laurentii* et *Arch.* schedae neglexerunt, crebra vocabuli repetitione fortasse offensae: per me licebit, ut eius consilii laudatores inpetrent. [Nisi vero αὐτοῖσι pro τοῖσι legatur, non video quo pacto abesse vocab. Παῖσι possit.] Ferre tamen non possum toties ἀπικέατο a librariis ad communio rem sermonis morem formari. Ipse *Med.* ab hac se temeritate [*lin.* 19.] non continuit. Tu *Portum*, talium exemplorum promum condum, consule. WESS.

CAP. XCIX. 2. Ἐρετριῶν πέντε τριήρας) Hoc etiam indignatur *Plutarchus* T. II. p. 861. b. *Herodotum* in transcurso tantum *Eretriensium* fecisse mentionem, illorum παρασιωπήσαντα μέγα κατόρθωμα καὶ αἰεδιμον. His proxima *Plutarchi* hunc in modum partim ex Codd. sananda sunt, ut legatur: ἥδη γὰρ, ὥσπερ τῆς Ἰωνίας συγκεχυμένης, καὶ στόλου βασιλικῷ προσπλόντος, ἀπαντήσαντες ἔξω Κυπρίους ἐν τῷ Παμφυλίῳ πελάγει κατεναυμάχισαν. Hinc illi dicuntur, Sardium acropoli incluso *Artapherne*, τὴν Μιλήτου λῦσαι πολιορκίαν: atque ista praeter ceteros narrasse traditur *Lysanias Malloles*. Miletum hoc articulo temporis a Persis obsidione cinctam, ab *Eretriensibus* liberatam quod scribit, fides sit penes auctorem. Secundum *Herodotum* etiam *Eretrienes* in *Asiam* militatum veniebant in gratiam *Milesiorum*,

qui opem ipsis tulerant in bello contra Chalcidenses: hoc Eretrienses inter et Chalcidenses bellum intelligit *Thucyd.* I. 15. quo, quod ante vix evenerat, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς θυμολοχίαν ἐκατέρων διέστη: horum sensum Latinus interpres perspexit, non Graecus. Super *Lelanto*, fertilissimo campo, aquis etiam saluberrimis nobili, saepius illi bella gesserant atque ab antiquissimis temporibus: vid. ill. *Ez. Spanhem.* ad *Callim. Hymn.* in *Del.* vs. 289. Chalcidensis *Amphidamas*, teste *Plut.* in *Conviv.* VII. *Sap.* p. 153. E. πολλὰ πρᾶγματα παρασχῶν Ἐριτριῦσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀλάντου μάχαις ἔπαιον: errat interpres: πεδίον Ἀλάντιον dicebatur, et ὁ Ἀλάντος. Nobilior forsau illud bellum respicit *Theognis* vs. 888. Οἶμοι ἀναλκείης ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλε, Ἀλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον: minus ista vulgantur emendate. VALCK. — *Theognidis* versiculos emendatos edidit *Brunck.* num. 871 seq. S.

6. πόλεμον συνδιήνικαν) Nulli rei hoc quidem loco est συνήνικαν. *Herodotus* I. 18. Χίωσι τὸν πρὸς Ἐρυθραίους πόλεμον συνδιήνικαν, addita αὐξήσκει, qua et hic vocabulum *Vindob.* instruxit. Dabit *Iosephus Bell. Iud.* I. XIV. 4. στρατίας, --- ἐξ κατ' Αἴγυπτον αὐτοῦ τῷ πατρὶ συνδιήνικε. *Philo Iud. de Agricult.* p. 209. c. συνδιαφέρεσθαι τὰ τοῦ πολέμου. Adde supra c. 79. et *Procopium Bell. Goth.* I. 5. et *Suidam* in *Συνδιαφέρειν.* WESS.

CAP. C. 2. ἐν Κορήσσῳ) Mons *Κόρησος* aut *Κορησσός* (variatur enim in tono) altissime erigebatur stadiis ab urbe *Epheso* XL. Illi oppidum naviumque statio accubabat eiusdem nominis, cuius in scriptura, uti ante hic, etiam alibi erratur. Verior ex mssis revertit. Dixi ad *Diodorum* lib. XIV. 99. WESS.

[5 seq. ἐπεὶ τε --- ἀπίκοντο, αἰρέουσι Σάρδεις) Idem est ac si dixisset ἐπεὶ τε --- Σάρδεις ἀπίκοντο, αἰρέουσι αὐταῖς vel τὴν πόλιν. S.]

6 seq. αἰρέουσι δὲ χωρὶς τῆς ἀκροπόλεως) Hoc solis tribuit *Atheniensibus* *Charon Lampsacenus* apud *Plutarch.* T. II. p. 861. D. Ἀθηναῖοι --- εἶλον τὰ περὶ Σάρδεις ἄπαντα, χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλικίου: sic arcem vocasse monuit *Ti. Hemsterh.* in *luculenta de Sardium acropoli* nota ad *Luciani Contempl.* p. 502. *Tzetzes Chil.* I. vs. 853. Ὁ δὲ Ἡράκλειος φησιν, ὡς ὑπ' Ἀριστάρχου τὰς Σάρδεις ἐξεπύρηνσαν πεισθέντες Ἀθηναῖοι. Ere-

triensibus urbis captae honorem contribuisse videtur Lysanias. Ad mentem ferme Herodoti Aristides de Atheniensibus T. I. p. 209. ἀναβάντες, αἰτ, εἰς Σάρδεας στρατιὰ κοινῇ (una cum Ionibus atque Eretriensibus:) πορθέσαντες ὄχοντο: verius tamen ἐλόντες scripsisset quam πορθέσαντες. VALCK.

8. ἐββύετο αὐτὸς Ἀρταφέρνης) Tot codicum ἐββύετο progressum moratur. Productio verbi Ionica est in multitudinis numero, qualem ἰδρύετο habet lib. II. 182. At hic de uno Artapherne. Mox quidem se dabit παρηγορέετο Onesilus c. 104. contra tabulas, in quibus παρηγορέετο. Gronovius expressit ex Med. VIII. 113. Themistocles ἐκρίετο, ubi ἐκρίετο aut ἤκρίετο alii libri. In eiusdem Uraniae c. 35. Arch. et Vind. πάντα δ' ἐπιστρίετο Χέρτες, reluctantibus pluribus atque ἡσίετο offerentibus. Sunt cuncta proinde illa fidei fallacis et auctoritatis. Tamen ὠρμέετο singularem numerum adsereret VI. 215. nisi nexa isthic omnia ad hunc forent modum: ἔπιμπε Ἰδάρνεια καὶ τῶν ἰστρατῆγες Ἰδάρνης ὠρμέετο δὲ etc. Hydarnes nempe et illi quibus praeerat, profecti sunt. Et haec propter ἐββύετο, quod Ionica magis specie, quam veritate, splendet. WESS.

CAP. CI. 1 seq. Τὸ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἐλόντάς σφας τὴν πόλιν ἔσχε τόδε) In his probarem si qui Codices darent, τοῦ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἐλ. σφίας τ. π. ἔσχε τόδε: qua structura utitur Aristoph. Aut. vs. 380. Sic apud Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 313, 40. Dercyllidas τούτους, τοιαῦτα λέγων, ἔσχε τοῦ μὴ ἐκπεπλῆχθαι. Scribi tamen etiam potuit: τόδε δὲ μὴ ληλατῆσαι ἐλόντάς σφας τὴν πόλιν ἔσχε τότε ἔσα. ἐν τῇσι Σαρδ. Sic loquitur in re simillima Thucyd. I. c. 73. ὅπερ ἔσχε μὴ κατὰ πόλεις αὐτὸν ἐπιπλέοντα τὴν Πελαπόννησον πορθεῖν: quā ipse Herod. I. c. 158. Aristodicus, inquit, ἔσχε μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαίους. Dissimilia, ni fallor, erunt, quae multa poterunt obmoveri: nam non nescio Sophocleum Philoct. vs. 1235. ἔστιν ὃς σε κωλύσει τὸ δρᾶν: quaeque huius sunt classis plura. VALCK. — In vulgatam huius loci scripturam consentiunt libri, quam nec opus erat sollicitare. S.

9. τὰ περιέσχατα νεμομένου τοῦ πυρός) Scriptura τὰ ἔσχατα περινομένου habet quo commendetur. Sed περιέσχατα lib. I. 87. sicuti τὰ περὶ τὰ ἔσχατα eiusdem Musae c. 191. Quod subsequitur autem, οὐκ ἔχοντος ἐξήλυσιν, Laurentius accepit, ac si παρέχοντος esset; neque inprovidē, si quidem ἔχω

ea apud *Thucydidem* potestate veteres Enarratores semel iterumque explicarunt. Si tamen ex codicibus ἔχοντες erueretur, spernendum cum *Pavio* et aliis haud cense-rem. WESS.

12. διὰ μείσης τῆς ἀγορῆς) *Pactolum* διὰ μέσων ἀφικνούμενον Σάρδεων ἵτοιμα χρήματα κομίζειν hinc *Dio Chrysost.* Orat. LXXXIII. p. 659. A. et scriptorum complures. De amne *Hermo* [lin. 13.] iuxta *Phocaeam* in mare se mergente lib. I. 80. WESS.

CAP. CII. 2. Κυβέλης) Favet *Galeo*, Κυβέλης emendenti, verum iniuriā, *Valla*. Vulgato patroni veniunt *Hesychius*, *Eustathius*, *Suidas*, et quos plures advocavit doctissimus *Gudius* ad *Phaedri* lib. III. Fab. 20. Haec est inclamantis *Chori*, Ὁρεστέρα παμβῶτι γὰ, Μᾶτις αὐτοῦ Διὸς, "A τὸν μέγαν Πικτωλὸν εὐχέρσον νέμεις, *Sophoclis Philoct.* vs. 390. Eadem in *Maecenatis* Epigr. *Ades huc, ades Cybebe, fera montium dea*, h. e. Ὁρεστέρα *Sophoclis*; cuius ego suffragio eam Latini versus apud *Diomedem* et *Fortunatianum* scriptionem praeoptarem. Multa nuper et docta de *Cybebe* et *Maecenatis* Epigr. Cl. *Pet. Burmannus Secund.* Anthol. Latin. lib. I. p. 30. Porro incendii templorum in Graecia obtentus, quem [lin. 3.] Persis scriptor tribuit, arcessitus erat: verior caussa, quod deos parietibus includi negarent, templa inprobantes. Conf. *Brisson.* Reg. Pers. II. 31. etc. WESS. — Pro eo quod in *Vallae* Latinis erat, templum *Cybeles*, graecam nominis deae formam *Cybebes* cum *Gron.* tenuit *Wess. S.*

3. ἀντενεπίπρασαν τὰ ἐν Ἑλλήσι ἱερά.) Hic insano tantum furori fuit praetextus: neque Persarum res sacras, nedum Asiatica templa violaverant Aegyptii, quum teste *Diodoro* I. 46. *Cambyses* ἐνέπρησε τὰ κατ' Αἴγυπτον ἱερά. De Graeciae templis a Persis vel incensis vel violatis veterum loca collegerat *B. Brisson.* de R. Pers. II. pag. 218. et seqq. Haud protrita dedit vir *Magnus* ad *Diodori* Sic. XI. 29. ubi in eam propendere videtur suspicionem, quam *Theopompus* certe verisimillimam movit, formulam illam iuris iurandi, quam Graecos ad Plataeas iurasse perhibent, ab Atheniensibus esse confictam. *Theopompi* praeceptoris *Isocrati* pag. 73. b. soli dicuntur Iones illis diras imprecari, qui templa Deorum inſtaurarent igne Persarum violata, tanquam mo-

numenta posteris relinquenda barbarorum impietatis: τῶν ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπηρεάσαντο εἴ τις (legerim, εἴ τι τινὲς) οἰκοδομήσαιεν. Qui Persis apud Plataeas se obiecerunt Graeciae populi, plerique fuerunt Peloponnesii, in universum secundum Herod. ferme viginti: praeter Atheniensium, ceterorum utique templa non incenderant Persae, neque videri poterant facturi. Phocensium si qui forte transfugae pugnae interfuerunt nobilissimae, in Phocide unum memorat Herod. VIII. 38. Abis Apollini sacratum templum quod συλήσαντες ἐνέπρησαν. Huc adde templa quaedam Attica et τοὺς ἐν τῇ Ἀλκιονίᾳ ναοὺς ex Pausan. Phocicis pag. 887., praeterea nullum equidem commemoratum legere me memini templum, quod in veteri Graecia Persae incenderint. Sed Ionum templa recensens Pausanias, ad quae cetera Graecorum magnificentia non poterant aequiparari, duo scribit de nobilissimis ὑπὸ Περσῶν κατακαυθῆναι: τὸν τε ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας (ναὸν,) καὶ ἐν Φωκαίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς· θαῦμα δὲ ὅμως ἦσαν καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς λελυκασμένοι, VII. p. 533. Pro ingenio suo Persarum hanc etiam impietatem amplificaverunt Athenienses. VALCK.

11. Εὐαλκίδια) Quidquid in hominis nomine Codices varient, de recepto nihil demuto. Εὐαλκίς, quo titulo victorem Olympiae Pausanias lib. VI. 16. memorat, Εὐαλκίδη et Εὐαλκίδια recte format. WESS.

CAP. CIII. 2. ἐπικαλιόμενον σφέας πολλά δι' ἀγγέλων Ἀρισταγόρῳ) Sic recte Passion. et Ask. sicuti cap. 108. Onesilus κήρυκας διέπεμπε - ἐπικαλούμενός σφέας, activa verbi notione; quam recte etiam Gronov. h. l. in latinis expressit, in graecis quidem scripturam tenens olim vulgatam ἐπικαλιόμενους. WESS.

6 seq. πολέμον ἐσκευάζοντο) Prudenter Reiskius priorem abdicavit coniecturam. Simplex verbum compositi vicem obit, ut VI. 100. προδοσίην ἐσκευάζοντο. Mox [lin. 9.] ἐκπλώσαντες τε ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον in structura geminum habebit c. 104. φυλάξας ἐξελθόντα τὸ ἄστυ. Alii maluissent, ἐκπλώσαντες ἔξω τοῦ Ἑλλ. aut ἐκπλώσαντες τοῦ Ἑλλήσποντου, qualia in Demosthene, Philostrato, atque aliis obvia. Hoc amplius, καὶ γὰρ τὴν Καῦνον etc. expeditum dedimus ad lib. II. 106. WESS. — Vide ad II. 106, 1. notata, et quem ibi citavi locum I. 86, 38 seq. S.

CAP. CIV. 5. Εὐέλθοντες) Notissimus ex Pheretimaee historia lib. IV. 162., et, temporis ratio si subducatur, competet aetas. Cur autem [lin. 6.] παρηγορέο ex scriptis Codd. praetulerim, non repeto dicta. [Vide Adn. ad c. 100, 8.] Portus, vulgato praesidium paraturus, novum exorsus est commentum. WESS.

11. στρασιῶται) Erunt fortasse, qui de militibus (στρατιώται) cogitabunt; quibus, tametsi prospiciam quid pro illis dici queat, non accedo. Notissima utriusque vocabuli in Codd. conmutatio diversitati occasionem, (uti lib. I. 13. III. 144. IX. 2.) dedit, in Strabone etiam lib. XIV. p. 992. B. [p. 674. D. ed. Cas.] ubi Athenodorus ἐπεχειρεῖ λόγῳ μεταίγειν κἀκείνων, Boëthum, καὶ τοὺς συστρατιώτας: atqui illi poetae nulli milites, nulli commilitones veri, sed συστρατιῶται, [quod ibi etiam codd. nonnulli nupero Editori Strabonis offerebant; quos ille laudavit quidem, nec tamen secutus est.] unde mox τῆς στάσεως ibidem mentio. Συστρατιῶται non ignoti Herodoto. WESS. — Pro scriptura στρατ. in Wesselingii Var. Lect. testis advocatus est cod. Ask. errore operarum, qui Arch. debuerant. S.

15. ἐπολιόρκει προσηκόμενος) Assidebat oppugnabatque oppidum, Gellius Noct. Att. VII. c. 1. De obsidione, ut adsidere Livio, Graecis adhibetur πόλει vel πόλιν προσηκῆσθαι. Attigit clar. Wess. ad Diod. I. p. 502. Herodoteum illud bis terve dedit Pausan. I. pag. 30. Συρακούσαις πολιορκούντες προσεκάθηντο: scribi debet libro VII. p. 558. Ἡράκλειαν δὲ προσεκάθηντο πολιορκούντες: et VIII. p. 681, 2. ἐπολιόρκουν προσηκόμενοι; ubi vulgatur προσηκόμενοι. πολιορκία προσηκόμενοι Thucydidis est, lib. I. c. 11. VALCK.

CAP. CV. 7. ὡς οὗτοι γε οὐ καταπρέζονται) In Vallae Latinis erat, non fuisse illos prae contemptu sui rebellaturos, non bene. Rex non inpune rebellionem ablaturus innuebat, quam eius mentem H. Steph. et Portus non praeterviderunt. Glossator mstus adscripsit ea, quae Aristophanis offerunt enarratores ad Equit. vs. 433., reddenda loco commodiore. Redi ad Cl. Valcken. observationem lib. III. 37. [Adnot. ad III. 36, 33.] WESS. — Non teneri hic a Gronovio debuisse Vallae interpretationem, Valckenarius etiam h. l. monuit. S.

9. ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν) Cur improbatum hoc fuerit, nul-

lam, nisi in Mediceo, causam animadverti. [Accedunt illi tamen et alii codices, πρὸς pro ἐξ scribentes.] In Eustathio εὐξάτο ἀνθρώπων εἰς οὐρανὸν ἀφίς τὸν οἰστὸν, ridicule: ἄνω si suprapositam habeat lineam, imo etiam ubi absit, in scriptis Codd. saepe loco ἀνθρώπων ponitur: id exscriptorem fefellit, H. Stephanum minime, Dialect. pag. 49. de formula Ὡ Ζεῦ γενέσθαι, quomodo Eustath., disputantem. Dubium autem quo doctissimi viri animus distrahebatur, nunc cessat: testes infinitae formae masti conplures; tantum in verbi indole, simplici an composita, discordes. Mihi nulla hic novandi libido. Adi ad Gronovium. WESS. — Ad ἐκγενέσθαι lin. 11. monuerat Gronov. verbum εὐχομαι intelligi. S.

11. Ὡ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι) Digna lectio Codicis erat Med. ἐκγενέσθαι, pro ἐκγενέσθω iure recepta, quam uno alterove exemplo communiret Gronovius, ut alibi fecerat vir clar. in alterius usus infinitivo commendando. Legitur incerti Tragici senarius apud Etymol. pag. 546, 43. Ὡ Ζεῦ, γένεσθαι τῆςδε μ' ἐξάντην νόσου: quem alibi lectum non recorder. Aeschyl. Sept. contr. Theb. vs. 259. Θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν. Adde Eurip. Suppl. 3. Aristoph. Ran. 914. Quid in istiusmodi sit votis subaudiendum, docere poterit Xenophontis Abradates Κυρ. Παιδ. VI. p. 100, 42, qui ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπεύξατο, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι φανῆναι ἀξίω μὲν Πανθείας ἀνδρὶ: vel eiusdem Cyrus p. 97, 42. Ἄλλ', ὦ Ζεῦ μέγιστε, λαβεῖν μοι αὐτὸν γένοιτο ὡς βούλομαι. Horum prius probavit H. Steph. in App. de Dial. Att. pag. 49., sequutus Eustathium. Hic nostra quoque proferens Herodotea, Florentinam adfirmat lectionem in Iliad. β'. p. 188., 29., ἔστι καὶ παρὰ Ἡροδότῃ σχῆμά τε ὁμοιον εὐχῆς, καὶ ἱστορία τοιαύτη· Δαρεῖς εὐξάτο, ἄνω εἰς οὐρανὸν ἀφίς οἰστὸν, καὶ τὸν αἶρα βαλὼν, Ὡ Ζεῦ γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Ut apud Herod. IV. 18., si me non fallit suspicio, ἄνω mutatum erat in ἄντοι, vel ἄνθρωποι: sic in his, pro ἄνω εἰς οὐρανὸν, ed. Rom. dabat ἀνθρώπων εἰς οὐρανὸν. Absurdam lectionem correxerat et H. Steph. l. c. quam ex ἄνω πρὸς ortam perperam putat Al. Politus, in cuius Ed. p. 474. vulgari non debuerat: ἄνω πρὸς εἰς οὐρανὸν ἀφίς οἰστὸν. Scripsisse mihi videtur Herod. οἰστὸν ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπῆναι. In his ἥλιον legisse videri possent de quibus Diogen. Laërt. in Prooem.

δ. 9., καταγινώσκουσιν Ἡροδότου οἱ τὰ περὶ Μάγων γράψαντες· μὴ γὰρ ἂν (ἀνω perperam Ed. Meibom.) εἰς τὸν ἥλιον βέλῃ Πέρην ἀκοντίσαι, μηδ' εἰς τὴν θάλασσαν πέδας καθεῖναι, θεοὺς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδεδομένους: aut certe Solem intellexerunt. Philo Bybl. apud Euseb. Praep. Ev. p. 34. c. τὰς χεῖρας ὀρέγειν εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς τὸν ἥλιον. Non ignem tantum et aquam, Solem et Mare colebant Persae; sed et coelum adorabant, ut Graeci Iovem. Persae Herodoto dicuntur lib. I. c. 131. τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες: hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem. VALCK.

CAP. CVI. 11. τοιοῦτόν τι ἐπρήχθη) Quorum quidnam, olim a Valla positum, eandem monstrat lectionem, quam a Steph. repertam ex duobus Codd. Angl. enotavit Galeus, quamque restituendam censerem: κῶς δ' ἂνι τῶν σῶν βουλευμάτων τούτων τί ἂν ἐπρήχθη: horum quidnam tandem esset sine tuis consiliis factum? Histiaei responso, [lin. 15 seq.] τί δ' ἂν ἐπιδικήμενος ποίτοιμι ταῦτα; τεῦ δὲ ἐνδεῆς ἐὼν; τῷ πάρα μὲν πάντα ὅσαπερ σοί: congruit Magorum ad Astyagen Herodot. I. 120., sed Creontis inprimis ad Oedipum oratio in Soph. Oed. Tyr. vs. 600 et seqq. Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἂνι φόβου φέρω. Πῶς δὴτ' ἐμοὶ τυραννίς ἡδίων ἔχειν Ἀρχῆς ἀλύπου; Πῶς δὴτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφείς τὰδε; et ad iratum Thesea Hippolyti Eurip. vs. 1012. Μάταιος ἄρ' ἦν κόυδαμῶ μὲν οὖν φρενῶν. Ἀλλ', ὡς τυρανεῖν ἡδύ; τοῖσι σώφροσιν Ἡκίστά γ'. ut locum eleganter emaculavit nuper Ier. Marklandus. VALCK.

16. πάντα ὅσαπερ σοί) Multo hoc amplius, quam ὅσα Πέρησι ex Arch. Repetit et gratus agnoscit regis promissa, ἔχει τὰ περ ἂν ἐγὼ ἔχω, ἐμός τε σύσσιτος ἐὼν καὶ σύμβουλος, supra c. 24. WESS.

29. πάντα καταρτίσω ἐς τῷτὸ) Vulgatum καταρτήσω Portus ex καταρτάω deducit, unde χρῆμα κατηρτημένον lib. III. 80. de apta re. Mihi dux et auctor est Arch., atque usus verbi in sarciendo instaurandoque frequentissimus, etiam in N. Test. tabulis. Redi ad c. 28. Sophoclis Oed. Col. vs. 71. καταρτύσων, h. e. εὐτρεπίσων, eodem vergit. WESS.

34. Σαρδῶ νῆσον τὴν μεγίστην) Malunt νήσων τὴν μεγ., non absurde, modo schedae iuberent. Noster principio lib. VI. δὲ Σαρδῶ νήσον τὴν μεγίστην ὑποδείχμενος κατεργάσασθαι, de eodem Histiaeο. Plures olim Sardiniam inter insulas

maris mediterranei maximam perhibebant. Scylax Peripli fine, *μεγίστη Σαρδῶν, δεύτερα Σικελία, τρίτη Κρήτη*, errans profecto. Sed vide Ph. Cluverium Sardiniae c. 1. pag. 479. WESS.

Ibid. Σαρδῶ νήσον etc.) Similiter scripsit VI. 2. Hic Dario nonnihil aptius fuisset movendo, si Sardiniam *insularum maximam* vocasset Histiaeus, *νήσῳ τὴν μεγίστην*: ut supra lib. I. c. 170. Ionibus auctor fuisse dicitur Bias *πλείν ἐς Σαρδῶν, νήσων ἀπασῶν μεγίστην*: quod utilissimum suum consilium, ut ab omnibus intelligeretur, carmine Philosophus explicuisse videtur: vid. Diog. Laërt. I. 85. Ante Biantis aetatem idem illud consilium suis Messeniis, tyrannide Lacedaemoniorum oppressis, dederat Mantichus: Pausan. IV. [cap. 23.] p. 336., *Μάντικλος ἐκέλευε - - πλεύσαντας ἐς Σαρδῶν κησασθαι μεγίστην τε νήσον καὶ εὐδαιμονίαν πρώτην*. Idem X. p. 836., *ἡ Σαρδῶν, inquit, μέγεθος καὶ εὐδαιμονίαν ἔστιν ὅμοια* (sic T. Hemsterh.) *ταῖς μάλιστα ἐπαινουμέναις*: conf. Diodor. Sic. I. p. 341. et 343. Wess. et Cluver. Sard. Ant. p. 479. VALCK.

CAP. CVIII. 6. *στρατιὴν πολλὴν ἄγοντα Περσικὴν*) Talis confusio sive *σύγχυσις* nec inconcinna neque insolens. Exemplorum affatim D'Orvillius conduxit ad Chariton. lib. III. 7. pag. 320. Mox *ἄνδρα Πέρσιν δόκιμον* [pro προσδόκιμον] scribentes et neccentes Arch. et Valla aberrant, turbantque orationis seriem. Satis ad redarguendos ex lib. VI. 6. *ἐπὶ δὲ Μίλητον - - ἦν στρατός προσδόκιμος*. WESS.

11. *ἐς τὴν Κύπρον*) Ista verba, more historicorum in medio posita, aequè pertinent ad sequentia, *καὶ εἰ Πέρσαι*, atque ad ea quae praecedunt. Tantilla res non animadversa deceperat interpretes. Cum e Cilicia Persae navibus in oram Cypri Ciliciae traiecissent oppositam, *ἦσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα περὶ*, illinc, relictis navibus, itinere terrestri ibant versus Salamina, in altera insulae parte sitam, Syriae obiectam. Seleucia nave profecti Paulus et Barnabas in Cyprum primum venere Salamina, Act. Ap. XIII, 5. mox dicuntur *διελθόντες τὴν νήσον ἄχρι Πάφου*. Quando Paphus in ipso fuit Orientali latere Cypri, atque hinc in Pamphyliam traicerunt Apostoli, quod spectatissimi Codices offerunt, *διελθόντες δὲ ὅλην τὴν νήσον*, causae nihil est cur spernereinus. VALCK.

14. αἱ καλεῖνται Κληίδες) Bene Mssti; in Κληίδες *tamen* Atticorum recentiorum, de quibus Cl. *Valekenarius* ad *Phoeniss. Euripid.* vs. 268., morem temere sectati. Isto de promontorio et insulis adiacentibus, Κληίδες πόντου καὶ ἰσχυαῖα Σαλαμῖνος in *vetere Epigr. Anthol. lib. III. pag. 366.*, ubi *Brodaeus* docte, et *Io. Meursius* *Cypri lib. I. 27.* WESS.

CAP. CIX. 8. ἀνταγωνισμένους) *Sermonis* genius restituto favet: ἀποσιεύμενες, ἐπισιτιεύμενοι, pluraque hoc de genere in *Musis. Conf. lib. IV. c. 154. et 203.* Parvi autem referet, ἐμβαλίνει an ἐκβαλίνει eligatur: manet eadem sententia, et verborum frequens conmutatio est, sicuti *lib. VII. 128. etc.* WESS.

11. τὸ κατ' ἡμίας) *Ordo* rei hoc praeferendum suadet. *Eligite*, inquit *Cyprii Ionibus*, ut, quantum in vobis est, *Ioniam et Cyprus liberae* perseverent: quam quidem optionem τὸ κατ' ἡμίας infringit et iugulat manifesto. Ταῖ κοινὰ, [*lin. 13.*] a *Galeo* probata, flocci ego facio. Οἱ ἀποπεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, a *communi Atticae civitatis legati* c. 85. τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων *lib. VI. 14.*, KOINON IΩΝΩΝ, COMMUNE ASIAE in numis, et alia, obvia passim, vulgatum constabiliunt. Φυλάξαντας qui volent, utantur arbitrio. WESS.

CAP. CX. 5. καὶ Σολίων ἀπολέξαντες τὸ ἄριστον) *Nulla* hic *Arch.* neque aliorum *Codd.* haberi ratio debuit. Σόλαιο in *Cypro*, Σολεῖς *Ciliciae*. *Auctor Vitae Arati*, a *Petavio* publicatus: εἰς δὲ καὶ ἕτεροι Σόλοι τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν Κύπριοι Σόλαιο καλοῦνται· οἱ δὲ Κιλίκιοι, Σολεῖς. Quibus concinit *Diogenis Laërt. lib. I. 32.* observatio. Pravum etiam ἀποδέξαντες, hoc certe loco, ex *levi* scriptionis vitio ortum. Dedit *lib. III. 14.* καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολέξας, aliasque *virgines seligens*: et *τριήκοντα μυριάδας ἀπολεξάμενος στρατοῦ Μαρδονίου*, sibi xxx. illa millia secernens, *lib. VIII. 101.* Talia in *Thucyde*, *Xenophonte*, et *Procopio* in primis, conplura. WESS.

CAP. CXI. 4. ὑπασπιστῆς γένος μὲν Κάρ) *Una* litera perperam posita (Κάρ in καὶ transierat) latens his vulnus inflinxerat: ex nullius forsitan expectandam ingenio *Gronovius* opem attulit, a *Med. Cod.* subministratam. *Confusae* librariis literae P. et I. centena *Graecis* scriptoribus infllexerunt vitia: ex *Hesychio* nonnulla tollere coepit,

quem nobis ademptum lugemus, claro iuvenis ingenio, Io. Pierson. in Praef. ad Moer. p. 21. Fuit armiger Onesili τὸ μὲν γένος Κάρ, τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος, καὶ ἄλλως λήματος πλῆς. Ubique vocem λήματος apud Herod. onerat μ male duplicatum; tollendum iam monuerat Graevius. Apte quadrant Herodotea in famulum e Caria; in cap. seq. [c. 112, 11.] forsitan et in aliis Codd. pro Κάρ, vera lectione, reperietur ὁπάων, ut legit Valla et Arch. et erat ille Car Onesili pedissequus; ὁπάων vel ὁπίων, id est ὁπηδός et ἱπάμων: hoc ipso cap. mox legitur, εἰπε πρὸς ταῦτα ὁ ὁπάων αὐτοῦ. Cares, mercede conducti, militantes καθ' ἑλὴν ἐπλανήθησαν τὴν Ἑλλάδα, teste Strabone XIV. p. 978. A. [pag. 662. D. ed. Cas.] Singuli quoque passim apud Graecos servitutem serviebant; illinc vulgo Cariones dicti. Aristoph. Av. vs. 765., Εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ Κάρ, ὥσπερ Ἑξηκιστιδής. VALCK.

Ibid. γένος μὲν Κάρ, τὰ δὲ πολέμια etc.) Egrege ex Mediceo Cl. Gronovius. Πολέμια, sive πολεμῆια ἔργα, quomodo Arch. et Vind. lib. VII. 9. iterum, Homericum redolent αἷς οὔτε μέλει πολεμῆια ἔργα Iliad. B'. 338. et N'. 727. Iam λήματος πλῆς cur integraverim, non iterum monita ad cap. 72. WESS.

17. μέγα τοι γίνεαι) Malebat D'Orvillius, si codices ad-dicerent, μέγα τι, ad Chariton. lib. VII. 2. p. 595. At illi reluctantur; sententia Caris bona est, qui quidem cum mox ait ἡμίσεα συμφορῇ, priscorum opinionem probat, vinci et sterni a viro egregio et forti laudantem. Nobile Virgilianum, Aeneae magni dextra cadis, Aen. X. 830. Adi ad Ciofanium in Ovidii Metamorph. V. 191. WESS

CAP. CXII. [2. ἄκροι γενόμενοι ταύτην τὴν ἡμέραν) Benedictus in Notis criticis ad Herodoti Historias, vulgatam olim lib. I. c. 73, 18. scripturam defendens, et ὅρῃν οὐκ ἄκρος haud dubie irae non temperans significare contendens, hac nititur ratione: „quia ἄκρος saepe, ut Herod. V. 112. „indicat superior, victor.“ Non viderat vir doctus, verbis supra scriptis nullam aliam nisi eam subiectam esse sententiam, quam his Latinis commodissime Valla reddiderat, eo die strenue (potuerat perinde acriter dicere) pugnantes. S.]

CAP. CXIII. 6. πολεμιστήρια ἄρματα) Explicant

Critici ad *Aristoph.* Nub. vs. 28. Πολεμιστήρια καλοῦνται καὶ τὰ πολεμικὰ ἄρματα, ἐφ' ὧν ὁπλίτης ἐπιβέβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ. Melius et aptiore nomine ἡγετοχὸς καὶ παραβάτης sive παραμβατής alii. Māsisit itaque Salaminis priscus ex curribus pugnandi mos, sicuti diutissime Thebanis in Boeotia, de quibus, et gemina sectatis, ad *Diodori* XII. 70. pag. 527. WESS.

11 seqq. Φιλοκύπρου δὲ τούτου etc.) *Plutarchus* consentit in *Solon.* pag. 93. A., hoc amplius, *Solonem* tradens regi auctorem fuisse, ut novam urbem, ob asperum et inconmodum prioris *Aepeae* situm, conderet, quae a *Solone* deinceps Σόλοι. Non illis dissimilia *Auctor Vit. Arati*, nisi quod regem Κυπράνορα adpellet. *Io. Meursium* haec non fugerunt, *Cypri* lib. I. 7. WESS.

12. ἀπικόμενος ἐς Κύπρον) Et aliunde noveramus in *Cypro* saepius et satis diu *Solonem* fuisse commoratum: primo tamen adspectu nihil admodum ista hic ad rem facere videntur; et facile quis in eam veniret suspicionem, post ista voces aliquot intercidisse. Sed tradere voluit, ut opinor, *Herodotus*, dum moraretur apud *Philocyprum*, *Solonem* in ipsa insula *Cypro* carmina condidisse, quibus amicum istum suum collaudarit: atque id manifestum est ex parte *Elegiae*, qua Regem istum alloquebatur *Solon*, *Plutarcho* conservata in *Solone* p. 93., Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσω Τήν τε πόλιν ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον. Αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηὶ Δοῦν κλεινῆς ἀπὸ νήσου Ἀσκηθῆ (*Hesych.* ἀβλαβῆ) πέμπτοι Κύπρις ἰστέφανος: detque illa mihi νόστον πατρίδ' ἐς ἡμέτερον. In *Solone* suo, nec mirum, solito negligentior *Io. Meursius* carminum *Solonis* omisit reliquias; senarios etiam, quibus suam ipse πολιτείαν, quam constituit *Athenis*, descripserat elegantissimos, ex *Aristide*, *Plutarcho*, aliisque inter se collatis partim certe concinnandos. VALCK. — *Solonis* quotquot *Fragmenta* supersunt, diligenter collecta, *Brunckius* edidit in *Gnomicis Poëtis Graecis* p. 73-84. ubi versus isti in *Philocyprum*, pag. 81 seqq. S.

CAP. CXIV. 7. ἐμαντεύθη σφι) Ad eum modum superius cap. 45. τὰ μεμαντευμένα, et *Heliodori* τὰ ἐκ νεκυίας μεμαντευμένα *Aethiop.* VII. princ., quibus nunc non adiungo λουτρά τοῖς τετρωμένοις μαντευτά, et *Philocteten* μαντευ-

τὸν τοῖς Ἀχαιοῖς ex Philostrati Heroic. II. 18. et V. 1.; hoc tamen, S. Bochartum mellificantes in Onesili calva apes recte admovisse ad Iudic. c. xiv, 9. illuminandum Hieroz. P. II. lib. IV. 10. p. 505. WESS.

CAP. CXVI. 3. Ὑμῖν) Dedi hanc scripturam Codicum consensui, redituram c. 122. Ὑμῖν si cui placebit, caussa ex prisco Persarum sermone, quem ignoro, pendebit. Τοὺς ἐν Σάρδισι στρατιωσαμένους [lin. 5.] nec hic, neque c. 122. ob Arch. et Vindob. repudiavi. Bene Gronovius. WESS. — Veterem scripturam ἐς Σάρδεις in contextu tenuit Gronov., in Notis alteram praeferendam censuit. S.

CAP. CXVII. 3. Περκώτην) Puro fonte si manarunt in Ethnographo Περκώτη, παλαι Περκώπη, haud spreverim ex schedis Περκώπη. In Strabone [lib. XIII. pag. 590. v. ed. Cas.] nunc quidem, καὶ ὅτι παλαι Περκώτη μετωνομάσθη ὁ τόπος: unde si Stephanus sua depromserit, uti credibile, Περκώπη ibidem fuit. Poëtae modo Περκώτη, alibi Περκώπη Iliad. A'. 229., ubi Eustath., ἡ δὲ Περκώπη αὕτη, ἑτέρα ἐστὶ παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ, nescio quo iure. Eadem enim urbs ad Hellespontum, cuius in nomine Homeri Codices olim aequae variarunt ac Herodotei. WESS. — Apud Strab. I. c. Tzschuckius T. V. pag. 293. praeuntibus Mssis una voce ἡ Παλαιπερκώτη edens, Politum laudavit ad Eustath. in Homer. T. II. pag. 771. De eadem urbe conferri possunt quae a Casaub. et a nobis ad Athenaeum notata sunt, Animadvers. T. I. p. 223. et praesertim p. 499. S.

CAP. CXVIII. 5. ἐκ τῆς Ἰδριάδος) Regionis nomen instauravi, expugnatus Stephani verbis, Ἰδριὰς πόλις τῆς Καρίας: quae quidem antea Chrysaoris et Hecatesia cum diceretur, ab ipso, ubi posita erat, tractu cognomen duxit. In Πεξοδάρεω titulo [lin. 7.] nihil novatur, numis et Diodoro XVI. 74. ΠΙΞΩΔΑΡΟΣ: nihil quoque in Κινδυός, [lin. 8.] cui suo periculo Κνιδίος: a Cnido Cariae, Nob. Palmerius substituit, oblitus Cnidum gentile Κνιδιον formare: Berglerus malebat Ἀλινδός, ex Alindis Cariae ap. Arrianum Αναβ. I. 24. Equidem nihil demuto, siquidem Κινδύς, Κινδύη, et Diana Κινδυάς in Cariae finibus apud Polybium [XVI. 12, 3.] et Strabonem lib. XIV. p. 972. [pag. 658. v. ed. Cas.] cum Casauboni observatione. Caricum autem hoc bellum
Herodot. T. VI. P. I.

Demon in Schol. ad Plut. *Aristoph.* vs. 1003., egregia *Hemsterhusii* opera adiutus, indicaverat. WESS.

[8. τοῦ Κιλικίων βασιλῆος Σευεντίσιος) Conf. VII. 98, 4. et *Wesseling.* ad I. 74, 16. S.]

CAP. CXIX. γ. ἐς Λάβρανδα) Superstitiosa membranae *Medic.* veneratio (vere *Hemsterhusius*) Λάβρανδα *Herodoto* inculcavit. Urbis nomen amanuensium alii Λάβρανδα, nonnulli pingebant Λάβρανδα, quam utramque scriptionem *Florentiae* atque alibi combinarunt. Λάβρανδον olim *Lydi* et *Cares* securim adpellabant, teste *Plut.* *Quaest. Gr.* p. 302. A., hinc Λάβρανδα. *Straboni* et numis Λάβρανδα, *Iupiterque* Λάβρανδηνός, qui frequentius Λάβρανδεύς, lib. XIV. pag. 973. Quid de *Aeliano* dicam, cui ex λάβρων καὶ πολλῶν ὕσαι *Iupiter* iste? Errat insuper, Κάριον et Στράτιον confundens *Iovem* lib. XII. de *Anim.* c. 30. Cautior *Strabo*, de quo antea ad *Herod.* I. 171. WESS.

Ibid. κατελιθήσαν ἐς Λάβρανδα) Enarrat *Herodotea*, et cum *Demonis* fragmento comparat *Ti. Hemsterh.* ad Schol. in *Aristoph.* *Plut.* pag. 355. ex cuius eruditissima coniectura scripserit *Demon*: τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τῷ τοῦ Λάβρανδέως ἄλσει βουλευσαμένων. *Herodotus* ἱερὸν μέγα τε fuisse scribit καὶ ἅγιον ἄλσος πλατανίστων: cui et alibi permutantur voces ἱερὸν et ἄλσος, ut VI. c. 78. et 79. τὸ ἄλσος τοῦ Ἀργου: τὸ ἱερὸν, et τὸ τίμενος: ubi mox ἅτε γὰρ πυκνοῦ ἰόντος τοῦ ἄλσιος. In hoc *Labrandensis Iovis* luco sacellum probabiliter fuit, in quo staret *Iupiter* Στράτιος manu gestans securim. Exquirat in *Quaest. Gr.* *Plutarch.* p. 301. F. cur manu teneret τοῦ Λάβρανδέως Διὸς ἐν Καρίᾳ τὸ ἄγαλμα πέλεκυν ἡρμένον? *Iupiter* Στράτιος aevo recentiori colebatur et alibi terrarum, *Herodoti* forsitan aetate nusquam nisi in *Caria*, vel saltem a *Caribus* solis. Istis interiectis de *Iove* *Stratio*, vocola sibi usitata redorditur orationem *Herodotus*: [lin. 10.] Κατελιθέντες ὧν οὗτοι ἐνθαῦτα ἐβουλευόντο περὶ σωτηρίας: his ex libro *Med.* vocolam δὲ inseruit *Gronov.* quam omissam mallet: in eundem sensum scribi quoque potuerat, κατελιθέντες δὴ οὗτοι, hi, inquam, huc in unum coacti de rei summa deliberabant: ut aliis δὴ, sic etiam *Nostro.* frequentatur: vid. *Ti. Hemsterh.* ad *Lucian.* pag. 322. et in *Obs. Miscell.* III. p. 419. VALCK.

CAP. CXX. γ. πισόντων δὲ πολλῶν) Si confirmare-

tur aliunde, non esset absurda lectio, quam margo prae-
bet Ed. Steph. πικρόντων δὲ τῶν πάντων πολλῶν, Μιλήσιοι
μάλιστα ἐπλήγησαν: quum in univ^{ersum} multi cecidissent in
praelio, Milesii tamen maximam prae ceteris cladem accepe-
runt. Demon in Schol. ad Arist. Plut. p. 357., οἱ Μιλήσιοι --
πανδημῶσι τοῖς Καρσί βοηθήσαντες, καὶ τοῖς Πέρσαις μετ' ἐκείνων συμ-
βαλόντες, σχεδὸν πάντες ἀπύθανον. Quod in Herodoteis est πλη-
γίντες, ubi eodem modo ponitur a Thucydide III. 18., recte
explicatur a Schol. μεγάλως νικηθέντες. Πληγὴ γὰρ, inquit,
κατὰ πόλεμον, καὶ τραῦμα, ἢ ἰσχυρὰ ἥττα. Herodotus aori-
stos primos pass. adhibet prae secundis; non hic tamen
scripsisset πληθέντες, [aut ἐπλήχθησαν,] quod et inusita-
tum recentioribus: in Schol. ad Aristoph. Av. vs. 1402.,
πληχθεῖς mutandum videtur in καταχθεῖς: ne hoc quidem
apud veteres Atticos invenietur, neque etiam καταγείς,
quod viri docti putabant restituendum Lysiae p. 15., ubi
pro ποδηνῆς legendum sine controversia πληγείς. Actor at-
tice dicitur τυγῆαι: qui patitur, πληγῆναι. Ad minuta ta-
lia homines eruditi saepe non satis attenderunt. VALCK.

CAP. CXXI. 1. Μετὰ δὲ, τοῦτο τὸ τραῦμα etc.) Ve-
rior talis distinctio. [Vide Var. Lect.] Debent, quae se-
quuntur verba, [ἀνιλαβόν τε καὶ ἀνιμαχίσαντο,] suum sibi
ex more habere. [Scilicet pro ἀνιμάχ. male ἱμαχίσαντο est
in Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.]
Praeit scriptor lib. VII. 231. ὁ μὲν (Aristides) ἀνιλαβεῖ πα-
σαι ἐπενεχθεῖσαν οἱ αἰτίην: tum VIII. 109. νικημένους ἀνιμά-
χεσθαι τε καὶ ἀνιλαβεῖν τὴν προτέραν κακότητα. Neque Diodorus
aliter XVI. 19. ἀνιμαχίσασθαι καὶ ἀνιλαβεῖν βουλόμενος τὴν
ἥτταν, saepeque alias ἀνιμάχεσθαι τὸ γενοῦς ἐλάττωμα. Nam
τραῦμα Herodoteo sermone tantumdem ac ἥτταν sive ἐλάττω-
μα valere, in dubio non est. WESS.

4. ἐλόχησαν) Debetur scriptis libris. Ἐλόχησαν --
ταῖς τῶν Ἀθηναίων γυναῖκας lib. VI. 138. et saepiuscule. Foe-
dior in connexis macula atque ad tollendum difficilis.
Aldinum ἐπὶ Δάσῳ nullo commendatur merito: si ΕΠΙ-
ΔΑΣΩΙ scribatur, una aberit littera ab ἐν Πιδάσῳ, cui
Gronovius primas dedit. At ea Cariae urbs Πηδάσα Polybio,
Straboni, Stephano, et Eustathio, Homericam Pedasum du-
dum eviluisse docenti ad Poëtam p. 623, 23. [ad Iliad. Z'.
p. 476, 21. ed. Bas.] Ubi vero ἐπὶ Πηδάσῳ pingetur,

res procedet, sed Codicum patrocinio defecta. *Vallae* Latina, in via quae in *Mylasa* fert, ex Graecis τὴν ἐπὶ Μυλάσσοις ὁδόν, magis sunt, sive *Mylasorum* in Caria situs consideretur, seu insidiarum architectus *Heraclides*, domo *Mylassensis*, accommodata. Accedit ἐπὶ Λασοῖσι, mutilate scriptum in *Arch.* et *Vind.*, neque sibilans neglecta obest, qualis in multis ΜΥΛΑΣΕΩΝ numis. Equidem *Vallae* praeiudicio paene abripior, et vix mihi tempero. Maneat tamen ἐν Πηδάσῳ, donec aliunde *Mylasis* tutela; succurratque Πηδάσος [sive Πηδάσον] in Caricae *Stratoniciae* vicinia apud *Strabon.* lib. XII. p. 909. D. [p. 611. c. ed. Cas.] *WESS.*

Ibid. τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδόν) ἐν Πηδάσῳ posuit in marg. *Stephanus*: illinc fluxit quod ante *Gronov.* vulgabatur ἐπὶ Δάσῳ. Eodem errore vulgatur in *Allegor. Homer. Heracliti* p. 420., ἡ ἐπὶ δυαδὶ μάχη: ubi corrigi debet ἡ ἐν πεδιαδὶ μάχη, aut, si quis illud malit ut usitatus, ἡ ἐπὶ πεδιαδὶ μάχη. Pro diversis lectionibus, ἐπὶ Δάσῳ, ἐν Πηδ. ῳ, ἐν Πηδάσῳ, duo Codices offerunt in *Diss. Herod.* τὴν ἐπὶ Λασοῖσι ὁδόν. Suspicio ad vocem Πηδάσῳ olim correctionem adscriptam δασεῦσι, quae facile degenerarit in Λάσοισι. Quid *Valla* legerit incertum est; nam *Mylassensis* *Heraclides*, in vicinis memoratus menti scribentis offerre potuit Caricae *Mylassa*. Mihi maxime fit verisimile scriptum ab *Herod.* τὴν ἐν Πηδάσεῦσιν ὁδόν. Urbem ille Πηδάσα, quantum recorder, non nominat; sed incolae istius tractus ipsi dicuntur aliquoties Πηδάσεις, I. 175. VIII. 104. et 105. VI. 20., τὰ ὑπερᾶκρια ἔδσαν Καρσὶ Πηδάσεῦσιν ἐκτῆσθαι. Diceretur autem ἡ ἐν Πηδάσεῦσιν ὁδός, ut via dicebatur in *Phocide* ἡ ἐν Φωκεῦσιν ὁδός. Saepe memorant τὰς ἐν Φωκεῦσι πόλεις: τῶν πόλεων τῶν ἐν Φωκεῦσι, *Demosth.* p. 210. *Philostratus* p. 842. dixit τὴν εὐθὺ Φωκίῳν τε καὶ Δελφῶν ὁδόν. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. 362, 17. ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐτρεσίῳν καὶ τῆς ἐπὶ Μιδέας ὁδοῦ: ad hoc exemplum hic quoque scribi potuit τὴν ἐπὶ Πηδάσῳν vel Πηδάσεῶν ὁδόν, viam quae duceret in regionem *Pedasensium*, vel *Pedasa*. *VALCK.*

CAP. CXXII. 7. Αἰολίας πάντας ὅσοι τὴν Ἰλιδά νέμονται) *Galei* miror iudicium, veram lectionem esse scribentis Αἰολίδα. Virum doctissimum deceperat, ut puto, locus lib. VI. c. 8. ubi mentio fit Αἰολέων ὅσοι τὴν Αἰολίδα

γῆν νέμονται: ista hinc illuc male translata suspicor, ubi *Αἰσβον* exhibent Codices et *Valla*. Hic autem scripserat, opinor, *Herodotus Αἰολίας π. ὅσοι γῆν Ἰλιάδα*, vel τὴν Ἰλιάδα γῆν νέμονται: quam hic lectionem vicina satis adfirmant et dux Persarum mortuus ἐν τῇ Τρωάδι. Supra c. 94. cum ab Atheniensibus occupatam ut suam urbem, Mitylœni Sigeum repeterent, contendebant Athenienses, οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετὶ τῆς Ἰλιάδος χώρας, καὶ τοῖσι ἄλλοις. Oram maritimam ab Abydo Cumam usque quia tenebant olim omnem propemodum *Aeoles*, totum istum tractum Αἰολίδα dixerat *Ephorus*, teste *Strabone* XIII. p. 896. v. [p. 600. c. ed. Cas.] Quos cepit *Gergithios* sive Γέργιθας, [lin. 8.] *Teucrorum veterum reliquias*, quo Troadis loco sitam urbem incoluerint discere licet ex *Herod.* VII. c. 43. VALCK.

7. τὴν Ἰλιάδα) Ἑλλάδα *Arch.* pravum est, neque cum *Galeo Αἰολίδα* scribendum. Persarum in *Aeolidem* post pauca sequetur expeditio, ante quam *Aeolenses*, Iliadem oram incolentes, eorumdem vincentium iugum subierunt. Dabit tales *Aeolenses* cap. 94. huius Musae, et lib. I. 151. Vidit et *Cl. Pavius*. WESS.

CAP. CXXIV. 2. ψυχὴν οὐκ ἄκρος) *Laurentius mentis non compos*, male de *Aristagora*; quippe, quod rerum series declarat, mentis nequaquam alienatae. Animi constantiam metus illi excusserat. Ἄκροι τὰ πολέμια, acres in bello VII. 111., νηυσὶ ἄκροι γινόμενοι *Iones* in praelio navali strenui cap. 112. superius; [Nollem ibi νηυσὶ cum ἄκροι a viro doctissimo iunctum: νηυσὶ ibi ad ὑπερεβάλλοντο refertur, classe superarunt.] alibi ἄκρη ἀρετὴν, et ἄκρος ὀργήν, de quo lib. I. 73. *Pindari ἀκρόσοφος* *Od. Olymp. XI.* extrema et ψυχὴν ἄκρος non longe distant, etsi animi audacem constantiam posterius magis exprimat. Consequens δὲ [ead. lin.] *Reiskius* inductum, *Pavius οἱ ταράξας*, sibi et in rem suam turbans, mutatum mavult: ego eius possessionem non turbo. WESS.

9. ἄγοι ἐς ἀποικίην) Hoc praetuli. Verba sunt consulenti et interrogantis *Aristagorae*. Qui vero ἄγει ex pristino ἄγει finxerunt docti homines, illud insuper habuerunt. ἐτείχισε [lin. 10.] ex iisdem schedis non laudo. *Cognatus Histiaei* significatur, ut c. 23. WESS.

CAP. CXXVI. 8. πόλιν περικατήμενος) Ἐννία ὁδοῦς,

Novem vias, in quarum vicinia deinde *Amphipolis* ab Atheniensibus condita, et xxxii. quidem annis post Aristagorae cladem, egregio auctore *Thucydide* lib. IV. 102. Atticae coloniae tempus in Olymp. lxxvii. aut sequentis initium incurrit, hinc Aristagorae et comitum strages in Olymp. lxx. Confer *Diodor.* XII. 68. et *Ed. Corsinum Fast.* pag. 184. Tomi III. Quod accedet, *Laurentii Vallae* meritis locabitur. Accusatur [*Valla* ab *H. Stephano*] ob *Miletum* in virile nomen conversam: mihi criminatio anceps. Ecce tibi eius Latina ex principe editione: cuius sententia praecipue erat abeundi in Myrcinum, demandata *Mileto Pythagorae viro inter populares probato procuratore Milet.* Aufer inde duo postrema, quae *Vallae* non videntur, quis color accusationi? Immo vero ut isthic leguntur, liquido ne declarant insimulantium actionem? WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEXTUM.

CAP. I. 2. μεμεινμένος ὑπὸ Δαρείου) Nihil haberet, cur in contemptum μεμεινμένος veniret ex Fragm. Regio, Ionium consuetudine idem ac vulgare μεμεινμένος: immo vero lites prae-cideret, quibus receptum μεμεινμένος vexatur. Obstat posterioris in his libris iteratio V. 108. VII. 229., mirae quidem αὐξήσεως, sed Herodoteae apud Portum. WESS. — Nempe quasi simplex verbum esset μετίω, idem valens ac μέλιμι, dimitto. S.

10. τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔβραψας μὲν σὺ) Dictum proverbiale, quo scitissime usus Gregorius est Naz., ut culpam tot regionum, in Mesopotamia Persis cessarum, a Ioviano Imp. in Iulianum verteret, Stelit. II. p. 118. c. καὶ τὸ τοῦ Ἡροδότου περὶ τῆς Σαμίων τυραννίδος καιρὸς εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔβραψε μὲν Ἰστιαῖος, ὑπέδυσσάτο (ὑπέδησάτο) δὲ Ἀρισταγόρας. Hinc hausit Nicephorus, [Hist. Eccl. lib. X. c. 38.] quem antestatus Gronovius est. Quod autem haec proxime antevertit εὐτὼ τοι Ἰστιαῖε, mutari οὐ καὶ τοι Ἰστιαῖε [quod Reiskio visum erat,] non debuerat. Artaphernes voluit, Ita, Histiaeae, quod ad haec negotia attinet, sese habet. WESS.

Ibid. τοῦτο τὸ ὑπόδημα etc.) Explicat Tzetzes Chil. III. vs. 324. et IX. vs. 240. τὴν ὑπόθεσιν δέδωκεν Ἰστιαῖος, Ἐς τέλος δ' ἐξεπέρανεν αὐτὴν Ἀρισταγόρας: sed ipsi fraudis architecto Histiaeο dixit ista satrapa, non Dario. Proverbii vim obtinuisse Herodotea liquet ex Diogeniani Cent. VIII. Prov. 49. Cleonem τὸν βυρσοδέψην, decebant ista in Aristoph. Eq. vs. 514., Οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅθιν πάλαι καττύνεται. VALCK.

CAP. II. [6. ὑπέδυνε τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρείον πολέμου) Herodotea verborum traiectio, quorum na-

turalis series haec erat: ὑπιδυνη τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου τῶν Ἰωνῶν πρὸς Δαρείον. S.]

CAP. III. 4. τὴν μὲν γινομένην etc.) Videri potest ab absurditate longe abesse priscorum Codicum τὴν μὲν νῦν ἐν αὐτοῖσι etc. veram apud ipsos caussam non aperuit. Vicinum admodum lib. III. 65. τοῦτο ἐς ὑμέας ἐκφῆναι. Nec recipio tamen. Ordo, ut saepiuscule, turbatior consulto; iuncta valuit οὐ μάλα ἐξέβαινε αὐτοῖσι. Histiaei autem de Ionum μετακισμῶ commentum, ad perterrefaciendos satis erat adpositum, siquidem et Assyriorum et Persarum institutis respondens. Quid enim illi Hierosolymitanis testati fuerint olim, tanquam re minime dubia, docemur II. Regum c. XVIII, 32. Persarum mos superiore tangitur libro c. 14. et post pauca cap. 9. De Philippo Macedone Iustinus culte, VIII. 5. Reversus in regnum, ut pecora pastores nunc in hibernos, nunc in aestivos saltus traiciunt, sic ille populos et urbes, ut illi vel replenda vel derelinquenda quaedam loca videbantur, ad libidinem suam transfert. Mitto Romanos. WESS.

8. οὐδέν τι πάντως) In coniecturam Abreschii, longe certissimam, hoc inciderat. Redi modo ad lib. V. 65. WESS.

CAP. IV. 1. δι' ἀγγέλου ποιούμενος (Ερμίππου) Docto viro [Reiskio] placere δι' ἀγγέλου ποιούμενος non potuit, proptereaque δι' ἀγγελον ποιούμενος, nexis vocibus, instauranti. Erant utique priscorum in castris διάγγελοι ad mandata ultro citroque transferenda; quales optiones et tesserarii Latinorum, διάγγελοι καὶ διαπτῆρες, ex Plutarchi versione in Galb. p. 1063. F., qui Sympos. p. 678. n. quoque, δεῖ γὰρ οὐχ, ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, δι' ἀγγέλοις -- χρῆσθαι. Noster autem, quantum recorder, vocabulo usus nunquam fuit: immo vero sicubi usurpasset, non obtruderem huic loco. Satis videbitur ex lib. VIII. 154. ὁ Ἀμφιδρεὺς διὰ χρηστηρίων ποιούμενος, quippe dictionem dubitatione et correctione liberans. Gentile Ἀταρναίης Cl. Valckenarius lib. I. 160. illustravit. WESS.

CAP. V. 8. ἀπωστός τῆς ἰωνοῦ γίνεται) Acquiesco in Gronovii iudicio: certe necessaria non est praepositio. Sophocles Aiac. 1044. Τέλος δ' ἀπωστός γῆς ἀπορριβήσεσθαι: et Oedip. Tyr. vs. 649. ἦ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος ἦ κτεῖναι λαβῶν. Pluribus nihil opus erit. WESS.

CAP. VII. 3. ἔπεμπον προβούλους) Docuit ex Philosopho (Polit. IV. 14.) *Budaeus*, προβούλους in Graeciae civitatibus fuisse, qui ante sedulo consultarent, quam ad populum deliberanda referrentur; atque inde Athenis προβουλεύειν, προβουλεύματα, apud Oratores, *Demosthenem*, *Aeschinem*, *Lysiam*, quibus atque *Harpocrati* molestus non sum. Πρόβουλοι hic sunt legati, ad commune Ionum de gentis salute consultum missi, uti lib. I. 170. Tales πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, simili caussa ad Isthmum missi lib. VII. 172. indice Porto. WESS.

Ibid. ἔπεμπον προβούλους -- ἐς Πανιώνιον) De XII. Ioniae civitatibus foederatis octo tantum ad illud commune gentis concilium suos hoc tempore misisse videntur legatos, de re summa consultaturos; totidem enim tantum memorantur cap. seq. quae pro suis quaeque viribus naves adversus Persas instruxerint. Praeter istas in Πανιώνιον convenire sueverant Ephesii, Colophonii, Lebedii, et Clazomenii. Recenset istas duodecim civitates *Herod.* lib. I. cap. 142., quae de gentis nomine templum Πανιώνιον dictam condiderint, cuius sui generis alios nullos voluerint esse participes: vide *Clar. Wesseling.* ad *Diodori* lib. XV. cap. 49. Praeter ceteros τοῦ Πανωνίου meminerunt *Diogen. Laërt.* I. 40. *Pausan.* VII. [cap. 3. et 4.] p. 529. 532. *Max. Tyr.* XXVII. 2. vid. *Append. Vatic. Prov.* II. 43. et IV. 11. VALCK.

9. ἐς Ἀάδην) Insulam *Ladam*, e regione *Mileti* iacentem, *Gronov.* ad *Arrian.* Ἀναβ. lib. I. 19. docte declaravit. WESS.

CAP. VIII. 3. Αἰολέων οἱ Λέσβον νέμονται) Possessionem tandem recipiavit, quod vi deiectum fuerat. Ferri non possunt Αἰολεῖς, ὅσοι τὴν Αἰολίδα γῆν νέμονται. Cui enim bono talis Aeolensium designatio? et cur nulli nominatim Aeolenses in sociorum catalogo? Contra ea Φακαίων δὲ εἶχοντο Λέσβιοι νηυσὶ ἐβδομήκοντα: quibus inconmoda utique statio, ni reductum valeat. *Aeolicae civitates* aliae in continente, insulares aliae, et inter has *Lesbus*, lib. I. 151. *Steph. Byz.* in Αἰολία verissime, λέγονται καὶ οἱ τὴν Λέσβον οἰκοῦντες Αἰολεῖς. *Cl. de Pauw*, cuius par opinio, fuisse olim quibusdam in schedis, ὅσοι vel οἱ τὴν Λέσβιν γῆν νέμονται, atque inde corruptae scripturae natales arbitrat. WESS.

6. καὶ Μουσίοι) Etsi ex *Arch.* lectione numerus navium rotundetur, prava est; peior *Vallae*. Recurritur ad διττογραφίαν, quam admittentes vulgatae merito primas tribuunt. Facinus ego librarii censeo, corruptis *Μησίων* vocabulis offensi. WESS.

CAP. IX. 8. ἐπιλεγόμενοι συλλέξαντες) Lene hoc; asperimum atque aures stridule radens ἐπιλεγόμενοι ἔλαξαν συλλέξαντες. Cur retinebimus illud insititium, quod suam in secuturis [*lin.* 13.] sedem occupat? Exterminetur proinde Codicibus imperio, qui continuo [*lin.* 10.] ad doctorum suspicionem iustissime ἀρχέων. Simile mendum in *Aldo* lib. I. 192. Rem supra exposuit lib. V. 37. WESS.

10. καταλυθέντες τῶν ἀρχαίων) Τῶν ἀρχέων vel absque Codicibus, sed certe recipi debuisset ab *Arch.* oblatum et a *Valla*. Infra c. 13. Aeaces ab Aristagora ἀπειτήρητο τὴν ἀρχὴν, κατὰπερ οἱ ἄλλοι τῆς Ἰωνίης τύραννοι: frequenter τυραννίδος et ἀρχῆς κατάλυσις memorantur. Perperam posita distinctio locum obscuravit *Xenophontis* Ἑλλ. V. p. 331, 7. sic ista vulgari debuerant: τοὺς - - βουληθέντας Λακεδαιμονίους τὴν πόλιν δουλεῦν, ὥστε αὐτοὶ τυραννεῖν, τὴν γούτων ἀρχὴν ἐπὶ τὰ μόνον τῶν φυγόντων ἤρκεσαν καταλῦσαι. Similis accusativus non intellectus lib. VI. pag. 347, 17., peperit nobis additamentum, ni fallor, *Xenophonteis* interiectum ibid. vs. 26-29. quo sine iactura careremus. VALCK.

14. τοὺς γὰρ ἐγὼ ὕπο τοῦ ἑκάστος) Pulcre ita pro scriptoris consuetudine: iterum cap. 10. ἑκάστος ἐς τοὺς ἐγώ τοῦ ἐξαγγελλόμενος, saepeque aliàs. [Vide vero *Var. Lect.*] Quamquam autem ἐμπρήσεται, quod deinceps, [*lin.* 18.] de minantium sententia nihil deminuit; moveor praestantium *Mastorum* praeiudicio, ut ἐμπρήσεται contemptui ne sit: sive enim secuturam brevi templorum conflagrationem velis, seu ea *Atticorum* sumas forma, qua πεπράσεται, monitoribus *Grammaticis*, *Thoma M.*, *Moeride*, aliisque, vicem praestῆται obit, minis accommodatum manebit. Vide lib. V. 105. WESS.

18. οὔτε τὰ ἱερὰ οὔτε τὰ ἴδια ἐμπρήσεται) Hoc an ἐμπρήσεται ex *Med.* praefendum sit, vix poterit constitui, quum utrumque sit ad normam veterum; quos imitatus *Pausan.* IV. p. 297., scripsit συλλέσθαι δὲ σφίσι καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰς πατρίδας ἐμπρήσθαι. Alterius generis apud *Ari-*

stophanem inveniuntur *πιπράζεται, ἀποσκόφονται, κεκλαύσεται, πεπληξεται, ἐγγεγράφεται, κεκλήσομαι, λελήφεται*: postremum restituendum est in Nubib. vs. 1310. et forsā in Eurip. Herc. Fur. vs. 729. pro *γενήσεται*, nisi praefereendum sit *διδῆσεται*. Hoc ubi Moeris adnotavit, plura dedit Cl. Pier-son. p. 123 seq. Herodotus τὰ ἱερά et τὰ ἴδια similiter opponit c. 13. et lib. VIII. 109. ait, Persa τὰ ἱερά καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἐποίητο, ἐμπιπράς etc. Deorum templa designans per τὰ ἱερά, per τὰ ἴδια non privatorum tantum aedes, sed quaevis, templis aliisque locis sacris exceptis, aedificia civitatum praesertim publica, qualia veteribus τοῖς ἱεροῖς opposita ὅσια dicuntur. Plerumque quidem per ἱερά et ὅσια, sacra et profana, intelliguntur apud veteres χρήματα: nonnunquam vero designantur et οἰκοδομήματα. Haeret in Isocratidis Areopag. turpis menda p. 153. B. τὴν δημοκρατίαν ἴτω κοτυμήσασαν τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς θυσίαις: urbem vertit Wolf. exornatam templis et sacrificiis: emendandum esse καὶ τοῖς ὁσίοις, demonstrant haec Harpocratonis in Ὅσιον: Ἰσουλῆτης Ἀριστοφαντικῶ, Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις: istum locum H. Steph. ceterique dimiserant intactum. Eosdem quos Isocrates, saepe laudat Demosthenes, qui Athenarum urbem templis exornaverant aliisque publicis aedificiis, velut in Olynth. III. p. 15., δημόσια μὲν τοίνυν οἰκοδομήματα καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατεσκευάσταν ἡμῖν ἱερῶν et pag. 101, 46. contr. Androtion. p. 386, 24. quae loca Ciceroni obversabantur I. in Verr. c. 21. et Sallustio Bel. Cat. c. XII. ubi notat Ios. Wasse. VALCK.

21. λέγεται ἐπηρεάζοντες) Laurentii, haec eis damna dicite eventura, iure Pavius explodit. Persae, minis uti defungerentur, volebant. Idem Raphelius ad Matth. c. v, 44. perspexit, scholiaste Thucydidis advocato, ad quem lib. I. 27. praeclara Cl. Wasse, tum quoque Des. Heraldus erudita disputatione contra Salmasium, Animadvers. ad Ius Attic. et Rom. lib. II. 15. WESS.

CAP. XI. 4. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς) Ad Homeri exemplum, quod Stephanus ostendit, Iliad. K'. 173. πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς: pro quo Synes. de Regn. p. 21. B. νῦν γὰρ πάντες ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς. Itaque τῆς articulum, Poëtae, Longino, codicibusque invisum, delevi. Iunge P. Burmann. in Phaedri lib. V. 8, 1. WESS.

Ibid. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς) Phocaeensis ista Dionysii Longinus in exemplum advocat hyperbati, sect. xxii, 4. monetque, ὡς μὴ δοκῆν ἐσημεμένα λέγειν, ἀλλ' ἠναγκασμένα, Herodotum invertisse dicendorum ordinem, quae naturali suo situ sic secundum Longinum fuissent collocanda: Ὁ ἄνθρωπος, Ἰωνες, νῦν καιρὸς ἐστὶν ὑμῖν πόνους ἐπιδέχεσθαι ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ὑμῖν τὰ πράγματα. Homericum illud expresserunt Theognis vs. 557. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς: et auctor Epigramm. Ἀκμᾶς ἴστακύναι ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν, apud Plutarch. et Aristid. T. III. p. 648. [Vide Analect. Brunkii T. I. p. 133.] Sed haec Herodoti, quaeque sequuntur. ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι, *Aristides* imitatur in Themistocle T. III. p. 303. ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἱστηκότος, (ἢ) εἶναι τὴν Ἑλλάδα ἢ μὴ: id est σωθῆναι ἢ ἀπολέσθαι, ut recte Schol. explanat. Herodotei quoque Dionysii forte meminerat Livius dum ista Locrensem legatum Romae dicentem faciebat, lib. XXIX. 17. In discrimine est nunc humanum genus, utrum vos, an Carthaginienses, principes orbis terrarum videat. Frequentatur in talibus ἀκμή. Demosth. p. 37, 56. ταῦτα - - - πρότερον μὲν ἐνὶ ποιῆν, νῦν δὲ ἐπ' αὐτὴν ἤκει τὴν ἀκμὴν. Eurip. Phoen. vs. 1088. Ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτὴν (ἤλθον.) Ionas suos docere voluit Dionysius, in novacula stantem occasionem esseprehendendam, cuius opportunitatem frustra quaererent amissam; atque adeo, ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἄλλ' ἔστω ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, *Aristoph.* Plut. vs. 255. VALCK.

7. ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι) Amplius hoc, quam receptum ex Medic. ταλαιπωρίην δέκεσθαι. Post pauca τετρυμένοι ταλαιπωρήσοι, explicatque Longinus πόνους ἐπιδέχεσθαι, nullo propterea merito vapulans. Quod eius autem in schedis ταλαιπωρίαις ἐνδέκεσθαι, id leviter aberrat, nec mutari in prima editione ταλαιπωρίαις ἐνέχεσθαι debuerat, super quo *Zach. Pearce* ad elegantissimum scriptorem. WESS.

Ibid. ἢν μὲν βούλησθε ταλαιπωρίην δέκεσθαι) Mediceae vulgatam olim lectionem praeferrem, ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι: hoc Herodoteum est: paulo post Iones τετρυμένοι dicuntur ταλαιπωρήσοι. ἐνδέκεσθαι. Codices etiam adfirmant Longini, cuius quod prima praefert Ed. ταλαιπωρίαις ἐνέχεσθαι, probari non debebat ut genuinum *Za. Pearce*io. Sententia dicti satis est perspicua: molestias si velitis subire, labore vobis libertatem

parabitis; ut optima quaevis et iucundissima non nisi primum *impensa opera* comparari solent: labor enim voluptasque, dissimillima naturâ, societate quadam inter se naturali sunt iuncta, ut vere scribit Livius V. 2. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. I. p. 15. πόνον τοῦ ζῆν ἡδέως ἡγεμόνα νομίζετε: sic ista legit Longin. xxviii, 4. Dionys. Halic. T. II. p. 317, 23. οὐδὲν τῶν μεγάλων μικρῶν ἐστὶ πόνων ὄνιον. Forte non alibi lectum Musonii dictum nobis egregium servavit Gellius Noct. Att. XVI. 1. Ἄν τι πράξης καλὸν μετὰ πόνου, ὃ μὲν πόσος οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει: apte quadrant ista Herodoteis, VALCK.

13. θεῶν τὰ ἴσα νεμόντων) Recurret simili in negotio c. 109. Diversius abit de officiorum iustis vicibus hoc Alcibiadis τὰ ἴσα νέμων, τὰ ὅμοια ἀνταξιούτω, Thucyd. VI. 16. Porro πολλὸν ἐλασσωσέσθαι [lin. 15.] nihil pravi habere, indicatum ad lib. V. 35. WESS.

15. ἐλασσωθήσεσθαι) Nisi Codices etiam alii concinerent Med. revocarem ἐλασσωσέσθαι. Mos veterum, quibus praeivit Herodotus, pro passivis interdum adhibentium futura media, et ab aliis fuit adfirmatus, et luculentis exemplis a Io. Piersono ad Moer. [p. 13. et 367.] VALCK.

CAP. XII. 3. Quod hic legitur, ἀνάντων ἐκαστοτε ἐπὶ κέρως (ut et cap. 14.) τὰς νέας, id est, ἀλλήλαις ἀκολουθούσας: id Thucydidi semper, ut puto, dicitur et Xenophonti ἐπὶ κέρως. Apud illum πλεῖσαι naves dicuntur ἐπὶ κέρως, lib. VI. c. 32. et 50. VIII. 104. Ἀναχθέντας ἐπὶ κέρως habet Xenoph. Ἑλλ. I. p. 264, 44. et huius Herodoti simillimo loco VI. p. 343, 34. ubi Dionysii providentiam aemulatus Iphicrates exercendi gratia ἐπὶ κέρως ἦγε. [et opponuntur ibi ἐπὶ κέρως ἄγειν (τὰς νῆας,) et ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν.] Vid. Grammius ad Schol. in Thucyd. p. 653. et Davis. ad Max. Tyr. [Dissert. XII. sect. 3.] p. 540. VALCK. — De formulâ ἐπὶ κέρως, quae Herodoto ἐπὶ κέρως est, conferri possunt quae ad Athen. XIII. 568. e. notavimus. Quae autem continua longa serie, alia post aliam, incedunt naves; caedem levī facta conversione eodem longo ordine stant alia iuxta aliam; ut apud Thucyd. VIII. 104. Atque ita apud Athen. XIII. 568. e. et f. et p. 569. b. puellae ἐφεξῆς ἐπὶ κέρως τεταγμέναι sunt longa serie alia iuxta aliam stantes. Qui apud Nostrum (mox c. 14, 2.) ἀντανῆγον τὰς νέας ἐπὶ κέρως, eos

mox navibus leviter conversis ex adverso navium hostilium stetisse intelligitur. Hoc loco, in quo versamur, Dionysius, ἀνάγων ἐπὶ κέρας τὰς νέας, binis longis ordinibus eduxisse naves videtur; quae, postquam in altum sunt evectae, levi facta utrimque conversione frontem fronti oppositam habebant: quo facto remiges in illo decursionis nauticae genere, qui διέκπλους vocatur, exercebantur; de quo consuli possunt Schol. ad *Thucyd.* I. 49. et quae ex *Ernesti* Indice graecitatis Polybianae in nostrum *Lexicon Polyb.* p. 158. transtulimus. Apud *Xenophontem* Ἑλλήν. I. 6, 22. Athenienses ad Arginusas aciem ita instruxerunt ut plures navium ordines alius post alium starent, (nempe non ἐπὶ κέρας, sed quod idem *Xenoph.* lib. VI. c. 2, 18. ἐπὶ φάλαγγος dicit,) ne τῷ διέκπλῳ hostium daretur locus. S.

7. δι' ἡμέρας) Reddi hoc non debebat quotidie; sed per totum diem, pro δι' ἡμέρας ὅλης. *Herodoto* quoque scribitur δι' ἡμέρας, I. 97. II. 173. et VII. 210. Semel tantum recte cepit *Valla*. Apud *Athen.* IV. p. 168. c. ait *Amphis*, Πίνουσι ἐκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας. Apud eundem lib. X. p. 417. c. *Eubulus*, ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθλὴν δι' ἡμέρας: et lib. XI. p. 463. B. *Ion Chius*, ἴτω διὰ νυκτὸς αἰοδῇ. Similiter adhibentur διὰ βίου, δι' ἐνιαυτοῦ, δι' ἔτους. *Hesych.* Δι' ἔτους, δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Attigit hunc usum *Casaubon.* in *Athen.* VII. c. 1. [*Animadvers.* T. IV. nuperae edit. p. 12.] *VALCK.* — Quod [lin. 5.] ait καὶ τοὺς ἐπιβοῦτας ὀπλίσεις, commode *Schneiderus* in *Lexic. crit.* ὀπλίζειν h. l. intelligit exercere in armis. S.

9. τετρυμμένοι) Multum ab huius efficacia τετρυμμένοι *Arch.* abest. Vide I. 22. II. 129. *Appianus* *Bell. Civ.* II. [c. 30.] p. 735. καὶ ἰσχυρίζοντο -- τὴν στρατιὰν τοῦ Καίσαρος τετρυμμένην τε πόνῳ καὶ χρόνῳ: in quo tamen et *Polybio* saepiuscule τετρυμμένος et τετρυμμένος, ubi non oportuerat. [Loca vide in *Lexico* nostro *Polybiano* et in *Indice Graecitatis Appianeae* indicata.] Iam τίνα δαιμόνων παραβάντες [lin. 11.] ex poeta, Quo numine laeso, recte *Portus*; convenitque *Heliodori* extr. lib. VII. *Aeth.* ἡμὸι μελήσει ταῦτα καὶ ὄρκοις καὶ θεοῖς, τοῖς παραβαθεῖσι. *WESS.*

11. τὰδ' ἀναπίμπλαμεν) Imitatus *Pausan.* ἐν ᾄδῳ, inquit, κακὰ ἀναπίμπλησιν, lib. X. [c. 28.] p. 867. Mox, ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου, [lin. 12.] supra fuit illustratum ad-

III. c. 155. In seqq. ἐπιτρέψαντες ἡμίας τῶν τούτων ἔχομεν, [lin. 14.] *Vallae* non intellectum, ponitur pro ἐπιτρέψαμεν ἡμίας: ut I. 28. τοὺς σὺ δουλώσας ἔχεις: I. 37. ἀποκλήσας ἔχεις: et aliquoties alibi. Similem usum attigi ad III. 87. VALCK.

CAP. XIII. 2 seqq. παρ' Αἰάκειος τοῦ Συλοσῶντος etc.)

Nullum hic desideramus supplementum, ubi aptissime singula ad se invicem respondent: παρ' Αἰάκειος -- κείνους --- ἰδίοντο τοὺς λόγους: his ad evitandam obscuritatem more suo quaedam interiecit. [Ante κείνους l. 3. rectius delebitur comma, quod e superioribus editt. adhaesit.] Quod sequitur κατεφαίνετο, [lin. 7.] alibi neminem offenderet; sed, si variant Codices, scribi commode poterit: ἅμα δὲ καὶ ἰφαίνετό (vel καὶ κατεφαίνετό) σφι εἶναι ἀδύνατα, τὰ βασιλῆος πρῆγματα ὑπερβαλίσθαι: sicuti scripsit de Aristagora V. 124. πρὸς δὲ οἱ καὶ ἀδύνατα ἰφαίνετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλέσθαι. Pro ἀδύνατον, ἀδύνατα ponere solent Herod. et Thucyd. atque hoc nostro quoque cap. praebet margo Steph. [et codd. nonnulli.] Tum Samii praeterea dicuntur [lin. 9 seq.] εὐπιστάμενοι, ὡς εἰ καὶ τὸ παρὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον, ἀλλὸ σφι παρίσται πενταπλήσιον: in his leniter corrigendum censeo τοῦ Δαρεῖου: opponuntur τὸ παρὸν τοῦ Δαρεῖου ναυτικόν, et τὸ παρὸν: infelix prostat viri docti tentamen. Intelligebant facile perspicaciores, si forte nunc de Persis victoriam reportarent, illam non finem, sed causam maioris belli fore, quod suos postea docuit Themistocles apud Iustin. II. 12. [τοῦ Δαρεῖου tenui, a Schaefero et Borh. ex Reiskii et Valck. coniect. adscitum.] Poterat et τὸ Δαρεῖου scribi. In Var. Lect. monere debueram, τὸν Δαρεῖον legi in superioribus edd. omnibus et msstis, quoad quidem novimus. *Vallae* tamen latina praesentem Darii classem habent.] Samii tandem, videntes Ionas [lin. 12 seq.] ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς, ἐν κέρδει ἐποιεῦντο περιποιῆσαι τὰ τι ἰσὰ τὰ σφέτερα καὶ τὰ ἴδια. Miror cur τὰ ἰσὰ τὰ σφέτερα potius scripserit, quam τὰ σφέτερα ἴδια: his alibi dixit τὰ ἰσὰ καὶ τὰ ἴδια. [At percommode τὰ σφετ. tam ad τὰ ἰσὰ quam ad τὰ ἴδια refertur.] Ex codd. restituetur ἀρνευμένους: vid. Wess. Diss. Herod. p. 187. Ne illud quidem spreverim, quod, *Vallae* lectum, margo praebet Steph. ὁ δὲ Αἰάκης, παρ' οὗ τούς λόγους ἰδίοντο [lin. 15.] οἱ Σάμιοι, παῖς μὲν ἦν Συλοσῶν-

τος τοῦ Αλάκτος. De illo vid. ad lib. III. c. 139. VALCK.

5. οἱ Σάμιοι) Haec duo si nusquam essent, uti post pauca [lin. 15.] in quibusdam Codicibus nimia liberalitate [immo vero satis opportune] sunt addita, scribereturque ὀρίοντες ὧν ἅμα μὲν etc. tum ἰδέοντο, ἅμα δὲ κατεΦ., scabrum omne orationi deficeret. Ego tamen contra tabulas nihil innovo: inserta οἱ Σάμιοι ὧν cursum sermonis turbarunt nonnihil, desideraruntque deinceps τοὺς λόγους. Nunc ἀνακόλουθον quoddam. [ab Herodoti quidem stylo non abhorrens.] Mox quoque [lin. 7. et 9.] κατεΦαίνεται ὅφει, et εὖ τε ἐκπνέμενοι, structuram dant haud omnibus communem, Nostro non insolitam. Vide supra, I. 19. WESS.

9 seq. εἰ καὶ τὸ παρεὶν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον) Arbitror τὸν Δαρεῖον hinc amoliendum, adscitum fortasse ex lib. V. 124. ἀδύνατα ἐφαίνετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλίσθαι: aliorum certe si ierit, nihil amplius inpediti: idem ut Pavius consequeretur, ὑπερβάλοιτο τὸν Δαρεῖον scripsit, praesentem Graecorum classem, Darium superatutam, intelligens: at πενταπλήσιον, continuo succedens, Persicam sibi classem postulat, quintuplo maiorem, si qua Graeci victores abiissent, adfuturam. Lenior Reiskii ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τοῦ Δαρεῖου medicina. WESS. — Confer superiorem Valckenarii adnotationem. S.

12. ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς) Frequens οὐ βουλομένους vim legitimo fecit, cui vindicias non negavi. Ἀρνεῖσθαι et οὐ βούλεσθαι saepe tantundem valere, nemo ignorat: inde glossae origo. Ἀπαρνεύμενον ποιέειν offerent schedae lib. VI. 69. Euripidesque, καὶ νῦν γε Φημί, κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τέκνον Electr. vs. 1057. Alia, olim producta, nunc non moror, consensione Cl. Wassei Indic. Thucydid. voce Κέρδος contentus. De Aeace et Sylosonte [lin. 15.] vide lib. III. 139. WESS.

CAP. XIV. [2. ἀνῆγον -- τὰς νέας ἐπὶ κέρους) Vide ad cap. 12, 3. notata. S.]

9. πλὴν ἑνδεκα κερῶν) Fallunt libri δέκα exhibentes, arguunturque Pausaniae verbis lib. VII. 10. ἐπὶ μὲν γε Δαρείου -- Σαμίων, πλὴν ἑνὸς τε καὶ δέκα ἀνδρῶν, τῶν ἄλλων τριηράρχων τὸ ναυτικὸν τῶν Ἰώνων προδόντων. Undecim enim viri, [quos dicit Pausan.] totidem sunt navium praefecti. Quod deinceps in codicibus ἑδέκαε, [pro ἑδωκε, lin. 11.] si καὶ σφέας

τῷ κοινῷ τῶν Σαμ. ἐδόκει legeretur et alia novam induerent formam, arripi posset: quam equidem novandi audaciam aversor. WESS.

CAP. XV. 8. μετ' ὀλίγων συμμαχῶν μεμουνωμένοι) Tale Thucydidis μονωθεὶς μετ' ὀλίγων τῶν ξυδιαβάτων lib. VI. 101. nec Iosephi diversum in Histor. Vitae c. 18., nequaquam ab Abreselio neglectum, quem ad Aeschyli Pers. vs. 736. inspicie. WESS.

CAP. XVI. 7. ἐόντων τῇσι γυναιξὶ αὐτ. Θεσμοφορίων) Varias enumerans gentes Io. Meursius, quibus hoc festum fuerit muliebre, Ephesios omisit et Agrigentinos. Vide Polyae. V. 1, 1. In proximis, [lin. 9.] quam elisit vicina, vox οὐδὲν ex Arch. et Valla potuerat revocari: οὔτε προακηκοότες ὅπως εἶχε περὶ τῶν Χίων οὐδὲν, ἰδόντες τε etc. VALCK. — Qui ex Arch. περὶ τῶν Χίων οὐδὲν malunt, fidem Th. Galei sequuntur, sed fallacem: nam οὐδὲν schedae istae ignorant. Bene vero [lin. 8.] ὡς εἶχε Cl. Gronov. ad Arriani Exp. Alex. lib. I. 14. dudum tuitus est. WESS.

CAP. XVII. 5. γαύλους δὲ ἐνθαῦτα καταδύσας) Non displiceret καταλύσας, si naves exsolutas et dimissas indicare posset: comoda tum acceptae pecuniae mentio. Vtrum καταλύσας scribarum lapsui debetur, qualis illis in verbis saepe obviis, atque ad Diodorum XIV. 49. notatus, Dionysius Phocaeensis sive navigia illa merserit, seu fregit et exarmarit, (utrumque enim καταδύειν ambitu suo complectitur, indice Suida ex Scholiis ad Thucydid. I. 54.) neutrum absolvisse videtur, nisi egesta prius pecunia et interversa. Aliud qui hic venantur, nimium suspicaces sunt. WESS. — Nempe καταρτύσας corrigendum Reiskius censuerat. S.

Ibid. γαύλους -- καταδύσας) Vitiosa codicis est Arch. lectio καταλύσας: qualis obtinet et apud Diodor. Sic. T. I. p. 426, 53. emendata a Clar. Wesseling. Recte apud eundem legitur p. 480, 80. πολλὰς μὲν τῶν νεῶν κατέδυσεν: conf. p. 511, 30. 549, 60. et 550, 80. ubi distinguuntur ista duo, τριήρεις κατέδυσαν, et ἀχρήστους ἐποίησαν: prius eidem dicitur καταβυθίσαι T. II. p. 29, 50. Καταδύσσαι νῆας praeter ceteros frequentat Herodotus, γαύλους Φοινικίους etiam alibi comemorans; vid. Clar. Alberti ad Hesych. in voc. Γαῦλοι. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

K

CAP. XVIII [4. κατ' ἀκρης) Nota formula, Homero etiam et Thucydidi frequentata. Proprie, inde a summo vertice, a capite, ab arce; de urbe penitus omni ex parte capta et expugnata: „cum enim caput et summitas „oppidi occupata est, (sic perspecte *Sylburg.* ad *Etymolog.* p. 494, 36.) de ceteris parum laboratur.“ Ista formulae origo manifeste respicitur apud Nostrum VI. 82, 14. Imperitorum Grammaticorum inventum est, κατ' ἀκρης vel κατ' ἀκρας idem ac κατὰ κράτος sonare. Conf. *Heynii* *Observ.* ad *Iliad.* N'. 772. Mox lin. 6. ὥστε συμπεσεῖν τὸ πάθος etc. proprie, ut, quod accidit urbi, coinciderit, congruerit cum oraculi responso, in illam edito. S.]

CAP. XIX. 4. τὴν δὲ παρενθήκην) Male in *Arch.* divellitur. *Phrynichus*, Ἐνθήκη τὸ μὲν παρενθήκη, ὅπως ὑπὸ Ἡροδότου εἴρηται, ὕστερον ὀψόμεθα: cuius promissi in *Eclogis* nulla nunc, nisi aberravi, vestigia. Est in *Musa* I. 186. VII. 5. et 171. et *Plutarcho* ex imitatione, ὁ δὲ παρενθήκην λόγου τὸ βλασφημεῖν --- ποιούμενος. Prave παραθήκην editur *Malign.* p. 855. v. Rectius *Aristides* T. II. p. 124. eiusque *Scholias* *Oraculum Argivis editum* infra refertur c. 77. **WESS.**

11. νηοῦ δ' ἡμετέρου Διδύμοις) *Pinxi* *Διδύμοις*, [maiusculâ literâ initio vocis] uti par erat: nomen enim proprium, et loco ἐν Διδύμοις, sicuti brevi post. *Sophocles* τὸν Ἀβαιτὶ ναόν, *Oed. Tyr.* vs. 919. ad eundem posuit modum. Interpretis, erit aliis delubri cura gemellis, mutata sunt. De *Persis* *crinitis* [κομήταις, lin. 10. et 14.] post *Brisson.* docte *Sam. Bochartus*, *Hieroz.* Part. I. lib. III. 9. p. 816. **WESS.**

15. ἱερὸν δὲ τὸ ἐν Διδύμοις ὁ νηὸς τε) Sic aliquoties apud *Herod.* ἱερὸν et νηὸς distinguuntur. *Thucyd.* V. c. 18. τὸ δ' ἱερὸν καὶ τὸν νεῶν τὸν ἐν Δελφοῖς. In talibus veluti pars totius templi, τοῦ ἱεροῦ, consideratur ὁ ναὸς, et cella sive *Dei sedes* per τὸν ναόν est intelligenda, atque id ipsum, quod vocant σηκόν. Huc pertinet minus intellecta, quam tradit *Ammonius*, [p. 96.] vocum ναὸς et σηκός differentia, Poëtis certe non observata. *Pollux* excitat e tragoedia deperdita, ἀγνόν εἰς σηκόν θεοῦ: ubi locus ἐνθα καθιδρύομεν (τοὺς θεοὺς) Σηκός dicitur: *Eurip.* *Rhes.* vs. 501. εἰς Ἀθάνας σηκὸν ἐννευχες μολῶν Κλέφας ἀγαλμα. *Lucian.* in *Amor.* T. II. p. 412. Δόξαν οὖν ἔλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν: ante

dixerat, εἶπω τοῦ νεῷ παρήμεν. In Excerptis ex Diodoro T. II. p. 568. τὸ περὶ Δωδώνην μαντιῶν συλήσας, ἐνέπρησε τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σπηκοῦ: dici quoque potuisset πλὴν τοῦ ναοῦ. Idem dixit T. I. p. 18. ἰδρύσασθαι ἱερὸν -- καὶ ναοὺς χρυσοῦ: δύο: aureas istas aediculas templum, ni fallor, complectebatur. *Lesbonax* in *Protrept.* p. 170, 57. ἱερὰ -- κοσμήσαντες ναοῖς καὶ βωμοῖς καὶ ἀγάλμασι. Similiter apud *Herod.* IV. c. 108. ἱερὰ memorantur κατεσκευασμένα ἀγάλμασι τε καὶ βωμοῖσι καὶ νηοῖσι: et legitur lib. II. c. 170. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηναίης, ὅπισθε τοῦ νηοῦ. Nonnulla dedit *Clar. Duker.* ad *Thucyd.* p. 291, *Miror* adeo quod legitur apud *Philostr.* Vit. *Apoll.* II. 20. νεῶν πρὸ τοῦ τείχους ἰδεῖν Φασιν, --- καὶ κατεσκευάσθαι τι ἱερὸν ἐν αὐτῷ. *VALCK.* — Ἱερὸν, latiore sensu, (sicut *τέμενος*) tota intelligitur area deo consecrata simul cum aedibus sacris in illa exstructis. Ναός est aedes deo sacrata: a qua quum h. l. distinguatur oraculum, (exserte enim dicit ὁ νηός τε καὶ τὸ χρηστήριον,) intelligendum χρηστήριον fuerit interior aedis pars, cella et dei sedes, ubi responsa deus edebat. S.

16. συλθέντα ἐνἐπίμπατο) Variis locis *Strabo* a *Xerxe* incensum spoliatumque, *Branchidis* adiutoribus, oraculum perhibet; *Callisthenem*, opinor, in *Gestis Alexandri* rebus secutus, *Geogr.* lib. XVII. p. 1168. et XIV. p. 941. [p. 814. et 634. ed. *Cas.*] *Curtii* eodem tendit narratio lib. VII. 5. et *Aeliani* apud *Suid.* in *Βραγχίδαί.* Quid illis fiet, verax si auctor *Herodotus*? *WESS.*

17. πολλάκις μνήμην --- ἐποιησάμην) Lib. I. c. 92. II. 159. Ceterum causam excidii *Milesiorum Histiae* soli *Pausanias* imputat lib. X. p. 882. ἐς τελέαν ἀπώλειαν ὤλισθον --- *Μιλήσιοι*, διὰ τὸ ἐς τὰς ἐπιθυμίας Ἑστιαίου πρόχειρον, καὶ ἔρωτα ἄλλοτε μὲν τῆς ἐν Ἠδωνοῖς πόλεως, τότε δὲ εἶναι *Δαρείου* σύμβουλον, ἄλλοτε δὲ ἐπανάκειν ἐς Ἰωνίαν: quae, sic distinguenda, non bene cepit interpretes. Rectius dixisset *Pausanias* διὰ τὰν Ἑστιαίου ἀπόστασιν, sive, ut *Tzetzes* *Chil.* VII. vs. 992. Δι' Ἱστιαίου Μίλητον ἐπόρθησαν οἱ Πέρσαι. *VALCK.*

CAP. XX. 4. ἐν Ἀμπε πόλι; De urbe Ἀμπε, quam ad sinum Persicum sitam *Milesii* *Darius* dedit incolendam, sit-ne eadem quae dicitur Ὠπιδίς lib. I. c. 189. nec-ne, docebit ὁ πάνν. *VALCK.* — Conspirant prorsus egregie *Codd.* in urbis nomine: *Apostolius* tamen *Cent.* XV. 59. περὶ τινα πέλιν Ἀμπε. Quam autem comparandam *Gronovius* ex

lib. I. 189. monet Ὠπιν, ea in maculae suspicione nulla sedem illa habuit ad Tigrim, in Persicum sinum semet mersurum, apud Strabon. XVI. p. 1074. [p. 739. ed. Cas.] Arrian. Exp. Alex. VII. 8. Audiatur Noster, ὁ δὲ Tigris παρά Ὠπιν πόλιν μέων ἐς τὴν Ἐρυθρὴν θάλασσαν ἐκδιδόι: quibus eadem ferme, quae hic de Ampe, nec omnino tamen. Ampe locatur ad sinum eiusque primordia, Opis nusquam. Tigris, si haec in dextra eius ripa, illa in sinistra fuerit, aut contra, potuit utramque praeterlabi atque ita in mare se Rubrum infundere. Ampen memini ab aliis silentio premi, quod tantae Msstorum consensioni non officit. Berkelio vero lapsum ad Stephani Ἀμπη condono. WESS.

[Ibid. Τίγρης. Alibi Τίγρις scripsi cum Schaeff.: vide Adnot. ad V. 52, 22. Hic ex eiusdem Schaeferi ed. 1. et 2. altera adhaesit scriptura, quam et alii omnes et editi et scripti (quod quidem sciam) libri h. l. tenent. S.]

7. τὰ δὲ Ὑπεράκρια) Attigit Eustath. in Od. l. p. 365, 50. Ἡρόδοτος τὰς ἀκρίας Ἀκρια οὐδετέρως φησὶν ἐν τῷ, οἱ μὲν εἶχον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πεδίον, τὰ δ' ὑπεράκρια ἔδωσαν Καρσί. Attici Herodoto quoque Ὑπεράκριοι lib. I. c. 59. qui plerisque dicuntur Δάκριοι, oppositi τοῖς Πεδιαίοις et τοῖς Παραλίοις. Errorem Diog. Laërt. I. 58. (ubi scribi quoque debebat Πεδιαίων) Marshamus iam correxit. Vid. Meursii Pisistr. c. 3. VALCK.

CAP. XXI. 2. οἱ Λάον τε καὶ Σκίδρον εἰκεον) Laum Lucaniae, Sybaritarum coloniam, signavit Strabo lib. VI. p. 388.; cui Scidrus vicina fortasse fuit, Stephano Byz. nota, ignota aliis: utramque Alex. Symm. Mazochius Collectaneo I. ad Tab. Heracleenses p. 503. examinavit. Ἀπιστερημένοι Sybaritas, urbis possessione privatos, spectat, ut quisque animadvertit: ἀπιστερημένοις non indigemus. Ἡβηδὸν quod deinceps, optime Tan. Faber, Hemsterhusius, Lamb. Bos, Viri praeclari, declaraverunt ad Luciani Timon. c. 37. WESS.

7. ἀλλήλησι ἐξεινώθησαν) Amicitiae et mutui hospitii originem Athenaeus lib. XII. p. 519. c. hanc ex Timaeo descripsit: Ἐφέρουν δ' οἱ Συβαεῖται καὶ ἱμάτια Μιλησίων ἐρίων πεποιημένα· ἀφ' ὧν δὴ καὶ Φιλίαι ταῖς πόλεσιν ἐγένοντο, ὥς δ' Τιμαῖος ἰστορεῖ. Ex lanae itaque Milesiae usu et eius commercio illa hospitalis familiaritas Sybaritis Milesiisque; quae quidem Timaei significatio memoriam refricat legis Zaleuci, ἱμάτιον ἰσομιλήσιον maribus honestis prohibentis, et

animadversionis Bentleianae, vocabulum istud proscribentis, inque sophistas fraudatores ablegantis, Diss. de Epist. Phalar. p. 350., me paene in partes abducto ad Diodori lib. XII. 21. ubi ea lex. Verum Herodoto et Timaeo si sua fides, pars eius observationis corrueat. Potuit profecto Zaleucus, sive aetate Pythagoram brevi anteverterit, quo superstite Sybaris a Crotoniatis pessum data fuit, luxu dudum perdita, seu eius fuerit discipulus, potuit, inquam, de Sybaritarum mollitie vestibusque ex lana Milesia inaudire, et Locrensibus, non longe remotis, ἱμάτια ἱσομύλητα, quippe hominum effeminatorum, prohibere. Alia in Bentleium nuper W. Warburton Legat. Mosaicae lib. II. sect. 3. WESS.

11. ἐς δ' αὖτις τὴν ἐπεσε τὸ θέντρον) Gloria instauratae lectionis debetur Gronovio ex schedis Medic., quibus plures adstipulantur. Eadem olim in Longino sect. 24., nec latuit Tollium, quamquam menda in eo pertinax, monente Zach. Pearce. Multam Phrynicho Athenis irrogatam, eiusdemque Μιλῆτου ἄλωσιν viri doctissimi ad Aelian. Var. XIII. 17. illustrarunt, praeterque ceteros R. Bentleius de Epist. Phalar. p. 256. etc. WESS. — Longini codices tametsi diversissimam hinc lectionem exhibeant, mihi quoque Herodotea scripsisse videtur Longinus prout vulgavit ex Med. Gronovius. Satis istam adfirmat lectionem exemplum vicinum ex Demosthene (p. 136, 29.) petatum, ἡ Πελοπόννησος ἅπαντα διιστῆκε. Quid Athenis evenierit Phrynicho, qui praeter Herod. tradiderint, advocantur ad Aeliani Var. XIII. 17. VALCK.

CAP. XXII. 1. Σαυλὼν δὲ τοῖσι τὴν ἔχουσι) Hoc saltem opinor liquere, quales plebi passim opponuntur, Samiorum ditiores designari. Divites saepe quidem, Tragicis praesertim dicuntur ἔχοντες: aliis plene τὰ χρήματα, vel τὰς οὐσίας ἔχοντες, vel τὰ κτήματα. Diodorus Synop. apud Athen. VI. p. 239. E. τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας ἔχοντας οὐσίας: quibus mendose [olim] scriptis abusi sunt S. Petit. et ill. Ez. Spanhem. Mantinensium οἱ ἔχοντες τὰς οὐσίας memorantur Xenophonti Ἑλλ. V. p. 323, 27. Apud Pausan. III. p. 223. Xenias Eleus ἐπ' ἀνέστη τῷ δήμῳ σὺν τοῖς τὰ χρήματα ἔχουσι. Tales ἐχεκτίανοι sunt Rhiano Stobaei p. 54, 11. κτηματοῖσι Polybio, Diodoro, aliisque. Sed hoc sensu nusquam

alibi legere me memini τὶ ἔχοντας: nusquam etiam, quantum recordeor, *Herodoto divites vocantur ἔχοντες*. Suspicionem itaque vocem hic latere Herodoteam, et, pro τοῖσι τι ἔχουσιν, scribendum τοῖσι παχείσι. Samiorum adeoque dicerentur οἱ παχείς, ut lib. V. c. 30. ἐξ Νάξου ἔφυγον ἄνδρες τῶν παχέων ὑπὸ τοῦ δήμου: V. 77. οἱ παχείς τῶν Χαλκιδίων: VI. 91. Αἰγινήτιων οἱ παχείς: et VII. 56. Attigerunt usum *Herodoti Pollux* III. 109. *Portus, Des. Herald. ad Martial.* IX. ep. 33. *Küster. ad Aristoph.* Eq. 1136. et *G. Raphei. in Psalm.* xxii, 30. Per *Atticos* si plebem Atticam significari voluit *Suidas* [voc. Παχῆς], hos equidem crediderim τοὺς πλουσίους dixisse παχείς, non elegantiores Atticos; nam praeterquam in comedia vix invenietur apud Atticos hoc sensu παχύς. *Aristoph.* et alibi et in *Pace* vs. 638. Τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχῆς καὶ πλουσίους. Samiorum autem οἱ παχείς propria velut adpellatione dicebantur Γαμέροι, sive Γεωμέροι, divites et agrorum possessores. *Plutarch.* in *Quaest. Gr.* p. 303. E. de Samiis agens, τῶν γεωμέρων, inquit, ἔχόντων τὴν πολιτείαν: ap. *Thucyd.* VIII. c. 21. Samiorum ὁ δῆμος remp. gerebat, καὶ τοῖς γεωμέροις μετεδίδσαν - - - οὐδενός. conf. c. 73. et *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 269, 10. Notiores Syracusanorum sunt Γαμέροι ex ipso quoque *Herod.* VII. 155. *Hesychio* interprete, οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες, ab agrorum censu rempublicam administrantes. De his Syracusanorum optimatibus erudite notavit *H. Vales.* in *Excerpta ex Diod. Sic.* p. 549. VALCK. — Quod si τοῖσι τι ἔχουσι minus placebat, coniectare licuerat nude τοῖσι ἔχουσι scripsisse auctorem, (collatis quae ad *Matth.* XIII. 12. quum ab aliis, tum a *Wetstenio* congesta sunt;) vocolam τι autem e scholio accessisse. S.

11. πρὸς δὲ Τυρσηνὴν τετραμμένη τῆς Σικελίης) *Cl. de Pauw* τῆς Ἰταλίας, in qua utique Tyrrhenia. Ut nunc Latina habent, considerata verba, τῆς δὲ Σικελίης πρὸς Τυρ. τετραμμένη. *Calactam* Siciliae *Diodorus* XII. 8. descripsit. WESS. — τετραμμένης corrigebat *Reiskius*. Nam „e vulgata, inquit, exiret, Tyrrheniam esse partem Siciliae.“ Ambigua quodammodo videri utique poterat vulgata scriptura: verumtamen Tyrrheniam nemo in Sicilia erat quaesiturus. Quod paulo ante dixerat, ἔστι μὲν Σικελῶν, id ambiguum erat: potuit enim *Siculorum* esse ea ora,

nec tamen in ipsa Sicilia esse: itaque, postquam dixit, πρὸς δὲ Τυρσηνὴν τετραμμένην (ἀκτὴ), adiicit τῆς Σικελίης, quo declaratur esse ipsius Siciliae oram. S.

CAP. XXIII. 2. ἐγένοντο ἐν Λακκοῖσι) Non erat, cur a Codd. dissentirem. [vide Var. Lect.] Scythae, Zancleorum monarchi, [lin. 4.] memorabile nomen in Aeliano Var. VIII. 17. ubi cel. Perizonius non alium arbitratur ac Scythen, Coorum tyrannum; cuius filius Cadmus, posita hereditaria tyrannide, socium se Samiis addidit, Zancлам occupantibus; quae mihi quidem observatio videtur speciosior, quam verior. Obstat enim rei et temporis ordo. Conf. lib. VII. 163. etc. WESS.

6. τότε ἰὼν διάφορος) Pristinum ὅτε clar. Reiskius ἔρε esse voluit; bene, nī Msstorum potior esset scriptura. Iram Anaxilai in Zancleas etiam Pausanias memoravit lib. IV. 23. in tyranni Regini aetate insignite aberrans, sicuti post Ph. Cluverium Sicil. Ant. lib. I. p. 85. copiosius Ez. Spanhemius Diss. VIII. de Num. Praest. p. 554. demonstravit. WESS.

CAP. XXIV. 2. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Omissae sunt in Med. Cod. voces ἐκ τῆς. Aut in suo codice mendose legit Aelianus Ἰνυκῖνος, aut erravit, quod suspicatur Perizonius, praecedentium immemor, Var. Hist. VIII. cap. 17. quo de Scythe hīc tradita denarravit verbis etiam Herodoti plerisque servatis. In Herod. legisse videtur Steph. Byz. [c. 23, 18.] ἰς Ἰνυκα πόλιν et [h. l.] ἐκ τῆς Ἰνυκος: ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Ἰνυκον dixerunt alii: Cluverio Sic. Antiq. I. p. 230. omīssa miror Platonis ex Hippia Mai. loca: p. 282. E. gloriatur Hippias, quantum brevi tempore confecerit pecuniae ἰξ ἐνός γε χαρῖου πάνν μικροῦ Ἰνυκοῦ. ἐν Ἰνυκῷ legitur ibid. p. 284. B. Ridens Sophistae stultitiam Socrates p. 283. c. τοὺς μὲν Ἰνυκῖνων, inquit, υἱεῖς εἰδός τε ἥσθα ἀμείνους ποιῆσαι. Philostrate. in Hippia p. 495. παρῆλθε καὶ εἰς τὴν Ἰνυκον ὑπὲρ χρημάτων, τὸ δὲ πολύχνηον τοῦτο Σικελικόν: proxime ibi sequentibus vitium inest, quod ex Hippia forte tolli poterit Platonis. VALCK. — In Var. Lect. monere oblitus sum, in ed. Wess. quidem et superioribus, ut et plerisque in msstis, Ἰνυκος hīc legi; codicem Arch. vero et Vallam Ἰνύκον praeferre, quos nos cum Schaef. et Borh. sumus secuti S.

Ibid. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Mihi certum videtur codicis Arch.

et *Vallae* ἐκ τῆς Ἰνύκου: ita supra: [c. 23, 18. ubi in ἔ
Ἰνυκον consentiunt omnes:] ita *Plato* Hipp. Maior. p. 282.
et *Philostratus* Vit. Sophist. I. p. 495. in quo, τὸ δὲ πολίχ-
νιον τοῦτο Σικελοὶ εἰσι, οὗς ὁ Πλάτων etc. scripserim: quem-
admodum Epist. 33. p. 627. ἡ δὲ Παβεννα Ἰταλοί. Neque hic
obliviscor *Steph. Byz.*, Ἡρόδοτος δὲ, scribentis in Ἰνυκτον,
Ἰνυκτος αὐτὴν φησι, ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Voluit Ἰνυκος, quod addi-
tum Ἰνυξ postulat. Iungitur porro, εἵκει δὲ ἐσφάλλαι, error
autem videtur, scripturae videlicet in Codice, quo uteba-
tur, *Herodoti*. Trahuntur aliorum ea, nulla (quae et
Cl. de Pauw opinio) necessitate. Bonum proin ἀπὸ τῆς Ἰνύ-
κου, si τῆς Ἰνυκος erroneum. Illud autem *Arch.* ἐκ ταύτης πῆρ
ἦν, etsi illauidabile, silentio non est praetermittendum,
siquidem suo id in libro *Aelianus* invenisse videtur: ne-
que enim aliunde, cum reliqua hinc sumpserit, Σκύθης
eius ὁ Ἰνυκῖνος venit Var. VIII. 17. Alia cel. *Iac. Perizonius*.
WESS.

10. ἀπονῆτι - - περιβεβλέατο) Servo hoc, non spretu-
rus περιβεβλέατο, modo sic schedae scriptitassent. [Vide *Var.*
Lect.] Atque ita quidem Samii *Zanclem* Siciliae, sive Mes-
senen, sine gravi labore sibi occuparunt, in breve tamen
tempus. *Anaxilaus* enim eosdem οὐ πολλῷ ὕστερον urbis
possessione evertit, *Thucydide* lib. VI. 5. teste. WESS.

CAP. XXV. [6. τῶν ἐν τῇ ναυμαχίῃ. Nil mutant li-
bri: malim vero cum *Reiskio* τὴν ἐν τῇ ναυμ. sc. ἔκλειπιν. S.]

8. τὰς μὲν ἐβελοντὴν) Requiritur vocula videtur, quae con-
nectat ista cum praecedentibus, a syllaba forte praecedenti
absorpta: καὶ τὰς μὲν ἐβελοντὴν τῶν πόλεων ὑποκυψάσας, τὰς
δὲ ἀνάγκη προσπαύοντο. In his optime vir *Clar.* vocem resti-
tuit *Herodoteam* ἐβελοντὴν, quam, si per librarios licuisset,
saepius forsitan legeremus, et V. 104. ubi variant *Codd.*
Errat Galeus ad lib. I. c. 3. neque enim Graecis ἐβελοντός
magis fuit in usu quam ἀκοντός. Apud *Suidam* in Ἐβελον-
τῇ, tertio *Polybii* loco, ἐπέλεξε τοῦ στρατεύματος ἐβελοντὴν τοὺς
ἀρίστους, accuratissimo *Thucydidis* more scribi quoque po-
tuisset ἐβελοντῶν. VALCK.

CAP. XXVI. 10. ἐκ πολίχνης τῆς Χίων) Arbitror
Πολίχνης oppidi proprium esse titulum in Chiorum in-
sula. Tales Πολίχνη Troadis et Cretae apud *Ethnicogra-*
phum, et Πολίχνα Siciliae in *Diodori* XIII. 7. WESS.

CAP. XXVII. [1. Φιλέει δὲ προσημαίνειν) Potest impersonaliter positum intelligi verbum προσημαίνειν: possis vero etiam ὁ θεὸς coll. l. 9. subintelligere. In bello σημαίνει, scil. ἡ σάλπιγξ, signum datur tubā. S.]

2. ἡ πόλις ἡ ἔθνεϊ multorum praesidio protegitur, iniuriā eiecta prior particula. Mox ὑπολαβὼν [lin. 6.] belle Gronov. non dissentiente D'Orvillio ad Charit. lib. III. 3. p. 269. [cf. Nostrum, mox l. 11. tum IV. 179, 6. VII. 170, 10. VIII. 118, 7.] Infra tamen lib. VIII. c. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λοιμός τε τὸν στρατὸν -- ἔφθειρε, modo bene illud habeat. WESS. — Sic vero etiam frequenter sedulus Herodotei styli aemulator Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis Appianeae olim indicavimus. S.

12. ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε) Non discrepat Appiani de Masinissa, τὴν Καρχηδονίαν δύναμιν ἐς γόνυ βαλὼν, Punic. p. 94. [c. 94. T. I. p. 434. nostrae ed.] deque Caesare ἀγρία ἔθνη -- ἐς γόνυ βαλὼν, Bell. Civ. II. p. 846. [c. 146. T. II. p. 378.] pro quo ἐς γόνυ ἔβριψε III. p. 876. [c. 20 extr.] et κλίνας ἐς γόνυ p. 885. [c. 30. p. 435, 2.] Neque sine cultu Basilii Seleuc. Miracul. S. Theclae lib. II. 12. p. 168. καὶ εἰς γόνυ πεκλίσασι μὲν αἱ ἐκκλησίαι, πεκλίσασι δὲ πόλεις καὶ ἀγροὶ καὶ κῶμαι καὶ οἰκοί. Possem adstruere Basilium M. Epist. 301. p. 437. c. et praeter ceteros Aeschylum Pers. vs. 933. sed exitus non foret. Praestat verbo monere, ἐποίησατο in securis [lin. 14.] unius Med. ductu imprudenter mutari. WESS.

12. ἐς γόνυ etc.) Auctor Etymol. M. in voc. Περνής p. 687, 30. Ἡρόδοτος, αἰτ. μεταφορικῶς χρησάμενος, εἶπε τὴν πόλιν εἰς γόνυ πεσεῖν, τοῦτο δηλῶν, ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. Monstrat interpretatio, hic quoque primum scriptum ἔβαλε: alterum πεσεῖν fluxit ex vicinis; in eundem enim sensum urbs dicitur ἐς γόνυ πεσεῖν. Nihil erat cur a Grammatico reprehenderetur Euphorion, qui de Baccho dixerit, ἐπρήνιξε τὴν Εὐρυμέδοντος πόλιν: id est κατέβαλε, vel ἐπὶ στόμα ἔβαλε. Utrumque fuit in usu, et ἐπὶ στόμα πεσεῖν, et ἐς γόνυ. Venuste Aelian. Var. III. 17. Aristoteles, inquit, urbem patriam, οὐ, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ πεσοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνίστασεν αὐτῆς: ubi notat Kühnius, memor etiam loci Herodoti. S. Iohann. Chrys. in Epist. ad Innocentium T. III. p. 522. A. ὁ παρὼν ὁμῶν πρόκειται ὑπὲρ ἐκκλησιῶν εἰς γόνυ κατενεχθεῖσων. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. λιμαινούσης οἱ τῆς στρατιῆς) Licet conspirant in vitiosa lectione Códices, pro δειμαινούσης restituerem λιμαινούσης, feliciter detectum a Reiskio et Heringa: hoc vicina postulant, alterum ferri nequit. VALCK. — Novandi de coniectura Herodoti orationem metus saepe in superioribus conantem conpescuit, iusto fortasse gravior: at eo sum ingenio. Hic confidentior contra omnes libros verissimam doctissimorum virorum, Reiskii et Heringae, correctionem recepi. In Lesbo nulla sane formido copias percellerat Histiaei: fames urgebat, quam pulsuri milites in continentem transeunt, messuri frumentum. Pariliter lib. VII. 25. ἵνα μὴ λιμῆναι ἡ στρατιή. Confer *Adr. Heringae* Observ. Critic. c. 31. p. 277. WESS. — Simillimam mendam in *Appiani* Bell. Civil. lib. II. c. 61. olim correximus. S.

CAP. XXIX. 2. ἐν τῇ Μαλλήνῃ) Sit-ne Μαλλίνη, an Μεγαλήνη vero congruentius, an in vulgata acquiescendum, neutiquam perspicio. Malo doctiorum hoc curis integrum relinquere; a Ματινῇ tamen, uti repositum memini, alienior: ea Mediae regio lib. V. 52. Propius, situm si spectes, abest Καρίνη, [VII. 42.] sive, ut apud *Plinium* [V. xxx. 32.] et *Stephan. Byz.*, Καρήνη. WESS. — Mox, pro Ἀταρνείδος, rectius Ἀταρνείτιδος diducta diphthongo scribetur, ut *Borh.* edidit. Sic sane gentile Ἀταρνείτης c. 4, 2. huius libri. S.

CAP. XXX. 2. ἄχθῃ ἀγόμενος) *Mefotus*, Vir Cl. coniecerat in marginem sui libri ἀπίχθῃ ἀγόμενος, credo ob sequentia ἀπίκετο ἀγόμενος: quae boni quidem commatos, sed edito et constanter probato non praeiudicant. *Nostris* sunt ἰόντες ἦσαν c. 34. Φεύγων ἐκφεύγει lib. V. 95. οἰχόμενος VII. 220. etc. WESS.

3. οὐτ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδὲν) Ista nititur Historici suspicio ingenio clementi Darii Regis, beneficiorum semper memoris, et lege Persarum humanissima, cuius ille fuisse videtur observantissimus. Grave censerī poterat Histiaei delictum, sed hoc facile redemisset ingenti benefacto, quo Regem olim et Persas e Scythia profugos mactaverat: more suo gratus Darius lib. V. c. 11. beneficii meminerat in se collati: tandemque mortui honorificam quoque fecit mentionem, ὡς ἀνδρὸς μεγάλως ἐωυτῷ τε καὶ Πέρσῃσι εὐεργετήῳ. Egre-

giam Persarum legem merito collaudat *Herod.* I. 137. τὸ μὴ μῆς αἰτίας ἔνεκα μήτε αὐτὸν τὸν βασιλέα μηδὲνα φονεῖν etc. sed tum demum, λογισάμενος ἢν εὐρίσκη πλέω τε καὶ μέζω τὰ ἀδικήματα ἴοντα τῶν ὑποεργημάτων. Secundum hanc, ut puto, legem Teribazum absolverunt Persae iudices apud *Diod. Sic.* XV. 11. atque ob eandem rationem, eiusdem *Diodori*, sive *Ctesiae* potius, Arbaces τῶν κινδύνων ἀπέλυσε τὸν Βίλεσιν, --- φήσας μείζονας εἶναι τὰς ἐξ αὐτοῦ προγεγενημένας εὐεργεσίας τῶν ὕστερον ἀδικημάτων, lib. II. c. 28. Patriae plus malorum attulisse, quam commodi, Lysandrum statuit *Pausanias* IX. p. 776. Πέρσαις τε ἐπέμενος, καὶ δικάζων νόμῳ γε τῷ ἐκείνων: id est, utrorumque instituta iusta comparatione. Copiose Persicam legem explanat *Aristides* in Apolog. pro iv. viris, T. III. p. 419. Solitum autem Darium animo grato Graecorum etiam in se collata beneficia recordari documento sunt Democedes, Syloson, Coës, Histiaeus, aliique. In Asiam traductos, quibus valde fuerat iratus, Eretrienes clementissime tractavit et Milesios: *Herod.* VI. 119. et 20. Sed magni animi documentum praebet egregium, undecunque tandem petatum, *Aelianus* Var. Hist. VI. 14. VALCK.

13. λούσαντάς τε καὶ περιστέιλαντας εὖ) Hoc si plures exhibebunt Codices, mihi quoque placeret prae altero, forsitan interpretamento: neque εὖ nec εὐπεριπῶς legisse videtur *Valla*: εὖ περιστέιλαι et καλῶς in talibus adhibentur. *Hippias* iudicabat *Platonis*, T. III. pag. 291. D. κάλλιστον εἶναι ἀνδρὶ πλουτοῦντι, parentes suos vita functos καλῶς περιστέιλαντι, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἐγγόνων καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι. Erit forsitan qui hic utrumque putet *Herodoteum*, περιστέιλαντας εὖ, εὐπεριπῶς ἐντείλατο θάψαι, atque a *Io. Tzetze* hoc quoque lectum; qui hic narrata sequutus, ad illa sua quaedam adiecit additamenta, *Chil.* III. vs. 535-545. Τέλος, δακρύσας περισσὰ τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, τοῖς Πέρσαις λέγει λούσαντας ἐντίμως καταθάψαι, ὧς εὐεργέτου τῶν Περσῶν μεγάλως ὑπηρεγμένου. Ὁ Εὐλου παῖς Ἡρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν. Male interpretes ibi dedit *Oxyli*: Ὁ Εὐλου scribendum, vel [potius] Ὁ Λύξου. VALCK.

CAP. XXXI. 6. σαγηνεύουσι) Vide *Cl. Valckenarium* ad lib. III. 149. Nostri et *Platonis* studio frequens verbi eius apud oratores *Libanium*, *Polemonem*, *Himerium*, atque

alios est usus: amavit et *Philo Iud.* III. Vit. Mos. p. 690. et in re Christiana, captisque Evangelii doctrina gentibus, *Gregorius Naz.*, *Io. Chrysost.*, *Proclus*, ad cuius *Orat.* xx. pag. 550. pauca *Vincent. Riccardus*. Ego vero ἐπὶ τὴν νοτὴν δεικνύσιν, [lin. 8.] schedis et sententia iubentibus, reduxi: aliena enim viri *Cel.* monita. Persae ab insulae litto-
re, quod maris Aegaei partem septemtrionalem spectabat, iunctis consertisque manibus progressi fuerunt ad australe, cuncta incingentes, tum deinde omnia venantes et capientes, velut in sagena pisces. WESS.

CAP. XXXII. 2. τὰς ἐπηπειλήσαντο) Postremam syllabam ex sequenti τοῖσι natam arbitror, et restituendum ante vulgatum ἐπηπείλησαν: alteram formam ut legitimam crederemus, exempla debuerant simillima proferri. In istis contra, [lin. 5.] vulgatis ex *Med.* ἐποίησεν ἀντὶ εἶναι ἐνόρχιας εὐνούχους, vocula debebat interponi, quam constans requirit Graecorum usus, ut legatur ἐποίησεν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχιας εὐνούχους: hoc vel unicus docere poterat *Herodoti* locus VII. 170., ἀντὶ τοῦ εἶναι νησιώτας, ἡπειρώτας (γενέσθαι.) [At vide et ad h. l. et ad VII. 170, 15. *Var. Lect.*] Ut nostro loco vulgabatur ἀντὶ ἐνόρχων, illic scribi quoque potuerat ἀντὶ νησιωτῶν: qua forma loquendi *Euripides* usus est, *Androm.* vs. 457., σὲ -- Ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χερσαίου: et *Theocrit.* V. 150. γανοίμαν --- Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα. Verum alterum illud rarius requirit articulum, ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχιας, εὐνούχους. Sic *Thucyd.* VII. 28., τῶν τε πάντων ὁμοίως ἱπαικτῶν εἰδείτο ἡ πόλις, καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι Φρουρίον κατέστη. Supra dederat eodem sensu *Herod.* c. 9. τοὺς παῖδας ἐκτομίας ποιήσομεν: haeret et illic articulus in sua sede. *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 505., Βοῦν τὴν γυναῖκα ἔθηκεν Ἀργεῖα θεός. *Aristoph.* *Θεσμ.* 740., Ἀσπὸς ἐγένεθ' ἡ κόρη. *Herod.* I. c. 103., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Ab *Herodoto* scribi non potuit, quod legit in suo *Cod. Theon.* *Soph.* vid. pag. 49. *Progymn.* VALCK.

5. ἀντὶ εἶναι ἐνόρχιας) Accedo *Gronovio*, haesitans non nihil ob ἐνόρχιας *Arch.*, non utique malos. Redibit similis discordia lib. VIII. 105., ubi tamen τῶν ἐνορχίων *Pass.* et *Ask.* [vide ibi *Var. Lect.*] Statim καλλίστους in *Ask.* ex scholio. [ni potius ex scribae socordia.] Vide lib. IV. 180. WESS.

9. ὑπὸ Ἀνδῶν, δις δὲ ἐπειξῆς) Posterius, redditum lib.

IV. 196; vim pati non debuerat: priora optime habent; namque error Arch. et Vallae ex lib. I. 169. manifestissimus. WESS.

CAP. XXXIII. 2. ἐπ' ἀριστερά) Male schedae Arch. ἐπαριστερά iunctim, sicuti ἐπιδίξια pleraeque. Non nescio in talibus variari, monueruntque praeclari viri Duker. ad Thucyd. I. 24. et Hemsterh. in Epistola Dukeri Praefationi inserta. Noster (Homero Iliad. M'. 229. et N'. 675. more) lib. I. 51. ὁ μὲν -- ἐκίετο ἐπὶ δεξιὰ ἰσίωντι, ὁ δὲ -- ἐπ' ἀριστερά: et III. 90. ἀπὸ δὲ Ἑλλησποντίων τῶν ἐπὶ δεξιὰ ἰσπλέοντι: tum lib. VII. 39. Ἀπτε ergo Ask., modo tonus vertatur; nam quae ad lib. II. 39., alius sunt formae. WESS. — Conf. quae ad Appiani Praefat. cap. 2. lin. 37. olim notavimus. S.

6. πόλεις συχναί) Nolui tot Codicibus refragari; quamquam πολέες [quod pro συχναί habent alii,] ex prisco usu, in Musis citra ius demutato lib. II. 107. Cessaret, si quid in vocum adfini sono ingrati, ubi πόλεις πολέες Ionum scriberetur more. Mox [lin. 7.] Σηλυβρίη originī apud Strabon. lib. VII. p. 491. c. [p. 319. B. ed. Cas.] propior et antiquior est. Lege Diodoro adposita lib. XIII. 65. et Leonclavium Hutchinsonumque ad Κυρ. Ἀναβ. Xenophontis lib. VII. p. 538. WESS.

10. οἴχοντο ἀπολιπόντες) Optime Gronov.; mox τὴν σφετέρην Eustathius itidem vidit. Statim Μεταμβρίην οἴκισαν dat ed. Genev. 1618. de coniectura, neque ea absurda. Vid. lib. II. 154.; Eustathius vulgati patronus est. WESS.

12. τὰς καταλεχθεῖσας) Delectatur isto scriptor. Δυσχείμερος δὲ αὐτὴ ἢ καταλεχθεῖσα πᾶσα χώρα, lib. IV. 28. In Porti penu plura. Itaque iure pristinam sedem recuperavit. Scripsi praeterea [lin. 13.] Προκόννησον, originatione vocis apud Criticos ad Apollon. Rh. lib. II. 279. motus et Nostri consuetudine lib. IV. 14.; quae deinceps [lin. 20.] Δασκυλείῳ desiderabat, quomodo III. 120. et 126. WESS.

CAP. XXXIV. 4. τὴν Χερσόνησον ταύτην) Quod olim legebatur τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην, non pulchra specie est, formatum ferme ex praecedentibus: ταύτης certe, uti cap. 40., oportuerat, voluitque Reiskius. Rectius mssti, quos duces optavi. Miltiaden Cypseli fil., Chersonesi con-

ditorem, erudita disputatione *Ian. Rutgersius* illuminavit Var. Lect. I. 9. *Marcellinus* vero in *Thucydidis* vita, Θρᾷκες καὶ Δόλοπες ἐπολέμουν πρὸς Ἀψινθίους, hac eadem in re, errans aut corruptus. *Dolopes* Thessalis fuere affines; *Dolonci* Thracæ, ut vere viri docti. WESS.

Ibid. εἶχον Δόλογοι Θρ. τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην) Prouti legit *Valla*, εἶχον Δόλ. Θρ. τὴν Χερσόνησον ταύτην, sic scripsisse videtur *Herod.* Quæ de *Dolonci* sequuntur, *Apsinthiis* tribuit *Scholiastes* in *Aristidis* *Miliadem* T. III. pag. 278. Historiam veterem qui tradiderit, quando præter *Herod.* et *Marcellinum* in vita *Thucyd.* forte neminem habemus, ineditum Scholion ex Cod. Msto clar. *Petri Burmanni* Sec. non pigebit descripsisse: Δόλογοι καὶ Ἀψινθίοι ἔθνη ἑμὲρα περὶ τὸν Ἑλλήσποντον· εἰ δὲ Δόλογοι κατεπολέμουν τοὺς Ἀψινθίους. ἐρωτῶσιν οὖν Ἀψινθίους τὸν θεὸν, πῶς αὖ ἀπαλλαγῶσι τῶν κακῶν, ἔχρησεν αὐτοῖς, ὅτι τὸν πρῶτον ὑποδεχόμενον ὑμᾶς Ἀθηναῖσιν αὐτὸν ἐκείνον στήσατε τύραννον. ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Ἀψινθίοι ἤρξαντο περινοστεῖν τὰς πόλεις, καὶ τέλος ἐλθόντας αὐτοὺς εἰς Ἀθήνας ὑπεδέξατο ὁ Μιλτιάδης· ἐκ τούτου οὖν ἔγνωσαν ὅτι ὁ χρησμὸς τοῦτον δηλοῖ. εἴτα διελέχθησαν αὐτῷ περὶ τούτου· ὁ δ' οὐκ ἐβουλήθη, ἀλλὰ λέγει Ἀψινθίοις, ὅτι (ἔτι) πέμψαντες εἰς Πυθίαν μάθετε ἀκριβέστερον, εἰ περὶ ἐμοῦ λέγει ὁ χρησμὸς. πέμψαντων οὖν αὐτῶν λέγει, ὅτι καὶ περὶ αὐτοῦ λέγει. ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ πάλιν Ἀψινθίοις λέγει ὁ Μιλτιάδης, ὅτι ἐὰν κελεύσῃ ἡ πόλις γίνομαι· κελευσάσης οὖν τῆς πόλεως, ἐγένετο τύραννος. VALCK.

10. τὴν ἱρὴν ὁδὸν) Celeberrima sacra via, quæ Athenis Eleusiniam ducebat, in *Pausan.* I. 36. et *Athen.* XIII. pag. 594. F. Haec ca fortasse, qua Athenienses sacra et Pythicam pompam Delphos mittebant, memorata a *Strabone* IX. p. 646. c. [p. 422. c. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 5. Φιλαίου τοῦ Αἴαντος) *Marcellino* *Φιλαίας* ὁ Αἴαντος prave. Sine mendo in *Plutarchi* *Solon.* pag. 83. D. Φίλαιος καὶ Εὐρυσάκης, Aiantis filii, Attica civitate donati. Non equidem nescio, Φίλαιον τὸν Εὐρυσάκην atque adeo Aiantis nepotem perhiberi a *Pausania* I. 35., et *Kühnium* Φύλακον malle: at illi obviam eunt, quos appellavi omnes; huic ΦΙΑΙΔΑΙ ex marmoribus, *Plutarcho*, *Stephano*que inter Atticae demos. WESS.

7. κατήμενος ἐν τοῖσι προθύροις) Apud *Marcellin.* in vita *Thucyd.* pag. 2, 18. *Dolonci* Delphis ἐπανιόντες περιέτυχον τῷ

Μιλτιάδῃ πρὸ τῶν ὄρων καθεζομένῳ τῆς Ἀττικῆς: ex Herod. corrigendum censuit I. Rutgers. Var. Lect. I. c. 9. p. 32. πρὸ τῶν θυρῶν καθεζομένῳ τῆς αὐτοῦ οἰκίας. Sed ab Herodoto diversum Marcellinus iste sequutus est in his narrandis auctorem; neque adeo videtur absurda lectio vulgata; quum a finibus Attices non longe Miltiadis abfuerit villa, ἐν Λακκιάδαις sita. VALCK.

CAP. XXXVI. 4. πάντα τὸν βουλόμενον μετέχειν) Non defuit Pisistrati consensus, cupide potentem et gratiosum virum amolientis, praetereaue copias et necessaria suppeditantis; quod narrantibus apud Marcellinum accredo. Absurdè innox [lin. 5.] καὶ ἔσκει τὴν χώραν. Ionibus ἔσκει non aliud atque erat, lib. VI. 133. VII. 119. Rediit ἔσκει, et redibit c. 47., ubi eadem macula. WESS.

7. ἀπειτείχισαι τὸν ἰσθμὸν) Nonnunquam ἐπιτείχιζεν eadem est potestate ac τεύχιζεν, saepe diversiore; quam admirabiliter luci Hemsterhusius exposuit ad Luciani Nigrin. c. 23. Hic inculcatum ferri nequit. Miltiades, ducto a Cardia ad Pactyam muro, Apsinthios Chersonesi introitu prohibuit. Id ἀποτείχιζεν, sive ut Diodorus διατείχιζεν, h. e. οἰκοδομεῖν διὰ τοῦ ἰσθμοῦ τείχος, Nostri dictione lib. VIII. 71. Opportune Xenophon ex ore Chersonitarum, εἰ δ' ἀποτειχίσθῃ ἐκ θαλάττης ἐς θάλατταν, de hoc isthmi iugo, Hist. Gr. lib. III. p. 487. n. ed. Steph. Addit elegantissimus scriptor, ἀποτειχισμὸν sive murum a Dercyllida Spartano fuisse absolutum et Thraces aditu ad Chersonesum exclusos, sequente Diodoro XIV. 38. Consimiliter ἀποτειχίζειν in isthmo Pallenes muro intersepto Thucydides lib. I. 64., ab Harpocracione advocatus. WESS. — Denique apud Nostrum mox c. 37, 1. in ἀποτειχίσας consentiunt libri omnes. S.

Ibid. ἐπιτείχιζε τὸν ἰσθμὸν) Paulo ante positae haec proxima subdit Scholiasles Aristid. instus: καὶ ποταμοῦ ὄντος τοῦ διορίζοντος τοὺς Δολόγους καὶ τοὺς Ἀψίνθιους ἐτείχισεν αὐτὸν, ὥπως ἂν μὴ βλάπτοντο οἱ Ἀψίνθιοι παρὰ τῶν Δολόγων: imo contra, secundum Herod. ἵνα μὴ ἔχουεν σφέας (Dolonicos) οἱ Ἀψίνθιοι δηλεῖσθαι ἰσβάλλοντες ἐς τὴν χώραν. VALCK.

10. στάδιοι ἑξ τε καὶ τριήκοντα) Iugi eius latitudo in Xenophonte stadiorum xxxvii., in Scylace et Strabone Epit. lib. VII. fin. stadiorum xl. Longitudo vero a Cardia in Elaeunte, ubi longissima, stadiorum cō Scylaci: quae in mensuris differentia utique non ampla. WESS.

CAP. XXXVII. 5. Quid sibi velit, ἢν δὲ ὁ Μιλτ. Κροίσω τῷ Λυδῷ ἐν γνώμῃ γεγονώς, mihi minus liquet. VALCK. — Quidni vero ἐν γνώμῃ γεγονώς idem fuerit ac γνώριμος, notus et familiaris? S.

8. πίτυς τρέπον) *Diogenianus*, *Suidas*, atque alii, πύκης τρέπον, parili sententia. Docte disputatur, eadem-ne πίτυς et πύκη? hanc pinum, illam piccam Latinorum esse, *Bod. a Stapel ad Theophrastum* lib. III. 10. vehementer urget. Verior *Cl. Salmasii* sententia, πῖτον et pinum non discrepare: nonnunquam quoque arborum eas voces, sicuti in *Homeri Vita*, quae *Herodoto* tribuitur, c. 20. clarissime, et in dicto, quod prae manibus est, commutari, *Homonym. Hyl. Iatr.* c. 65. Quaestio alia, an sola arborum pinus, sicubi excisa fuerit, non regerminet? *A. Gellius* et *Eustath.* eam negari, viderunt aegrius. *Theophrastus* de sua pinu, πύκη, adustis eam radicibus οὐκ ἀναβλαστάνειν, τὴν πῖτον δὲ Φασὶ τινες ἀναβλαστάνειν. Quomodocunque hoc *Croesi* verbum et *Herodoti* professio accipiantur, de intentata minis occidione constat. Videndi viri doctissimi *Kühnius* et *Perizonius ad Aelian.* Var. VI. 13. Porro τὸ θίλει [lin. 10.] si cui adblandiatur, similia succurrent lib. I. 78. II. 13. IV. 131. WESS.

13. ὅτι πίτυς μόνῃ δενδρείων) Unam solamque pinum arborum omnium caesam nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare, parum vere dictum *Herodoto* *Gellius* docuerat *Noct. Att.* VIII. 4. Cum *Herodoteis* ista iam comparavit *Io. Kühn* ad *Aeliani* Var. VI. 13. Hinc verba quaedam excitat miraturque *Eustath.* in *Iliad.* A'. p. 32, 16. VALCK.

14. πανώλεθρος) Elegantius hoc et tritius, consensio-neque *Eustathii* munitum. *Sophocl. Elect.* vs. 1012. πρὶν πανώλεθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλίσθαι. *Aeschyl.* VII. contr. *Theb.* vs. 71. μή μοι πόλιν γε πρυμνόθεν πανώλεθρον Ἐκθαμνήσῃτε. Talium apud *Tragicos* uberrima messis. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. ὡς ὁ νόμος, οἰκιστῇ) Ista non debuerant ad mentem *Vallae* a se invicem divelli, sic, ut puto, coniungenda: καὶ οἱ τελευτήσαντι - - θύουσι, ὡς νόμος οἰκιστῇ, nempe θύειν. Idem esset, ὡς νόμος ἥρωϊ θύειν: vita functo sacra faciebant, ut mos est facere heroi. Scribi quoque potuit unico verbo, in talibus proprio: καὶ οἱ τελευτήσαντι ἐναγίζουσι, vel ἐντέμνουσι. Eodem *Brasidam* honore dignati

Amphipolitani apud Thucyd. V. cap. xi. ὡς ἡρώ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δίδωκασιν ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. Conf. ibi citatus ill. Ez. Spanhem. et Celeberr. Wesseling. ad Diodori T. I. p. 148. Pausanias II. p. 137. τῷ μὲν ὡς ἡρώ μετὰ ἡλιον δύσαντα ἐναγίζουσιν, Εὐαμερίωνι δὲ ὡς θεῷ θύουσιν. VALCK.

10. ὑπερθερμοτέρου) θερμουργοῦ, vocabulo Aeschyli Eum. vs. 563., quo de critici ad VII. contr. Theb. vs. 609. Alibi in Musis ὑπομαργότερος, III. 29. 145. Propius adpropinquat Prisci, Excerpt. Legat. Hoeschelii p. 36., de Hunnis in iram accensis, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποθερμαίνόμενοι ἐχαλέπαινον. WESS.

CAP. XXXIX. 7. ἐν ἄλλῳ λόγῳ) Hoc ipso libro c. 103. Firmantur ergo disputata de λόγοις Λιβυκοῖσι lib. II. 161. Nefariam autem Cimonis caedem non multum ab obitu patris architectati fuerunt Pisistratidae: unde minime mirum, Athenienses, multimodis tyrannos gravantes ac exosos, Miltiadae abituro favisse. WESS.

8. εἶχε κατ' οἶκον) Revocarem ante Gronovium vulgatum lectionem, Vallae quoque repertam, εἶχε κατ' οἶκους, domi sese continebat. Proxima [lin. 9.], τὸν ἀδελφεὸν Στῆσαγόρῃα δηλαδὴ ἐπιτιμίων, interpretatur Vallā, in honorem videlicet Stesagorae fratris. Sententia satis esset commoda, si verbo constaret ista significandi dos: mihi non violenta fore videretur correctio, si pro ἐπιτιμίων scriberetur εἰς πενθέων: domi se continebat velut adhuc lugens fratrem Stesagoram; more scilicet antiquitus etiam recepto, quo in luctu recenti publico abstinebant. Ἐχειν, interdum idem ac μένιν, saepius adhibetur pro εἶναι. Κατὰ πόλιν notat in urbe: κατ' οἶκον, domi, apud Sophoclem Ai. vs. 1040. Trach. 540. Philoct. 470. In eiusdem dramatis vs. 22. σήμαιν', εἴτ' ἔχει Χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ. Plene Herod. III. 79. κατ' οἶκους ἐαυτοὺς οἱ μύθοι ἔχουσι τὴν ἡμέρην ταύτην. VALCK.

9. δηλαδὴ ἐπιτιμίων) In Vallae olim Latinis in honorem videlicet fratris, sive ἐπὶ τιμίων disiunctim legentis, sive ἐπιτιμίων, ex communi ἐπιτιμῶν, Ionum more: illi sane vocabulo amplioris honoris potestas adest apud Demosthen. in Leptin. p. 292., certe in msstis et Scholiis. Sophoclis ἐπιτίμια Elect. vs. 917. Suidas τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα explicavit. Paria etiam Reiskius. Quae quidem si probamus, concinna reliqua. Miltiades mortuum fratrem honoris,

Herodot. T. VI. P. I.

L

sed simulati, caussa servabat domi; quo audito Chersonesitae frequentes convolant in consortione luctus novo principi gratificaturi. Placere tamen talia H. Stephano haud potuerunt, opinato, si ἐπιτιμίων extra labis culpam maneat, tantundem valere atque ulciscens, sive ultionem moliens. A Gronovio venit puniens. Neutrum admittit ὡς συλλυπηθσόμενοι, [lin. 12.] manifesto quidpiam honori aut luctui conveniens in praegressis desiderans. Memini δηλαδή ἐπιτύμβιον, videlicet iam iam contumulandum reponere, cui ὡς συλλυπηθσόμενοι recte aptatur. At sit in coniectura. WESS. — Tum IDEM, in Addendis: „Elegans Gisb. Koenii coniecta-
 „tio sic verba ordinat et refingit, εἶχε κατ' οἴκου, τὸν ἀδελ-
 „φὸν Στῆσαγόρεα δηλαδή ἔτι τιμίῳν: domi se continuit,
 „quasi fratrem Stesagoram adhuc honorans. Iungit ex lib.
 „IX. 24. οἱ μὲν νυν βαίρβαροι — ἀποθανόντα ἐτίμων Μασίστιον:
 „quod tamen geminum planeque adsimile non est.“

12. ἀπικόμενοι ὡς συλλυπηθσόμενοι) Nempe πινθέντι, lugenti, luctum certe simulanti, suum quoque verbis moerorem testificaturi, sive πινθέντα παραμυθσόμενοι. Olim etiam ad Reges, viros principes, vel civitates, eum in finem publicitus legati mittebantur. Aeschines contr. Ctes. p. 88, 22. ὑπέμεινας πρῶτον ὡς Κλεοπάτραν τὴν Φιλίππου θυγατέρα χειροτονεῖσθαι, συναχθεσθόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοττῶν βασιλείᾳ Ἀλεξάνδρου τελευτῇ. Funebris conf. Alexandri laudatio in Aristid. T. I. p. 142. Dion Chrys. Or. XII. pag. 198. B. οὐδὲ πρῶτον ἐπὶ πρῶτον συμμαχικὴν, ἥτινα εὐφημον (εὐσχημον legitur:) τῶν ἀπὸ γλώττης μόνον συναχθεμένων, speciosam legationem aegritudinem non veram verbis saltem significantium: non cepit ista Morellus. Vid. Livius XXIII. 5. Idem in talibus significabant verba συνάχθεσθαι, συναλγεῖν, συμπευθῆσαι, συμπάσχειν, et συλλυπεῖσθαι. Contra, vel ob victoriam reportatam, vel in alia re laeta, legationes mittebantur quae civitatum gaudium, sive verum seu fictum, nunciarent, συνηθσόμενοι vel συγχαρησόμενοι τῇ νίκῃ, apud Diodor. Sic. XVII. c. 48. et 113. aliosque. VALCK.

CAP. XL. 3. ἄλλα τῶν κατεχόντων πρηγμάτων χαλεπώτερον) H. Stephani καταλαμβάνων nusquam reperi, neque vulgato praestat. Τὰ κατέχοντα πρήγματα, quae instant et praesentia urgent: qualia in Miltiadeae tyrannidis principio rerum ordinatio, captura Chersonesitarum, auxiliatorum

dilectus, tum expeditis una cum Dario contra Scythas. Additum τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων protectum verbis erit c. 46. δευτέρῳ δὲ ἔτι τούτων, modo cetera, quod valde dubito, defendi queant. Calculis hic et consideratione nexus rerum utendum est. Miltiades, interfecto a Pisistrati filiis patre Cimone, in Chersonesum Athenis demigravit, c. 103. Itaque sub annum Per. Iul. 4196., aut paullo citius, siquidem Hipparchus Olymp. LXVI., Per. Iul. 4198. interemptus occubuit. Hippias tyrannidem reliquit invitus Olymp. LXVII., Per. Iul. 4202., Dario Babylonem eopse tempore obsidente; qua post xx. menses expugnata rex sequente Olympiade in Scythas movet comite Miltiade, reversusque Sardibus agit Per. Iul. anno 4206., in lib. V. 24. Scythae Nomades post illam Darii expeditionem irritati in Chersonesum excurrunt, coguntque Miltiaden aliorum fugere. Haec si vero non dissident, quid illis fiet νεώτῃ μὲν ἐκλυθεῖ, cum ante hos decem annos in Chersoneso tyrannum Miltiades egerit? quid τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων? Vide quae consequuntur statim, ταῦτα μὲν δὴ τρίτῳ ἔτι πρότερον. Ea si signant tres notatos annos, exitum non habent: si Miltiadae reditum Doloncorum auxilio, exilium tyranni producant longissime, neque congruunt bene cum praefectura maritima Otanis lib. V. 25. Quomodo demum cunque intelligantur τὰ τότε μιν κατέχοντα, alia esse nequeunt, quam quae continuo succedunt. At hoc tum vide: Miletus a Persis funditus pessumdata est Olymp. LXXI., Per. Iul. 4218.; altero post urbis eam calamitatem anno Persica classis insulas Chium, Lesbum et Tenedum occupavit, c. 30. huius Musae: apud Tenedum Phoenices (horum autem classis Persica) agere ut accepit Miltiades, convasatis quae in promptu erant, et in naves inpositis, aufugit. Haecine τρίτῳ ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατεχόντων dici recte possunt evenisse? Animadverto in omni illa temporum notatione maculas, quas equidem detergere sine membranarum adiumento neque audeo, neque volo. WESS.

[Fortasse vero haud ita magno molimine tolli huius loci difficultates, omniaque ad liquidum poterunt deduci. Nempe τὰ κατέχοντα πρῆγματα, ἃ τότε μιν κατελάμβανε, (lin. 2 seq. et lin. 11.) res praesentes quae tunc eum occupabant,

(aut ei acciderunt) haud dubie eae res intelliguntur, de quibus Scriptor noster cap. 33., priusquam hanc digressionem de superiore Miltiade, primo Chersonesi tyranno, instituit, loqui coeperat, quas mox deinde cap. 41. exponere pergit. Quod *lin. 4.* ait, *τρίτῳ ἔτει τούτων*, id quidem, per se positum, poterat *tertio post anno* significare, sicut *δευτέρῳ ἔτει τούτων* cap. 46, 1. sed ex adiunctis h. l. facile adparet, *tertio ante anno* intelligi: quod ipsum quoque mox in fine huius cap. diserte declaratur, *τρίτῳ ἔτει πρὶ ὅτερον τῶν τότε μὲν κατεχόντων*. Quae ei tertio ante anno acciderunt, ea *χαλεπώτερα* fuerant, *graviora, duriora*, quam quae nunc. Nunc enim (ut cap. seq. narratur) Athenas cum omnibus suis opibus, per otium quinque triremibus impositis, ultro Athenas repetens, unam quidem navem amisit a Phoenicibus cum filio suo captam; sed nihil mali accidit filio, quem admodum etiam liberaliter rex Persarum excepit: tertio vero ante anno, Scythis Chersonesum invadentibus, fuga se proripere coactus erat, et in exsilio vitam agere. *Σκύθας ἐκφύγει* vulgo editur; quae si vera scriptura, verbum *ἐκφύγειν* non consuetâ alioqui notione, ut cap. 38, 1. accipi debet; (nec enim hoc *admodum grave* erat, quod *Scythas effugit*;) sed *ἐκφύγει* h. l. idem atque simplex *φύγει* sonabit, ad *Scytharum adventum e Chersoneso profugit, fuga salutem petere coactus est*. Sed hac notione rectius, ut mihi videtur, *ἔφυγε* ascribunt codd. *Arch.* et *Vind.* quod etiam *Valla* suo in cod. reperisse videtur: atque eodem modo mox libri omnes, *Herodoteo* more, id verbum (*lin. 8.*) repetunt, *τούτους ἐπιόντας* --- *ἔφυγε*. Supersunt primora huius cap. verba consideranda, *Οὗτος δὲ ὁ Κίμωνος Μιλτ. νειωστὶ μὲν ἐληλύθει ἐς τὴν Χερσ.* quae partim ad proxime praecedentem referuntur narrationem, partim ad sequentia transitum parant. Ibi δὲ particula, ut saepe apud Nostrum, idem fere ac *δὲ* aut *ὡν* valet, et hoc dicit Scriptor: *Hic igitur Miltiades, Cimonis filius, novissimus vel postremus (ex Miltiadis τοῦ Κτιστοῦ familia) in Chersonesum venerat; estque adeo hic illo posterior, nec cum superiore confundendus. S.*

6. *συνεστράφησαν καὶ ἤλασαν*) Quum se in unum conglobassent Scythae Nomades, ad hanc usque Chersonesum proeesserunt. Pro *κατεστράφησαν* lib. I. c. 130. ex Codd. merito

receptum καταστράφησαν: hic forte solemnem sibi posuerat formam συνιστράφησαν, et lib. II. c. 121. επιτραφέντων: quod placuit Clar. Abresch. Dil. Thuc. p. 209. Ubi vulgatur τραφέντες, huius Ed. p. 286, 6. [IV. 12, 13. ubi vide Var. Lect. et Adnot.] huius generis prostant nonnulla; qualia habet et Thucyd. semper tamen scribens ξυστραφῆναι et καταστραφῆναι. VALCK. — Utralibet verbi forma uti licuerat Herodoto, et in vulgatam h. l. consentiunt libri; quorum spreto praescripto, συνιστράφησαν ex Valck. coniect. edidit Borh. S.

CAP. XLI. 8. τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖλον) Si genuinum est κατεῖλον, pro simplici novator illud posuerit εἶλον, ceperunt. Fortasse tamen scripserat τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖχον διώκοντες οἱ Φοίνικες: sive potius κατῆγον: eo nempe sensu, quem tradit Harpocrat. in Κατάγων καὶ πλοῖα, quemque H. Vales. explicuit p. 104. et 105. Sic Miltiadis istam navem insequuti Phoenices, non quidem mercibus sed onustam pecunia, in suum quendam portum averterint; quacum captum Miltiadis filium Metiochum ἀνήγαγον παρὰ Βασιλέα, δακνόντες χάριτα μεγάλην καταθήσασθαι: postremum hoc, exemplis undique conductis, tractavit I. I. Wetsten. in Lucae Act. Apost. xxiv, 27. conf. D'Orvill. in Charit. p. 409. VALCK. — Iterum refragantibus libris omnibus unam ex Valck. coniecturis arripuit Borh. Verbum καταρῖν capiendi, corripiendi notione supra positum vidimus c. 29, 9. Possis etiam auferendi, et abstrahendi notione accipere, ut V. 36, 14. S.

19. ἐποίησε κακὸν μὲν εὐδὲν Μερτίοχον) De uno Metiocho Herodotus. At Marcellinus in Vit. Thucydidis liberos Miltiadae eadem navi intercepta in hostium venisse potestatem adfirmat; imprudenter subiungens, ἀφίενται δ' ὑπὸ βασιλέως, εἰ γε μὴ ψεύδεται Ἡρόδοτος. Quae, malum, haec suspicio, cui nullus in scriptore fundus? WESS. — Ea tribuit Herodoto Marcellinus in vita Thucyd. quae nusquam ille tradidit; nam primum navem captam scribit, in qua liberi fuerint Miltiadis; deinde, ἀφίενται δὲ, inquit, ὑπὸ βασιλέως, εἰ γε μὴ Ἡρόδοτος ψεύδεται. De uno tantum loquitur Herod. liberorum Miltiadis natu maximo Metiocho; hunc tradit variis commodis ornatum in Perside remansisse, atque ibi, uxore ducta, liberos procreasse: τέκνα,

inquit, τὰ ἐς Πέρσας κεκοσμέαται; [lin. 22.] *liberos, Val-
la, qui inter Persas censentur: scribi quoque potuisset, τὰ
ἐς Πέρσας τετάχαται. Κοσμεῖν* apud veteres significabat etiam
τάσσειν, et ἡ τάξις Κόσμος dicebatur: quibus curae iuven-
tutis erat ὑπαξία, non Σωφρονιστάλ tantum, sed et Κοσμητάλ
vocabantur. *Ioh. Meursium* in Att. Lect. II. c. 5. sequitur, ut
saepe, non nominatum *S. Petitus* in Leg. Att. p. 385. Eā-
dem qua hic structurā *Herod.* III. c. 91. ἐς τὸν Αἰγύπτιον νο-
μὸν αὐταί (Cyrene et Barce) ἐκεκοσμέατο: id est τεταγμένας
ἦσαν. VALCK.

CAP. XLII. 1. οὐδὲν ἔτι πλέον) Non obliviscor for-
mulae ἐπὶ πλέον et ἐπὶ πλείον in N. Test. tabulis atque alibi
saepe obviae, et curam *Perizonii* ad *Aeliani* Var. I. 30. me-
ritae: hic ex *Med.* inculcatur nullā causā. *Noster* lib. IX.
106. οὐδὲν ἔτι πλέον ἐγένετο τουτῶν: et cap. 120. *WESS.* —
Duo loca, quae respexit *Vir* doctissimus, sunt IX. 107,
20. et cap. 121, 5. ubi in ἔτι πλέον conspirant quidem,
quod sciam, hodie libri omnes, ac ferri id ipsum quoque
poterat: sed, ut de formula ἐπὶ πλέον aliorum taceam usum
auctorum, (quos *Werferus* testatus est, in Var. Lect. a no-
bis laudatus,) collatis *Nostri* locis II. 171, 3. V. 51, 16.
120, 6. et IX. 41, 1. intelligitur sperni non debuisse scri-
pturam a probatis codicibus h. l. oblatam; fitque verisi-
mile, in reliquis etiam duobus locis IX. 107. et 121. ἐπὶ
πλέον debuisse librariorum. S.

2. ἐς νεῖκος Φέρον) ἐς νῆκος Φέρον *Sladus*, διαφθοράν ex *Hes-
ychio* interpretatus, maluit: frustra. *Homerus* saepe: etiam
de bello infra, lib. VII. 158. *WESS.* — ἐς νεῖκος Φέρον, ad
inimicitias pertinens, ad bellum spectans. Opponuntur τὰ
εἰρηναῖα, in fine cap. S.

5. ἐκ τῶν πολίων) Egregie sic *Palmerius Gronoviusque*.
Haud praeter librariorum indolem confusio πολίων et πολε-
μίων. Dedi exempla ad *Diodori* lib. XIV. 50., quibus ac-
cedat ex *Polyaeno* lib. V. c. 44, 1. *Memnon* βουλούμενος κατα-
μαθεῖν τὰ μεγέθη τῶν πολεμίων καὶ τὰ πλήθη τῶν ἐνοικούντων:
nam, τῶν πολίων fuisse primitus, vacat dubio. Scripsi
[lin. 6.] ἵνα δωσίδικοι εἶεν, flagitante usu et probante *H.*
Steph. Thes. T. I. p. 987. Habet *Polybius* lib. IV. 4. vocem
ei *Suidas* ex eo. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* et quae ad *Po-
lyb.* IV. 4, 3. olim notavimus. Ut δόσις per o breve, quid-
ni itidem δοσίδικος recte scribatur? S.

CAP. XLIII. 5. πολλὸν δὲ ναυτικόν) Vir summus Is. Casaubonus στρατὸν hunc ναυτικόν recte interpretatur aptum ad conscendendas naves, ad Strabon. lib. I. p. 82. [pag. 47. ed. Cas.] sequente Stanleio in Aeschyli Pers. vs. 54. Neque enim naves una cum nautis Mardonius ex Perside in Ciliciam ducere valuit. Refer huc cap. 95. prodita. Genus Mardonii ac inter Persas auctoritatem non praeteriit Diodorus lib. XI. 1. WESS.

11. παραπλέων τὴν Ἀσίην) Fuit, cui hoc valde ineptum: esse enim Ioniam Asiae partem, nec posse illum, qui ad Ioniam adpellit, dici παραπεπλευκέναι τὴν Ἀσίην, uti scriptum hic: praestare propterea τὴν Καρίην, quippe Ioniae vicinam et ex Cilicia naviganti obeundam. At hoc nimis est sapere. Ex Cilicia in Ioniam tramittenti praeternavigatur Pamphylia Lyciaque, quae utraque cur coniectanti negligitur. Verbo, Herodotus τὰ κάτω τῆς Ἀσίας, in quibus Cares et Lycii lib. I. 177., spectavit. WESS.

15. τοὺς γὰρ τυράννους τῶν Ἰωνῶν καταπαύσας) τῆς τυραννίδος nempe, vel τῆς ἀρχῆς, Sed, si forte variant Codices, illud, an καταλύσας, posuerit, vix constitui poterit: prius plerumque plene dicitur Herodoto, καταπαῦσαι τῆς ἀρχῆς Μήδους· καταπαῦσαι Δημάρτην τῆς βασιλείης· ἀρχῆς Κύρον καταπαῦναι. Dum Persa Mardonius in Ionia δημοκρατίας κατίστα ἐς τὰς πόλεις, videri debuit Graecis ea res secundum Herodotum vix credibilis; quia Reges atque imperio regali adsueta popularem regiminis formam in civitatibus libertate usis sic plerumque voluerunt mutatam, ut saltem penes paucos esset imperium, quos dicto facilius haberent obediētes. Paulo post [lin. 18.] restituetur συνελέχθῃ μὲν χρεῖμα πολλὸν νεῶν. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. LXIV. 7. τὰ γὰρ ἐν τῷ Μακεδόνων) Littera mutata τὰ γὰρ ἐκ τῶς Μακ. vir eruditus; namque progredienti e Graecia intra Macedoniam (ἐν τῷ Μακεδ.) Thessalos esse, extra vero Thraces et Getas: vere quidem: sed, quid si Bosporum Thracium aut Hellespontum transfretaveris, erunt-ne ἐκ τῶς Μακεδόνων Thraces plerique omnes? Id nemo adfirmaverit. Oram autem Propontidis Europaeam ipsamque Thraciam Dario paruisse, ex superioris libri c. 15. et lib. VII. 106. conpertum. WESS.

13. πρὸς τὸν Ἀθῶν) Iterum πρὸς τὸν Ἀθῶν VII. 21. quam-

quam τὸν Ἄθω quidam ibi Codd. ut paullo superius *Vindobonae*. Non profecto nescio, *Diodorum* aliosque sic maluisse, quibus suum non invidео. Τὸν Ἄθω Servius Atticis tribuens, ad Aen. XII. 701. Quod autem *Herodotus*, scribit, hunc *Athōn*, hunc *Apollon* dicit, *Atticae* declinationis est. De monte recte; τὸν Ἀπόλλων non novi. Statim κατὰ τριημοσίας *Valla* expressit; et recipi, ut numerus quodammodo indefinitus maneat, poterit. Ita c. 117. κατὰ ἐξαμηνιαίους καὶ τετραμηνιαίους, et crebro. Ceterum *Boreas* μέγας τε καὶ ἄπορος, [lin. 11 seq.], idem qui *Strymonias* μέγας τε καὶ κυματίνης lib. VIII. 118. Hic ἄπορος, arcens transitu, de *Gronovii* sententia; forte verius, πρὸς ὃν οὐδένα πόρον εὐρεῖν ἐστι, sicuti Ἀπορώτατον *Isaei* explicuit *Harpocratio*. Immo vero haud scio, respexerit-ne *Grammaticus* et *Nostri* ἄπορον. Nam, quae sequenti Ἀποσάξαντα subiiciuntur, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἕκτῃ, optime accedent prioribus, loco suo mota; siquidem ἀποσάττειν in hac *Musa* nusquam, et *Suidas*, exscribens *Harpocratio*ν ἀποσαξάντα, *Dinarcho* vindicat, *Herodoti* mentione neglecta. Atque haec nunc blandiuntur. Vide tamen c. 125. [ubi παρέσαξε.] WESS.

[18 seq. οἱ δὲ αὐτίκων - - οἱ δὲ, βίγει] *Commode REISKIUS*: „οἱ cum gravi: qui natare nesciebant, illi propter hoc ipsum „(vel solum) - - fluctibus hauriebantur: οἱ δὲ, scil. ἡπί- „σταντο, qui autem nare sciebant, illi tamen frigore exstinguiebantur.“ S.]

CAP. XLV. 3. Βρύγαι Θρήναις) Quando lib. VII. c. 73. Φρύγες secundum *Macedonas* olim dicti traduntur Βρύγες vel Βρίγες, (vid. *Holsten.* ad *Steph.* in Βρίγες) pendet ista scribendi diversitas a dialecto. *Macedones* οὐδέποτε κατ' ἀρχαίαν λέξιν τῷ Φ χρῶνται, ἀλλὰ τῷ Β, teste *Heraclide* ap. *Eust.* Od. κ'. p. 391, 16. Habet *Etymolog.* p. 179, 17. ut *Macedonica*, Βίλυππον, Βρύγας, et Βαλακρόν. Βάλακρον τὸν Νικάνορος, (*Vales.* in *Excerpta* pag. 76.) *Diodor.* T. II. p. 275, 93. qui Κεβαλῖνον forte dederat p. 351, 16. sicut p. 221, 26. Βαλλήνην et Βαλληνικόν *Eustath.* in Od. ι. p. 340, 21. In vicinis [lin. 5.] more suo scripserat forsitan *Herod.* οὐ μίντοι οὐδὲ αὐτοί γε δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσίων: qua forma loquendi lib. III. c. 19. Καρχηδόνιαι, inquit, οὕτω δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσίων: VII. 154. nulla istarum civitatum πίθευγε δουλοσύνην πρὸς Ἰσπανοκράτας: I. 159. Φεύγων θάνατον βίαιον πρὸς

Περσέων. Passivorum loco saepe verba neutra, nonnunquam etiam nomina adhibita, sequuntur illorum structuram; in istis, violenta morte affici, atque in servitutem abduci, vocibus Θανάτου βιαίον et δουλοσύνης significantur. Huc pertinent Thucydidea, ὃν ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, et ὑπὸ τῶν ἁστών, p. 84, 75. p. 387, 66. [l. 130. VI. 15.] Euripid. Phoen. vs. 365. μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνῃ, ne a fratre dolose occidar; quaeque pauca dantur similia. VALCK.

CAP. XLVI. 1. Δευτέρῳ δὲ ἔτι τοῦτῳ) Rerum earum, quas descripsit. Est autem annus Olymp. LXXII. secundus, quo et Thasii in ordinem coacti et legati aquam et terram petitem missi abierunt: namque μετὰ δὲ τοῦτο c. 48. huc referendum. Insequens annus pugna celeberrimus est Marathonica, decimus ante Salaminiam victoriam apud Thucyd. I. 18. WESS.

9. ἔκ τε τῆς ἡπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μετᾶλλων) Vallae Latina, ex continenti et metallis, neque hic, nec deinceps Cl. de Pauw se probare valuerunt: ex terra et metallis illi praestabilius; ἡπείρου voce, ut in Etymol. Suida et aliis, pro terra posita. Quam ego quidem notionem illi non detraho; de Herodoto, cuius in Musis frequentissimum vocabulum, addubitans. Certum est, Thasios in Thraciae adversa ora metalli fodinas exercuisse, agrosque arasse, ex Thucyd. I. 100. Liqueat insuper, insulam fuisse ἑκαρπον, Dionysii vs. 523. indicio. [ubi Θάσος, Δημήτριος ἀκτὴ.] Mox [lin. 10.] ἐν Σκαπτῇ Arch. accuratissime observationi Steph. Byz. congruit, et Lambino opitulatur, Scaptesyliam restituenti Lucretio, reiecta Scaptensula, cuius post Eestum vindex Gifanius. At Σκαπτὴν ὕλην priscorum plerique disiunctim maluerunt, quorum exempla ad Stephan. stipavit Holstenius, in memor occupata fuisse a Paul. Leopardo, Emend. lib. VIII. 20. Vallam in his explicandis lapsus leniter (uti in more habet) corrigente. WESS.

13. ἐοῦσι καρπῶν ἀτελείσι) Si forent tributorum innumes olim Laurentius, ac si φόρων ἀτελείσι ob oculos habuisset; sicuti Appianus Ἀνκίους φόρων ἀτελεῖς Bell. Civil. lib. V. [c. 7.] p. 1077. Ego vero nusquam in schedis animadverti, haud recusaturus, si vel in unis reperiretur. Laudato de Pauw ἀτελής imperfectus, et καρπῶν ἀτελεῖς fructuum defecti copia intelliguntur. In Hesychio Ἀτελεῖς, ἄλλοις, cuiusmo-

di spadones aut alia parte manci: καρπῶν ἀτελείς eodem posse modo dici, nondum, ut credam, adducor. In lib. I. 192. τῶν ἄλλων ἰούσαι ἀτελείς, de vicis, a tributorum pensione, nisi quod canibus cibum praeberent, liberis. An ergο καρπῶν ἀτελείς, quod ad fructuum proventus attinet, a tributo immunibus? Quod et Abreschio placuisse, animadverto. WESS.

Ibid. ἰούσαι καρπῶν ἀτελείς) Valla: si Thasii forent immunes tributorum: in tributi vicem terrae proventum, fruges, sed vinum in primis generosissimum Persae videntur a Thasiis accepisse; qui propterea, ut ἀτελείς Φέρων alii, sic dici potuerunt καρπῶν ἀτελείς. Thasiorum aurifodinas ex Herod. memorat Eustath. ad Dionys. vs. 517. Meminerunt earundem Thucyd. I. 100. Marcellin. in vita Thuc. p. 3. et Zenob. Cent. IV. Prov. 34. Neque agrorum fertilitate motus, neque insulae divitiis, Archilochus Thasum in suis saepe carminibus habuit despiciatui, quod e diversis liquet illorum fragmentis apud Athen. XII. p. 523. d. Eustath. in Iliad. θ'. p. 616, 46. Plutarch. de Exil. p. 604. v. qui, Ἀρχίλοχος, inquit, τῆς Θάσου τὰ καρποφόρα καὶ οἰνόπεδα παρορῶν, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον. VALCK. — Et frumenti copiā abundabat Thasus, et vinum quoque in primis celebre Thasium erat. Sed videntur et fertiles Thasiorum agri et vineta in opposita continente (ἐν ἡπείρῳ) maxime fuisse; nempe in Thraciae ora, quae Thasiorum fuit: qui quum fructuum nomine ex ea regione perceptorum nec Thracum regibus nec Persis vectigal ullum aut tributum penderent, ἰούσαι καρπῶν ἀτελείς, ad redditus, quos ex metallis percipiebant, insignis quotannis cumulus ex agrorum istorum vinetorumque proventu illis accedebat. S.

CAP. XLVII. 4. ἐπὶ τοῦ Θάσου τούτου) Ex more scriptoris, stabilito diligentia Cel. Gronovii ad lib. IV. 45. [ubi frequens obtinet ille usus praepositionis ἐπὶ, praeterea ad IV. 107, 2. 184, 17. VII. 58, 15. 61, 17. et 74, 2. provocavit Gronov.] De Phoenicibus et Thaso nonnulla lib. II. 44. Poterunt autem τὰ μέταλλα Φοινικὰ, [lin. 5. ubi cf. Var. Lect.] si quae necessitas, et Φοινικικὰ pingi, uti saepe in Strabone πόλεις Φοινικικαί, apud Athen. γαῦλος Φοινικικός, qui tamen XII. p. 538. d. παρφυρὰ καὶ Φοινικὰ χρυ-

σοῦφία iunxit. [Sed ibi Φοινικά de colore, non de populo.] ἐν πελέκει Φοινικῶ Polemo Or. II. p. 16. ed. H. Steph. παιδεία Φοινικῆ Dio Cass. Ecl. XLVI. Accedat Συρία Φοινικῆ Diodori lib. XIX. 93. et Punicum bellum. WESS.

CAP. XLVIII. 8. νίας τε μακράς, καὶ ἱππαγωγὰ πλοῖα) Hic quidem ad Ammonii mentem distinguit νίας, longas naves, et τὰ στρουγγύλα πλοῖα. Sunt enim hic νίες sive νῆες, στρατιώτιδες et ὀπλιταγωγοί: πλοῖα vero, quae equos veherent. Lib. VII. c. 1. iussi sunt parare νίας τε, καὶ ἵππους, καὶ εἶτον, καὶ πλοῖα: haec scilicet εἰς ἵππους καὶ εἶτον: atque adeo νίας τε, καὶ πλοῖα ἱππαγωγὰ καὶ σιτηγά. Neque sane bellicas et longas naves πλοῖα dixit; sed hippagogas, etiam ἱππαγωγούς νίας, (vid. Gronov. ad init. libri VII.) et onerarias cum commeatu εἰς εἶτα νίας, VII. c. 21. [In eandem sententiam disputaverat Gronov. l. c.] Haec firmant Dukeri sententiam ad Thucyd. VI. 43. Apud Ammon. in Aristotelis loco Alexander Molossus (accitus ab Tarentinis in Italiam, Livio VIII. 24.) ἐξέπλευσε ναυτὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς: postremum, procul dubio mendosum, tentavit Clar. D'Orvill. in Charit. p. 674. sed a vulgata nimium abit vox σιταγωγοῖς: mihi restituendum videtur, ἱππαγωγοῖς καὶ φορτηγικοῖς: naves onerarias, φορτηγικὰ πλοῖα dixerunt Thucyd. p. 434, 60. [VI. 88.] Xenoph. V. Ἑλλ. p. 320, 37. aliique. VALCK.

CAP. XLIX. 7. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντας) Confer dicta lib. I. 80. [At ibi diversior verbi ἐπέχειν usus.] Aeginetae maris hoc tempore erant domini, ἑβαλασσοκράτου, Eusebio et Syncello testibus. Id praeter alia ussit Athenienses, ansamque dedit augendae, quae toti deinceps praesidio fuit Graeciae, classī, consentientibus Herodoto VII. 144. et Thucydide I. 14. WESS.

Ibid. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντας) Quod olim vulgabatur, id dedisse videtur Herodotus, ἐπὶ σφίσι ἔχοντας, lectum Eustathio in Od. τ'. p. 683, 21. ubi Homericum Τί μοι ἐπέχεις. interpretatus, τί κατ' ἐμοῦ ἔχεις, Ἡρόδοτος δὲ, inquit, διαλελυμένως φησὶν, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας τοῦς Αἰγινήτας: alia dedit in Iliad. χ'. p. 1355, 46. Eustathium sequitur H. Steph. in Prolegom. p. 736. [de Herod. voc. et loq. form.] Sunt et Herodoteae tmeses, μετὰ δὲ βουλευαί, p. 337, 5. [VII. 12, 7.] ἀπὸ πάντα τὰ χρήματα ἄγων, p. 434, 41. [VII. 164, 16.] etc.

VALCK. — Equidem, ἐπείχοντας ex scholio irrepsisse suspicatus, adeoque ἔχοντας revocans, nullam hic tmesin vidi, sed simplex verbum suo nomine legitime positum iudicavi ea notione, ut, quemadmodum ἔχειν ἐς τὴν vel ἐς τινὰ ad aliquid vel ad aliquem spectare, pertinere, tendere, frequenter apud Nostrum significat, sic ἔχειν ἐπὶ τινί, adversus aliquem tendere intelligatur. S.

CAP. I. 2 seqq. Κλειμένης etc.) Quae de Spartanorum rege, Aeginetas adgresso, eadem Pausanias lib. III. c. 4. WESS. — In insulam Aeginam venisse quidem dicitur Cleomenes: sed a Crio aliisque impeditus facere [quod voluerat] non potuit; quod iam nunc, Demarato nondum electo, fecisse dicitur Pausaniae lib. III. p. 212. VALCK.

11. ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρήτου) Erat in Latinis ex epistola. Maluerunt de mandato alii, Portus et ante eum Stephanus; qui quidem dissensus in re longe hinc remota momenti non magni: his tamen calculum adposui lib. IV. 10. WESS.

12. εἶπετο τὸν Κριόν, ὃ τι οἱ εἴη τὸ οὐνομα) Suspicio Aeginetam istum Crium luctatorem fuisse, quem Simonides carmine memoraverit. Ad Aristoph. Nub. vs. 1359. ἄσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριόν ὡς ἐπέχθη, ista leguntur in Schol. τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου καὶ Ἐπινίκου, Ἐπέξαθ' ὁ κριὸς -- ἦν δὲ παλαιστῆς Αἰγινήτης: forte scribendum, Σιμωνίδου ἐξ ἐπινικίου: ut verba, Ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ αἰκίως, ἐλθὼν εἰς δένδρον ἄγλαδόν (f. ἐς ἀγλαδένδρον) Διὸς τέμενος, ut ista verba fuerint in Crium Aeginetam Simonidis, alludentis ad arietem πεπτούμενον. Acerbo ioco Herodoti Cleomenes, cum Aegineta sibi nomen esse dixisset Κριοῦ, ἥδη νῦν, αἰεbat, καταχάλλον, ὦ κριε, τὰ κέρα, ὡς συνοισόμενος μεγάλῳ κίκῳ. Iam nunc tu, velut vir gregis, aerata tua fac cornua, quibus possis luctari adversus magnum malum, quod tibi imminet. Paulo inconsideratius negaverat Aegineta, Cleomenem οὐδένος ἄξιν χαίροντα Αἰγινήτων: dictum indignatus, ex Κριοῦ nomine captat hominis irridendi Rex Spartanus occasionem; atque ea dicit, quae in veri nominis arietem petulantiorum, κριὸν ἀστερόκερων, dici poterant, cuius protervia brevi refutaretur. Ne Cicero quidem abstinere se potuit, quin C. Verri, homini sane pessimo, ex ipso nomine verris crearet interdum invidiam, II. in Verr. c. 78. Videtis

Verrutum? videtis primas literas integras? videtis extremam partem nominis, caudam illam Verris tanquam in luto demersam esse in litura? Sic IV. in Verr. c. 25. ut hic nomen suum (verris) comprobavit, sic ille cognomen (frugi.) Siculos dicentes facit c. 43. in labores Herculis non minus hunc immatissimum verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere. Multo minus patienter legi poterunt frigidi Plautini ioci, Bacchid. II. 3. vs. 50. Menaechm. II. 2. vs. 38. Trucul. I. 1. vs. 58. quem reiicit versum tanquam spurium G. Canter. Nov. Lect. VII. 10. nisi sit in scena prolatus, quid sibi vellet Comicus, a plebe non potuit intelligi. Cicero Philipp. XI. c. 6. C. Annium Cimbrum, Lysidici filium, Lysidicum ipsum Graeco verbo, quoniam omnia iura dissolvit. Unicum licet de hoc genere, mirabar tamen in Livio, quod Scipionem facit dicentem, Atrium Umbrium semilixam nominis etiam abominandi ducem, lib. XXVIII. c. 28. Apud recentiores inprimis Graeculos huius generis reperiuntur plurima. VALCK. — De accentu, quo nomen Aeginetae illius hominis notavimus, in Var. Lect. dictum est. S.

CAP. LII. 1. ὁμολογόντες οὐδὲν ποιητῇ) Quem innuat, Tyrtaeum-ne an alium, haud memini. Cum poeta isto pierique Graecorum faciunt: Xenophon tamen in Agesil. p. 72. ed. Hutch. eumque secutus Plutarchus, domum, quam Aristodemus Spartae crexerit, habent. WESS. — At non unum aliquem ex poetis hic innuit Herodotus: sed nullum ex poetis ea in re, de qua hic agitur, adsentiri ait Lacedaemoniis; adeoque famae apud Spartanos vulgatae opponit veterum Poëtarum auctoritatem, quorum nempe carminibus alioqui memoria rerum superioribus temporibus gestarum certissimâ ratione ad posteros propagari existimatur. S.

3. τοῦ Κλεοδαίου) τοῦ Κλεοδήμου dum hic scribendum putabat Meurs. de Regno Lac. c. 6. non recordabatur, apud ipsum Herod. constanter scribi Κλεοδαίου, VII. 204. VIII. 131. Sequi potius debuerat Fr. Sylburgii iudicium, Aeliano quibque nomen restituentis Κλεοδαίου, ad Pausan. Lacon. p. 246. Inde facile fluxerunt formae minus sincere Κλεοδάμου, et Κλεοδάτου. Spartani Μενεδαίου nomen male in Μενεδαίου transierat apud Thucyd. p. 228, 56. alterum satis commendat notissimum μενεδήιος: eamdem habent vim no-

mina Laconica Κλεινόμενος et Κλειδοκῆος. Non filios tantum, sed patrem quoque Aristodemum Spartam tenuisse statuit et qui dicitur Xenophon in Encom. Agesil. p. 72. *Θεῖσθαι τις τὰς θυράς αὐτοῦ· εἰκόσκει γὰρ ἂν τις ἐτι ταύτας ἐκίνας εἶναι, ὥσπερ Ἀριστόδημος ὁ Ἡρακλέους ὅτε κατῆλθε λαβὼν ἐπιστήσατο·* ubi notat Hutchins. VALCK.

6. Ἀργεῖην) Errorem excusare ab hac scriptura discrepantes nequeunt: stabilitur matronae nomen omnium consensu: quin fuerunt, qui Pindaro Ἀργεΐδας inculcabant Isth. Od. VII. 21. *μητρόθεν* appellatos, διὰ τὸ Ἀργεῖαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστόδημον γυναῖκα, quamquam frustra illi. Ad-dita hic maiorum series sororem ostendit Therae, quem *πρόδικον*, ut Sparta dicebant, sive tutorem pupillorum Eurysthenis et Proclis vidimus lib. IV. c. 147. WESS.

13. ἴσων ἐόντων) In horum medio positum ἀμφοτέρων, tantopere damnatum, neque utile, expunxi. Nexa quae adhaerent, varie tentata fuerunt, praecipue ἢ καὶ πρὸ τοῦτον. [lin. 14.] Puto indicari, nihilo magis quam antea potuisse, uter natus prior esset, discernere, et μᾶλλον ad sententiam adsciscendum. Convenit ex lib. VII. c. 189. *ὡς ἔμαθεν αὐξόμενον τὸν χιμῶνα, ἢ καὶ πρὸ τούτου, ἐθύοντο:* quodque in c. 139. eiusdem Polymniae; nam πρὸ τοῦ non differt. Malunt porro docti viri [lin. 16.] οὐ βουλομένην δὲ, resituta negante particula; quibus si adiutrices adessent schedae, fortasse adsentirer: nunc intercedo. WESS. — Vide quae paullo post notamus. S.

14. ἢ καὶ πρὸ τούτου) Hac saltem in sede voces istae, si sunt Herodoteae, commodam vix admittunt interpretationem: aptius forsitan haerere viderentur istis, quae paulo leguntur superius, sic intersertae: *ἐπιδόντα δὲ τὸν Ἀριστόδημον τὰ τέκνα, (ἢ καὶ πρὸ τούτου,) ἰούσῃ τελευτᾷ.* Est et in proximis [lin. 16 seq.] structura minus expedita: mea sententia lenius ista fluere hunc in modum scripta: *εἰδυῖαν μὲν (καὶ τὸ κάρτα λέγουσαν ταῦτα,) βουλομένην δὲ εἰκὼς ἀμφοτέροις γενέσθαι βασιλῆς: scientem quidem, tametsi valide negaret geminos se internoscere: λέγουσαν ταῦτα, nempe οὐδὲ αὐτὴν διαγινώσκειν.* VALCK.

[Ad ἢ καὶ πρὸ τούτου nec h. l. nec VII. 189, 9. aut VII. 139, 16. adsciscendae ad sententiam cum Wesselingio particulae μᾶλλον locus est. Nec tam incommode, quam Val-

ckenario visum erat, hac in sede locatae istae voces mihi videntur. Praecedentia verba satis indicant, missos fuisse probatos nonnullos viros, qui inspicerent pueros, viderentque uter illorum natu esset maior. Hi igitur, postquam illos inspexerunt, nec per se dignoscere natu maiorem potuerunt, quum ambo inter se similes et aequales (eadem corporis specie, robore et staturâ) reperissent; tum vero, aut iam antea etiam, matrem interrogarunt. Nec vero etiam, cur sequentia sollicitarentur verba, satis caussae erat. Ista, *εἰδυῖαν μὲν καὶ τὸ κάρτα λέγειν ταῦτα*, in latina quidem versione eandem in sententiam reddidi, quam Gronovius his verbis expresserat, *etsi optime nosset illa aperire*, quasi infinitivus *λέγειν* ab *εἰδυῖαν* penderet. Rectius vero *λέγειν ταῦτα* ad superiora, οὐδὲ αὐτὴν φάναι διαγινώσκαι, referetur: hoc illam (nempe, nec se internoscere natu maiorem) dixisse, quum quidem vel maxime nosset, sed cuperet etc. τὸ κάρτα, abundante τὸ articulo, vel maxime, quam maxime, ut I. 71, 6. III. 104, 15. VII. 16, 26. S.]

21. τὸν γεραίτερον) Praestantia Med. Cod. et conspirantium meritis fertur laudibus; quae tamen saepe modum excedunt. Πρεσβύτερον eorum scholion est, defensione indignum. An, quaeso, γεραίτερος postulabit, uni adfuisse prae altero γέρας? Quid fiet ergo tot Xenophontis aliorumque dictis, in quis γεραίτερος aetate senior et amplius nihil? WESS.

41. τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς ἀλλήλοισι) Αὐτίων, in schedis repertum nullis, cur retinerem? Rixarum et discordiae, animos fratrum disiungentis, Pausanias testis accedit, διδυμοὶ δὲ ὄντες, διάφοροι τὰ μάλιστα ἦσαν, Lacon. c. 1. p. 205. Sunt quoque Eurysthenidarum et Proclidarum dissensionis in Musis et aliorum commentariis sempiterna monumenta. WESS.

42. τοὺς ἀπὸ τούτων γενομένους ὡσαύτως) Non repugnat quod scribit Livius XL. 8. sociabilem consortionem inter binos Lacedaemoniorum Reges salutarem per multa secula ipsis fuisse patriaeque. Nam, privatim saepius adversarii duo Reges Lacedaemoniorum, unanimes conspirabant in publicae rei commodis iuvandis; aut etiam inter se laudabiliter certabant περὶ τοῦ ὁκότερος πλεῖον ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσεται, ut Aristides loquitur Herodoti VIII. 79. Neque noluit Lycur-

gus concordem talem discordiam in civitate sua locum habere. *Plutarch. T. I. p. 598. c.* "Εἰκεν ὁ Λακωνικὸς νομοθέτης ὑπέκκαυμα τῆς ἀρετῆς ἑμβαλεῖν εἰς τὴν πολιτείαν τὸ φιλότιμον καὶ φιλόνηκον. *Conf. T. II. pag. 232. c. 813. n. et Melanthii dictum de civitate Attica p. 20. c. VALCK.*

CAP. LIII. 2. τὰδε δὲ κατὰ τὰ λεγόμενα etc.) Gronovius bene, cui rescribi nihil debuisset, ultima huius capituli verba clamant. Est quoque periculosior sequentibus admota manus. Equidem addidi ex scriptis γὰρ δὴ, cetera bonae notae arbitratus. Pendet sermo ex ἐγὼ γράφω, quae, si repetantur in ὥς εἰσι "Ελληνες, nescio quid iure desideretur: nam θεοῦ ἀπείοντος a Valla versum a Deo genitum non laudo. Patrem mortalem Perseo Scriptor negat; μέχρι Περσεῖος, usque ad Perseum, non altius, adscendens, ut ait. Vere ergo τοῦ θεοῦ ἀπείοντος, Deo in seriem non reluto. WESS. — Peroportune vero κατὰ τὰ ὑτ' α' λεγομ. dedit noster cod. F. Superiora, ait Herodotus, soli Lacedaemonii dicunt: (conf. c. 52, 1. ibique notata:) nunc ea referam, inquit, quae eodem modo Graeci dicunt, id est, in quibus reliqui Graeci Lacedaemoniis adsentiuntur. Quod autem verba illa [lin. 6.] ὥς εἰσι "Ελληνες ab illis ἐγὼ γράφω pendere ait Vir doctissimus, id mihi secus videtur. Arcte profecto cohaerent ἀποδεικνυμένους ὥς εἰσι "Ελληνες. Itaque participia καταλεγόμενους et ἀποδεικνυμένους tamquam graeco more pro infinitivis posita cum Valla et Gron. equidem accepi. S.

12. εἴρηται μοι) Sic melius. Εἰρέτασι multitudinis est, sicuti lib. VII. 96. Persei origo Aegyptia tangitur lib. II. 91., a qua suggillanda cavere sibi noluit *Plutarchus*. At unde Danaus et Lynceus, si non ex Aegypto? Ceteros consulto tacitos habuit. WESS.

*Ibid. ἀπὸ δὲ Δανάης τῆς Ἀκρυσίου) Haec et sequentia quaedam, alio quam invenerat ordine collocata, Plutarch. exhibet, de Herod. Malign. p. 857. E. Οἱ δὲ Δωριέων, Φησὶν, ἡγεμόνες φαίνονται ἂν Αἰγύπτιοι ἰθαγενεῖς ὄντες καταλέγοντες (leg. καταλέγοντι) τοὺς ἄνω Δανάης καὶ Ἀκρυσίου πατέρας: quae prorsus obscuravit interpretes. Ad Herodotea *Plutarchus*, τὸν Ἐπαφον, inquit, καὶ τὴν Ἰώ, καὶ τὸν Ἰασον, καὶ τὸν Ἀργον ὄλως ἀφ᾽ ἡκεν. Epaphum in Aegypto natum omittere potuerat; Ionem, Iasum, et Argum Herodoteae narrationi me-*

rito opposuit; neque enim hos Aegyptios origine dixerunt Graeci, qui posteros Epaphi, atque adeo maiores Acrisii, fatentur Aegyptios esse *ἰθαγενεῖς*, Libyen, Belum, Danaum et Aegyptum, Lyncea. Sed vituperare potius debuit *Plutarch.* quos habuit *Herodotus* auctores, non quid ipse sentiat, sed tradens quid Graeci de his fabulari sueverint: hoc non in fine tantum capitis, sed et initio, significavit; ubi, *Τάδε δὲ*, inquit, *κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπ' Ἑλλήνων ἐγὼ γράφω*, vel *γράφω*: ut I. c. 95. *κατὰ ταῦτα γράφω*. Quid sibi velit τοῦ *Διὸς ἀπιόντος* [lin. 5.] mihi quidem non liquet. VALCK.

CAP. LIV. 4. *Περὶ τοῦ οὐδὲν*) De Persarum sententia si venerint quae libro VII. 61. scribit, *Perseum* videlicet Danaë et Iovis fuisse filium, creasseque ex Andromeda Persen, unde Persicae genti nomen; in matre patreque Graecos inter et Persas fuerit concordia, de avo lis et progenitoribus; quos una cum Acrisio a consanguinitate Persei si secluserint Persae, Danaë Assyriae aut Persicae erit stirpis. WESS.

CAP. LV. 2. *καὶ ὁ, τὶ ἀποδέξάμενοι*) Reiskius ὅτι optime disparavit. In regni successionem διαδέχασθαι et ἐκδέχασθαι sedem habent: ἀποδέχασθαι, in rerum actu. Οἱ μὲν νυν *Κᾶρες οὐδὲν λαμπρὸν ἔργον ἀποδέξάμενοι* lib. I. 174. saepissimeque alias. WESS.

CAP. LVI. 2. *Διὸς τε Λακεδαιμόνος*) Saepe quidem Lacedaemonis, Iovis filii, sed huius Iovis, *Λακεδαιμόνος* dicti, nusquam alibi factam invenit *Meursius* mentionem; et sane mirum est, si Iovem coluerint *Λακεδαιμόνα*, hunc non ut Deum ἀρχαγίαν habitum saepiusque commemoratum. Coluisse Lacedaemonios Ἀγαμέμνονα Δία variorum contra constat testimoniis docuitque *Meurs.* Misc. Lacon. I. c. 4. Suspiciabatur *Casaub.* in *Athen.* III. cap. 21. [Animadv. T. II. nuperae edit. p. 175 seq.] dictum Iovem Ἀγαμέμνονα Spartanis, ut ἀρίσταρχον a *Simonide*; Agamemnone certe nomen antiquius ἐπιθετικῶς de Deorum rege potuit usurpari, et vera adpellationis ratio *Lycophronem* ceterosque latere. *Athen.* III. p. 99. B. *Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν ἄδην ἀγαμίδαον*. Dedit ibi plura *Casaubonus*. Ἀγασίδα, inferum Iovem, attigit Bentley ad *Callim.* in *Lav. Pall.* vs. 130. Ubi vulgatur in *Hesych.* Ἀρίστ' ἀρχὰ μὲν, *Simonideum* forte dederat Ἀρίσταρχον, Δία.

Herod. T. VI. P. I.

M

Asopii vocabant Aesculapium Φιλέλαον, teste *Pausan.* III. p. 267. Ἀλεξίν, τὸν Ἡρακλέα, Coi, *Aristid.* I. p. 62. Τηλέμαχος, ἢ Ἀρτίμης dicitur in *Luciani Lexiph.* II. p. 335. Habet istius generis nonnulla *Aristoph.* Ἰπ. vs. 164. Θυσμ. vs. 811. Δυσ. vs. 554. VALCK.

5. αὐτὸν ἐν τῷ ἀγῷ ἐνέχισθαι) Omissa saepius, additur in legibus interdum Atticis praepositio; velut apud *Demosth.* contr. *Aristocr.* p. 408, 54. apud *Andocid.* p. 12, 36. τὸν βουλευσάντα ἐν τῷ αὐτῷ ἐνέχισθαι καὶ τὸν τῇ χειρὶ ἐργασάμενον. Unde corrigendus *Antiphon* p. 143, 19. ut, pro μήτε χειρὶ ἀράμενον, scribatur μήτε χειρὶ ἐργασάμενον. conf. *Lysias* pag. 18. et *Markland.* VALCK. — De formula εἰ δὲ μὴ (*ibid.* ubi εἰ δὲ absque negatione expectasset aliquis) vide *Vigeri Idiot.* VIII. vi, 9. ibique *Zeun.* Scilicet, ubi in praecedente membro nulla est negatio, ibi εἰ δὲ μὴ sin minus significat; si in praec. membro negatio est, εἰ δὲ μὴ positive intelligitur, sin, si quis id fecerit. Sic in *Evang. Matth.* ix, 17. Confer Indicem nostrum Graecitatis *Epicteteae* pag. 301. S.

7. ἐκατὸν δὲ ἄνδρας λογάδας ἐπὶ στρατιῇς) In delectorum virorum numero conspiratur in schedis. Trecentos alii regi stipatores custodesque circumponunt: Agidem sane οἱ τριακόσιοι ἱππῆς καλούμενοι stipabant in praelio apud *Thucyd.* V. 72., suntque iidem τριακόσιοι Σπαρτιατῶν λογάδαι, οἵπῃ ἱππῆς καλέονται, *Themistoclem* honoris caussa deducentes *infr. lib.* VIII. 124. An ex trecentis centeni regum praecipui in castris satellites, in acie cuncti? Conf. *N. Cragium*, *Reip. Spart.* lib. IV. 4. Iam ἐπὶ στρατηγῆς, in expeditione, fingeat *Cl. Reiskius*, non utique praeter consuetudinem, siquidem ea in voce creberrime peccatum. Tuetur vulgatum *Xenoph.* *Laced. Reip.* p. 685. F. [pag. 542. med. ed. Bas. 1569.] πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατιᾶς οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐποροῦσι, eorum omnium copiam *Lacedaemonii* etiam in castris, sive in exercitu, habent. Similiter p. 688. A. [p. 544, l. 16. ed. Bas.] etc. WESS.

8. ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι) Κοινὰ ἔξοδοι expeditiones communiter susceptae *lib.* IX. 26., etiam in *Comici Nub.* vs. 579., cuius loco ἐξόδιον *Ionibus Portus* asseruit, vetere motus lectione. *Cl. Gronovio* adsentior. Ἐξοδείας ποιοῦμενοι *Samnites* apud *Strabon.* lib. V. p. 382. A. [p. 249. v. ed. Cas.] Quod

ex Msstis revocatur *ἀπέσοις ἀν ὧν*, [lin. 9.] scriptor suum agnosceret. WESS. — Vocabulo *ἐξοδία* de bellica expeditione saepius utitur Polybius: vide Lexic. Polyb. p. 230. S.

CAP. LVII. 2. *ἢν θυσίην τις δημοτελεῖ*) Verissime Codices. *Τὰ ἱερὰ τὰ δημοτελεῖ* Demosth. in Nener. p. 739. esse ait *τὰ ἱερὰ τὰ τῆς πόλεως*. Philoni Leg. ad Cai. pag. 1031. v. *ἑορταὶ δημοτελεῖς*, festi nationis Iudaicae dies. Iunge elegans matronae Pythagoreae dictum in Stobaei Serm. LXXII. p. 445. et Hesych. *Δημοτελεῖ* cum Clar. Alberti adnotatione. WESS. — Cum ista vero notione *θυσίας δημοτελοῦς* minus convenire videri poterat quod ait *ἢν θυσίην τις δημ. ποιήται*, si quis etc. quod ad privatum hominem referri videtur: fortasse igitur intelligi debebit magistratus ille, ad cuius munus curamque id pertinebat. Sed poterit etiam *θυσίη δημοτελεῖς* intelligi sacrificium a privato homine ita institutum, ut populares ille suos vel curiales ad convivium vocet. S.

4. *διπλῆσια νέμοντας*) Vetus mos, Homero descriptus docteque abs Eustath. explanatus pag. 72, 20. et p. 682, 50. [pag. 54, 32. et p. 557, 22. ed. Bas.] Super eo prudentissime Xenophon extr. Rep. Laced. καὶ διμοῖρία γὰρ ἐπὶ τῷ δαίτῳ ἐτίμησεν Lycurgus, οὐχ ἵνα διπλάσια καταφάγοιν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦδε τιμῆσαι ἔχουσιν εἴ τινα βούλοιντο. Ceterum *πρόβατα* [lin. 6.] non solas esse oves, indicatum aliàs, neque eas utique Spartani duntaxat immolarunt. Vallae propterea Latina, ovibus expulsis, integrata sunt. WESS. — In νέμοντας ad superius τις relato est familiaris Nostro transitus a singulari numero ad pluralem. S.

11. *προξείνους ἀποδεικνύναι τούτοις προσκίεσθαι*) Si vel in plerisque hoc legeretur Codicibus, restitui tamen deberet *προσκίεσθαι* vel *προσκέεσθαι*, de honore attributo adhibitum etiam Herodoto I. 118. 119. et II. 83. *Τὸ προσκίεσθαι* hoc in loco per γέρας εἶναι recte interpretatur Eustath. Iliad. γ'. p. 307, 17. [p. 405. ed. Rom.] Proxenos memorat Spartanos Xenophon, Clearchum, *πρόξενον ὄντα Βυζαντίων*, ab Agide illuc missum, Έλλ. I. p. 253, 40. et IV. p. 308, 31. Pharacem Boeotorum *πρόξενον*. Fuerunt isti vel quales Herod. designari voluit, vel quales fuisse dubitabat Cragius de Rep. Lac. II. c. 10. Sed sicut Athenienses alique, suos etiam habuerunt Lacedaemonii, in aliis civitatibus a se

publicitus constitutos προξένους. Apud Pausan. III. p. 223., Eleus Xenias fuisse dicitur Agidi ἰδίᾳ ξένος, καὶ Λακεδαιμονίων τοῦ κοινοῦ πρόξενος: ut Chius Hermesilaus privatim Sophocli ξένος, et πρόξενος Atheniensium, teste Ione Chio apud Athenaeum XIII. p. 603. f. Publicitus etiam Alciphron Argivus, secundum Thucyd. V. 59. fuit πρόξενος Λακεδαιμονίων, et Plataeensis Λάκων ὁ Ἀσιμνήστου, III. 52. Distinguuntur a talibus ἰδίᾳ πρόξενoi et ἰδιλοπρόξενoi dicti; quales fuerint fortasse Lacedaemoniorum Athenis Cimon, et Callias. VALCK.

12. τούτοις προσκείσθαι) Eustathius γέρας εἶναι τοῖς βασιλεῦσι ἐν Σπάρτῃ vere explicuit: id enim est προσκείσθαι, iniuriā mutatum. Sic lib. VII. 35. τοῖσι προσκείτο αὐτῇ ἄχαρις τιμή. Portus plura. Πυθίους [lin. 13.] hinc Timaeus in Lexicon intulit, ad quem bene Cl. Ruhnkenius. De iisdem Eustath. ad Iliad. A'. p. 55, 44. [pag. 42, 7. ed. Bas.] ἦν δὲ καὶ τάγμα τι θεῖον ἐν Δελφοῖς, οἱ διορόχοι· οἱ καὶ Ἡρόδοτον ἐπιτοῦντο μετὰ τῶν βασιλέων τὰ δημόσια, labantis memoriae vitio aberrans. Cicero vero praeter Pythios dedisse regibus suis augurem adsessorem Lacedaemonios, memorat lib. I. de Divinat. c. 43. WESS.

23. ἦν μή περ ὁ πατήρ etc.) Vallam fefellit litera, μήπερ in μήτηρ convertentem: neque Etonensis codicis aberratio discrepat. Matris olim sane ad filiarum sponsalia nulla auctoritas. Vere Hermione Spartana, Νυμφευμάτων γὰρ τῶν ἐμῶν πατήρ ἐμός Μίριμναν ἔξει, in Euripidis Androm. vs. 987. Πατρούχου παρθένου περί [lin. 22.] hoc ex loco Timaeus Lex. p. 151., ubi docta Ruhnkenii observatio. WESS.

Ibid. ἦν μή περ ὁ πατήρ αὐτὴν) Qualem Valla sequutus est, Codicis Eton. lectio, ἦν ἡ μήτηρ ἢ ὁ πατήρ αὐτὴν ἐγγυῆσθαι, correctoris illa videtur indocti: non mater filiam dicitur ἐγγυῆσαι, sed pater; aut, si illuc abiisset, puellam frater, vel avus paternus. Orbae nuptias, necdum a patre desponsatae, si plures sibi vindicarent, fieretque ἡ ἐπίκληρος, ut Athenis loquebantur, ἐπίδικος, Spartaē lis ista dirimebatur a Regibus solis; quos Herod. scribit [lin. 21 seqq.] δικάζων μόνους πατρούχου παρθένου περί, ἐς τὸν ἰκνίσται ἔχιν, ἦν μήπερ ὁ πατήρ ἐγγυῆσθαι. Herodoteam vocem πατρούχος Hesychio restituit Hemsterh. voc. Ἐμπάμονι, πατρούχῳ. conf. Timaei Lex. Platon. in Πατρούχου παρθένου, et Ruhnken. Ut

ἱμπάμων, sic ἡ ἐπὶ κληρος dicitur ἔγκληρος in Euripid. Iphig. Taur. vs. 682. VALCK.

28. δύο ψήφους τιθεμένους) Thucydidem, gravissimum Scriptorem, lib. I. 20. tacito Herodoti nomine haec falsi arguisse, Meursii Reg. Lacon. c. 23. et Palmerii animadversio est. Equidem duo singulis regibus suffragia non largior, valdeque vereor, ut verba δύο ψήφους τιθεμένους illis contribuant. Regum absentium vicem maxime propinquos obiiisse et duo posuisse calculos scribitur, tertiumque suum: totidem ergo ferebant suffragia, quot usi ambo reges fuissent, modo-ne consensu abstinuissent seniorum; tulissent autem praesentes duo, singuli suum. Haud itaque bina singulis suffragia hac in descriptione. Sed rem non urgeo: falli possum. WESS.

Ibid. δύο ψήφους τιθεμένους) Denegat hanc Lacedaemoniorum regibus praerogativam Thucyd. I. 20., quem Herodotea sibi summissee refutanda vere monuit ante Palmer. Io. Meurs. de Regn. Lac. c. 23. de senatorum agens et numero et dignitate, Misc. Lac. II. c. 4. Plura dederat N. Cragius lib. II. cap. 3. Civitatem memorat Indicam Diodor. XVII. 104., cuius forma regiminis Spartanæ fuerit similis quod ad Senatus auctoritatem binosque Reges e duabus semper familiis, τῶν κατὰ πόλεμον πραττεμένων ἡγουμένων. Ne Regum potestas in tyrannidem degeneraret, Lycurgus, secundum Platonem Epist. VIII. p. 354. B., Φάρμακον ἐπήνεγκε τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν, καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δασμὸν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. Insignis eiusdem locus est T. II. pag. 692. A. Curia τῶν γερόντων ceterorumque annuorum magistratuum tribunalia ubi fuerint Spartaë tradit Pausan. III. p. 231., τῆς τε Γερουσίας βουλευτήριον, καὶ τῶν Ἐφόρων καὶ Νομοφυλάκων καὶ καλουμένων Βιδιαιῶν ἀρχαῖά ἐστιν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς: in quibus corrigendum arbitror, καὶ Νομοφυλάκων καλουμένων Βιδιαιῶν. Hi annui magistratus, Ephori et Bidiæi, sive Νομοφύλακες, erant πέντε ἀριθμὸν ἐκάτεροι secundum Pausaniam: contra οἱ Γέροντες, numero xxviii, διὰ βίου ταύτῃ ἔχουσι τὴν τιμὴν, Plutarch. T. I. pag. 597. E. Hinc intelligi poterit Xenoph. Ἑλλ. III. pag. 289, 20., ubi numerare iussus ὁπόσοι εἴεν Σπαρτιάται ἐν τῇ ἀγορᾷ, dicitur ἀριθμῆσας βασιλέα τε καὶ Ἐφόρους καὶ Γέροντας καὶ ἄλλους ὡς τεσσεσράκοντα. VALCK.

CAP. LVIII. 5. λίβητα κροτείουσι) Necesse non videtur, ut unum omnes lebetem pulsarint; neque requirunt opportune scripta Scholiastae Theocriti Idyl. II. 36. καὶ παρὰ Λάκωσι βασιλέως ἀποθανόντος εἰῶθαι κρούειν λίβητα, ubi *Meursius* λίβητας, quemadmodum in *Herodoti* schedis pluribus. Magnas autem turbas movit καταμιαίνεσθαι, [lin. 7.] variisque coniecturis, quibus non utor, ansam dedit. Possunt utique μιαίνεσθαι dici, quorum caput aut corpus luto alia-ve re turpatur, ut χῶτα μαινόμενος *Nicaeand. Alexiph.* vs. 253., et quidni καταμιαίνεσθαι, praesertim cum talia in luctu frequentarentur? *WESS.* — Nota Romanorum formula, luctu squalere, in luctu et squalore esse. Nescio an eodem pertineant οἱ μiasμοί, quibus in privatorum hominum obitu abstinere Spartani, ex *Lycurgi* legibus, debuerunt, referente *Plutarch.* in *Institut.* *Lacon.* p. 238. D. S.

13 seqq. ἐκ πάσης δι' Λακεδαίμονος etc.) Recepta Codicum lectione, τῶν περιόικων ἀναγκαστοῦς, sic ista capienda iudico: necesse est ut, praeter Spartiatis, funus vel invitum comitentur ceterarum urbium Laconicarum incolae certo numero. De περιόικois forsitan alibi dicetur. Voces χωρὶς Σπαρτιτῶν recte ceperunt *N. Cragius* de Rep. Lac. II. p. 107. et *L'Auteur des Essais de Critique* pag. 179. [nempe praeter Spartanos, iuxta cum Spartanis; (conf. I. 106, 5.) non, exceptis Spartanis, ut *H. Steph.* cum *Camerar.* aut absque Spartanis, ut inperite *Gronov.* posuerat.] Ἀριθμῶ, hic frustra tentatum, significat certo numero, vel definito. *Lucian.* T. III. p. 302., τὸ μὲν ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδμῶ. T. I. pag. 750, 57. *Thucyd.* II. 72. *VALCK.* — Ubi ait *Herod.* ἐκ πάσης Λακεδαίμονος, Lacedaemonem patet hic τὴν Λακωνικὴν, Laconicam terram intelligi, quemadmodum VII. 254, 10. S.

14 seqq. τῶν περιόικων ἀναγκαστοῦς) Ex vulgata ὀνομαστοῦς formavit *Cl. de Pauw*, honoratiores ac nobiliores explanans; quales fortasse inter Spartanorum περιόικους exiguo numero, homines quippe contemtissimae et paene servilis conditionis, meritoque ab *Isocrate* deploratae, *Paneg.* pag. 67. E. et uberius *Panath.* pag. 270. C. ed. *Steph.* Quod autem schedae offerunt, id longe melius, stabilitumque *Aeliani* auctoritate, *Var.* VI. 1., ubi de Spartanorum

rum in Messenios, itidem περιόικους, acerbitate, τὰς ἰλευ-
 θέραις [γυναῖκας] εἰς τὰ πένθη βαδίζειν ἢ ἀγκάζον, καὶ τοὺς
 ἄλλοτριούς καὶ μηδὲν σφισι προσήκοντας νεκροὺς κλαίειν. Nihil
 certe accommodatius. At gravis tria ista [lin. 16.] καὶ αὐ-
 τῶν Σπαρτητῶν urget suspicio, tum quoniam ex duobus,
 illisque bonae notae, exsulant codicibus, tum maxime,
 quod turbae plangentium Spartanos eximant praecedentia
 χωρὶς Σπαρτητῶν: [at de his verbis vide paullo ante no-
 tata.] quippe genuinos cives ac Spartanæ urbis incolas
 lib. VII. 234., quibus Lycurgi decretum τὰ πένθη καὶ ὄδυρ-
 μοὺς vetabat, Instit. Lacon. Plutarchi p. 238. D. Atque haec
 efficere possunt, pro alienis ut putentur. WESS. — Ver-
 ba ista, καὶ αὐτῶν Σπαρτητῶν, nisi temere prorsus et casu
 omissa sunt in codicibus nonnullis, consulto abiecta pri-
 mum fuere ab homine, qui ista, χωρὶς Σπαρτητῶν, (l. 14.)
 in eandem partem acceperat, quae Wesselingio et Grono-
 vio placuit. Quod vero de Lycurgo, τὰ πένθη καὶ ὄδυρ-
 μοὺς vetante, ex Plutarcho refert Vir doctissimus, id ad priva-
 torum hominum, non ad regum, obitum spectare, recte
 Larcherus monuit. Nam, regum quidem obitum ipsos
 quoque in urbe Spartanos ingenti luctu prosequi debuisse,
 et superiora, et quae his mox subiiciuntur, abunde de-
 clarant. S.

20 seqq. Regis in proelio mortui effigiem ἐν κλίνῃ εὐ ἐστρωμένη
 dicuntur ἐκφέρειν, si nempe cadaver commode Spartam non
 posset deportari. Peregre mortuus Agesipolis ἐν μέλει τεθείς
 καὶ κομισθεὶς οἴκαδ' ἔτυχ' ἑτῆς βασιλικῆς ταφῆς. Xenoph. Ἑλλ. V.
 p. 330, 3. VALCK.

22. ἐπειὶν δὲ θάψωσι) Eradicata haec tria verba voluit vir
 Celeber, ob Medicei negligentiam, addita disputatione,
 quam considera. [nempe: et videbis quam sit absurda.]
 Mihi turpe est, concordiae scriptorum Codicum oblucta-
 ri, praesertim in facillima et plana verborum sententia,
 Iustitium, functo Persarum rege, quot fuerit dierum Bris-
 sonii quaesivit exemplo Io. Alb. Fabric. ad Sextum Philo-
 soph. lib. II. adv. Gramm. p. 296. WESS.

CAP. LIX. 1 seq. ἐπειὶν --- ἄλλος ἐνίστηται βασι-
 λείᾳ ἀνιστεῖσθαι, neque supra dederat βασι-
 λείᾳ ἀνιστεῖσθαι III. 66. ubi in sequenti cap. coniecturam,
 ἐνιστάμενος, Codices firmarunt. Quod sequitur [lin. 3.] ὁ

ἰσίων, ἐς τὴν ἀρχὴν videlicet, vel τὴν βασιλὴν, eodem sensu ponitur, quo saepe dicuntur εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσιόντες, qui magistratum incunt. VALCK.

CAP. LX. 3. ἐκδόνται τὰς πατρίδας τέχνας) Ex lege Sesostridis, qua sancitum μηδὲνα καταλιπεῖν τὴν πατρίαν τέχνην, Dicaearcho teste in Schol. ad Apollon. Rh. IV. 273. Confer Diodorum lib. I. 74. Mox [lin. 5.] καὶ οὐ κατὰ λαμπ. clar. Reiskius coniiciebat. WESS.

CAP. LXI. 4. φθόνῳ καὶ ᾄγῃ) Valckenario Nostro Dissert. de Scholiis Hom. ineditis p. 120. sanitatem vocabulum debet. Suidas Ἄγῃ -- παρ' Ἡρόδοτῳ βασιλική: gemina Etymologus; nec longe ab instaurato recedit ᾄγῃ duorum Codicum. Pindari de fraudulento et δολίῳ cive, Pyth. Od. II. 151. ὅμως μὲν σαίνων ποτὶ πάντας ᾄγαν πάγχυ διαπλέκει, huc adplicuit Cl. Reiskius; verti enim debere invidiam, non valde, ut vulgo solet. WESS.

Ibid. φθόνῳ καὶ ᾄγῃ χρεώμενος) Dudum indicatum ᾄγῃ recuperabit Herodotus, hic forsitan etiam Vallae lectum, vertenti, invidia et odio. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia, Homerum aliosque Poëtas verbum frequentasse Ἀγάσθαι vel Ἀγάζεσθαι, in Hesychio servata monstrant praeter Ἀγᾶσθαι, et Ἀγᾶσσατο Ἀγᾶσασθαι Ἀγᾶττησθαι Ἀγασσάμενοι Ἀγαιόμενον Ἠγάτατο. Illuc referenda sunt ex eodem Ἀγασίς, φθόνος: Ἀγαστής, βάσκαρος: et forsitan, quod habet ex Aeschyli Thressis, Ἀγαῖς, ζηλώσῃσιν. Secundum Eustath. in Od. i. p. 212, 51., τὸ Ἀγάσθαι φασὶν οἱ παλαιοὶ τρία σημαίνειν τὸ θαυμάζειν, τὸ φθονεῖν, τὸ μισεῖν. Idem in Iliad. ω. p. 1501, 1. scripsit ἀγαιόμενους, καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἴποι φθονοῦντας: Herodoti respiciens locum VIII. 69., quo dicuntur Persae ἀγαιόμενοι τε καὶ φθονοῦντες τῇ Ἀρτεμισίῃ. Nostro loco genuinam legerunt vocem ᾄγῃ Suidas et Etymologus, [p. 9. lin. 1.] sed huius in Edd. Herodoteo nomen Herodiani male fuerat substitutum. In his permutandis saepissime fuisse peccatum docuit Clar. Wes-seling. in Diss. Herod. In Scholiis ineditis ad Iliada Homeri, quae ex Codice descripsi Clar. I. I. Wetstenii, ubi scribi debuerat Ἡρώδιανός, saepe scribebatur Ἡρόδοτος: velut ad Iliad. β. vs. 8., Ἡρόδοτος μὲν τὸ Ἰθὶ ἐνεστώτος φασὶν εἶναι: ad Ἰλ. δ. 66., ἐν τοῖς ἐπιμεριτμοῖς λέγει Ἡρόδοτος ὅτι μετοχὴ ἐστὶ (τὸ Ἐπιμεριττας:) similiter ad κ'. 67. et δ. 10. VALCK. —

In Scholiis Venetis a *Villoisono* editis, quae, ut iam alias monui, eadem fere sunt cum Basileensibus, locis a *Valck.* citatis recte Ἡρωδιανός legitur. S.

13. καλλίστη ἐξ αἰσχίστης γενομένη) De eadem *Pausan.* III. [cap. 7.] p. 220., παρθένων μὲν τῶν ἐν Λακεδαιμόνι εἶναι Φατὶν αἰσχίστην, γυναικῶν δὲ τὸ εἶδος καλλίστην ὑπὸ Ἑλένης γεϊέσθαι. More suo multis fabulam enarrat *Herodotus*; cuius τὸ Φοιβήϊον ἱερὸν quale fuerit, docet *Io. Meurs.* Misc. Lacon. I. c. 5. VALCK. — Apud *Pausan.* I. c. ὑπὸ Ἑλένης perperam ab Interprete post *Helenam* redditur. S.

20. ὕπερθε τοῦ Φοιβηΐου ἱεροῦ) *Pausanias* Φοιβαΐον non procul a Therapna, inque eo Castorum fanum locat lib. III. 20. Hinc *Meursius* „Verba, inquit, illustro, et, ὕπερθε τοῦ „Φοιβηΐου ἱεροῦ, sic expono, supra Phoebi fanum: ut Dioscororum id intelligatur, quod dedicatum in Phoebeo, ex „*Pausania* cognoscimus.“ Misc. Lacon. lib. I. 5. Quod demiror; siquidem *Helena*e templum scriptor limpide indicavit. Voluit-ne vir doctus, *Helenam* fratribus fuisse contubernalem, πάρεδρον, eodemque in fano cultam? Id vèro ostensum oportuerat. Orationem ex schedis animavi et auxi, τὸδ' [rectius τὸ δ'] ἐστὶ ἐν τῇ Θιροάπῃ scribens. Rem ipsam attigit *Pausanias* III. 7. WESS.

28. ὁρῶσιν δὲ) Quod *Florentiae* ὁρῶσιν δὲ maluerunt, placuit vehementer *Gronovio*; cui quidem schedae omnes, si numero eximas *Ask.*, refragantur, Graecique sermonis habitus. *L. Küsteri* animadversionem *Bibl. Ant. et Nov. Io. Clerici* T. V. pag. 404. evolve; mihi namque impero silentium. WESS. — Vitiosum ὁρῶσιν cum *Med.* et *Ask.* nostrum etiam cod. *F.* inquinavit. S.

CAP. LXII. 1. ἐκνίξει ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρωσ) Simili figura *Pindarus* Pyth. X. fin. καὶ γὰρ ἐτέρωσιν ἐτέρων ἐκνίξει φρένας: et *Isthm.* VI. 74. αἰδεῖα δ' ἔνδον μιν ἐκνίξει χάρις. Nec alia *Euripidis* *Med.* vs. 567. εἰ σε μὴ κνίζαι λέχος. *Paullo* diversior infra lib. VII. 10, 5. WESS.

Ibid. τὸν δὲ Ἀφίστωνα ἐκνίξει) Istius mulieris amor *Aristonem* pungebatur. In *Glossar.* et *Suida* ἔκνιζεν redditur ἔδακιν, adhibitum etiam VII. c. 12. Sed, ut hic, saepe designat *Sophocli* dictum ἔρωτος δῆγμα: *Xenoph.* pag. 516, 13. κνῆσμα. vid. *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* vs. 975. In amore γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόθου δάκναι, *Lucian.* II. p. 400. *Plutarch.*

T. I. p. 602. ἔκνεζεν αὐτὸν οὐ μετρίως ὁ -- ἔρω. Aptissima dedit ὁ πᾶν in Miscell. Obs. VI. p. 303. Rarius paulo post [lin. 8.] ὄρκους ἐπ' ἡλάσαν, obvium et lib. I. cap. 146. VALCK.

14. ἀπίει ἀπάγεσθαι) Ionicam verbi speciem mutarunt Med. et alii pro arbitrio, cui obedire non libet. Superiore libro c. 107. καὶ μιν ἀπίει ἐντεταλμένος. Utrumque Portus in Lexicon addidit, beneque explicuit. WESS.

CAP. LXIII. 2. τὴν δευτέραν [loco olim vulgati τὴν δευτέραν] mos nationis adprobat. Talia autem continuo admonere, arbitror supervacaneum. WESS.

5. ἐν θώκῳ κατημένῳ μετὰ τῶν ἐφόρων) Interpretatur Pausanias ἐν βουλῇ, lib. III. 7. p. 221. idque optime. Herodotus exemplo Homeri Odys. ε'. 3. Οἱ δὲ θοὶ θῶκόνδε καθίζον, id est, εἰς συνέδριον, sicuti Eustathius, Hesychius, alique docent. Statim τὸν χρόνον, τῷ ἠγάγετο, [lin. 7.] reduxi pristinam in sedem. Nihil autem verius ἐπὶ δακτύλων συμβαλ. [ibid.] quod et in Lexica inmigravit et limpidissima circumfusus luce est abs summo viro Io. Fr. Gronovio Lection. Plautin. p. 222. WESS.

5. ἐν θώκῳ κατημένῳ) Filii nativitas Aristoni nunciata dicitur apud Pausan. p. 221. μετὰ τῶν ἑφόρων κατημένῳ τενηκαῦτα ἐν βουλῇ: in senatu sedenti, Berglero ad Alciph. p. 108. Nostro non dicitur sedisse tum in curia μετὰ τῶν Γερόνων, sed in consessu cum Ephoris. Τὸ συνέδριον, ut Homerus, θῶκον vocat. Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. V. p. 223. c. δοκί μοι ὁ Λυκοῦργος οὗτος οὐκ ἐσχηκέναι τιτθὴν, οὐδὲ σὺν θῶκῳ πρεσβυτέρων οὐδέποτε κεκαθικέναι: ubi legendum videtur σύνθωκος, consessor. Ephorum autem ἀρχεῖον proprio nomine vocant ἑφορεῖον. Aelian. Nat. An. XI. 19. Pantelidas Lacedaemonius καθήμενος ἐν τῷ ἑφορείῳ ὑπὸ κυνῶν διασπάσθη. Laudator Agesilaum in Asia non minus Ephoris paruisse scribit p. 26. ἢ εἰ ἐν τῷ ἑφορείῳ ἔτυχεν ἐστηκώς μόνος παρὰ τοὺς πέντε. VALCK.

7. ἐπιστάμενός τε τὸν χρόνον, ἐξ ὅτου) Postremum nisi plures exhibent Codices, mihi videretur interpretamentum genuinae voculae τῷ, quam Valla legit. Eidem quoque repertum, et in Arch. probatum Berglero recte restituit Gronov. in proximis: καὶ, ἐπὶ δακτύλων συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας, εἴπε ἀπομόσας, οὐκ ἂν ἰμός εἴη. Eleganter Pausan.

p. 221. Ἀρίστων, αἰτ, ἐπὼν τῶν ἐν Ἰλιάδι ἐς τὴν Εὐρυσθέως γένεσιν πεποιμένος λήην, ἢ μηδὲ τὴν ἀρχὴν συνεῖς αὐτῶν, οὐκ ἔφη τῶν μνηῶν εἶναι καὶ αὐτοῦ τὸν παῖδα. Duas ponit ibi coniecturas Kühnius, quarum altera dubio vacat, dummodo paululum adiuvetur: Pausaniae scribi solet εἴνεκα: hoc facile transiit in εἶναι καὶ, ut apud Stobaeum p. 524, 6. vox μαινίδων in μὲν εἰδῶν, in loco Teletis, et p. 415, 59. verba Hieroclis, οἷα δὲ κηδεμῶν, depravata sunt in οἷα δοκεῖ δαίμων: hoc praecepit Bentleius. In Pausaniae verbis, τῶν μνηῶν εἴνεκα significat, menses quod attinet, vel mensium habita ratione: sic loquitur Pausan. IV. p. 368. τύχης μὲν χρηστῆς εἴνεκα καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων ἔνεμεν Ἀλεξάνδρῳ -- πλέον. Dion Chrysost. XXXVII. p. 463. β. διαβολῆς μὲν εἴνεκα καὶ Σωκράτης εἷη τῶν νέων διαφθερέυς. VALCK.

[8. οὐκ ἂν ἐμός εἴη. Meus non fuerit; meus vix esse potest. Sed conf. c. 65, 17. et vide Hoogev. ad Viger. VIII. 2, 8. S.]

CAP. LXIV. 4. διὰ τὰ Κλεομένει διβλήθη) Fuisse olim καὶ διὰ τὰ, aut simile quidpiam, in suspicionem Cl. Reiskii incidit: neque enim unam iudicari, quae in regni amittendi periculum Demaratum coniecerat, caussam. Offensus sane erat Cleomeni ob illa, quae recensentur. Id hic διβλήθη, et lib. V. 35. καὶ Μεγαβάρη διαβεβλημένος. Euripides Hec. vs. 863. Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσονται: et Iphig. Aulid. vs. 1372. μὴ διαβληθῆς στρατῷ. Qua in dictione, ut antea significatum, lapsus vertentium est creberrimus. Vide Cel. Duker. in Thucyd. VIII. 82. WESS. — διὰ τὰ Ionum idiomate idem ac διότι, eo quod. S.

CAP. LXV. 2. τῷ Μενάερος τοῦ Ἀγίος) Vitiosum τοῦ Ἀγίος nomen est. In familiae Leutyichidis serie lib. VIII. 131. Λευτυχίδης ὁ Μενάερος, τοῦ Ἠγησίλεω. Avus ergo sermone Spartano Ἀγείλαος: quem eundem agnovit Demaratus, quippe filius Aristonis, nepos Agesilai. Video equidem Aristonem τὸν Ἀγασικλέους scribi in Pausania lib. III. 3. male, nisi fallor. Hinc consequens, ut fratres fuerint patruelles Leutyichides et Demaratus. Potest tamen hoc in coniectura manere; nam, quae Gronovius ad Agidem hunc protegendum lib. VII. 204. adscripsit, non bene, qui meus est stupor, adsequor. WESS. — Nempe ibi Agidem, Eurysthenis filium, cum eo qui hic Agis nominatur ex Proclidarum familia, confudisse Gronovius videtur.

Superest, ut aut h. l. Ἠγησίλειω, loco Ἄγιος, aut VIII. 131, 6. Ἄγιος sive Ἠγιος, loco Ἠγησίλειω sive Ἠγησιλείω, legendum censeamus; nisi statuendum fuerit, binominem fuisse Leotychidae avum. Scripsi autem huius viri nomen *Leotychiden* ex pervulgato inter Graecos usu, pro quo Λευτυχ. iónico more Herodotus usurpavit. S.

5. ἢ ἐχθρὸς τῷ Δημ. μάλιστα etc.) Aut iungenda sunt μάλιστα γεγονώς διὰ πρῆγμα τοιόνδε, id est, διὰ πρῆγμα μάλιστα τοιόνδε, prout ceperat *Valla*; aut hic quoque more suo scripserat, ἢ ἐχθρὸς τῷ Δημοκρήτῳ τὰ μάλιστα (vel ἐς τὰ μάλιστα) γεγονώς, id est ὁμοίως τοῖς μάλιστα. εἶναι φίλους τὰ μάλιστα legitur II. 147. φίλοι ἐς τὰ μάλιστα, VI. 89. ξεῖνον ἐς τὰ μάλιστα, I. 20. Similiter adhibentur ἐς τὰ μέγιστα ἐς τὰ πρῶτα ἐς τὰ ἔσχατα. VALCK. — Sed haec quidem non admodum huius erant loci. S.

[11. ἐκ τῆς Κλεομένηος προθυμίας) Fuit quum Κλεομένηος pro genitivo obiecti accipiens, intelligebam studio in *Cleomenem*, studio gratum ei faciendi; sicut ἐκ ἡρωτωνίης τῆς Δημοκρίδους, III. 136, 8. At, non tam studio gratificandi Cleomeni, quam odio Demarati et cupiditate ductum in regiam dignitatem ei succedendi, credibile est, morem Cleomeni gessisse Leotychidem. Itaque rectius intelligetur, de *Cleomenis consilio*; coll. I. 124, 7. S.]

13. οὐκ ἰκνεομένως) Brevi sequetur εὔτε ἰκνεομένως, quod cur priore peius iudicaverit *H. Stephanus* in Recens. Vocum *Herodoti*, caussam non exputo, quandoquidem comma praefert Ionicum. Glossae msstae, ex quibus [sua hausit] *Corinthus*, οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως exponunt, neque *Hesychius* suum ἰκνεομένως aliter. *Stephanum* adi et cap. 86. huius Musae. WESS.

Ibid. οὐκ ἰκνεομένως βασιλεύειν) In Glossario redditur et in libello de Dialectis, οὐ προσηκόντως. Rex legitimus est, ἐς τὸν ἰκνέεται ἔχειν (τὴν βασιλείαν) lib. VI. c. 57. Quinam ἰκνεομένως censerentur Spartaе βασιλεύειν, *Cragius* ostendit de Rep. Lac. II. c. 2. Herodoteum ἰκνεομένως tractavit *H. Steph.* in Vocum *Herod.* Recens. p. 728. Conf. *Foesii* *Oecon. Hippocr.* in Ἰκνεύμενος χρόνος. In oraculo apud *Demosth.* p. 609, 103. pro ἐνιχνούμενα ἀμεραιτελεῖν τοὺς ποθ. κατὰ τὰ ἀγνημένα, corrigendum censeo: (τὰ πάτρια τοῖς ἀποφθιμένοις) ἐν ἰκνεομένῳ ἀμέρῃ τελεῖν τοὺς ποθήκοντας κατὰ τεταγμένα. VALCK.

CAP. LXVI. 4. ἀνώστου δὲ γενομένου) *Vallae* Latina, quum ergo nihil suspicionis exstaret de *Cleomenis* providentia ad conciliandam *Pythiam*, quadam tenus laudavit *Portus*; cuius a iudicio non abhorret *Küsterus* ad *Suidae* Ἀνώστου. Fateor ἀνώστου tantundem ac ἀνυπολόγητον saepe valere, ponique de inproviso et insperato. Ἀγγελίης ἤκουσιν ἀνώστου Μελίτινα, *Epigr. Anth. lib. I. c. 80. p. 162.* [Anal. *Brunck. T. II. p. 136. num. 17.*] Μῦθος ἀνώστου, πότμος ἀνώστου, in *Apoll. Rh. III. 670. et 799.* Quae, tametsi plura aggerantur, *Vallae* non proderunt; siquidem simile nihil in hac narratione: ne adiungam, Latina ista ad intelligendum esse implicatissima. Agnovit pro sua prudentia *H. Stephanus*: at quod refingit ipse, nulla lectionis addita caussa, ἀνώστου δὲ γενομένου, potuerat in tenebris latere. Voluit fortasse, repulsum indicari Demaratum. Quid vero tum fiet sequentibus? Optime locum expedit *Valckenarius* ad lib. I. 157. ἀνωιστοῦ reponens; quae et *Pavii* sententia: ex ἀνοίω lib. VII. 149. περὶ μὲν σπονδίων ἀνοίσειν ἐς τοὺς πλεῖντας. Quare ἀνώστου sive ἀνωιστοῦ δὲ γενομένου, re vero relata. Sic fluit leniter oratio. *WESS.* — Comparari certe debet cum istis, quae prostant lib. I. c. 157. ἐς θεὸν ἀνῶσαι τὸν ἐν Βραγχιδῆσι: ubi quaedam sunt adscripta. *VALCK.*

5. προσποιέεται Κλομένης Κόβωνα) Reddendum est, sibi conciliat, vel in partes suas pertrahit. *Thucyd. I. 57.* τοὺς Κορινθίους προσποιεῖτο. *Aristoph. Eq. vs. 215.* τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιῶ: docte *Bergler. semper fac plebem tuam.* Propria significandi dote *Hegesistratus* dicitur προσποιησάμενος ξύλινον πόδα, *Herod. IX. 36. VALCK.*

CAP. LXVII. 4. αἰρεθεὶς ἀρχὴν) *Eustathii* additamento carent schedae, neque delectatur *Herodotus.* [At nimirum non iuncta intelligi debent αἰρεθεὶς ἀρχὴν, sed ἤρχε ἀρχὴν.] Spartanorum Γυμνοπαιδίας [lin. 5.] praeterire licet, uberrime explanatas eruditorum curis. Unum consule *Dav. Ruhnkenium* ad *Timaei Lexic. p. 54. [p. 73. ed. sec.] WESS.*

5. θεωμένου δὲ τοῦ Δημαρχίου) Dederat forsitan, ἡγεομένου: id est, quum esset τῶν χορῶν ἡγεμὼν, sive χοροποιός. Fuisse ἄρχοντα monstrant vicina, ἤρχε αἰρεθεὶς ἀρχὴν, et, ὁκοῖόν τι εἴη τὸ ἄρχεον. Huius Laconici festi moderatorem χοροποιὸν vocat

Plutarch. T. II. p. 208. c. vid. clar. *T. Hemsterh.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 331, 332. De eodem festo loquens *Sosibius* apud *Athen.* XV. p. 678. B. τοὺς προστάτας memorat τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἱερῇ ταύτῃ. Non puerorum tantum, sed et viro-
rum, chorum in hoc fuisse festo liquet ex *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 349, 14. vid. *Meursii Orchestra*, in *Γυμνοπαίδια*, cf. *Clar. D. Ruhnken.* ad *Timaei* *Lex.* p. 54. VALCK.

7. ἐπὶ γέλωτί τε καὶ λίσσῃ) Ultima prave deficiunt *Fragm. Parisino.* *Philaenidis* nomine *Aeschrion Samius* apud *Athen.* lib. VIII. 3. p. 335. c. Μὴ μ' ὧ μάταια ναῦτα, -- χλεύην τε ποιεῖ καὶ γέλωτα καὶ λίσσῃν: pro quo *Anthol.* lib. III. 10. p. 523. καὶ γέλωτα καὶ λίσσῃν, non quidem insuaviter, tamen ex scholio. [λίσσῃν restituit *Branch*, *Analect.* T. I. p. 189.] Magnus *Animadversor* λίσσῃν hinc et ex *Suida* declaravit, pariterque *Ezech. Spanhemius* *Diss. de Num. Us.* XIII. p. 522. Verum porro est τῷ ἐπειρωτήματι [*lin.* 9.] ex gentis adsuetudine, qua ἐπειρώτησιν dant sequentia. WESS.

8. ἐκείον τι εἶη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλ. *Eustathius* in *Iliad.* β'. p. 178, 13. differentiam esse inter ἄρχειν et βασιλεύειν δηλοῖ, inquit, *Λευκχιδης*, ὃς Δημόρατον ἐκπεσόντα τῆς βασιλείας, εἶτα εἰς ἄρχην (cur non εἶτα ἄρχειν?) αἰεθύντα, ἠρώτα, Φασί, γελῶν, ὁποῖόν τι εἶη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν. *Apte* *Leutychidis* illud comparavit clar. *Wess.* ad *Herod.* I. 129. ubi *Harpagus* *Astyagen* εἶρετο, -- ὅ τι εἶη ἡ ἐκείνου δουλοσύνη ἀντὶ τῆς βασιλείης. Reputantem savi *Iugurtham* *Sallustius* *Bel. Iug.* c. 66. quam gravis casus in servitium ex regno foret: ubi vid. *Ios. Wasse.* Ut ista *Harpagus*, sic haec *Leutychides* rogabat ἐπὶ γέλωτί τε καὶ λίσσῃ. *Glossar. Herod.* Λίσσῃ, αἰεχύνῃ. Ubi iunxit γέλωτα καὶ λίσσῃν *Aeschrion Samius* *Athen.* VIII. p. 335. c. *Herodotea* dedit et alia *Casaub.* p. 583. [*Animadv.* T. IV. p. 504. nuperae edit.] VALCK.

CAP. LXVIII. 1. ἐσθλὸς ἐς τὰς χεῖρας οἱ τῶν σπλάγχων) Notissimus in adiurationibus supplicationibusque aras tangendi et victimarum prosicia mos docte explicatur ad *Appianum* *Iher.* p. 431. ab *Henr. Stephano*, nisi si tamen *Tollius* omnia ista descripserit ex *Des. Heraldi* *Digress.* XVI. libri primi ad *Tertull.* *Apologet.* Sunt enim ita gemina germana, ut nihil mage. Atque hoc opinor. *Stephano* accepta ea docti ferunt interpretes *Thueyd.* V. 47. Mox [*lin.* 3.] θεῶν σε τῶν τε ἄλλων καταπτόμενος, alios deos *Iovemque ante*

status, confirmatur lib. VIII. 65. et *Eustathii* interpretatione ad *Hom.* pag. 155, 28. [p. 117, 34. ed. Bas.] *WESS.* — Adnotationem de more in adiurationibus aram tangendi et ipsorum sacrorum partem manu tenendi, quam, putide dissimulato auctoris nomine, *Alex. Tollius* ad *Appiani* Hist. Hispan. (cap. 9. nostrae edit.) adposuit, eam *Desiderii Heraldii* esse, opportune nos Vir doctissimus docuit; quod nobis tunc, quum eamdem (T. III. nostri *Appiani* p. 212. seqq.) recundendam curavimus, non erat compertum. *S.*

8. Φαίσι σε ἐσελθεῖν παρὰ) Duas literas male repetitas, et genuinum arbitror quod margo praebet *Steph.* Φαίσι σε ἐλθεῖν παρὰ τῶν οἰκετῶν τὸν ὀνομαζόμενον, quomodo legitur in proximis, et saepius alibi; forsitan olim etiam positum II. 112. [II. 115, 19.] eodem sensu, quo dixit *Aeschylus* ἄσσαν ἰέναι, in Ὀπλων κρίσει, non intellectum *Stanleio*, ἄλλ' Ἀντικλῆας ἄσσαν ἦλθε Σίσυφος, apud *Schol.* ad *Soph.* Ai. 191. *Antichiam* propius accessit, vel tetigit *Sisyphus*; ex isthoc contactu natum ferebat *Ulyssen* *Ajax*. Quae vectorem nondum tulerat triremis, virgo illinc venuste dicitur *Aristoph.* Eq. vs. 1303. ἦτις ἀνδρῶν ἄσσαν εὐκ ἐκλήλυθε. *VALCK.* — Conf. ad II. 115, 18. notata. *S.*

10. Ἐγὼ δὲ σε ὦν μετέρχομαι τῶν θεῶν) Non displicet scriptura Codicum, ἐγὼ ὦν σε: priori tamen detraho nihil. At περὶ, imperio tot schedarum, exsulare debet, intelligendum tacite. Convenit *Euripid.* Hec. vs. 740. [752.] ἰκτενῶ σε τῶνδε γονάτων καὶ σοῦ γενείου δεξιᾶς τ'. Multa *Erasmus Vindingius* ad eiusdem Fabulae vs. 147. Mox [lin. 11.] εἰ περ significantius. *WESS.*

10. Ἐγὼ δὲ σε ὦν μετέρχομαι) Idem significat *Sophocleum*, σὲ πρὸς θεῶν ἱκετεύω, te per Deos obsecro, in Ai. vs. 589. Ex similibusque liquet, quomodo venerit in istam significandi vim μετέρχεσθαι. σὲ ἱκέτης ἱκετεύω, in *Soph.* Phil. 471. idem est ac σὲ λιτῆσι μετέρχομαι. [cap. 69, 2.] In hoc autem familiari Demarati cum matre colloquio suavissima *Herodoti* elucet ἀφίλεια: quale illud est proximum, [lin. 11.] εὐτε γάρ, εἰ πεποιήκας τι --, μούνη πεποιήκας, μετὰ πολλῶν δὲ. *Cicero* Tusc. III. 35. Consolatio -- usitata est, et saepe prodest: „Non tibi hoc soli:“ quae de tragoedia petita sunt. Hoc argumento *Merope* se solabatur *Euripidis* apud *Plutarch.* T. II. p. 110. D. Paulo post [lin. 14.] elegans ob-

tinet in istis contracta locutio, *τεκνὴν γὰρ ἂν οἱ καὶ ταῖς προ-
τίταις γυναῖκας*: plene fuisset dicendum, *εἰ γὰρ ἐνῆν*, (nempe
σπίρμα παιδοποιόν), *τεκνὴν ἂν οἱ καὶ ταῖς etc.* Sic in familiari
praesertim sermone loquebantur. *Aristophanes* exemplo
sit: *Plut. vs. 427.*, οὐ γὰρ ἂν τοσούτον ἐνέκραγες ἡμῖν: non enim
alioquin tantum clamoris edidisses: nec hic vim vocalium
istarum expressit *Bergler*. neque in *Eq. vs. 1335. Vesp.*
1135. Lys. 25. VALCK.

CAP. LXIX. 10. οὐκ ὑπέδεικτο) Corrigit docti
viri coniectura οὐκ ἀπέδεικτο, quod haud scio an vulgato
praeferrī debeat. Supra *Democedes lib. III. 130.* ὁ δὲ οὐκ
ὑπέδεικτο, cum negaret se nosse. *Portus* utrumque iure com-
paravit. Quod deinceps in Msstis [*lin. 11.*] ὀλίγω τι πρό-
τερον, id editum exstat *lib. VIII. 95.* ubi *Arch.* et alii ὀλί-
γων τι πρότερον. Sed in talibus crebra mutatio. *WESS.*

16. τὸ καλεῖνσι Ἀστραβάκου) Diligentiae debemus *Pau-
saniae lib. III. 16. p. 248.* Ἀστραβάκου καλούμενον ἥρῳ. *Cle-
menti Alex. Protrept. p. 35.* itidem Ἀστράβακος. Belle ergo
Valla et scripti; ex quibus ἀναιδέατο *Arch.* [*lin. 17.*] tale
est, ut ab Ionum more non abeat, et plausum, modo et
alii addicerent, posset auferre. Verissime [*mox, lin. 18.*]
ἔχεις πᾶν, neque absurdum omnino καὶ ἐβούλεο πυνθίσθαι.
WESS.

16. τὸ καλεῖνσι Ἀστραβάκου) Matrem certe *Demarati*
non fecit ista dicendam *Herodotus*; nisi fingamus ignorasse
Demaratum, cuius esset heroum paternae domus vestibulo
vicinum; aliorum quidem sermonibus ista talia nonnun-
quam interiecerunt historici; sed hic lectori notum erat
ex sequentibus herois nomen, quod bis *Pausaniae* scribitur
et *Clementi* Ἀστράβακος. Dicitur autem *Astrabaci* heroum
Herodoto [*lin. 15 seq.*] παρὰ τῆσι θύρῃσι τῆσι αὐλείῃσι (*Ari-
stonis*) ἰδρυμένον. Eodem etiam numero αὐλείους θύρας, sed
saepius alii τὴν αὐλειον memorant. Multa dederunt *Vales.*
Wesseling. D'Orvill. Pierson. Ianua sic vestibuli dicebatur;
quod quale fuerit optime tradidit *A. Gellius Noct. Att. XVI.*
5. hinc *Macrob. Saturn. VI. 8.* et *Perizon. ad Aeliani Var.*
Hist. III. 4. Quam vulgo vocant αὐλειον, *Aeschylus* cur dixe-
rit ἐρκίους πύλας in *Choëph. vs. 559. 569. 651.* facile intel-
liget qui vestibulum (sive τὴν αὐλήν) locum ante fores aedium
vacuum, a via septo fuisse noverit separatum. *Eustath.* in

Ἰλ. i. p. 669, 44. [p. 764. ed. Rom.] κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ἢ τάξις οὕτως ἔρκος, περὶ δὲ πύλαι· μετὰ δὲ τὸ ἔρκιον, αὐλή· μεθ' ἣν αἰθουσα· εἴτα πρόδομος. VALCK.

18. Οὕτω δὴ, ὃ καὶ, ἔχει πᾶν) Praebebunt forsitan ἔχεις Codices etiam alii, prout Valla legit. Eurip. Phoen. 960. Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις. Ubi postea dicitur errorem Ariston agnovisse, quo dictum illud imprudenter effutisset, ista leguntur: [lin. 29 seq.] ἔγνω δὲ καὶ ὁ αὐτός Ἀρίστων οὐ μετὰ πολλὸν χρόνον, ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος ἐκβάλλοι τοῦτο. In his cum Viro docto [Reiskio] scriberem ἐκβάλλοι: praeterea vulgatae voci praeferrem ἀγνοίη: tandem dubito, legendum ne sit αὐτός ὁ Ἀρίστων, an hic rectius sit ὁ αὐτός Ἀρ. ut sit, idem Ariston, velut ἔτερος ἦδη, καὶ οὐχ ὁ αὐτός ἐτι ὢν τῇ προτέρᾳ γνώμῃ. Aeschylus in eundem sensum dixit ἐκβαλεῖν ἔπη in Agam. vs. 1672. Quid usu distent ἀνοία et ἀγνοία, ex iis satis liquet, quibus libello de Sacrificiis finem imponit Lucianus: ταῦτα δεῖσθαι μοι δοκεῖ Ἡρακλείτου τινός ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασμένου τὴν ἀνοίαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἀγνοίαν ὀδυρομένου. Aristoni dictum imprudenter exciderat ἀγνοίη vel αἰδρητή, ignoranti, quod vel ex Homero discere potuisset, Eurysthea Sthenelo natum canente ἡλιτόμνην ἰόντα, cum matri ὁ ἔβδομος εἰστήκει μίς. Postea Agidί, cuius uxore Timaea paulo familiarius Alcibiades fuerat usus, simile quid filio nato dicenti, ἀνοία potius imputari potuit. VALCK.

25. οὐδέκω ἐξήκειν) Adpositum erat lib. II. 139. ὡς ὢν ὁ χρόνος οὕτος ἐξήκει: heic ex Ask. minime. Scriptor ipsemet lib. II. 111. ὡς ἐξήκει τέ οἱ ὁ χρόνος. Sophocles Phil. 200. πρὶν ὅδ' ἐξήκει χρόνος. Inprudens profecto Ariston, aut oblitus natalium Eurysthei apud Poëtam, negavit Demaratum septimestrem suum esse filium, quae et Pausaniae observatio lib. III. 7. WESS.

29. ἔγνω δὲ καὶ αὐτός ὁ Ἀρίστων) Non repudiavi a Mestis oblatum. Statim ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος [lin. 30.] sanum non praesto. Arch. οὐ καλῶς videri repetitum potest ob αὐτὸν οὐ καλῶς ποιεῖν, superius depositum, alioqui edito multo suavius; habet certè ὡς ἀνοίη acerbissimam criminationem, quam Valckenarii Nostri ὡς ἀγνοίη eleganter minuit. Ἐκβάλλοι, cui doctissimi Viri primas dederunt, dubio nunc exem-

tum. Congruit Pindaricum *Pyth. Od. II. 148. ἀδύνατον δ' ἔπος ἐμβαλεῖν κραταίον*. WESS.

CAP. LXX. 6. ἐπιδιαβάντες δὲ) Iustum est. Cel. enim Gronovio [verbum istud alibi apud Nostrum legi non recordanti] memoria fraudem struxit. Sic lib. IV. 122. αἱ Πέρσαι ἐπιδιαβάντες ἰδίωκον. Ferre ἄπτοντο, [lin. 7.] si conatus intelligatur, possum: manus enim tantum profugo iniiciebant, minime, interpellantibus Zacynthiis, abducturi. Blanditur autem [*ibid.*] θειράποντας αὐτὸν ἀπαιρύνονται, ex Homeri studio propagatum: Μῆτε σὺ τὸν δ', ἀγαθὸς περ ἴων, ἀποαίρειο καύρην, *Iliad. A. 275*. Librariis ex insolentia displicuit. WESS.

14. ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα etc.) Neminem Ὀλύμπια morabuntur; Miltiades Ὀλύμπια ἀνηρηκώς τεθρίπῳ descriptus fuit c. 36. Νικᾶν Ὀλύμπια in marmoribus priscorumque scriptis frequentatur. At optimae hic notae Codices Ὀλυμπιάδα ἀνελόμενος, et IX. 32. νικᾶν Ὀλυμπιάδα Aldus alii-que, tum VI. 125. Ὀλυμπιάδα ἀναιρείται. Quae quidem mendosa et syllaba iusto auctiora profiteri vereor, praesertim quia c. 103. equae τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Hercules praeterea, Olympici certaminis auctor, Ὀλυμπιάδα δ' ἴστασιν Ἡρακλῆς *Pindaro Olymp. II. 5*. cuius μία δ' ἐκπρεπῆς Διὸς Ὀλυμπίας, videlicet νίκη Python. VII. 14. rem in vado locaret, nisi gignendi casu Ὀλυμπίας editum spectaretur. *Herodoti* animo νίκη Ὀλυμπίας obversata videtur. WESS. — Verborum structura in hunc maxime modum intelligenda videtur: ἄλλα τε (i. e. κατ' ἄλλα τε) συχνὰ (ἐν) Λακιδαιμονίοισι ἀπολαμπρυνθεῖς ἔργοισι τε καὶ γνώμησι, ἐν δὲ δὴ (τοῖς ἄλλοις) Ὀλυμπιάδα (νίκην) σφὶ προσέβαλε, ἀνελόμενος (αὐτὴν) τεθρίπῳ. S.

Ibid. Ὀλύμπιά σφι ἀνελόμενος) Dum Valla scribebat *Olympiadem palmam* reportasse, legisse videtur, quod margo praebet *Steph.* Ὀλυμπιάδα. Alterum quidem saepius apud alios, et supra legitur VI. 36. Sed *Herodoteum* est Ὀλυμπιάδα ἀναιρείσθαι vel ἀνελίσθαι, sive νικᾶν, nempe νίκην, VI. 125. IX. 32. lib. VI. c. 103. Cimoni Ὀλυμπιάδα ἀνελίσθαι τεθρίπῳ συνέβη: atque iisdem equabus secundam tertiamque dicitur ἀνελόμενος Ὀλυμπιάδα: prope Cimonem autem sepultae narrantur equae, αἱ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Inde *Aeliano* de Nat. An. XII. 40, restituit *Iac. Perizonius*

τὰς ἑπτὰ τὰς τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελομένας, pro τὰς τρεῖς Ὀλύμπια: ubi scribi quòque potuit τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελομένας. Ipse etiam Herod. habet Πύθια ἀνελομένος, VI. c. 122. Pythicis ludis victores eximie dicebantur τὴν δόφην ἀνέλεσθαι: Olympicis, ἀνέλεσθαι τὸν κότινον, prout loquitur aliquoties Pausanias; apud quem lib. VI. p. 470. [cap. 7. sub fin.] pro Ὀλυμπιάδι scribendum est Ὀλυμπιάσι: dicebatur enim νικᾶν Ὀλυμπιάσι (vel ἐν Ὀλυμπίᾳ) vel Ὀλύμπια. Attigerunt viri summi T. Hemsterh. ad Lucian. p. 107. et R. Bentlei. in Aristoph. Plut. vs. 583. Quando [lin. 15.] solus ad id usque tempus Spartanorum Regum Demaratus quadrigis Olympiacam dicitur reportasse victoriam; priores fortasse de hoc certaminis genere idem senserunt, quod postea Agesilaus: vid. Plutarch. T. I. p. 606. v. II. p. 212. v. VALCK.

CAP. LXXI. 9. Λαμπιδώ) Laconico titulo ad amicam Lysistrata, Ὡ φιλάτη Λάκαινα, χαῖρε Λαμπιτιῶ, in Comici ista Fab. vs. 77. Platoni tamen Alcib. I. p. 123. v. Λαμπιδώ: unde docti viri, Dacerius et Mos. Solanus, Λαμπιδῶς refingunt in Plutarchi Pr. Vit. Agesil. WESS.

• CAP. LXXII. 6 seq. ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου) Valla liberaliter, quum sederet utraque manu pecuniam tenens: oportuerat, quum insideret ambabus manibus pecuniae; quod merito, insulsus ne foret, noluit. Non sane dubitandum, quin χεὶρ διπλῇ necti possit, sicuti alia in re iungitur a Sophocl. Antig. vs. 14. Sed quid tandem χεὶρ ἀργυρίου, et διπλῇ quidem? Fac utramque numis oppletam argenteis, ostendunt-ne id Graeca? et quantula haec pecuniae portio ad regem corrupendum? tum ἐπικατήμενος χειρὶ qui conveniet? Pinge vero ΧΕΙΡΙΔΙΠΛΗΗ, et vitiosae lectionis patescet origo. Finxerunt boni homines χειρὶ διπλῇ, cum potuissent ad Scriptoris mentem ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου, insidens manicae pecunia plenae. Sic procedit sermo, monstratque veritatem inesse ἰδωροδόκησε ἀργύριον πολὺ. Non postulabitur, credo, ut χειρὶ δα πλέην exemplis firmem, siquidem utrique usus constat. Pausanias corruptelae auctores Aleuadas, Thessalorum nobilissimos, indicavit: III. 7. p. 221. WESS. — De usu τῶν χειρῶν apud veteres videndus Eustath. ad Od. ω. 229. ex quo nonnulla excerpit H. Steph. Thes. T. IV. p. 458. Scor-tea in manica, crumenae loco, absconderat Spartanus pe-

cunias furtim acceptas. Adnotare in *Var. Lect.* debueram, mendosam scripturam cum superioribus edd. et msstis in contextu tenuisse *Wess.* cuius tam necessariam quam luculentam adsciscentes emendationem nos cum *Schæf.* et *Borh.* suum restituere *Herodoto* non dubitavimus. *S.*

CAP. LXXIII. 1. εὐωδώθη) Servo integrum, supra χρηστῶς ὁδοῦται IV. 139. tuitus. Ὡδῶθη non mihi satis sententiae videtur facere. Recordor bene *Sophoclei Oed.* Col. vs. 487. ἰμοὶ μὲν οὐκ ὁδῶτα, in negotiis, quae absolvi non queunt, οὐκ ἀνίστα, οὐ βαδιστία. De rei vero successu *fausto* ibid. vs. 1500. σφῶν δ' εὐοδοίη Ζεύς. *Philo Iud.* in *Ioseph.* p. 548. Α. ἕως μὲν γὰρ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν εὐοδοῦται πράγματα αὐτῷ, verbis huic loco accommodatis. Idem p. 557. Α. ἀλλ' οὐκ εἰσάπαν εὐοδοῦται κακία. Plura non coacervo. *WESS.*

11. παραθήκην παρατίθενται) Ex *Med.* mutatum restituerem κατατίθενται. Depositum, τὴν παρακαταθήκην, alibi quoque παραθήκην dixit, IX. 44. VI. 86. Hic vox ista potuerat etiam omitti. Κατατίθεσθαι eadem structurā *Thucydidi* praesertim frequentatur: lib. III. c. 28. supplices Ταχες κατατίθεται ἐς Τένεδον, in *Tenedum* mittit custodiehdos: c. 72. illos κατέθεντο ἐς Αἴγινα: similiter c. 102. IV. 57. V. 61. et 84. VIII. 3. Apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 255, 23. Chalcedonii τὴν λείαν ἅπασαν κατέθεντο ἐς τοὺς Βιθυνοὺς Θράκας, ad vicinos omnem praedam mittunt custodiendam velut depositum. *VALCK.*

CAP. LXXIV. 2 seq. δῆμα ἔλαβι etc.) Excerptis *Suidas* in Ὑπεξίσχει: ubi *Dionis* illud, πρὸ τῆς δίκης ὑπεξίσχεν idem est, quod *Athenis* dicebatur οὐκ ὑπέμεινε τὴν κρίσιν, vel τὸν ἀγῶνα. *Cleomenes* ὑπεξίσχει ἐς Θρῆσσαν, furtim se subduxit abiitque in *Thessaliam*. Supra *Clisthenes Athenis* ὑπεξίσχεν, [V. 72, 2.] id est ὑπεξῆλθεν et ὑπεξίστη: plene loquitur VIII. 132. [ubi ὑπεξίσχεν ἐκ τῆς Χίου.] *VALCK.*

4. ἐνδύειν δὲ ἀπικόμενος) Hinc sequentia quaedam ob *Stygis aquae* factam mentionem descripsit *Porphyrus*, sive potius *Apollodorus* in opere de *Diis*, apud *Stobaeum Eclog. Cant.* p. 130. *Herodoti* verbis illic subiecta *Callimachea* et *Heracleotae Philonis*, de mirabili huius aquae virtute, comparari poterant ad *Aelian.* de *Nat. An.* X. 40. et *Antigon. Caryst.* c. 174. ubi nonnulla notat *Io. Meurs.* plura dede-

rant P. Leopard. Em. IV. c. 8. et Iac. Nic. Loënsis Misc. Epiphyll. III. c. 10. VALCK.

8. πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστ. ἀγνέων, ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ.) Vir Celeb. ob Florentinum ἐξόρκου seriem hanc statuebat πρόθυμος ὦν τῶν Ἀρκ. - - - ἐξωρκοῦτο Στυγὸς ὕδωρ, mutilans et addens pro voluptate. Sed omnes libri πρόθυμος ἦν: neque ἐξωρκοῦσθαι [activa notione] Nostri usu tritum, tolliturque τὸ ante Στυγὸς ὕδωρ praeter morem: tum participium, namque eo in numero est ἐξορκῶν, non infinitivus, quae Cl. Reiskii opinio, magna Codicum optimorum concordia munitur. Equidem πρόθυμος ἦν - - - ἀγινέει ex Porphyrio laudavi, laude nunc quoque dignum censens. Alioqui πρόθυμος ἦν ἀγνέων recte de Scriptoris consuetudine, notata lib. I. 77. WESS. — Nempe verbum πειρᾶσθαι quidem cum participio construere Herodotus adsuevit: an πρόθυμος ἦν similiter participium loco infinitivi adsciscat, etiam atque etiam dubitare licuerit. Caeterum vide in Var. Lect. notata. S.

Ibid. πρόθυμος ἦν - - - ἀγνέων, ἐξορκῶν) Ex Apollodoro sive Porphyrio Stobaei meliorem eruit vulgatā lectionem Vir summus in Diss. Herod. p. 115. Mihi [sicut Reiskio] visus fuerat Herodotus scripsisse: ἐς Νάνακριν πόλιν πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστιῶτας ἀγνέων, ἐξορκοῦν τὸ Στυγὸς ὕδωρ: atque ita legisse Valla. Ista certe πρόθυμος ἦν infinitivum poscunt, aequae ac προθύμως ἔχω: quod in Plutarchi Gryllo p. 986. E. restituendum censeo, ἀλλὰ μὴν ἔχω προθύμως ἀκροῶσθαι. Egregia reddi poterit Alcinoο sententia Isagog. in Platon. c. 27., si sic scribatur: οὐ δὴ ὑπὸ θεῶν ποτε ἀμελεῖται, ὅς ἂν προθύμως ἐθέλῃ δίκαιος γενέσθαι, pro vulgatis ὡσάν προθυμεῖσθαι θέλει. VALCK.

10. τῶν Ἀρκάδων) ὃ π' Ἀρκάδων legit etiam Valla: ego neutrum requirerem, si abessent ista Codicibus. Neutrum forte legit Eustath. qui in Ἰλ. β'. p. 228, 2. [pag. 301. ed. Rom.] Ἡρόδοτος, αἰτ, φησὶν, ὅτι Νάνακριν πόλιν Ἀρκαδίας, ἐνθα λέγεται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ὀλίγον φαινόμενον, σταῖζον ἐκ πίτρας εἰς ἄγρος. Pausan. VIII. pag. 634. [cap. 19 extr.] ὕδωρ κατὰ τοῦ κρημενοῦ σταῖζει, καλοῦσι δ' Ἕλληνες αὐτὸ (non itaque soli Arcades, quod optime Gronov. animadvertit:) Στυγὸς ὕδωρ. Rursus pag. 635., τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρημενοῦ παρὰ τὴν Νάνακριν σταῖζον. Quia urbes erant in Arcadia vici-

nae Νώναιρες et Φινεός, eidem dicitur p. 637. τὸ πρὸς Φινεῶν ὕδωρ, ὃ Στύγα ὀνομάζουσιν. Ad eandem rationem paulo post apud Herod. [lin. 14.] vulgari debuerat πρὸς Φινεῶν, ut recte scribit Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 597. VALCK. — Rediit ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων. [At vide Var. Lect.] Etsi enim Graecorum in sermone Stygis aqua, Arcadum tamen illa iatatione inclaruit. Io. Meursium consule ad Antig. Caryst. c. 174. WESS.

12. σταῖς ἐς ἄγκος) Praeclare Gronovius, cui praeter Ask. et Pass. gravis auctor accedit Eustathius. [Vide superiorem Valek. adnotationem.] Stygis aquam neque argenteum, neque aeneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed, dissilit et dissipatur, apud Vitruvium lib. VIII. 3. Cuius itaque vulgatum ἄγγος materiae? Bene Eustath. ad μισγάρυκιαν Homericam ἄγκος διὰ τοῦ κ. ὁ βαθὺς καὶ Φαραγγώδης καὶ κοίλος τόπος p. 497, 13. [p. 379, 17. ed. Bas.] WESS.

CAP. LXXV. 7. ἐνέχρανε ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον) Suidas, nonnulla invertens, τὸ σκήπτρον agnoscit, Eustathius bis; quod properantior infitiabatur Galeus. Posset ἐνέχραε Eustathii blandiri, nisi eodem utrumque tenderet. Nicander Ther. vs. 277. οἷσι κεράσσης Οὐλόμενον κακοερχὸν ἐνιχραύσει κυνόδοντα. WESS.

Ibid. ἐνέχρανε etc.) Quod prostat apud Suidam [et in Zonarae Lexic. p. 745.] velut Herodoti, ἐνέχρανε τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ, non diversam lectionem, sed partem praebet interpretationis: patebit erroris origo sic intermedia scribenti, quae videntur excidisse: ἐνέχρανε (ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον ἦγον ἐπληξε) τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ: quo modo verba Herodoti interpretatur Eustath. in Od. β'. p. 79, 42. exhibens velut Herodoteum non isto tantum loco, sed bis terve etiam alibi ἐνέχραεν, velut ad Ἰλ. ε'. p. 440, 12. et ad π'. p. 1082, 23. Utrumque reperitur apud Homer. χράω et χραύω: hoc quidem propria stringendi virtute in Ἰλ. ε'. 138. ubi χραύσῃ recte redditur in Schol. ἀμύξῃ ἐν ὀλίγον, τὸν χράωτα ἐπιξύσῃ: alterum apud Apollon. Rhod. II. 283. τῶν ἀκροτάτησιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσίν: ubi Schol. ἔλασαν αὐτὰς πλῆξαι, μάτην ἐπίνεγκαν τὰς χεῖρας. Homerea spectant glossae Hesychii, apud quem pro Ἐπεχράοντο scribendum, Ἐπέχραον τὸ ἐπιβαίρῃσαν. Illuc recte referuntur ab Eustathio aliisque Ζαχρηῖς ἄνθρωποι, stringentes venti. VALCK.

11. τὰ μιν αὐτὶς ποιήσεις) Erunt fortasse, quibus τὰ μιν λυθείς codicis Pass. ridebit, congruens Cleomeni in ξύλῳ δεδμίνῳ, et mala servulo, si qua cippo exsolveretur, minitanti. Mihi prosematum ex αὐθὶς censetur; cuiusmodi ΑΤΘΕΙΣ et ΑΥΘΙΣ confusiones in superioribus ostendere memini. WESS. — Αὐθὶς, pro αὐτὶς, spreto ionismo scribitur in cod. F. qui ex eadem cum Pass. familia: quo magis firmatur Wesselingii iudicium. In ποιήσεις consentiunt, quod sciam, libri; nisi quod ποιήσεων adiecta, littera scribat F. Videtur autem utique ποιήσεις in fut. scriptum oportuisse: postrema vocalis, facile e voce proxime sequente adhaeserit. S.

18. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Incerti scriptoris verba apud Suidam in Κατεχόρδῃσι huc refero, opinatus Theopompi ex Herodoti esse Epitome, Εἴτα τῶν Φρενῶν ἐξέπλευσι, καὶ μανίς ἑαυτὸν μαχαίρᾳ κατεχόρδενσι. In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et Theopompi cognitum istud compendium. Culte Henr. Valesius in Dione Chrysost. Or. XXXVII. p. 467. B. ἡμῖς δ' οὐ παρέχομεν τὸν ἀνδριάντα χορδεύειν ἂν αἰσθάνηται, correxit χορδεύειν, sive, quod malim καταχορδεύειν, clarissime ad haec alludente: negant enim se statuas, si sentirent, praebituros, ut ita lancinarentur. Contra peccatum in Libanii Or. VI., nuper Venetiis publicata, pag. 100. οὐ τοῦ μὲν ὁ πατὴρ ἐχέρδεν; h. e. Bongiovanni interprete, nonne pater illius chordas efficiebat? Immo saltabat, ἐχέρδεν. Longinus [hunc Herodoti locum respiciens] sententiam consideravit duntaxat, et Plut. T. II. p. 223. B. Post pauca μῦθοι [lin. 21.] manere possunt. Conferendus Pausanias est III. 4. pag. 213. WESS. — Athenaeus lib. X. c. 48. (p. 436. ed. Cas.) de Cleomenis furore, simul hunc locum, simul inferiorem cap. 84. respiciens, Ὅτι δὲ, αἶτ, διὰ μέθην ἑαυτὸν καὶ μαχαίρᾳ κατέτεμε, Ἡρόδοτος ἱστορήσει. Bellum Atticae inlatum, quo lucum Eleusinum Cleomenes vastavit, tetigit Herod. lib. V. c. 74. S.

Ibid. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Modum, quo maniacus corpus conciderit, tradiderunt quidem alii; verbum vix alibi repertum καταχορδεύειν retinuit Aristides II. pag. 393. Cleomenes, inquit, τὸ αὐτοῦ σῶμα κατεχόρδενον ἐν ποδῶν ἀρξάμενος: se ipsum minutatim dissecuit, Canterus. Ex usu plebeio petiit velut hic aptissimum laudat Longin. π. γψ.

p. 170., qui vicinorum tantum sententiam expressit. In *Glossis Herod.* simplex *Χορδένων* redditur τέμνων: in iisdem pro *Κατασώχουσι* simplex ponitur *Σώχουσι*: pro *Herodoteō Καταλῶσαν* *Suidas* habet *Ψῶσαν*. Sic saepe solent Grammatici. Quae in *Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 765.*, ad *Διαπερσθῆν* adscripta sunt, εἰς μέρη λωροτμηθεῖν, pertinent ad vicina: *Διατμηθεῖν τε λέπαδνα*: Εἰς μέρη λωροτμηθεῖν. Idem illud dici potuit *χορδευθεῖν*, id est, εἰς χορδὰς sive λέπαδνα διατμηθεῖν. *Καταχορδεύειν* significat εἰς χορδὰς τέμνοντα διαφθεῖν. Vim praepositionis non intellexerunt in *καταπρωματίσθαι* apud *Herod. VII. 212.* VALCK.

[20. τὰ περὶ Δημάρτην γινόμενα) λεγόμενα fortasse legendum suspicari cum *Reiskio* licet: ac frequenter sane ista duo temere permutantur a librariis. S.]

24. *καταγινέων*) Habet *Suidas* ex *Glossis Herodoteis*, et prave explicat *καταλύν*. Servant scripti omnes, nec potius aestimari ἀπαγινέων [quod *Reiskius* proposuerat] sive ἐξαγινέων potest. Fraus, qua supplices luco deducti, traditur c. 79. Vere *Eustath.* [loco in *Var. Lect.* citato] ἄλσος et τίμενος saepe non discrepare docet, hoc tamen in *Ἐλευσίνι* inconsiderate ponens. Porro ex *Arch. in ἀπορίῃ σχών* [lin. 25.] *Cl. de Pauw* format ἐν ἀσπίδι σχών. Valla vero vertit, lucum quem in *Argia* occupasset, ac si ἐν Ἀργείῃ σχών, uti *Stephanus* suspicatur, legisset. Vulgatum praestat. Ἐν ἀλογίῃ ποιούμενος lib. VII. 126. et *Procop. Bell. Vand. I. 20.* etc. WESS.

CAP. LXXVI. 3. *Στυμφηλίνης λίμνης*) Nulla lis moveretur lacui *Στυμφαλίδι*, modo dialecti forma responderet. Urbs *Homero Iliad. B'. 608.* *Στύμφηλος*, more Ionum, ad quem *Pausaniae ἀνὴρ ἐκ Στυμφήλου VI. 8.* et ἐπὶ *Στυμφήλῳ V. 10.* Hinc *Στυμφήλιοι*, Criticis ad Poëtam momentibus, qui *Aeliano Var. II. 33.* aliisque *Στυμφάλιοι*. In *Erasiuo Herodotus* accuratior *Strabone* lib. VIII. p. 567. [Consentit tamen cum *Herodoto*, idem *Strabo*, p. 371. A. ed. Cas.] Scite autem *Reiskius* εἰς χάσμα ἀχάνεις [lin. 5. ubi vulgo ἀφάνεις] ἐκδιδῶσαν. WESS. — In editis tamen *Animadverss.* istam coniecturam *Reiskius* non repetiit. S.

CAP. LXXVII. 3. ἡ Σίπεια) Praestet-ne haec loci scriptura, an Σήπεια, cum taceant veteres, non audeo asseverare. Est *Arcadiae* mons *Σηπία* in *Pausan. VIII. 16.*, a serpentibus nomen sortitus: a sepiis in littus eie-

ctis Italiae Sipus, olim Σηπιούς, ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων ση-
πιῶν; ni fallit Strabo VI. pag. 435. [pag. 284. v. ed. Cas.]
Nobilis praeterea Σηπιάς ἀκτὴ inf. lib. VII. 183. Quid si
ob sepias e mari fluctibus littorali loco adpulsas hic Σηπίας
aut Σηπιάς titulus? WESS.

10 seqq. 'Ἄλλ' ὅταν etc.) Partem oraculi hinc exhibet
Pausan. II. [cap. 20 extr.] p. 157. ubi, pro πρότερον δὲ ἐπὶ,
corrigi debet πρότερον δὲ ἔτι τὸν ἀγῶνα τοῦτον προσήμηνεν ἡ Πυ-
θία. Sic saepissime loqui solet; cuius moris immemor Cas-
saut. ad Polyb. pag. 118. [ed. Gron.] fana docte tentabat.
VALCK. — Alteram eiusdem oraculi partem, ad Mile-
sios spectantem, supra adpositam a Scriptore vidimus cap.
19. S.

14. ὅφιν τριέλικτος) Cur hoc damnable, et ἀίλικτος
plausibile? Vocis insolentia et novitas, difficiliorque ex-
plicatus me ad pristinam retraxit. Eunapio apud Suidam
talī serpens μυριέλικτος ὅφιν, quem glossa, historici verbis
inprudenter innexa, πολυέλικτον explicat. Τριέλικτον ὕδαρ dat
idem Grammaticus in Μαίανδρος ex Epigrammate. Quid
multis? Nonnus Dionys. IX. vs. 256. Αὐχμηραῖς τριέλι-
κτον ὅφιν σπιερὸν ἰθείρας Ἥραςσι. Ceterum Pythiae hoc
respondum ex Herodoti narratione planum non est. Quo-
rum enim ὅταν ἡ Θήλεια τὸν ἄρσινά κηρύσσει Ἐξελάσῃ? Praeteri-
ta sunt Telesillae documenta virtutis et prudentiae, qui-
bus matronas Argivorum, ut sumtis armis urbem prote-
gerent, Cleomenemque et invadentes Spartanos repelle-
rent, animavit; petenda ex Pausaniae lib. II. 20. WESS.
— Vocab. ἀίλικτος nusquam aliās occurrere ipse Gro-
nov. qui illius patrociniū suscepit, professus est; in du-
bio etiam relinquens, utrum privativa notione accipien-
dum sit α in vocis initio, an intensiva. S.

19. Ἰσοιῦν καὶ οἱ Ἀργεῖοι γῶντό τοῦτο) Copiosior in eo
strategemate Polyaeus I. 14., sed paucis nunc verbis man-
cus: ἐπιζομένων, ἀνθωπλίζοντο ἑξόντων, ἀντιπείσαν ἀναπανο-
μένων, ἀνταίεπαντό: nihil de prandio, cuius abesse men-
tio non debebat. Recte scriptus codex, quo se usum doctis-
simus Fermat in Epist. post Diophantum profitetur, ἀριστών-
των, ἡρίστων ἀναπανομένων, ἀντανπ. Vide et Plutarch. T. II. p.
223. WESS.

CAP. LXXIX. [5. ἀποα --- δύο μνῆαι. Similiter
verò apud Athenienses: vide V. 77, 16. S.]

11. ἐπὶ δένδρῳ) Nusquam alibi in Musis: maneat tamen. *Eustath.* ex *Lexico Ael. Dionysii* ad *Iliad.* Γ'. p. 396, 22. [pag. 300, 19. ed. Bas.] λέγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρεος: potiusque δένδρον videri quam δένδρεος. Possunt ergo δένδρεα, toties *Herodoti* usu frequentata, ex alterutro arcessi. Inmanem *Cleomenis* in supplices *Argivos* crudelitatem intactam haud reliquit *Pausan.* III. 4. WESS.

Ibid. ἀναβάς ἐπὶ δένδρῳ) Ante vulgatum ἐπὶ δένδρον vix se tueri poterat: poscebat usus ἐπὶ δένδρον, ut ἀναβῆναι ἐπὶ καὶν' ἵπ' ἵππων ἐπὶ δῶμα. Commodum δένδρῳ hic subministravit *Med.* Δένδρεσι hic illic reperiri optimus noster *Io. Pierson.* docuit ad *Moerin* p. 132. In exemplaribus suis *Xenophonteis* δένδρεος et δένδρει et δένδρη reperisse videtur *Aelius Dionys.* *Eustath.* in *Il.* γ'. p. 300, 21. cuius observato non nominati *H. Stephanus* utitur, *Anim.* in *Corinth.* de *Dialect.* pag. 25. VALCK.

CAP. LXXX. 8. ἐξήκειν μοι τὸ χρηστήριον) De temporis certi spatio, quod expletum est, verba frequentantur ἐξήκειν et ἐξελθεῖν. Verum sicut *Gracienenses Iudaei* non in istum tantum sensum verba πλησθῆναι et πληρωθῆναι, sed et hoc de divinis adhibent oraculis, quae suum iam habuisse censerentur eventum; sic *Herodoto* oraculum et somnium dicitur ἐξήκειν et ἐξελθεῖν. I. 120. ἐξήκειν τὸν ὄνειρον: VI. 108. τὴν ὄψιν συνβάλλετο ἐξεληλυθέναι: hic paulo inferius, de eodem oraculo, cap. 82. δοκέειν οἱ ἐξεληλυθέναι τὸν χρησμὸν τοῦ θεοῦ. Oraculum impletum vulgo dicebatur τέλος ἔχειν: ἐπιτελεῖσθαι *Herod.* VI. 140. ἐκπεραίνεσθαι *Eurip.* *Cycl.* vs. 692. Duo loca praebet *Suidas* in *Ἐξήκει* et in *Ἐξῆλθεν*, in quibus ista de oraculis ponuntur, quae suum habuerant eventum: eorum alter prostat et in *Zonarae Lexic.* Msto, velut *Xenophontis*, in cuius libris vulgatis ista non opinor reperiri. VALCK.

CAP. LXXXI. 3. ἥτε ἰς τὸ Ἡραῖον) Erat in *Argivorum* et *Mycenaeorum* confinio, *Mycenis* x. stadiis, ab *Argis* xl. seiunctum, teste *Strabone* lib. VIII. pag. 566. [p. 368. d. ed. Cas.] et *Pausania Corinth.* c. 17. Ubi si femina, qualis famosa *Chrysis* ex *Thucydide*, sacris sola fuerit operata, sequentia labem habebunt. Verum super ea re dubito. WESS.

CAP. LXXXII. 17. δέφυγε πολλὸν τοὺς δῶκοντας) Si vel in aliis etiam inveniretur illud Codicibus, restituerem tamen ἀπέφυγε. Sequitur in hoc verbo usum Herod. receptum. VI. 104. similiter Miltiades dicitur ἀποφυγὼν τοὺς δῶκοντας. Adde II. 174, [8.] Andocidi restituendum p. 16, 17. εἰ δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀποφεύξομαι, πρὸ ἀποφύγεσθαι. Antiphon pag. 115, 24. πολλὰς γραφαὶς δώξας οὐδεμίαν εἶχεν (corrigendum est εἶλεν) ἔτι δὲ - - - πλείους διαχέτης, οὐδεμίαν ἀπέφυγον. Demosth. p. 154, 183., γραφαῖς παρανόμων ἀπέφυγον. Aristoph. Vesp. vs. 577, Thucyd. III. pag. 212, 34. Eam in rem ut plura congerantur necesse non est. VALCK.

CAP. LXXXIII. 1. Ἄργος δὲ ἀνδρῶν ἐχειρώθη) Suum recuperabit Herod. ἐχηρώθη, firmatum in Diss. Herod. p. 86. Haeret eadem menda in Solonis senario apud Aristid. T. III. p. 398., uno de quinque et viginti ab illo servatis ex poemate; quod condidit Solon εἰς αὐτὸν καὶ τὴν αὐτοῦ πολιτείαν, quorum ista leguntur ibid. ultima: εἰ γὰρ ἤθελον, Ἄ τοῖς ἐναντίοις ἦνδαν τότε, Αὐδὲ δ' ἂ τοῖσι ἀτίροις, δρᾶσαι, διὰ πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἢ ἐχειρώθη πόλις. Canter. Iam capta multis urbs fuisset a viris. Sed nec a multis capta urbs Graecis dicitur διὰ πολλῶν χειρωθῆναι, neque is sensus illie congruit. Nisi σιναόχθειαν suam Solon introduxisset, civitas multis fuisset civibus viduata: hanc postulant quae praecessere sententiam. Pro δρᾶσαι, διὰ, corrigerem δρᾶσαι καὶ καί: sed praeterea minime dubitanter: Πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἢ ἐχειρώθη πόλις. Hoc alibi dicitur ἡρημάθη ἢ πόλις ἀνδρῶν, velut in Aeneae Poliorcet. c. 14. In proximis etiam ἐπὶ ἡβησαν [lin. 3.] restituetur ex Codicibus, quod Vallam sequutus Anglus expresserat interpres: vid. les Essais de Critique sur les Trad. d'Herod. p. 182. VALCK. — In Solonis iambis Brunckius noster (Gnomic. Graec. p. 83.) utramque Valckenarii emendationem adoptavit: alteram quidem, ἐχειρώθη, haud dubie verissimam; alteram vero, κακὰ προδία, tam violentam arbitrariamque, quam parum necessariam. Quanto fuerat simplicius certiusque δι' αὐτὸν legere, quod ipsum in ΔΙΑ perspicue inerat! S.

1. ἐχειρώθη) Correxit e Vallae Latinis praefectus Edit. Genev. MDCXVIII., adprobavitque D'Orvillio ad Charit. pag. 102. Reiskioque. Nihil ea profecto scriptura melius cer-

tiusque, tametsi Ἄργος χειρώσθην ἀνδρῶν apud Eustathium ad Perieg. vs. 564. pag. 176.; eodem enim (quod Tan. Faber docuit) in Iuto. Suidas: Ἐχειρώθησαν ἀνδρῶν, ἐστειρήθησαν. Eupapius Exc. Hoesch. p. 13. πάντα ἀνδρῶν ἐχέρωσαν, sed in Aedesii Vit. p. 58. τὰς ἄλλας χειρώσας πόλεις ἀνθρώπων, consimili vitio: χειρώσας dederat, Homerum. Iliad. E'. 642. æmulatus, sicut et Virgilius Aen. VIII. 571. tam multis viduasset civibus urbem. Mitto nunc Strabonem, Poëtae versum illustrantem lib. XIII. pag. 891. [pag. 596. ed. Cas.] Tangendum ἐς δ' ἐπέβησαν est, [lin. 3.] ex Vallae Latinis in Genev. Edit. receptum prudenter, nec sine quadam audacia. Aeschyli VII. contr. Theb. vs. 671. οὐτ' ἐφηβήσαντ' ἄ πω, h. e. ἐς ἥβην ἐλθόντα καὶ νάνισκον γινόμενον, consilio auctoritatem dat. Quae quidem cum in promptu forent, miror, stupentque Cl. viri, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, in contemtu durare cuncta potuisse. WESS. — Gronovium nil mirum est pravam tenuisse utramque scripturam, ἐχειρώθη et ἐπίβησαν, a quibus non discedentem. vidisset Codicem qui ipsi pro oraculo fuit. Sed quum Londinensis editio, quae Galei nomen praefert, ad Iungermannianum expressa fuerit exemplum, mirum utique videri deberet, esse pravas istas lectiones in Londinensi ed. instauratas, si verum esset quod Dorvillius et Reiskius putarunt, in Iungermannii editione, ἐχειρώθη et ἐπέβησαν legi. Tenet illa pravam utramque scripturam, quae (quemadmodum Wessel. docuit) primum in Genevensi editione, adeoque decimo post anno quam Herodotum Iungermannus ediderat, correctae prodierunt. S.

4. ἐπειτὰ σφίς οὕτοι) Quum ἐπέβησαν οἱ - - παῖδες pristinum vultum induerit, οὕτω stare non debuit. Malebat Pavius, ἐπειτὰ σφίς οὕτοι ἀγαντῶμενοι, deinde servorum iterum facti domini, ὁπίσω ἐς ἐαυτοὺς τοῦ Ἄργεος ἐξίβαλον, postea Argis eiecerunt propter se ipsos. Qua in coniectura desidero multa, acquiescens in Codicum consensu et Gronoviana interpunctione. Addo, Plutarchum de Virtut. Mulieb. pag. 245. E. ab hac Herodoti recensione abire, nec servis Argivas mulieres, sed vicinorum optimis, in civitatem receptis, coniungere, Argivorum gloriae studiosum. WESS.

8. γένος ἐὼν Φιγασεύς) Incognitam hinc Arcadiae gentem fixit Ortelius. Φιγαλιεύς, vera scriptio, a Galeo sal-

tem restitui debuerat; cui venit in mentem, instructo codicum lectione Φιλαιεύς. Arcadiae urbis incolae plerumque semper Φιγαλείς dicuntur Pausaniae: semel apud illum vulgatur Φυγαλείς, V. p. 385., ut apud Dionys. Halicarn. II. p. 224, 46. et alibi: mendose Φιγάλοι, VIII. p. 624., pro Φιγαλείς: ubi pro Φιλλοί forte scribendum Φικλοί. Φιαλείς dicuntur Diodoro Sic. II. p. 33. ubi vid. clar. Wess. Ναρκιδαν ἐκ Φιγαλίας habet Pausan. VI. p. 465., ut Πυθίας ὁ Ἀρκάς ἐκ Φιγαλίας est apud Athen. XI. p. 465. D. ubi Lepreates citatur Harmodius ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομίμων. Urbem Ποῖται dixerunt Φιγάλειαν, velut in oraculo: Ἀρκάδες Ἀζᾶνες βαλανηφάγοι, οἱ Φιγάλειαν Νάσσασι. Excitat Steph. Byz. ex lib. V. Messeniacorum Rhiani: Τὴν μὲν ἀνήγετ' ἄκοιτιν ἐπὶ κραναὴν Φιγάλειαν, Tharyx nempe sororem Aristomenis: ut Achillem Homerus, sic Aristomenem isthoc carmine sibi sumserat laudandum Rhianus. Herodoteus autem Cleander, genere Phigalensis Arcas, fuisse dicitur ἀνὴρ μάντις, nempe τὴν ἐπιστήμην: ut ποιητὴν ἄνδρα dixit Aristoph. Θεσμ. 156. et Amphilytum Herod. [I. 62, 17.] χρησμολόγον ἄνδρα. Haud verisimilis videbitur nonneminis coniectura, suspicati Mantinensem fuisse Cleandrum, patrem vero et maiores Phigalenses; scripsisse adeo Herodotum ἀνὴρ Μαντινεύς Κλείανδρος, γένος ἐκ Φιγαλεῦς. Pausaniae pag. 698. memoratus ἀνὴρ Μαντινεύς Κλείανδρος illo longe fuit recentior, tutor quippe Philopomenis. VALCK.

Ibid. Φιγαλεῖνός ἀπ' Ἀρκαδίας) Notus Φιγαλος, Phigaliae Arcadicae conditor; notissimi Φιγαλείς, urbis cives, ex Pausan. VIII. 39. et Steph. Byz., Φιαλείς etiam appellati Diodoro XV. 40. Et Φιγασεύς, quale in Arcadia gentile nusquam, in hac sede contra Th. Galei admonitionem pertinax haereret? WESS. — Ad hunc locum haec notaverat GALEUS: „Non puto alibi nomen Φιγασεύς reperiri. Co-„dices Arch. et Eton. Φιλαιεύς habent: hinc vero [vera, pu-„to, voluit] lectio emicat, Φιγαλεῦς, quàm Stephanus in „Φιγαλία agnoscit.“ — Phigalea vel Phigalia, Arcadiae oppidum, frequenter memoratur Polybio et Athenaeo, ubi de nominis scriptura passim in Adnotationibus monuimus: singula utriusque auctoris loca Indices nostri declarant. S.

CAP. LXXXIV. [4. ἀκρητοπότην γενέσθαι etc.) Re-

spexit haec *Athenaeus* lib. X. (non lib. V. ut in *Var. Lect.* vitiose scriptum) p. 427. b. c. et p. 436. e. f. cap. 29. et 48. nuperae editionis. S.]

6. *μικρονέναι*) *Homero* probatissimum verbum librariis latuit: hinc aestus et mutationes. *Inpetum desideriumque* exprimere non est in obscuro. *Hesychius Etymologusque* possunt mitti in consilium. Gestae rei tempus et alia expendit *Bayerus*, *Comment. Acad. Petrop.* T. III. pag. 380. WESS.

16 seq. *ἐκ τε τοῦ* --- *Ἐπισκῦθισον* λέγουσι) *ἐκ τε τοῦδε* significaret atque ex isto tempore. *ἐκ τοῦδε* *Sophoclis* est in *Electr.* vs. 516. et *Antig.* 584. *Margo Steph.* praebet *ἐκ τε τόσου*. Prout vulgatur, legisse videntur *Chamaeleon* et *Eustathius*; ille apud *Athen.* X. p. 427. n. ὅθεν, ὅταν βούλωνται πίνειν ἀκρατίστερον, Ἐπισκῦθισον λέγουσιν: *Eustath.* in *Od.* α. p. 29, 33. [pag. 1398. ed. Rom.] *ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου* *Σκυθικοῦ* κκκζ τὸ ἀκρατίστερον πίνειν Ἐπισκῦθίζειν φασὶν οἱ Λάκωνες. Excifans *Herodoti* verba *Athenaeus* legisse videtur Ἐπισκῦθισαι, quod dudum monuit *D. Heraldus* ad *Martial.* IX. Ep. 37. *Eustathii* verba contulit ad *Herodotea Io. Meurs.* Misc. *Lacon.* III. c. 7. Sua quidem *Lacones* Dialecto pro *ἐπισκῦθισον* dixerunt Ἐπισκῦθίδδον: ut Ὀμηρίδδεν, Μουσιδδεν, Αἰτιδδεν, et similia. VALCK. — Ἐκ τε τοῦ, quod inde ab *Aldo* ubique editum est; ex ionica dialecto idem atque *ἐκ τοῦτου* vel *ἐκ τοῦδε* valet: idque tam ex hac caussa, quam ab hoc tempore significare potest. Ego vero h. l. formulam paullo quidem rariorem, sed *Nostro* familiarem, *ἐκ τε τόσου*, quam probati servarunt codices, haud ambigue ab illo tempore significantem, restituendam auctori arbitror. conf. V. 88, 9. VII. 215, 8. Communi sermone *ἐκ τε τοσούτου* diceret: sed et alibi τόσος et τόσον pro τοσούτος et τοσούτε idem *Noster* usurpat. S.

17. βούλωνται πίνειν etc.) Ex *Ask.* atque *Eustathio*, quibus *Chamaeleon* concinit apud *Athen.*, ὅταν βούλωνται πίνειν ἀκρατίστερον, ἐπισκῦθισον λέγουσιν, verbis hinc citra dubium repetitis. *Cleomenem*, strenuum potatorem, *Aelianus* Var. II. 41. et *Σκυθιστὶ* πίνειν *Athenaeus* sistunt, quos non sollicito. Statim *ἐκτίσαι* [lin. 19.] legitimum caput 92. praestat. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Τί βούλεσθε πίνειν) Vide, an

βουλευέσθε, cui tot schedae patrocinantur, sperni necessum sit. Spartani regem Leutychiden Aeginetis dedendum iudicant: dum cunctantur et deliberant, Theasides Aeginetis, τί βουλευέσθε, quid consultatis [quid cogitatis] facere? Non obliviscor, βούλεισθαι et βουλευέσθαι passim scribarum confundi arbitrato, uti cap. 66., neque infitior, idem et hic potuisse designari. Confer tamen VII. 10, 4. WESS.

12. ὅπως ἐξ ὑστέρης μὴ τι ὑμῖν) Plene Thucyd. in huius simillimo dicto III. 57., εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσεσθε μὴ τὰ εἰκότα, --- ὁρᾷτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδείξωνται. Apud Diogen. Laërt. II. 102., βλέπε ὅπως μὴ παρὶσσι πρὸς ἡμᾶς ἔτι. Qua Noster ellipsi, eadem Aeschyl. Prom. vs. 68., ὅπως μὴ αὐτὸν οἰκτιρῆς ποτὶ. Eustath. interpretatur δέδιθε μὴ πάθης οἴκτου ἄξια, in Od. t. p. 231, 37. Aristophanea collegit R. Dawes, Miscell. Crit. p. 229. VALCK.

16. ἐπισπώμενον Λευτυχίδα) Omnes ita de compacto. Verum ἐπισπώμενον, Reiskio etiam indice. Vide lib. I. 91. WESS.

CAP. LXXXVI. 2. Scriptum-ne ἀπαίρει τὴν παραθήκην fuerit, an παρακαταθήκην reliquerit, quaestio- nis est? Eusebii, Democriti, pluriumque aliorum apud Cl. Wasse ad Thucyd. II. 72. testimoniis παρακαταθήκη adfirmatur. Herodoto παραθήκην tribuunt Thom. Magist. et Phrynichus, cuius haec: Παραθήκην Ἰππῖαν καὶ Ἰωνά τινα συγγραφέα φασὶν εἰρηκέναι, Nostrum Ioni s scriptoris titulo signantis. Supra certe cap. 75. παραθήκην παρατίθενται li- bri omnes. Hic boni codices, et in progressu constanter. Passionei cerae miniatulae eodem ducunt, tum Stobaeus. Παρακαταθήκην tamen bis deposuit lib. V. 92, 7. Relinquo ergo. Sequens προφάσις εἰλεον [lin. 3.] in Comici Lysistr. vs. 727. occurrit. WESS.

8. καὶ γὰρ ἀποδιδόντες etc.) Leutychides ex vero. Deposi- tum reddere, per se res est expetenda: qui reddunt, fun- guntur officio, laudem stricto iure haud reportantes. Haec Democrito mens apud Stob. Serm. XLIV. pag. 310. ὥσπερ τὰς παρακαταθήκας ἀποδιδόντα οὐ χρὴ ἱπαινέσθαι· τὸν δὲ μὴ ἀποδιδόντα κακῶς ἀκούειν καὶ πάσχειν. Ut res nunc habent et seculum est, quis laudem recusabit depositum non ab- neganti? WESS.

13. Γλαῦκον, Ἐπικύδεις παῖδα) Egregie Gronovius: testes adsunt instauranti locupletes, in quibus Pausanias hominem nimium extulit et cohonestavit, Γλαύκου τοῦ Ἐπικύδους, scribing, Σπαρτιάταις βασιλεύοντος ἐπίερκα ἐμόσαντος, II. 18. nisi si duo illa [Σπαρτ. βασιλ.] glossatori debeat. Nihil hic de regia viri dignitate, neque alibi, quantum memini. Τοῦτον --- πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα [lin. 14.] Abreschius Dil. Thucyd. pag. 374. ex VII. 16, 1. (ubi Ms. περί ἤκοντα) et ἐν χρόνῳ ἰκνευμένῳ [lin. 17.] ex Hippocrate illustravit Foesius. Consimile Abydeni in Praep. Euang. Eusebii IX. 41. τῷ χρόνῳ δὲ ἰκνευμένῳ ἀφανισθῆναι. WESS.

25. καὶ διότι χρήματα etc.) Causa haec deponendae pecuniae obscura: clariorem censebat, modo ex intricatiorē, quae hic fuerit, scriptura formaretur, τοὺς αὐτοὺς ἐστὶ ὄραν ἱρῶντας vir eruditus: innui Peloponnesios et Spartanos, nullo prae animi magnitudine argenti studio tactos. Enimvero nimia ea nationis laus, cuius φιλοχρηματίη oraculo praedicatur. Puto Milesium hospitem Ionas Caresque in animo habuisse, Persis obnoxios et expositos, proptereaque rei pecuniaeque suae possessores minime securos. WESS.

28. ἐξαργυρώσαντα) Sic Thucydides VIII. 81. et docti eius interpretes. De recentiorum ἐξαργυρίζειν [ut apud Demosth. de Pace p. 59, 5. ed. Reisk.] multa Miscell. Vol. V. Tom. III. p. 54. Malui [dein] usu praeunte θίσθαι παρὰ σέ, prius (de quo Abreschius Diluc. Thucyd. p. 438.) non districte damnans; et [lin. 29.] παρὰ σοὶ σόα, ex Ionismo, quo de lib. II. 181. Eusebius tamen Philosophus eodem in sacro, uti Iuvenali vocatur, deposito, ἀλλ' ὥστε φυλάξαι καὶ ἀποδοῦναι σῶα τῷ παραθεμένῳ, ἐπεὶ ἀπαιτῆται, ap. Stob. Serm. XLIV. pag. 310. WESS.

Ibid. ἐξαργυρώσαντα, θίσθαι παρὰ σοὶ) Deterior est lectio, quam habet Stobaeus Gesneri pag. 195, 39. θίσθαι παρὰ σέ. Probari posset quod ibid. sequitur χρόνον δὲ διελθόντος, si vox πολλῷ omitteretur in Codicibus. Παρὰ σοί: ut in Isaei verbis ex oratione perdita apud Dionys. Halic. T. II. pag. 167, 49., οὗσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμάχῃ τούτῳ. Herodotum sequutus ἐξαργυρώσαι quoque scripsit Thucyd. quod plerumque dicitur ἐξαργυρίσαι et ἐξαργυρίσασθαι. Attigit Dou-

naeus in *Demosth.* pag. 88. Veterum locis adfirmarunt *Duker.* *Hemsterh.* et *Wesseling.* hic ad *Diodor.* II. p. 562. VALCK. — Mihi recte *Wesselingius* praetulisse visus est *ῥίσθαι παρὰ σοί*: recte vero item deinde scribitur *ῥίσται παρὰ σοὶ σοῦα*. S.

39. οὔτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι) Non peculiaris ea *Herodoto* dictio ex *Porti* praeiudicio: habetur in *Platonis*, uti *Cl. Abreschius* monstravit, *Lachete* p. 246. ε. περιφέρει δέ τις με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων: quod Latinum ubi fiet, pertinet ad me quaedam recordatio, vim non repraesentabit, quae memoriae quendam quasi circumactum postulat. Statim [lin. 40.] τῶν ὑμεῖς λέγετε, Ionum est. WESS.

46. ἀπιστιημένοι) Probabitur fortasse ἀπιστιημένοι *Vind.*, quod in *Arch.* pravatius; et habet, quo allubescere queat. In vulgato constans est *Eustath.* cum *Codd.* haud paucis, convenitque sollemnis formula in *Porphyrio Abst. An. lib. IV. 10.* οὔτε παρακαταθήκην ἀπιστιήσα. Oraculum, *Glauco* redditum, in celebritate versatur, citatum olim saepe, [vide *Var. Lect.*] et laudabile est. *Iuvenalis* notabiles et suavissimi sunt versus *Sat. XIII. 200* etc. WESS.

48. εἰ ὅρα τὰ χρέματα λήσεται) Quae *Spartanūs*, quae *Numinis* esset *Mens*; et an hoc illi facinus suaderet *Apollo*? secundum *Iuvenal. Sat. XIII. vs. 202.* ubi historiam enarrat *Schol. ex Herod.* Eximium quod sequitur oraculum attigerunt etiam *Clem. Alex. Strom. VI. p. 749.* et *Pausan. II. [c. 18.] p. 149.*, (emendatus a *Palmerio Exercit. p. 372.*) et *VIII. [c. 7.] p. 612.*, versum hinc excitans ultimum, Ἀνδρὸς δ' εὐδόκου γενεὴ μετόπισθεν ἀρείων: qui est in *Hesiodi Ἔργα. Ἡμ. versum 285.* Vitiosam exhibet in quarto versu lectionem *Arch.* qui recte scriptus legitur apud *Stobaeum* et *Eustath.* in *Iliad. γ'. pag. 314.* Oraculo subiectum dictum Delphicum, [lin. 60.] τὸ πειρηθῆναι τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ ποιῆσαι, ἴσον δύνασθαι, sic quoque scriptum in suo *Cod.* legit *Valla*, ut ex aliis obtulit *Diss. Herod. pag. 115.* VALCK.

54. Ἄλλ' Ὀρκον παῖς etc.) Cultius expressit illustr. *H. Grotius* Latine *Iur. B. et Pac. II. 13, 1.*, ubi optime *Io. Frid. Gronovius* *Horcon* instar numinis considerat, quem poëtae fingunt iurandi veluti exactorem et praesidem. Ὀρκον proinde παῖς aliquid posterum et consequens est, nimirum *Herodot. T. VI. P. I.* O

rum Animadversio divina, quae nec opinatis periuris superveniens fractae fidei poenas infligit. Loquendi genus in Epicharmi fragmento, Grotii medela curato, apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. Ἐγγύα θυγάτηρ μὲν ἄτας, ἐγγύς δὲ ζυγία. Et apud Eustath. Amor. Ismen. pag. 426. Αἰδῶς γὰρ, παῖς ἐλγυχῶν ἐστὶ: excipit enim et sequitur reprehensionem pudor. WESS.

65. οὐτ' ἐστὶν οὐδεμὴν) Istud Herodoteum: norunt, qui Musas amant. Mox προῤῥίζως Arch. et Vind. redono. Superius I. 32. προῤῥίζους ἀνέτρεψε: et III. 40. κακῶς ἐπιλεύτηκες πρόβριζος. Sophocles Elect. vs. 765. τὸ πᾶν δὴ διασπόμεναι τοῖς πάλοι προῤῥίζον - - ἰφθαρταί γένος. Alia eiusdem, et Euripidis, et Abydeni missa facio; minime mihi temperans in his Lycurgi Or. in Leocr. pag. 157. fin. exscribendis, τοὺς δὲ θεοὺς οὐτ' ἂν ἐπιορκήσας τις λάθοι, οὐτ' ἂν ἐκφυγοί τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν· ἀλλ' εἰ μὴ αὐτοὶ, οἱ παῖδες γὰρ καὶ τὸ γένος ἅπαν τὸ τοῦ ἐπιορκήσαντος μεγάλους ἀνυχήμασι περιπίπτει, quippe excellentissimis ob pietatem, et ad hunc Herodoti locum peropportunis. Quam vellem, ea temere iurantibus et peierantibus in pectus altissime defigi! WESS.

Ibid. οὔτε τι ἀπόγονόν ἐστι οὐδὲν οὔτε ἐστὶν) Hoc ex Codd. recepturum Herodotum indicat Diss. Herod. p. 65. Ubi Iuvenali dicitur Extinctus tota pariter cum prole domoque, Herodotea non omisit Grangaeus. Iudaeis secundum Celsum Origenis VIII. p. 424. ἀντὶ τοῦ γῆς ἀπάσης εἶναι διασπόμεναις οὐδ' ὅποια τις βῶλος οὐδ' ἐστὶα καταλείπεται: quando βῶλος minus commode subiicitur ἐστίας mentio, scripserat fortasse Celsus οὐδὲ στία, qua voce, lapillum significante, designata quoque fuit ἡ στενοχωρία. Quod sequitur, hinc enotavit Eustath. in Ἰλ. γ'. p. 314. Γλαῦκος - - βουλθεῖς ἐπιορκήσαι πρόβριζος ἐξέτριβη ἐκ Σπάρτης. Multos Deus προῤῥίζους ἀνέτρεψε, Herod. I. 32. Eurip. Hippol. vs. 682. Ὡ πάγκακίστη, καὶ φίλων διαφθορεῦ, (sic Msstt Paris. et Flor.) - - - Ζεὺς σ' ὁ γεννῆτωρ ἐμὸς Προῤῥίζον ἐκτρέψειεν. Hesychius Προῤῥίζον interpretatur σὺν ταῖς ρίζαις ἀνασπώμενον. A radicibus eversum, et ab stirpe sublatum dixerunt Latini. VALCK.

CAP. LXXXVII. [1 seq. τῶν προτ. ἀδικημάτων etc.) Vide lib. V. c. 80. et 81. S.]

6. πεντήρης ἐπὶ Σουρίῳ) Primum διήρης, sed et alia hic in suo Cod. legisse Valla videtur, quae fortasse sunt ex Hero-

doteis Latina facta, haec scilicet: *Erat enim Atheniensium in Sunio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant.* A tempore Thesei, cui debetur institutum, quotannis in Delum missam navem, quam *Θεωρίδα* vocabant, luculentus testis est in Phaedone Plato p. 58. b. cuius eam in rem verba Meursius iam dedit in Theseo c. 16. plura Spanhem. in Callim. Hymn. in Del. vs. 313. In Delo sacra curaturi, et qui publicitus Athenis ad ludos mittebantur solennes, cives semper erant honoratissimi; quales ex sua quoque civitate mitti voluit Plato τοὺς ἀρχοντας τῆς θεωρίας ἐκάστης, de Legib. XII. p. 947. a. Unus erat plerumque Ἀρχιθεωρος. τῶν ἀρχιθεωρῶν tamen meminit et Andocid. p. 32, 44. Herodotus τὴν θεωρίδα νῆα fuisse scribit πλήρεα ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων. Stabat Attica Theoris in Delum traiectione ἐπὶ Σουνίῳ. Hinc in Delum olim traiecit etiam Latona: Hyperides in Deliacā, ἀπ' ἄκρας τῆς Ἀττικῆς ἢ Ἀητῶς ἐπίβη τῆς νήσου: excitat ista Schol. in Aristid. Panathen. mystus clar. Burmanni. VALCK. — Laurentio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant: vere quidem, atque ex Platonis initio Phaedonis; sed uberius, quam fuerat necesse. De sacra hac nave θεωρίδι et θεωροῖς libet post diligentem Ez. Spanhemii ad Callim. H. Del. vs. 314. et Valckenarii in Ammon. lib. II. 3. operam silere. WESS.

CAP. LXXXVHI. 5. προτέραν ἑαυτοῦ ἐξέλασιν) Turbae amanuensium de corruptis testantur verbis. Si Vallae dedisset, hic suam ipsius priorem abitionem sive abiectiōnem Aeginetis inputans, diceret conspirare cum Passioneo: verum eius non sunt, addita a correctore Phoenice, incertum quo ex codice. [Immo vero ipsius Vallae verba sunt.] Quod recepi, μεμφόμενος - - - προτέραν ἑαυτοῦ ἐξέλασιν, omnes motus sedat, indignationem Nicodromi exponens, ob prius iniunctum sibi exilium. Tale lib. V. 76. ὅτε ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν ἐξέλασιν ὀρμηθέντες - - ἀπίκοντο. Non nescio, Cel. Gronovio aliud placuisse: sed suum cuique pulcrum. Retulit ad Nicodromum Philosophi locum Polit. V. 6. ἐν Αἰγίνῃ ὃ τὴν πρᾶξιν πρὸς Χάρητα πράξας ἐνεχείρησε μεταβαλεῖν τὴν πολιτείαν: in Aegina urbe mutare reipublicae formam aggressus est is qui oppidum Chareti prodiderat, magnus Casaubonus ad Polyb. p. 185. Ed. Gron., dubius nonnihil ob Charetem. WESS.

CAP. LXXXIX. 3. ἰδίοντο χρῆσαι σφι.) Ipsa in his veritas. Supra III. 58. ἰδίοντο τῶν Σιφνίων δέκα τάλαντά σφι χρῆσαι, rogant Siphnios ut sibi decem talenta darent mutua: et οὐ φασκόντων δὲ χρῆσιν τῶν Σιφνίων. Quod deinceps [lin. 6.] διδοῦσι δὲ πενταδράχμους, sani coloris est, sicuti ἑλυσάν σφίς διμνίως, binis in singula capita minis, lib. V. 77. Theocritus Idyl. XV. 19. ἐπταδράχμους κυνάδας, quemadmodum ex Aldina principe eximie reparavit R. Bentley Diss. de Epist. Phalar. p. 443. Iustum praeterea [lin. 7.] δωτίνην --- δοῦναι, neque latuit Th. Galeus. Superius c. 62. ὑπιδέκετο δωτίνην δώσειν τῶν ἑωυτοῦ πάντων, Homeri praescripto Od. I. 267. ἧ καὶ ἄλλοις Δῶς δωτίνην: ubi Schol. δωρεάν, quod eius hic sedem invaserat violenter. De praepositione non rixabor, cuius alioqui absentia nocet nihil. Prudenter vero Corinthii, apud Athenienses causam perorantes, harum xx. navium, istis olim publice concessarum, mentionem interserunt apud Thucyd. I. 41. WESS.

6. διδοῦσι διου. εἴκοσι νέας) Hoc civitatis suae beneficium postea temporis Atheniensibus in memoriam frustra revocarunt Corinthii apud Thucyd. I. 41. νεῶν μακρῶν σπανίσαντες ποτὶ πρὸς τὸν Αἰγινήτων ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον παρὰ Κορινθίων εἴκοσι ναῦς ἐλάβετε: qui illic μετὰ pro ὑπὲρ scribendum putabat, nunc, opinor, coniecturam suam repudiabit. VALCK. — Quod adiicitur πενταδράχμους ἀποδόμενοι, vendentes vertunt, et de vera venditione Larcherus accepit: mihi (nescio quam recte) quinque illae in singulas naves minae de locationis pretio intelligendae visae erant: quam in sententiam fortasse Ἀπίδοτο apud Suidam ἐξέδωκε, παρέδωκε, exponitur. S.

9. νέας τὰς ἀπάσας) Liberalitate schedarum cultior nunc ordo, qualis et lib. VII. 9. Ὑστέρισαν, [lin. 10.] locum retinere poterit, fortasse tamen progenitum ex priorē ὑστέρησαν, cui tot vindices adsunt. Frequens utriusque permutatio, etiam in Thucyd. lib. VIII. 44. WESS.

CAP. XC. 5. ἔφερόν τε καὶ ἦγον τοὺς) Optime vertit Galeus in notis, depraedabantur; neque enim Aeginetas ferebant et agebant, [ut erat in Vallae latinis, quae intacta h. l. Gronov. servavit;] sed ex agris popularium rapiebant agebantque quae ferri agique poterant. Semper apud veteres in isthaec usitatissima formula observatur a Grammaticis

tradita significandi differentia. Quam portabant praedam, φέρειν: quam prae se agebant, iumenta nempe, dicuntur ἄγειν: sive φέρεσθαι τὰ βασταζόμενα, ἄγεσθαι τὰ βαδιστικά. Quia iumenta potissimum praedam efficiebant, frequenter legitur τὴν λείαν ἄγειν et ἱλαύνειν. VALCK.

CAP. XCI. 4. ἐκθύσασθαι) Suidas hinc Ἐκθύσασθαι ἐξίλωσασθαι καὶ ἐκμειλίξασθαι. Obvium quoque in procurandis ominibus et prodigiis. Dio Cass. XLI. [c. 14 extr.] p. 179. D. οὐδὲν ἐξέθυσαντο, nullum prodigiorum piaculis procuraverunt. Synesius Encom. Calvit. p. 74. B. οὓς οἱ τερατοσκόποι καὶ οἱ μάντεις ἐκθύονταί. Iunge Eustath. ad Homer. p. 1223, 51. [p. 1306, 19. ed. Bas.] WESS.

Ibid. ἄγος - - ἐκθύσασθαι) Impium scelus expiare non potuerunt. In eandem sententiam dicitur φόνου ἄγος ἐκθύσασθαι: sed ex sanguine supplicis concepta macula nullo modo potuit elui. Qui lustravit Athenas Epimenides, τὴν πόλιν dicitur ἐκθυσάμενος Maximo Tyr. XXXVIII. 3. Significavit et Ἐκθύσασθαι iram Deorum piaculis sive victimis placare piacularibus: ἐξίλωσασθαι, ἐκμειλίξασθαι Suidas interpretatur. Hoc sensu positum Euripidi latet apud Clem. Alex. Strom. V. p. 688, 27. [p. 424. B. ed. Lugd. Bat. 1616.] in ἐκθυσταμένοις: cuius loco quod Grotius minus considerate scripserat εὖ θυσταμένοις, ne Graecum quidem in tali structura, Barnesius nobis repraesentat ut Euripideum T. II. p. 510. vs. 243. Euripidis anapaesti sic scribi poterunt emendate: Πέμψον μὲν ὧς ψυχᾶς ἀνέρων τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν, Πόθεν ἔβλαστον. τίς ῥίζα κακῶν? Τίνα δὲ μακάρων ἐκθυσταμένους Εὐρεῖν μόχθων ἀνάπανταν. VALCK.

7. ἐξῆγον ὡς ἀπολείοντες) In praegressis, ἐξῆγον ἀπολείοντες: sequunturque duo Codd. ὡς contemtim habentes. Sed enim voculae saepe, ubi sine detrimento reticeretur, sua vis suusque lepor est. Superius c. 28. διαβαίνει - - ὡς ἀμήσων τὸν σῆτον. Plato Menex. p. 240. D. ἡγγέλλετο βασιλεὺς διανοεῖσθαι ὡς ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. Pausan. Boeot. cap. 13. p. 737. Λακεδαιμόνιοι - - τοὺς τεθνεώτας διανοοῦντο ὡς θάψοντες. Plura hoc de genere transmisit Cl. Abreschius, quibus locus alibi opportunior. Mox ἐπιλαμβανόμενος, [lin. 9.] tantopere a Cel. Gronovio laudatum, pristino, Eustathii citatione etiam munito, haud utique significantius [quam ἐπιλαβόμενος] est. Sed perseveret in nupera possessione. Optime

Hemsterhusius Noster ex *Polluce* et *Herodoti* verbis illud adscititium ἀπριξ̄ exterminavit: *Suidae* enim λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ̄ εἶχετο, nihil ad *Herodotum*, etsi eius ex imitatione propagatum. *WESS.* — Conf. *Var. Lect. S.*

9. ἐπιλαμβάνόμενος δὲ τῶν ἐπισπαστήρων) Non ille cardinibus prehensis adhaerebat. Porti errorem in *Suida* iam correxerat ante *Küsterum Hemsterh.* ad *Poll.* X. 23. cui optime Ἐπισπαστήρ id proprie fuisse dicitur, quo ianuam clausuri attrahebant; hoc *Odysseae* Paraphrastes dixit ἐπισπασθαι τὴν θύραν καὶ ἐπικλείσαι. Qui *Thracis* ista *Demosthenis*, idem *Eustathius* in *Od.* α'. p. 72. varias nobis enotavit appellationes, quibus designaretur ianuæ marculus; inter illas est etiam ex *Herod.* ἐπισπαστήρ, ὃς καὶ ῥόπτρον εἶχετο. Ut apud *Herodotum*, sic *Irene* dicitur ἐχομένη τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, *Phylarcho* apud *Athen.* XIII. p. 593. n. cum *Ephesi* confugisset in templum *Dianae* *Ptolemaeus*. Ubi vulgatur apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. 351, 29. ἐπισπασσασα τὴν θύραν εἶχετο τοῦ ῥοπαλοῦ, antiquitus lectum fuisse εἶχετο τοῦ ῥόπτρου monstrant haec *Harpocratonis*: Ῥόπτρον - - - Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν ἔκτῳ: ad *Lysiam*, qui testis ibid. citatur, vid. *clar. Io. Taylor* p. 103. Sed si *Herodotea* sunt, quae *Suidas* exhibet, nostris in exemplaribus voces aliquot videri deberent omissae: apud *Suidam* in voce Ἐπισπαστήρων ista leguntur absque scriptoris nomine: εὐρῶν προσκειμένους τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ̄ εἶχετο. *Herodotea* videbantur *H. Stephano* *Thes.* T. III. p. 920. Neque negari potest huic illa loco satis esse accommoda, si εὐρῶν δὲ poneretur cum viro *Summo* ad *Pollucem* cui nunc illa forsitan in certi potius videbuntur imitatoris, ex hoc loco expressa. *VALCK.*

CAP. XCII. [6 seqq. ἀνάγκη λαμβεῖσθαι ὑπὸ Κλεομένηος etc.) Scilicet in ea expeditione, de qua c. 76 seqq. S.]

16. στρατηγὸς ἀνὴρ) Specimen abundantiae est *Herodoteae*, quale c. 83. ἦλθε ἀνὴρ μάντις Κλέανδρος. Dedit aliàs plura. [Series forsitan verborum talis concipienda, στρατηγὸς ὦ (sive τῷ) οὐνομα Εὐρυβάτης, ἀνὴρ πεντάεθλον ἐπιστακῆσας. Sic quidem de eodem homine, IX. 75. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον, ἀνδρῶν πεντάεθλον.] *Victus Eurybates a Sophane* tandem est, solvitque poenas, quas dudum meruerat, ut solent plerumque semper hoc genus bellatores. *Valla* *Sophanem* τοῦ Ἀσπίδος verterat de caelis, corruptissime in principe editio-

ne; filii nomen deinde accessit. Error cognitissimus ex lib. IX. 74. WESS.

CAP. XCIV. [2. ἀναμνησκοντός τε αἰ τοῦ θειόπορος etc.) Redi ad lib. V. c. 105. S.]

11. Ἀρταφέρνηα τὸν Ἀρταφέρνηος) Tentavit ducis nomen Nob. Palmerius Exercit. p. 28. ob Arundelianum marmor, APIENTEA ex Seldeni scriptione ostentans. Ibi vero fractum et excusum illud erat, ductusque litterarum agnitu difficiles: unde sollertissimus *Humphr. Prideaux* ad illud Chron. Marm. pag. 217. ΑΡΤΑΦΕΡΝΕΑ fuisse, merito coniecit. Nostro saepe, *Pausaniae* I. 32. *Cornelio Nep.* in Miltiade c. 4. atque omnibus potiori *Aeschyl.* Pers. vs. 21. *Artaphernes* audit. Quid *Datidi* Rex, nisi mandata absolveret, minatus fuerit, *Plato* Menex. p. 240. v. indicavit. WESS.

CAP. XCV. 3. ἐς τὸ Ἀλκίον πεδίον) Meminit *Homerus*, nominis caussam testatus, *Iliad.* Z'. 200. cuius *Valla* non recordatus in errorem incurrit, leniter et docte correctum a *P. Leopardo* Emend. VII. 20. Sequentia ex *Mssis* cultiora sunt. WESS.

9. ἐσθιβάσαντες ἐς τὰς νέας) Parum absum a tribus ultimis abolendis, auctoribus utens Codicibus. Sunt sane ad sententiam nulli usui. Mancant tamen Scholii instar. Veterum de navium Persicarum hac expeditione numero discordiam attigit *Bosius* ad *Nepotis* Miltiad. c. 4. Quod deinceps autem [lin. 11.] παρὰ τὴν ἡπειρὸν ἔχον τὰς νέας, vir eruditus ἦγον aut ἴσπελλον malebat. Non desero schedarum consensionem. Ἐχεν *Homero* idem nonnunquam ac ἰλάνειν. Νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, *Iliad.* N'. 326. ubi *Eustathius*. Itidem *Herodotus*. WESS.

14. ὡς μὲν ἐμοὶ δοκίει) Damnabile δοκίει minime, positum in lib. I. 152. Elegans quoque δοκίειν, *Gronovii* solertia lib. IV. 168. instauratum, atque alibi. Optionis itaque facultas. Conf. *Abresch.* Dilucid. *Thucyd.* p. 5. et de clade Persarum ad montem *Athon* c. 44. WESS.

CAP. XCVI. 3. ἐπεῖχον στρατεύεσθαι) Vide ad lib. I. 80. Explicuit *Eustathius* σκοπὸν εἶχον κατὰ τῆς Νάξου στρατεύεσθαι. *Geminum* lib. I. 153. ἐπ' οὗς ἐπεῖχε τε στρατηλατίαν αὐτός. Mox [lin. 4.] μνημόνοι τῶν πρότερον non repudio, quantumvis τῶν προτέρων in absurdis haud sit. *Miscentur* talia et variantur; veluti in *Diodori* XVII. 69. et

Maximi Tyr. Diss. IV. c. 4. ubi *Davisius*. Τα πρότερον, quorum Naxii in memoriam redibant, lib. V. 34. WESS.

CAP. XCVII. 5. ἐν τῇ 'Ρηναίῃ) Verius fortasse et 'Ιωνικώτερον ex Codicibus τῇ 'Ρηνίῃ. *Thucydid* quidem certe, *Dionysio Halic.* pluribusque aliis, *Holstenio* ad *Ethnographi* 'Ρῆνη advocatis, 'Ρήνεια. *Pausaniae* itidem IV. 34. et *Diodoro* XII. 58. In *Harpocrate* ex Or. *Deliaca Hyperidis* 'Ρήνεια, in Excerptis vero Orationis apud *Sopatrum* ad *Hermogenem* p. 184. 'Ρήνεια saepius. Vide *Casauboni* Animadv. in *Athen.* X. 6. [Animv. T. V. p. 371. nuperae edit. Conf. vero etiam Animadv. T. II. p. 624.] et *D'Orvillii* Exercit. de Inscript. *Deliac.* in *Miscell.* Vol. VII. p. 109. WESS.

9 seq. ἐν ᾗ χώρῃ οἱ δύο θεοὶ etc.) Adscribo *Aeschinis* verba ex *Dialog.* III. 19. hoc fonte, uti bene *Rev. Horreus*, derivata: *Gobryam* testantur missum in *Delum* fuisse, ὅπως τηρήσει τὴν νῆτον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. *Cicero* lib. I. *Verr.* c. 18. paria, *Xerxis* expeditioni cum *Aeschine* tribuens, quod *Darii* aetate *Deliis* usu venit. Trecenta *thuris* talenta [lin. 14.] *Eustath.* ad *Dion.* vs. 525. hinc accipit. WESS.

9 seq. ἐν ᾗ χώρῃ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο) In *Aeschinis* *Socr.* *Axiocho* p. 160. *Gobryes* Magus κατὰ τὴν τοῦ Ξέρξου διάβασιν missus dicitur in *Delum*, ὅπως τηρήσει τὴν νῆτον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. Conf. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Del.* vs. 255. et *B. Brisson.* de *Regn. Pers.* II. p. 218. Secundum *Valerium* *Max.* I. 1. ext. 6. *Persae* mille navium numero *Delum* compulsi templo *Apollinis* religiosas potius quam rapaces manus adhibuerunt. Pietatem suam demonstrasse *Datis* dicitur *Pausaniae* X. [c. 28.] p. 867. λόγους τε οὓς εἶπε πρὸς Ἀπλόους, factisque, cum inventum in nave *Phoenicia* signum *Apollinis* *Delum* detulit, ut *Tanagraeis*, quibus fuerat subreptum, restitueretur: coll. *Herod.* VI. 118. Quae sequuntur [lin. 14.] *Herodotea*, *Tzetzes* adhibuit *Chil.* I. vs. 863. Δάτις δὲ τῷ Ἀπόλλωνι ἐνθυμιᾷ τῇ Δήλῳ Τάλαντα τριακόσια λβαιωτοῦ πρωτίστου: et *Eustath.* in *Dionys.* vs. 525. Unus plerumque *Datis* commemoratur, rarius factà ducis alterius *Artaphernis* mentione. Ubi in *Aristidis* *Miltiade* T. III. p. 269. *Datis* audit ὁ τοῦ στρατοπέδου κύριος καὶ ἡγεμὼν, *Schol.* Ms. ἐπειδὴ, ait, τὸν Δάτιν οἶδε κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, διὰ

τοῦτο αὐτὸν μόνον ὀνομάζει. Illic et saepius in isto praestantissimo Clar. P. Burmanni Sec. Codice alter ducum vocatur Ἰνναθένης, prout aliis etiam dicitur. VALCK.

CAP. XCVIII. 4 seq. Δῆλος ἐκινήθη - - - πρῶτα καὶ ὕστατα) Eadem Eustath. [ad Dionys. Perieg. vs. 525.] addito τὸ πρὶν εἶσα ἀκίνητος: [nempe ex l. 14.] incertum, utrum cum Med. et Ask. in negativa delenda conspiraverit. Enim vero quid pro eius praesentia ex Codicum numero disputari queat, prospicio. Nec revoco tamen, motus Cel. viri solerte disquisitione. [Haud dubie ex scholio a nonnullis adiecta negans particula; (ab aliis οὐ, ab aliis μηδέποτε,) non discrepante quidem sententiā.] Classicus Thucydidis locus ex lib. II. 8. accedere debet: Ἐτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγω πρὸ τούτων, πρότερον οὐπω σεισθεῖσα, ἀφ' οὗ Ἕλληνες μέμνηται: quippe memorabilis adprime. Nam si insulam tremor circa bellum Peloponnesiacum, quo modo Attici scriptoris verba accepit Seneca Q. Nat. IV. 26., agitavit, oblitus Thucydides huius fuit motus; neque inopportune propterea eius Scholiastes, καὶ μὴν Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι ἐκινήθη ἐν τοῖς Μηδικαῖς. At, non recordatum fuisse, habet oblivionis et oscitantiae non laudabile crimen, a quo tum immunis Herodotus non erit ipsemet. Asseverat ad suam usque aetatem Delum πρῶτα καὶ ὕστατα tremuisse: quae si paullo ante Peloponnesiacum quassata motu fuit, utique secunda vice ipso vivo et superstitute contremuit: prorogavit enim aevum in illud usque Graecorum bellum, memoratis etiam nonnullis lib. VII. 137. 133. atque alibi, quae eius tempora testantur. Quo tandem ergo pacto πρῶτα καὶ ὕστατα ad ipsius aetatem usque? Equidem utrumque auctorem in concordiam vocare, quam supinitatis convictos relinquere, malim, Thucydidisque ὀλίγω πρότερον laxius sumere atque ad hunc Deli tremorem adplicare, tantoque cupidius, quod et ille Nostri exemplo in rerum futurarum prodigiis insulae motum censitum fuisse prodidit. Qui alia optant, Cl. Wasse ad Thucydid. consulent. WESS.

Ibid. Δῆλος ἐκινήθη etc.) Quod additur, ὡς λέγουσι Δῆλιοι, monstrat, ut puto, motum istum, quem tum sensisse videbantur Delii, rem Graecis passim ignotam fuisse, vel dubitanter receptam. Huic certe Deliorum narrationi fidem non adhibuit Thucydides; qui, paulo ante bellum

Peloponnesiacum, atque adeo septuaginta circiter annis post, quam haec evenerunt Herodoto narrata, innotam ante Delum scribit prima vice *κινθῆναι*, lib. II. c. 8. Historici utriusque loca compararunt viri clarissimi *Ios. Wasse.* *Ez. Spanhem.* [ad *Callim. H.* in *Del.* vs. 11.] et *Iac. Gronov.* et Herodoti meminit *Schol. Thucyd.* Quo tempore terram movisse secundum *Thucyd.* senserunt Delii, vixit quidem *Herodotus*, sed haec iam olim scripto consignata dudum ante videtur in vulgus emisisse; ut adeo Delus ipsi dici potuerit, si vera narrabant Delii, tum temporis *πρῶτα καὶ ὕστατα μέχρι ἐμὲ σισθῆνα*: sic legit etiam ista *Valla.* *VALCK.*

8. καὶ Ἀπροξέρεω) *Arch. Ἀπραξέρεω* auctoritatem a *Thucydide*, *Diodoro*, *Cornelio Nepote*, *Stephano Byz.* in Ἀπραῖα aliisque aufert. Enim vero *Herodotus* vulgatum probavit lib. VII. 106. et 151. et una cum eo *Ctesias* et *Plutarchus*. Sunt in Persicis nominibus plurima, quorum initium *APTA*, sunt quoque *Artobazanes*, *Artochines* etc. *WESS.* — Persuasum equidem habeo, scripturam istam Ἀπροξ. non ab *Herodoto*, sed a sequiorum Graeculorum imperita temeritate esse profectum: quos quid induxerit ut in istum modum mutarint nominis formam, in *Var. Lect.* ad VI. 43, 6. indicavi. *S.*

14. καὶ ἐν χρησμῷ etc.) *Gronovii* iudicium non temno, aliunde haec inculcata opinati. [Vide *Var. Lect.*] Versum non neglexit *Eustath.* hinc acceptum non docens. Immo, si quod suspicor, palam edere licet, quae succedunt, *δυναταὶ δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλώσσαν* etc. [lin. 17 seqq.] sive explicationes titulorum regionum, Grammatici quidpiam olent, non Historici. *Herodotus* sane non ita adsolet. Sed enim maneant in possessione, quam Codicum conspiratio illis asserit. In oraculi versione ἀκίνητον immobilem maluit *Henr. Stephanus*, *Schediasm.* I. 22.; *Virgilius* tamen, *Inmotamque coli dedit et contemplare ventos* de Delo. *WESS.* — Quum et oraculorum responsa frequentissime adponere consueverit *Herodotus*, nec ab ullo alio digressionum genere abhorreant illius *Musae*; non satis equidem caussae video, cur aut oraculi de terrae motu *Deliaco* mentionem, eo quod illam codices nonnulli praetermiserint, aut cur *Persicorum* nominum interpretationem, quam libri ad unum omnes

h. l. insertam offerunt, a Scriptoris nostri more et ingenio alienam iudicemus. S.

14. καὶ ἐν χρησμῷ ἦν etc.) A Gronovii iudicio non dissiderem, si aliis etiam in Codicibus omitterentur oraculi versus, quaeque verum antecedunt proxima: sed quod addit vir Egregius, non magis Herodoto fuisse caussam adscribendi oraculi, quam fuit Thucydidi, id vero miraturos scio, qui utrumque bene noverint. Oracula, portenta, somnia, et similia credulorum ludibria; Thucydides historiae gravitate censuit indigna; Herodotus ista talia non libenter tantum commemorat, sed ita, ut vix notam effugere possit hominis superstitiosi. Quantum hac etiam in parte distent isti duo, vel hic locus esse queat documento: terrae motus Herodoto prodigium esse videbatur, quo mala ventura Deus portenderet; secundum Thucyd. talis persuasio vulgi animos occupaverat, ἐλέγγο καὶ ἰδοῦμαι ἐπὶ τοῖς μέλλουσιν γενέσθαι σημεῖα. Sed legat quis Herodot. VII. cap. 57. VIII. 37. 65. 77. IX. 64. et 99. tum Thucyd. II. 17. VI. 70. VII. 79. et in his ingeniorum animadvertet differentiam. Semel tamen Thucydides, lib. II. c. 54., praedictionem memorat Athenis celebratam: Ἡξί Δωριανὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ: et evaluisse tandem scribit, ut λοιμὸς non λιμὸς antiqua vocis scriptura crederetur. ἦν δέ γε, οἶμαι, inquit, ποτὶ ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ Δωρικὸς τοῦδε ὕστερον, καὶ ξυμβῇ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἰκὸς οὕτως ἄσσονται. Hinc etiam constare poterit, quid de talibus senserit Thucyd. et quantum huius cauta perspicacitas Herodoti praestet superstitiosae credulitati. VALCK.

18. Δαρεῖος, ἐρεΐης) Occupantur eruditissimi viri in his examinandis S. Bochartus, Th. Hyde, Burtonus, et H. Relandus in primis, Dissert. de Vet. Ling. Persica Sect. 23. 24. 61. [Adde Anquetil, Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. pag. 365.] Res est obscura, et in penuria praeae Persarum dialecti implicata. Advertit tamen animum meum Ἐρεΐης Arch., cui facile primas tribuo ob haec veteris poetæ apud Hephaestion. Enchirid. pag. 19. Ἐρεΐη πῆ δῆτ' ἀνελθοῖς ἀθροΐζεται στρατός. Quae quidem Simonidis si sint, (Iac. Uptoni ea coniectura,) pondus addent explicationi, tangentque Darii hanc in Graecos expeditionem: sententia namque, Dario sane infelices comparantur copiae. Haec

vir doctus ad *Dionysium* de Struct. Oration. Sect. 3. p. 23. WESS. — Apud *Hesychium* quidem Persicum vocab. *Δαρεῖος* graeco *Φρόνιμος* respondere perhibetur. Sed mirari hoc loco, ut saepe aliàs, subit contraria inter se, sibi que ipsis parum constantia, doctissimorum hominum eorundemque prudentissimorum eisdem de rebus simillimisque iudicia. Totum istum locum, quo Persicorum quorundam nominum continetur interpretatio, a *Wesselingio*, strenuo alioqui lectionum omnium, in quas consentiunt *Herodotei* libri, defensore, paullo ante vidimus indignum Scriptore nostro iudicari et a Grammatico quodam adsumtum: *Valckenarius*, is qui tot *ρήσεις* integrasque sententias, communi codicum consensu *Herodoto* adscriptas, ab aliena manu *Nostro* obtrusas adeoque resecandas censuit, de eiusdem loci sinceritate nullam ne umbram quidem suspicionis sibi obortam significavit. S.

CAP. XCIX. 1. *ἐκ τῆς Δήλου*) Reduxi quod olim legebatur: iterata enim toties *ῥήσου* vox accidit ingrata, scholii foetus. *Προσίσχοντο*, tot Codicibus protectum, volentibus relinquo. Non *Aristophanis* *Plut.* vs. 1097. τῷ *μικρῷ* *προσίσχειται* nescio: sed in *navium* adpulsa qui posuerit, habeo neminem; qui vero *προσίσχειν*, praeter *Herodotum* innumeros. Neque decerno, *Vallam* deinceps *καταπλέοντες* [pro *περιπλ.* lin. 4.] τὰς *ῥήσους* suis in schedis legisse: in meis nusquam certe. Persae circum *Cycladas*, *Euboeam* petentes, *navigarunt*. WESS.

CAP. C. 5. τῶν *ἱπποβοτείων*) Sic de coniectura *Cl. Abr. Gronovius* ad *Aelian.* Var. VI. 1., quam *Mssti* certissimam praestant. De his supra lib. V. 77. Quod autem post pauca [lin. 8.] ex *Arch.* adfertur a *Galeo*, *ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν καὶ ἰλθεῖν ἐς τὰ ἄκρα*, id additamentum in eo non reperitur. *Laurentius* explevit de suo orationem, ut mollior incederet. Tale de *Thespiensibus* lib. VIII. 50. αὐτῶν *ἐκλελοίποτων ἐς Πελοπόννησον*. Alia hoc de genere *Cel. Hemsterhusius* ad *Plut.* vs. 1170. WESS.

8 seq. *ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα*) Indocti lectoris supplementum videtur, quod Codices praebent *Vallae* et *Arch.* *ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν, καὶ ἰλθεῖν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης*. Verbum enim *Noster* posuisset adcommodatius, qualia nonnunquam subiiciuntur phrasi *ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν*: vid.

quae clar. Taylor adscripsit ad *Lysiae* pag. 48, 49. Herodoteum, quod vulgatur, satis ista commendarent etiam sola VIII. 50., αὐτίαν ἐκλειπότων ἐς Πελοπόννησον: alia praeterea dedit Clar. Abresch. aptissima Diluc. *Thuc.* pag. 493. Illuc urbe derelicta fugere voluerunt, ubi Persicae classi non patebat accessus. Fuerunt ab antiquissimis temporibus infames Εὐβοίας ἄκραι. *Euboicae cautes, ultorque Caphareus*, Virg. Aen. XI. 260. In Schol. ad Eurip. Orest. vs. 432. Nauplius Φρυγῶν τῆς ἡΐας περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐβοίας: frequens haeret illic etiam menda: scribendum ἄκρας. Εὐβοίας ἄκραι Sophocli memorantur Trach. vs. 801. Ut hic Herod. meminit et τῶν ἄκρων τῶν Εὐβοϊκῶν, VII. 192. Dion Chrys. in *Euboica* pag. 99. D. ὅταν οὕτω πισθῇ τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν νεφῶν: orationis initio, μόλις, ait, διεσώθημεν πρὸς τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας: sic proximum vocabant scopulosum mare. Ibid. p. 100. A. ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς νήσου τὰ πρὸς τὸ πέλαγος καὶ ταῦτ' εἶπεν ἐστὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα: scil. Herodoto VIII. 13. aliisque. Philostr. in *Heroicis* p. 716., τὸ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου περὶ κοίλην Εὐβοίαν ἐπὶ τοῖς Ἀχαιοῖς ἀρῆναι. Livius XXXI. 47. Est, ait, sinus Euboicus, quem Coela vocant, suspectus nautis: prostat ibi docta Dukeri nota. Sunt itaque eadem propemodum τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας et τὰ ἄκρα. Cur sic dicantur, ex his Polyaei p. 300., ei δὲ ἡ θάλασσα κοίλη γένοιτο, similibusque et hodieum usitatis licet aestimare. VALCK.

12. ἐὼν τῶν Ἑρετρίων τὰ πρῶτα) Ionicis Atticisque tritissima locutio. Euripid. Med. 917. Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆςδε γῆς Κορινθίας τὰ πρῶτ' εἶσθαι: et Orest. vs. 1252. τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἔδος Ἀργείων. Dio Cass. lib. XXXVI. p. 16. c. ὅτι τὰ τε πρῶτα τῆς βουλῆς ἦν. Synesius Dion. p. 35. B. Εὐδοξὸν ἀνδρα τὰ πρῶτα τῶν Ἀριστοτέλους ὁμιλητῶν. Non adcumulo plura. Vide Ti. Hemsterhusium ad Luciani Tim. c. 35. WESS.

CAP. CI. 2. κατὰ τέμενος) Cl. Reiskius loci proprium nomen arbitratur, cuiusmodi Siciliae prope Syracusas Τίμενος apud Ethnicographum. Venit olim in mentem, scriptum hic fuisse primitus κατὰ Ταμύνας, cuius in Strabonis lib. X. p. 687. [pag. 447. D. ed. Cas.] clarissima mentio, et in Stephano Byz. Cui cum omnes suspicioni refragentur Mss̄i, forte Nostri τέμενος Iovis est Tamynaei sive Apollinis, (variatur enim in titulo,) quo de

Strabo, ad oppidum Tamynas: tum τὸ τέμενος verius meliusque *WESS.* — Sed articulum perinde ignorant libri omnes. *S.*

Ibid. κατὰ τέμενος) Articulus saltem requireretur κατὰ τὸ τέμενος: sic vicinum Apollinis templum fuisset designatum. Sed *Herodotum* scripsisse suspicor κατὰ Ταμύνας. *Strabonem* sequutus *Harpocrat.* in voc. Ταμύναι: πόλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρετριῶν αἱ Ταμύναι. vid. *Holsten.* ad *Steph. Byz.* In urbis nomine scribendo *Demosthenes* et *Aeschines* sibi constant: ἐν Ταμύναις et εἰς Ταμύνας legitur apud *Dem.* contr. Mid. p. 364, 301. c. Boeot. p. 578, 20. *Aesch.* contr. Ctes. pag. 66, 5, 14. qui in Or. de falsa legat. pag. 50, 40. τὴν ἐν Ταμύναις μάχην memorat, laudemque sibi reportatam; quo spectat *Philostr.* p. 508. *VALCK.*

3. κατασχόντες δὲ εἰς ταῦτα τὰ χωρία) Aestum Gronovii sedant duo Codices, κατασχόντες δὲ ταῦτα praeferentes, omisso εἰς, utique non male. *WESS.* — Adnotaverat in huius loci vicinia e cod. *Med.* aliquid Gronovius, quod quop pertineret pendebat animi, quum graeca suae Editionis constitueret, quumque Observationes suas conscriberet. Ex scriptura codicum *Pass.* et *Ask.* quibuscum noster etiam cod. *F.* facit, intelligitur, non εἰς ταῦτα, sed nude ταῦτα cognatum illis codicem *Med.* quoque praeferre. In eandem sententiam *Valla* graeca verba convertit, potitque his locis; quam versionem *Wess.* etiam tenuit, in Graecis licet εἰς praepositionem servans, unde haec prodibat sententia, navibusque in haec loca adpulsis. *S.*

9. ἐπιπτον ἐπὶ εἰς ἡμέρας) Expulsum et *Cl. Gronovio* μὲν servari potuisse *D'Orrillius* ad *Chariton.* VI. 5. pag. 561. opinabatur; haud imprudenter quidem, nisi schedarum voluntas aliud postulare. Eretriae proditores [lin. 11.] *Euphorbus* et *Philagrus* sunt in *Plut.* de Garrul. p. 510. v., et *Pausania* VII. 10., ubi in Graecis Φίλαβρος Κυνίου, in Latinis melius. *Strabonem* memoria fefellit, quando lib. X. pag. 687. [pag. 448. a. ed. Cas.] de Eretria, τὴν πόλιν, αἰτ, κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους τῷ πλήθει. Nihil hic talis modi. *Platonis* in *Menex.* pag. 240. verba in doctissimi scriptoris haerebant recordatione. Vide *Clar. Valckenarium* ad lib. III. 149. *WESS.*

11. Φίλαγρος ὁ Κυρίου) Hoc congruit Eretriensi nomen, non illud male ominatum Φίλαβρος, quod vulgatur apud Pausan. in catalogo proditorum Graeciae lib. VII. p. 546. Quando mox [lin. 15.] Eretrienses Persae dicuntur ἀνδραποδίσασθαι κατὰ τὰς Δαρείου ἐντολάς, si iusserat Darius σκαμπυθῆναι, fecerunt quomodo fecisse scribit praeter ceteros Strabo: vid. notata in lib. III. c. 149. Nullam Herodotum tamen istius rei fecisse mentionem monuerat iam Petauius in Iuliani p. 79. A. VALCK.

CAP. CII. 2. κατέργοντες τι πολλόν) Laurentii Latina, magnam partem vastaverunt, κατεργάζοντες trium Codicum explicant, ad rem bene, modo isti formae ea inesset notio. Taliter κατεργάζεσθαι in Musis atque apud alios frequens. Fieri fortasse potuit, idem ut significatus illi participio adhaeserit: alioqui κατέργοντες valere oportebit, non, quae viri Cl. [Gronovii] versio, se coercentes, sed Athenienses in angustias cogentes et concludentes, veluti lib. V. 63. [Sic quidem et Thucyd. VI. 6. κατεῖργον αὐτοὺς τῷ πολέμῳ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.] Adsunt et uberes correctionum viae, Reiskii sollertia munitae, κακεργέοντες, multa mala inferentes; καταργέοντες h. e. καταρρυθμούντες, tempus nihil agendo consumentes; καταρρύνοντες τι πολλόν, magno impetu irruentes. Eas ego premere non ausim. Vastitatem agrorum, a Persis tum effectam, Plutarch. Aristid. p. 321. A. indicat. WESS.

3 seq. δοκίοντες ταῦτα τοὺς Ἀθηναίους ποιήσιν etc.) Haec, nec Vallae neque ceteris intellecta, recte ceperunt Gronov. et [Bellanger] l'Auteur des Essais de Crit. pag. 184. Vicinum κατέργοντες πολλόν vellem nobis explicuissent. VALCK. — Hoc quidem percommode a Wesselingio expositum est. S.

4. ὁ Μαρθῶν) Διγενής ἡ λέξις, ὁ καὶ ἡ Μαρθῶν, monitore Eustath. ad Odyss. p. 1568, 44.; Ionum ore ἡ Μαρθῶν, ni fallit Thom. Magister: fallere autem H. Stephanus App. de Dialect. pag. 157. decernit, Grammatico Herodotum lib. I. 62. et hoc ipsum aliaque ex c. 107. obiiiciens. Sed enim ἡ Μαρθῶν hic in schedis: neque latet, quantum sibi amanuensens in mutanda Scriptoris dialecto indulserint. Adde Porphyrium Q. Homer. VIII., τὴν Μαρθῶνα Ionibus vindicare, et eruditos Thomae M. interpretes. WESS.

CAP. CIII. [3 seqq. Μιλτιάδης, τοῦ τὸν πατέρα etc.) Conf. cap. 39-41. huius Musae. S.]

16. *πίρην τῆς διὰ Κοίλης καλομένης ὁδοῦ*) Sic Io. Meursium Ceram. Gem. c. 24. secutus pingi iussi. *Διακοίλης*, nexis vocibus, consistere non potest. Atticae Κοίλη e Marcellino scriptisque marmoribus nota, haud longe Ceramico aberat. Unde Aelian. Nat. Anim. XII. 40. Μιλτιάδης δὲ τὰς ἵππους τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελομένης ἔθαψεν ἐν Κεραμεικῷ καὶ Εὐαγόρας ὁ Λάκων. Quae cuncta hinc derivata cum sint, bene Iac. Perizonius ad Aeliani Var. IX. 32. τρεῖς Ὀλυμπιάδας reposuit, alioqui τρεῖς Ὀλύμπια, cum Cl. Io. Matth. Gesnero, qui de equabus huiusmodi erudite in Columellam de Re Rust. III. 9. WESS.

Ibid. τῆς διακοίλης καλ. ὁδοῦ) Cum Io. Meursio in Ceramico Gem. c. 24. scribendum censeo, *πίρην τῆς διὰ Κοίλης καλομένης ὁδοῦ*, ultra viam, quae, quod trans Coelam ducat, nomen inde suum accepit. Fuit enim sepulcrale Cimonis monumentum prope urbem ἐν Κοίλῃ, atque adeo ultra viam, quae vocabatur ἡ διὰ Κοίλης ὁδός. Marcellin. in vita Thucyd. p. 3, 25. πρὸς ταῖς Μελετίσι πύλαις καλουμέναις ἴσθιν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμώνεια μνήματα. Huic vitae subiectus scriptor incertus, a praecedentium auctore diversissimus, (cuius incipiunt observata p. 7, 46. [ed. Duker] ab Ἰστίον) p. 9, 23., ἔστι δὲ αὐτοῦ τάφος πλησίον τῶν πυλῶν ἐν χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς ὃ Κοίλη καλεῖται. conf. tertius vitae Thuc. scriptor p. 12, 12. Praeter Archinum, Meursio memoratum de Pop. Att. in Κοίλῃ, qui ἐκ Κοίλης censerentur cives innotuerunt Attici Chaeredemus Εὐαγγέλου, Phidon, et Leptines ex Schol. in Aristoph. Av. 1128., Isocrate p. 375. D. Demosth. p. 397, 104. VALCK.

20. *πρεσβύτερος τῶν παίδων τῷ Κίμωνι*) Consimili structura εἰς μὲν δὴ τῶν ποταμῶν τοῖσι Σκύθῃσι lib. IV. 51. et lib. IX. 107. καὶ ἠγάγετο ἐς ἑωῦτοῦ Δαρείῳ τὴν γυναῖκα, filii Darii uxorem. Error Thomae Mag., παρὰ τῷ πατρίῳ explicantis ἠγουν τῷ πάππῳ, reprehensus merito fuit a P. Leopardo Emend. VII. 20. et I. Rutgersio Var. Lect. I. p. 33. WESS. — At sicut IX. 107. dativus Δαρείῳ non a substantivo γυναῖκα, sed a verbo ἠγάγετο regitur; sic IV. 51. dativus τοῖσι Σκύθῃσι pendet a sequente verbo ἔστι, et h. l. dativus τῷ Κίμωνι a verbo ἦν pendet: quā structurā in graeco sermone nihil usitatus. S.

22. *παρὰ τῷ πατρίῳ Μιτρ.*) Recte Eustath. in 'D. β. pag.

239, 16., ὡς παρ' Ἡροδότῳ Πάτρως ὁ ἀπὸ πατρικοῦ ἀδελφοῦ
 Θεῖος, οὕτω νῦν (Ἰλ. β'. 661.) ὁ ἀπὸ μητρικοῦ, Μήτρως. Hac
 etiam in voce sibi constat *Herodotus* lib. II. c. 133. IV. 76.
 VII. 10. In his nostris errasse *Thomam Magist. I. Rutgers.*
 ostendit Var. Lect. pag. 33. VALCK.

CAP. CIV. 8. καὶ ὑπὸ δικαστήριον) Additā ex Codd.
 copulā sermonem, nonnihil antea hiulcum, instruxi.
 Quod proximē autem [lin. 7.] τεινευθέν μιν εἰ ἔχθροί, in μὲν
 docti viri suspicione conversum memini, quoniam αὐτὸν
 ἀγαγόντες consequitur. Eiicerem ego posterius potius fide
 eorundem librorum, si quae rei necessitas; qualis in *He-*
rodotē redundantia et aliorum nulla. Confer *Diodoro* ad-
 posita lib. I. 97. IV. 39. WESS.

CAP. CV. 2. Φειδιππίδην) *Corn. Nepos* expressit,
Philippidemque cursorem eius generis, qui *hemerodromi*
vocantur; ubi in cursoris, prorsus uti hic, nomine libri
 non conspirant, *Phidippidem* dantes. In *Polluce* III. 148.
 Φιλίππιδης ἡμεροδρόμος, hinc, opinor, acceptus: eadem *Lu-*
ciāni scriptura T. I. 727., *Plut. Malign.* p. 862. A., *Pausan.*
 I. 28., *Libanii* T. I. p. 138., *Plinii* Hist. N. VII. 20., *Solini*
Polyh. c. 1. Non me clam est, Viros clar. *Salmasium Pal-*
meriumque Φειδιππίδην ubique praeferre ob *Herodoti* exem-
 plum: at dubium illud est. Retinebo tamen, valde me-
 tuens de explorata scriptionis eius veritate, Φειδιππίδην. *He-*
merodromos, οὐ χρωμένους ὑποδήμασι ἐν ταῖς ὁδοῖς, *Musonius ἀνυ-*
ποδησίαν collaudans in *Stob. Serm.* I. p. 18., testimonio esse
 voluit: plura de iisdem et elegantia vetus scriptor in *Steph.*
Sched. VI. 2. WESS.

7. Ἀθηναίοισι κτεῖναι ἀπαγγεῖλαι) Eadem hinc de *Pane*
 narrat *Pausan.* I. p. 68. similia *Suidas* in Ἰσπίας. Huic, a
Miltiade forsā excogitatae, fraudi similem commentus
 est *Pericles*, narratam *Frontino Stratag.* I. cap. xi, 10. Et
 summi duces *Archidamus*, *Agésilas*, *Epaminondas*, ple-
 bis superstitione scienter leguntur usu. Tegeatis non mi-
 nus quam *Atheniensibus* istam *Panis* adparitionem visam
 fuisse veram ex *Pausaniae* constat *Arcad.* p. 710. In *Schol.*
 isto ad *Aristidis* Panathen. *Philipptidae*, seu *Phidippidae*,
 dixisse fertur Pan: ὅτι τῇ μάχῃ παρέσομαι· εἰπὶ δὲ Ἀθηναίους
 τιμᾶν με. Huic quoque divino iussui libenter *Athenienses*
 rebus compositis obsecundasse docet *Herod.* [lin. 12.] ἰδρύ-
 Herodot. T. VI. P. I. P

σαντο ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει Πανὸς ἱόν. Testis est et Pan ipse Lucianus T. I. p. 272. [Dial. Deor. XXII. 3.] Ἀθηναίοισι συμμαχίας οὕτως ἡρίσσευσα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἤρεθῃ μοι τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπῆλαιον. Panis αὐλιον et τὸ τοῦ Πανὸς dixit Aristoph. Lys. vs. 722. et 910. Alia dedit Meurs. Athen. Att. II. c. 8. In Schol. ed. ad Aristid. T. II. p. 172., Pani dicuntur βωμόν ιδρύσασθαι et θυσίας ἐπιτελέσαι. Herodotea, καὶ λαμπάδι ἱλάσκονται, [lin. 14.] Meursius attigit in Gr. Feriata voc. Λαμπάς. VALCK.

9. γενομένου σφίσι χρησίμου) Odiosa vocis ἥδη repetitio nunc cessabit. Hermogenis Schol. in praegressis eam neglexit, εἴνου ὄντος αὐτοῖς repraesentans. Potior Pass. voluntas, in quam Reiskii inclinavit opinatio, mox, [lin. 10.] sicuti in duobus Mssis, τὰ δ' ἔτι legentis, proba utique sententia. Scholiastes ille τὰ δ', καὶ ἐπομένου tantum. WESS. — Quum in ed. Gron. aliisque ante Wess. sic legeretur, ἰόντος εἴνου ἥδη Ἀθηναίαις, καὶ πολλὰ γενομένου ἥδη σφίσι χρησίμου, perspicte Reiskius monuerat, priori loco delendam ἥδη particulam: eamque cum Scholiaste Hermogenis recte ibi ignorant codices nostri F. et Paris. b. ac puto equidem etiam alii, in hisque cod. Pass. e quo quum notatum reperisset Wess. ignorare eum in hac regione istam particulam, ad iniquum locum referens eam notam Vir doctissimus, priori loco ἥδη tenuit, et posteriori loco abiecit. Pro εἴνου, quod nunc legitur, forsan εἰνόν scripserat Herodotus, ut voluit Koen ad Gregor. Dial. ion. §. 71. S.

CAP. CVI. 2. δευτεραίος ἐκ τοῦ Ἀθ. ἄστιος) Obscura de Phidippide Plutarchi insectatio est, iniusta tamen. Spatium ab illo cursore, absolutum biduo, stadiis mcccxi finiit Solinus et magnus eius interpres p. 33.; Plinius vero mxxi. Hist. Nat. VII. 20. ubi docte Harduinus. WESS.

Ibid. δευτεραίος --- ἦν ἐν Σπάρτῃ) Plusquam mille ducenta stadia biduo confecisse Salmas. monuit ad Solin. p. 45. Miror quod scribit Plutarch. de Herod. Malign. p. 862. Phidippidem παρακαλοῦντα Λακεδαιμόνιους ἐπὶ τὴν μάχην ἐκ τῆς μάχης γεγενημένον. Ante pugnam Marathoniam Spartam missus, victoriae reportatae nuncius Athenas venit, Luciano teste T. I. p. 727. [Pro Laps. inter Salut. c. 3.] Ἀγέται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἀρχοντας, --- Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ

τῷ χαιρεῖν συνεκπνεῦσαι: ubi forte scribi praestiterit ἵνα παθεῖν τῇ ἀγγελίᾳ. In Scholiis ineditis ad Aristidis Panathen. vatis iussu Plataeis missus ad ignem sacrum Delphis petendum ἀπῆλθεν εἰς Δελφοὺς, καὶ ἦλθεν αὐθημερὸν χιλίους σταδίους ποιήσας· καὶ ἰλθὼν εἰς Πλαταιάς, καὶ ῥίψας ἐν μίσῳ τὸ πῦρ ἱτελεύτησε, μὴ ἐνεγκὼν τὸν κόματον. VALCK.

12. ἢ γὰρ ἰσταμίνου τοῦ μηνὸς εἰνάτη) Sermonis indolem hoc postulare Gronovius agnovit. Bene Vindob. et Plutarchus, in cuius Glor. Athen. p. 349. E. ἔκτη μὲν ἰσταμίνῃ Βοηδρομιῶνος simili peccato. Superius c. 57. καὶ ἰβδόμας ἰσταμίνου τοῦ μηνός. Plutarch. Sympos. VIII. p. 717. B. τῇ ἔκτη τοῦ Θαργηλιῶνος ἰσταμίνου. In talibus enimvero pauca abunde sunt. Hic criminosa Plutarchi accusatio Malign. p. 861. F. Herodotum asperissime stringens, examen meretur. Negat τῆς πανσιλήνου religione Spartanos ab expeditionibus abstinuisse; audacter ea in re Pausaniae, Luciano, si tamen is auctor Ἀστρολογίας, c. 25., scriptori περὶ Ποταμῶν, cui Plutarchi nomen inponitur, Hermogeni, et quos plures Io. Meursius Miscell. Lacon. II. 9. adpellavit, obnixus. Ad hoc, partae victoriae Marathoniae diem sextum fuisse Boëdromionis, in perpetuum eius monumentum ad posteros sacratum: quod, ne vacillantem putes, ter insinuat, etiam in Camilli Vit. p. 138. A. Falsum propterea largiter Herodotum, alios turpiter circumscribere, coelum ipsum, dierum rationem, omnes res confundere. Gravis profecto accusatio; sed in insectatoris reditura (sicuti prudenter Ioach. Camerarius Prooem. in Herodot. p. 715. ed. Gronov.) caput. Nam de lege, (verba eruditi eius viri sunt) deque praelii die, sua fide adfirmante utroque, venia, opinor, dabitur ei, qui fidem Herodoti, proxime ad Marathonii certaminis aetatem pertinentis, atque ex illis, qui conflictui adfuerunt, haud pauca edocti, pluris sibi faciendam quam Plutarchi putaverit. At sextus tamen Boëdromionis dies solemnis illi victoriae Athenis? Esto. Quid enim, si mense, cuius nomen Herodotus pressit, Metagitnionē, quo Spartaē Carnia celebrabantur, pugna in campo Marathonio fuerit pugnata? Carnia sane, pariterque luna, nondum pleno orbe fulgens, ne abitum Lacedaemonii maturarent, impedimento erant, uti lib. VII. 206. Ita praelium festo illo die, quod accusator non dif-

fitetur, fuit prius, relato deinde in sextum Boëdromionis. Haec et plura pro *Herodoto* eruditissimus *Freret*, *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 138. ed. Paris.* Dici speciose poterit, *Carniorum* nullam hic mentionem. Servemus ergo mensem Boëdromionem, et pugnam in xvi. eius diem conferamus. Nam Spartani nono mensis die ad belli consortionem invitati, post plenilunium confecto tridui itinere, Persis tantum quod profligatis, Athenas advolarunt. Sit, inquam, certamini dies xvi. Boëdromionis, potuit victoriae memoria anteverti, et sexto die sacrari, quod Mysteriorum sollemnia extremo eodem mense sanctissima essent, aut alia de causa. Neque insolens et praeter usum, ut victoriae sollemnis pompa alio celebraretur tempore, quam reportata ipsa fuerat. Persas Graeci ad Plataeas quarto Boëdromionis straverunt; *Eleutheria* tamen, recordationi eius rei dicata, die xiv. Maemacterionis peragebantur, *Plut. Aristid. p. 332. A.* Qua in opinione de consensu *Cl. Ed. Corsini* Fastor. Attic. Diss. IV. p. 184. gaudeo. Alia *H. Dodwell* de Cyclis Diss. VIII. p. 330. Utram autem cunque in re adeo remota adoptemus defensionem, *Plutarchus* causa cadet. WESS.

CAP. CVII. 3. ἐν τῷ ὕπνῳ) Quibus supervacuae hae voces, arbitrium illis relinquo. Adduntur infra c. 118. et 131. etiam III. 30. et 65., absunt VII. 12. De huiusmodi per quietem visis Iocasta callide, Πολλοὶ γὰρ ἦδη καὶ οὐκ ἐπὶ βροτῶν Μητρὶ ξυνεινάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ Παρ' οὐδὲν ἴσται, ἴσῃτα τὸν βίον φέρει, in *Soph. Oed. Tyr. vs. 1000.*, quo et *Cl. Burmannus* usus ad *Suetonii Caesar. c. 7.* Eum Casaubonumque vide. Ego vero [lin. 4.] συνεβάλετο, cuius in talibus creberrimus usus, reposui. WESS.

12. παρῆν τε καὶ βῆξαι μεζόνως) Non sane miror, si istud quoque sternutamentum adparuerit ominosum *Herodoto*, εἰπόντι ὡς Ἰκπίας - - ἔπαρε καὶ ἔβηξε μεῖζον τοῦ συνήθους, iuxta *Eustathium* in *Od. β'. p. 647.* Ne *Xenophon* quidem παρῆν memorare dedignatus in historia, *Kyr. Ἀναβ. III. p. 178, 15.*, ne mali militibus videretur ominis sternutamentum, ut οἰωνὸν τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος accipiendum persuasit. Insaniam popularem ridendo feliciter confutavit *Timotheus* apud *Polyaen. III. c. 10, 2.* vid. *Davis.* in *Ciceron.* de *Div. II. 40.* VALCK.

13. οἳ δὲ οἱ πρεσβυτέρω ἰόντι) Concinne Mss. quorum iudicio [lin. 12.] μέζον praestabilius. Vere deinceps ὁ ὀδών. Eustath. Ἰακόν δὲ φασιν ὁ ὀδών, Iliad. A'. p. 854, 14. [p. 795. ed. Bas.] testisque moris Ionici locupletissimus Hippocrates. Hippiae πταρμόν et dentem excussum excrispsit in Suidae Ἰππίας Aelianus aut Scriptorum alius quis. WESS.

CAP. CVIII. 4. πόρους --- συχνούς ἤδη ἀναίρεόντο) Scribendum arbitror ἀναίρεάτο, vel ἀναραιρέατο, positum Herodoteo more pro ἀνῆλθοντο, susceperant, ut vertit Valla; qui, nisi sic legerit, sensit tempus idem requiri, quale praecesserat ἰδεώκεισαν. VALCK. — Perspecte Vir doctissimus; cuius emendationem Mssti libri firmarunt. S.

8 seqq. Quae dixisse narrantur Plataeënsibus Lacedaemonii, Herodoti praesertim ea de re iudicium, non miror invidiosa Spartanisque iniuria visa Plutarcho, qui T. II. p. 861. Οὐκοῦν, inquit, εἰ μὴ κακοήθης Ἡρόδοτος, ἐπίβουλοι μὲν καὶ κακοήθεις Λακεδαιμόνιοι, ἀναίσθητοι δὲ Ἀθηναῖοι παρακρουσθέντες, Πλαταιεῖς δὲ οὐ κατ' εὐνοίαν οὐδὲ τιμῇ, ἀλλὰ πολέμου, πρόφασιν, εἰς μέσσην ἐβίβησαν. Quid mirum inter aemulos, et suis quemque commodis invigilantes? Herodotea Spartanorum ingenio atque institutis minime disconveniunt. VALCK.

8. Ἡμεῖς μὲν ἐκαστέρῳ τε οἰκίμεν) Suum scriptori rediit. Ἐκατέρῳ alienum erat, corrigendumque ex Foesii (Oecon. Hippocr. p. 184.) doctrina. Herodoti sunt lib. III. 101. οὗτοι μὲν τῶν Ἰνδῶν ἐκαστέρῳ τῶν Περσέων οἰκίουνσι. Hesychius: Ἐκαστέρῳ, περὶωτέρῳ. Saepe Apollon. Rhod. IV. 90. etc. Μοχ ψυχρὴ ἐπικυρή [lin. 10.] uti νίκη ψυχρὴ IX. 49. et ἰλπὴς ψυχρὰ Euripid. Iph. Aul. vs. 1014. et Iosephi Bel. Iud. I. 18, 5. WESS.

11. συμβουλευόμεν δὲ ὑμῖν δοῦναι ὑμέας etc.) Res testificatione Thucydidis lib. III. 55. extra dubii periculum, non insectationis Plutarchi, malignitatis hic manifesta cubilia detegentis. Spartani-ne Plataeënsibus οὐ κατὰ εὐνοίην, ut Atheniensibus se iungerent, suaserint; an hos bello Boeotico, Plataeënsium caussa, expositos voluerint; dictu quidem nunc difficile. Cognitissimi tamen Athenis totaque Graeciὰ Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια, Euripid. Andromach, vs. 446. WESS.

17. οἱ δὲ οὐκ ἠπίστησαν) Qui hic scribendum credidit οὐκ ἠπίστησαν, non recordabatur quod saepe legerat apud Sophoclem, ἀπιστῆσαι positum pro ἀπειθῆναι. Saepius id ipsum legeremus apud veteres, si per correctores licuisset. Qui vulgò ἀπειθής, illis etiam ἀπιστος dicebatur: ἀπιστιῶν idem erat ac ἀπειθεῖν, vel εἶναι ἀπειθεῖν. Zonaras in Lexico Ms. Ἀπιστος λέγεται καὶ ὁ μὴ πειθόμενος, ὡς φησὶ Πλάτων καὶ Ξενοφῶν Κύρου παιδείας α' (p. 4, 14. p. 26, 11.) Εὐπιστοτάτους, (τούς) εὐπειθεστάτους ἢ μάλιστα πειθόμενους. Luculentus testis est Harpocratio, Ἀπιστεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀπειθεῖν, dixisse scribens Antiphontem et Isocratem: Ἀπιστίαν, τὴν ἀπειθεῖαν, Demosthenem (p. 70, 43. p. 71, 53.) aliosque plures. Antiphontis oratio citata periit: in Isocratis vulgatur ad Philippum Epist. p. 409. A. εἰ μὲν ἐπίσθης - - εἰ δ' ἠπειθήσας: reponendum ἠπίσθησας ex Harpocr. Conf. Hesych. in Ἠπίσθησει. Inter Leunclavium et H. Steph. motam litem componere conatus Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 114. Sophoclis excitat loca, quibus nixus Stephano suffragatur: sed Sophoclea debet ille Aem. Porto, qui collegerat illa initio notarum in Xenoph. Ad Hesych. in Ἀπιστεῖν et in Ἀπιστος errat Küster: recte iudicat clar. Abresch. conf. Porti Lex. Ion. in Ἀπιστος et Ti. Hemsterhuis ad Lucian. p. 179. VALCK.

26. ταῦτα γνόντες ἀπαλλάσσοντο) In iudicio finium regundorum Boeoti non acquieverunt; inde ἀναγνόντες ἀπαλλάσσοντο, suadentes discesserunt Corinthii, ex fide librorum quorundam; pro Scriptoris dialecto haud insuave, uti H. Stephani Portique collectanea demonstrant. Sed muto nihil. De Hysiiis [lin. 31.] ante disputatum lib. V. 74. WESS.

CAP. CIX. [2 seq. ὀλίγους γὰρ εἶναι, στρατιῇ - - συμβαλλέειν) Intellige ὡς vel ὥστε συμβαλλέειν. S.]

6. ὁ τῷ νυμφο λαχὼν Ἀθ. πολέμαρχεον) Athenis νυμφιστῆς ἀρχαῖς αἰρέσθαι legitimum facit Pythagoras in Luciani Vitar. Auct. c. 6. et plures, a Davisio nominati ad Max. Tyr. Diss. XXII. p. 582. Io. autem Meursius, primum omnium Polemarchum Callimachum hunc creans, Att. Lect. II. 14. in fraudem Simsonium induit Chron. A. M. 3514., deceptum Pausaniae verbis I. 15., ubi Kühnius melius. WESS.

8. ἦν δὲ τότε πολέμαρχος Καλλίμ.) Incogitanter Io. Meursio Callimachus iste dicitur Athenis primus polemarchi munus

obiisse, Att. Lect. II. c. 14. *Meursium* sequitur Kühnius ad Poll. VIII. 92. Ut primus forte Polemarchorum Callimachus decem ducibus hoc tempore fuerit adiunctus undecimus, qui in acie honoratiorem ex lege locum teneret, (a qua suspicione non multum abfuit Iac. Perizon. ad Aeliani Var. Hist. p. 421.) certo constat non primum fuisse Callimachum apud Athenienses polemarchum. *Pausaniae* verba I. p. 37. quibus solis niti potuit *Meursius*, vel aliter accipienda sunt, vel ita leviter refingenda, ut de Callimacho scripserit, ὅς, Ἀθηναίους πολέμαρχον, (vid. *Herodiani* Philetaer. a *Piersono* vulgatus p. 441.) ἤρξατο nempe μάχισθαι, vel τῆς μάχης. Apud Herod. c. 111. τοῦ μὲν δεξιῷ κίρεος ἦναιτο ὁ πολέμαρχος Καλλίμαχος: de eodem Polemo, Soph. p. 3. ἐξῆρχε γὰρ, καὶ τοῖς πρώτοις ἴταττιν αὐτὸν ἢ πολέμαρχία. Nobile votum, quo Dianae τῇ Ἀγγορίῃ ante pugnam Marathoniam se obstrinxerunt Athenienses, fecisse dicitur Callimachus polemarchus in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 657. Recte *Meurs.* observat, Athen. Att. II. c. 5., eadem sacra postea quotannis fecisse Dianae polemarchum, quia primus olim Callimachus polemarchus ita instituit. Nolle eadem pag. scripsisset vir egregius, votum illud, Dianae factum, ante Xenophontem Herodotum quoque retulisse lib. VI.; quem malignitatis accusat eo nomine *Plutarchus*. Apud *Plutarch.* T. II. p. 862. n. pro Φησὶ scribendum Φασι, nam votum nusquam memorat neque sacri solennis originem *Herodotus*, atque idcirco *Plutarcho* accusatur negligentiae I. c. ἐσπουδακώς περὶ τὰς Ἀθήνας διαφερόντως, οὐδὲ τὴν πρὸς Ἀγρᾶς πομπὴν ἱστορήσας, ἣν πέμπουσιν ἔτι νῦν τῇ Ἑκάτῃ χαριστήρια τῆς νίκης ἐορτάζοντες: in var. lect. πρὸς Ἀγγορίαν legitur; nisi sit ex Codicibus, alterum non mutarem, inprimis cum sequatur τῇ Ἑκάτῃ. Scripserat - ne forsitan τῇ ἑκτῇ Θαρρηλιῶνος? Isthoc die quotannis Athenienses τῇ Ἀγγορίῃ ἀποθύουσι τὰς χιμαίρας iuxta *Aelian.* Var. Hist. II. 25. Qui huius sacri meminerunt viri docti, caute abstinerunt loco *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 502, 17. VALCK.

14 et seqq. ἐς κίνδυνον ἤκουσι μέγιστον) Scribi potuit: νῦν γὰρ δὴ ἐξ οὗ ἐγένετο Ἀθηναῖοι, ἐς κίνδυνον ἤκουσι μέγιστον: ut forte legit *Valla.* Herodoteo, ἐξ οὗ ἐγένετο Ἀθηναῖοι, idem significat hoc *Demosth.* p. 204. ἀφ' οὗ γίνεται ἡ πόλις: et *Lysiae* p. 115. ἐξ ὅσων Ἀθηναῖοι αἰμύνητοι εἰσιν. Deinceps, [lin. 28.]

ταῦτα ὧν πάντα, ait, ἐς σὲ νῦν τείνει: sicut Eurip. Phoen. vs. 438. Ἄλλ' εἰς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσιν κακῶν. Paene ultima Miltiadis, [lin. 31.] ἦν δὲ τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἔλη, satis adparet quid sibi velint: una tamen adiecta littera, una ablata, clariora evaderent: τὴν δὲ (nempe γνώμην) τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἦν ἔλη. Sed eleganter corrigit Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἔχῃ: vertitque si vero iis adhaerescas qui student conflictum impedire. τῆς αὐτοῦ γνώμης ἐχόμενος dicitur Thrasybulus Thucydidi VIII. 81. De Callimacho polemarcho Polemon p. 16. τῶν ἄλλων πολεμάρχων δευλίαν ἐντιθεμένων τῷ πλήθει, ἡ τούτου ψήφος προσγενομένη τὴν ὅλην συμβολὴν ἐποίησε. Calida saepe ducum consilia suā videtur auctoritate moderatus polemarchus; cuius tamen in bellis sequentibus Atheniensium rara fit mentio. VALCK.

16. δίδοται) Laurentii palam est, nisi versio sit liberior, ad δίδεσθαι ducit; quo modo corrector Pass. et Reiskii conjectura, loco δίδεσθαι. Haud contemtibile vulgatum, (quod virum eruditum non fugit,) quid ab Hippia Medisque in Athenienses decretum fuerit, significans. Tale δίδοται IX. 73. et δέδοται sive δέδοκται γίνεσθαι VII. 16. WESS.

22. κελυδόντων συμβαλέειν) Iucundior additamento oratio, et consuetudini propior. Supra c. 106. ἦν -- μνηὸς εἰνάτη· εἰνάτη δὲ etc. et IX. 11. στείχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους· ξείνους γὰρ ἐκάλεον etc. Adde lib. III. 12. WESS.

32. τὴν συμβολὴν) Hoc flagitat res ipsa, optime ab Arch. oblatum. Necessitatem mutationis agnoscunt viri docti, de adhaerente ἔλη solliciti. Scite Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔχῃ: si vero iis adhaerescas, qui student conflictum impedire. Ἐχεσθαί τινος notum admodum: permutaturque in Cœd. Ask. c. 116. εἶλον loco εἶχον. Abreschius ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔλη, adscito ἡ γνώμη. Tritum sane Nostro ὡς ἐμὴ γνώμη αἰρίει II. 43. III. 45. IV. 127. plena dictione, quam defectam illis vocibus non recorder. Esto, in illo Mstorum silentio, sua cuique optio. Mihi dudum placuit, ἦν δὲ τὰ τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἔλη, ut τὰ perierit ob sequens τῶν. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CXI. 4. τὸν πολεμάρχον ἔχον κίρας τὸ δεξιόν.) Rhetor Glaucias in Plutarchi Sympos. I. 10. Acantidis pugνὰ Marathonίᾳ cornu dextrum Aeschylī testimonio con-

tribuit, atque ex illis Callimachum polemarchum fuisse, quippe Aphidnaeum. Quod non quidem recusandum, mor- do praecipua ratio Callimachi, tanquam polemarchi, du- catur. Rex olim in cornu dextro imperabat, teste Euripide Supplic. vs. 657. Mutatâ reipublicae formâ polemarcho honor iste cessit. De serie tribuum, et quo se ordine excepe- rint, [lin. 5 seq.] ampla disquisitio Ed. Corsini Fast. Att. Diss. III. p. 119. et praecipue Diss. IV. WESS. — Conf. Taylor Lect. Lys. cap. 3. p. 235 seq. ed. Reisk. S.

CAP. CXII. 7. ὀρίωντες αὐτοὺς ὀλίγους) Eieci ἰόντας Codicum imperio; haud inmemor creberrimi in Musis, nec semper necessarii, eiusdem usus. Si narranti Pausa- niae veritas constat, diu ante Athenienses δρόμῳ εἰς τοὺς Λα- κειδαίμονιους ἔχρωντο Messenii, lib. IV. c. 8. Prisci certe Graeci non ita, Poëta Iliad. Γ'. 8. indice. WESS.

13. πρῶτοί τε ἀνίσχοντο) Ubi Miltiades Aristidis T. III. p. 283. ἰδιώτας ἐξαγαγόν, ὡς εἰπεῖν, ἐπανήγαγε νικηφόρους: Schol. in Codice clar. P. Burm. Ἰδιώτας λέγει οὐ τῶν πολέμικῶν, ἀλλὰ νίκης -- ἡ -- οὐ μάχης ἀπείρους, ἀλλὰ τριαύτης Μηδικῆς νίκης. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ στ' λέγει, ὅτι τὸ (ἀν τότε?) πρῶτον Ἕλληνες ὑπέστησαν σχῆμα θείασσθαι Μηδικόν. vid. Maxim. Tyr. xxx. 6. Aristoph. Nub. vs. 958. et 981. VALCK.

CAP. CXIII. 11. πῦρ τε αἶτεον) Est cui πῦρ τε αἶθεν blanditur, obli- to eam verbi formam Graecis auribus in- solentem esse. Ignem sibi postulabant, quo fugientium Per- sarum naves incenderent. WESS. in Addendis. — Scri- bens ista Herodotus, ut multa saepius alia Homericæ, sic h. l. respexisse videtur illud Hectoris ex Iliad. ε'. 718. ad- clamantis Troianis, Οἷστέ τι πῦρ. S.

CAP. CXIV. 1. ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ) Glossam cum vera voce Gronovius mutavit optime. Πόνον, Nostri studio, Procopius creberrime: veluti, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ γινόμενος, Bel. Pers. II. 25. Ex Sosicratis Graecis Rutilius Lu- pus de Figur. Sent. p. 3. Deinde in ipso belli labore ac peri- culo deseruit nos Philippus. Callimachi nomen, quod Codici- bus nonnullis abest, delere non sustineo, quippe oratio- nem colorans. Ipsum autem innumeris confixum sagittis et iaculis inmotum stetisse, nugantur Rhetores: ἔμενεν ἐν τῷ τῆς στάσεως σχήματι, καὶ ἰδοὺς ἐστάναι, πεισὶν μὴ δυνάμενος, Polemo Or. 1. p. 2. WESS.

4. Κυνάγειρος) Sic *Aeschylus* fratrem plerique indigentant. At Κυνέγειρος est (quemadmodum et schedis *Med.* et *Paris.*) poetis. Οὐ σε μάκαρ Κυνέγειρε, τὸν ὡς Κυνέγειρον ἔγραψε Φῶς, *Anthol.* lib. IV. p. 453. ubi *Brodaeus*. Laudabilis *Cynaegiri* audacia a *Justino* lib. II. 9. *Polemone* Or. 1. atque aliis ita pingitur, ut supra fidem longe sit. Fluxit ex frivola Atheniensium et Sophistarum iactantia; in certamine *Marathonio* inmanem in modum exsultante. *WESS.* — *Conf. Jacobs* ad *Anal. Br.* T. II. p. 200. S.

Ibid. Κυνάγειρος ὁ Εὐφορίωνος) *Cynaegiri* militis Atheniensis rabiem, Persicam navem manu retinentis, explicatus enarrat *Iustinus* II. 9. *Callimacho* quid evenisse diceretur tacet *Herodotus*, obortam *Epizelo* coecitatem tradens c. 117. Sophistarum ingeniis exercendis *Callimachus* praesertim et *Cynaegirus* praebuere materiam: duae nobis supersunt *Polemonis* orationes, utriusque laudes decantantis: de *Callimacho* non nominato vid. *Aristid.* Panathen. I. p. 216. *Scholiastes* ibi *Ms.* et *Cynaegiri* facinus enarrat, et *Callimacho* quid eveniret. Tres istos patriae defensores egregios memorant *Aelian.* de Nat. An. VII. 38. *Maximus Tyr.* V. 9. τὴν Κυναιγείρου χεῖρα, καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν, καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα: ubi docuit *Davisius* alibi quoque *Herodoti* *Epizelum* [c. 117, 5.] dictum Πολύζηλον, et *Plutarcho*. *Epizeli* loco *Stesilaum* nominat cum *Miltiade*, *Callimacho*, et *Cynegiro*, *Tzetzes* Chil. I. vs. 867. Unum de decem ducebus *Stesilaum* in praelio cecidisse novimus ex *Herodoto*: plerorumque nomina ignorantur, quorum gloriam *Miltiades* obscuravit, qui δέκατος αὐτὸς στρατηγῆσας, μόνος, ὡς εἰπεῖν, ὀνομάζεται, καὶ ταῦτα Ἀριστίδου τοῦ Λυσιμάχου παρόντος, ut scribit *Aristid.* T. III. p. 286. Milites gregarios *Cynaegirum* et *Epizelum*, sive *Polyzelum*, in duces transformavit qui *Plutarchi* nomen mentitus confinxit *Parallela* quae vocant minora, T. II. p. 305. c. quique magnam mendacis libelli partem, ista quoque, descripsit *Stobaeus* p. 91, 11. Propter tot egregia vetustatis monumenta credere maluissim, *Stobaeanis* hic illic ex isto fuisse libello ab alia manu inculcata; sed in suo *Florilegio* eadem iam legisse *Photium* monstrant *Scriptores* citati, quorum nomina et opera pleraque etiam omnia ficta sunt. *VALCK.*

[5. τῶν ἀφλάστον. Vide *Heynii* *Observ.* ad *Iliad.* ὁ. 717. et quae mox ad c. 115, 2. notamus. S.]

CAP. CXV. [2. ἐξαναιρεσάμενοι) Interpretatus sum in puppim remigantes, tamquam esset ἐπὶ πρύμνῃ ἀνακρουσάμενοι, quo Noster lib. VIII. c. 84. utitur: similiter Larcher, ils se retirèrent sans revirer de bord, coll. Schol. Thucyd. I. 50. Quae interpretatio haud male conveniret huic loco, si proris littori obversis stetissent naves. Atque hoc ipsum quidem ita cogitari posset, si ἀφλαστα, (c. 114, 5.) quae manu tenuisse Cynaegirus perhibetur, cum Grammaticis nonnullis (de quibus Heynius ad Iliad. ο'. 717. et i'. 242.) eadem intelligere liceret quae alias ἀκροστόλια. Sed hi quum a doctioribus manifesti erroris arguantur, aplustre in puppi navis fuisse praecise contendentibus; rectius ἐξαναιρεσάμενοι intelligetur citatis (valide pulsatis) remis sese recipientes. Neque enim magis huius loci est Gronovii interpretatio, quam Wesselingius etiam tenuit, navibus caeteris inhibuerunt, dictione ex Ciceron. ad Attic. lib. XIII. Epist. 21. repetita. S.]

4. τὰ ἐξ Ἐρετρίης ἀνδράποδα) Offenderunt Plutarchum τὰ ἀνδράποδα, de captivis Eretriensibus. Potuisset leniore vocabulo αἰχμαλώτους, uti deinceps, eos Scriptor describere: hic ex Persarum iudicio, quibus utique pro mancipiis capti illi, sive ἀνδραποδισμῖνοι post pauca. Mox [lin. 5.] ἀπαιρούμενους ἐς τὸ ἄστυ speciem praefert, nihil amplius. WESS.

6. αἰτὴν δὲ ἔσχε Ἀθηναίοισι etc.) Large coniecturis indulgetur. αἰτὴν ἔσχε Ἀθηναίοισι non aliud erit ac Ἀθηναίους, et hoc ἀπὸ τοῦ, οἱ Ἀθηναῖοι ἔσχον αἰτὴν, Athenienses culpam sustinuerunt; sic Portus, non considerato, ne quid amplius dicam, haec Athenienses non tangere, sed Persas. Plutarchi αἰτὴν δὲ ἔσχον laudatore gaudet docto viro, acceduntque ex parte quadam libri αἰτὴν ostendentes: tum mox [lin. 7.] αὐτοῖς, uti duobus in Codd., oportebit. Sententia sane tolerabilis: Ferebantur Atheniensibus ipsis Alcmaeonidarum fraude haec machinati. Non raro enim αἰτίαν ἔχειν, idem ac, dici, nominari, ferri, κατηγορεῖσθαι, Casaubono in Athen. IX. 2. [Animadv. T. V. p. 15. nuperae edit.] eiusque exemplo ad Aeschin. Dial. 1, 2. Hotreo, docte monentibus. Sed enim ἔσχον nusquam in schedis. Gronovii sententiam, inpeditam multum, adnotationes explanant. Vulgata mihi non displicent, modo αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοῖς ἐν Ἀθηναίοισι struantur. Consimili-

ter lib. V. 70. τὸν δὲ Κλειμένηα εἶχε αἰτίν Φοιτᾶν: et cap. 71. Φονεῦσαι δὲ αὐτοὺς αἰτίν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας: quae et in *Porti* penu. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

Ibid. αἰτίν δὲ ἔσχε Ἀθην.) Plutarchi editi lectio T. II. p. 862. c. αἰτίν δὲ ἔσχεον, mihi, ut aliis, genuina videretur, nisi hic sequeretur αὐτοὺς. Αἰτίαν ἔχων, ut saepe apud alios, apud Plutarchum etiam significat dici, perhiberi, ex. gr. T. II. p. 803. c. 807. E. 850. B. 959. E. 1134. B. vid. *Casaub.* in *Athen.* IX. p. 368. b. Mos usitatus scribendi illic quoque substitui potuit Herodoteo. Quod aliis diceretur, αἰτίαν ἔχουσι Ἀλκμαιωνίδας Φονεῦσαι αὐτοὺς, vel τοῦ φόρου αὐτῶν, (ut *Aesch.* *Eumen.* vs. 582.) id Herodoto dicitur, Φονεῦσαι αὐτοὺς αἰτίν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας, V. 71. ut c. 70. τὸν Κλειμένηα εἶχε αἰτίν Φοιτᾶν. Ad istam normam ordine suo hic verba collocari potuerant: αἰτίν δὲ ἔσχε αὐτοὺς (ἢ) Ἀθηναίοισι ταῦτα ἐπινοῆσθαι, istud excogitasse perhibebantur apud Athenienses ἐξ Ἀλκμαιωνιδέων μηχανῆς. Plutarchi tamen lectionem, si Codices praeberent, reciperem. VALCK.

CAP. CXVI. 2. ὡς ποδῶν εἶχον) Medicei ἦν non capio; scribae peccatum ex εἶχον formasse videtur. *Infra* lib. IX. 58. ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον: et VIII. 107. ὡς τάχιος εἶχε ἕκαστος, sic enim scripti codices. WESS.

Ibid. Ἀθηναίοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχοντο, τάχιστα ἐβόηθον) Dubito sit-ne τὸ τάχιστα natum ex interpretamento; sed minime cunctanter corrigo, ὡς ποδῶν εἶχον. Hoc in talibus semper invenietur: ὡς ἕκαστος τάχους εἶχε ὡς εἶχον τάχους ὡς ποδῶν, vel ἢ ποδῶν εἶχον, apud *Thucyd.* p. 440, 6. 447, 39. *Demosth.* p. 740, 148. *Xenoph.* p. 309, 41. etc. *Herodotus* IX. 58. ἰδίῳ ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον, quantum quisque pedibus valebant. VIII. 107. ὡς τάχιος εἶχε ἕκαστος restituetur ex *Codd.* vid. *Diss. Herod.* p. 129. et *Clar. Wess.* ad *Diodori* II. p. 628. De aquila eleganter *Aelian.* *Nat. Anim.* VII. 11. ὥσπερ οὖν ὀρμῆς τε αἶμα καὶ πτερῶν εἶχεν ἐμπνέει, quanto potuit maximo alarum volatu, *Gesner.* *Livius* XXXV. 26. cetera classis, praetoria nave amissa, quantum quaeque remis valuit, fugerunt. Aut ad hunc e campo Marathonio properantium reditum, aut ad illud tempus, quo primum obviam ibant Persis, pertinet quod scribit *Clemens Alex.* I. *Strom.* pag. 418. VALCK. — Potuerat quidem abesse vox τάχιστα: potest vero etiam, pro copia praesertim quam amat.

Noster, percommode locum suum tueri. Et verba quidem commode sic distinguuntur: Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα etc. Possis vero etiam τάχιστα tamquam ad ὡς perti-
nens accipere, quasi dixisset ὡς τάχιστα εἶχον ποδῶν. S.

4 seq. Ἡρακλῆϊον -- ἐν ἄλλῃ Ἡρακλ.) Duo illa Herculis templa Harpocratio etiam memorat in Ἡράκλεια, ubi Val-
lesius attigit Herodotea. VALCK.

CAP. CXVII. 2. κατὰ ἐξακισχιλίους etc.) Plutarchi Ma-
lign. p. 862. D. iudicio, ἀνατίτραπται τῆς νίκης τὸ μέγεθος, καὶ
τὸ τέλος εἰς οὐδὲν ἤκει περιβοήτου κατορθώματος, ob exiguum
adeo caesorum numerum. Quod illi condonamus, ni-
mium memori inscriptionis, Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι
Μαραθῶν ἔκτειναν Μήδων ἑνὴν μυριάδα. Herodotus veracis of-
ficiū Scriptoris functus est, Atheniensium laudibus nec
detrahens, neque, quod exprobratum acerbius, blandiens.
Ceterum Epizelus Cuphagorae fil. recentioribus Πολύζηλος
audit, Plutarcho, Suidae, Stobaeo et Maximo Tyr. Diss. V.
ubi p. 513. Cl. Davisius. WESS. — De Epizelo etiam Val-
ckenar. monuerat, ad cap. 114, 4. S.

10. λέγειν δὲ αὐτὸν ἤκουσα) Sic acceperunt ista nonnulli,
ae si ipsum narrantem audisset Herodotus Epizelum; quae
ab aliis accepisse se duplici formula significat. Contra IX.
16., τὰδε ἦδη τὰ ἐπίλοιπα ἤκουον Θερσάνδρου: hinc utique long-
e diversum esset, λέγειν ἤκουσα (vel ἐπιθόμην) Θέρσανδρον.
In his errantes recte corrigit eruditus Auctor des Essais de
Critique p. 187. VALCK.

CAP. CXVIII. 4. ζήτησιν ἐποιέτο τῶν νεῶν) Cor-
rigendum suspicor, ἐξέτασιν ἐποιέτο: neque enim quae
adessent quaerendae naves erant, sed perscrutandae; λίαν
ἀκριβῶς ἐξετάζων invenit Datis in Phoenissa nave signum
Apollinis, a sacrilegis furtim atque inscio duce subre-
ptum. Phrases sunt usitatissimae, ἐξέτασιν ὅπλων ποιῆσθαι,
vel ἀνδρῶν, vel τοῦ ἱππικοῦ. In Attica lege, quam habet Pe-
titus p. 209., pro γενέσθαι ζήτησιν, emendari debet, γενέσθαι
ἐξέτασιν πάντων τῶν ἐγγεγραμμένων τοῖς Ἀθηναίων τοῖς γραμματέεσι:
ut legitur in Isaei fragmento apud Dionys. Halic. T. II. p.
175, 11. conf. Harpocr. in Διαψήφισις. VALCK. — Vo-
cem ζήτησιν non debuisse sollicitari, ut taceam librorum
omnium et Suidae (voc. Δῆτις) consensum, vel frequens
usus vocabuli ζητητής, inquisitor, poterat docere, de quo
consuli Harpocratio potest. S.

10. ἐς Δῆλον τὸ Θηβαίων) *Pausanias*, repertam in navi Phoenissa Apollinis imaginem Nostri verbis describens, traditam ait lib. X. c. 28. pag. 867. Ταναγραίοις ἐς Δῆλον, contractione usus narratione. Namque in Tanagraeorum agro, ipsisque Boeotiae finibus maritimis *Delium* illud; de quo ad *Diodori* XII. 69. Multum autem conducunt ad *Herodoti* finiendam aetatem xx. isti, quibus evolutis in Tanagraeorum *Delium* Apollinis signum rediit, anni. WESS.

CAP. CXIX. 9. Ἀρετριῶν) In barbara voce nihil tento, ignarus quid praestet: certum est, discrepare, situm si spectes, abs similis tituli loco lib. I. 185. *Philostratus* collocat, ex *Damidis* monumentis, Eretrienæ in Medorum regione, unius, sed citati cursus, diei itinere a Babylone, Vit. Apoll. lib. I. 24. Itaque, nisi a *Damide* decipimur, medii ferme Susa inter et Babylonem sedes a *Dario* acceperunt. WESS.

13. ἀρύσσονται) Sic malui, ut propior ad verum via foret. Scripsisse ἀρύονται aut ἀρύττονται doctiores consentiunt: nam *Porti* ἀρύνονται pro communi ἀναρύσσονται, hocque pro ἀναρύονται placere non potest. Fontem *Philostratus* bitumine, oleo et aqua, sale neglecto, scaturiisse, imprudenter perhibet. WESS. — Vide *Var. Lect.* Quemadmodum perinde et ἀφύω et ἀφύσσω, sic perinde et ἀρώω et ἀρύσσω olim in usu fuisse probabile est; unde substant. ὁ ἀρύστηρ, haustum. S.

18. τὸ δὲ ἔλαιον συνάγουσι ἐν ἀγγείοις, τὸ) Horum ultima quatuor docta [si Deo placet] disputatione hinc *Cel. Gronov.* amovet. Tum equidem τὸ δὲ ἔλαιον οἱ Πέρσαι καλέουσι τοῦτο ῥαδινάκην ex schedis legerem, ut illud duntaxat oleum *Radinacen* Persae nuncupaverint. Habent tamen τριφάσιαι ὁδοί, quae amoliendis auxiliantur: bitumen et sales statim ut diffusa sunt, dicuntur concrevisse: et, quid oleo factum, tacebitur? At premere hoc renuo. De cultu, scribendi modo, et Eretriensium exsulum sepulturae ritu *Philostrati* *Damis* plura, nonnullis intempestivâ *Clar. Olearii* curâ perversis. WESS. — Non fere dubitandum videtur genuina esse quatuor ista verba, quae cum *Aldo* codices *Arch. Vind.* et *Pd.* agnoscunt, in pluribus quidem aliis neglecta. In eorum autem numero, qui illa ignorant, poni debuisse etiam *Pass.* videtur, qui deinde cum aliis, quibus

illa desunt, vocem τοῦτο inserit; quam vocem haud dubie eodem loco etiam codex *Med.* exhibet, licet adnotare neglexerit Gronov. Caeterum perantiquus et ad iudicandam codicum *Herodoteorum*, qui ad nostram aetatem pervenerunt, cognationem notabilis est iste Librorum dissensus. S.

CAP. CXX. 7. μετὰ δὲ αἰνέσαντες) Aequè concinnum αἰνέοντες ex membranis. Venerunt Spartani τῇ δεσποτρῴᾳ τῆς μάχης in *Platon.* Menex. p. 240. c. WESS.

CAP. CXXI. 1. Quod hic legitur Θῶμα δὲ μοι, idem fuit in *Plutarchi* Malign. p. 862. f. olim, prava nunc et hiantē oratione, sed facillime hinc sarcienda. WESS. — Lacunam apud *Plutarchum* ex Nostro supplevit nuper Editor *Hutten*, Vol. XII. p. 310. S.

Ibid. οὐκ ἐνδέχομαι τὸν λόγον) Narratam sibi, vel ab aliis scripto mandatam, Atheniensium quorundam suspicionem tot argumentis repellit *Herodotus*, ut in his etiam vexandis modum excessisse videatur *Plutarchus* de *Herod.* Malign. p. 862. E. et 863. contendens primum et solum *Herodotum* istam accusationem commemorasse: πρῶτος, inquit, ἀνθρώπων ἐπειήνοχας ἐγκλήματα. --- σὺ κατηγορεῖς, εἴπα ἀπολογῆ' καὶ γράφεις κατ' ἐπιφανῶν ἀνδρῶν διαβολὰς, ὥς πάλιν ἀναιρεῖς ἀπιστῶν δὲ, σεαυτῷ δηλονότι, σεαυτοῦ γὰρ ἀκήκοας λέγοντος, Ἀλκμαιωνίδας ἀνασχεῖν ἀσπίδα νενικημένοις καὶ φεύγουσι τοῖς βαρβάροις. VALCK.

4 et seqq. Καλλίη -- Ἰππονίκου δὲ πατρί etc.) Horum vellem historicus mentionem omisisset, haud sane necessariam. Quod prioribus subdit *Plutarch.* de Callia et Hipponico, habet illud multo maiorem veri speciem; nam isthac certe via sibi videtur *Herodotus* occasionem parasse Calliam laudandi, patrem Hipponici; patri, sic legitur apud *Plutarchum*, προσάψας τὸν υἱὲν Ἰππονίκον, ὃς ἦν καθ' Ἡρόδοτον ἰν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων. Ista quidem acerbissima videbitur criminatio consideranti quae *Plutarchus* alibi de *Herodoto* prodidit, suos etiam nonnunquam testes excitans, veluti *Diylum* historicum Atticum p. 862. B. et 864. c. D. *Aristophanem* Boeotum, quaeque Nostro minus honorifica narrat *Dion Chrys.* in *Corinthiaca* p. 456. c. Sed ista *Plutarchi* difficultate non carent: neque enim *Herodoto* fuisse dicitur Hipponicus unus ex Atheniensium ditissimis, nec

primi istius Calliae filius Hipponicus aetate floruit *Herodoti*. Suspisor verba quaedam *Plutarchi* transposita sic in proximis olim fuisse lecta: Τοῖς δὲ Καλλίῳ τοῦ Φαινίππου χρησάμενος ἐπαίνοις, καὶ προσάψας αὐτῷ τὸν υἱὸν Ἰππώνικον, αἰολόγησεν ὅτι μὴδὲν τῶν πραγμάτων διαμένων, ἀλλὰ θεραπείᾳ καὶ χάριτι τοῦ Ἰππονίκου (ὃς ἦν καθ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων) τὸν Καλλίαν παρενέβαλεν: ut Calliae laudes filiique Hipponici nomen in hanc historiae partem inculcasse dicatur, quo gratificaretur Hipponico, huius nominis in ista familia secundo, qui, καθ' Ἡρόδοτον, aetate *Herodoti*, unus erat ex *Atheniensium* ditissimis. Primus quidem Callias Phaenippi fil. fuit pecuniosus; sed secundus praesertim Callias, thesauro quodam ditatus, [conf. *Athen. lib. XII. cap. 52.*] filium reliquit Hipponicum itidem secundum, qui (*Plut. I. p. 321. n.*) Graecorum fuisse fertur ditissimus. Callias iste secundus, velut Princeps legationis ad Artaxerxem missae, *Herodoto* quoque memoratus in transcurso lib. VII. c. 151. Idem *Aristidi* velut aequali dissimillimus saepius opponitur: vid. celeberr. *Hemsterh. ad Luciani Timon. pag. 137.* Quod legitur apud *Stobaeum* p. 521, 13. εἶγε μὴ τῶν ποτὶ Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος αἰμείνων ἦν Ἀριστείδου καὶ Σωκράτους (Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους) ἐν πενίᾳ τῆς ἀρετῆς: id mea sententia ferri nequit: scioli videtur adsummentum Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους, et non nominatus Callias Hipponici fil. fuisse designatus: conf. *Aristides Soph. T. I. p. 340. Lucian. T. II. p. 638. et 696. Themist. II. p. 36. n.* Huius familiae historiam non paucis adhuc difficultatibus impeditam fatetur vir summus ad *Lucian.* [*Hemsterh. ad Tim. I. 1.*] Qui de illa egerunt, citantur ad *Diodor. Sic. lib. XII. cap. 4. n. 23. VALCK.*

CAP. CXXII. 1 et seqq. Καλλίῳ δὲ τούτῳ etc.) Memorabile Calliae elogium cur trium Codicum scriptores contentui habitum praeterierint, causam non perspicio, nisi illi id ignorarint, adsutum aliunde. Gronovio cupide largior, rerum nexum, si omnia ista exsulent, non dissolvi: perhibere praeterea honoris et magnificentiae testimonium, quale vix aliud. Si *Herodoto* auferantur, id sane fatendum est, non indocti admodumque recentis esse hominis, sed adprime in Calliae negotiis et familia cal-
lensis. Pertinet eo victoria Olympica, quam Olymp. LIV.

indeptus est; *νεκρικῶς ἔπαυ*, ut scholia habent ad Comici Nub. vs. 284. Io. Meursius oblitus eorum, quae in *Herodoto*, imprudenter ex Critici Olympiade LIV. fecit *τετάρτην καὶ ἑβδομηκοστὴν*, sive LXXIV.; de Archont. lib. II. 4. Pistrati enim honorum sector vitam tam longe haud extendit. De *Phaenippo Calliaeque* gente plura *Palmerius Exercit.* p. 754. et *Perizon.* ad Var. *Aeliani* XIV. 16. WESS.

Ibid. Καλλίῳ δὲ τοῦτου ἄξιον πολλαχοῦ etc.) Hic sane miror Codicis Medicei bonitatem, in quo nihil horum reperiri scribit *Gronov.* Quod viro clarissimo, idem mihi quoque verum videtur, quaecunque continentur hoc capite in laudem *Calliae*, ab alia fuisse manu adiecta, hominis forte non longe recentioris in gratiam *Calliae* cuiusdam vel *Hipponici*: atque idem sensisse videntur antiquarii, qui in Codicibus ista censuere praetermittenda: sed, si vel in omnibus legerentur, nihilominus indigna prorsus illa iudicarem *Herodoto*. Quibus illa modis lecta sibi *Plutarchus* excepisset, turpi adulatione in laudem ditissimae familiae composita! [At satis invidiose *Nostrum* in-cusavit *Plutarchus*, *Calliae* laudes non nisi in *Hipponici gratiam* ab illo huic narrationi fuisse insertas.] Horum conditor, imitator ille quidem *Herodoti*, sibi tamen nativam in scribendo faciem dissimulare non potuit. Prima illa, Καλλίῳ δὲ τοῦτου ἄξιον πολλαχοῦ μνήμην ἐστὶ πάντα τινὰ ἔχειν, *Sophistam* sapiunt, non *Herodotum*; quem, isto nusquam modo loquentem, ordine verborum perturbato voluit imitari. ἄξιόν ἐστι sequente infinitivo non est *Herodoteum*, quantum memini. [At vide hoc ex lib. I. c. 14, 6. τοῦ μάλιστα μνήμην ἄξιον ἔχειν ἐστὶ.] Sed cur tandem decet unumquemque istius *Calliae* πολλαχοῦ meminisse? [Quidni vero πολλαχοῦ, qualibet oblata occasione, laudetur ab omnibus vir laude praecipua dignus?] τοῦτο μὲν, inquit, --- τοῦτο δὲ, --- τοῦτο δὲ ---, tria nobis enumerat, propter quae memoratu videri deberet omnibus dignissimus: τοῦτο μὲν γάρ, ait, τὰ προλελεγμένα ὡς ἀνὴρ ἄπρος ἐλευθερῶν τὴν πατρίδα. Quatenam illa tandem? virum praecellentem *Pistratum* oderat invidus, et, ut erat pecuniosus, eiecti quae publicata fuerant emit. [At de eodem viro ibidem memoraverat *Herodotus*, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχθιστα ἐς αὐτὸν πάντα ἐμνηχανάτο.] Τοῦτο δὲ, ait, τὰ ἐν Ὀλυμπίῃ ἐποίησι, ἔπαυ νικῆσας etc.

Herodot. T. VI. P. I.

Q

Sed quid ibi fecit adeo prae ceteris laudabile? an forte τὰ πινύκια δύντας totam panegyrim excepit convivio? nam ἵππων ικῆσαι, et τιβρίπῳ δεύτερον γινέσθαι, quod cum multis habuit commune, nihil adeo erat cur prae aliis Nostro memoratis Olympionicis posterorum esset memoria dignus. Φανερωθῆναι εἰς τοὺς Ἕλληνας πάντας μεγίστησι δαπάνησι: ea, opinor, laus, si quid illa est, Calliis et Hipponicis congruit. [Atqui est hoc illud ipsum, quod paullo ante requirebat Vir doctissimus, quaerens: *An forte τὰ πινύκια δύντας totum panegyrim excepit convivio?* Sed et ipsae per se victoriae in illis certaminibus solennitatibus reportatae quanta fuerint apud Graecos laudis materia novimus omnes: earumque mentionem ab eodem Herodoto in virorum quorumque elogiis, quos Musae eius illustrant, frequentissime factam videmus.] Quod addit denique *de filiabus*, in libro Oeconomico patribus forsitan in exemplum proponi potuerat; sed propterea nunquam in historia Herodoto Callias fuisset dignus visus seculorum memoria. [Immo vero ipsa illa admirabilis amabilisque aequitas et indulgentia, qua adversus filias suas usus erat Callias, quo magis aliena illa fuit a constanti Graecorum more, tanto maiori laude et honorifica ad posterum commemoratione digna videri Scriptori nostro, optimo viro, debuit.] Tandem abiiciantur ista; et Herodotea male divulsa cohaerebunt. VALCK. — Ego vero mihi videor luculente satis ostendisse, immerito τοδείας adeo suspectam Herodotoque indignam visam esse Viris doctissimis istam de Calliae laudibus παρενθήκην. S.

CAP. CXXIII. 10. ἔπαισαν τοὺς λοιποὺς τυραννεύοντας) Inculcarunt ex praecedentibus λοιποὺς, hic prorsus inutile. Non equidem nescio defensionem vocabulo quaesitam ex lib. VII. 41., sed debilem admodum. Reiskii conjectura postulat τοῦ λοιποῦ, deinceps. WESS. — Quum paullo superius, pro λοιποὺς, quod Wess. cum Gronov. receperat, ὑπολοιπούς alii dederint libri, haud incommode λοιποὺς hic tueri suum locum posse videtur. S.

CAP. CXXV. 11 seqq. ὁ δὲ Ἀλκμαίων πρὸς τὴν δωρὴν — τῶνδε ἐπιτηδεύσας προσέφερε etc.) Primum προσέφερε scribi malim una litera auctius προσεφεῦρε. Aviditas Alcmaeonis, dono nondum contenta, πρὸς τὴν δωρὴν εἶδεν τοιαύτην τῶνδε ἐπιτηδεύσας προσεφεῦρε: insuper talia commentus est.

Commentum hominis ridiculum indignatus bis enarrat Dion Chrys. primum paucis sub finem Or. XVII. p. 253. deinceps explicatius et ad Nostri ductum, Or. LXXVIII. p. 659. Thesaurum scribit ingressum Alcmaeona χιτώνα τε ποδήρη καταζωσάμενον, καὶ τὸν κόλπον ἐμπλήσαντα γυναικίῳ καὶ βαθύν, καὶ τὰ ὑποδήματα ἐξέπιπτες μεγάλα καὶ κοῖλα ὑποδυσάμενος· τέλος δὲ τὴν κόμην διασπάσαντα (leg. διαπύσαντα ex Herod.) καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα ἐμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἑκατέρας, μόλις ἔξω βαδίζειν, --- γέλωτα καὶ θῆαν κροίσῳ παρέχοντα καὶ Λυδοῖς. In Herodoteis Diss. Clar. Wess. p. 116. obtulit κόλπον πολύν, procul dubio genuinum: [lin. 13. ubi alii βαθύν.] illinc parum distant manus quantum extendi poterant, πολλαὶ χεῖρες dictae Callim. Hymn. Dianae vs. 27. Sophoclis, πολλὴν γλώσσαν ἐκχέας μάτην in Stobaeo pag. 163, 27. quaeque dantur similia. VALCK. — Κόλπος πολλός, sinus amplius. Ut πλῆθος, I. 203, 6. 204, 4. IV. 123, 10. (ubi vide Adn.) sic et πολὺς, de amplitudine, IV. 39, 8. 109, 9. VII. 14, 7. Verbum vero προσέφερε sollicitatum nollem, peraptum huic loco: ad donum illud (scil. capiendum) tale inventum adtulit Callias. Ipsa illa notio, quam verbo προσεφύρε expressam Valckenarius voluerat, in verbo ἐπιτηδεύσας inest. S. |

12 seq. ἐνδὺς κιθῶνα μέγαν) Adiectivo ob Med. silentium infestior Cl. Gronov. fuit; non ego. Dio Chrysost. explicat χιτώνα ποδήρη, bene satis, Orat. LXXVIII. pag. 659. v. Mox κόλπον πολύν non adspernor, ob Eustathium: [vide Var. Lect. et Adnot. proxime praecedentem.] potuit utique ex rariore usu librariis displicere, et propterea mutari. Dio tamen γυναικίον καὶ βαθύν sinum fuisse ait. Quod Eustathius autem κόλπον interpretatur τὸ ἄνω τοῦ πέπλου, minime laudo: inprobavit et Gronovius similem glossam Varini Favonini, ex Homeri sumtam explanatore. WESS.

16. παρῆσαξε παρὰ τὰς κνήμας) Harpocratonis Ἀποσάξαντα, ἀντὶ τοῦ φράξαντα τὸ τῆμα, καὶ ἀποπληρώσαντα, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐκτῇ, huc olim referri posse putabam, siquidem nulla huic verbo opportunior tota hac Musa statio. At vide, quae supra c. 44. disputata fuerunt. Κοθόρνους ubique instauravi, schedis et Scriptore lib. I. 155. praeeuntibus. Adsolent Iones Θ in T saepe convertere, vicissim quoque; nec promiscue in omnibus tamen. WESS. — Ad-

vertere quidem animum Editoris debuerat scriptura illa *κοτόρνους*, quam ter deinceps hac in pericope exhibet *Aldinum* exemplum. Sed suspectam eandem reddere utique debuit quum aliorum omnium librorum dissensus, (nam etiam ms. *Pass.* cum aliis *κοθορν.* scribit, quem in *Var. Lect.* ad h. l. nominare oblitus sum.) tum quod a nemine Grammaticorum adnotata ista scriptura reperitur. Facere quidem cum *Aldo* videri codex *Med.* poterat, eo quod scripturam istam *Gronovius* tenuit, qui in Nota ad *lin.* 14. diserte etiam ait, in cod. *Med.* *κοτόρνους* οὐς scribi. Sed, aut valde equidem fallor, aut ista Notula solummodo ad vocem οὐς pertinet, quam ibi codex *Med.* cum *Ask. Pass.* et *F.* pro ταὺς habet: scripturam *κοθορν.* vero (quam in cod. *Med.* sicut in aliis repertum iri, si quis eum denuo excusserit, suspicor) enotare ex illo codice olim neglexerat *Gronov.* quum illum Florentiae tractaret, quemadmodum multa alia diligentiam illius effugisse compertum habemus. Virum vero doctum, qui *Aldinae* praefuit editioni, subinde contra praescriptum codicum, et praeter necessitatem, verborum formas obtrusisse *Herodoto*, quas ionismus requirere illi visus erat, iam identidem observavimus. S.

19. διαπάσας) *Dio Chrysost.* τὴν κόμην διαπάσασα καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι reliquisse, dubio caret: absurdum διασπάσαντα explosum merito est. Tangit Rhetor eandem historiam *Or.* xvii. p. 253. c. Quid *Tzetzae* oculos, ut *Alcmaeonem* dentibus comam, auro gravem, dixerit retinentem, praestrinxerit, non adsequor. Falsum certe et nugatorium de *Pindaro*, quasi eadem ille de *Alcmaeone*. Graecos eius interpretes ad *Pyth. Od.* VII. iustius nominasset. WESS.

26. οὕτω τεθριπποτροφῆσας) In argumento secundo *Nubium Aristoph.* ἡ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν οἰκία -- ἐξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τεθριπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀνηρημένη νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπιάσι, τὰς δὲ Πυθοῖ, etc. *Bigis* primus Atheniensium *Alcmaeon* victoriam reportasse dicitur Olympiacam *Isocrati Or.* de *Bigis* p. 351. c. ζεύγει πρώτος Ἀλκμαίων τῶν πολιτῶν Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε. VALCK.

27. Ὀλυμπιάδα ἀναιρέεται) In laudibus *Alcmaeonidarum* apud *Pindarum Pyth. Od.* VII. 13. praeter alias sacrorum

certaminum victorias, μία δ' ἐκπεπής Διὸς Ὀλυμπίας, a Criticis Megacli, Alcmaeonis patri, Olymp. xlvii. assignata: quorum quidem adfirmatio haud scio an Poëtae, unam duntaxat Olympicam Alcmaeonidarum lauream celebrantis, bene consulat famae, si Alcmaeoni, Megaclis fil., altera debeatur ex Nostri testimonio. Malim opinari, idem Olympici ludi praemium a Pindaro et Herodoto praedicari. WESS.

CAP. CXXVI. 5. τοῦ Μύρωνος, τοῦ Ἀνδρέω) Avus Clisthenis Pausaniae II. 8. Πύρων est, ubi Kühnius Orthagorae Sicyonii tyranni filium censuit, Andrei sive Andreae non recordatus. Orthagoram, familiae principem, agnovi lib. V. 67., deditque eundem Plut. Ser. Num. Vind. pag. 553. A., Σικυωνίους μὲν Ὀρθαγόρας γενόμενος τύραννος, καὶ μετ' ἐκείνων οἱ περὶ Μύρωνα καὶ Κλεισθένην, τὴν ἀπολασίαν ἔπαυσαν, verum Myroni titulum egregie asserens, in Pausania vitiosum ac reformandum. WESS. — Proavo Clisthenis nomen Andreas fuit, non Andreus. Ἀνδρέω in medio decurtatum ex Ἀνδρέω, a nominat. Ἀνδρέας, ionice Ἀνδρέης. Sic Πυθίω VII. 181, 3. pro Πυθίω, a nom. Πυθίας, ion. Πυθίης. Conf. Var. Lect. ad I. 180, 5. S.

CAP. CXXVII. 2. ὃς ἐπὶ πλείστον δὴ χιλιδῆς εἰς ἀνὴρ ἀπίκετο) His quae proxima subiiciuntur apud Athen. XII. pag. 541. c. εἶποντο γοῦν αὐτῷ χίλιοι μάγιστροι καὶ ὀρθήνται, verba videntur Timaei. De Smindyridis luxurie lac. egit Perizon. in Aeliani Var. Hist. IX. cap. 24. attigerat H. Vales. in Exc. ex Diodoro p. 40. [Vide Diodor. T. II. p. 550. ed. Wess.] Illud Herodoti, πλείστον --- εἰς ἀνὴρ, adhibuit de Antiphonte oratore Thucyd. VIII. c. 68. τοὺς ἀγωνιζομένους --- πλείστα εἰς ἀνὴρ -- δυνάμενος ὠφελεῖν, unus omnium maxime. Cyrus Xenophontis Ἀναβ. I. p. 159, 16. δῶρα πλείστα μὲν, οἶμαι, εἰς γὰρ ἀνὴρ ὦν ἐλάμβανεν. Conf. Aesch. Pers. vs. 327. Praeter Smindyridem ex Italia Sicyona venit [lin. 4.] procus Agaristae Δάμασος Ἀμύριος: sic enim pro Δάμας ὁ Σαμύριος optime restituit Galeus ex Arch. Ἀμυρίς etiam Italiota proverbio fuit nobilitatus, de quo plura dedit ex Pausaniae Lex. Eustathius in Ἰλ. β'. pag. 225., quam Diogenian. Cent. III. Prov. 26. Oraculum, quo respiciunt, servavit Athen. XII. p. 520. A. Hos ex Italia procos Agaristae designari voluit Dion Chrys. XI. pag. 163. D. ubi Plisthenis nomini nomen Clisthenis cum Casaubono substituendum est. VALCK.

4. Δάμας ὁ Σαμύριος) Si Arch. et Valla parum iuventur, Δάμασος Ἀμύριος, Damasus Amyris F., erit. Amyris iste propter προσποιήτον μανίαν ἱθαυμάσθη apud Eustath. Iliad. B'. p. 298, 6. abstulitque σοφοῦ titulum. Venit ille Sybaritarum quidem ad Delphos legatus; quo minime negatur, Siriten domo fuisse. Praeclara ergo Th. Galei divination. WESS.

[7. οὗτος δὲ ἐκ τοῦ Ἰονίου κέλπην) Nisi in fine huius dictionis, ut in Var. Lect. hariolatus sum, vocab. μούνης intercudit; haud dubie, pro importuna hoc loco δὲ particula, aut δὴ scripserat Herodotus, ut lin. 16. et 21. aut μὲν, ut lin. 5. et eadem lin. 21. S.]

8. ὑπερφύντος τε Ἑλλήνας ἰσχυῖ) Nihil muto. [Oblitus equidem eram in Var. Lect. adnotare, ἰσχύν pro ἰσχυῖ scribi in Arch. et Vind.] Pausanias VI. 3. οἱ πάντες ἄνθρωποι διαρπεύουσι τὰ ὑπερέχοντα τῇ ἰσχυῖ. Titormi robur corporis, Milonis viribus exsuperantius, describunt Aelian. XII. 22. et Athen. X. 2. [cap. 4. nostrae ed. pag. 412. f. ed. Cas.] Ambiguum autem [lin. 9.] καὶ Φυγόντος ἀνθρώπους explicatur verbis similibus lib. IV. 174. οἱ πάντα ἄνθρωπον Φεύγουσι καὶ παντὸς ὁμίλιν, qui fugiunt quemcunque hominem et cuiuscunque commercium. Potuerat quoque [lin. 10.] τῆς Αἰολίδος olim. Hesychium vide in Αἰολικὸν Θῆμα, et quae ibi eruditissimus Valesius. Athic Codicum potior iussus. WESS. — Nescio quo casu accidit, ut in nostra Var. Lect. illa etiam Wesselingii Notula omissa sit, quae ad vocem Αἰτωλίδος lin. 10. spectabat. Est illa autem huiusmodi: „Αἰτωλίδος Med. Pass. Ask. Arch. Paris. B. Valla, cum Ald. „Αἰολίδος alii.“ Quod ita dixit Vir doctus, ut significaret, alios codices. illis exceptis quos nominavit, Αἰολίδος praeferre cum Aldo. Iam Aldina quidem editio et caeterae ante Gronovium Editiones Αἰολίδος utique exhibent: sed in Αἰτωλίδος cum Med. reliquisque non modo noster cod. F. verum etiam Parisienses quatuor, nisi me omnia fallunt, consentiunt. Puto vero cum eisdem facere Vindobonensem, e quo haec scriptura hanc ipsam ob causam non enotata est, quoniam ille h. l. a Mediceo, cum quo collatus est, non discedebat. S.

11 seqq. Φεῖδωνος τοῦ Ἀργείων τυράννου παῖς Δεωκλῆδης, Φεῖδω-

νος δι τοῦ τὰ μέτρα etc.) Sunt haec turpiter interpolata, luxata certe et mutila. Phidon, qui pondera et mensuras Peloponnesiis invenit, et Olympiade VIII. Eleos certaminum praesidio privavit, multo prior Phidone est, cuius filius Leocedes inter procos Agaristae nomen profitebatur. Non latuit ea loci insulsitas viros praeclaros *Palmerium Gronoviumque*, quorum hic opitulaturus, Φειδωνος παῖς Λεωκίδης, ἀπὸ Φειδωνος δι τοῦ Ἀργείων τυράννου, τοῦ τὰ μέτρα etc. ille vero Φειδωνος τοῦ Ἀργείου παῖς Λεωκίδης, τυράννου δὲ Φειδωνος ἀπὸ γονος, τοῦ τὰ μέτρα etc. Quae ego quidem laudare, certa praestare non possum. Prisci Phidonis τυράννων τῶν Ἑλλήσι μάλιστα ὑβρίζαντος memoria in *Pausaniae* VI. 22. *WESS.* — De superiore illo *Phidone*, emendationem *Gronovii* probans *Larcherus* adcurate egit in *Annotatione* ad hunc locum: et de aetate quidem illius ac de mensurarum ac ponderum usu, quem in Peloponnesum introduxisse perhibetur, ad *Strab.* VIII. pag. 358. ed. *Cas.* ad *Plin.* VII. 56. (57.) et ad *Marmora Oxon.* Epoch. 31. provocavit; de insolentia vero eiusdem in agonotheas Eleenses admissa, praeter *Pausaniam* a *Wess.* laudatum, ad eundem *Strabonis* locum modo citatum. De eodem homine consuli potest eiusdem *Larcheri* *Commentatio* in *Actis Acad. Inscript.* T. XLVI. p. 43 seqq. S.

17. Ἀζὴν ἐκ Παίου) *Conmode Ortelius* et *Palmerius* Πάου κώμης ἐρείπια ex *Pausaniae* *Arcadicis* cap. 23. compararunt, quibus contento esse licet. Nam *Παλαιοπόλις*, ex suspitione *Cl. de Pauw*, de *Arcadiae* *Mantineae*, locuplete caret teste, abique longius. Multum quoque *Codicum* quorundam Πάγου πόλις versavi, sed irrita opera. Certum est, *Phormionem*, *Castores* hospitio excipientem in *Plutarch.* T. II. p. 1103. A., diversum videri ab *Euphorione*, *Laphanis* patre: hic *Areas* ex *Azania*, ille *Spartiatia*, et dubiae hospitalitatis apud *Pausan.* III. 16. *WESS.*

27. ἐκ δι Θισσ. ἤλθε) *Med.* et *Ask.* ἤρχι considerationem haud merebatur, quippe scribarum vitium, et a *Steph. Byz.* damnatum: quo in *Scriptore Διακτορίδης γὰρ Κρανώνιος* refingitur ἀνὴρ Κρανώνιος *Miscell. Nov. Tom. IV. pag. 246.*, temere admodum. Ipsa sunt *Herodoti* verba, quae inportunum illud γὰρ resecandum, sicuti *Pinedo* et *Holstenius* perspexerunt, clare docent. *Scopadarum* familiam hinc *Cel. Perizon.* ad *Aeliani* Var. XII. 1. illustravit. *WESS.*

CAP. CXXVIII. [5. καὶ τῆς ὀργῆς) Ὀργή h. l. *ingenium, indoles, animi impetus*: qua de notione in Adnot. ad I. 73, 18. p. 86. dictum. S.]

6. καὶ συνάπασι) Prave scribebatur καὶ σὺν ἅπασι. Rectius supra, lib. V. 49. ὅσα οὐδὲ τοῖσι συνάπασι ἄλλοισι. Plura Gronov. lib. I. 98. Quod deinceps autem [lin. 8.] pro ἐν τῇ συνεστίῃ, ostentant libri ἐν τῇ συνεστοῖ, tale profecto adparet, ut progredientem iniecta quasi manu moretur. Antea [I. 85, 3.] ἐν τῇ ὧν παρελθούσῃ εὐεστοῖ de praeterlapsa felicitate admirati fuimus: de absentia vero, τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης lib. IX. 84. Inde-ne ἐν τῇ συνεστοῖ, in familiarī usu ipsoque convictu, deflectit? Equidem arbitrari id, Ionici moris gnarus, nequeo. Sed vide adscripta lib. I. 85. WESS. — Ut εὐεστῶ et ἀπεστῶ a verbo εἰμι, *sum*, derivantur; sic et vocab. συνεστῶ, ab eodem verbo ductum, idem prorsus ac *συνουσία*, quod paullo ante positum, valebit. Atqui manifeste videtur Scriptor h. l. vocabulum ponere voluisse, quod paullo saltem diversum a superiore significatum haberet. Iam, ut *συνεστία*, sic et *συνουσία* quidem *convivium* subinde significat, veluti II. 78, 1. sed *συνουσία* latiore habet significationem, quamlibet etiam *conversationem* et *familiarē usum* indicans; nunc igitur illa generalior notio vocabulo *συνεστία*, quod nihil aliud nisi *convivium* significat, restringitur. S.

CAP. CXXIX. 2. τῆς τε κατακλίσιος τοῦ γάμου) Est, cui placuit, τῆς τε κατακλήσιος τοῦ γάμου, *concludendum nuptiarum*, dictione apud Graecos ignota, in Germaniae finibus frequente. Loci sententiam Hippoclidæ verba explicant, ὅτι πάρεστιν ἢ μετὰ τῆς γυναικὸς ἢ μόνος κατακλιθεὶς ὁ μένος, *adesse se, ut aut cum Agarista aut solus accumbat*, in Diodori T. II. p. 550. Mox [lin. 3.] κρίνοι ex membranis melius. WESS. — Germanicum vocab. *Beylager* id ipsum exprimit, quod *κατάκλινιν τοῦ γάμου* Herodotus dicit. S.

[7 seq. κατέχων πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἰπποκλείδης) *Valla*, quasi προέχων τῶν ἄλλων legisset, *quum longe alios antecederet*: quam fere in sententiam etiam κατέχων τοὺς ἄλλους accipi posse Corayus (apud Larcherum) censuit: quo etiam tendit Schulzii (in Herodoti Bellis Persicis) ad hunc locum adnotatio. *Vallae* interpretationem quum tenuisset Gronovius, illius loco *Wesseling*. hanc posuit, *quum longe deti-*

neret; perapte ad consuetum verbi usum, sed sensu haud satis perspicuo. Larcherus in hanc partem accepit, animos omnium advertens, attentionem omnium in se prae ceteris convertens. Equidem, quum continendi, cohibendi notione passim Herodotus verbum κατέχειν frequentet, in eam fere sententiam illud h. l. interpretatus sum, quam H. Steph. in Thes. Gr. Ling. T. I. col. 1345. ex Isocrate adnotavit, dicens: „Invenio autem κατέχειν et pro Cohibeo vel potius „Reprimo loquentem, et quasi Silentium ei impono.“ S.]

[9. αὐλῆσαι ἐμμέλεια) Tragicus saltandi canendique modus ἡ Ἐμμέλεια plerumque intelligitur, honestusque censebatur. Vide Athen. I. p. 21. c. XIV. 631. c. et Hesych. hac voce. Monuit vero idem Hesychius, eodem nomine ab Aeschylō satyricum etiam modum indigitari, qui alias sicinnis: atque ea notione forsā ἐμμέλεια h. l. fuerit accipienda. S.]

11. ὑπόπτει) Sic Mssti; aliud nihil mutantes. Cl. Reiskii conjectura ἀπέπτυσσε, despuebat, speciem praefert, sicuti et ἀπεισιώησει, qua non auferor. Ὑπόπτει Clisthenes, saltatorio illo Hippoclidæ orbe viso, de proco suspicatus levissima quævis. Potest alioqui ὑποπτέειν, limis et iratis oculis adspexisse Clisthenem, ut ὑποβλέπειν, ὑπιδεῖν, innuere; de qua eius vocabuli dote erudite Cl. Ernesti ad Callimachi Hymn. Del. vs. 62. Scripsi post pauca [lin. 12.] ἐκέλευσε ἰὶ ob Codices. WESS. — Vide Var. Lect. S.

14. Λακωνικά σχήματα) In Arch. glossa adest, a Galeo dissimulata. Σχήματα sive σχημάτια saltantium lucem accipiunt ex magni Animadversoris lib. XIV. 6. in Athenæum. [Casaub. ad Athen. XIV. p. 628. d. Conf. eundem Athen. I. 21. c.] Iam, τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, sic Zenobius Cent. V. 31. eloquitur, ἐπὶ κρᾶς κυβιστήσας, non ἐπὶ κρᾶς, quod Schottus vulgavit et male vertit, in adnotatis insuper delinquens varie. WESS.

16. τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονόμησε) Attigit ista saepius et cum similibus comparavit Eustath. in Hom. Ἰλ. α. p. 120, 44. ψ. p. 1460, 21. Od. ε. p. 219, 10. [p. 159. 1534. et 1531. ed. Rom.] Contra τὸ χειρονόμεν, gesticulari, ταῖς χειρὶν ὀρχεισθαι dixit Antiphanes apud Athen. IV. pag. 134. B., qui nobis XI. p. 482. E. ex Andromeda Sophoclis hunc unicum servavit senarium: Ἰπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; interpretatur Eustath. ἰππότης ἡμῶν, ἢ διὰ πλοίου, p. 1281,

20. [p. 1205. ed. Rom.] Sed hoc ad aliud etiam genus referri potest, D'Orvillio Viro Cl. operose tractatum in *Chariton*. p. 395. et seqq. Alia quaedam notata sunt ad *Eurip.* *Phoen.* vs. 28., ubi omitti non debuerant *Philostrati* ἱπποκόμος τῶν κάμηλων e lib. II. de Vit. Apoll. c. 1. et ex cap. 6. ἱππότης τῆς ἀγέλης ταύτης, *elephantis equorum loco vecti*, T. Hemsterh. in *Lucian.* p. 401. Conf. I. Meursii *Orchestra* in *Χειρονομία*. VALCK.

22. ἀπωρχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον) Clisthenis dictum merito videbatur *Athenaeo* XIV. pag. 628. D. χάριν καὶ σημεῖον διανοίας πεπαιδευμένης. Optime G. *Budaeum* sequutus H. Steph. *Thes. L. Gr.* II. pag. 1485., interpretatur, τῇ ἀσχλημοσύνῃ τῆς ἀρχήσεως τὸν γάμον ἀπίδαλες. *Herodoti* verbum *Suidas* adhibuit in Οὐ Φροντὶς Ἰπποκλιδῆ. Ἐξωρχήσῃ τὸν γάμον scripsit *Zenob.* Cent. V. Prov. 31., monente *Kiustero*: conf. *Diogenian.* VII. 21. *Erasmus* et H. Steph. *Plutarchi* verba iam compararunt, quae leguntur in *Herodotum* acerbissima T. II. p. 867. B. Forte verbi memor in hac narratione *Aelianus* de Nat. An. XVI. 23. proprio significatu scripsit τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο, de equis, qui in bello ad tibiam saltantes, excussis sessoribus cladem dominis attulissent. Ad ἐξωρχεῖσθαι apta quaedam dedit *Laur. Normann.* in *Aristid.* p. 590. VALCK.

CAP. CXXX. 2 seqq. πάντας ὑμᾶς ἐπανίω etc.) Similis Iovis ad uxorem filiasque excusatio in *Luciani* *Dial.* *Deor.* XX. 1., forsán ad hanc Clisthenis efficta. Ob eam autem Cl. *de Pauw* valde suspecta superior declaratio ἀπωρχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον: neque enim talia districte locutum dicere ista haec potuisse. Fortasse fuisse, ἀπωρχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον: h. e. fili *Tisandri* matrimonium ita forte desaltes; vel quia haec gesticulatio mihi displicet, vel quia valetudinem tuam in periculum adducis hac saltandi forma. Sic vir doctus, haud sane advertens superiore dicto ἀπωρχήσαιο etc. *Hippoclidem* spe nuptiarum prorsus excidisse, his vero blande reliquos conpellari procos. WESS.

10. Μεγακλῆϊ ἐγγυῶ παῖδα) Oblatam accipiens conditionem *Megacles* mox dicebat ἐγγυᾶσθαι. In talibus ὁ δίδως ἐγγυᾶ· ἐγγυᾶται ὁ λαμβάνων, apud *Isaeum* p. 40, 37. 42. p. 41, 27. *Pausan.* IV. pag. 302. f. Eadem significandi differentia multa distabant in Attico foro. VALCK.

CAP. CXXXI. 2. Ἀλκμαίωνιδαι ἐβώσθησαν) Oblitus horum H. Steph. in Recensu Vocum Herodoti, verba Scriptoris lib. VIII. 124. Θεμιστοκλῆς ἐβώσθη τε καὶ ἰδοξώθη --- ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα reformat ἐβώθη, facto ex ἰβοήθη, cui calculum non addo. Utrumque ex βόω, per Syncopen ex βεάω, genito; quod Sylburgius ad Clenardum et Portus ostenderunt. WESS. — Herodoteum ἐβώσθησαν vulgo diceretur διεβώθησαν. In βωθῆναι inserta litera sequentis erat asperitas mollienda. VALCK.

[4. Κλεισθένης ὁ τοῖς Φυλάς etc.) Vide lib. V. c. 66. S.]

CAP. CXXXII. [1. ἐν Μαραθῶνι τρῶμα γενόμενον) Adiectum malles τρῶμα Πέρσῃσι γενομ. Sed ignorant id vocab. libri omnes. S.]

CAP. CXXXIII. 3. στρατιῶμενοι τριήρεσι) Addi plerumque triremium numerus solet. Haud ergo scio an sperni τριήρεϊ debeat, ut una triremi Marathonem Parii cum Persis venerint. Valla ita et duo Codices. Malui [lin. 5.] πρόσχημα λόγου (quod lib. IV. 167.) ex Arch. WESS.

9. κατελιμμένους) Herodotei moris esse κατελιμμένους ἐς τὸ τεῖχος et ἐντὸς τεύχεος, nemo non novit. Itaque bene Vind., a quo una littera alii differunt, uti saepe erratur. Vid. IX. 30. et 69., atque D'Orvillium ad Charit. VII. 3. p. 601. Qui ἐσπέμπων κήρυκας [lin. 10.] dederunt, numerum reddiderunt iusto auctiorem. WESS.

9. ἐπολιόρκει Παρίους ἐγκατελιμμένους) Una de duabus litera praetermissa scripserat, opinor, ἐγκατελιμμένους, ut saepius in talibus κατελιμμένους ἐς τὸ τεῖχος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἐς τὸ ἄστυ. Apud Nepot. c. 7. Miltiades urbem operibus clausit, omnique commeatu privavit. Ephorus, e quo suam summissee Cornelium narrationem vidit Lambinus, apud Steph. Byz. in Πάρος, de Miltiade, Πάρον, ait, --- καθεζόμενος (προσκαθεζόμενος scribendum puto) ἐπολιόρκει πολὺν χρόνον τῆς θαλάττης εἰργων. Mirarer quomodo scribi posset ad Κατίκλεισαν in Scholiis ad Thucyd. V. p. 367, 68. τοῦτ' ἐστὶ τῶν εἰσαγωγῶν ἢ τῆς θαλάττης αὐτοὺς ἀπὸ κλεισαν: nisi dederit Thucydides, ἐγκατέκλεισαν --- Μακεδονίας Ἀθηναῖοι Περδίκκας, ut Sophocles dixit in Ai. vs. 1292. ἐρκίων ἐγκακλισμένους, pro ἐντὸς ἐρκίων κεκλεισμένους. VALCK.

10. ἐσπέμπων κήρυκας) Scripserat usitato, ni fallor, more κήρυκα, quod praebent margo Steph. et Valla. Ex

diversis proxima lectionibus sic constituerem: αἵτιι ἐκατόν
τάλαντα, Φάρις, ἥν μὴ οἱ δῶσιν, οὐκ ἀπονοστήσειν τὴν στρατιὴν,
πρὶν ἢ ἐξέλθῃ σφείας. [Vide Var. Lect.] Paulo post interpun-
ctione mutata scribendum: καὶ, τῇ μάλιστα ἔσκε ἐκάστοτε ἐπί-
μαχον, τοῦ τείχεος τοῦτο ἅμα νυκτὶ ἐξήρετο (vel ἐξήρετο)
διπλήσειον τοῦ ἀρχαίου. Scribi quoque potuit, τὸ τοῦ τείχεος,
sed alterum praefero. *Thucyd.* IV. 115., ἥ --- ἥν ἐπιμα-
χώτατον, nempe τὸ τείχοςμα. *Xenoph.* p. 360, 13. VALCK.
— Potest vero etiam, τοῦ τείχεος ad superiora relato, com-
mode intelligi ἐπίμαχόν τι (vel μέρος, αὐτ ἐπίμαχον χωρίον,
ex I. 84, 15.) τοῦ τείχεος. S.

10 seq. ἥν μὴ οἱ δῶσιν) Aldi aliorumque δῶσειν calamo
debetur aberranti; cetera Florentinis nihil concedunt, im-
mo potiora sunt. Neque displicet ἀπαναστήσειν τὴν στρα-
τιὴν, a Valla versum, et iudicio duorum Codicum proba-
tum. Alterum certe utrum aut glossa aut corruptela est.
In *Paro Miltiadae* studio oppugnata discrepat nonnihil
Ephorus in *Ethnicogr.* voce Πάρος, et *Cornelius Nepos* Vit.
Miltiad. c. 7., ubi *Lambinus*. Quod deinceps [lin. 15.] καὶ τῇ
μάλιστα ἔσκε etc., contendi cum lib. I. 84. poterit. WESS.

CAP. CXXXIV. 10. τὸ ἔρκος θεομοφόρου Δήμητρος)
Septum templi, ἔρκος Nostro, περίβολον dixerunt *Plato* T. III.
p. 116. c. et saepe *Pausan.*, qui, nulla quoque templi men-
tione facta, lib. VIII. p. 664. περίβολον θεῶν ἱερὸν τῶν μεγάλων,
Cereris et Proserpinae, quarum sacerdos *Herodotea* fuit
Timo: p. 675. ἐντὺθεν εἰς τὸν ἱερὸν περίβολον τῆς Διοσκούρης (filiae
Neptuni Cererisque) ἐστὶν εἴσοδος. *Septum* si *Miltiadi* li-
cuisset ingredi *Cereris*, viro certe fas non erat ἵεναι ἐπὶ τὸ
μέγαρον. Sic eximie sanctius penetrare vocabant, in quo
mystica sacra *Cereris* recondebantur. Attigit *Hemsterh.* in
Aristoph. *Plut.* p. 275. et in *Lucian.* p. 136. vid. *Hesych.*
in Ἀνάκτορον. In *Plutarch.* de *Is. et Osir.* p. 161. [p. 378.
D. E.] ubi μέγαρον in μεγαλήτρια mutanda censebat ill. *Ex*
Spanhem. ad *Callim.* p. 673. legerem: Βοιωτοὶ, ὅτι τὰ τῆς
Ἀχαιῶς μέγαρον κινούσιν. Profano non licebat *Miltiadi* κινεῖν τι
τῶν ἀκινήτων. De aliorum etiam templorum interiori recessu
ἀνάκτορα frequenter *Euripides*, μέγαρον adhibet *Herodotus*.
VALCK.

15. Φρέκας αὐτὸν ὑπελθούσης) Nullum *Suidae* ἐπελθούσης in
libris praesidium, et merito. *Sophocles Elect.* vs. 1118. Τί

ἔστιν, ὃ ξέν' ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος. Pluribus nihil opus. WESS.

CAP. CXXXV. 11. ἐκφύσασαν) Libet in hoc acquiescere, etsi notabiliter Arch. ἐκφύσασαν. Mox οὐ Τιμοῦν εἶναι αἰτίην τούτων [lin. 13.] Cl. de Πάρω, deletō articulo, non esse Timoun culpandam, sed etc. [At perinde τὴν αἰτίην bene habet.] Eleganter Liban. T. I. p. 486. ἀλλ' ἡ κρίνασα θεὸς μὴ εὖ τελευτῆσαι τὸν μέγαν Μιλτιάδην, αὐτὴ τοῦτο τὸ κακὸν ἔπιμψι, haec Nostri aemulatus, addito accusatore Xanthip-
po. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἵνεκα) Ephorum sequitur probabiliter Nepos. Scholion est ineditum in Aristid. T. III. p. 292. Ἐνα λέγει τὸν Μιλτιάδην· ὅτι γὰρ ἐκρίνετο ἐπὶ τῇ Πάρῳ, ἠθέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι. ὁ δὲ Πέρ-
τανις εἰσελθὼν ἔζη (ἐξητήσατο) αὐτόν. ἡ δὲ αἰτία τῆς Πάρου αὕτη ἦν, καταδουλοῦσθαι τὰς νῆσους τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἐξελθὼν εἰς Πάρον πρῶτον, καὶ παρελθὼν τὸ (εἰς τὸ) ἱερὸν μεμολυσμένος αἵματι τῶν πολεμίων οἱ μὲν Φασὶν ὡς βίβει ἐβλήθη· οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους κατηνέχθη· κατὰ γῆς οὖν τὸν μηρὸν ὑπέστρεψεν ἄπρακτος αἰεὶ ἐκρί-
νετο. Postrema sic emendata sunt, κατεργῶς οὖν τὸν μ. ὑπ. ἄπρακτος, καὶ ἐκρίνετο. VALCK.

6. αὐτὸς μὲν παρών οὐκ ἀπελογέτο) In fine suae pro Mil-
tiade apologiae Aristides, οὐδὲν πλέον, inquit, τοῖς δικασταῖς
δείξαντα τοῦ τραύματος, οὐ δακρύσαντα, οὐ παῖδιά ἀναβιβασάμε-
νον. Postrema rectius omisisset Sophista. In his sua Nepos
debet, opinor, Ephoro. Secundum Herodotum, verba pro eo
fecerunt amici, [lin. 8 - 10.] τῆς μάχης τε τῆς ἐν Μαραθῶνι γενο-
μένης πολλὰ ἐπιμεμνημένοι, καὶ ὡς ἐλὼν Λημόν τε καὶ τισάμενος τοὺς
Πελασγούς παρέδωκε Ἀθηναίοισι. Si sic scripta Codex praeberet
antiquus, voces τὴν Λήμονος αἵρεσιν ex nota marginali cre-
derem adiectas. VALCK. — Perinde vero suspicari licebat,
post τὴν Λήμονος αἵρεσιν intercidisse fortasse verbum aliquod,
veluti ἐπιλέγοντες, aut in eandem sententiam aliud. Sed
fortasse etiam neutra opus erat coniectura. Verbum ἐπι-
μεμνημένοι proinde et cum accusat. et cum genit. casu iungi
potest. Itaque, sicut et aliàs variare multis modis constru-
ctionem orationis amat Noster, et ab alio structurae gene-
re ad aliud subito transire, sic fortasse et hoc ἀνακολουθίας
genus, quod in vulgata huius loci scriptura consentienti-
bus libris inest, licitum sibi iudicavit. S.

9. τῆς ἐν Μαραθῶνι) Quod schedae adiungunt γενομένης, necessarium quidem non est, Herodoteum tamen: conf. lib. VII. 1. Tale etiam τὸ ἐν M. γεγόμενον τραῦμα, supra c. 132. Continuo nexum aut debebat scribi καὶ τῆς Ἀθηναίων αἰρέσεως, quae Pavii doctrina, aut, quod et Valckenario Nostro in opinionem venit, ex parte tolli, legique καὶ ὡς ἱλὼν Ἀθηναίους etc. [Vide superiorem Adnot.] His iungo ex Gruteri Thes. p. ccccxviii. 6. epigramma priscum, ΠΑΝΤΕΣ, ΜΙΑΤΙΑΔΗ, ΤΑΛΑΡΦΙΑ ΕΠΤΑ ΙΣΑΣΙΝ ΠΕΡΣΑΙ, ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ ΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΕΜΕΝΟΣ: cuius quidem σαρπηρία, si pingeretur, τὰ σ' ἀρήια, non morarentur lectores. Alia Cl. P. Burmannus Sec. ad Anthol. Lat. II. p. 195. WESS.

11. προσγεγόμενου δὲ τοῦ δήμου etc.) Venerat Miltiades in barathri periculum ex Platonis narratione in Gorg. p. 516. E.; cui adstipulatur Aristides T. II. p. 224. Ed. Ieb. Alii id relitent. sollemni in talibus variatione. Mox [lin. 14.] σφακίλσαντός τε τοῦ μηροῦ etc. ex Msstis cultum accepit: vulgati enim iteratum pronomen accidebat insuave. Supra quoque lib. III. 66. Cambysi similis sideratio, ubi vide de Galeno. WESS.

CAP. CXXXVII. 2. ἐπὶ τε ἐκ τὸς Ἀττικῆς etc.) Si qui ἐκ τῆς et ἐξεβλήθησαν melius opinabuntur, favebunt schedae. Certum est, ἐξελάθησαν, in his libris creberrimum, non recte a Gronovio ἐξελάσθησαν promulgari. Vid. lib. IV. 145. — Immo vide quae ibi in Var. Lect. ad l. 4. notavimus, et conf. eiusdem cap. 145. lin. 16. S. [7. τὴν σφίσι ὑπὸ τὸν Ὑμησσὸν] In Var. Lect. monere debueram, in edd. ante Schaef. et in msstis omnibus σφίσι αὐτοῖσι, aut σφίσιν αὐτοῖσιν (ut in nostro F.) scribi; nos vero cum Schaef. posteriorem abiecissem vocem, rectius facturos si in αὐτοῖ (sc. οἱ Ἀθηναῖοι) mutassemus S.]

8. μισθὸν τοῦ τείχεος etc.) Τείχεος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν signatur lib. V. c. 64. et ab Ampl. Bouherio, Diss. Herod. c. 9. p. 100. WESS.

10. τὴν πρότερον εἶναι κακὴν) Quod paulo legitur ante, ἰούσαν, hic meo iudicio aptius esset, quam εἶναι: illic ad ambiguum evitandum omitti potuit: ἐπὶ τε γὰρ ἰδεῖν τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν, τὴν σφίσι αὐτοῖσι (ipsis, Pelasgis nempe) ὑπὸ τὸν Ὑμησσὸν ἔδωσαν οἰκῆσαι μισθὸν τοῦ τείχεος τοῦ περὶ τὴν

ἀνρόπelin κατε βλαλαμένον. Ut *Valla*, cepit ista *Io. Meurs.* *Cecrop.* cap. 5. Conf. *M. Solan.* ad *Lucian.* T. II. p. 22. *Schol.* in *Eurip.* *Phoen.* vs. 24. [at ibi nihil huc spectans:] et in *Schol.* ad *Aristoph.* *Av.* vs. 833. *Τυρσηνῶν τείχισμα Πελασγικόν*, quod attigit *I. G. Graevius* in *Prooem.* ad *Callim.* *VALCK.* — At *ἰούσαν* (l. 7.) commodè suum locum tuetur: hic τὴν, ionice pro ἡ, positum, in oratione infinita recte cum εἶναι construitur, sicut ταύτην ὡς ἰδεῖν, et paullo ante ἐπεί τε γὰρ ἰδεῖν. S.

16. *θυγατέρας τε καὶ παῖδας*) Ultima tria suspitione premuntur haud iniusta: sexus sequioris si putentur, cum nullae tum ancillae, tueri sedem haud poterunt: τοὺς παῖδας ex Msstis ubi admiseris, quid fiet brevi secuturis, ὅπως δὲ ἔλθουσιν αὐταί? Erant praeterea veteri more puellae ὑδροφόροι. Tali *Gordium* ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένη tradit *Attian.* *Ἀναβ.* *Ἀλ.* II. 3. et apud *Poëtam* *Od.* K'. vs. 105. κοῦρη δὲ ξύμβλητο πρὸ ἄστειος ὑδρεύσθ. Parum itaque absum a proscriptione earum vocum, laudibusque *Arch.*, suo eas suffragio damnantis. *WESS.* — Nisi prorsus abiiciendae, saltem (ut admodum suspectae) uncis includendae a nobis fuerant tres illae aut quatuor voces. S.]

27. *ἄλλα τε δὴ σχεῖν χωρία, καὶ Λῆμνον*) Ex margine ed. *Steph.* restitui potuerat καὶ δὴ καὶ Λῆμνον. Sic solent istae voculae adhiberi: I. 29. *Sardes venerunt ἄλλοι τε, - - καὶ δὴ καὶ Σόλων.* Cap. 129. καὶ ἄλλα λέγων - - καὶ δὴ καὶ εἶρετό μιν. IV. 150. ex *Codd.* scriptum, εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιτῶν, καὶ δὴ καὶ Βάττος. *VALCK.* — Vide *Var. Lect.* S.

CAP. CXXXVIII. 3. *πεντηκοντέρους κτησάμενοι*) Opportunius *κτησάμενοι*, positis *navibus*, videri potest; nisi tum demum naves sibi *Pelagos* parasse placeat, quae vix credibilis de insulanis opinio. Rapuerunt autem insidiatores *καπηφόρους παρθένους*, πλεύσαντες εἰς *Βραυρώννα*, teste *Philochoro* apud *Scholiasten Venetum*, a *Bongiovanni* publicatum, in *Iliad.* A'. vs. 465. [*Schol. Villos.* ad *Il.* α'. vs. 594.] Vide ad lib. IV. 145. *WESS.*

8. *γλῶσσαν τε τὴν Ἀττικὴν, καὶ etc.*) *Herodotum* sequutus *Didymus* apud *Schol.* in *Eurip.* *Hec.* vs. 886. αἱ δὲ τοὺς παῖδας, inquit, τὴν πατρίαν φωνὴν καὶ τὰ ἥθη ἰδίδαξαν. Quae succedunt ibidem vitiosa, οἱ δὲ συνήρχοντο τότε ἀλλήλοις, sic videntur corrigenda: οἱ δὲ συνήρχοντο τε ἀλλήλοις, καὶ, εἰ τις τύπτει

ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰβήθουν ἅπαντες: expressa sunt ista ex Herodoteis, quae respicit *Eustath.* in 'Ιλ. α. p. 119, 41. [p. 158. ed. Rom.] Conf. *Zenob.* Cent. IV. Prov. 91. VALCK.

11. εἴ τε τύπτοιό τις αὐτίων) Vera Reiskii e Msstis correctio est. Critici in *Euripid.* *Hecub.* 887. καὶ εἴ τις τύπτοι ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰβήθουν ἅπαντες, sermone aliquantum mutato. Deinceps [lin. 14.] καὶ πολλὸν ἐπεκράτειον ex schedis recipi poterit. WESS.

[15 seqq. καὶ σφισι βουλευομένοισι δεινὸν τι εἰσίδυνε etc.) *Val-la*: considerantesque rem esse indignam etc. *Wess.* cum *Gron*: considerantesque indignatio quaedam intravit; Si autem isti pueri etc. iam pulcre quidem novimus, δεινὸν ποιῆσθαι τι saepius commode reddi posse indignari aliqua re: (cf. III. 155, 7. ibique not.) sed cum verbo εἰσίδυνε (quod aliquanto etiam mollius quam ἐστέχεσθαι est, et subire, obrepere, insinuare se significat) et cum his quae hic consequuntur, parum commode indignandi notio convenire videtur. Longe vero magis ab auctoris mente discedit *Iacobsii*, Viri clarissimi, interpretatio (in *Atticis* p. 385.) δεινὸν h. l. crudele Pelasgorum de occidendis pueris consilium intelligentis. Frequētissime δεινὸν apud Nostrum rem metuendam, periculosam, periculum, significat: I. 84, 8. 120, 22. 143, 3. 151, 9. VII. 157, 18. 203, 8. etc. Igitur hoc *Herodotus* dicit, *deliberantes illos incessit metus; subiit illorum animos cogitatio quid in posterum ab his pueris metuendum sit, si iam nunc etc.* S.]

23. τοὺς ἅμα Θόαντι etc.) Thoantem Hypsipylae pietate conservatum poëtae perhibent. Alia omnia *Herodotus*, vitii suspectus propterea *Casp. Barthio* ad *Papinii Stat.* Theb. V. vs. 328. Nemo, decernenti, de Thoante hoc tradidit. Igitur duae voces ἅμα Θόαντι, aut glossema sunt, aut corrupta est prior, et legendum, παρὰ Θόαντος. Quid si vero *Herodotus*, ut saepe, separatas ab aliis habuerit rationes? Habuisse autem, membranae clamant omnes, et laudati ad *Euripid.* *Hecub.* [vs. 887.] interpretes, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ Ἀθήναιαι γυναῖκες τοὺς σὺν Θόαντι πάντας ἀπέκτειναν. δι' αὐφότερα οὖν ταῦτα ἡ παροιμία ἐδόθη, τὰ Ἀθήναια κακὰ. Errant fateor in tempore necis, alioqui Nostro conspirantes plenissime. De famoso Lemniis dicto [praeter *Paroemiographos*] multa *Stanleius* ad *Coëph. Aeschyl.* vs. 631. WESS. — De Lemniorum virorum caede a mulieribus patrata consuli *Apollo-*

dorus potest I. 9, 17. et *Apollon. Rhod.* I. 608 seqq. Quod vero de *Thoante* Herodotum separatas ab aliis auctoribus rationes habuisse scribit Vir doctissimus, pro ea sententia ad Euripidis Scholiasten frustra provocatur; quippe quem sua, loco citato, ex ipso Herodoto hausisse (partim quidem nonnihil mutata, partim vero memoriae lapsu depravata) dubitari vix potest. Credibile est utique, legisse eum apud *Herodotum*, quod et libri nostri exhibent, τοὺς ἅμα Θόαντι, suo vero arbitrato τὸν pro ἅμα, non discrepante sententia, posuisse. Sed illud h. l. quaeri haud immerito posse videtur, recte-ne verba ista Scriptoris nostri acceperint Interpretes, quos et ego imprudens secutus in Latinis posui, maritos suos simul cum *Thoante* occidentes. Id si ille voluisset, non τοὺς ἅμα Θόαντι scripturus erat, sed nude ἅμα Θόαντι ἄνδρας σφετέρους. Adiectus articulus indicat τοὺς ἅμα Θόαντι γενομένους, qui cum *Thoante* (i. e. *Thoantis* aetate) vixerunt: quo indicatur tempus, quo ea res gesta est; non negatur, caede exemptum per filiae pietatem fuisse *Thoantem*. S.

CAP. CXL. 4. κατανύσας) Utrum *Valla*, vertendo solvens, καταλύσας habuerit ante oculos, valde dubium: certe Scholion aut aberratio est, cuiusmodi καταστήσας *Arch.* Praecessit ἰππῶν - - - ἐξανύσῃ - - - ἐς τὴν ἡμετέραν: redibitque ἐξανύουσι lib. VII. 183. Apud *Diodorum* XIV. 103. scripti libri πεμπταῖος δὲ κατανύσας ἐς τὴν Μισσην: antea καταλύσας, quod hic in *Etonensi*. WESS.

8. Ἡφαιστίες) *Lemnus* διπολις erat, quarum *Hephaestia* in parte insulae versus orientem solem, *Myrina* ad eius occasum; prodente, qui ad utramque invisit, *Galeno* lib. IX. *Simpl. Medic.* p. 118. Quo vero utraque modo Atheniensium in ditionem venerit, *Charax* in *Stephani* Ἡφαιστία memoravit, praeclara *Cl. Valckenarii* adiutus et defensus opera. WESS.

Ibid. Ἡφαιστίες μὲν νυν ἐπιβοντο) In his quoque diversum ab *Herodoto* sequutus auctorem *Nepos*, tandem tamen, qui *Lemnum* incolebant, secunda fortuna adversariorum captos, narrat ex insula demigrasse. *Herodoto* tota dicitur insula sub Atheniensium redacta potestatem; nam primum, inquit, Ἡφαιστίες ἐπιβοντο, tandem et coacti *Μυριναῖοι* παρέστησαν. Duae tantum erant urbes in insula *Lemno*, Μύ-

ρνα, et Ἡφαιστία, quapropter dicta fuit διπόλις secundum alios et Etymologum p. 279, 5. conf. Harpocrat. in Ἡφαιστία, Schol. Hom. in Ἴλ. d. 593. et Berkel. ad Steph. in Μύρινα. Sed ad Herodotum pertinet inprimis insigne fragmentum Chronicorum Characis, quod minus intellectum hactenus apud Steph. Byz. nobis fuit servatum in Ἡφαιστία. Priora istius fragm. verba sic reficienda videntur: Χάραξ - - - Φησὶν, ὅτι οἱ Μυριναῖοι, τῶν Πελασγικῶν ὑποσχίστων οὐ φροντίσαντες, ἀπέκλεισαν τῷ Μιλτιάδῃ τὰς πύλας, καὶ κείνους πολιορκία παρεστήσατο αὐτούς. Sequentibus gravius vulnus fuit inflicturn: Τῶν δ' Ἡφαιστιῶν τύραννος ὦν φοβηθεὶς τὴν δύναμιν ἔφη χαρίζομενος τοῖς Ἀθηναίοις, φίλοις οὖσιν, ἐμπέδουν τὰ ἐμολογηθέντα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, καὶ ἀμαχῇ παζέδωκε τὴν πόλιν. Est qui voci τύραννος subiectum ὦν deleri voluerit, vestigium veri nominis olim a Charace positi, τύραννος Ἑρμων. His fac subiecta fuisse, (τῶν Περσῶν) φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, omnia recte se habebunt. Hermonis nomen satis commendabit Zenob. Cent. III. Prov. 85. in Ἑρμώνειος χάρις: ubi in eadem historia, diversimode narrata, Ἑρμων βασιλεύων τῶν Πελασγῶν ἐξίστη τῆς χώρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαρείου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσποιήσάμενος δὲ ἑῶν δίδοναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. In Characis verbis, quod properanti Salmasio exciderat, Berkelius non debuerat in contextum inferre, καὶ κείνους τὴν πολιορκίαν παρεστήσατο αὐτοῖς: illa vix Graeca; sincera sunt ante vulgata, καὶ κείνους πολιορκία παρεστήσατο αὐτούς, qui prius obsidione cinctos sub potestatem suam redegit. De iisdem Myrinaeis Herodotus, πολιορκιόντο, ait, ἐς δ' καὶ οὗτοι παρέστησαν, donec et hi in deditionem venerunt. Conf. lib. VI. c. 99. Demosth. c. Androt. p. 386, 28. Eiusdem est p. 6, 25. Ὀλυθον παραστήσεται. In istum sensum praeter ceteros bis terve παραστήσασθαι Thucydides adhibuit, docente Dukero in Add. ad p. 73. pro ὑποχείριον ποιῆσθαι, et sic Herodot. IV. 136. III. 45. Attigit hunc usum Schol. Soph. Oed. in Col. vs. 910. VALCK.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. I. [Lin. 3. κεχαραγμένον) *Hesychius*: Κεχαραγμένος ὠργισμένος. *Euripides Med.* 156. κρίνω τόδε μὴ χαράσσου. S.]

8. πολλῶ πλίω ἐπιτάσσω) Optime Mssti; e quorum uno παρεῖχον perplacet. Sic suus sermoni color et nexus redibit. Statim καὶ πλοῖα, [lin. 9.] etsi quibusdam in Codd. neglecta, non removeo. *Artianus Indic.* c. 19. Νῆς δὲ αἱ σύμπασαι - - αἵτε μακρὰ καὶ ὅσα στρογγύλα πλοῖα, καὶ ἄλλα ἱππαγωγὰ, discrimen inter νῆας et πλοῖα adfirmans. *Gronovium* hic consule et *Valcken.* ad lib. VI. 48. WESS.

8. πολλῶ τε πλεῖον) Superfluum est τε, neque bene cohaerent πλεῖον - - καὶ νέας - - καὶ πλοῖα. Codicum lectio, *H. Stephano* et *Galeo* memorata, genuina est, πολλῶ πλίω: nam vicinis congruit, et formam vocis praebet Nostro usitatam; quem scripsisse suspicor πολλῶ πλίω ἐπιτάσσω ἐκαστοῖσι, ἢ πρότερον παρεῖχον, (nempe pro παρέχειν, παρεῖχον enotatum ex *Arch.*) νέας τε, καὶ ἵππους, καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα, naves bellicas, et πλοῖα, ἱππαγωγὰ et σιτηγὰ: vide notata ad lib. VI. c. 48. VALCK.

10. Ἀσίη ἰδονέιτο ἐπὶ τρεῖς ἔτη) Tueri sese πᾶσα potuisset, ni stetisset per schedas. *Appianus Bell. Civ. lib. IV.* [c. 52.] p. 995. τὰ ὑπερόρια πάντα πολέμοις - - ἰδονέιτο. *Herodianus VII.* 5. πᾶν δὴ τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθὺς ἰδεδόνητο. Non exscribo *Gregor. Naz. Or. XXVIII.* p. 485. d. neque *Agathiam Schol.* lib. II. p. 30. *Tzetzes Chil. I.* 870. τρεῖς ὅλους ἐπὶ χρόνους турбатam Asiam, conductasque undique copias scribit; seculi more, quo de *Hemsterh.* ad *Plut. Comici* p. 407. WESS.

CAP. II. [3 seq. ὥς δεῖ μιν etc.) ὥς, quemadmodum, prout, caussali notione, quoniam. Pronomen μιν quum ad *Darium* referatur, commodius utique videbatur, si libri de-

dissent, ὡς ἔδει μιν. Nunc, quoniam intelligi voluit Scriptor ad quemlibet Regem pertinuisse illam legem, proprie dicendum fuerat, ὡς δὲ τὸν βασιλέα, ἀποδίδαντα διάδοχον, aut aliquid tale. Consequens particula οὕτω lin. 5. valet ita demum, nempe postquam regni successorem designavit. S.]

4 seq. ἀποδίδαντα βασιλῆα - - - στρατεύεσθαι) Secundum Persarum legem, soli forte memoratam Herodoto, ante expeditionem susceptam a Rege designandus erat, qui, si quid ipsi humanitus accidisset, in regnum succederet. Ex Herodoto non liquet, sic designatum successorem, si pater e bello salvus rediisset, cum illo velut collegam regnasse, quod viri docti tamen statuisse videntur: vid. Ex. Spanhem. ad Iulian. p. 278 seq. Quam deinceps enarrat Darii filiorum litem ab ipso Dario secundum Xerxen pronunciatam, illam post patris obitum a patruo velut arbitro compositam, alium auctorem sequuti, tradiderunt Iustinus II. 10. et Plutarch. T. II. p. 488. D. hinc Simson. Chron. A. M. 3520. conf. Iulian. Or. I. p. 33. B. et Spanhem. p. 217. VALCK.

Ibid. κατὰ τὸν Περσέων νόμον) Legem hanc Persarum, solius, quod quidem memini, Herodoti testimonio cognitam, B. Brisson. Regn. Pers. lib. I. 9. tetigit. Lata prudenter fuit, ne, rege peregre fatis functo, de successione, damno civium, iure aut mage ferro disceptaretur. Eadem causâ Eurystheus, in Heraclidas profecturus, Μυκῆνας τε καὶ τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ οἰκίον, Atreo commisit apud Thucyd. I. 9. Quod Iustinus autem de Dario, ab Artaxerxe patre in regni societatem adscito, contra morem Persarum, apud quos rex non nisi morte mutatur, lib. X. c. 1. id hinc convellitur. Confer Ex. Spanhem. ad Iuliani Or. I. pag. 279. WESS.

9. ἐπρέσβειν Ἀρτοβαζάνης) Hinc Hesychius: Ἐπρέσβειν, πρεσβύτερος ἦν. Thomas M. in Πρεσβεύοντα: Πρεσβύω, καὶ τὸ πρεσβύτερός εἰμι: quam in rem haec adfert Herodoti et Thucydidis verba. Sophoclis Polynices Oed. in Col. vs. 1418. [1422. ed. Br.] Ἀσχερόν - - - τὸ πρεσβύοντ' ἐμὶ οὕτω γελάσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα: erat ille quidem secundum Euripiden natus minor; sed Soph. in eodem dixerat dramate vs. 366. Ὁ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγώς Τὸν πρόσθε γυνήδιντα Πολυνίχην θρόνων Ἀποστρέφει. Herodoti Ἀρτοβαζάνης, (Plutarcho et Themistio p. 74. D. Ἀριαμένης, atque ita forsitan

etiam dictus *Iustino*) aetatis privilegio regnum sibi vindicabat, καὶ ὅτι [lin. 12.] νομιζόμενον εἶναι πρὸς πάντων ἀνθρώπων, τὸν πρεσβύτατον τὴν ἀρχὴν ἔχειν. In his *Herodoti*, si vel in aliis non legeretur, ex *Eustathii* Codice scriberem, καὶ ὅτι νομιζόμενα εἶναι: quem sic legisse liquet ex eius *Comm.* in *Il. α.* p. 22, 6. et p. 44, 51. παρὰ Ἡροδοτὸν νομιζόμενα, ἀπὸ τοῦ νομιζόμενον: ubi plura collegit similia. conf. *H. Steph.* in *App. Thes. Ling. Gr.* p. 46, 150. VALCK. — De nominis proprii scriptura vide *Var. Lect.* ad h. l. et *Adnot.* ad VI. 98, 8. Qui Ἀρτοβαζ. scripsere Graeculi, hi ad graecum vocab. ἄρτος originem Persici nominis referebant. S.

12. ὅτι νομιζόμενα εἶναι) Nullam νομιζόμενον litem expetiretur, ni *Pass.* et *Eustath.* eam intenderent: caussam Ionum Atticorumque consuetudo, neutris huiusmodi pluralibus gaudentium, urget. Morem, quo natu maior filiorum postgenitis in regni successionem antefertur, iuri gentium et naturae acceptum *Iustinus* fert, ut *Eusebius* Vit. Constant. I. 21. νόμῳ φύσει. Videndus est *H. Grotius* Iur. Belli et Pac. II. 7. 13. et quae ibi eruditi commentatores. WESS.

CAP. III. [2. Δημάρκτος) Vide lib. VI. c. 70. S.]

6. ὥς ἡ φάτις μιν ἔχει) Sicuti rumor de eo fert. Quae quidem dictio tentanda non fuerat. Τούτους μὲν τοιαύτη φάτις ἔχει scripsit lib. VIII. 94. capite vero 5. post pauca, ἵνα λόγος τί τε ἔχη. Nec multum *Pindari* abit *Pyth.* Od. I. sub fin. ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντῶ φάτις. Alià, eaque iucunda figurà, lib. IX. 83. ἔχει δὲ τινα φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης: et *Euripid.* *Helen.* vs. 257. τὸ δ' ἐμὸν ὄνομα Μαιψίδιον ἔχει φάτιν. Sed abstineo manum. WESS.

CAP. IV. [3. μετὰ ταῦτά τε καὶ Αἰγύπτου ἀπόστασιν) Requisieram καὶ τὴν Αἰγ. ἀποστ. Sed ignorant articulum libri omnes. S.]

4. τῷ ὑστέρῳ ἔτει) Anno a pugna *Marathonia* quinto; quandoquidem eam apparatus ad novum bellum triennalis excepit, et quarto anno *Aegyptus* defecit, *Persarum* excusso iugo, uti signatur clarissime c. 1. Supremum ergo diem *Darius* obiit sub annum *Olymp.* LXXII. secundum. At haec uberius *D. Petavius* Doctr. Temp. lib. X. 23. et *H. Dodwellus* Ann. *Thucyd.* p. 44. WESS.

CAP. V. 3. τὴν στρατιῆς ἄγεσιν) Dixit στρατοῦ ἐπαγεσιν cap. 20. et στρατοῦ ἄγεσιν c. 48.; unde στρατιῆς ἔγερσις, exercitus quaedam ad praelium excitatio, longe differt: ut recte adeo, adprobantibus Codicibus, *Portus* ἔγερσιν στρατιῆς proscripserit. Saepe peccatur, ut alias ostendi, in στρατιαν ἄγειν apud *Libanium*, *Procopium* atque alios: quae quoque inter ἄγειν et ἐγείρειν adfinitas in Poëta turbas concivit, monitore ad eum *Eustath.* p. 577, 17. [*Iliad.* p. 438, 38. ed. Bas.] Iustum praeterea καὶ δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον, [lin. 4.] videlicet *Xerxe*, quod et *Diodorus* indicavit lib. XI. c. 1. Παρ' ἰωῦτῳ, laudatum alibi, non laudant schedae. Vide tamen *Abreschium* *Diluc.* *Thucydid.* pag. 714. **WESS.**

3. ἐποιέτο τὴν στρατιῆς ἔγερσιν) Ἄγεσιν recipiet ex *Codd.* munitum in *Diss. Herod.* p. 117. Ut hic *Mardonius Gobryae fil.* dicitur δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον Περσίων, in excerptis e *Ctesia* Ἀράπανος ὁ Ἀρταύρα παῖς γίνεται δυνάτος παρ' αὐτῷ, καὶ Μαρδόνιος ὁ παλαιός. Paulo post in istis [lin. 9.] ἀλλ' εἰ τὸ μὲν νῦν ταῦτα πρήσσοις, quam vim indit clar. *Gronov.* vculae εἰ, illa vereor ut idoneis exemplis possit firmari. εἰ γὰρ pro εἶδε γὰρ poëtis frequentatur, quos imitatur *Noster* I. c. 27. **VALCK.**

14. ποιεῖσκετο τήνδε) Ita scripsit: non ποίεσκετο, uti *Florentiae* alibique locorum. Ποίεσκε IV. 78. et ποίεσκετο *Polymniae* c. 119. analogae sunt, non illud. Vide *Etymolog.* p. 624, 30. Post dein [lin. 15.] περικαλλῆς χώρη, deleto intermedio et sermonem turbante εἴη, ex Codicibus sufficit. Recte *Atossa* in *Aeschyli Pers.* vs. 755. *Mardonium* adulatorumque gregem perstringit. **WESS.**

15 seq. χώρη - - ἀρετὴν τε ἄκρην) Recte *Valla* dederat regionem summae bonitatis, ut mirum sit alios hic interpretes [nescio quos; nam tenuit istud *Gron.*] aberrasse. Ἀρετὴν cuiusvis rei vocabant τὴν ἀρίστην διάθεσιν, ἢ καθ' ἣν ἀριστα διέκνεται τὸ ἔχον. *Metopus Stobaei* p. 7, 11. ἕκαστον τῶν ἰόντων τέλῃον καὶ ἄκρον γίνεται κατὰ τὸν οἶκον τῆς φύσεως ἀρετῶν, ut pro ἀρετῆς φύσιν docte corrigebat *Nobiliss. Alb. Frisching Bernas.* *Phintidi* apud *Stob.* p. 443, 46. memorantur ἀρετὰ ἵππῳ, ἃ τῆς ἀκούῃς, et ἃ τῶν ὀπτιλῶν, oculorum. (ὀπτιλλὰς *Hesychio* restituendum pro ὀπταίολοι.) Similia dantur *Platonis.* *Archestratus Athen.* III. p. 105. A. Ἀλλὰ παρὲς λῆραν

πολὺν, (lege λῆρον, πολυώνυμον) ἀστακὸν ὠνοῦ· Εἰσὶν μὲν πλεῖστοι πάντων ἀρετῇ τε καὶ ἰσχύϊ ἐν Λιπαράσι. VALCK. — In *Archestrati* versu mireris λῆρον πολὺν sollicitatum a doctissimo Viro. Nihil illā formulā apud Atticos frequentius: neque huius loci erat vocab. πολυώνυμον. Sana omnia reperies, modo memineris, (quod nos in nupera editione *transversā lineolā* initio versus positā indicavimus) primum hexametri pedem, qui fortasse Οὐ μὴν sive quidlibet aliud fuerat, praetermissum a Deipnosophista fuisse; utpote ad id, quod ille voluerat, nihil facientem. S.

CAP. VI. 6. παρὰ τῶν Ἀλευαδίων) Graeciae Thesaliaeque hi proditores notantur lib. IX. 57. et a *Pausania* lib. VII. 10. [conf. Nostrum VII. 130 sub fin.] Luxus et opum ad sumtus tolerandos immoderata cupido, ut semper, *Aleuadas* ad perfidiam duxit, *Critia* teste apud *Athen.* lib. XII. 6. p. 527. s. WESS.

Ibid. παρὰ τῶν Ἀλευαδίων) Larissaeos fratres *Aleuadas*, Ἀλιεύ παῖδας, memorat lib. IX. c. 57. Θώρηκα, Εὐρύπυλον, et Θρασυδήιον. Hi Thessalos primum invitos (VII. 172.) Xerxi prodiderunt. *Pausan.* VII. p. 546. Σίρην ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἱλαύνοντι Θεσσαλία δι' Ἀλευαδῶν προὔδθη. Postea volentes etiam Thessali, a vicinis Phocensibus irritati, Persarum partes sunt sequuti: *Philostr.* Her. c. xix. 15. In *Epist. Socrat.* 28. Alexander Graecis indicasse dicitur τὴν Ἀλίου καὶ Θετταλῶν προδοσίαν: ubi scribendum τὴν τῶν Ἀλίου, vel τὴν Ἀλευαδῶν. Vetus et nobilissima familia Larissae vixit *Platonis* etiam et *Demosthenis* aetate; habuit enim Larissae *Gorgias* discipulos Ἀλευαδῶν τοὺς πρώτους, *Platone* teste initio *Menonis* T. II. p. 70. quo spectat in *Lex. Timaeus*: vid. ibi p. 15. [p. 22. ed. sec.] clar. *Ruhnkenius*, et *Vales.* ad *Harpocr.* in *Τετραρχία*. Apud eundem *Harp.* ex *Demosth.* p. 142, 86. memoratus Σίμος, εἰς τῶν Ἀλευαδῶν fuisse dicitur τῶν δοκούντων συμπράττειν τῷ Μακεδόνι. Philippo, nec mirum, nobiles hi Thessali favebant, quorum maiores in Thessaliis regnaverant, tum temporis a tyrannis vexata. VALCK.

12. πρὸς τοῦτοις ἔτι πλέον etc.) Perfrequens πρὸς ἔτι τοῦτοις lib. III. 65. IX. 110. invectum ὅτι excludit. Confer *Abreschium* Dil. *Thucyd.* 112. His vero connexa pro valde mendosis Cl. de *Pauw* putans, προσωρῆγοντο οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομαχρίτην, stimulos *Onomaoritus* addebat, formabat; esse

enim οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομακρίτου ipsum *Onomacritum*; quod equidem hodie non credo. Pingamus ex schedis *Parisinis* προσφύγοντό οἱ, ἔχοντες etc.; et finis turbarum aderit. Nimirum *Pisistratidae* amplius quid regi adporrigebant, vaticinium habentes *Onomacritum*; haec verborum sententia. Hinc porro *Onomacriti* constat aetas, quam iusto priorem *Tatianum* statuisset et *Clementem Alex.* docuit *Kossius Poët. Graec. c. 4. p. 23.* et *Bouherius Diss. Herod. c. 14. p. 154.* Cur ille autem [lin. 13.] διαθέτης oraculorum *Musaei*? Edissertatorem dederat *Valla*, venditorem vir *Celeb.*; *Thomae Mag. διαθέτης* est ὁ καθιστῶν καὶ οἰκονομῶν, quidam quasi dispensator ac interpret. Διαθέτης καὶ δημηγόρος iunguntur in *Themistii Or. XXVI. p. 321. D.* Vide *Harpocrat. in Διαθέσις*, et *Ulpian. ad Demosth. Olynth. II. p. 14.*; namque προκαταλυσάμενοι [lin. 14.] cur pristina in sede sit statutum, admonitione non eget. *WESS.* — De scriptura verbi προσφύγοντο, neglecto ex ionica dialecto augmento, in *Var. Lect.* dixi. Quod vero ista, ἐν πλείον προσφύγοντό οἱ *Vir* doctissimus interpretatur amplius quiddam regi adporrigebant, id fere ipsum etiam *Gronovius*, parum quidem latinum, nec satis perspicuum, in versione posuerat, quum in *Vallae* latinis praetendebant fuisset. Ferri utcumque utralibet interpretatio posset, si προσφύγον vel προσώφρον activā formā dixisset Scriptor: at passivo verbo προσφύγοντο haud dubie alia subiecta notio est, quam equidem in nostra versione ex *Schneideri* fere sententia (in *Lexic. crit. proposita*) expressi, regi conciliabantur scribens; rectius forsán scripturus, ad regem se adplicabant, instabant regi, eumque urgebant. Paullo minus est, sed eodem fere pertinet, quod infra l. 27. ait προσφύετο, accedebat ad regem, cum eo agebat. Praeterea suspicari licuerit, pro ἐν πλείον fortasse ἐν πλείον scripsisse auctorem: coll. *Adnot. ad VI. 42, 1. S.*

15. Ἰκπάρχου τοῦ Πεισιστράτου) Genuinum τοῦ Πεισιστράτιδω Codices exhibent, ut *Stephani* et *Arch.*; mox perversam lectionem τοῦ ἱερμνίος, [lin. 17.] pro τοῦ Ἐρμιονίος: idem vitium haeret etiam alibi. *Onomacritus* ab *Hipparcho* dicitur [lin. 16.] eiectus ἐξ Ἀθηνίων, a *Laso* *Hermionensi* deprehensus ἱμπερίων ἐς τὰ Μουσαίου χροσμόν. Ante *Onomacritum* *Solon* simillima fraude *Homereis* interserto versu effecerat, ut de *Salamine* contententes *Megarenses* ab *Atheniensibus*

vincerentur: praeter Plutarch. rem narrant Diogen. Laërt. I. 48. Ulpian. ad Demosth. p. 254. et Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 215, 42. Quod his στίχον ἐγγράψαι εἰς τὸν κατάλογον, vel ἐμβαλεῖν, et παρενθεῖναι πεπλασμένοι, id Herodoto dicitur ἐμποιῆσαι, et Pausaniae II. p. 171. memoranti 'Ησιόδου ἢ τῶν τινὰ ἐμπεικοιμέτων εἰς τὰ 'Ησιόδου τὰ ἔπη, συνθέντα εἰς τὴν Μεσσηνίων χάριν. Hinc distat. quod idem scribit IX. p. 762. 'Ησιόδου ἢ τὸν 'Ησιόδῳ Θιογονίαν ἐσποιήσαντα de eo, qui ingenii filiolum Hesiodō contribuerat et velut in adoptionem emancipaverat. VALCK. — De similibus Onomacriti fraudibus vide Fabric. ad Sext. Empir. p. 136. et Porsonum ad Eurip. Orest. vs. 5. S.

19. ἀφανιζοῖατο κατὰ τῆς θαλ.) Geminum c. 235. κατὰ τῆς θαλάσσης καταδιδύναι. Plato Tim. p. 25. D. Ἀτλαντὶς νῆσος ὡσαύτως κατὰ τῆς θαλάσσης ὄψα ἠφανίσθη. Recte schedae. WESS.

27. οἱ τε Πεισιστρατίδαι) Addunt Codices conplures καὶ οἱ Ἀλευάδαι, quae Med. et duo alii praeterierunt, fortasse scribarum ex simili terminatione lapsu; cuiusmodi omissionum in Herodoti Mssis prostant exempla innumera. Celeb. tamen Gronovius dispunxit, iuncta disputatione, cui rescribere nolo. WESS. — Vide in Var. Lect. notata. S.

CAP. VII. 2 seq. δευτέρῳ μὲν ἔτι — — — πρῶτα στρατην ποιεῖται) Tempus Aegyptiae expeditionis et Graecae tractabitur c. 20; nunc, πρῶτα στρατην ποιεῖται in proximis fuisse primitus, moneo. Vide ad I. 205. WESS. — Aberravit calamus Viri praestantissimi: ποιεῖται praeferrunt edd. et scripti libri omnes: nec vero στρατην ante Wess. edebatur, sed στρατην consentientibus fere mssis, quod rectissime ille in στρατην mutavit, quod et a nobis cum Schaeff. VII. 38, 13. et 174, 2. factum. Conf. I. 71, 1. I. 171, 2. II. 111, 3. V. 77, 2. S.

5. πολλὸν δουλοτέρην) Tale πολλὸν ἐλάττων I. 77. et δυνατότεραι πολλὸν III. 103. ubi Gronov. Achaemenem Ctesias Pers. c. 32. Ἀχαιμενίδην fratremque Artaxerxis perhibet, aberrans. Res certa ex lib. III. 13. et Diodoro XI. 74. cladem Persicam et Achaemenis necem cum Olymp. LXXIX. 3. annoque Artaxerxis tertio componente. WESS.

CAP. VIII. 2. σύλλογον ἐπίκλητον) Posteriores una voce σύγκλητον dixisse, quod scribit Galeus, non opinor:

conciō populi extra ordinem Athenis coacta σύγκλητος ἐκκλησία Demostheni dicitur et Aeschini: concionem Argivam σύλλογον πόλεως et ἐκκλητον Ἀργείων ὄχλον dixit Eurip. in Or. vs. 728. et 611. ἀγορὴν Homerus: erat vero Homero βουλὴ τῶν ἐκκρίτων μόνων. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Persarum constabat. ἀποκλήτους vocabant Aetoli: Livius XXXV. c. 34., Apocletos -- vocant sanctius consilium: ex delectis constat viris. Ἑσκλητὸν vel Ἑσκλητὺν Syracusani: Hesych. Ἑσκλητός, ἡ τῶν ἐξόχων ἀθροίσις ἐν Συρακούσαις. Eustath. in Ἰλ. β'. p. 130, 30. Βουλὴν ἐποίει σύγκλητον' -- ὅθεν Τραγικός τις, (Soph. Ant. vs. 165.) σύγκλητον λίσχην γερόντων τὸ τοιοῦτον ὠνόμασεν, Ἡρόδοτος δὲ σύλλογον ἐπικλητον λέγει Περσῶν. VALCK.

5. ἔλεξε Ξέρξης ταῦτε) Totam Xerxis orationem, μετασκευασμένην εἰς τὴν Ἀτθίδα διάλεκτον, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insigne specimen, quo demonstret, Herodoti λέξιν τῆς τε αὐστηραῆς καὶ τῆς ἡδέας ἀρμονίας μέσση εἶναι. In hac quoque μέσῃ τῶν δυοῖν ἀρμονιῶν iuxta Dionys. περὶ Συνθ. Ὄνομ. p. 51. princeps eminuit Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quinam hac in parte sint sequuti ibidem docet. VALCK.

8. οὐδαμᾶ καὶ ἤτρεμ. ἐπεὶ τε etc.) Attico loquendi more, aut vulgo Graecis usitato, Dionys. οὐδένα χρόνον ἠτρεμήσαμεν, ἐξ οὗ παρελάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τήνδε παρὰ Μήδων. Vocem ἐπεὶ relinquere potuerat intactam, Atticis etiam usurpata pro ἐξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χρόνου. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. vs. 5. ἐξ οὗ, Thomas Mag. legit ἐπεὶ in voc. Εἰσηγήσει: quod vidit monuitque clar. Io. Alberti ad Hesych. in Ἐπεὶ. Hoc a Grammaticis saepe redditur ἀφ' οὗ, vel ἐξ οὗ, velut in Aesch. Choëph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. [At ἐπεὶ τε, pro communi ἐπεὶ vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.] In sequentibus nonnulla paulo melius scripta praebet Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, [lin. 11.] ἀλλὰ θεός τε οὕτω ἄγει, pro ἄγει legisse videtur ἐνάγει, Herodoto prae ceteris frequentatum; nihil enim aliās habuisset causae, cur ἄγει altero [ἐνάγει] mutasset. Θεῶν ἀγόντων Sophoclis est Oed. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. ὁ θεὸς ἴσως ἄγει οὕτως. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis causa ἐνάγει (i. e. inducit, incitat, impellit) pro ἄγει consulto posuisse. S.

22. ἵνα τὸ νείω πρήσσειν ὑπερβέωμαι ὑμῖν) Legitur apud Dionys. ἵνα αὖ διανοῦμαι πράττειν ὑποβῶ ὑμῖν. Galeus omnino scribendum hic in Herodoto censebat ὑποβέωμαι, atque id ipsum, alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit H. Steph., probante Wesselingio, pro ὑποβέωμαι corrigendum I. 107. ὑπερβέωμαι τῶν μάγων τοῖσι ὀνειροπόλοις τὸ ἐνύπνιον. Rem cum aliquo communicare, vulgo Graecis ἀνακοινῶσαι et ἀνακοινώσασθαι, usitatissima Herodoto phrasi dicitur ὑπερτίθεναι et ὑπερτίθεσθαι τι τινί. Exemplorum affatim collegerunt H. Steph. in Prolegom. (pag. 737. ed. Gron.) et Portus in voce. VALCK.

Ibid. ὑπερβέωμαι ὑμῖν) Unde in Steph. marginem ὑποβέωμαι accesserit, frustra indagavi: futile profecto est, laudeque et adprobatione Galei indignum. Dionysius quidem ὑποβῶ ὑμῖν, sed suo sermone; Noster suo. Sic ἀπικνίο μοι πάντως, ἵνα τοι αὐτὰ ὑπερβέωμαι lib. V. 24., multisque aliis locis in H. Steph. Recens. Voc. Herodoti et Porto. WESS.

26. καὶ Δαρῖον) Toties πατέρεα τὸν ἐμὸν Xerxes, ut congeminatione ista parum sit iucunda, iteravit. Dionysius et bonae notae Codices eam merito damnant. Statim [lin. 28.] pro Ionum ritu οὐκ ἐξεγένετό οἱ τιμωρ. belle Arch. WESS. — Vide Var. Lect. ad l. 26. S.

31. πρῶτον τὰς Ἀθήνας) Mardonius ad Regem, σὺ δὲ -- πρῶτας τὰς Ἀθήνας ἀπελᾶς lib. VIII. 102. Eustathius, παρὰ Ἡροδότῃ πρῶσαι κεῖται τὸ ἐμπρῆσαι ἐν τῷ, πρῶτον τὰς Ἀθήνας κεῖται καὶ ἡ λέξις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀμφικίονας ναοὺς πρῶτων ἦλθεν, ἤγουν καύσων: quae sunt Antig. vs. 290. WESS.

34. ἀπικόμενοι ἐνέπρησαν) Praecessit ἰλθόντες: et ἀπικόμενοι eadem verborum sequetur in periodo? Offensi repetitione Pavius ac Reiskius corrigunt, ille ἀδικόμενοι, sive; uti voluisse opinor, ἀδικούμενοι: hic ἀπισταμένω, deficiente. Quibus de coniecturis tantum observo, utramque a Dionysio pessum dari: legit is Herodotea, ut sunt, ἀπικόμενοι prudenter omittens; quo quidem sublato suus sermoni habitus integer et dignitas. Sunt sane in Musis redundantiae exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. Mallem tamen, ut aedulo dicam, ne toties δις ταυτόν. Mox [lin. 35.] ἡ μέγας οἶα ἔρξαν grandius mihi adsurgit, et comoto regi congruentius. WESS.

35. ὁμίας οἷα ἔβαν, ἐς τὴν σφετ.) *Dionys.* ὁμᾶς [at recte Sylburgii codex ἡμᾶς dabit] οἷα ἔδρασαν, εἰς τὴν γῆν τὴν σφετῖραν ἀποβάντες, --- ἐπίστασθί που πάντες. Ad hoc exemplum Herodoteis duas voculas intersererem, unam eiicerem, ut legeretur, ἐς τὴν γῆν τὴν σφετῖρην: deinde, οἷα ἔβαν --- ἐπίστασθί του πάντες. Ut supra ἰθύνοντα στρατεύεσθαι, *Dionys.* προθυμούμενον στρατεύεσθαι, sic in vicinis, [lin. 38.] ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτίους [recte αὐτούς noster ms. F. cum aliis] στρατεύεσθαι, interpretatur ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτούς στρατ. Lib. VI. c. 88. Athenienses dixerat ἀναρτημένους ἔρδειν Αἰγινήτας κακῶς: in istum sensum ἐπαρμένους interdum ab aliis adhibetur. VALCK.

43. ὁ ἥλιος ὁ μουρέουσεν) *Dionysii* schedarumque ὁ μουρον ἰοῦσαν parilis est elegantiae. [Immo haud dubie multis modis hoc, quod ante Gron. edebatur, praestat alteri.] Xerxis iactantia plures incescit, numis inscribentes ex Poëta NON SUFFICIT ORBIS, uti Philippus II. Hispaniarum rex apud I. Iac. Luckium, Syllog. Num. pag. 279. Eadem Alexandri vanitas, καὶ ὅρος τῆς ταύτης ἀρχῆς, οὐσπερ καὶ τῆς γῆς ὅρους ὁ θεὸς ἐποίησε, in *Arriani* Ἀναβ. V. 26., non remniscentis egregios versus, quos patri Philippo paucis ante necem horis Neoptolemus accinuit Biblioth. *Diodori* XVI. 92. WESS.

49. οἵ τε ἡμῖν αἵτιοι --- οἵ τε ἀναίτιοι) Ista *Dionysio* restitui debebant pro οἵ τε ἡμῖν ἀντίοι --- οἵ τε Ἀθηναῖοι [cf. c. 9, 6-11.] Quae his proxima subiecta erant in *Eton.* Cod. Ἡμεῖς μὲν τοσαῦτα ἀγαθὰ ἔξομεν, non lecta *Dionysio*, sunt interpolatoris. [Nec tamen indigna Scriptore nostro deberent videri, si modo vel unus insuper et alter ex diversa familia codex eadem exhiberet.] Pro χρήσει παρῖναι, [lin. 53.] Arch. dat χρὴ συμπαρῖναι: *Dionysius* δὲ παρῖναι. Idem *Dionys.* paulo post exhibet δῶσω αὐτῷ δωρεάν ἢ δὴ τιμωτάτην ἢ νομίζεται ἐν ἡμετέρα: scripsisse videtur δωρεάν, ἢ δὴ τιμωτάτη νομίζεται ἐν ἡμετέρα: postremum, *Vallae* quoque repertum, adfirmat margo *Steph.* VALCK. — Quod *Vallae* versio in nostra domo habet, inde quidem satis tuto haud colligitur, reperisse illum in graeco suo codice ἡμετέρα aut ἡμετέρη. Quam vero *Wesselingius* [lin. 55.] cum Gron. recepit scripturam ἐν ἡμετέρου, eandem apud Nostrum iam I. 35, 18. observavimus, ubi vide a *Wess.* notata. Similiter vero etiam auctor *Homerici* hymni in

Mercur. vs. 370. ἤλθεν ἐς ἡμετέρου dixit. Quarum formularum mentionem in Additamentis ad Bosii Ellipses pag. 345. faciens Schaeferus, (idem Vir doctus, qui in Herodoti Editione utroque loco scripturam ἐν ἡμέτερον intactam reliquit,) „quibus machinis, ait, permirae huic locutioni sensus eliciendus sit, Ilgenius docet ad Hymn. Homer. pag. 443.“ Ipse vero Schaeferus doctissimo Corayo se adsentiri profitetur, in Notis ad Heliodor. p. 199 seq. scripturam istam, ἐν aut ἐς ἡμετέρου, ubicumque reperitur, vitiosam iudicanti. Quibus ego Viris doctissimis facile largior, in his talibus locutionibus haud adparere quodnam substantivum nomen ad adiectivum ἡμέτερον subintelligi commode possit. Simul vero et illud, primum, velim reputari, nihilo magis adparere aut intelligi posse, qua causa quove casu factum sit, ut pro eo, quod in promptu fuerat, ἐν ἡμέτερω, scil. οἴκῳ, ἐν ἡμέτερῃ, scil. χώρῃ, ἐς ἡμέτερον, scil. δόμον vel δόμα, non uno loco, sed pluribus in veterum auctorum locis, probati alioquin codices (vide Var. Lect.) in miram istam scripturam ἐν ἡμέτερον, ἐς ἡμέτερον, consentiant. Deinde cogitari velim, quam multae reperiantur in omnium populorum linguis loquendi formulae, quibus, quantumvis cum iustae syntaxeos regulis pugnent, usus tamen, quem penes arbitrium est et ius et norma loquendi, auctoritatem conciliavit. Quo magis WESSELI-
NIUM probavi, ad eadem verba ἐν ἡμέτερον haec adnotantem: „Temeritatis foret, in scriptis Dionysii et Herodoteis exstans respuere. Vide lib. I. c. 35.“ S.

56 seq. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλεύειν ὑμῶν δυνάτω, etc.) Est haec ultima Xerxis oratio verbis in speciem lenissimis concepta; arrogantissima, quam Regi tribuit Valerius Max. IX. c. 5., ubi, Graeciae bellum indicturus, Asiae principibus: Ne viderer, inquit, meo tantummodo usus consilio, (ἰδιοβουλεύων) vos contraxi: ceterum mementote parendum magis vobis esse, quam suadendum. VALCK. — Xerxes haec perorans, αὐθάδης καὶ μονογνώμων, quales in Dionysii Ant. Rom. II. p. 86. reges plures, videri non vult; reapse parendum magis quam suadendum, ut verissime Valerius IX. 5., inueniens. WESS.

CAP. IX. 5. καταγελᾶσαι ὑμῶν) Plures si ὑμῶν aut ὑμῶν prae se ferrent, pro reliculo non haberem. Supra

V. 68. πλείστον καταγέλασι τῶν Σικυωνίων. Plato pr. Lach. πλεῖστον γὰρ τινες εἰ τῶν τοιούτων καταγελῶσι. Vulgatum in his libris crebrum. WESS. — Nolenti excidit doctissimo Viro, ut ὑμῖν, ὑμῶν, ὑμείων in ista Adnot. scriberet: ἡμῖν, ἡμῶν, ἡμείων in animo habuerat. Nam et ἡμῖν recte in contextu cum aliis omnibus edidit, et ἡμῶν in Var. Lect. ex ms. Vind. citavit: ac nescio an et ἡμέας, non ὑμέας, ex Arch. adnotari delbuerit. Caeterum verbum καταγελᾶν aliaque similia, quae aliàs vi praepositionis κατὰ cum genitivo casu iungi solent, cum dativo construere Herodotus amat: vide III. 37, 5. 38, 2. 155, 8. IV. 79, 15. quo minus sollicitari debet scriptura h. l. vulgata. Conf. Var. Lect. VII. 70, 71. S.

10. ὑπάρξαντας ἀδικίης) Quia forte vox in Arch. cod. mendosa legebatur, miror in mentem venisse Galeo, ut Herodotum scripsisse putaret ὑπάρξαντας ἀλίτας [peccatores] οὐ τιμ. nisi forte scriptum voluerit ὑπάρξαντας ἀδικίης ἀλίτας οὐ τιμωρησόμεθα: nam verbum ὑπάρξει apud Herod. in talibus semper participium vel genitivum sibi iunctum habet: I. 5. IV. 1. VII. 8. IX. 77. e quibus nihil hic novandum liquet. VALCK.

23. ἐπειὰν γὰρ ἀλλήλοισι etc.) Graecorum inscitiae ac stupori acceptum fertur, quod summis Achaeorum in laudibus apud Polybium XIII. 1. [cap. 3. nostrae edit.] Magni sane animi et bellum humano more administrandi argumentum olim sollempnis erat clarigatio: immo et iustitiae Tibarenorum studio geminum gentis eius institutum Critici ad Apollon. Rh. II. 1012. arcessunt. Ut nunc vero seculum est, Mardonii valet sententia; qui in alia omnia eunt, explodiuntur. Lege Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. I. 2. WESS.

28 seq. κήρυξι - - καταλαμβάνειν τὰς διαφοράς) Optime additur, καὶ παντὶ μάλλον ἢ μάχησι: verbis Graeci dirimere deberent controversias, et quovis potius modo quam ferro atque armis. Fefellerunt virum doctum voces κήρυξι καὶ ἀγγέλοις, quae aequae pertinent ad καταλαμβάνειν, quam ad διαχωρίζουσι. Ut hic καταλαμβάνειν dirimere controversias, sic lib. III. cap. 128. ἐρίζοντας Δαρίους κατελάμβανε. Sententiae Herodoteae congruit hoc Eurip. in Phoen. 518. χερὴν δ' αὐτὸν οὐχ ὄπλοις τῆς διαλλαγῆς, Μητηρ, ποιῆσθαι πᾶν γὰρ ἔξαιρετ' λόγος, ὅ καὶ

στειρος πολέμιων δράσειν ἄν. Secundum Isocrat. Panathen. p. 267. c. veteres Athenienses aliarum civitatum περισβείαις καὶ λόγοις ἔκαιρειν ἐπειρώντο τὰς διαφοράς: postea maluerunt πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι, quod de Lacedaemoniis dicitur apud Thucyd. I. c. 140. vere de Philippo apud Lucian. T. III. p. 516. Hinc in Epist. apud Demosth. pag. 94., πότερον, αἶτ Philippus, κάλλιον ἐστὶν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνεσθαι. VALCK.

34. οὐκ ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον, ὥστε μάχεσθαι) Sentio hoc [τούτου, non τούτου] praestare. Si de colloquio Mardonius, tum certe οὐκ ἦλθόν μοι ἐς λόγους dixisset. Id voluit, nunquam ad eius rei rationem et causam, ut secum in certamen descenderent, venisse. Congruit lib. III. 99. ἐς δὲ τούτου λόγον οὐ πολλοὶ τινες αὐτῶν ἀπικνύονται. WESS. — Hoc loco ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον videri poterat id significare quod in versione expressi, induxerunt in animum: at collato altero loco, III. 99, 11. intelligitur, ἐς τοῦτου λόγον apud Nostrum nihil fere aliud, quam ἐς τοῦτο, sonare. S.

36. πόλεμον προσφέρειν) Quod hic vulgabatur πόλεμον προσφέρειν, a docto viro bello praestans, κατὰ πόλεμον, explicatur. Mihi ex Arch. προσφέρειν potius; et eo quidem usu, quo βίαν προσφέρειν, ἀνάγκην προσφέρειν, atque alia. WESS. — Quam frequenter, quave de causa, πρὸ et πρὸς permutari solent a librariis, neminem fugit qui vel primoribus labiis Graecas attigit literas. S.

[39. ψευθεῖν γνῶμη) Ferri hoc potest: malueram tamen γνῶμης, sicut est VIII. 40, 8. ἔψευσμένοι γνῶμης, et ψευθεῖναι τῆς ἐλπίδος IX. 61, 18. Et quamvis hic in vulgatum consentiant, quod sciam, libri; memini tamen in vetustis libris terminationes ης et ας cum η et α (quae olim ηι et αι scribebantur) saepius permutatas observare. S.]

42. ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλέει γίνεσθαι) Manilii nobilissimum, Omnia conando docilis etc. et Theocriti πείρη θὴν πάντα τελεῖται, Idyl. XV. 62. simillima sunt. Statim ἐπιλέγας, [lin. 44.] leniens et quasi laevigans; quale λέγας τὸν Μαρδονίου λόγον, lib. VIII. 142. et Clementis Alex. Strom. VII. pag. 901. τὴν τῶν λογίων ἀκριβῆ σαφήνειαν λεπτοῦργεῖν καὶ καταλείνειν, sumta translatione a ruminantibus pecudibus, qua Philo de iisdem τὴν τροφήν ἐπιλεχίνειν, et ἐπιλέγειν τροφῆς, libri de Poster. Caini pag. 254. ed. Mang. Idem

Iudaeus Epicuri ἐπιτηρώματα, sive *gulae scitamenta*, uti praeclare Casaubonus in *Athen.* XII. 12. [Animadv. Vol. VI. pag. 504. nuperae edit.] traducens, ἃ φασιν οἱ φιλόδοτοι ἐπιδύσεις εἶναι τῶν προηγουμένων ἡδονῶν lib. III. Alleg. pag. 115. eiusd. Ed., ubi ex Mstis, in quibus ἐπιάνσεις, ἐπιλίανσεις, posterius si pristinam in possessionem migraverit, redibit sententiae sanitas. Voluptatum priorum lenimenta quaedam indicantur. Verum haec non ago. WESS.

42. ἀπὸ πείρης πάντα) Theocriteis, πύρρ δὴν πάντα τελεῖται, Eid. XV. 62., Herodoti verba Casaub. admovit Lect. Theocrit. p. 273. His Mardonius dicitur [lin. 44.] ἐπιλεῖνας τὴν Ξέρξῳ γνώμην: ut Alexander Macedo λεήνας τὸν Μαρδονίου λόγον, VIII. 142., molliens Mardonii orationem, Vallae. VALCK.

CAP. X. 2 seqq. Ἀρτάβανος; etc.) Artabanus gravi oratione fratris filio dissuadens expeditionem in Graeciam, dicendi praebuit Sophistis materiam: ex Alexandri μελέτη specimen nobis exhibet Philostr. de Vit. Soph. II. p. 575. VALCK.

7. ὥσπερ τὸν χρυσὸν etc.) Ista quidem aptissima multis placuit comparatio. Isocrates in Panathen. p. 240. D. ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν διαρῶμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἕτερα παραδεικνύοντες, etc. Dionys. Halic. II. p. 202, 24. εὖτω καὶ χρυσὸς ἐτέρῳ χρυσῷ παρατίθεις κρείττων τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Vetus fuit dictum: Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακριτέα. Quintilian. Inst. Or. XII. c. 10. Ut lana tineta fuco citra purpuram placet; at si contuleris etiam lacernae conspectu melioris obruatur, ut Ovidius ait. VALCK.

8. ἐπεὶ δὲ παρατρέψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ) Valde metuo, ut παρατρέψωμεν bonae sit valetudinis. Negant certe periti artifices mutuo auri frictu praestantiam eius metalli internosci discernique posse. Lydius lapis τῇ παρατρέψει τὸν χρυσὸν δοκιμάζει, quae Theophrasti de Lapid. pag. 397. verba; cognitissimumque illud est examen. Accedit ad haec dissensus Arch., unde, ἐπεὶ δὲ ἐτέρῳ συγκρίνεται, ubi vero cum alio comparetur, si adprobetur, cessabit difficultas. Vallae Latina vergunt eodem, et similes priscorum sententiae. Una ex Dionysii Epist. ad Pomp. p. 126. sufficiet: εὖτω γὰρ τοι καὶ χρυσὸς ἐτέρῳ χρυσῷ παρατίθεις, κρείττων τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Quid faciendum ergo τῷ παρατρέψωμεν ἐτέρῳ χρυσῷ; exterminandum-ne, revocata Arch. lectione? Ha-

bet, ut sum professus, suum ea decus et commodum; nimium tamen ab aliis deflectit schedis. Equidem, si παραβλέπειν eadem esset potestate, qua παραθεωρεῖν et παραθεᾶσθαι in rei cum alia conparatione gaudent, παραβλέψωμεν refingerem, cuius nunc simile exemplum desidero. Scribi poterit παραθεωρήσωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, contenderimus et spectaverimus ad aliud aurum: poterit παραθῆτωμεν aut παραβάλωμεν. Utrumcunque sumatur, constabit conparationis figura. Sed me doctiores considerent. WESS. — Non ego *Wesselingio* doctior: plurimum abest ut cum immensa doctrinae copia praestantissimi Viri, vel ulla ex parte, meam posse conferri tenuitatem putem. Haud aegre tamen intellexi, non sollicitandam esse vulgatam h. l. scripturam, sed in eam sententiam interpretandam, quam in Latinis nostris expressi; gavisusque sum, *Schneiderum*, doctissimum Virum, in *Lexico critico*, et *Schulzium*, in *Notis ad Herodoti Bella Persica*, mecum sentientes videre. Ut χρυσόν παρατρίβειν ἄλλῳ χρυσῷ dixit *Herodotus*, sic apud *Theognidem* vs. 585. ed. *Brunck.* est χρυσὸς παρατρίβόμενος μολίβδῳ, scil. εἰς βάσανον vel ἐν βασάνῳ. Scripturam codicis *Arch.* unice probavit *Larcherus*. S.

10. Ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ etc.) Artabani de Scythis ad fratrem dictum lib. IV. cap. 83. proditum prostat. WESS.

26. οὐκὼν ἀμφοτέρῃσιν ἰχώρησι) Et hīc haereo. Gronovii enim explicatio haud scio Artabani mentem an recte exponat. Hoc voluisse videtur: nec terra nec mari expeditionem prosperam fore: de terrestri coniecturam capi ex eventu in agro Attico posse: consimiliter de maritima, si ad praelium res devenerit, suspicandum. Quae Artabani si fuerit, uti ego arbitror, sententia, procedet melius nova periodo: Οὐκὼν ἀμφοτέρῃσιν ἰχώρησι, ἀλλ' ἦν etc. Ergo neutrubi succedet, sed si etc. Praecesserat ἡ κατ' ἀμφοτέρῃσιν, [lin. 22.] ad quod reditum orator facit: sequetur cap. 11. οὐκὼν ἐξαναχωρεῖν οὐδ' ἐτέρῃσιν δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. simili ordine. Haec mihi plausibilia: aliis alia, neque intercedam, blandientur. WESS. — Quod cap. XI. lin. 16. legitur, οὐκὼν ἐξαναχωρεῖν οὐδ' ἐτέρῃσιν δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. id, licet in verborum constructione cum his, quae hīc lin. 26 seq. habemus, similitudinem aliquam praeferat, *Herodot.* T. VI. P. I.

tamen longe diversam habet rationem. Ibi omnia plana sunt, et particula ὥν, quae in οὐκων (sive οὐκ ὥν malueris, quod perinde est) continetur, usitatā maxime notione, *Itaque, ergo*, ponitur; hīc orationis tenor et sententia loquentis non patitur, ut eādem notione accipiatur illa particula. Non enim ex praecedenti oratione concluditur aliquid aut colligitur: sed ad aliud quidpiam pergit oratio, et ὥν particula nonnisi continuativam quamdam vim potest habere. Iam, sicut formula οὐκουν sive οὐκ οὖν saepe interrogationi inservit, (quo de usu conf. Hermann. ad *Viger.* not. 261.) sic et h. l. accipi poterit; sed ita, ut interrogatio idem valeat ac sententia adfirmative expressa cum praecedente particula conditionali *si*, prorsus ut lib. IV. c. 118, 11. ubi vide notata. Itaque h. l. perinde est ac si dixisset Artabanus, *si ὥν οὐκ ἀμφοτέρῃ* (i. q. κατ' ἀμφοτέρα, lin. 22.) σφί ἐχώρησι, sive χωρήσι. Conf. Schaeferi Notam ad *Bosii Ellips.* p. 758. S.

41. μὴ βεβηλεύει) Non displiceret μὴ βούλεο, *noli quaeso*. Quis enim adeo suffenus, ut *consulto deliberet* in periculum se, ubi nulla necessitas, praecipitare? Nihil tamen innovo. Certum ex schedis [lin. 43.] δοκίη est Ionicum. WESS. — Vide ad lin. 41. *Var. Lect.* S.

46. *οὐκ* καὶ ἐναντιοθῆναι τῇ θύλῃ) Sic legerunt *Eustath.* et *Valla*. Recte *Eustath.* in 'Ιλ. β'. p. 131, 38., οὐκ, ait, ἐκ τῶν ἀποτελεσμαμάτων αἰεὶ κριτέον τὰ καλὰ εἶτε καὶ φαῦλα: suumque illud dictum ex sententia firmat *Herodoti*. Vulgo perverse iudicamus ab eventu: πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβάν ἕκαστον τῶν προὑπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, *Demosth.* pag. 5. quum tamen, ut scribit *Thucyd.* I. 120., πολλὰ κακῶς γνωσθέντα, ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντα, κατωρθώθη καὶ ἔτι πλείω, καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι, ἐς τοῦναντίον αἰσχυρῶς περιέστη: quia τὴν εὐβουλίαν saepe fortuna destituit: τοῦ εὐτυχεῖν καὶ τοῦ καλῶς βουλευέσθαι — — οὐκ ἅμα ἡ κτῆσις παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις, *Demosthen.* contr. *Aristocr.* p. 421. VALCK.

50 seqq. Ὁρᾶς ὡς τὰ ὑπερέχοντα etc.) Ubi haec descripta prostant apud *Stobaeum* p. 190., rectius ista scripta leguntur, τὰ δὲ μικρὰ οὐδὲν μιν κνίξει: sic legit et *Valla*; parva vero nihil laedit. Praebet etiam *Stobaeus* ἀποσκήπτει βέλεια et ἐφθάρησαν, utrumque genuinum. Qui superbos sequitur ultor, φίλει ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολοῦειν, sive τοὺς μεγα-

ληγορήσαντας, ὡς πλείον φρονοῦντας, ταπεινῶσαι, ut loquitur Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. vid. Aeschyl. Pers. vs. 829. VALCK.

52. οὐδὲν μιν κνίζει) Considerarunt haec docti viri, ac si οὐδὲ μὲν esset: inde, nihil laedit, nec leviter laedit, aliaque, ad Artabani mentem concinne. Ut nunc sunt et Codices volunt, bene eruditissimus Th. Reinesius Var. Lect. III. 5. ipsum non, sive nihil potius, angunt: sic cap. 12. καὶ Ξέρξης ἔκνιζε ἡ Ἀρταβάνου γνώμη: Xerxemque angebat Artabani sententia. Idem Reinesius οὐδὲ ἔα φαντάζεσθαι [lin. 51.] bene explicuit, non sinit ultra adparere, efferri, ostentare se, quippe ἀφανισθέντα et in nihilum redacta, lib. II. Var. Lect. c. 3.; cui iungi Valckenarius poterit ad Tragici Phoeniss. vs. 93. WESS. — φαντάζεσθαι nonnumquam simpliciter conspici, adparere, significat; ut apud Euripid. loco cit. et passim alibi; similiterque apud Nostrum IV. 124, 9. ubi synonyma sunt ἀφανισθῆναι et οὐ φαντάζεσθαι. conf. VII. 15, 10. Sed h. l. amplius aliquid dici facile intelligitur; quod haud incommode Valla expressit, nec sinit insolescere. Scilicet, quemadmodum φαντασία non modo speciem, visum, adspectum, sed subinde et sigillatim maiorem quamdam et insigniorem speciem significat; (vide Lexicon Polyb. p. 645.) sic verbum φαντάζεσθαι h. l. denotat insignem aliquam prae se speciem ferre atque ostentare. Conf. H. Stephani Thes. T. IV. pag. 37. a. Iam vero κνίζειν non tam angere significat, quam pungere, mordere, irritare. ἔκνιζε αὐτὸν τῆς γυναικὸς ἔρωτος, VI. 62, 1. non anxio, sed pupugit, ussit illum amor. Xerxem VII. 12, 2. ἔκνιζε, non anxio, sed pupugit, momordit, irritavit Artabani oratio. Hoc loco, quemadmodum mox Deus (Θεοῦσας) invidere dicitur arrogantibus; (qua de locutione vide ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata;) sic κνίζει μιν significat invidiam illius movent, i. e. vindictam eiusdem in se vertunt. In Var. Lect. ad hunc locum, ubi vitiose excusum „puto ex Paris.“ facile intelligitur „puto et Paris.“ debuisse. S.

53. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει βέλεα) Optimi hoc coloris est: τὰ βέλεα ex Med. nimium. Opportune Sophocles Hercules, Trach. vs. 1103. ἐγκατάσκηψον βέλος πάτερ κεραυνοῦ. WESS. — Immo vero percommode τὰ βέλεα dedere probati libri, tela sua, vel tela illa, quae paulo ante verbo

περαῖνοιῳ indicata sunt. βέλος de *fulmine* dixerat idem Noster IV. 79, 9. τὰ τοιαῦτα h. l. ad δένδρεα pertinet, significatque τὰ μέγιστα. S.

57. δι' ὧν ἐφθάρησαν) Verbi vim agnovit Cel. Gronovius; [scil. *extremam* indicari *perniciem*:] ego, quod ille recusavit, suum in locum reposui. [nempe ἐφθάρησαν recepit Wess. quum ἐσφάλησαν in contextu tenuisset Gronov.] δι' ὧν ita si pingatur, metum tonitruque aptum est indicare. Cultius erit multo et Herodoteo schemate δι' ὧν ἐφθάρησαν, loco διεφθάρησαν, quod supra positum. Talia κατ' ὧν ἐπλάσαντο, ἐξ ὧν εἶλον, ἐν ὧν ἔπλησαν lib. II. 85. 86. 87. Elegans haec Cl. Reiskii coniectura et iusta. Stobaei ἀξίως primam amisit syllabam ob similem praecedentem. WESS. — Verbum ἐφθάρησαν in aoristo tempore, (sicut alia paulo ante, in eadem oratione) de eo quod fieri solet, nempe quod saepe factum est itemque in posterum fiet; usitato Graecis more in sententiis generalibus et in proverbiiis. S.

[64. λόγους ματαίους dicit non modo vanos et temere iactatos sermones, sed et iniuriosos, sicut cap. 15, 5. et III. 120, 4. VI. 68, 8. S.]

68 seqq. διαβολή γάρ ἐστι δεινότατον etc.) Eadem Pindari mens Pyth. Od. II. fin. Βροτῶν ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολῶν ὑποφάτιες, ubi Graeci interpretes, ἀμφοτέροις καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσι. Non addo Dion. Chrysost. Or. XI. p. 185. c., nec Iudaeorum scite dicta apud Buxtorfium Lexic. Talm. p. 1160. Consequens οὐ παρὲν ὅν τι [lin. 71.] κατηγορίαν defendit Gronovius, neque caret patronis. Accommodatius mihi οὐ παρίεντος ex orationis iusta serie. Licebit credo in ista Codicum discordia hoc amplexari. WESS. — Ex Flor. codicis lectione, quam Stobaeus etiam exhibet, sensum eruit Gronov.; mihi videtur inter diversas sincera, quam praebent margo Steph. et Valla, οὐ παρὲν ὅν τι κατηγορίαν. Absentem dum accusat calumniator ἀδικεῖ: quia ὁ τῇ διαβολῇ λάθρα χρώμενος ὄλον τὸν ἀκροατὴν σφετερίζεται, — — — τὴν ἀπολογίαν τῷ λαβραίῳ τῆς κατηγορίας παραιρούμενος, iuxta Lucian. de Calumniā non tem. cred. [cap. 8.] T. III. p. 135. et 137. Paucis graviter Isocrat. de Permut. pag. 313. E. μέγιστον κακὸν διαβολή, — — ἢ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκιμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἠδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιτορκεῖν. Iudices Athenis ex lege iurare

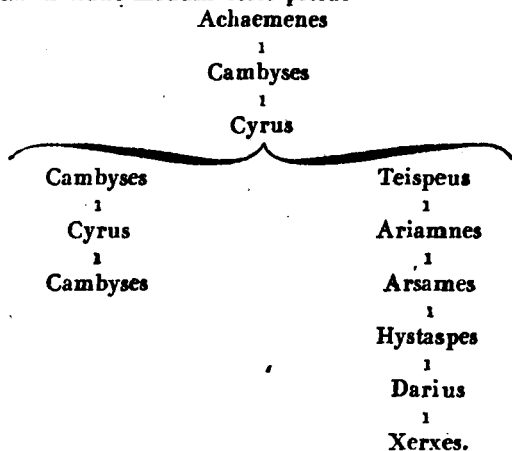
cogebantur, ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροῦσθαι. VALCK. — Non παριόντι, sed una voce παρίοντι, dativo casu, scribi apud Stob. et in probatis nonnullis Herodoti codicibus, monui in Var. Lect. ubi quae praeterea adnotavi, et quae supra ad VII. 9, 5. adposui, hic non repetam. Licet verbum καταγορεῖν alibi apud Nostrum cum dat. casu iunctum non meminerim; tamen facile credam, ab ipsius manu esse h. l. παριόντι, eamque scripturam a nonnullis, quos ea offendiasset, librariis in παριόντων, ab aliis in παριόντος, fuisse mutatam. S.

80. ἦν μὲν -- ἀναβαίνειν) Rarius illud quidem hoc sensu, mutari tamen non debuerat. [Pro eo quod h. l. ἀναβαίνειν est, aliàs ἀποβαίνειν et ἐμβαίνειν ponit Scriptor.] Proxima [lin. 81. et 83.] formas exhibent, quales Grammatici tribuunt Atticis, Ionibus etiam et Doriensibus usurpataς, κτεινέσθων et πασχόντων. Prioris formae, [passivae] alterà multo minus frequentatae, praebent exempla Demosthenes, αἰεῖσθων, p. 608, 88. Philostr. πιστούσθων, p. 229. ἀναβιβλάσθων, p. 302. alia illinc etiam attigit Ti. Hemsterhusius ad Luciani ἀπερρίφθων pag. 364. Paulo post [lin. 88.] ὑπὸ κυνῶν τε καὶ ὀρνέθων διαφορεύμενον, dixit; ut Pausan. II. p. 192., νεκρὸν, διαφορηθέντα ὑπὸ τῶν ἐκ θαλάσσης ὀρνέθων. Ab avibus carnivoris dilacerari dicitur et διαφορηθῆναι in Aristoph. Av. 338. et vs. 354. "Ἰν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ; T. H. [Ti. Hemsterh. nescio ubi,] Ut ab istis differar? Horat. Epod. V. 99. Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinae alites. Plautus Curcul. IV. 4, 20. Iam ego te faciam ut hic formicae frustillatim differant. VALCK.

88. διαφορεύμενον) Dirum omen. In lamentatione matris Euryali Poëta: Heu terra ignota, canibus data praeda Latinis, alitibusque iaces, Aeneid. IX. 485., ubi De la Cerda docte. Διαφορεύμενον Aldi dispunxit H. Steph. in Prolegom. p. 737. optimeque explanavit Horatiano, Post insepulta membra different lupi. WESS.

CAP. XI. 9 seqq. ἐν Δαρτίου τοῦ Ὑποδάμειος etc.) Frustra Cl. Salmasius (ad Solin. pag. 833.) stemmatis duplicem ordinem describi existimans, μηδὲ τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύσσω, post pauca addebat; quo facto poenas Gronovio dedit. Eumdem enim generis auctorem Cyrus et Darius agnoverunt Achaemenem. Avus Darii Arsames ex Achaemenidis

designatur lib. I. 209. liquido. Reliquam adscendentium descendentiumque seriem dabit Nobilissim. *Palmerius*, Exercit. p. 30., omisso *Teispeo*, *Achaemenis* fil., quem familiae ex schedis *Gronovius* inseruit primus. Eum consule et *Galeum* ad lib. I. 209. WESS. — *Galeus* in Notis brevibus ad *Herod.* I. 209. *Stemma regum Persarum* usque ad *Xerxem* in hunc modum descripserat:

Gronovius, c. cod. *Med.* alium insuper *Teispen* inserens, monuit in *Notis*, utroque quidem loco in eodem codice vitiose τοῦ τε ἱστοῦς scribi; cum quo posteriori loco nostrae membr. F. consentiunt, quae priori loco recte τοῦ τείσπης praefert. Idem *Gronov.* adnotavit, in ora eiusdem codicis *Med.* genealogiam *Xerxis* hoc modo repeti: Ἀχαμένης, Τείσπης, Καμβύσης, Κύρος, Τείσπης, Ἀρμής, Ἀρσαμένης, Ὀτάσπης, Δαρείος, Ξέρξης. S.

13. ἡσυχίην ἀξιομεν) Parum referebat, ἔξομεν an ἀξομεν legeretur. Copia schedarum hic posterius postulavit. Hac *Musa* c. 161. ἐξήκει ἡμῖν - - - ἡσυχίην ἔχειν, Mssti ἀγειν. *Xenophontis* in libris et *Diodori* par haud raro commutatio. WESS.

21. τιμωρεῖν ἥδη γίνεται) Refingenti et resecanti docto viro ἥδη γε, ἵνα καὶ etc. non accedo: ita grassari, periculosae plenum opus est aleae. Γίνεται tantundem Nostro ac

ἐστὶ, veluti c. 51. et saepe alibi. WESS. — Nempe γίνεται ad καλὸν refertur. Vir doctus, cui Wess. non accedit, nescio an Reiskius fuerit: idem quidem in editis Animadverss. nil aliud ad hunc locum, nisi hoc monuit: „ἤδη „bene habet, significatque hic loci nunc tandem aliquan- „do.“ S.

Ibid. ἵνα καὶ τὸ δεινὸν, τὸ πείσομαι etc.) τὸ πείσομαι id mali indicat, quod sua in ditione perpessus a Græcis rex erat, ni eos adgrederetur ipse. WESS. — Immo per ironiam haec dicta sunt: ut cognoscam illud malum, quod tu, Artabane, mihi ominaris. Perspecte in hanc sententiam verba ista interpretatus est Larcher. In Latinis nostris h. l. verba ut intercidit: oportebat, ut et ego periculum etc. S.

23. Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν πατέρων τῶν ἰμῶν δούλος) lactantiae ac Persici fastus specimen haec dant. Nam Pelopis tempore, Phrygia sub Medorum imperio non erat, neque unquam antea fuerat, sic Palmerius in Exercitationibus. Vide tamen Platonem lib. III. de Leg. pag. 685. d. WESS. — Conf. ipsum Herodot. lib. IX. c. 116. S.

20-23. καλὸν -- τιμωρεῖν ἤδη γίνεται) Prostat coniectura Reiskii legentis τιμωρεῖν, ὅ, τι δὴ καὶ γίνηται: mihi quoque his impediti quid inesse videtur, quod forte tolli posset si scriberetur: καλὸν ὧν προπεπνοῦσθαις ἡμῶς τιμωρεῖν ἦν δὲ δὴ τι γίνηται, ἵνα καὶ τὸ δεινὸν τὸ πείσομαι τοῦτο μάθω, ἐλάσας ἐπ' ἀνδρας τούτους, τούςγε καὶ Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν ἰμῶν πατέρων δούλος. Subditos, tanquam δισπόται, Persarum Reges δούλους vocabant: hanc tamen Xerxis de maioribus suis vaniloquentiam verbo castigavit Palmer. Exercit. p. 31. Aptè hic narratis congruit formula loquendi, ἦν δὲ τι γίνηται, si quid autem evenerit mali. ἰὰν τι συμβαίη, ἰὰν τι γίνηται, similesque, frequenter occurrunt. VALCK. — Vide paulo ante notata. S.

CAP. XII. [3. νυκτὶ δὲ βουλὴν διδούς) Intellige ἰωντῷ, nisi prorsus adiectum olim fuit hoc pronomen, quod hodie quidem ignorant libri. Sic vero, eadem sententiā, frequenter λόγον ἰωντῷ διδόναι usurpat Noster, I. 209, 11. II. 162, 25. III. 25, 5. etc. S.]

Ibid. εὔρισκέ εἰ οὐ πρῆγμα εἶναι) Contra lib. I. c. 19. Croesus βουλευόμενος εὔρισκε πρῆγμα εἰ εἶναι ἐλαύνειν ὡς τάχιστα ἐπὶ ταῖς Σάρδεις. vid. Clar. Wessel. ad IV. c. 11. Aristoph. Eccles.

vs. 656. Τί γὰρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχισθαι. Plebeia locutio hodie est usitatissima. VALCK.

8. στρατίωμα μὴ ἄγειν) Iure negans vox accessit; frequens, ut docte Gronovius, post verba negandi mentemque mutandi. Notus ex Sophocle, Antig. vs. 449., Euripid. Orest. vs. 1059. mos, doctorumque observationibus ad Aeliani Var. III. 43. [Conf. ad Herod. II. 27, 3. notata.] Δολόμην ἀπάταν Διού, qua somnio Xerxes impulsus post fluctuationes in bellum ruit, explicat ad Aeschyli Pers. vs. 93. Stanleyus. WESS.

9. προίπας ἀλίζιν Πέρσας στρατὸν) Revocanda mihi vetus lectio Πέρσης videtur: cum Persis ut copias cogerent denunciaveris, ut recte H. Steph. VALCK. — Quod in nostra Var. Lect. ad h. l. scribitur „utique male,“ id typothetae negligentiae debetur: „utique non male“ scripserat Wess. Et merito quidem: nam probum utrumlibet, Πέρσας et Πέρσησιν, eadem sententiā; sed istud praetuli, quod paulo difficiliorem videri poterat habere explicatum. S.

CAP. XIII, 5. ἀγχίστροφα) Subitam et priori contrariam sententiam. Tales ἀγχίστροφοι μεταβολαὶ Gregorii Naz. Or. XXVIII. p. 473. v. ad Thucydidis exemplum lib. II. 57. Quod statim παρηγορούμενοι, [lin. 6.] ab Ionibus probatur; solitarium autem Med. ἐπίξεισι [lin. 9.] merito D'Orvillius, quippe librarii peccatum, contempsit, ad Chariton. I. 5. p. 57. Congruit ferme Euripid. Iph. Taur. vs. 987. δεινὴ τις ἔργη δαιμόνων ἐπίξεισι. WESS.

5 seq. Φρονῶν - - ἐς τὰ πρῶτα οὐκ ἂν ἦεν) Idem esset ψυχῆς ἐς τὸ Φρονιμώτατον. Xenoph. Symp. p. 522, 25., ἡ ψυχὴ, ὅσον περ ἂν χρόνον ἦ ἐπὶ τὸ Φρονιμώτερον, καὶ ἀξιεραστοτέρα γίνεται. Ἦβης ἐς τὸ σῶφρον dixit Sophocles in perditae tragoediae fragm. apud Etymolog. in voc. Νεῖκος: nam pro vulgaris, ἡβήσει τῷ σῶφρονι, dubium nullum est quin corrigi debeat, ἦβης ἐς τὸ σῶφρον ἦκετο: vidit et illud Piersonus noster. VALCK.

CAP. XIV. 1. τῷ ὄνειρ) Monuit Eustath. τὸ ὄνειρον Homeri ritu poni; quo Sophocles, Libanius, Eunapius alique itidem, quamquam non semper. Non damnabitur credo [lin. 4.] ποιούμενος, neque etiam ταῦτε τοι ἐξ αὐτῶν ἀνασχῆσει. [lin. 7.] Mssti viam monstrant, testati προσδόναι ἀνασχῆσειν glossatori nimium liberali deberi.

[Vide *Var. Lect.*] Saepe mihi, dum his distineor, castiganda amanuensium licentia est; cuiusmodi post nonnulla [CAP. XV. 1.] περιδῆς ἰγένετο, utique pristinae scripturae περιδῆς γενόμενος, ipsa indice verborum serie, posterior multo. WESS.

CAP. XV. 2 seq. πέμπει ἄγγελον ἐπὶ Ἀρτάβανον καλέοντα) Genuinum arbitror quod praeiit Med. ἐπὶ Ἀρτάβανον: sed omitti, ni fallor, tum debuerat καλέοντα: neque enim praepositio ἐπὶ in tali structura censeretur posset a verbo avulsa. καλέοντα remanere potuit ex interpretatione olim adscripto καλέοντα: mittit qui Artabanum ad se vocaret. πέμπειν ἐπὶ τινα significat mittere ad aliquem arcesendum. Xenoph. Cyr. Pαιδ. III. p. 43, 13. Τυράννη ἐκέλευσε πέμπειν ἐπὶ τὸν πατέρα. Thucyd. VI. c. 61. πέμπουσι ναῦν ἐπὶ ἐκείνον. Cap. 53. dixerat ναῦν - - ἤκουσαν ἐπὶ Ἀλκιβιάδην, non adversus Alcibiadem; sed navem, quae ad eum deportandum erat missa; ut recte Corn. Nepos interpretatur in Alcib. cap. 4. In Isaeo corrigerem p. 36, 39., Ποσειδίππον ἐπέμψεν ἐπὶ τὸν ἀστυνόμον: id est ἐπέμψεν τὸν ἀστυνόμον καλέοντα. καλεῖν τὴν ἀρχήν, [πέμπειν ἐπὶ τὴν ἀρχήν] et μεταπέμπισθαι in eadem dixit Isaeus oratione. VALCK. — Familiaris Herodoto abundantia facile persuadere nobis possit, participium καλέοντα, quae utique non erat opus, ab ipso fuisse adiectum: intelligitur autem καλέοντα αὐτόν. S.

10. συνεπαινεόν) Nolo mutare; ut animi tamen sententiam declarem, pro genuino et Herodoteo συνεπαινεόν ἰδὲν ποιῆιν censeo. [quod et ego receptum vellem.] Scriptoris consuetudinem συνεπαινοί γὰρ ἔσαν οἱ Πέρσαι lib. V. 20. ostendunt, et quae plura Portus. Mox, [lin. 12 seq.] ἐν ἡδονῇ ἐστὶ στρατηλατίειν scriptum si foret, tolerabile esset. Nunc laudo vulgatum, redundantiae geminam speciem ignorans. Gronovius in alia abit. [nempe tamquam Herodoteum pleonasmum probans γενέσθαι στρατηλατίειν.] WESS.

CAP. XVI. 2. οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κελύσματα) Sermone adauxi: Casus ex verbali pendet substantivo, ut τῷ θεῷ ὑπερησία in Platon. Apolog. p. 30. A., τὰ Ἑλήνης καὶ Μενέτω Τηλεμάχῳ δῶρα Dion. Chryst. Or. VII. p. 117. c., ἐπίθεσις τῇ βασιλείᾳ τῶν Σύρων Strabon. XVI. p. 1092. A. [p. 752. c. ed. Cas.] His similia Cl. Dukerus ad Thucyd. V. 46. VII. 50. VIII. 21. De κελύσματι, quod in schedis, superius

lib. IV. 141. Cunctabatur fortasse in regio solio sedere Artabanus, [lin. 3.] quoniam Persis in sella regis consedissee capitale foret, Alexandro apud Curtium VIII. 4. auctore. WESS. — Ad τῷ πρώτῳ οἱ lubens equidem γενομένην intelligam, ut ab hoc subintellecto verbo pendeat dativus δ. S.

5. Ἴσον ἐκείνῳ, ὧ βασιλεῦ, etc.) Sive Homericæ seu Hesiodææ simillima putetur Artabani hæc professio, memorabilis est; Th. Gatakeri eruditissima illustratione ad Antonin. Imp. lib. IV. 12. cohonestata, et I. G. Graevii ad Hesiodi Ἔργ. vs. 294. Μοχ τὰ σε καὶ ἀμφοτέρῃ περὶ ἥκοντα [lin. 7.] ex Fragm. Paris. laudem meretur. Vide lib. VI. 86, 1. Κακῶν ἀνθρώπων ὁμιλίαι σφάλλουσι respondet Paullino Epist. ad Corinth. prior. c. xv, 33., ubi Wetstenius plena manu. WESS.

5. Ἴσον ἐκείνῳ -- παρ' ἐμοὶ κέρτεται) Quæ Stobæus descripsit pag. 42. Herodotea, Gatakerus comparavit cum nobilissimo Hesiodi dicto Ἔργ. κ. Ἦμ. vs. 291, 293., ad M. Antonin. IV. 12. conf. Graevius ad Ciceron. pro Pub. Sextio c. 40. Proxima, [lin. 6 seq.] qualia legit Valla, Gronovius egregie restituit: τὰ σε καὶ ἀμφοτέρῃ περιήκοντα κακῶν ὁμιλίαι σφάλλουσι. Eadem alibi semel Herod. verbum περιήκειν adhibuit structurâ, VI. p. 359, 8. [VI. 86, 13 seq.] τοῦτον τὸν ἄνδρα φασὶν τὰ τε ἄλλα πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα, καὶ δὴ καὶ ἀκούειν ἄριστα δικαιοσύνης περὶ. Verbum σφάλλειν, Euripidi frequentatum, veteribus semper adhibitum activa virtute, proprie notat id ipsum quod Latinum fallere in istis Livii XXI. c. 36, 7. lubrica glacie non recipiente vestigium, et in prono citius pedes fallente. Sic emendarunt I. F. Gronov. et A. Drakenborch. VALCK.

[6-8. τὰ σε καὶ ἀμφοτέρῃ περιήκοντα, ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίαι σφάλλουσι) Schneiderus in Lexic. crit. hunc locum citans, itemque alterum ex VI. 86., περιήκειν interpretatur circumdare, adesse: quæ interpretatio alteri quidem loco ita convenire poterat, si naturalem verborum seriem hanc intelligeres τὰ τε ἄλλα πάντα τὰ πρῶτα περιήκειν τοῦτον τὸν ἄνδρα: at hoc loco τὰ καὶ ἀμφοτέρῃ nullo pacto tamquam subiectum orationis considerari possunt; sed structuræ naturalis ratio haud dubie hæc est, ὁμιλίαι ἀνθρώπων κακῶν σφάλλουσι σὲ περιήκοντα ταῦτα ἀμφοτέρῃ. Ex quo intelligitur, generalem formulam constructionis, qua in verbo περιήκειν

utitur Herodotus, hanc esse, ἐγὼ περιήκω τοῦτο. Superest ut videamus quatenam sit huic locutioni notio subiecta. Ego cum superioribus Interpretibus, a quibus ne *Schneiderus* quidem dissentit, in hanc sententiam accepi, ego hoc consequor, sive potius (quoniam ἤκω in praesentis temporis forma plerumque significationem praeteriti habet) ego hoc consecutus sum, id est, ego hoc habeo, hoc mihi adest. Consentit *Reiskius*, in *Animadv.* ad VI. 86. scribens: „Significat, si recte intelligo, dictio περιήκειν τὰ πρῶτα idem atque ἤκειν εἰς τὰ πρῶτα.“ Sed mox idem Vir doctus adiicit: „Aut sic: περιήκειν (τούτῃσι ὑπερβάλλειν) τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους εἰς πάντα τὰ πρῶτα.“ Rursus idem *Reiskius* ad eum locum, in quo nunc versamur, haec notavit: „Περιήκειν hic loci est ἤκειν περὶ (hoc est ὑπὲρ) τινα, προΐειν, ὑπερβάλλειν, praestare, superare, excellere. Quibus in ambabus rebus te praestantem ceteris.“ Sic ille. Optent docti: ego in superiori interpretatione acquiesco. S.]

8 seqq. κατὰπερ τὴν - - θάλασσαν πνύματα etc.) Ad multitudinem transtulerunt oratores, natura sua maris instar tranquillam, demagogorum flabellis tanquam ventis procellosis facile concitandam. Herodotea horumque similia *I. F. Gronov.* attulit ad ista *Livii XXVIII. 27.* Multitudo omnis sicut natura maris per se immobilis est, venti et aurae cient; ita aut tranquillum aut procellae in vobis sunt. [Conf. *Polyb. XI. 29, 9* seqq. ibique notata.] *Dioni Chrys. III. pag. 44. c.* imperium populare dicitur ποικίλη καὶ παντοδαπὴ φορὰ πλήθους οὐδὲν εἰδότες ἀπλῶς, ταραττεμένου δὲ αἰεὶ καὶ ἀγρυπνούντος ὑπὸ ἀκολάστων δημαγωγῶν, ὥσπερ κλυδῶνος [κλυδωνος] ἀγρίου καὶ χαλεποῦ, ὑπὸ ἀνέμων σκληρῶν μεταβαλλομένου. *VALCK.*

16. τὴν σφαλερωτέραν σιωτῶν) Non minus adconmodate τὴν σφαλερωτάτην *Codicum priscorum.* Potest utrumque blandiri, si vel posterius pro comparato habeatur. Magnus *Animadvorsor* ad *Athen. XIII. 1.* [Casaub. in *Athen. XIII. p. 558. a.*] hoc pro usu excitavit *Thaliae c. 119. δὲ καὶ ἄλλοτριώτατός τοι τῶν παιδῶν καὶ ἦσσαν κεχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἐστι.* Clarissime *Euripid. Andr. vs. 6.* Νῦν δ' οὐτις ἄλλη δυστυχιστάτη γυνὴ Ἐμοῦ πέφυκεν. Sed vide *Abreschium Dil. Thucyd. p. 514.* *WESS.*

19 seq. θεῶν τινος πομπῇ, οὐκ ἐὼντος) Hoc a correctoribus potius expectandum, quam quod margo praebet *Steph.*

lectum *Vallae*, οὐκ ἰῶντ' αὖ σε καταλύειν τὸν στόλον, ad remotius ὄνειρον referendum : sic supra cap. 15. ἐπιφοιτῶν ὄνειρον φαντάζεται μοι, οὐδαμῶς συνεπαινέον ποιεῖν με ταῦτα· νῦν δὲ καὶ διαπειλῆσαν. More Homérico τὸ ὄνειρον Noster dixit et τὸν ὄνειρον. VALCK.

20. οὐκ ἰῶντ' αὖ σε καταλύειν) Verius hoc videtur, [quam olim vulgatum ἰῶντος,] siquidem *insomnium* spectat: nam quamvis τὸ ὄνειρον depositum supra, τὸν ὄνειρον tamen c. 18. atque alibi usurpavit. Iam τὰ ἐς ἀνθρώπους πεπλανημένα [lin. 21 seq.] in *Vallae* Latinis, quae *adeuntia* homines *frustrantur*, latius porriguntur, et iterum deinceps. Errantia sunt et *vaga somnia* in *Thebaid.* X. 106. *Papinii Statii.* Illustres *Homeri Odyss.* T. 561. versus non exscribo. WESS.

23 seq. πεπλανῆσθαι αὐται etc.) Quam paulo putabat inferius inserendam vir Doctus, mihi praepositio, saepius e scribendi compendio sic depravata, latere videbatur in prima verbi syllaba, scribendumque adeo: περιπλανῆσθαι αὐται [quidni αὐται?] μάλιστα ἰώθῃσι αἱ ὄψεις τῶν ἐνείρατων τὰ τις ἡμέρης φροντίζει. Quae in vita usurpant homines, cogitant, curant, vident, quaeque aiunt vigilantes agitantque, ea si cui in somno accidunt, minus mirandum est: Accius in *Bruto* apud *Ciceron.* de *Div. I.* 22. VALCK. — Reiskius lin. 24. olim scriptum fuisse περὶ τὰ τις suspicatus erat. S.

26. ταύτην τὴν στρατηλασίην καὶ τὸ κάρτα εἵχομεν μετὰ χειρὸς) Supra c. 5., τὰπερ ἐν χερσὶν ἔχεις, et I. 35. Quum tantum belli in manibus esset, *Liv.* IV. c. 57. Quamcunque rem habent in manibus, *Cic. Tusc.* V. c. 7. Longe frequentius obvium ἔχειν τι μετὰ χειρὸς quo hic sensu rarius occurrit, pro rem animo agitare, vel re quadam occupatum esse, de *Themistocle* *Thucyd.* I. 138., αὐτὸς μετὰ χειρὸς ἔχει καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε. VALCK.

27. εἰ δ' ἄρα μὴ ἴσσι) Egregie aptum est ad fraudem ὄραμα *Arch.*, de visis per quietem in *Macrobio* *Somn. Scipion.* I. 3. atque aliis. Series hinc excludit librarii commentum. Οἷον ἐγὼ διαίριω optime, quale ego esse statuo, interpretabatur *Cl. Lamb. Bos*, *Observ. Critic.* c. 6. hoc nomine vituperationem per figuras non meritis. WESS.

[28. τὸ τοῦ Θεοῦ μέτεχον) τοῦ Θεοῦ malebam, sed nil novant libri. S.]

39. σὲ δὲ ἐπιφοιτήσαι) Non offendor repetitis, quas vir

doctus inducendas iudicabat, negationibus: earum in iteratione nihil insoliti praeterque morem. Cohærentiâ orationis, οὐδὲ ἐπιφοιτήσει respuente, angor. Quod expressi, plene satisfacit, aestusque sedat. Itaque *Laurentii* Latina reduxi, ex bonis Graecis bona. Falsus si sum, quod nolum, duces ac socios *Th. Gale*, *Corn. de Pauw* et *Valckenarium* habeo. WESS.

Ibid. οὐδὲ ἐπιφοιτήσει) Quam præbet *Galeus* Codicum lectionem, σὲ δὲ ἐπιφοιτήσει, hanc postulant vicina: εἰ δὲ ἐμὲ μὲν ἐν εὐδενὶ λόγῳ ποιήσεται, - - σὲ δὲ ἐπιφοιτήσει, (*Valla* necdum interpolatus, sed te adibit;) τοῦτο μαθητὸν ἦδη ἴσσι· εἰ γὰρ δὴ ἐπιφοιτήσει συνεχίως, φαίην ἂν καὶ αὐτὸς θεῖον εἶναι. In istis nihil præterea novandum puto. VALCK. — Vide nostram versionem latinam, et quae super hoc loco in *Var. Lect.* disputavimus. S.

41. οὕτω δεδοκται) Receptius in Musis δέδοκται: nec illud propterea reiiciendum. *Pindarus* *Nemean.* Od. V. 33. ἡ σιδηρίταν ἐπαινῆσαι πόλεμον δεδοκται. Nititur veritate αὐτὸ παρατρέψαι [lin. 42.] ex *Arch.*, assecutusque est coniectando *Reiskius* et *Abreschius*. WESS. — αὐτὸ παρατρέψαι scribi malim, quam αὐτῷ, sicut vulgatur, vel αὐτὰ, quae viri docti est coniectura. VALCK.

42. ἀλλ' ἦδη ἔημι) Quod sequitur ἡ ἐμὲ, loco ἔημι, in scriptis quibusdam, explicat vir *Celeb.*, sed ita ut indoctior atque incertior abeas. Scribarum ego errorem arbitror. WESS. — Quod suo e codice, consentientibus aliis, *Gronovius* dederat, ἀλλ' ἦδη ἡ ἐμὲ etc. id sic explicandum ille censuerat, nisi et ipse ego in tuo cubili dormiero. Istam scripturam improbens *Wess.* ἔημι revocavit, pro εἶμι cum *Reiskio* accipiens, neque ullam de bonitate huius scripturae dubitationem significans. Itaque indictum deletumque velim, quod in *Var. Lect.* ad h. l. scripsi; quod vitiosum esse pulcre ipse *Wess.* intellexit. Caeterum, quae ibidem notavi, nil opus est ut hic repetam. Videndum vero, ne ἀλλ' ἡ δὲ ἐμὲ scriptum oportuerit. S.

CAP. XVII. 4. κοῖτον ἐποίητο) Nihil in dictione desidero: namque κοῖτον ἐποίητο, loco ἐφίετο, quod non nemini in mentem venit, se non commendat. Ecce tibi ex *Vit. Homeri* c. 31. καὶ τότε μὲν τὴν κοίτην αὐτοῦ ἐποίησατο. Quo in genere κοῖτον et κοίτην non differre

ex lib. V. 20. constat. In consequentibus [lin. 7.] *Σὺ δὴ κῆνος εἰς ὃ etc.* irato bene congruit. WESS.

10. *καταπροΐξαι*) Laurentii *consideras* per editiones male vagabatur. Vide *Valckenarium* ad lib. III. 36. WESS.

CAP. XVIII. 2. *θερμοῖσι σιδηροῖσι*) Sic optime Arch. Ὁβελοὶ σιδήρειοι lib. II. 135. pristinum non adiuvant. Σιδήρια enim sunt *ferramenta* lib. III. 29. IX. 36. Platoni Gorg. p. 300. etc. WESS.

Ibid. *θερμοῖσι σιδηροῖσι*) Scribendum *σιδηροῖσι*. Nam ἡ σιδηρουργία, σιδηρεῖον dicebatur; *ferramentum*, σιδήριον. σιδήρια λιθουργικὰ habet Pollux VII. 125. et τοιχωρῦχων σιδήριον. Suidas: Σιδήριον, τὸ μικρὸν, ὑποκατασκευάζει διὰ τοῦ τ. Herod. IX. 36. ἐστυχεῖν ὡς σιδηρεῖον ἐκράτῃσι. Quod sequitur [lin. 3.] Ionicum ἀμβώσας, restituendum arbitror in libello de Syria Dea inter Lucianos T. III. p. 471, 88. pro θαμβώσας: illinc receptum fuit in Indicem Graecis inusitatum θαμβώω. VALCK.

6 seqq. *εἶα ἄνθρωπος ἰδὼν ἤδη etc.*) Ubi descripsit ista *Stobaeus* p. 130. cepit multo rectius pleraque *Gesnerus* quam ceperat *Valla*, turpiter hallucinatus in vicinis. *μεγάλα πεισόντα πρήγματα ὑπὸ ἡσσόνων*, vel potius *ἑσσόνων*, optime *H. Steph.* interpretatur. [sub *Hessonibus* scripserat *Valla*.] Ista proximum accedit hoc *Thucyd.* II. c. 98, 6. πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἤδη ἔπεισιν ὑπὸ ἑλασσόνων τῇ ἀπειρίᾳ, ἔστι δὲ αὖ καὶ τῇ ἀτολμίᾳ. In proximis, τῇ ἡλικίᾳ εἴκειν [lin. 8.] longe aliter est accipiendum ac lib. V. c. 19. σὺ μὲν, ὦ πατήρ, εἴκε τῇ ἡλικίᾳ. Ibi de patre sene Macedo loquitur *Alexander*; hic *Artabanus* fratris filium Regem τὰ πάντα τῇ ἡλικίᾳ εἴκειν, prorsus morem gerere nolebat iuvenilis aetatis cupiditati, qua coectus amplificare desiderabat imperium: hoc obscurius indicatum voluisse sequentia monstrant, ὡς κακὸν εἶναι τὸ πολλῶν ἐπιθυμεῖν. Εἴκειν in talibus notat animi concitati motibus velut imperiosis dominis morigerum cedere. *Achilles* Homero pingitur ut leo, *μεγάλη τε βίη καὶ ἀγνόησι θυμῷ* Εἴξας, *Iliad.* ω. 42. *Eustathius*, *Istis*, ait, εἴκειν δευεῖ ὅσα καὶ διαπέταις ἐγκλεισμένοις αὐτῷ. *Eurip.* *Helena* vs. 79. Ἥμαρτον ὄργῃ δ' εἴξα μᾶλλον ἢ μ' ἐχρῆν. εἰκοντας καὶ *Platoni* restituit *H. Steph.* *Schediasm.* l. c. 23. VALCK.

13. *ἀτρεμίζοντα*) *Bellis supersedentem*; qua quidem mente principes ipsi se et cives beare solent. *Κῦρον* οὐκ ἀτρεμίζοντα.

bella ex bellis cientem, lib. I. 190. descripsit. Verissime Philo Iud. alia etsi in re, de Septen. p. 1186. A. ἐν μέρει δ' ἀτρεμίζοντες ἐτοιμότερα καὶ εὐκίνητότερα τὰ τοῦ σώματος ἰσχύως μέρη. WESS.

[14. Ἐπὶ δὲ δαιμονίῃ τις γίνεται ὁρμή) Totam istam historiolum quisquis legerit, is mecum, puto, non tam imbecillitate offendetur Xerxis et Artabani, indignas fraudes ex Mardonii machinatione conflatas ad divinum numen referentium, quam Scriptoris nostri mirabitur simplicitatem, omnia ista tantà cum gravitate ac sine ulla suspicionis significatione narrantis. Sed haec quidem, ut alia nonnulla, condonemus viri alioquin optimi prudentissimique religioni! S.]

16. Φθορὴ τις καταλαμβ. θεήλατος) Illa Φθορὴ θεήλατος, sed Persas [non Graecos] adflitura, tragica Aeschyli dictione pingitur in Pers. vs. 102. etc. WESS.

[21. τοῦ παραδιδόντος) Conf. V. 67, 13. S.]

CAP. XIX. [6 seq. μετὰ δὲ etc.) Quid sit quod adiciat evanuisse dein coronam, haud percipio; quandoquidem hoc ad sinistrum magis, quam ad faustum omen, videri poterat pertinere. Videndum satis - ne sanus et integer sit locus. S.]

CAP. XX. 1. ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτη πλήρη) Testis Thucydides est lib. I. 18. decimo a Marathoniam pugna anno Xerxem expeditionem in Graecos suscepisse. Plato lib. III. de Leg. p. 698. c. σχεδὸν δέκα ἔτησι, decem ferme annis, ante Salaminium praelium Persas et Athenienses in Marathonio campo committit. Hinc dissidium de intervallo temporis, quo certamen disiungitur utrumque, his decem, illis undecim annos probantibus. Herodoti calculos nos subducemus. Apparatum Darii ad novum in Graecos bellum triennale signavit c. 1.; adiungens, quarto post Marathoniam pugnam anno Aegyptios descivisse; tum proximo ab eorum defectione Darium diem obiisse supremum c. 4. qui quintus utique a praelio Marathonio. Sequuntur pleni quatuor anni, a Xerxe in comparandis ad Graecum bellum rebus absumti: πέμπτῳ δὲ ἔτει, volente sive procedente anno quinto, rex Persa expeditionem ingreditur; delatusque Sardes post iter longum interquiescit, ac ibidem hiemem transigit c. 32. vere deinde ineunte Abydum pro-

ficiscitur c. 37. Unde consequens videtur, ut pro *Herodoti* rationibus Rex undecimo post Marathoniam cladem anno in Europam moverit Graecosque. Certe *Juliani* Imp. Or. I. p. 42. c. χρόνος ἐτῶν οὐκ ἐλάσσων δέκα, a Xerxe in belli adparatu insumtus, nunquam procedet, nisi Darii quinque anni auxilio veniant, ex doctissimorum virorum *Petavii* et *Spanhemii* censura. Iunge *Duker.* ad *Thucydid.* I. 18. et, quem ille merito laudavit, *H. Alphenium* in *Commentar. Chronolog.* ad *Danielis* cap. ix. Part. III. c. 3. WESS.

3. πέντην δὲ ἔτι ἀνομένῳ) Arch. ἀναισιμονέῳ laudibus *Th. Galeus* et *Ioseph. Wasse* (Indicis *Thucydidei* voc. Χεῖρ.) ferunt, restitutumque optant. Erit profecto Ionicae speciei, modo ἀναισιμονέῳ formetur; hic valere utrum queat, dubito valde. Ἀναισιμοῦσθαι locum sibi capessit in rebus temporeque absolutis, veluti II. 31. οὔτοι γὰρ συμβαλλομένῳ μῆνες εὐρίσκονται ἀναισιμούμενοι ἐξ Ἐλεφαντίνης πορευομένῳ ἐς τοὺς Ἀυτομόλους; hi enim quatuor menses computanti reperiuntur absoluti, ex Elephantina ad Automolos profecto; et saepe aliàs apud *Portum*. Atqui annus quintus Xerxis procedebat duntaxat, ad finem nondum devolutus; τέσσαρα ἔτια πλήρη, pleni quatuor anni, qui antecedunt, ita rem habere, clamant. Ἀνόμενον itaque ἔτος est volvens, cuius anni principio Xerxes expeditionem orsus fuit. Tale νέον ἡμας ἀνομένοιο, inchoante die, *Apollon. Rh.* II. 496. III. 1339. et ἤνετο τὸ ἔργον *Nostri* I. 189. et VIII. 71. in opere, quod continuo procedit et porrigitur. *Homerus* *Iliad.* K'. 251. et *Eustathius* consimiliter. WESS. — Ἀνετι apud *Homer.* l. c. τελειοῦται interpretatur *Eustathius*. Hoc loco ἔτι ἀνομένῳ anno ineunte reddiderat *Valla*, quod et *Wess.* cum aliis in lat. versione tenuit: equidem exeunte cum *Porto* posui; malim vero, ex eiusdem *Wesselingii* monito, volvente poni, sive, quum vero quintus ageretur annus. S.

Ibid. πέντην δὲ ἔτι ἀνομένῳ) Hinc *Hesych.* Ἀνομένῳ, ἀνομένῳ: vetus ista verbi forma sic semper apud *Hesych.* redditur per alteram usu receptam, in Ἀνεταί Ἀνόνας Ἀνων Ἦρον etc. *Suidas*: Ἀνοίς, ἀντὶ τοῦ ἀνόας, Φρύγες. Vid. *Eustath.* in *Hom. Od.* β'. p. 80, 2. [p. 1334. ed. Rom.] et *Miscell. Observ.* V. p. 95, 96.; sed quod illic vir Eruditissimus *Xenophonti* tribuit ex *Suida*, id ego velut minime *Xenophonteum Suidae* libenter reliquerim: habet et *Hesych.*

Callimacheum Ἀγην, et bis ἄνυσιν interpretatur. VALCK.

13. μήτε τὸν Μυσῶν etc.) Si τῶν Μυσῶν volueris, oratio pendebit ex superioribus κατὰ τὰ λεγόμενα, tum, ut Arch. τῶν πρὸ τῶν Τρ. γενομένων: quibus equidem non capior. τὸν Μυσῶν innuit στόλον. Mox διαβάντες τὴν Εὐρώπην [lin. 13.] expedire vir Celeb. nititur; qui si cogitasset ultimam voeis praecedentis syllabam, uti saepe factum pulcre noverrat, praepositionem εἰς devorasse, arcessitam haud probasset explicationem. Praepositio in huiuscemodi transitu non spernitur lib. IX. 6. 113. etc. *Teucrorum Mysorumque in Europam traiectum* repetit lib. VII. 75. WESS.

14. τὸν Ἴόνιον πόντον) Sic recte Aldus olim, uti lib. VI. 127. IX. 91. Non nescio Cl. Marklandi observata ad *Maxim. Tyr. Diss. XXXIX.* p. 723.; certum tamen durat, veterum plerosque et soluta et ligata oratione Ἴόνιον πόντον sive πόρον et κόλπον maluisse. [Conf. ad *Appiani Prooem. cap. 3.* olim a nobis notata.] Mox τοῦ πρὸς μεσσημβρίας, [lin. 16.] refingitur docti coniecturà viri τοῦ πρὸς Σαλαμβρίας, et auctoritate quidem *Tzetzae Chil. IX. vs. 707.* Peneum, Onochoumque et Sperchium amnes *Salambriae* titulo a barbaris ferri, prodentis. Mihi talis opinatio errans est et vaga. *Sequentia* [CAP. XXI. 1.] scribi cuperem, αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδὲ αἱ ἕτεραι πρὸς ταύτῃσι γεόμεναι στρατηλασίαι. Sane οὐδ' εἰ *Med. Ask.* ab aliis proscribitur. Sequar proinde Codicum plurium consensionem. WESS. — Vide *Var. Lect.* Ad οὐδ' εἰ ἕτεραι commodè intelligetur verbum εἰσὶ. S.

CAP. XXI. 1-3. Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' εἰ etc.) Scriberem literis quae male videntur repetitae deletis: Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδὲ ἕτεραι πρὸς ταύτῃσι γεόμεναι στρατηλασίαι, μὴς τῆςδε οὐκ ἄξιαι. Delendum articulum [ante στρατηλασίαι] censuit et *Reiskius.* οὐδ' εἰ ἕτεραι prodierat ex *Med.* Reliquae στρατηλασίαι πρὸς ταύτην μὴδὲν ἐφαίνοντο, sive μὴς τῆςδε οὐκ ἄξιαι, indignae sunt, quae cum una ista comparentur. Scribi quoque potuit ab Herodoto μὴ τῆςδε οὐκ ἄξιαι συμβληθῆναι εἶσι. Utriusque usus exempla collegit ex *Herodoto Raphelius* in Ep. ad Rom. VIII. vs. 18. VALCK.

4. κοῖον δὲ πινόμεόν μιν ὕδωρ οὐκ ἐπίλυπε;) Voculam μιν ex cod. *Med.* interiecit *Gronov.* In ceteris illa Codicibus si non legitur. neque hic videbitur requiri. *Demosth. c. Polycl.* p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἐπίλυπεν. Sic saepius *Herodot. T. VI. P. I.*

apud Herod. simpliciter legitur: *aqua ἐπέλιπε, defecit*; ἐτ ἐπέλιπε τὸ ῥέθρον, ubi flumina Persis narrantur epota. Aristid. T. I. p. 223. τὰ ἐκείνων ῥεύματα - - ὑπὸ Ξέρξῃ πάντα ἐπέλιπε. Diodor. T. I. p. 407. [lib. XI. c. 5.] Φασὶ τοὺς αἰννάους ποταμούς διὰ τὴν τοῦ πλήθους συνέχειαν ἐπιλιπεῖν. Huius rei praeter ceteros Poëtae quoque Latini meminerunt. VALCK. — Licet absolute alibi ponatur verbum ἐπιλείπειν, percommode tamen etiam pronomen μιν locum suum hic tueri potest. S.

CAP. XXII. 1. καὶ τοῦτο μὲν, ὡς προσπτασάντων etc.) Vulgo vertuntur et sumuntur ac si superiora respiciant, eaque unum propter Athon sint parata atque instructa. Laurentius: *quae triennio superiore praeparata erant*; alius, *eaque triennio praeparata* etc. Utrumque a Scriptoris instituto longe, nec Pavium fugit, aberrat. Oditur enim hic moliminum contra Graecos initia, clare docens, superbum regem contra Athon iram primo exse-ruisse, illique a continente avellendo iam ante triennium operam fuisse inpensam. Errant ergo, qui tres hos annos eosdem statuunt, ac quatuor adparatus ad bellum c. 30. uti Dodwellus Annal. Thucydid. p. 44.; illi enim pleni, et ad universum expeditionis paratum, hi intra eorum ambitum propter Athon erant. Neque extra usum, ut τοῦτο μὲν novam periodum, non excipiente τοῦτο δὲ, inchoët, uti lib. VI. c. 125. WESS. — Verba ista Καὶ τοῦτο μὲν etc. perperam vulgo superioribus ita iuncta erant, ut non modo eadem cum illis sectione comprehensa, sed ab illis etiam nonnisi minore puncto distincta essent. Nos ab eisdem verbis novi Capitis initium fecimus, quum antea a verbis Ὁ γὰρ Ἄθως (lin. 9.) Capitis XXII. initium signatum esset; quam rationem etiam Wess. in Contextu tenuerat. Familiarem Nostro formulam Τοῦτο μὲν utique non semper excipit τοῦτο δὲ, sed alia dictio similem huic vim habens: omninoque τοῦτο μὲν saepe idem fere valet ac πρῶτον μὲν, *primum quidem*, vel, *ut ab hoc incipiam*. Itaque illi τοῦτο μὲν, quod lib. VI. c. 125, 3. legitur, respondet Μετὰ δὲ, initio capitis 126. Ad τοῦτο μὲν, VII. 176, 1. refertur ibid. lin. 6. ἡ δὲ αὖ etc. Lib. III. c. 108. habes lin. 8. τοῦτο μὲν, ad quod paullo post (lin. 13.) refertur ἡ δὲ δὴ λείπει. Hoc loco, in quo versamur, ad Τοῦτο μὲν, a quo incipit nar-

ratio rationis qua isthmus ad Athon montem per fossus est, peracta illa narratione, referuntur ista, initio capitis 25. Ταῦτα μὲν νυν αὐτῶ ἐποίησ' παρσκευάζετο δὲ καὶ ὅπλα etc. S.

5. ὄρεσσον ὑπὸ μαστίγων) Atrocitatem, qua ὑπὸ μαστίγων fossores operi admovebantur, Plutarch. Anim. Tranq. pag. 470. E. iure taxavit; eadem infra cap. 56. WESS. — Infra cap. 56. dixit τὸν στρατὸν ὑπὸ μαστίγων διαβαίνοντα. Hic significatur, fodisse flagellis coactos: explicat ipse Herod. cap. 103. ἴσμεν ἀναγκαζόμενοι μάστιγι εἰς πλεῖνας ἐλάσσονες ἰόντις. In praelio Persarum duces secundum Herod. ἔχοντες μάστιγας ἐβλάπτουν πάντα ἄνδρα, ut verberibus coacti, ὑπὸ μαστίγων, pugnarent. Legitur illud ipsum in Xenoph. Cyr. 'Av. III. p. 184, 4. ἐβαλλον, ἐσφενδόνων, ἐτόξευον ὑπὸ μαστίγων: ubi quem sensum admittat non satis intelligo. [Quidni prorsus intelligeremus ut apud Nostrum?] Herodotea comparat ibi Hutchins p. 244. Illinc paululum distant, quae plurima dantur similia: Xenoph. p. 270, 22. τὰ τεῖχη κατέσκαπτον ὑπ' αὐλητῶδων. Cicero de Lege Agr. c. 34. hostiae --- ad praeconem et tibicinem immolabantur. Thucyd. V. p. 360, 81. χωροῦντες --- βραδείως καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν. Herod. I. 17. Alyattes ἐστρατεύετο ὑπὸ συρίγγων τε καὶ πηκτίδων. Πίνιν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος est in Aristoph. Acharn. vs. 1000. ἄδων ὑπ' αὐλητῆρος Archilochi in Schol. ad Aristoph. Av. 1426. Alterius casus exempla dedit T. Hemsterh. ad Lucian. p. 355. VALCK.

7. Βουβάρης) Ita perpetuo lib. V. 21. VIII. 136. Ἀρταχάης, Tzetzae Ἀρταχάϊος, erronee, patre-ne Artaco an Artachaea fuerit genitus, in Codicum discordia dubium. Artaei redibit mentio c. 66. ubi in nomine alia variatio. Quae mox de Atho, a Scholiaste ad Iliad. ξ'. 329. exscripta fuerunt. WESS.

16. αἱ δὲ ἐν τῷ Σάκῃ) Unde Valla ἐκτὸς, extra, acceperit, ignoro. Sane, Andriorum colonia, in ipsa cervice isthmi erat, montem Athon eiusque oppida amplexi; itaque, quod Thucydides IV. 109. et ipsemet Herodotus, indicat, eadem fossa a continente fuit dissecta. Urbium in Atho Ἀκρόθωον [lin. 18.] recte Codices edunt, praeunte Thucydide et Steph. Byz. ubi Holstenius bene. Placet quoque Θύστος [lin. 19.] ex eodem Attico scriptore et Plinio Hist. Nat. IV. 10. De fossa, cuius nulla nunc vestigia, erudite Is. Vossius ad Melam lib. II. 2. fin. WESS. — Easdem urbes memorat Thu-

cyd. IV. 109. Σάνην μὲν --- παρ' αὐτὴν τὴν διώρυχα, --- γὰρ δὲ ἄλλας, Θύσσον, καὶ Κλεωνάς, καὶ Ἀκροβάτους, καὶ Ὀλόφυζον, καὶ Δίον, αἱ οἰκοῦνται ξυμμίκτοις ἔθνεσι βαρβάρων διγλώσσων. Ibidem ἡ διώρυξ dicitur etiam τὸ τοῦ βασιλέως διώρυγμα. In Aeliano de Nat. An. XIII. 20. scribendum arbitror: ἐνθά τοι καὶ ἡ τοῦ Πέρσου φαίνεται διατομή, ἣ δέταμε τὸν Ἄθω. VALCK. — Descriptionem isthmi a Darii perfossi, quo mons Athos continenti olim iunctus erat, hodieque rursus iungitur, recenti aetate dedit ill. Comes de Choiseil-Gouffier in *Voyage pittoresque de la Grèce*, T. II. Part. I. (Paris. 1809.) p. 145 seqq. qui satis clara priscae illius fossae vestigia hodieque reperiri testificatur p. 148. S.

CAP. XXIII. 19. ἀγορὴ τε ἐγένετο καὶ πρῆτῆριον) Attigit ista Casaub. in Polyb. p. 184. Ut vox ἀγορὴ quo hic esset sensu capienda intelligeretur, adiecit καὶ πρῆτῆριον. Errorem Vallae [praetorium intelligentis] P. Leopard. iam correxit, Em. VIII. c. 1. Moeris: Πωλητήριον, Ἀττικῶς πρατήριον, Ἑλληνικῶς. Non tamen Athenis forum rerum venalium πωλητήριον dicebatur. Miror quod scribit Herod. I. 153. οἱ Πέρσαι ἀγορῇσι οὐδὲν ἐώθασιν χρῆσθαι, οὐδὲ σφι ἐστὶ τοπαράπαν ἀγορὴ: et verius opinor quod Xenophon tradidit Κυρ. Παιδ. p. 2, 36. illic a foro artium liberalium locus secernitur, ubi essent τὰ ὤνια et οἱ ἀγοραῖοι. In illud autem πρῆτῆριον secundum Herod. σῖτος πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀλληλεσμένοσ: comportabatur, recte Valla. Xenoph. p. 253, 39. ὅθεν καὶ ὁ κατὰ θάλατταν σῖτος φοιτᾷ. Andoc. p. 22, 17. οὐ μέλλει ἐκ Κύπρου σῖτος ἥξειν ἐνταῦθα. VALCK. — Ἀγορὴ τε καὶ πρῆτῆριον dixit Herodotus per figuram ipsi familiarem, quam ἐν δια δύοιν vocant Grammatici: adiecto vocab. καὶ πρῆτῆριον declaratur qualis intelligatur ἀγορὴ, scil. τῶν ὀνίων, τῶν πιπρασκομένων, forum rerum venalium. S.

CAP. XXIV. 2. μεγαλοφροσύνης εἵνεκα) Ubi montem sua quidem opinione perfossum scribit Aristides πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως μάλλον ἐπιθυμίαν ἢ χρεῖαν, in Themist. T. III. p. 297. Scholiasta Mstus hunc designavit Herodoti locum: ἐπιθυμίαν μάλλον ἢ χρεῖαν εἶπεν, ὅτι ἠδύνατο ταῖς τριήρεσι τὸν Ἄθω περιπλεῦσαι, καὶ οὕτως ἐλθεῖν· νῦν δὲ ὠρυξας (ὠρυξε) τὸν Ἄθω κατὰ πρὸς ἐπιθυμίαν πληρῶν τοῦτο δὲ παρὰ Ἡροδότου ὠφέληται λέγει γὰρ ὅτι διὰ μεγαλοφροσύνην τοῦτο ὁ Ξέρξης ἐποίησεν, οὐ διὰ χρεῖαν. VALCK.

4 seq. μηδὲνα πόνον λαβόντας) Ita-ne nullo negotio, in tanta navium multitudine? Rei difficultate perpensa Cl. Corn. de Pauw μηδὲνα πόνον λαχόντας, nullum transitum nactus, fingebat; cui nihil rescribo. Verba conparate sunt accipienda. Labor erat tot naves per isthmi iugum trahere, multo maior fossam tam laxam et altam deprimere. Si Dionysii Siculi milites uno die locum planum, luto coenoque plenum, latitudine stadiorum viginti, egregie stiparunt, et triremes per eum octoginta traxerunt, apud Polyæn. V. 2, 6. quid ab inmani Persarum numero expectari non potuit? Hesychius διειρύσαι explicat hoc ex loco διαττῆσαι, διελκύσαι: quod Gronovius, praeclare in his occupatus, perspexit. Tali in re διελκύσαι τὰ σκάφη Diodor. lib. IV. 56. XV. 50. Polybius διῴσθμίζειν et ὑπερισθμίζειν lib. IV. 19. Pertinet huc Suidae observatio in Ἴσθμός, ad quam nonnihil L. Küsterus offendit in Comici Thesmophor. vs. 654. Mox ἐλαστροεμένας optime Eustath., quemadmodum II. 158. WESS.

5. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διειρύσαι) Postremum, Hesychio redditum διελκύσαι, Gronovius recte Herodoto restituit; cui praeter εἰρύσαι, trahere, et διειρύσαι, adhibentur verba ἀνειρύσαι (τὰς νῆας, p. 545, 8, 16. [IX. 96, 16. et 97, 6.] vulgo ἀνελκύσαι τὰς νῆας) ἐξειρύσαι ὑπεξειρύσαι ἐπειρύσαι κατειρύσαι et παρειρύσαι. Res ipsa, cuius hic primum fit mentio, est illa aliunde nota, qua itineris minuendi causa remulco naves per Isthmorum iuga transducebant: ut Herod. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διειρύσαι: ναὺν διελκύσαι, Diodor. T. I. p. 300, 60. διαφέρειν τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμίσεας τῶν νεῶν dixit Thucyd. p. 511, 91. [VIII. 8.] ubi vs. 73. legitur ὑπερενεγκόντες τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν, ut alibi apud eundem plus semel: vid. Duker. ad Thucyd. p. 241. [IV. 8.] Berkel. ad Steph. Byz. p. 8. sed in primis Wess. Obs. lib. I. c. 28. Illud novum, quod Annibalem fecisse narrat Livius XXV. 11. viā, quae in portum per mediam urbem ad mare erat transmissa, plaustris transvectae sunt naves. VALCK. — Facile adparet, ad τὸν ἰσθμὸν ex consequente διειρύσαι intelligendam διὰ praepositionem. S.

CAP. XXV. 2. παρεσκευάζετο δὲ καὶ ὅπλα) Med. et aliorum παρεσκευάζοντο habet exempla lib. II. 96. et 125. similis structurae, et in Diodor. saepe, lib. I. 93. [Scilicet illis in locis nomen plurale neutrius generis, praeter con-

suetum morem, cum verbo plurali construitur; quod quidem et frequenter alias apud Nostrum reperitur. At h. l. ὄπλα non est nominativus casus: παρεσκευάζετο (activa notione) scil. Xerxes, paravit, confici iussit.] Ὀπλα sunt rudentes, τὰ κατὰ τὴν ναῦν σχοινία, Galeno in Hippocrat. de Art. p. 659. et Erotiano docentibus; et βύβλινα, non sirpea, uti Valla, nec iuncea; sed ex byblo sive papyro, quomodo c. 36. et Eustath. Perieg. vs. 912. WESS.

8. πορθμηῖσι Non repudio πορθμηῖσι Arch. fortasse (etsi neglectius in linguae Thesauris) unice verum. Nostro πορθμηῖα. traiectus, aut proprium inde nomen lib. IV. 12. 45. Callimacho, naulum, Fragm. CX. Πορθμεῖα tamen pontones in Diodori XIV. 74. Sicuti πορθμῖς autem, ita nihil praefert πορθμηῖς nisi legitimum. Ceterum ἄλλον ἄλλῃ, uti schedae, respicit σῖτον ἀηλισμένον c. 23. unde iustissimum [lin. 9.] τὸν δὲ ἄν πλεῖστον, cui in tanta Codicum discordia principatum concessi. Reiskii coniectura eodem tendebat. WESS.

CAP. XXVI. 12. καὶ ἑτέρω οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαίανδρου) Apposite Cl. Abreschius, οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαίανδρου nimirum πηγαί. Pausanias [II. 10.] Corinth. p. 135. τὰ δὲ οἱ, paederoti herbae, φύλλα ἐλάσσονα ἢ Φηγοῦ, μείζονα δὲ ἐστὶ ἢ πρίνου. Longe gravius huic inflictum loco vulnus, si olim [lin. 13 seq.] ex Cl. Salmasii coniectura ad Solin. p. 580. seqq. ἐὼν Μαρσύης, ὅς καταβήκτης ἐξ αὐτῆς τῆς ἄκρης τῶν Κελ. scriptum fuerit. Neque enim notum hic nomen fluvii Catarrastae: Marsyae praeterea fontem ex summo montis cacumine excurrentem magno strepitu aquarum cadere; quae Curtii initio lib. III. verba. Sic fere Gronovius, Salmasiana utroque pollice premens. Fateor ultro plausibilia videri, de veritate licebit dubitare. Marsyam novit Herodotus lib. V. 118. qui cum Celaenis praecipite cursu rueret, a civibus Καταβήκτης iusto titulo adpellari potuit: quo utique in negotio novi nihil, nihil insoliti, agnoscente ad Strabon. XII. p. 865. [p. 577. ed. Cas.] magno Viro. De fontibus in ipso foro, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγορῆς, res difficilior. Xenophontem Ἀναβ. I. p. 10. si audimus, scaturiebant illi ἐπὶ τῇ ἀκροπόλει, sub arce, propter magni Regis regiam, immo ἐκ τῶν βασιλείων. Non hic obliviscor decreti Salmasiani, τὰ βασιλεία, regiam, in montis vertice collocantis: cuiusmodi

nihil suavissimus scriptor, utrumque Xerxis opus, τὰ βασίλεια et ἀκρόπολιν, disertim secernens. Fluxa hinc et vaga ex Curtio περὶ τῆς ἄκρης τῶν Κελαινέων disputatio. Iam ad fontes Marsyae regia cum fuerit, absonum-ne putabitur, forum ibidem aliquod admittere? Sed hinc abeo, magni Salmasii ingenium laudibus ferens. WESS. — Nil opus esse ut l. 12. cum Abreschio ἐλάσσονες pro ἐλάσσονος corrigatur, recte Schaeferus ad Gregor. Dial. Attic. §. 39. observavit, ubi de pleonasmo voculae ἡ post comparativum agitur. S.

16. Μαρσύεω ἀσκήος) Xenophonti δέγμα, Aeliano Var. XIII. 21. δορά, ubi Cel. Perizonius omnes reprehendit, qui Vallam secuti Marsyae pellem utris forma suspensam voluerunt: ἀσκήν ipsam esse pellem. Paria Hutchinson ad Xenophontem Ἀναβ. I. p. 11. Volens utrique eum τοῦ ἀσκού usum largior: Vallam tuebitur Plato Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκήν τελευτήσῃ, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀρετήν: modo ne pellis mihi in utrem, sicuti Marsyae, desinat, sed in virtutem. WESS.

15 seq. ἐν τῇ καὶ - - - Μαρσύεω ἀσκήος ἐν τῇ πόλει ἀνακρέματα) Qui vicina docte tractavit, Salmasium in Solin. dum saepius ista describebat, his miror non fuisse offensum, ἐν τῇ - - - ἐν τῇ πόλει. Voculis ἐν τῇ omissis, sequentia sic Perizon. interpretatur, etiam Sileni Marsyae cutis in illa urbe suspensa est, ad Aeliani Var. Hist. XIII. 21. Reprehendit ibi vir Celeb. Vallam, cui non sanequam absurde Marsyae pellis in utrem dicitur formata: corpus quidem etiam hominis figurate vocatur θύλακος et ἀσκήος, sed quod notum esse scribit Periz. vereor ut probari possit. Sequitur, ut saepe, Perizonium Hutchins. ad Xenoph. Κυρ. Ἀν. p. 11. Quid vero facient his Huttonis in Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκήν τελευτήσῃ, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου? Non Athenarum tantum acropolis, sed aliarum etiam urbium arces nonnunquam πόλεις vocantur: et hic nihil impediret, quo minus ἐν τῇ πόλει in hunc sensum acciperemus; nam Sileni pellis in arce fuit suspensa. Xenophonti Ἀναβ. I. p. 146, 6. aula Regis fuisse traditur Celaenis ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ ὑπὸ τῇ ἀκρόπολει - - - ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν νικήσας, - - - καὶ τὸ δέγμα κρεμάσαι ἐν τῷ ἄντρῳ, ὅθεν αἱ πηγαί. Sed arcis apud Herod. mentio iam praecesserat; nam non

dubito quin pro ἀγορῆς [lin. 14.] recte correxerit Salmas. ἀκρῆς: ut flumen Marsyas magno dicatur aquarum strepitu ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρῆς τῆς Κελαινίων ἀνατέλλων. Tum scripsisse Nostrum suspicor, ἐν τῇ (scil. ἀκρῇ, in qua arce) καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ Μαρσύεω ἀσκὸς ἀνακρέμαται. Voce ἀκρῆς in ἀγορῆς depravata, nihil mirum si quis adscripserit ad hunc locum, ἐν τῇ πόλει VALCK.

CAP. XXVII. 1. Πύθιος) Stephano in Πυθόπολις et Plutarcho Virt. Mulier. p. 262. Πυθῆς audit, Plinio H. Nat. XXXIII. 10. Pythius Bithynus, non bene: fuit enim Lydus domo, ditissimus quidem, sed pariter miserrimus. Plura Holstenius et Harduinus, et de aurea platano ad vite B. Brisson. Regn. Pers. I. 77. WESS. — Herodotum sequuti Pythium vocant Seneca, Tzetzes, Eustathius, Suidas. [Suid. in Ἀπαρτίαν.] Πυθίας dicitur in Schol. msstis ad Aristidem; Πύθης Plutarcho de Virt. Mulier. p. 262, 263. et Polyaeo VIII. 42. Non ille tantum ἐξείνισε τὴν βασιλείας στρατιὴν πᾶσαν ξεινιοῖσι μεγίστοισι: sicut Λυσιστρίδης teste Diodoro XI. 56. κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν ἅπασαν εἰστικῶς: sed Lydus etiam Pythius, secundum Nostrum, Xerxis patrem Darium [lin. 9.] ἐδώρξατο τῇ πλατανίστῳ τῇ χρυσῇ καὶ τῇ ἀμπέλῳ. De Xerxis loquens expeditione Aristid. in Panathen. p. 223. Εἰ δ', inquit, ἐπιθυμήσειε σκιάς, δένδρον ἦν αὐτῷ χρυσοῦν ἢ σκιά. Schol. Ms. in Cod. clar. Pet. Burmanni Sec. λέγεται ὅτι πλατάνον εἶχε χρυσὴν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος συσκιάζουσαν αὐτόν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ἦν παρέσχεν αὐτῷ Πυθίας ὁ Λυδός. Neutrum tradit Herod., quem sequitur Tzetzes Chil. I. 925. De aurea vite et platano vid. praeter Brisson. Celeberr. Wess. ad Diodor. [XIX. 48.] T. II. p. 354. VALCK.

CAP. XXVIII. 9. ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας) Lineola vel praetermissa vel loco non suo posita peperit errorem in Edd. Eustathii ad Hom. Iliad. β. p. 277, 31. [pag. 366. ed. Rom.] Pythius illic habuisse legitur ἀργυρίου μὲν τάλαντα δύο, χρυσοῦ δὲ στατήρων Δαρεικῶν μυριάδας τετρακεσίας ἐπιδεούσας ἐπὶ χιλιάδων: ex Herod. Tzetzes memorat Chil. I. vs. 927. δισχίλια μὲν τάλαντα ἀργύρου ἀνεργάστων: scripserat Eustath. ἀργυρίου μὲν ταλάντων δύο χιλιάδας. Quae quidem essent intra μυριάδα, χιλιάδες literis vulgo designabantur infra notatis obliquo ductu: β. sunt duo: β. δύο-χιλιάδες. Ex istis etiam scribendi compendiis plures hic illic

remanserunt errores. *Stater aureus*, sive Δαρικὸς, valebat ἀργυρᾶς δραχμαῖς εἴκοσι, sex adeoque florenos: vid. I. Perizon. ad *Aeliani* Var. I. 22. et IV. 27. Drachmae 6000. talentum conficiebant Atticum. Athenis florente republica ducenta talenta pecunia censebatur maxima: ditissimus inter Athenienses Callias διακοσίων ταλάντων ἐτιμήσατο, teste *Lysia* Or. XIX. p. 349. [p. 649 seq. ed. Reisk.] *Pythius Herodoti* talenta habuit argenti duo millia; nummorum aureorum immensam summam. Tantum auri fecerat ex aurifodinis; et metalla tanto studio coli voluit a servis, ut agrorum necessaria cultura negligeretur, testibus *Plutarcho* et *Polyaeno*; prudentia tamen uxoris auri cupidissimum ab ista iam ante retraxerat insania, quam evenirent hic *Herodoto* narrata; ut adeo Xerxi dicere potuerit, [lin. 12.] αὐτῷ δέ μοι ἀπὸ ἀνδραπόδων τε καὶ γεωπέδων ἀρκίαν ἐστὶ βίος: quae verba sic scripta recuperabit ex Codicibus. vid. *Dissert. Herodot. clar. Wess.* p. 87. VALCK.

12 seq. ἀπὸ --- γεωπέδων ἀρκίαν ἐστὶ βίος) *Laurentii* atque ex agricolis ansam *Porto* aliisque dedit γεωπόνων refingendi. *Suidae* Γεωπός, ὁ γεωργός, si γεωπούς foret, vulgato aptius congrueret; modo ex ἀνδραπόδων numero eximi, quod ut fiat metuo, possent illi agricolae et glebae adscripti. Praestat ducibus msstis uti, et γεωπέδων, utpote pristini scripturae propius, amplecti. Γῆπεδα sive γῶπεδα, *Hesychio* χωρία, κτήσεις, sive fundi; pariterque *Harpocrati* ac *Suidae*: ex his et mancipiis *Pythio* ἀρκίαν βίος, victus uber: hoc enim accessorium schedae postulant, depositumque antea fuit lib. I. 31. WESS. — Placuit diminutivum γεωπεδίων, in quod plerique codd. consentiunt. S.

CAP. XXIX. 14. ἀπαρτιλογίη) Est ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμός, sive λόγος: hinc enotarunt Grammatici: vid. clar. Io. noster *Alberti* ad *Hesych.* in voce. *Sequentia*, [l. 15.] κέντησὸ τε αὐτὸς τάπερ αὐτὸς ἐκτίσας, reddi debebant, et solus possideto, quae tutemet tibi parasti. Notam verbi κτᾶσθαι vim exemplis adfirmarunt *G. Raphel.* ad *Lucae* Ev. XII, 12. et *I. I. Wetsten.* ad *Matth.* x, 9. *Euripidis* ex *Inone* fragm. apud *Stobaeum* p. 511. sic commode restitui poterit: Κέντησε δ' ὀρθῶς ἃ ἔχῃς ἄνι ψόγου, Καὶ σμικρὰ σώζων (τοῦνδικον σέβειν πρέπει.) Μὴδ' ὥς κακὸς ναύκληρος, εὖ πράξας ποτὲ, Ζητῶν τὰ πλεόν' εἰτα πάντ' ἀπωλέσῃς. Versu secundo pro vulgatis,

τοῦνεχ' ὃν σίβιν πρ. Grotius posuerat οὐνεκ' εὐσιβεῖ πρ. VALCK.

CAP. XXX. 4. ἐς Κολοσσάς, πόλιν μεγάλην) Xenoph. Ἀναβ. I. p. 10. εἰς Κολοσσίας (Κολοσσάς) πόλιν οἰκουμένην, εὐδαίμονα καὶ μεγάλην. Male ergo Codd. nonnulli μεγάλης titulum urbi negant. Lycum, [lin. 5.] in terrae voraginem semet mergentem et emergentem iterum, describit Strabo XII. p. 867. B. [p. 578. c. ed. Cas.] WESS.

[9. ἐς Κούραρα πόλιν) Eadem videtur urbem dicere quae Κούραρα apud Strabonem lib. XII. p. 578. c. et XIV. 663. c. S.]

CAP. XXXI. 6. παρὰ Καλλάτιον) Non debuerat Cl. Galeus, ex vitioso Arch. Καλλάτιον, reformare Καλλατίαν, urbem longissime in Thraciae fines remotam. Stephani Καλάτιος, πόλις Λιβύης, Ἡρόδοτος ἐβδόμη, hinc descendit; sed pravatum, et Nostri praescripto, quod Ortelius perspexit, sanandum. Δημιουργούς, mellificantes, attigit etiam lib. IV. 194. WESS.

8. εὖρε πλατάνιστον, τὴν κάλλος εἶνεκα etc.) Velut ἑρατῆς, secundum Aelian. Var. II. 14. Xerxes ἐξῆψεν αὐτῆς κόσμον πολυτελῆ, στρεπτοῖς καὶ ψελλίοις τιμῶν τοὺς κλάδους, καὶ μελεδωνὸν αὐτῇ κατέλιπεν, ὥσπερ ἐρωμένη Φύλακα καὶ Φρουρόν: ubi notant Scheffer. et Kühn. Platanum dicitur Herodoti Xerxes [lin. 9.] μελεδωνῶ ἀθανάτῳ ἀνδρὶ ἐπιτρέψας. Ex Brissonio praesertim de Regn. Pers. I. p. 165. (conf. notata ad Diodor. I. p. 409. et ad Hesych. in Ἀθάνατοι:) notissima quidem illa cohors decem millium lectorum equitum; quos immortales, ἀθανάτους, cur vocaverint Persae rationem pandit Herod. VII. 83. Sed ob eam ipsam rationem miror, unum ex istis, quem huic arbori servandae custodem constituit Xerxes, hic ab Herodoto dici ἀθάνατον ἄνδρα. Scripserat-ne fortasse μελεδωνῶ τῶν ἀθανάτων ἀνδρὶ ἐπιτρέψας? sic custodiendam demandasset uni ex Immortalium cohorte: unus ex istis vereor ut usquam Graecis dicatur ἀθάνατος. Themistio dicitur τις ἀθάνατος ἀριθμὸς ἀποθησκόντων στρατιωτῶν, II. p. 36. c. Iuxta Pausan. VI. p. 464. Polydamas in Perside κατὰ πρόκλησιν Περσῶν ἄνδρας τῶν καλουμένων ἀθανάτων ἀριθμὸν τρεῖς, ἀθρόους εἰ μονομαχήσαντας ἀπέκτεινεν: non utique scripsisset Pausanias Polydamanta Περσῶν τρεῖς ἀθανάτους ἄνδρας ἀποκτεῖναι. VALCK. — Ἀθάνατον ἄνδρα hic dicere videtur, cui etiam nunc vivo successor est designatus, qui in mortui

aut ab officio discedentis locum illico succedat: ita ut dici hactenus possit, numquam intermori qui officio, de quo agitur, fungatur. S.

8 seq. δωρησάμενος κίσμῳ χρυσῷ) Nimium Tzetzae ad Lycophron. p. 142. καθ' Ἡρόδοτον ἐχρύσωσιν αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος, decepti aurea platano c. 27. Idem Io. Chrysostomi peccatum Homil. VII. in Ep. ad Colossens. p. 377. b. ubi felix memoria Montfauconium destituit. Cautior et copiosior Aelian. Var. II. 14. Μελεδωνὸν ἀθάνατον platani explicabit Noster c. 83. inferius. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

CAP. XXXII. 7. οὐκ ἔπειμψαν Δαρείῳ) Adscisci poterit ἔδοσαν: alterutrum sane ex glossa est. Δούναι et πέμπειν hoc in genere variantur. Confer lib. IV. 127. et 131. [Vide Var. Lect.] Cur autem Xerxes nullos Athenas et Spartam ad petendam aquam et terram ablegaverit, docetur c. 133. WESS.

CAP. XXXIII. 3. Μαδύτου) Absurde Valla atque Arch. Ἀβύδου. Madytus et Sestus, Chersonesi urbes, recte iunguntur: immo vero hinc Madyti ad Hellespontum positio, quae Cl. Cellario Geogr. Ant. lib. II. 15. p. 1311. quodammodo incertior, adparet, atque ex lib. IX. 119. Verius in eodem Valla cum Arch. et Vind. ἀκτὴ τραχία, [lin. 4.] ora salebrosa. Memini ἄκρας λατὰς τῆς ἡπείρου lib. VIII. 107.; neque infitiabor adeo, παχύν dici quoque posse. At tractui isti sollemne id cognomen ex Tzetze ad Lycophron. pag. 141. γεφυρεῦν ἐπέμψθησαν τὸν Ἑλλήσποντον περὶ τραχεῖαν ἀκτὴν λεγομένην, μεταξὺ Σηστοῦ καὶ Μαδύτου, non Ἀβύδου, ut vulgo. WESS.

8. ζῶντα πρὸς σάνδα προσπασσαλεύσαν) Infra IX. 119. Artaycten σάνδα προσπασσαλεύσαντες ἀνικρέμασαν: id est πρὸς σάνδα πασσαλεύσαντες. Nostro loco πρὸς σάνδα διαπασσαύσαν legisse videtur Eustath. ad Od. χ'. p. 780, 28., ubi ex Lexico veteri Σανὶς esse dicitur, ἐν ᾗ τοὺς κακουργοὺς ἔδουν. Hesych. Σανὶς --- τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ: spectant ista locum Aristoph. Thesm. vs. 937. In eiusdem Pluto legitur vs. 944. πρὸς τὸ μέτωπον --- Ὡσπερ κοτίνῳ προσπατταλεύσω τουτοῖ: ad frontem, (calceos) tanquam ad oleastrum, clavis affigam huic: Berglenus. Hegesippus in Adelphis apud Athen. VII. p. 290. E. πρὸς τὴν θύραν, Ἐσθήξει' ἀχανὲς προσπεπατταλεύμενος, Ἀφῶνος ἄχρις αὖν etc. Eiecta voce Ἀφῶνος, ex inter-

pretamento voci ἀχανής olim adiecta, scribendum: "Ἀχρὶς γ' ἂν αὐτὸν etc. sic suus versui constabit modulus. Herodotī *Artayctes*, praeter cetera flagitia, in *Protesilai* templo, [lin. 9 seq.] ἀθέμιτα ἔρδσκε. (ἐν τῷ αὐτῷ quippe γυναιξὶ μισγόμενος, IX. c. 115.) Vocem istis olim interiectam ἔργα recte Gronov. omisit: ἀθέμιτα mutari non debuit: VIII. cap. 143., μηδὲ ἀθέμιστα ἔρδειν παραινεῖ: ubi ex Arch. enotatum, ἀθέμιτα βέζειν. Ad istam normam alibi scripsit ἀχαρίτα παθήματα, et δῆμον συνοίκημα ἀχαριτάτατον: hoc enim ex Msstis praebet Galeus in p. 431, 57. [VII. 156, 19.] VALCK.

10. ἀθέμιστα ἔρδσκε) Sive ἔργα addas, seu demas, parum referet. Ἀθέμιστα ἔργα ἔπρασσον *Lucian*. *Dea Syr.* c. 12., ἀθέμιττα ἔργα μηδομένους *Manetho* II. 301. Noster lib. VIII. 143. μηδὲ -- ἀθέμιστα ἔρδειν παραίνει. In praecedentibus [lin. 8.] πρὸς συνίδα διέπασσάλευσαν ex Pass. et *Eustath.* adsumi poterat. Vide lib. IX. 119. WESS.

CAP. XXXIV. [2 seq. τὴν μὲν λευκολίνου etc.) τὴν μὲν -- τὴν δ' ἐτέρην, scil. γέφυραν, nomen in verbo ἐγεφύρουν latens. Caeterum conf. c. 25, 2 seq. S.]

CAP. XXXV. 2. τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευσε τριηκοσίας ἐπικέσθαι μάστιγι πληγᾶς) Persae institutum et mens *Scriptoris* in propatulo; structura implicatio. *Gronovius* ἐπικέσθαι legisse videtur, opinione haud probabili: [at nihil ad h. l. notavit Gronov. in versione autem cum *Valla* posuit infligi, quod et ipse *Wess.* recte tenuit:] tolerabilius ἐπιθέσθαι *Corn. de Pauw*, cui, si per Codd. staret, accedere possem. Alii maiora audent. *Vulgatae* si sanitas constat, dicendum est, ἐφικέσθαι et καθικέσθαι eundem praestare usum. *Plato Hipp. Maior.* p. 292. Α. ἂν τύχη βακτηρίαν ἔχων, ἂν μὴ ἐκφύγῃ φεύγων αὐτὸν, εὖ μάλα μοῦ ἐφικέσθαι (nempe αὐτῇ) πειράσεται. *Sophocles Oed. Tyr.* vs. 819. διπλοῖς κέντροισί μοῦ καθίκετο. In quibus diversior ordo et iunctura quidem, hic accommodanda verbo, sub dictione latentī, μαστιγῶσαι τὸν Ἑλλήσποντον; uti c. 54. et VIII. 109. Atque eum in modum *Abreschius*. *Conmode*, haec dum meditor, in mentem redit *Homericum* *Iliad.* E'. 748. Ἦρῃ δὲ μάστιγι θοῶς ἐπιμαίει ἅρ' ἵππους, quo utantur volentes. WESS. — Suo sic more scripsit *Herod.* pro ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευε τριηκοσίας ἐκίεσθαι μάστιγι πληγᾶς. Hac opinor ratione collocata vir doctus non censuisset tentanda. *Insanum* utrumque

facinus, quo fertur iratus Xerxes in mare saevisse flagellis et compedes demisisse, quod Herodotum sequuti plurimi commemorant, Brissonio partim citati de Regn. Pers. lib. III. pag. 420., illud equidem a Graecis confictum suspicor cum Th. Stanleio ad Aeschyl. Pers. vs. 752., cuius locum adhibuit ill. Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 195. De mari pontibus strato Aeschylus est intelligendus, ut eius aetate fabula nondum vulgo fuisse videatur recepta: de filio Darius apud Aeschyl. "Οστις Ἑλλήσποντον ἱρόν, δοῦλον ὥς, δεσμώμασιν ἤλπισε σχῆσαι" - - - καὶ, πίδαϊς σφυρηλάτοις Περιβαλὼν, πολλὴν κίλευδον ἤνυσεν πολλῶ στρατῶ. Ira regis ob pontem vi tempestatis disiectum, atque isthaec Aeschyl. Athenis decantata, facilem fabulae fingendae ingeniis Atticis prae-buerunt ansam: vid. Diogenis Laërt. Prooem. §. 9. Istius aevi Persica monumenta si ad nos usque pervenissent, forsitan intelligeremus (quod, altera tantum audita parte, et quid nostra aetate eveniat cogitantibus nobis certe licet suspicari) mendaces multa de Persis falsa nobis Graecos tradidisse, suasque semper res amplificasse. Dion Chrys. Or. XI. pag. 191. D. Ἄνδρες, inquit, ἤκουσά Μηδὸν λέγοντος, ὅτι οὐδὲν ὁμολογοῦσιν οἱ Πέρσαι τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι κ. τ. λ. VALCK. — Caeterum conf. cap. 54 sub fin. et VIII. 109, 18. S.

3 seq. ἤδη δὲ ἤκουσα ὥς καὶ στιγίας) Quod Noster auditione tantum accepisse se testatur, sanequam absurdissimum, illud vix aliis commemoratur. De Xerxe Iuvenal. Sat. X. 182. Ipsum compedibus qui vinxerat Ennosigaeum: Mitius id sane, quod non et stigmatē dignum Credidit: ubi Herodotea dedit Grangaeus ut vulgantur; in quibus στιγίας ex Med. bene scripsit Gronov., quod ex Arch. etiam obtulerat Galeus, pro μαστιγίας: sed nec qui flagellis cederent μαστιγίαις, verum dici potuerunt μαστισταί, quod ex Alex. Cod. recipiendum in lib. IV. Maccab. ix, 11. Lexicographis aequè ignotum ac Herodoteum Στιγίαις. VALCK. — Praeclare στιγίας ex Msstis Galeus et Gronovius. Conf. Iuvenal. Sat. X. 182. ac Plutarch. de Ira p. 455. D. WESS.

6 seqq. Ὡς πικρὸν ὕδωρ, δεσπότης etc.) Media καὶ ἀλμυρὸν, ut supervacua, schedis desiderantibus, exterminavi. Migrarant in hanc viciniam ex proxime sequente καὶ ἀλμυρῶ ποταμῶ aut Homereo ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ, Odyss. i. 227. si-

milibusve. WESS. — Quae in mare dicta voluit a flagellantibus Herodoti Xerxes, illa supra modum admiratur *Hermogenes* pag. 403. Σχεδὸν δὲ ὅλου τοῦ λόγου ἡδονὰς, ἐργαζόμενος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ὑπὸ Ξέρξου πραχθεῖσιν, ὑπεριβάλλοτο τῇ ἡδονῇ καὶ τῇ γλυκύτητι: tum, descriptis Herodoteis, Ἐνταῦθα, ait, πρὸς τὸ ὕδωρ, ὡς αἰσθησὶν τινα ἔχον καὶ προαίρεσιν, διαλεγόμενοι ποιήσας τὸν Ξέρξην, ὑπερίβαλεν ἡδονῇ. Prostant illic Herodotea ut in Editis: postrema tamen rectius hoc modo scripta: τοὶ δὲ κατὰ δίνην ἄρα οὐδεὶς ἀνθρώπων θύει, ὡς ἰόντι δολερῷ τε καὶ ἀλμυρῷ ποταμῷ: in his lectio firmatur Med. et καὶ recte omittitur. VALCK.

CAP. XXXVI. 2. τὰς δὲ ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐξέυγυνσαν) Quando nihil adest, quo τὰς commode possit referri, voculam cum Reiskio suspicor excidisse: fortasse scribi poterit: τὰς δὲ (ἀκτὰς) ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐξέυγυνσαν. Erat enim cap. 33. αὐτὴ τραχέα ἐς θάλασσαν κατήκειυσα Ἀβύδω κατεκταμένη: et cap. 34., ἐς ταύτην τὴν ἀκτὴν ἐξ Ἀβύδου ὁρμώμενοι ἐγεφύρουν τοῖσι προσέκειτο. Hinc vocem γεφύρας plerique cum *Valla* forte censebunt subaudiendam. VALCK. — Superius, cap. 34, 2. ad τὴν μὲν, et τὴν δὲ ἑτέραν, ex praecedente verbo ἐγεφύρουν in promptu erat nomen substantivum γεφύραν intelligere. At hoc loco alia ratio est. Quamvis dictionem ζυγνύναι γεφύραν frequentet Herodotus, ut IV. 85, 2. 88, 12. 97, 11 - 13. 118, 4. etc. non idcirco ad τὰςδε omitti nomen γεφύρας commode admodum potuerat. Quo magis speciosa erat Reiskii sententia, intercidisse vocab. νέας, ἀκτὰς aut γεφύρας. Verum tamen, quemadmodum paullo ante, ubi τῇ ζεύξει dixit Herodotus, quilibet lector τῇ ζεύξει τῶν γεφυρέων intelligebat, sic et hic fortasse haud ita magno incommodo praetermitti nomen γεφύρας potuit, utpote legentium animis praesens, et a quolibet ultro subaudiendum. Aliam expediendi huius loci rationem *Dav. Schulz* Vir clar. in *Animadverss. ad Herodoti Hist. Bellor. Pers.* iniit. Primora huius capituli verba, οἱ μὲν ταῦτα ἰποῖον, ad ipsa illa quae initio cap. 34. leguntur et ad priorum pontium architectos referens, interpretatur *Illos pontes isti fecerunt, hos alii architecti*; adiecta hac observatione: „Facilis esset mutatio τοῦ ταῦτα in ταύτας, at non necessaria; neutrum in talibus usitatissimum pro ceteris generibus. Τὰς δὲ (γεφύρας, nam de duplici ponte sermo)

„tamen respondet huic ταῦτα.“ — Sic ille; cui *Valla* praeiverat, eundem locum ita reddens: *Et illos quidem pontes fecerunt ii quibus haec ingrata merces proposita erat: at alii architecti, qui alios fecerunt, hoc modo iunxerunt.* Latina *Gronovii*, quae *Wess.* etiam tenuit, obscuriora sunt, graecis nimis anxie insistentia: *Et quidem ista fecerunt ii quibus hic ingratus honor propositus erat. At alii architecti illos iunxerunt.* Equidem cum *Larchero*, οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν etc. de his accepi quorum munus fuit exsequi saeva Regis mandata. conf. c. 39, 16 seqq. S.

3 seqq. Περὶ τῶν πόντων καὶ τῶν πλοίων etc.) Quae sequuntur, non intellecta, descripserunt *Brisson.* de Regn. Pers. III. p. 434., et *Stanlei.* in *Aesch.* Pers. vs. 71. latine vertit atque explicuit *Dion. Petav.* ad *Themist.* pag. 451 seq., partim attigerunt *Casaub.* alique: supersunt et in his nonnulla lucis indiga. VALCK. — Mihi quoque in pontium descriptione, quae proxime subiicitur, multa obscura esse profiteor: quibus quum nihil certae lucis valeam adfundere, ancipiti disputatione non multum detinebo Lectores, satis habens aliorum maxime super hoc loco sententias Viro- rum doctorum referre. S.

5. ὑπὸ δὲ τὴν ἐπίσην τεσσαρεσθ. καὶ τριη.) Magna Codicibus gratia harum restitutione vocum; erat enim ἀναπόδοτος minimeque consequens narratio. Duo pinguntur pontes, quorum alteri, *Euxino Ponto* obverso, cccx. naves substratae; alteri, qui *Aegaeum mare* spectabat, cccxiv. Quae postrema si deficiant, luxa et manca oratio. Vidit defectum atque ex *Vallae* Latinis prudenter sarsit *Cl. Pavius*; animadvertit eundem *Cl. D. Petavius* ad *Themistii* Or. X. p. 451., in instauratione nimius: sic namque, ὑπὸ δὲ τὴν πρὸς τοῦ Αἰγαίου ἐξήκοντα καὶ τριηκοσίας, vel uno verbo τεσσαύτας: neque enim rationem esse cur tanto plures in altero ponte fuerint. Speciose profecto; quam tamen speciem schedae respuunt, pontiumque ordo et series navium: namque prioris pontis naves stabant transversae, hinc plures: posterioris directae et propterea pauciores. *Pet. Bertius* de *Aggerib.* et *Pontib.* cap. 3. idem *Xerxis* opus adgressus fuit, sed levi brachio. WESS.

7. ἵνα ἀνακωχέῃ τὸν τόπον) Videlicet ὁ πόντος. *Valla* desiderat, ut stabiliret funes armamentorum, rectius veriusque

contentionem ac firmitatem rudentum. Fluctus enim propellebat naves istas, quae impulsae funium contentionem augebant. Ἀναχωρεῖν proprie est *inhibere*, ac *navem reprimere*: hinc μεταληπτῶς Valla interpretatur *stabilire*, quod Petavius et Pavius perspexerunt. Statim [lin. 8.] ἀγκύρας κατῆκαν, indole sermonis postulante, *reposui*; mutato, quod tolerari potuisse miror, κατῆκον. Scripsissem quoque [lin. 9.] τῆς μὲν πρὸς τοῦ Πόντου cum Petavio, eo quod subinde sequitur τῆς δὲ ἑτέρας: ex utroque enim ponte anchoras demiserunt. Sed Mssti aliter. Gronovii Latina reliqui, etsi pro mea opinione minime bona. WESS.

[3-9. Gronovii versio haec erat: *Quinquaginta remorum naves triremesque trecentas sexaginta Euxinum versus Pontum composuere: item ab altero latere trecentas quatuordecim, Ponto quidem transversas, Hellesponto autem secundum fluxum, ut laxa esset fluitatio intentionis armamentorum. Quibus compositis, praegrandes ancoras demiserunt, partim ab latere contra Pontum, ventorum caussa qui intrinsecus expirant; etc. Reiskius ad hunc locum nihil adnotavit, nisi quod pro ἀναχωρεῖν lin. 7. ἀναχωρεύωσι maluerit. „ἀναχωρεῖν si ferretur, inquit, debet referri ad γέφυρα ἰσόστη.“ Larcheri gallica versio a latina Gronovii nihil fere discedit: *Ils attachèrent ensemble cccxl. vaisseaux de cinquante rames, et des triremes; et de l'autre côté cccxiv. Les premiers présentèrent le flanc au Pont-Euxin; et les autres, du côté de l'Helléspont, répondoient au courant de l'eau, afin de tenir les cordages encore plus tendus.* etc. Tum vero in Notis, primum, miratur idem doctus Interpres, quo pacto Wesselingius in altero ponte idcirco plures fuisse naves dixerit, quoniam transversae steterint. Sic enim multo paucioribus fuisse opus: statuendum potius, eo loci latiori spatio patuisse fretum, eoque longiore opus fuisse ponte. Deinde, postquam de obscuritate conquestus est, quae Rennelli, illustris Viri, interpretationem huius loci (in *Geographical System of Herodotus*, p. 31.) premit, proponit coniecturam, cui quidem ipse non magnopere confidit: constructos fortasse hos pontes esse ea anni tempestate, qua constanter a meridie flabant venti; inde necesse quidem fuisse, ut naves ab illa parte secundum aquae cursum starent, istas autem ab altera parte, quae Pontum specta-*

bant, transversas locari potuisset. Quod si nostra de coniectura statuas, non Πόντου, sed πόρου h. l. scripsisse Herodotum; (conf. infra, lin. 21.) duo ista, quae memorat, ἐπικαρσίας stetisse naves, et stetisse Ἑλλησπόντου κατὰ ῥόον, non ita fuerint intelligenda, ut prius ad unum ex pontibus, posterius ad alterum spectet; sed utrumque ad utrumque pontem pertinebit. Utriusque pontis naves ita locatae erant, ut respectu traiectionis (respectu lineae rectae ab una ora ad alteram ductae) transversae starent; sed rectae, secundum aquae in Hellesponto cursum. Superest, ut, quae ad eundem difficiliorem Nostri locum a Schulzio, Viro docto, adnotata sunt, his subiiciam. S.]

4 - 7. ὑπὸ μὲν τὴν etc.) Sub alterum pontem, Ponto Euzino obversum, trecentas et sexaginta, scil. συνόλως: sub alterum, qui Aegaeum mare spectabat, trecentas et quatuordecim. Sequentia videmus ab aliis minus recte explicata, quorum omitti possunt interpretationes, his positis. Τοῦ μὲν Πόντου - - κατὰ ῥόον, est quasi παρενθήκη, quae directionem navium iunctarum signare debet. Erant autem collocatae, non tanquam transmittentes Hellespontum, sed tanquam invehentes, rectae, secundum fluxum Hellesponti, i. e. τοῦ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥόον, et τοῦ Πόντου ἐπικαρσίας, [ἐπικάρσιαι puto scribere voluerat Vir doctus.] quoad Pontum transversae sive obliquae. ἵνα ἀνακωχὴν cet. non referas ad hanc parenthesin, sed ad superiora ὑπὸ μὲν τὴν etc. ut stabiliret, fulciret funes (τὸν τόνον) armamentorum pontium, quae inniterentur navibus sive ipsis fluctibus; nam paulum refert, ῥόος subintellexeris post ἀνακωχὴν, an τοῦτο, opus istud iunctarum navium. In condendis prioribus pontibus quum nihil simile factum esset, facile est intelligere, cur tam celeriter a fluctibus destructum sit opus. Nam per Hellespontum tam latum quo tandem pacto funes tantopere intendi potuissent, ne in medio saltem demissae aquam attingerent? DAV. SCHULZ. — At hoc ipsum mirum quodammodo poterat videri, quod in iterata etiam pontium horum constructione funibus ab una ora in alteram tensis imponere transversas trabes, quae transitum praebebant, maluerint, quam validis tignis ab unaquaque nave in proximam aut proximas porrectis, apteque inter se connexis firmatisque. Nempe amplius tribuerunt robustorum ru-

Herodot. T. VI. P. I. V

dentium firmitati, qui simul ad cedendum, quod opus foret, impetui fluminis aptiores, quam tigna essent. — Haec cum superioribus, ad istorum pontium structuram pertinentibus, ita a me perscripta, iamque prelo erant commissa; quum, cuncta denuo relegens, intellexisse mihi visus sum, nihil opus fuisse coniecturâ illâ, qua pro τοῦ μὲν Πόντου ἐπικαρσίας, lin. 6. τοῦ μὲν πόρου ἐπικ. legendum suspicatus eram. Eodem enim res redit. Hellespontus veluti fluvius consideratur, cuius cursus cum australi ora Ponti Euxini angulum fere rectum format. Igitur, quae naves secundum Hellesponti cursum rectae stabant, eadem commode dici potuerunt respectu Ponti oblique sive e transverso locatae fuisse: neque illae, ut Laroherus fingebat, latera obversa Ponto habebant, sed prorae earumdem Pontum spectabant. S.

10. τῆς δὲ ἐτέρης) Fuit quum scribere vellem τὰς δὲ ἐτέρης: nam minus placebat Wesselingii mutatio praecedentis τὰς μὲν in τῆς μὲν. Nunc intelligo, vulgatam lectionem negligentiae cuidam Scriptoris tribuendam esse, atque retinendam; aut, si qua corrigere volueris, ponendum esse τὰς δὲ τῆς ἐτέρης: articulus enim ante ἐτέρης abesse nequit. Τῆς δὲ si nobiscum admittas, τὰς δὲ tamen quasi subintelliges, quod respondeat priori τὰς μὲν. De utroque ponte, unde anchorae demittebantur, sermonem esse vides. DAV. SCHULZ.

12 seq. διέκπλοον δὲ ὑπόφανσιν etc.) Petavii his pontibus impensa opera latuit [Gronovio] Cel. viro: hinc illa eius notatio. Probat ipse separationem ὑπὸ φαῦσιν, sub lumen: tentat deinde ὑπὸ φύσιν, uti videre est. Iungo ego, Aldi et scriptorum ductum sequens. Ὑπόφανσις fenestrae, lucem admittentis, notionem habet apud Interpretes Ezech. c. xli, 16. Hinc pro hiatu et patente transitu: par διαυγίας ratio, quae ab lucis transitu, spiraculum et foramen, quo fumus ex casis evolvitur, in Diodori XVII. 82., et διαυγίου, in vasculorum aperturis et spiraminibus apud Heronem Spirit. p. 163. Itaque διέκπλοος ὑπόφανσις, transitus idem; ἀρᾶλωμα Luciano Ver. Hist. II. 2., sive interceptum spatium et vacuum, per quod ὑποφαίνεται, adparetque lux, ut Petavius. Reiskio, ὑπόφανσιν probanti, διέκπλοος adiectivi loco est. Mox [lin. 13.] Petavius scite, καὶ τριηρέων τριχοῦ: namque series

ipsae tam πιντηκοντίρους quam τριήρεις habebant, et utrasque proinde interruptas esse oportuit. WESS. — Non ego διέκπλοον pro adiectivo nomine accipiam, sed pro substantivo, per adpositionem, quam Grammatici vocant, alteri iunctum: *fenestram, aperturam reliquerunt, quae esset διέκπλους*, id est, quae inserviret διέκπλω, quae minoribus navigiis transitum praeberet. Inter καὶ et τριχοῦ (lin. 13.) in promptu erat suspicio intercidisse nomē τριήρων: (conf. Var. Lect.) nec tamen illo adiecto opus utique fuisse intelligo, et e contextu reiectum istud adsumendum velim. Alternis iunctae erant triremes et naves longae sive penteconteri: *tribus in locis inter duas triremes aberat penteconterus*; et spatium, qua transirent minora navigia, vacuum relictum erat. Particula καὶ ante τριχοῦ similem quamdam vim habere potest, qualem passim alibi observavimus: scil. ut significet, non uno in loco, sed pluribus, et quidem tribus in locis. conf. Var. Lect. I. 99, 7. S.

16. στρεβλοῦντες ὄνοισι ξυλίνοισι) Egregia huic loco medella ex Med. et aliis. Ὀνοί sunt axes; ὄνισκοι ariculi, *suculae*, sive *machinae tractorii generis*. Galenus Gloss. Hippocrat. Ὀνεύεσθαι, ἤγουν δι' ὄνων ἐπιστροφῆς τείνειν. Ὀνοί γὰρ καὶ ὄνισκοι, οἱ ἄξονες: et pluribus ad Hippocrat. de Fractur. p. 551. Adde Eustachium in Erotianum p. 82. [pag. 275. ed. Franz.] et Gronovium. WESS.

18 seq. παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ) Sic debuit. Nimium Πενταυί ὧν παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ, et Reiskii ἡ αὐτῇ. WESS. — Immo recte Reiskius. Conf. Var. Lect. S.

20. τοῦ τάλαντον) τῶν τάλαντον Editor Genev. inprudenter: transitus in distributivis numeri est. Unde vero Tzetzes acceperit τριτάλαντον τῷ βάζει Chil. I. vs. 599. ipse dixerit. WESS.

[23. κατύπερθε τῶν ὀπλων τοῦ τόπου) Series naturalis verborum, κατύπερθε τοῦ τόπου τῶν ὀπλων: id est, κατύπερθε τῶν ὀπλων ἐντεταχμένων. Quod sequitur [lin. 24.] αὐτὶς ἐπεξεύγνυον, obscure Valla reddidit, rursus desuper innexerunt: Gronov. tum ibi rursus superiunxerunt, quod tenuit Wess. Plinius Larcher, sed dubito an ex mente Scriptoris, on posa dessus des planches bien jointes les unes avec les autres. S.]

26. καπανάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν) Hesychius Κατανάξαντες, ἀνάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες: forte, quae Abreschii

suspicio, *νάξαντες*, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες, ut *conplanandi* significationem, quae huius est loci, et τοῦ *κατανάγειν* iunxerit. H. Stephanus Thes. T. IV. pag. 1157. horum inmemor, *κατανάγω* Conporto. Affertur enim *κατανάξαντες γῆν* pro Conportantes iniicientesque terram. Est ex *κατανάσσω*. In Iosepho Bell. Iud. I. 21, 7. *νάγμα*, terra stipata: *πύργος ιαστός* ibid. V. 4, 3. *solida et bene compacta*, sive *νεναγμένος*, quomodo Msssti Antiq. XV. 9, 6. verissime. Porro *Φραγμόν*, *sepem hinc atque hinc praetensam*, Tzetzes *χειραγωγούς καὶ κλισίματα*, Arrianus Ἀναβ. V. 7. *κλισμακας*, ubi excellenter Gronovius, adpellant. *Ἐπερωῶντα* non muto, rarum quidem tali usu, sed proprio et vetere. WESS. — *παρίενσαν ἔθεν καὶ ἔθεν*, secundum utrumque latus duxerunt septum. De verbo *εἰρύσαι* vide Wess. ad VII. 24, 5. S.

CAP. XXXVII. [2. οἳ τε *χυτοὶ*) Huc spectare videtur glossa apud Suidam: *Χυτόν χῶμα*: et apud Hesych. *Χυτόν χωστόν*, καὶ τὸ *χῶμα*. Altera pars scholii, quod est apud utrumque, pertinet ad II. 69, 6. Quod *χυτόν* (non *χυτός* καὶ *χυτοὶ*) scribitur apud hos Lexicographos, id fortasse ex vetustioris cuiuspiam Grammatici observatione ductum, quae huiusmodi fuerit: *Χυτόν λέγει Ἡρόδοτος τὰ χωστόν καὶ τὸ χῶμα*. S.]

9. οὗτ' ἐπινεφέλων ἰόντων) Aristoteles Problem. XXIV. Sect. 17. iuvat Codicum scripturam, rogitans, *Διὰ τί τῆς αἰθέρας μᾶλλον ψύχος γίνεται, ἢ ἐπινεφέλων ὄντων*. Per autem mira solis haec obscurati descriptio; talis profecto, ut veram eclipsidis causam aut exploratam non habuerit Herodotus, aut tragice circumscripserit. Quid enim ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδρην? Sed verum hunc solis fuisse defectum negant plerique sideralis scientiae professores, Seth. Calvisius Chronol. Ann. 3470., D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. H. Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 47. WESS.

Ibid. ἀντὶ ἡμέρης τε νύξ ἐγένετο) Supra, I. cap. 103., νύξ ἢ ἡμέρη ἐγένετο. Cap. 74. συνήνευκε ὥστε -- τὴν ἡμέρην ἐξαπίνης νύκτα γενέσθαι. Primus istam defectionem solis, quae Astyage regnante facta est, praedixisse fertur Milesius Thales, iuxta Herod. et Ciceron. de Div. I. 49. Causam solis obscurati dudum ante naturalem Graecis iam tradiderat Palamedes, teste Philostr. pag. 709. Hic apud Herod. ὁ ἥλιος -- ἀφανής ἦν,

οὐτ' ἐπιφύλων ἰόντων, αἰθέρης τε ταμάλιστα: sicut apud Livium XXXVIII. 4. coelo sereno interdiu obscurata lux est, quum Luna sub orbem solis subisset. οὐτ' ἐπιφύλων ἰόντων correctum ex Med. Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυνέφειλα ὄντα dixit Thucyd. pag. 529, 99. [lib. VIII. c. 42.] Xerxi solis obscuratio, ut vulgo imperitorum, videbatur esse portentum. Insigne Pindari carmen apud Dionys. Halicarn. II. pag. 273. emendavit Schædiger in Propert. p. 239. Rei causas cognovisse saepe profuit Imperatoribus, ne velut prodigio divinitus facto militum animi terrentur; Quinctilian. Inst. Or. I. c. x. p. 114. Graecis, non Persis, hoc ostento mala portendi cur crediderint, certe dixerint Magi, Noster enarrat; in quibus Ἑλλήνων προδίκτορα [lin. 14.] bene cepit Palmer. In Aristidis Themistoclem T. III. p. 297. Schol. Mstus: ἐρχομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γενομένου περὶ τὸν Ἑλλησποντον, ἔκλειψις ἐγένετο ἡλίου καὶ ἀνατολῆς (lege ἐξ ἀνατολῆς) εἶτα ὡς ἡρώτησεν ὁ βασιλεὺς τοὺς μάντις, τί σημεῖον τοῦτο, ἀπώλειαν εἶπὶν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. τούναντίον δὲ ἦν ἐσήμαινε γὰρ αὐτῷ τὴν ἥτταν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξέλιπεν ὁ ἥλιος· εἶγε καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ Ξέρξης. VALCK.

14. Ἑλλήνων προδίκτορα) Praesidem vertunt, Nob. Palmerio iure improbante. Ex προδείκνυμι venit προδίκτωρ, praemonstrator malorum, et vates quidam. Magi φάσματος mirabilis interpretes respondent; solem, si quid praeter consuetum patiat, Graecis portendere et praesagire; lunam, suae nationi; cuius illi coniectus quas habuerint rationes, unde indagabimus? Ob oracula, coniiicit Palmerius Exercit. pag. 31., quae Delphis, Delo, Claro et aliis Graeciae urbibus sub Apollinis, qui sol est, nomine pandebantur. Sane non erat, cur Ph. a Turre erroris dicam Nostro inpingeret, Monum. Vet. Ant. p. 175. Coluerint enim Persae Solem, ut venerati fuerunt; defectus eius ex magorum disciplina damnosus aliis potuit haberi. Sed ille προδίκτορα praesidem censuit contra verum. WESS.

15. ἐποίητο τὴν ἑλάσιν) In hoc genere simplex mavult. Vide III. 4. VII. 6. et cap. 106. πρότερον ταύτης τῆς ἐλάσινος. Xenoph. consimiliter Κυρ. παιδ. VIII. p. 217. D. E. Amplector itaque. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. τὸ σοὶ μὲν ἐλαφρόν, --- ἐμοὶ δὲ μέγα) Initio poematis Theognis: Εὐχόμενός μοι κλυῖθι, κακίαις

δ' ἀπὸ κῆρας ἄλλακε· Σοὶ μὲν τοῦτο, θεῶ, σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα· Propius ad Nostri structuram *Andocides in exordio Orat. de Myster.* δεῆσθαι ὑμῶν δίκαια, καὶ ὑμῖν γε ῥάδιον χαρίζεσθαι, καὶ ἐμοὶ ἄξια πολλοῦ τυχεῖν παρ' ὑμῶν. VALCK.

13. παράλυσον τῆς στρατιῆς) στρατηίης mallet. Prave in Plutarch. *Virt. Mul.* pag. 263. A. Pythes seu Pythius χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως -- ἵνα παρῆναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γηροβοσκεῖν. Scripserat παρῆναι τῆς στρατείας. *Unius vacationem petens, de eodem Pythio, Seneca lib. III. Ir. c. 17.* Hoc, nisi erro, occupavit Mos. Solanus ad Plut. Alcibiad. WESS. — Στρατηίης et hic scribendum, ut in simillima narratione de Oeobazo, a militia vacationem uni filiorum petente IV. 84. στρατηίης ἀπολελύσθαι. Apud Plutarch. T. II. p. 263. B. Pythes χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως, πλείονων αὐτῷ παίδων ὄντων, ἵνα παρῆναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γηροβοσκεῖν. Interpres quod sensus postulabat expressit, ut unus eorum immunitate militiae donaretur; scripserat, ut puto, Plutarch. ἵνα παρῆναι (sive potius ἀφείναι vel ἀφίεναι) τῆς στρατείας. Sic passim loqui solebant. Ulpian. in Demosth. pag. 22, 15. νόμοι ἥσαι ἀφίεσθαι τινας τῆς στρατείας, ὥστε πομπεύειν εἰς τὰ Διονύσια. Leges istas respicit Diodor. Sic. IV. 5 fin. *Lycurgo* memorantur contr. Leocr. p. 152, 33. οἱ ἀφίεμενοι τοῦ στρατεύεσθαι ἕνεκα τοῦ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν τῆς πόλεως. Ἀφίεναι τῆς στρατείας, Herodoto dicitur παραλῦσαι τῆς στρατηίης: ut VI. 94. Mardonium Darius παραλύει τῆς στρατηίης. Quae Porto Herodotea dicitur locutio, aliquid quem praetura amovere, est et Thucydide et aliorum. Thucyd. VII. cap. 16., τὸν μὲν Νικίαν εὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς. vid. Duker. et Suid. in Παραλύσαι. VALCK. — στρατηίης recepi cum Schaeff. et Borh. Suspectum στρατιῆς cum superioribus editis tenent quidem scripti, quod sciam, omnes. Conf. Adnot. et Var. Lect. ad III. 3, 16. S.

CAP. XXXIX. 7 seqq. ἐν τοῖσι ὡτὶ τῶν ἀνθρώπων etc.) Paulo haec aliter scripta sic Stobaeus excitat Gesneri pag. 173, 34. Ὡς ἐν τοῖσι ὡτὶ τῶν ἀνθρώπων αἰεὶ ὁ θυμὸς, χρηστὰ μὲν ἀκούσας τέλειος ἐμπύμπλησι τὸ σῶμα· ὑπεναντία δὲ τοιούτοις ἀκούσας αἰοιδάινει: ex quibus Herodoto restituerem τοιούτοις ἀκούσας: reliqua vulgatis sunt deteriora. Sensus obscurioris dicti conatus est eruere Stephano citatus Erasmus in Adag. *Animus habitat in auribus.* VALCK.

9. ὑπεναντία δὲ τοῦτοις) *Stobaeus*, ut saepe, *Ionum* charactercin servavit; nec pravum eiusdem ἀνοιδαίνει, quamquam vulgato haud prius, sicuti lib. III. 127. adscriptum. *Homerus* *Iliad.* l. 550. ὅς τε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον. Dicti *Herodotei* interiorem sententiam *Camerarius* *Problem.* Cent. I. 9. vestigavit. *WESS.*

15. τὴν ψυχὴν ζημιώσεται) Hoc ego *Codicum* lectioni a *Galeo* et *Steph.* enotatae non postponerem: in *Matth.* xvi, 36. nonnulla dedit *Wetsten.*; ad eandem rationem aetate scribebant *Herodoti.* *Thucydides* [III. 40.] pag. 192, 62., μὲν γὰρ ζημιώσεται: ubi ζημιωθήσεται, natum ex interpretamento, praebent *Codices.* οὔτε τι ζημιωθέντας dixit *Xenoph.* *Oecon.* p. 491, 35. Iussit *Xerxes* [lin. 18.] natu maximum filiorum *Pythii* μέσον διαταμεῖν διαταμόντας δὲ etc. *Plutarch.* T. II. pag. 263. B. ὁ Εἰρήνης ὑπ' ὀργῆς τοῦτον μόνον, δὲν ἐξητήσατο, σφαῖρας καὶ διατεμῶν, ἐκέλευσε τὸν στρατὸν διελθεῖν τοὺς δὲ ἄλλους ἐπηγάγετο, καὶ πάντες ἀπώλοντο κατὰ τὰς μάχας. Secundum *Senecam*, de *Ira* III. 17. quem pater elegerat, *Xerxes* in duas partes distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victimam lustravit exercitum. *Senecae* locum adhibuerunt *Wess.* ad *Herod.* p. 320. [ad IV. 84, 7.] et *Brisson.* *Regu. Pers.* lib. III. p. 357. *VALCK.*

20. καὶ ταύτῃ διεξιέναι τὸν στρατὸν.) In partes duas distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victimam lustravit exercitum, *Romani* moris non ignarus *Seneca.* De *Peleo*, qui *Acasti* uxorem dissecuerat, *Apollodorus* *Bibl.* III. 12, 7. καὶ διελὼν τὰ μέλη διήγαγε δι' αὐτῆς τὸν στρατὸν. In foederum sanctione multa huiusmodi apud ill. *Grotium* in *Matth.* c. xxvi, 28. *WESS.*

CAP. XL. 3. στρατὸς παντοίων ἰθύνων) Vocem σύμμικτος exterminavi, minime ob ἀναμιξ necessariam. Recte c. 55. ὁ σύμμικτος στρατὸς παντοίων ἰθύνων, unde in hanc viciniam conmigravit. *WESS.* — Aberat a *Med.* vox σύμμικτος. Si abessent aliis *Codicibus* voces οὐ διακεκριμένοι, [lin. 4.] has ad ἀναμιξ suspicarer olim adiectas. Ἀναμιξ *Hesychio* redditur ἀναμεμυγμένως: vox *Sophocli*, *Thucydidi*, *Xenophonti*, ter adhibita *Herodoto.* *VALCK.*

9. Νισαῖοι καλούμενοι) Quae hic διττογραφία, eadem lib. III. 106. plurimisque aliorum in locis. Hinc dubium atque anceps, *Nisaei*-ne an *Nesaei* hi equi. Docte *Valesius* ad

Ammian. lib. XXIII. 6. de his sacroque Iovis curru et *B. Brisson.* Regn. Pers. I. 122. et III. 29. WESS.

CAP. XLI. 3. ἐκ τοῦ ἄρματος ἐς ἀρμάματα) Clara utriusque vehiculi distinctio, etiam in *Xenophonte* Κύρ. παιδ. VI. p. 162. v. et 168. v. [et alibi,] tum *Ἀναβ.* I. pag. 247. c. *Harmamaxa* carpenti genus et mollissimae vegetationis erat, mulieribus quam maribus accommodatius. *Essedum* Laurentii improbat *Schefferus*, neque geminum plane fuit, *Rei Vehic.* lib. II. 17. p. 217., quem adi et doctos *Curtii* interpretes III. 3, 23. WESS.

13. καὶ μῆλα, οἱ ἄγχιστα etc.) *Mala Persica* ex auro imis adfixa hastis gestabant, ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾷ ἔχοντες, *Athenaeus* XII. p. 514. c. Hinc illi *Μηλοφόροι*, non alii ac *αἰχμοφόροι*, *hastati*, qui Persarum nobilissimi post regis vehiculum incedebant: nam quorum in hastis extimis mala punica aurea, φοικὰ χρυσῆα, his locus erat ante decem Nisaeos equos, spiculaque in humum versus inflexa; cum hastati *Μηλοφόροι* hastas κατὰ νόμον, uti mos ferebat, erectas ostenderent et vibrarent. Haec plana. WESS.

CAP. XLII. 4. ἐς Καρίνην) Pro *Med.* et aliorum *Κάρην* docte *Gronov.* consistit: magis, meo quidem iudicio, adposita *Carine*, seu *Carene* potius, quippe *Mysiae* et *Atarnensium* urbi proxima apud *Plin.* *Hist. Nat.* lib. V. 30. Accedit *Stephani* *Καρίνη*, πόλις *Μυσίας*, *Ἡρόδοτος* ἐβδόμῃ, hanc *Nostri* indicantis. Malui praeterea [*lin.* 6.] Ἀτραμύντησιν ob *Eustathii* adsensum et *Thucydidis* in primis lib. V. 1., ubi *Schol.* et *Dukerus*. WESS.

CAP. XLIII. 3. ἐπίλιπεν τὸ ῥέθρον) *Nilus*, cuius aqua stato tempore minuebatur, ἀπολείπων τὸ ῥέθρον, lib. II. 19. patronus vulgato esse posset, nisi potior *Codicum* auctoritas, frequentioreque usu firmata c. 21, 58. et 125. foret. Utique nihil urget, ut ὃ ἀπέλιπε sive ἐπέλιπε --- πινόμενον contra tabulas pingatur. WESS. — τὸ ῥέθρον intellige κατὰ τὸ ῥέθρον, ut II. 19, 11. S.

8. τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Ἰλιάδι ἔθυσεν) *Palladi Iliacae* Alexander quoque *Magnus*, *Ilium* delatus, sacra fecit, *Arriano* I. 11. et *Diodoro* XVII. 18. testibus. WESS.

8 seq. ἔθυσεν βοῦς χιλίας χοάς δὲ etc.) Dum *Xerxes* *Minervae* *Iliadi* *chiliombe* faciebat sacra, heroibus libabant *Magi*, χοάς οἱ Μᾶγοι τοῖσι Ἑρῶσι ἐχλάντο, id est, ἐπηγύσαν. *Sumptuo-*

sum Xerxis sacrificium, ἡ ἀπὸ χιλίων βοῶν θυσιά, secundum Eustath. dicebatur Χιλιόμνη. VALCK.

10. ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπτεσε) Terror Panicus noctu ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπτεσε, vel ἐσέπτεσε: hoc, ut ex Med., placet Gronovio; illud, ut usitatus, viro docto in Miscell. Obs. III. p. 144. VALCK. — Doluit Gronov. ἐσέπτεσε Med. non receptum. Herodoto alia mens, qui lib. IV. 203. τοῖσι Πέρσῃσι --- φόβος ἐνέπτεσε: et VIII. 37. φόβος τοῖσι βαρβάροις ἐνεπτεῶναι: in quibus structura discrepans neminem morabitur, cum sit promiscua, ut bene vir doctus Miscell. Observ. T. III. pag. 144. S. Lucas, φόβος ἐπέπτεσεν ἐν αὐτὸν, Evang. c. 1, 12., ubi ἐνέπτεσε Codex unus. Verior eiusdem Gronovii notatio, Γέγνηθας Τευκρούς [lin. 13.] coniungens, quam consule WESS. — Praeter codicis sui auctoritatem, cui alii plures accedunt, provocavit Gronov. ad Herod. V. 122, 8. Ex Stephani Byz. praescripto Γερνιθίας expectasses, aut Γερνιθίους: sed Γέγνηθας utrobique tuentur Herodotei libri. S.

CAP. XLIV. 1. ἐν Ἀβύδῳ) Inutilem vocem μίσθ, parens schedarum iussui, induxi. Cui enim ea bono? Reiskii non dispar opinatio. WESS.

2 seq. προεπιποίητο γὰρ --- αὐτῷ ταύτη προεξίδρη) ἐξίδρη corrigebat Reisk. uti Arch. et Vind. Iam quoniam αὐτοῦ ταύτη haud infrequens, idem huic restituendum loco putavit Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 403. Ego vero nihil hic innovo. WESS. — Suspicebatur clar. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 403., legi commode posse αὐτοῦ ταύτη: quomodo saepe loquitur Noster; sed hic vicina requirere videntur pronomen αὐτῷ, Stobaeo quoque lectum p. 535. Προεξίδρη Xerxi ab Abydenis parata prima sedes fuisse videtur, quae in exedra prae reliquis emineret: θρόνον ὑψηλὸν dixit Tzet. Chil. I. vs. 937. Ἐξίδρα quid fuerit, post Budaeum docuit H. Steph. in Thes. Ling. Gr. I. p. 1084. Quae velut incerti Scriptoris excitat is e Suida, verba sunt Diogenis Laërt. IV. 19. quibuscum conferri possunt Dio Chrys. pag. 288. D. et Harpocrat. in voc. Λίσχαι. VALCK. — In vocab. προεξίδρη (ut in verbis προκατίζεσθαι et προκατῆσθαι) alia vis est praepositionis πρὸ atque in verbo προεπιποίητο. S.

CAP. XLV. 4. μετὰ δὲ τοῦτο ἰδάνηται) Specie alienam, reversa suam conditionem deplorassee videtur, (Valerio

Max. IX. cap. 15. ext. 1.) *opum magnitudine, quam altiori animi sensu felicior: videri enim voluit Xerxes lacrymans, quod tanta hominum multitudo intra centum annos esset obitura.* Haec et seqq. paucis expressit Tzetzes Chil. I. vs. 940. etc. Herodoteum autem Xerxis et Artabani colloquium ob sententiarum personis congruam magnitudinem miratur *Hermogenes* pag. 509. Πλείονι τῷ μεγέθει πολλαχού κέχρηται, ὡς ἐν τε ἄλλοις, καὶ ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῶν Ἱστοριῶν κατὰ τοὺς Ξέρξου πρὸς Ἀρτάβαζον, καὶ κείνου πρὸς Ξέρξην περὶ τῶν ἀνδραπίνων πραγμάτων λόγους. Facilis ipsi fuit Hermogeni lapsus in Persico nomine; qualis fuisse videtur et Philostrati de Vit. Soph. II. 5, 4. VALCK.

CAP. XLVI. 4. οὗτος ὡν ἡ) Absque Codicum auxilio reponi potuerat vocula, quam oratio interrupta poscebat usitatissimam: Οὗτος ὡν ὡν ἡ Φρασεὶς Ε. δ. Olim lectam ista monstrant Stobaei pag. 535, 46. οὗτος οὖν ἀνὴρ Φε; VALCK. — At nec interrupta admodum oratio; et facile h. l. caremus illa particula, quam nec alioquin in tali verborum constructione adhibere Herodotus adsuevit. S.

6. ἐργάσαιο) Loco quidem indicato Gesneri editio Stobaei ἐργάσαιο praebet: sed p. 612, 26. ἔργα σα, τὸ etc. quae minime contemnenda lectio, si robur accepit a Codd., sincera poterit videri: ὡς πολὺ ἀλλήλων κειχωρισμένα ἔργα σα, τὸ νῦν τε καὶ ὀλίγη πρότερον. VALCK.

8. Ἐπῆλθε γὰρ με λογισάμενον) Verum hoc, et lib. III. 42. VI. 125. obvium. Plutarch. Consol. p. 109. B. Τὸν Ἥλθαι εἰσελθεῖν, ὅπερ ἴσως καὶ ἄλλον εἰσῆλθε. Saepe Euripides, monitore Valckenario ad Phoeniss. vs. 1379., saepe alii. Lacrymas stolidi regis Epist. 7. lib. III. Plinius addidit. Leniter Valer. Max. IX. 13. Extern. 1. Qui mihi specie alienam, revera suam conditionem deplorasse videtur: opum magnitudine, quam altiore animi sensu felicior. Merebantur hae lacrymae acriorem censuram. WESS.

Ibid. Ἐπῆλθε γὰρ με λογ. κατοικτεῖραι) Scribendum, ut legit Stobaeus, ἐσῆλθε γὰρ με λ. κ.; alterum quidem in talibus etiam adhibetur, sed iunctum dativo, quem casum exhibent optimi quoque Codices in Herodot. I. 30. ἡμερος ἐπείρεσθαι μοι ἐπῆλθε. Pausan. VIII. p. 634., οὐκ ἐπῆλθεν ἐρίσθαι μοι. In Isocratis Panathen. scribendum p. 244. A. νῦν δ' οὐδὲν ἐπέρχεται μοι τοιοῦτο, ut p. 252. c. Demosth. p. 100, 39. etc.

Sed eam in rem satis erit legisse Hemsterh. ad Luciani Prometh. pag. 26. Ἐσῆλθε μὲ dicatur, an μοι, nihil interest: prius tamen et apud alios frequentius occurrit et apud Herod. III. 42. τὸν δὲ ὡς ἐσῆλθε θεῖον εἶναι τὸ πρῆγμα. VI. 125. ἰδόντα τὸν Κροῖτον γέλως ἐσῆλθε. I. 116. τὸν Ἀστυάγεια ἐσῆλθεν ἀνάγνωσις αὐτοῦ. VALCK.

16. αἱ τε γὰρ συμφοραὶ προσπίπτουσας) συμπίπτουσας est apud Stobaeum pag. 536, 3. atque ita, ni fallor, scripserat etiam Herodotus: vid. p. 57, 36. [I. 139, 2.] p. 298, 35. [V. 35, 6.] etc. Thucyd. III. c. 60., κατανοούντες, --- ὡς ἀσάθμητον τὸ τῆς συμφορᾶς ᾧ τινὶ ποτ' ἐν καὶ ἀναξίῳ συμπίπτει: et p. 278, 85. VALCK. — Nec vero idcirco spernendum h. l. vulgatum. conf. Var. Lect. S.

17. καὶ αἱ νοῦσοι συνταράσσουσας) Paene arripio Vind. et Stobaei συμφοραὶ προσπίπτουσας, καὶ αἱ νοῦσοι, συνταράσσουσι, quod Valla expressit. WESS. — Qui hoc probant, hi iuncta intelligunt συνταράσσουσι, καὶ ποιῶσι. At καὶ particula hic non copulativam vim habet, sed intensivam, idemque fere ac καὶ τοι valet: καὶ βραχὺν ἔόντα, quamvis (quamlibet) sit brevis. S.

18 seq. οὕτω ὁ μὲν θάνατος etc.) Ubi in luctu atque miseriis mortem aerumnarum requiem vocat Sallustius, Catil. cap. 50. ibi Herodotea ista et similia veterum dicta collegit Ios. Wasseus p. 160. VALCK. — Laudavit hoc Artabani effatum, compendio verborum usus, Choricus Or. in Procopium Gazaeum c. 24. Vide vero Eustathii illud ad Poëtam p. 411. [p. 311. ed. Bas.] Εἰ δὲ τὰ Ἡροδότου ἀντίγραφα ἀσφαλῶς ἔχει κατὰ τὴν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γραφὴν τῆς ζῆς ἐν τῷ, ὁ θάνατος, μοχθηρᾶς οὐσης τῆς ζῆς, αἰρετώτερος τῷ ἀνθρώπῳ γίγνεται: et mirare doctissimi hominis haesitationem ob vocem tantopere Herodoto adamatam, et toties repetitam. Quae mutavit, vitio memoriae accepta fero. WESS.

20. γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα) Laurentii dulce gustans saeculum postulat γευσάμενος. Meliora Porti Latina, dulci gustu vitam adspersgens. Equidem, ni scripti Codices et Plutarchus in edito acquiescerent, Stobaei πλέξας τὸν αἰῶνα, aevum agens, non abiicerem. Connode Euphorion, Ὡ ζῆ, τί ποθ' ἡμῖν δούς χρόνον τοῦ ἔξῃ βραχὺν πλέκειν ἀλύπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔᾶς, in Stob. Sermon. XCVI. pag. 528. Simillimum διαπλέκειν τὸν βίον apud Nostrum lib. V. 90, 6. Criminatur

deum Persa, iucundam transigentem vitam, sed generi humano invidentem, at absurdissime, ne quid gravius excidat. Repete ad lib. I. 32. praescripta. WESS. — Non modo ob Codicum consensum, sed etiam per se multo probabilior mihi scriptura γένσας videtur. Taceo quod pro ea sententia, quam Stobaei lectioni Vir doctissimus tribuit, πλίαν scriptum oportuerit, non πλίξας. S.

Ibid. γλυκὺν γένσας τὸν αἰῶνα) Quo sit sensu capiendum verbo *Wess.* indicavit, Diss. Herod. pag. 194. Prava interpretatio decepit eruditum scriptorem *des Essais de Crit.* p. 200. *Plutarchus* in fine libelli quo docet Ὅτι οὐδὲ ἔστιν ἡδύς κατ' Ἐπίκουρον, p. 1106. F. sic adhibuit Herodotea, ut eorum sensum simul pandat: Σοφώτερος Ἡρόδοτος, εἰπὼν, ὡς ὁ θεὸς γλυκὺν γένσας τὸν αἰῶνα φθονερός ἐν αὐτῷ ὧν φαίνεται, καὶ μάλιστα τοῖς εὐδαιμονεῖν δοκοῦσιν, οἷς δέλαρ ἴσθι λύπης τὸ ἡδὺ γενομένοις ὧν στερήσονται. Hinc etiam manifesta constans est differentia Γένειν inter et Γένεσθαι: qui sibi videntur fortunati miseri mortales, γίνονται, leviter gustant, ὧν στερήσονται, ea quibus mox privabuntur: qui brevi iucunditatis sensu calamitates humanas temperat, sive qui vitam iucundam mortalibus miseriis maligne praebet primis velut labris gustandam, Herodoto dicitur γλυκὺν γένσας τὸν αἰῶνα. Γένειν semper significat gustum dare, eximie rei vendendae: vid. *Eubuli* fragm. apud *Athen.* I. p. 28. F. et *Casaub.* pag. 66. *Firmus* *Caesariens.* Epist. 27., γένσας ἡμᾶς Ἀττικῷ μέλιτι. *Iamblich.* Vit. Pyth. p. 16. γένσαι βουλόμενος τῆς καλλονῆς τοῦ πατριώτα. *Polyaen.* p. 10. in Msto, οἶνου τοῦς πολέμιους γένειν. Venuste *Silenus* ad *Ulyssen* in *Eurip.* Cycl. vs. 150. γένειν τὴν ὥνην καλεῖ, gustus emptorem allicit. *Philostr.* de Vit. Soph. p. 557. F. ἱκανὰ ταῦτά που δηλώσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἀνδοσμῖαν τὸ γένειν. Idem de Vit. Apoll. VI. c. 12. μήτε γένειν παρέχειν μήτε δῶγμα. *Eubulus* in *Adelphis* dixit βαδίζειν εἰς τὰ γένεατα, apud *Athen.* XI. p. 499. VALCK.

CAP. XLVII. 13. ὁρίων τοι δύο) Pati equidem intermixtam ea in sede voculam non nequeo, hac lege, ut mox in exilium abeat: et abest a tribus Codd. optimo iure. De *Mediceo* silentium admiror. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

CAP. XLIX. 8. Φερέγγυος ἔσται διασῶσαι) Talia fere *Aeschyli* VII. c. Theb. vs. 402. προστάειν Φερέγγυος, et

vs. 455. Φερέγγυον Φρούρημα, h. e. ἱκανὸν Φρουρεῖν τὴν πατρίδα. Iunge vs. 476. et 803. Quae tamen omnia de hominibus. Vide supra lib. V. 30. et Criticos ad *Sophoclis Elect.* vs. 948. In sequentibus [lin. 9.] *Arch.* voluisse videtur καὶ τοι οὐκ ἔνα κη, sicuti μάλιστά κη, et similia. WESS.:

10. παρ' ἣν δὴ κομίζεαι) Dabunt forte Codices κομίεαι, quod legisse videtur *Stobaeus* p. 364, 11. Galeo memorata peior est lectio *Arch.* [Vide *Var. Lect.*] Ex proximis, οὐκων δὲ ἰόντων τοι λιμένων ὑποδείξιων, in *Lexica* receptum ὑποδείξιος λιμήν, pro portu navium capace. Intelliguntur hic certe λιμένες δυναμένοι δεῖξασθαι τὸ ναυτικόν: quales forte dici possent ὑποδείξιοι, id est εὐθετοὶ εἰς τὸ δεῖξασθαι. Talia sunt in usu plurima: ξύλα ναυπηγήσιμα* ναυκληρώσιμοι στέγαι* αἰώσιμον τῆχος: quodque propius accederet, καταλήψιμος *Antiphonis* p. 129, 4. Classis Atheniensium in Siciliam profectura, ut in portus facilius reciperetur, in tres partes fuit a tribus ducibus distracta, teste *Thucyd.* VI. 42. τρεῖς μέρη νεύμαντες ἐν ἐκάστῳ ἐκλήρωσαν, ἵνα μήτε ἅμα πλέοντες ἀπορώσιν ὕδατος καὶ λιμένων: sic ista mihi videntur omnino restituenda; admissa *Vallae* lectione *Hudsono* laudata. Cum iis quae sequuntur apud *Herod.* [lin. 14. γῇ δὲ πολεμῇ etc.] comparandus est *Aesch. Pers.* vs. 749. Αὐτὴ γὰρ ἡ γῇ ξύμμαχος κείνοις πέλει. VALCK.

15. εἰ ἰθέλει τοι μηδὲν etc.) *Vallam* redarguit *G. Arnaldus*, εἰ ἰθέλει si vult vertentem; debuisse enim, si poterit, *Animadv. Critic.* c. 30. Sed *Hierodoto* Graecisque aliis θέλει et ἰθέλει saepe numero redundat, poniturque de rebus inanimatis. [et infinitivo verbi iunctum, vim illi tribuit futuri temporis.] *Nilus* lib. II. 11. εἰ ὧν ἐβελήσει ἐκτρέψαι τὸ ῥέεθρον, si alveum suum convertet; tum lib. I. 109. εἰ δὲ θελήσει -- εἰς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἢ τυραννίς. Negligo cetera, a *Raphelio* ad *Act. Apost.* c. 11, 12. conducta. WESS.

17. τὸ πρόσω αἰεὶ κλεπτόμενος) *Stobaei* βλέπόμενος displacet. *Hesychio* κλέπτισθαι, praeter alia, πορεύεσθαι, si nempe furtim fiat. *Philo Iud.* lib. I. Vit. Mos. p. 648. ε. μήτε λαμβάνειν τοὺς πολλοὺς πειρώμενον, μήθ' οἷα φιλεῖ, κλέπτοντα τὴν εἰσοδόν. Contra ea *Synesius* lib. II. Provid. p. 119. c. εἰ βάρβαροι δὲ, τὴν τε ἔξοδον ἐκεκλόφεσαν. Conf. *Perizon.* ad *Heliani* Var. III. 47. Sequens sententia (εὐπρηξίης γὰρ -- οὐδεμίᾳ πληρώρη) plane *Aeschyleo* respondet, τὸ μὲν εὖ πράττειν ἀκέραιον ἔφυ πάσι βροτοῖς, *Agam.* vs. 1340, WESS.

21. εἰ βουλευόμενος μὲν ἀρρωδέοι, --- ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἴη) Haec Ios. *Wasse* censetur aemulatus *Thucydides* in verissima quidem, sed, ut ego iudico, ab hac Artabani diversa sententia, lib. II. c. 40. ἀμχία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ἔκλειον φέρει: quam tractavit *Hemsterh.* ad *Lucian.* p. 38. Herodotum illud in eā sententiā *Thucydidis* expresserunt *Archidamus* et *Hermocrates*: ille lib. II. c. 11. χρηὴ αἰεὶ, --- τῇ μὲν γνώμῃ θαρσαλέους στρατεύειν· τῷ δὲ ἔργῳ δεδιότας παρασκευάσθαι: id est ἀρρωδέοντα βουλευέσθαι, priusquam incipias. Civibus suis utilissimum fore censebat *Syracusanus Hermocrates* lib. VI. p. 401. [cap. 34. extr.] τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιδόντας ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλκῇ δεικνύσθαι, τὸ δ' ἤδη τὰς μετὰ φόβου παρασκευὰς ἀσφαλεστάτας νομίσαντας ὡς ἐπικινδύνους πράττειν. Similia dantur *Demosthenis* et *Polybii*. VALCK.

22. ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἴη) Multa veteres his gemina. Satis unum erit *Sallustianum*: Priusquam incipias, consulto, ubi consulueris, mature facto opus est: *Catil.* c. 1. ubi plena manu *Wasse* et *Cortius*, illisque prior *Ioach. Camerarius* ad *Aristotelis Ethic.* *Nicom.* lib. VI. 9. WESS.

CAP. L. 9. μὴ τὸ βέβαιον ἀποδέξεις) Inconmodum erit μήτε, cui *Gronov.* locum dedit, nī μή τι cum *Abreschio* formetur. Vulgatum, munitum *Codicum* suffragio, stare potest. Idem *Vir doctissimus* post pauca [lin. 12.] scite, πῶς χωρῇ τὸ βέβαιον, qua processerit ratione. Tale *Aristoph.* *Pac.* vs. 471. πῶς εὐ χωρεῖ τοῦργον; *Lucian.* *Dial.* *Deor.* XX. 15. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἀδηλον, aliaque passim. WESS. — Optime habet τὸ βέβαιον lin. 9. cui cave τὸ βέβ. praeferas. In qualibet quaestione, quae agitur, multae possunt esse opiniones σφαλεραί, fallaces et incertae; una tantum vera et certa: atque hoc est τὸ βέβαιον, quod dicentem *Xerxen* facit *Herodotus*: idque ipsum lin. 12. repetitur. Iam ead. lin. quod in editis et scriptis, quoad novimus, cunctis legitur καὶ χωρῇ, (non πῶς χωρῇ, uti temere in nostra *Var. Lect.* itemque in *Notula contextui* subiecta scriptum:) id quidem ferri non poterat, nisi καὶ h. l. idem ac ὡς vel ὅπως valere statueres; cuius usus particulae illius aliud certum exemplum requirimus. Parum vero commodum *Abreschii* πῶς χωρῇ videri nobis debuit: non enim quaeritur, quo pacto exiturum sit id quod βέβαιον est; nam, qui τὸ βέβαιον novit, is etiam novit quisnam futurum

sit rei exitus. Taceo, quod pro ea sententia, quam vir doctus spectabat, πῶς χωρήσει oportuisset, non πῶς χωρή. Itaque ὅπως pro κῶς correxi; rectius forsán facturus, si consentientem librorum scripturam in contextu tenuissem, conjecturamque satis habuissem in *Var. Lect.* proponere. S.

18. γνώμησι ἐχρέοντο ὁμοίησι καὶ σὺ) Ex Med. dedit hoc Gronov. pro τῇσι καὶ σὺ. Insolentius illud, ὁμοίησι καὶ σὺ, novator [sic Herodotum adpellare amat Valck.] fortasse posuerat pro ὁμοίησι τῇ σῇ. Ad istam rationem scribi potuit huius Ed. p. 329, 69. [IV. 109. 1.] Βουδῖνει οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέωνται καὶ Γελωνοί, non eadem lingua utuntur atque Geloni; ubi huius scribendi moris non recordabar: vid. Herod. Gronovii p. 410. 9. [VII. 95, 3.] Structurae rarioris sectator Pausanias IV. p. 302. ἡ πεπωμένη κατὰ ταῦτα ἐπικρύπτει, καὶ ἡ ἱλύς: pro τῇ ἱλύϊ: I. p. 101, 12. κατὰ ταῦτα οὗτος ἤχησε καὶ κιθάρα κρουσθεῖσα, id est ὁμοίως κιθάρα κρουσθεῖσθ, perinde atque cithara pulsata resonat, ut interpretatur G. Budaeus in Comm. Ling. Gr. p. 483. Pausan. praeterea p. 52. εὐ δ' ἐμοὶ φαίνεται ποιήτας Σκῦρον ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀλαῦσαν, οὐδὲν ὁμοίως καὶ ὅτοι λέγουσιν: quae Kühnio tentata, bene cepit Fr. Sylburg. in Praef. ad Lect. p. 932. Budaei observatis quaedam adiecit Duker. ad Thucyd. p. 494, 71. VALCK. — Sic vero saepius Noster: VI. 21, 7. VII. 115, 9. etc. Conf. Adn. ad VII. 100, 10. S.

21. κινδύνους ἀναρρίπτέοντες) Ad huius imitationem bis terve κίνδυνον ἀναρρίπτειν dixit Thucydides; ab his recentiores illud transumerunt: κίνδυνον μέγαν ῥίπτειν Euripidis est in Inone vs. 24. saepius ῥίπτειν in istum usum adhibentis. Lucian. T. I. p. 768. περὶ τῶν οὕτως μεγάλων οὐκ οἶμαι δεῖν παρὰ βόλως ἀναρρίπτειν. Idem erat ἀποκυβεῖσθαι περὶ τῶν ὄλων, et περὶ τῆς βασιλείας: quorum hoc Diodori Sic. illud est Polyaei; ἀποκυβεῖν καὶ παραβάλλεσθαι τοῖς ὄλοις, Polybii. VALCK.

22. Quod ille apud Terent. Non fit sine periculo facinus magnū et commemorabile, Herodoti Xerxes, μεγάλα, inquit, πρήγματα μεγάλοις κινδύνοις ἐθέλει καταρῖεσθαι. Male vulgatur in his apud Stobaeum καὶ αἰρέεσθαι: bene cepit Portus. Eurip. Suppl. vs. 759. φένω καθαιρεῖσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πράγματα. VALCK. — Ἐθέλει καταρῖεσθαι, Suscipi solent Laurentius; feliciter confici solent Portus, rectius opinor. Chariton lib. II. p. 37. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, ᾧ γύναι, μέγαις ἐπινοίαις

καταβούται, fortasse haec imitans. Paullo enim diversius ab *Heliodori*, a *D'Orvillio* haud neglectum, lib. IX. p. 448. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, μεγάλων δέῃται κατασκευῶν, hinc tamen propagatum. WESS. — Quum rarior ille usus verbi καθαιρεῖν (ionice καταρρεῖν) haud satis mihi certus exploratusque visus esset, ex usitatore eiusdem verbi notione dictionem, quae in quaestione versatur, interpretatus sum. (confer, quod ad sententiam spectat, mox l. 24 seq. et c. 53, 10 seq.) Nec vero sperno doctissimorum Virorum interpretationem, peraptam sane et adcommodatam huic loco; quam praeiverant etiam *Guil. Budaeus* et *Henr. Stephanus* Thes. T. I. p. 198. A. B. Videtur utique *Euripides*, loco a *Valck.* citato, καταρρεῖσθαι τὰ πράγματα (nisi prorsus καθαιρεῖτ' ibi activā forma, non καθαιρεῖσθ' legendum) dixisse conficere negotia, res peragere. Tum apud *Plutarchum* in verbis ab *H. Steph.* citatis, καθαιρεῖν ἀγῶνα est peragere, (feliciter) conficere certamen. Idem *Plutarch.* de *Cimone Atheniensi* loquens (in eius Vita c. 13. T. I. ed. *Francos.* p. 486. E.) ait, ἡμεῖς μὲν δύο καθήρηκώς ἀγωνίσματα, qui uno die duo peregit (feliciter confecit) certamina. Similiterque apud *Herodotum nostrum*, IX. 35, 5. ἀγῶνας τοὺς μεγίστους σφί συγκαταρρεῖ, significat operam suam eis contulit ad quinque certamina feliciter conficienda. S.

27. Φερόμεθα πορευόμενοι) Dubites, utrum optes, hocce an φερόμενοι πορευόμεθα, quod in bonae notae schedis. Nullum vero dubium, quin [lin. 29.] καὶ ἔθνος, τούτων [non τούτων] τὸν σίτον ex Scriptoris calamo fluxerit. Viderunt turpem maculam *Pavius*, *Abreschius*, *Reiskius*. WESS.

29. γῆν καὶ ἔθνος, τοῦτον) Τούτων vel τούτου legisse *Valla* videtur: una tantum insertā literā scribendum censeo: τῶν ἂν κου ἐπιβέωμεν γῆν, καὶ ἔθνεος τούτου τὸν σίτον ἔχομεν. VALCK.

CAP. LI. 5. πλεῦνα λόγον ἐκτεῖναι) Sic μῆκος ἐκτεῖναι λόγου scripsit *Aeschylus*; μείζον' ἐκτεῖναι λόγον, *Sophocles*. VALCK.

8. ἐπὶ τοὺς πατέρας) Ex more, quo parentes, qui coloniam deduxerunt; liberi, in eam profecti. *Iustinus* de *Ilensibus* et *Romanis* lib. XXXI. 8. Tantaque laetitia omnium fuit; quanta esse post longum tempus inter parentes et liberos solet, *Indidem Themistocles*, Ἄνδρες Ἴωνες, οὐ ποιεῖτε δίκαια

ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, lib. VIII. 22. Vide Duker. ad *Florum* I. 3, 9. WESS.

15 seq. ἐς θυμὸν ὧν βαλεῦ) Puto *Vallam* habuisse βαλεῦ, ὃ βασιλεῦ, quorsum *Ald.* et *Arch.* vergunt. Simile VIII. 68, 3. ὃ βασιλεῦ, καὶ τὸδε ἐς θυμὸν βαλεῦ. *Veteri dicto*, [lin. 16 seq.] (cuius alia, verum culta figura, in Achabi regis responso I. Reg. c. xx, 11.) veritas, sicuti proverbialis consuevit, constat. WESS.

CAP. LII. 4. τῶν ἔχουεν γνῶμα μέγιστον) Non percepit verborum sententiam *Valla*, uti maximum eius consilium manifestat; nam, μέγιστον στράτευμα legisse, iniusta *Galei* suspicio est. Γνῶμα indicium documentumque, ab *H. Stephano* recte substitutum, exprimit. *Sophocles Trachin.* vs. 599. ἔχουσ ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη. *Aretaeus Cappadox Morb. Acut.* I. 1. fin. τὰδε μέντοι τῆς λύσης τῆς νόσου γνώματα: haec morbi dissipati argumenta. Ut vero [lin. 5.] τῷ σὺ τε scribatur, caussa defuit. πρηγμάτων vocabulum in his reticeri, norunt omnes. WESS. — Pro τῶν σὺ τε *Reiskius* τῷ σὺ τε legi iusserat; redire enim ad γνῶμα, cui indicio tu ipse testis es. S.

CAP. LIII. 1. ἀποστείλας ἐς Σοῦσα) Iustum probumque *Diodori* XIII. 96. καὶ Δίξιππον ἀπέλυσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα: at hic ἀπολύσας *Arch.* et *Vind.* scholio debetur. Potuisset porro [lin. 4.] ὑμέας συνλεῖξαι sua in sede durare, ni scripti codices exterminassent. Placet *Cel. Gronovii* iudicium. WESS.

8. ξυγόν - - πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται) Commodam *H. Steph.* adiecit interpretationem: sed quando σπεύδεται vix alibi reperitur apud veteres, et nulla Codicum est in talibus auctoritas, mihi quidem placet *Gronovii* σπεύδεται: in hoc enim laboratis, quod sit omnibus commune bonum: sic isthac aetate scribebant. *Eurip.* *Hec.* vs. 119. Ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθόν. *Phoen.* 585. δύο κακῶ σπεύδεις. *Troasin* 955. *Bacch.* 911. Errat *Barnes.* in *Suppl.* vs. 161. *Herod.* I. 206. παῦσαι σπεύδων τὰ σπεύδεις. *Thucyd.* p. 404. μαθησάμενοι καὶ σπεύδοντες. *Andocid.* p. 20, 4. τὰ ἐναντία τῇ ἑαυτῶν ὠφελείᾳ σπεύδοντες. *Soph.* *Elec.* vs. 253. τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοῦ μὲν αὐτῆς. VALCK. — Equidem non video quid incommodi habeat passivum σπεύδεται, scil. ἡμῖν, studetur a nobis, i. e. studemus, quaerimus. Quin immo multo probabilius mihi

videtur id dicentem Xerxen fecisse Herodotum, quam στεί-
δειτε, *studetis*. S.

13. τοι Περσίδα γῆν λείλογχαι) Haec regis professio simil-
lima miris veterum Theologorum opinionibus, angelos
regna Dei iussu sortitos curare et tueri. Sic, praeter Pa-
trum alios, Michael Glycas Ann. Part. I. p. 61. ed. Venet.
ὁ προφήτης Δανιὴλ μέγα τι χρῆμα λέγει τοὺς ἀγγέλους εἶναι προσ-
τάγματι δι' Θεοῦ πᾶσαν τὴν κτίσιν διαλαχεῖν, καὶ τῶν ἐθνῶν ἐπι-
στατῶν, καὶ τούτων τὸν μὲν τοὺς Πέρσας ἐφορᾶν, etc. Cuius senten-
tiae fundus in Daniël. c. x, 13. minime tamen firmus ex
disputatione Cl. Iac. Ode, Comment. de Angel. Sect. viii.
p. 785. WESS. — Deterior est lectio marg. Steph. Apud
Thucyd. II. c. 74. Θεοὶ ὅσοι γῆν τὴν Πλαταιίδα ἔχουσι: Dii qui
hanc terram colitis: ut colere Latinis et habere, Graecis ἔχειν
est in talibus usitatissimum: more loquitur Herodotus
poëtarum. Theocrit. Eid. XVI. vs. 83. Κούρη, ἃ σὺν ματρὶ πο-
λυκλήρων Ἐφυραίων Εἰλαχας μέγα ἄστυ: ubi scribendum in
Scholiis εἰλαχίνοι. Eid. VII. 103. Πάν, Ὀμόλας ἐρατὸν πέδον
ᾧστε (ᾧσσι) λείλογχας. Hinc Λόγχας, τὰς μερίδας, (sive τὰς λή-
ξεις,) Ἰωνες λέγουσιν, Etymolog. p. 569, 34. Verbum illic le-
gitur Λογχεῖν. Hesychio restituerunt viri docti: Εὐλογχεῖν,
εὐμοιεῖν. Μοιρολογχεῖναι scripsisse videtur Harpocrat. ex An-
tiphonte. VALCK. — Susplicari licuerit, scripturam Πέρ-
σιδα γῆν λείλογχ. ex scholio natam esse, pro ea quam mar-
go Steph. cum aliis praefert, τοὶ Πέρσας λείλογχ. S.

CAP. LIV. 1. παρασκευάζοντο non patior mutari.
WESS.

4 seq. μυρσίησι στορνῦντες) Adleverat margini ed.
Ald. viri docti manus στορνῦντες, fortasse ob Strabonis τὰς
ὁδοὺς στορνῦντες lib. XIV. p. 956. c.; quo quidem, et Arch.
μυρσίη, facile carebimus. Geminum lib. VIII. 99. Isto au-
tem de vias floribus odoratisque ramis consternendi more
multa eruditi interpretes ad Matth. c. xxi, 8. Xerxes ve-
ro, phialam et aurea vasa in mare proiciens, exemplum
Alexandro M. praebuit apud Diodor. XVII. 104. et Arrian.
Ἀναβ. VI. 19. WESS. — Olim στορνῦντες edd. Equidem
στορνῦντες hoc tono scripsi cum Schaeff. et nostris membr. F.
Neutrum puto reprobum. S.

11. τὸ [sive τὸν, cf. Var. Lect.] ἀκινάκην καλῶσι) Ex
Herodoto excitat Suidas ὠκινάκην, ista in voce, et Etymo-

log. p. 48, 31., incertum unde: nusquam enim nunc, ut ad *Suidam* verissime L. Küsterus, in Musis. Incidit olim suspicio, legisse Grammaticos hoc loco τῶν ἀνδρῶν καλέουσι, uti τῶν ἀλμυρῶν, τῶν ἀλμυρῶν alibi, aut τούτων δὲ τῶν ἀνδρῶν lib. IV. 62., quae anceps et dubia. Certissimum est, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι, [lin. 12.] ab Aldo et Hervagio optime expressum, perperam foediorum post dein formam induisse. Κατῆκε ἐς τὸ πέλαγος [lin. 13.] Mssti sibi expostulant. WESS.

12. ἀτρεκέως διακρίναι) Διακρίναι recipietur ex Codicibus; atque ita *Vallam* legisse *Portus* iam suspicabatur: eidem inventum πέλαγος Codices etiam adfirmant, εἰ τῷ ἡλίῳ ἀνατίθεις κατῆκε ἐς τὸ πέλαγος ταῦτα. Ista paulo ante memorata, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι, sic recte cepit Auctor *des Essais de Critique* p. 202. VALCK. — Mendosum διακρίναι intactum in contextu reliquerat *Gronovius*; sero nempe animadvertens διακρίναι e cod. *Med.* enotatum, de quo in *Notis* monuit. S.

CAP. LV. 7. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν etc.) Fieri non potuisse, ut tanta uno die multitudo pontem transierit, praesertim si eo incescerint ordine, qui in c. 40., animadversio est Cl. *Corn. de Pauw*: praestare propterea, τρέψαν μὲν τὴν ἡμέραν, ut tertio demum die transgressi illi fuerint. Mihi eadem progressos in ponte serie, qua c. 40., non adparet: constat insuper, ἡμέρας vocabulum laxius, ut noctem complectatur, porrigendum, siquidem septem diebus totidemque noctibus c. 56. transitu defuncti fuerunt. Ad haec nexus rerum et verborum c. 54. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν --- τῇ δὲ ὑστεραίῃ --- universum illum novandi inpetum, de msstis ut nihil adiungam, reprimit. WESS.

CAP. LVI. 6 seq. Ὡς Ζεὺς, τί δὲ ἀνδρὶ εἰδόμενος etc.) Hausit hoc fonte *Themistius*, Or. XIX. pag. 226. Α. ἀλλὰ τὸν μὲν Ἑλλησπόντιον ἐξέπλησεν --- ὥστε θεὸν νομίσαι Ξέρην τὸν Δαρείου. Indidem *Declamationi XXI. Libanii* p. 535. Α. color, γῆν δὲ ποιεῖ τοῖς ὀπλίταις, καὶ τριήρεσι θάλατταν· καὶ δοκεῖ τοῖς ὀρώσι θεῶν ὁ μέγιστος ἐν ἀνθρώπων τύπῳ πάντα κινεῖν: sed fuscus et parum ridens. Voluit opinor, γῆν δὲ ποιεῖ ταῖς τριήρεσι θάλατταν, καὶ θάλατταν τοῖς ὀπλίταις γῆν: certe illa Oratoris mens, perfossum Atho et stratum ponte Hellespontum innuentis. Quod si autem eo, quo vir ille Hel-

lespontius, Libanius et Themistius modo, Gorgiae Leontino *Ξέρξης ὁ τῶν Περσῶν Ζεὺς* audivisset, risum sibilumque Longini περὶ Τψ. cap. 3. vitasset profecto, uti non absurde Langbaenius. Non nunc Plutarchum Anim. Tranq. p. 470. E. taxabo: adpositum est ex Epigramm. in Xerxem Anthol. Latin. lib. I. pag. 192. *Quis novus hic hominum terramque diemque fretumque Permutat? Certe sub Iove mundus erat. Sumsit hinc poëta, quod eruditos viros, multa inutiliter turbantes, fugit. Xerxes, talia conmutans, merito novus hominum, εἰδόμενος ἀνδρὶ: idem Jupiter, sub quo mundus erat; cum non hominis ea opera, sed dei viderentur: θειῶν τοῦ μεγίστου ἐν ἀνθρώπῳ τύπῳ, Libanius. WESS.*

9. ἄγων πάντας ἀνθρώπους) Frigidum videri poterit Hellespontii dictum, quod respicit Themistius Or. XIX. p. 226. A. Duxit secum Xerxes παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεάς Ἀσίας ἀπὸ χώρας, ut est in Epigrammate apud Plutarch. Themist. p. 116. *κινῶσας πᾶσαν ἡπείρου πλάκα, Aesch. Pers. vs. 720.* Vere dicitur Herodoto VII. c. 157., *ἐπάγων πάντα τὸν ἥπῳ στρατὸν ἐκ τῆς Ἀσίας: totius enim Asiae vires contraxit, et quarumvis gentium subditarum auxilia. Notatur Demetrio περὶ Ἑρμην. §. 245. qui dixerat, ὅτι κατέβαιναν ὁ Ξέρξης μετὰ πάντων τῶν ἑαυτοῦ. μάλα γάρ, inquit, ἐμίμνυεν τὸ πρᾶγμα: scribi enim debuisse μετὰ τῆς Ἀσίας ἀπάσης. Contra Coelius apud Livium, XXIX. 25., ad immensum multitudinis speciem auget, tantam scribens multitudinem conscendisse naves, ut nemo mortalium aut in Italia aut in Sicilia relinqui videretur. Audaciam hyperboles velut μειλίσματι represit Aristides T. II. p. 318., *συστάντων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἀπάντων ὡς εἰπεῖν (ut ita dicam) ἀνθρώπων.* Sed absque isthoc adminiculo παντοδαπούς vel παντοίους saepenumero Scriptores etiam optimi πάντας ἀνθρώπους dixerunt. Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 37., *ἦλθεν ἡ δεινὴ ἀγγελία τὸ πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς συλλέγεσθαι: omnes propemodum Asiaticos. Ἕλλην. VI. p. 341, 10. πειλαστικὸν ἱκανὸν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀντιταχέσθηναι.* Adde VII. p. 378, 11. *Isocrat. p. 176. E. Demosth. p. 54, 7. 412, 91. 630, 89. Ephorus apud Macrob. pag. 505., τὸν Ἀχιλλῶον μόνον πάντας ἀνθρώπους συμβέβηκε τιμᾶν.* Talia nonnunquam vitii fuere suspecta. VALCK.*

CAP. LVII. 3. καίπερ εὐσύμβλητον ἰόν) Valla σύμβλητον, ut Arch., invenit vertitque. Verius multo vul-

gatum ex consequentibus. *Aeschylus* *Prometh.* vs. 774. Ἦ δ' οὐκ ἔτ' εὐξέμβλητος ἡ χρησμοδία: pro quo in *Choëph.* vs. 168. εὐξέμβολον τόδ' ἐστί. Iones λαγὸν malle, dictum superior. [ad I. 123, 16.] WESS.

Ibid. ἵππος γὰρ ἔτεκε λαγών) Λαγὸν suo more scripserat. *Herodotea* paulo si pensiculatus exegissent viri docti ad *Valer. Max.* mendam forsitan sustulissent ex istis lib. I. cap. vi. p. 71. In exercitu *Xerxis* --- equae partu leporem editum constat, eodem montem *Athon* vix tandem transgresso: sic scripsit ex Codd. *Pighius*; sentit vitium, tollere non potuit *Glarean.*; corrigendum ex *Herodoto*: eodem pontem vix tandem transgresso: mons ex ponte factus. *Athon*, ut putat, peperit scioli additamentum. Congruit et *Herodoteis* ostenti, quam dedit *Valerius*, interpretatio. VALCK.

5. ἀγαυρότατα) Magno fastu superbiaque. Ἀγαυρός Grammaticis αὐθάδης, ἔνδοξος, κομψός, ex *Hesiodi Theog.* vs. 832. Ἀγαυρίαμα, ἔπαρμα, εἴησις. Ἀγαυριάην, τὸ μεγάλας γαυριάην καὶ ἱπαιρῆσθαι Etymologo. Quod adnectitur [lin 6.] περὶ ἑωυτοῦ τρέχων, bene expedivit *Portus*, ἀγῶνα sive κίνδυνον adsciscens. *Eunapius* *Vit. Maximi Phil.* p. 100. de *Valente Imp.*, οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. Adde *Nostri* lib. VIII. 140, 1. et cap. 74. WESS.

6. περὶ ἑωυτοῦ τρέχων) Nihil est cur articulum [τὸν] vir doctus putaret inserendum. Sicuti τὸν περὶ ψυχῆς δέειν vel τρέχειν, sic qui de vita certabant frequenter dicebantur περὶ ψυχῆς τρέχειν, vel ἀγωνίζεσθαι, vel κινδυνεύειν. τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς est in *Herod.* IX. cap. 36. vid. *Clar. Wess. Diss. Herod.* p. 129., *Portus* in *Τρέχειν περὶ ἑωυτοῦ*, *Gataker. Diss. de Stylo* N. T. cap. x. Quando *Xerxes* hic dicitur in regnum rediturus ut *lepus* περὶ ἑωυτοῦ τρέχειν, proverbium respicitur *Suidae*, memoratum in *Λαγῶς περὶ τῶν κριῶν*, [i. e. περὶ τοῦ σώματος,] dictum ἐπὶ τῶν διακινδυνεύοντων ταῖς ψυχαῖς: conf. *Zenob. Cent.* IV. *Prov.* 85. Illuc spectabat et *Aristoph.* quod vidit *Küster.* in *Ran.* vs. 193., quando scripsit: Εἰ μὴ νευαυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κριῶν. [conf. ibi *Schol.*] Aliud hic *Nostro* praeterea potuit obversari proverbium, quod in adversarium detorquet *Demosth.* de *Cor.* p. 183., λαγὼ βίον ἔζη, δειδῶς καὶ τρέμων καὶ αἰὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν: habet et *Dion. Chrys.* p. 611. D. vid. *Hemsterh.* ad *Luciani Somn.* p. 13. Hinc nonnemini τρέμων placuerat in *Herod.* Anti-

phon pag. 118, 34. περί τῆς εὐδαιμονίας τρέμων μὴ ἀποστερηθῆναι. VALCK.

CAP. LVIII. 5. ἐπὶ Σαρπηδονίης ἄκρης) Thraciae erat, Melanem sinum finiens, teste Eudoro in Schol. Apollon. Rh. I. 922. Doctissime hoc de promontorio Holsten. ad Stephani Σαρπηδών. Aliud, et Ciliciae quidem, Σαρπηδό-
νιον χῶμα Aeschylī Suppl. vs. 876. Statim [lin. 8.] πρὸς ἡλίου ἀνατολᾶς, recte Palmerius θρινᾶς, aestivas, explicat: suadet postulatque itineris continuatio. WESS.

CAP. LIX. 1. Ὁ δὲ Δορίσκος) Steph. Byz. hinc sua in Voc. mutua accepisse, vidit Holstenius, optime Vallam, τειχος murum reddentem, deserens: urbem enim castellumque Herodoto esse, quo nihil verius: exemplorum copia in penu est Porti, collectaque aliunde stipaverat Holsten., eius ex schedis publicata ad Hieroclis Synecdem. p. 681. WESS.

4. τὸ δὲ Δορίσκος κέκληται) Τειχος istud, sive castellum, Doriscus dicebatur; neque tamen, quod sciam, oppidum illud Thraciae munitum voce τειχος, nomini adiecta designari solet; ut saepe commemorantur Σέβειον τειχος Ἡραῖον τειχος Ἀθώνου τειχος Γορδίου τειχος, Gordiutichos, Livio. Picrum castella, τείχεα τὰ Πιερῶν dixit Herod. VII. 112., ubi muros reliquerunt in Latinis. vid. Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 288. et Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 62. Dorisco castello vicina planities [lin. 6 seq.] apta nata Xerxi videbatur ἐνδιατάξει τε καὶ ἐκκριθῆσαι τὸν στρατὸν: conf. Diodor. XI. cap. 3. VALCK.

7. ἐπιτηδεὺς ἐνδιατάξει) Qui corrigebat τὸ διατάξει, non recordabatur χώρου ἐπιτηδεωτέρου ἐνστρατοπεδεύεσθαι lib. IX. 2. Equidem καὶ ἐναριθμῆσαι Arch. et Vind. pro reicculo non habeo: namque in actionibus, certo in loco peragendis, huiusmodi composita adamare solent, ut pluribus patefiet lib. IX. 7. Salen autem Samothraciam, iustissime Gronov. vindicavit. et Zonen ad Ethnicographum Berkelius. WESS.

CAP. LX. 1. ὅσον - - παρῖχον πλῆθος ἐς ἀριθμὸν) Vetterem ego lectionem [πλήθος ἀριθμὸν] revocarem; a Medicea distant quae primo adspectu videri possent similia: alio collocatam ordine non spernerem praepositionem, ἐς ὅσον μὲν νυν ἕκαστοι παρῖχον πλῆθος ἀριθμὸν. VALCK. — Valckenarium secutus Borh. revocavit πλῆθος ἀριθμὸν: quae

mihi lectio ex interpretamento nata videtur. Scripturae, quam *Wess.* cum *Gronov.* tenuit, eadem sententia est: commodè vero post ἀριθμὸν delebitur comma, et post πληθὺς reponetur: *Quamnam quique multitudinem contulerint, accurate ad numerum definire non possum.* Quum vulgo post ἀριθμὸν (quemadmodum etiam in nostro ms. F.) incisa esset oratio; intellexeram olim: *Quamnam multitudinem quique contulerint ad complendum universum numerum.* Si

5 seqq. συναγαγόντο ἐς ἓνα etc.) Restituentur haec ex Codicibus: συναγαγόντες ἐς ἓνα χώρον μυριάδα ἀνθρώπων, καὶ συνάξαντες ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον, περιέγραψαν ἔξωθεν κύκλον. In his συνάξαι, *conducere*, notat *constipare*, vel *coarctare*; ut apud *Longin.* π. Γψ. p. 232., τὰ γλωττοκόμα -- οὐ μόνον κωλύει τῶν ἐγκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ συνάγει διὰ τὸν περικείμενον τοῖς σώμασι δέσμον: in quibus errat *Zach. Pearce* p. 267., iam emendatis *Scaligero* in *Propert.* p. 285. συνῆγον καὶ συνίσπων *Xenoph.* p. 152, 34. συναγμένοι apud *Athen.* XI. p. 474. E. *compressum* interpretatur *Macrobius*. [Vide vero *Var. Lect.*] Praeter ceteros indicatos *Brissonio* de *Regn. Pers.* III. p. 407. *Herodotea* respicit *Aristid.* in *Themist.* III. p. 297. ubi *Schol. MS.* καινότερον φησὶν ἐξεῦρεν ἀριθμὸν, κατὰ μύρους, οὐ κατ' ἓνα μετῶν λέγει δὲ διὰ τὸ μυρίαῖδρον τῆχος, ὑπὲρ ἐμνήσθη καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, I. p. 224. *VALCK.*

5. ἐξηριθμήσαν) Placuit hoc *Gronovio* et mihi: indicatur Persarum exercitum enumerandi actus. Itaque mox [lin. 12.] τοῦτῳ τῷ τρόπῳ ἐξηριθμήσαν ἀριθμήσαντες δὲ, κατὰ ἔθνη διάτασσαν, uti Codices iubent. Porro συναγαγόντες, in ea schedarum discordia, ex *Arch.*, cui paene paria *Ast.* facit, praeoptavi. Verissimum praeterea [lin. 7.] περιέγραψαν ἔξωθεν κύκλον, *extus*, sive, uti *Laurentius*, *extrinsecus*, *circulum* circumscripserunt. Qui quidem *circulus* si ἔσωθεν *intus* fuerit ductus, cui tandem usui? Miror tolerari ineptias, a *Pavio* et *Reiskio* explosas, potuisse. *WESS.*

CAP. LXI. 3. πῖλους ἀπαγίας) *Salmasii* ad *Solin.* pag. 392. pileos incurvos, non rectos, quales regum Persarum, attingit *Gronovii* sedulitas, cuius pilea non densata praefero. Ἀπαγής minime compactum exponit: hinc οἱ ἀπλῆν καὶ ἀπαγῇ εἰς εὐθείαν παραλαβόντες ψυχὴν, quibus ad pietatem parum firmus animus *Gregor. Naz. Or. Stelit.* II. pag. 119. A., et *Iuliani Imp.* αὐχὴν ἀπαγής, *cervix* minime firma,

ibid. pag. 122. A. Zeno quoque *παχύκνημός τε καὶ ἀπαγῆς* καὶ ἀσθενής, quippe corpore *haud bene compacto*, in *Laërtii* VII. 1. Alibi Noster de Persis, ἀναξυρίδας δὲ ἔχοντες ἔρχονταί ἐς τὰς μάχας, καὶ κυρβάσις ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι lib. V. 49., quae utique *κυρβάσις* non erant *πιπηγυῖαι compactiles* admodum, quales *Scytharum* cap. 64. Quid *Porto* arriserit, *Lexicon* eius docebit. WESS. — Ἀπαγίας πῖλους *impenetrabiles* reddiderat *Valla*; in eademque sententiam *Portus* intelligebat *ex solida materia firmaque compactos*, qui adeo non facile *frangi aut penetrari poterant*; scil. *ex ἀπό* (privationem significante) et ἀγω, *frango*, derivato nomine ἀπαγῆς, sive a verbo πηγνυμι cum α intensivo, non privativo, ut idem valeat ἀπαγῆς atque ἐνπαγῆς. Recte vero *Wesselingium* ἀπαγίας non compactos interpretatum esse, docet *Scholias* ad *Aristoph.* Av. vs. 487. ubi, Πᾶσι Πέρσαις, αἰτ, ἐξῆν τὴν τιάραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθήν· μόνον δὲ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἐχρῶντο. — τοῖς μὲν ἄλλοις ἔθος καὶ ἐκτυγμένην καὶ προβάλλουσάν ἐς τὸ μέτωπον ἔχειν. Pro eo quod vulgo ἡ τιάρᾳ Graeci dicebant, *Herodotum* in masculina forma usum esse hoc nomine, adnotavit *Hesych.* in voce. Caeterum super his, quae hoc cap. de *Persarum cultu* memorantur, consuli potest *Commentatio* eruditi *Academici Parisiensis Mongez*, Tomo IV. *Actorum Instituti Literarum et Artium Gallofrancici* pag. 7 seqq. S.

3 seq. *κινῶνας χειρῶν τοῦ ποικίλους*) *Tunicam manicatam Persis* *Strabo* et plures tribuunt. At nulla hic *lorica*, cum tamen *χιτῶσι φοινικοῖς, θώραξι χαλκοῖς* munirent corpus in *Xenophont.* lib. VI. Παιδ. pr., et *Masistius* ἐν τῷ θώρηκα εἶχε χρύσειον λεπιδωτὸν κατ' ἐπερθε δὲ τοῦ θώρηκος κινῶνα φοινίκιον inf. lib. IX. 22. Cuius neglectae fortasse caussa, quod *lorica κινῶνος* in vocabulo lateat. *Hesych.* Στρεπτοῖο χιτῶνος, τοῦ ἀλυσιδωτοῦ θώρακος. Propterea *Heliodorus* *Aeth.* IX. p. 431., absoluta elegante *loricae squammatae* pictura, *χιτῶνά τινα φολιδωτὸν ἀπεργάζονται*. Alioqui fatendum erit, *loricae* excidisse mentionem, fuisseque primitus *χειρῶν ποικίλους, καὶ θώρηκας λεπίδος σιδ.* etc. quae docta *Io. Christ. Biel* (*Exercit. de Lign. Libani* pag. 29.) coniectura. Simile quid in *Reiskii stilum* venit. Ut ut illud est, mallet cum *Pavio* *ἰχθυοειδέας*, et ad *κινῶνας* referre. WESS.

4. *λεπίδος σιδήρης ὅψιν ἰχθυοειδέας*) Nisi quid interciderit,

videri possunt non pectus tantum, sed totum corpus, habuisse lorica tectum, ex ferreis laminis squammarum instar sibi invicem impositis facta; ut erant armati equites *cataphracti*, de quibus egere *Brisson. de Regn. Pers. III. pag. 379 seqq. et Spanhem. ad Iulian. p. 249.*, ut horum adeo κιδῶνες χειριδωτοὶ fuerint λεπιδωτοὶ vel φολιδωτοί. *Herodotus* tamen infra, de Masistio loquens interfecto, τὸν θῶρηκα et τὸν κιδῶνα clarissime distinguit IX. 22., ἐνθὸς θῶρηκα εἶχε χρύσειον λεπιδωτὸν, κατύπερθε δὲ τοῦ θῶρηκος κιδῶνα φοινίκιον ἐνεδύκει. In eundem sensum φολιδωτὸν dixit *Posidippus Com. Athen. IX. p. 376. f.* ὅστις ἀν' θῶρακ' ἔχει φολιδωτὸν, ἢ δρακόντα σιδηρωμένον. Eiusdem originis voces λεπίς et φολίς [conf. *Etymolog. pag. 798.*] in usu distinguebantur: piscium squammæ λεπίδες, serpentium φολίδες dicebantur; quod vere monuit *Brissonius. Φολιδωτὰ δρακόντια dederat Ignat. Ep. ad Antioch. p. 106. VALCK.*

[12. Ἀρταῖοι) Vide *Sleph. Byz. voc. Ἀρταῖα*: cuius ex observatione obiter firmatur id quod de corrupta scriptura *Artozerxes, Artobazus*, et similibus, subinde in his *Adnotationibus* monui. De errore doctorum nonnullorum virorum, qui *Arteatas* etiam nominatos veteres Persas statuerunt, vide ad I. 125, 12. notata. S.]

[12 seqq. ἐπεὶ δὲ Περσὺς ὁ Δανάης τε etc.) Conf. c. 150. *Graecanicam de Persicorum regum origine fabulam attigit etiam Xenophon Cyrop. I. 2, 1. et Apollodor. Biblioth. II. 4, 5. S.*]

CAP. LXII. 1. τὴν αὐτὴν ταύτην ἑσταλμένοι) Viri docti ταύτην στὸλὴν probare nequeo: σκευὴν ex secuturis Scriptor intellectam voluit. A Medis autem cunctum illum armorum habitum Persas mutuum habere, *Strabo lib. XI. p. 797. c.* [p. 525. d. ed. Cas.] exponit. *WESS.* — Vide ad I. 109, 2. notata. S.

[4. ἐκαλόντο δὲ πάσαι -- Ἀρῖοι) Fuit deinde particulare nomen populi, Persarum imperio subiecti, Ἀρῖοι sive Ἀρῖοι, apud Nostrum III. 93, 12. et VII. 66. Intelliguntur autem h. l. *Arii*, interprete *Anquetilio* (*Act. Acad. Inscr. T. XXXI. p. 376.*) incolae regionis cui nomen *Iran*. Quod vero adiecit Scriptor noster, *Medos ipsos* nominis sui originem a *Colchica Medea* derivare, (conf. *Pausan. II. 3. p. 118.*) id quidem ad credendum difficile est; nisi forte *Medus* aliquis, fabulatoribus Graecis per iocum gratificaturus, olim tale

quidpiam alicubi iactavit. Conf. Is. Vossium ad Melam, l. 2. p. 561. S.]

9. *μιτηφόροι*) Ex dialecto, qua ἀγγελιηφόροι saepius, *σιμηφόροι* III. 102. et *μιτηφορίων* Arrian. Ind. cap. 7. In Eustath. tamen pristina est scriptura, ad Odyss. K'. p. 1659, 10. [p. 598, 9. ed. Bas.] Melius contra pravam Arch. ἐτεράχματο [lin. 11.] idem ad Iliad. B'. p. 234, 12. [pag. 177, 26. ed. Bas.] καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, ἐτεράχματο, ἀντὶ τοῦ ὀπισθιμῆν ἦσαν. vid. c. 70. WESS. — Perversa lectio est Arch. ἐτεράχματο: alterum aliquoties in hac recensione recurrit: c. 70. κατὰπερ Ἰνδοὶ ἐτεράχματο: c. 73. Ἀρμένιοι κατὰπερ Φρύγες ἐτεράχματο: et cap. 86. Hesychius: Σισάχθαι, ἱπνεύσθαι, καθόπλισθαι. Σάχη γὰρ ἡ καθόπλις. Theocrit. Eid. XVII. 94. πολλὰ δὲ οἱ ἀσπιδιώται, Χαλκῶ μαρμαίροντι σισαχμένοι. VALCK.

CAP. LXIII. 3. *χάλκεια* τε *κράνεα*) Restitutum est vocab. *κράνεα*: nam *χάλκεια*, solitarie posita, quid erunt? An ποιήματα, quae conmode adduntur c. 80. Certe capitulis munimina, adeoque *κράνεα*, *galeae*; quae possunt profecto varie implicari nectique, *πλέκισθαι*, sicuti Paphlagonum c. 70. et Thracum *galeae* c. 76. Utrum vero, quum in Persis, Medis, Cissiis et Hyrcanis nullas Herodotus *galeas* agnoscit, consequens, ut nec in Assyriis? [quae Gronovii erat opinio.] WESS.

[7 seq. οὗτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκαλέοντο Σύροι etc.] Etiam Cappadocas Graeci Σύρους et Συρίους adpellabant; vide I. 6, 3. et 72, 9. cum utrobique notatis: adde Strab. lib. XVI. p. 737. A. B. S.]

CAP. LXIV. 4 seq. *κυρβάσιος* ἐς ὃν ἀπιγμένως) Ubi habentur οὔρεα ἐς ὃν τὰς κορυφὰς ἀπιγμένα, lib. II. cap. 28., in Arch. scribitur ἀπηγμένα: nostro loco si legeretur ἀπηγμένας, sive potius ἀνηγμένας, alterum nemo requiret. κορυφὴ οὐκ ἐς ἄγαν ὃν ἀνηγμένη est in Pausan. IX. pag. 786. ἐς ὃν συνηγμένης τῆς κεφαλῆς, Diodori T. I. pag. 148. εἰς στενὸν συνηχθαι, Athenaei XI. p. 477. VALCK. — Suidas: Κύρβασις ἔνιοι μὲν τιάραν etc. Quam ad nominis formam, h. l. *κυρβάσιος* scriptum oportebat: sed *κυρβάσιος* penacute apud Nostrum, ut hic, sic et V. 49, 18. praeferunt edd. et mssti, quemadmodum in sing. τὴν *κυρβάσιν* apud Aristoph. Av. 487. ubi Schol. ἔστι δὲ αὕτη, τιάρα. Unde et Hesychius idem capitis tegumentum perinde et *Κυρβάσιον* et

Τιάρων dici, sub utraque voce monuit: quod etiam ex Herodot. VII. 61, 2. coll. cum V. 49, 18. intelligitur. Caeterum, ut Persarum tiaræ ἀπαγίς erant, non bene compactae firmæque, sed in frontem propendentes; (c. 61, 3. et ibi not.) sic contra hae Sacarum cyrbasiae πιπηγυῖαι erant et ὀρθαί, bene compactae (firmæ, rigidae, coll. c. 70, 11.) et erectae; quales apud Persas non nisi reges gestabant. S.

7. ἀξίνας σαγάρεις) Interpositum καὶ, quo scholii indicium esset liquidius, voluntate Codicum eliminavi. Sagaris et ἀξίνη eadem, nunc quoque Armeniis, sicuti Wisthoni fratres ad Mosen Choronensem in Praefat. monuerunt. Neque occultum Cœn. de Pauw fuit litteratoris interpretamentum, coniectanti ex abundanti suspicionum penu καὶ ἀσπίδας καὶ σαγάρεις, citra aequum tamen. [Vide omnino Var. Lect.] Ἀμυργίου [lin. 8.] tutatur Steph. Byzant. WESS.

8 seq. οἱ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας etc.) Quod a Persis Scythas omnes scribit Σάνας dictos, hinc attigit Eastath. ad Dionys. vs. 749. Ctesiae probabiliter debentur de Dario et Sacis Polyaeno narrata VII. c. x. §. 6. et 8. conf. Demetrius περὶ Ἑρμ. §. 249. VALCK.

CAP. LXV. 1. εἴματα μὲν ἰνδιδυκότες ἀπὸ ξύλων πεποιημένα) Laurentii amictum e lignis exsibilant merito. Qualis enim amictus? Indi veste utebantur linea, lino ex arboribus facto, sicuti hunc usque in diem. Arrianus Ind. cap. 16. ἐσθῆτι δὲ Ἴνδοι λινὴν χρέονται, -- λίνου τοῦ ἀπὸ τῶν δένδρων. Talis Nostro ad telas materia εἶμον ἀπὸ ξύλου lib. III. 47. et uberius ibid. cap. 105. Latinorum ore aut gossipion, aut xylon Graeca voce. Plinius Hist. Nat. XIX. 1. Superior pars Aegypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui gossipion vocant, plures xylon, et ideo lina inde facta zylina. Id sequor. Σίδηρον ἦν [lin. 5.] ferri potest ob σίδηρα Aretaei Cappad. Morb. Diuturna. II. 13. pag. 134., alioqui insolentius. WESS.

CAP. LXVI. [1. Ἀρεῖοι) Ibidem Ἀρεῖοι III. 93, 12. Caeterum conf. cap. 62, 4. ibique not. S.]

7. Ἀζάνης ὁ Ἀργαῖος) In barbaris his nominibus multiplex amanuensium dissensus, compositu difficilis. Ἀργαῖον Persam memoravit lib. V. 108., Ἀργάνην inf. cap. 224. Sunt ea cognomina Persica, sed quo iure edita recusabuntur? De Parthis, Chorasmiis, Sogdis vide III. 93. WESS.

CAP. LXVII. 1. σισύρας) De σισύρη et σισυρηφόροις [lin. 8.] vide lib. IV. c. 109. WESS.

5. εἴματα μ. βαβαμμ. ἔχοντες ἐνέπρεπον) Idem esset εἴμασι βαβαμμένους ἦσαν ἱμπρεπίς, vel διαπρεπίς: sic c. 83., χρυσὸν πολλὸν καὶ ἄφθονον ἔχοντες ἐνέπρεπον. Rarissimum illud Aeschyli Agam. vs. 1231. σπλάγχν' ἐποίκτιστον γίνος Πρέπουσ' ἔχοντες: et vs. 30. ὡς ὁ Φρυγὸς ἀγγέλλων πρέπει, pro ἔχουσι, et ἀγγέλλει, sic optime Clar. Abresch. interpretatur. Ut splendida vestis ἱμπρέπειν; sic ornatus veste splendida, illā dicitur ἱμπρέπειν. Lucian. adv. Indoct. §. 9., ἡ πορφύρα ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος. Sophocles apud Clem. Alex. Paedag. III. p. 286, 2. Γυναικομίμοις ἱμπρέπεις ἐσθῆμασιν: quibuscum Euripidis ex Antiope locum recte comparavit Io. Pierson, Praef. Moer. pag. XLIII. VALCK.

[10. Ἰθαμότρεω) Verum fuerit Ἰθαμίτρεω. Vide Var. Lect. et conf. VIII. 130, 10. ibique Wess. S.]

CAP. LXVIII. 4. Ἀρσαμένης ὁ Δαρείου) Mirum ni huic, ut reliquis Darii filiis, matris nomen historicus adiecerit. Idem Plutarcho dici videtur aliquoties Ἀρσαμένης, T. I. p. 119. D. T. II. p. 488. D. Priori loco fratrum Xerxis audit πῶλὺν κράτιστός τε καὶ δικαιοτάτος: altero, filiorum Darii natu maximus, πρεσβύτατος τῆς γενεᾶς. Sed, cui cum Xerxe de regno fuit controversia, Herodoto vocatur Ἀρταβαζάνης lib. VII. c. 2. Hoc capite memoratus si Plutarchi est Ἀρσαμένης, cur Nostro non dicebatur ὁ Δαρείου καὶ τῆς Γωβρύνου θυγατρός? ut Ἀρταβάνης infra dicitur cap. 97. VALCK.

CAP. LXIX. [1. ζειράς ὑπεζωσμένοι) Ζειρά vel ζειρά, vestimenti aut indumenti genus: quod quale fuerit explicaturi veteres Grammatici (in Var. Lect. citati) varias iverunt in partes, nec satis planum facere potuerunt. Illud unum h. l. monuisse iuvabit, quod apud Suidam et alios nonnullos legitur, Ζειράι· χιτῶνες ἀνακισκολαμμένοι: docente Ruhnkenio ad Tim. p. 129. ex Etymol. p. 410. ἀνακισκολαμμένοι corrigendum, tunicae in sinum replicatae. S.]

2. τόξα παλίντονα) Arcus omnes παλίντονοι quum sint, iusta observatio Eustath. est, Arabum arcus forma fuisse singulari, atque utramque in partem flexiles, ἐπὶ δότερα μέν κλυόμενα, sive Attii voce reciproca, monente Scaligero in Varron. de Lingua Lat. lib. VI. p. 78. Erant quoque προ-

δεξιᾶ, habiles in Latinis Vallae, sive, quemadmodum Edd. et scripti, πρὸς δεξιᾶ, ad dextram adpensi: equidem περιδεξία novi, non illud. Dubio exemptum nunc omni ἐκ Φοίνικος σπάθης est, [lin. 4.] quae Kühnium scriptura ad Pollucem non fugit. Certissimum etiam ἐναμύνει, [lin. 3.] ad Diodori lib. I. 11. p. 15. explicitum. WESS.

3. λεοντίας ἐναμύνει) Sic optime Gronov. ex Med. Αεοντήν ἐναμύνειν scripsit Aristoph. Ran. vs. 433. νεβρίδα ἐνῆφθαι, Cornutus de Nat. Deor. c. 27. et Harpocrat. in Νεβρίδων. παραδελήν ἐνῆφθαι, Schol. Theocriti I. 3. non, ut vulgatur, παραδελὴν εἰληφθαι: hoc ubi est in Pollucis VIII. 151. ἀνῆφθαι verius est. παραδελήν ἐνῆφθαι dederat et Eustath. in 'Ιλ. γ'. pag. 283, 43. non ἐνῆφθαι. In proximis, [lin. 4.] ut erat in marg. Steph. corrigit Palmer. ἐκ Φοίνικος σπάθης: atque id ipsum in aliis esse Codicibus didicimus ex Dissert. Herodot. Wesselingii p. 119. VALCK.

5. οἰστροὺς ἐναμύνει) Collatis Agatharchidae et Heliodori verbis ita reposuit S. Bochartus Phal. IV. 26. pag. 266.; quam magni viri correctionem in examen operosa Nob. Palmerius disquisitione misit, Exercit. p. 33.; probabiliter ostendens, arcui praegrandi minorem sagittam non optime convenire; incurvationis enim spatio haud sufficere; Heliodori verba et Agatharchidae controversa videri. Qua quidem in disputatione posterior mihi pars elumbis adparuit; sicuti quoque, sagittas μακρὰς et βραχεῖς recte dici, minus μεγάλας et μικροῦς. Verius Gronovius. [monens, nihil impedire quo minus sagittae μικραὶ dicantur.] Δόρασι μικροτέραισι χρωόμενοι Codices quidam lib. VII. 211. Equidem, nisi Mssti obstarent, in partes ire possem. Lapis acutus, quo sigilla sculpebantur, [lin. 6 seq.] σμίρις, Hebraeorum שִׁמְרִי Samir, est; de quo eruditissime Bochartus Hierozoic. Part. II. lib. VI. p. 842. WESS.

12. ἦρχε Ἀρσάμης) Fortasse hoc homini nomen fuit; liquido non affirmaverim. [Vide Var. Lect.] In Persis plures Arsames; qualis Plutarchi, Artox. pag. 1026 fin., Antigoni Carystii c. 128., Polyaei VII. 28., quem Maasvi-cus cum hoc male contendit. Immo ipsis Darii in maioribus Arsames, inf. cap. 224. WESS. — Ἀρσάμης legitimus potius nomen videbitur: huius proavus, pater Hy-staspidis, Ἀρσάμης aliquoties vocatur Nostro: bis inter du-

ces exercitus Ἀρσάμης memoratur *Aeschylō Pers.* vs. 37. et 308. *Casaubono* idem esse videbatur *Polyaeni Ἀρσάβης* vel Ἀρσάμης, VIII. c. 28.; sed, qui *Barcen* fraude cepit, *Persia Herodoto* vocatur Ἀμασις, lib. IV. c. 201. et 203. *Arsamies germanus* frater, *Darii* filius ex *Artystone*, Γαβρύνης, infra VII. 72., Βρύνης audit ex membrana *Medi VALCK.*

[14. εἰκώ] εἰκοῦν scriptum oportuisse censuit *Larcher* ob *Gregor.* canonem 35. de Ionica Dialecto. Iam ad illam quidem normam Ἰοῦν et Βουρεῦν dixit Noster, a rectis casibus Ἰώ et Βουρώ: sed, ut in aliis multis, sic et hoc in genere, licitum fuit Ionibus, *Herodoto* certe, eis etiam uti formis, quae aliis Graecis, et Atticis praesertim, usitatae erant. Sic, licet αἰδοῦν, ut ionicum, ibid. commendet *Gregorius*, nusquam apud *Herodotum* reperitur haec nominis forma; sed αἰδῶ, sive rectius αἰδῶ, (ut nos cum probatis libris edidimus, nempe ex αἰδῶα contractum, coll. *Etymol.* p. 30. lin. 40. seqq.) praeferunt codices lib. I. c. 8, 16. quemadmodum constanter apud *Homerum* scribitur. S.]

CAP. LXX. 2. διξοι γὰρ δὴ ἱστῶσύνοντο) Veterum persuasio de *Aethiopibus Afri* et *Asiaticis* cognitissima ex *Strabonis* erudita super *Homereo Αἰθιοπας, τοι διχθα δειδαίεται*, dissertatione est lib. I. p. 58. [p. 30. et 33. ed. Cas.] *Indi Aethiopes* recta et promissa erant comā, ἰδύτριχες: *Afri εὐλότριχες*, crispo, ut nunc perseverant, capillitio. Consimilis de utrisque *Strabonis* lib. XV. pag. 1012. B. [pag. 690. D.] et *Arriani* Ind. c. 6. observatio. *WESS.* — *Conf. Heeren Ideen über die Politik etc.* T. II. p. 352. S.

8. προμετωπίδια δὲ ἵππων) Frequentantur in equorum ante frontem ornato προμετωπίδια apud *Xenophontem*, *Achillem Tat.*, *Aelianum*, *Iamblichum*, et plures: in muliebri mundo κόσμος προμετωπίδιος *Basilio M. T.* II. pag. 55. c. Hic προμετωπίδια sunt pelles, equorum capitibus detractae, et humanis ad terrorem indutae et speciem. Nam, quod ante frontem, προμετωπίδιον, quale προμετωπίδιον κέντρον, quo natura pisces xiphias armavit, in *Aeliani* Hist. An. XIV. 26. Atque haec, qui προμετώπια praeferunt, considerasse non videntur. *WESS.*

CAP. LXXI. 2. ἦσαν ἔχοντες) Culte codices pauci εὐντήν ἦσαν ἔχοντες, corio armati iere. [ibant.] Belle equidem illud *Declamatoris* in *Sallust.* cap. 3. Unus enim

salis es materiae habens, et quae Sanctius Minerv. III. 10., iuxtaque Graecorum similes prorsus [periphrasticas] dictiones, conductas ad Diodori lib. II. 5., recorder. Sed illud huic loco magis censeo adpositum. WESS.

CAP. LXXII. [2. κράνεα πεπλεγμένα) Conf. c. 63, 3. ibique Wess. et cap. 79, 2. S.]

5. Αἰγυες) lidem c. 86. Αἰβυες, et lib. III. 92. Αἰγλοι, sive Αἰγδοι, uti Mstti; mihi, quod ibi [Adnot. ad III. 92, 9.] professus fui, sive nomen expendo seu gentem, ignoti. Μαριανδυνοὶ bene habent; [conf. Var. Lect. I. 28, 5.] bene Σύριοι, qui volentibus schedis, heic Σύριοι. Vide III. 90., notataque Gronov. lib. II. 104. [Adnot. ad II. 104, 12. et supra ad huius Musae c. 63, 7 seq.] Sit-ne vero Darii et Artystonae filius [lin. 10.] vero nomine Βρύης an Γωβρύης, non adfirmavero. Notior in Persis Gobryes Gobryasque multo est. WESS. — Vide Var. Lect. S.

[6. τὴν αὐτὴν ἔχοντες) Toties in hoc recensu vocab. σκευὴ occurrit, ut nullo incommodo hic omitti potuisse videatur subintellectum. Conf. cap. 62, 1. 71, 2. 73, 2. 77, 2. et vide ad I. 109, 2. notata. S.]

CAP. LXXIII. 3. Βρίγεις) Conveniunt Βρίγεις et Φρίγεις Macedonum sono, quo Βίλιππος et Βάλακρος, qui Φίλιππος et Φάλακρος alibi. Nollem tamen Arch. et Pass. scripturam obtrudi. Βρίγεις hinc clarissime Steph. Byz., et de Mida Conon Narr. I. ὑπὲρ Μυσίαν ᾤκισε, Φρύγας ἀντὶ Βρίγας, βραχὺ τι παραλλαγήσης τῆς λέξεως, μετωνυμασθέντας. Plura Cl. Holstenius ad Stephanum. Ceterum σύνοικοι ἦσαν [lin. 4.] in absurdis collocari non debet. WESS. — Qui in Thracia manserunt eiusdem originis, Βρύγοι nominantur VI. 45, 3. (ubi vide Not.) et VII. 185, 9. Apud Strabon. VII. p. 295. c. et XII. pag. 550, 4. ubi Βρύγες et Βρίγες olim edebatur, utrobique Βρίγεις ex msttis posuit nuperus Editor Lipsiensis, cuius vide notata in Var. Lect. ad posteriorem locum, T. V. p. 92 seq. S.

4. Εὐρωπαϊοὶ ἰόντες συνοίκησαν) Ex tribus diversis lectionibus genuina mihi videtur illa in marg. Steph. χρόνον ἔσαν Εὐρωπαϊοὶ ἰόντες σύνοικοι ἦσαν (ἔσαν) Μακεδόσι. Hic est Nostro familiaris scribendi mos: IV. 47. ἡ γῆ, εὐστα πεδία, - - εὐνδρός ἐστι. cap. 147. ἦν δ' Ὁμήρας οὗτος, γένος ἰὼν Κασμείος, - - ἀδελφεός. VII. 129. τὸ μέσον δὲ τούτων - - ἡ Θρᾷς-σαλίη ἐστὶ, εὐστα κοίλη. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. οἱ δὲ Λυδοὶ, inquit, Μήονες ἐκα-
λεῦντο πάλαι, (sive τὸ πάλαι,) ἐπὶ δὲ Λυδοῦ τοῦ Ἄττος ἔσχον
τὴν ἰκωνυμίην. In Codice, quem manu scriptum ab huma-
nissimo I. I. Wetstenio habui utendum, hoc legebatur
Scholion in Hom. Ἰλ. γ'. 401. Μηνόνας Ἀλδίας λέγει Μήονες
γὰρ τὸ παλαιὸν ἐκαλοῦντο οἱ Λυδοί, εἴτα Λυδοί, ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ
ἄττος, (lege Ἄττος,) ὡς φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. lib. I.
c. 7. VALCK. — Eadem leguntur in Villoisoni Scholiis
Venetis, et ibi quidem recte Ἄττος scribitur, sed perpe-
ram Ἡρωδιανός, pro Ἡρόδοτος. Quod ad Μήονας spectat, vide
Var. Lect. S.

5. ἀκοντίοισι δὲ ἰχθύωντο ἑπικαύτοισι) Afris idem teli genus
cap. 71. Mysii autem nobiles his iaculis, ἀκοντιστὰι Μυσοὶ
Aeschilo Pers. vs. 52., et Ὀλυμπιοὶ Eustathio in Perieges.
vs. 810. [immo vero ad vers. 322. not. 3.] Stephanoque
Voc. Ὀλυμπος, unde Οὐλυμπιοὶ et hic, [lin. 7.] si qua ne-
cessitas. WESS.

CAP. LXXV. [3. ζιράς) Vide ad c. 69, 1. S.]

4 seq. πέδιλα νεβρῶν) Vetere πέδιλα νεύρων delectatur
Cl. de Peuw, caligis videlicet ex lorix apte constrictis:
neque enim πέδιλα νεβρῶν ulla fuisse, cum hinnuli calceis
careant; nec pelles hinnulorum, si vel maxime caligis de-
derint structuram, νεβρῶν, sed νεβρίδας aut νεβρείους, adpellari.
Cui opinioni speciem carbatinae detrahent, πεποιημένοι ἐκ
τῶν νεοδάκτων βοῶν, non utique ex bubus, sed bubulo corio,
in Xenophontis Ἀναβ. IV. pag. 309. Ed. Hutch. Transitum
Thracum in Asiam, iustumque eius tempus, ill. Scaliger ve-
stigavit ad Euseb. Chron. MCLV. WESS. — Quod πέδιλα in
Graecis nostris penacule scribitur, id ex ed. Schaefer. pr. in
nostrum exemplum irrepsit: πέδιλα oportebat, ut habent
aliae editiones atque etiam Schaeferiana secunda. S.

CAP. LXXVI. 1 et seqq. ἀσπίδας δὲ ὠμοβοῦνας εἶχον
etc.) Cuncta haec de Thracibus Asiaticis sive Bithynis
eruditi accipiunt; quorum tamen armaturam, originem,
praefectumque Persam, quod Scriptoris mos fert, summa
descripserat ante accuratatione. Et talia de iisdem iterum?
Immo vero ἀνέφαλα sunt, defectaque et gentis titulo et
praefecti Persae nomine. Hiatus sagax Cl. Pavii ingenium
animadvertit, et agnoscent, opinor, in posterum omnes.
Quo enim cunque verba versentur modo, ad Thraces Asia-

ticos non pertinebunt, nedum ad Europaeos, quibus suus demum locus c. 185. Venerant in mentem mihi *Chalybes*, ob *Martis oraculum*, et quoniam memoratis gentibus adfines fuerunt lib. I. c. 28. Sed incertissima ea divinitio. Προβόλους λυκοεργίας aut λυκεργίας [lin. 2.] servo, Gronovio consentiens. Opportuna est Grammaticorum glossa, ἀκόντια πρὸς λύκων θήραν ἐπιτηδεύει in *Athenaeo*, alioqui turbatissimo; sicuti alias, post sollertem magni Animadversoris et *Paulli Leopardi* Emend. XI. 18. curam, ostendi. WESS. — Vide eiusdem doctissimi Viri *Dissertat. Herodoteam*, p. 58 seq. et quae a nobis ad *Athenaeum* adnotata sunt, *Animadverss.* Vol. VI. p. 212 seq. S.

2. προβόλους δύο λυκοεργίας) Nihil attulit vir Clar. [Gronov.] quo lectori persuaderet, quod persuasum voluit. [scil. cum *Valla* intelligenda esse veruta ad lupos conficienda idonea.] Quando inter Milyas εἶχον τόξα μεριζέτεροι Λύκια, quidni Thracae Asiatici προβόλους habuerint Λυκοεργίας? id est, *Athenaeo* interprete lib. XI. pag. 486. D. F. ἀκόντια ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα: a quo commode comparantur Ναξίουργής κάνθαρος, κλίνη Μιλησιουργής, et τραπέζια Ἐννιουργής. *Athenaeum* tamen suspicor in suo quoque Codice legisse Λυκεργίας, [λυκοεργίας ille in suo *Herodoti* exemplo legerat, si fides vetustissimo *Athenaei* codici,] cuius loco scribi voluerit Λυκιοεργίας, ἢ ἀκούηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα, prout corrigit *H. Vales.* ad *Harpocr.* in Λυκιοεργεί. conf. Index *Thesauri* *H. Steph.* VALCK.

CAP. LXXVII. 1. Καβαλίης δὲ οἱ Μήονες) Alibi Καβάλλες, [III. 90, 6.] ex *Lydis* propagati, eaque propter *Meones*. Μοχ Λασόνιοι τε καλεῖσθαι, et qui *Lasonii* dicuntur, doctissimus *Pavius*, [pro Λασόνιοι δὲ, quod praeferunt libri omnes;] ut a *Cabalensibus*, quemadmodum lib. III. 90, separentur. Prostat ibi alia *Valckenarii* nostri coniectura. WESS. — Adde quae a *Larchero* ad h. l. notata sunt; et consule, quos ille laudavit, *Stephanum Byz.* in Καβαλῆς, et *Strabonem* lib. XIII. p. 630. c. D. et 631. A. ed. Cas. S.

CAP. LXXVIII. 9. Ἀρταύκτης ὁ Χεράσιμος) Cypide ὁ Χοράσιμος docti viri *Is. Vossius*, *Pavius*, aliique; quibus calculum addere memini, motus *Arch.* indicio. Muto sententiam: ὁ Χεράσιμος, aut, si malueris, ὁ Χοράσιμος, patris nomen *Artayctae* dat. Neque id enim gente *Herodot. T. VI. P. I.*

Chorasmius; sed, quod *Noster* planissime, ἀνὴρ Πέρσης, origine et domo Persa, lib. IX. 115. *WESS.*

CAP. LXXIX. 1. Μᾶρες, *Hecataei* testimonio apud *Stephanum* protectissimi contra *Is. Vossii* (Κᾶρες et [lin. 6.] Καρῶν emendantis) molimina sunt. *Cares* utique ab hac gentium serie alienissimi. Vide c. 93. *WESS.* — Immo vide III. 94, 7. ibique notata. *Isaacus* vero *Vossius* ubinam significaverit, Κᾶρες h. l. pro Μᾶρες corrigendum, mihi non liquet. Illud video, eundem *Vossium* in *Notis ad Melam* p. 562. disertè adfirmare, eosdem h. l. *Mares* ab *Herodoto* memorari, quos apud eundem lib. III. c. 94, 7. intelligendos esse ipse *Vossius* docuit. *S.*

CAP. LXXX. 2. τοὺς ἀνασπαστοὺς καλομένους) His gemina lib. III. 93. Qui solos *Cares*, ob haec *Arriani* Ἀναβ. III. 8. οἱ δ' ἀνάσπαστοι Κᾶρες, intelligit *Barn. Brissonius*, *Regn. Pers.* lib. II. c. 223. admodum parvus est, praesertim cum eos in insulis *Arrianus* non locet. *Barcaei* ἀνασπαστοὶ, *Paeones*, *Eretrienses*, supra memorantur, nec has tamen in insulas depositi. *Ctesiae* verba, ab eruditissimo viro adscripta, ἀνάσπαστος γένεται εἰς Ἐρυθρὰν, *Persic.* cap. 39. ipsos *Persas*, delicti adfines, huc relegatos nonnunquam fuisse ostendunt. Latius tamen vocis notio, ad lib. IV. 204. exposita, semet extendit. *WESS.*

CAP. LXXXII. 4. Σμερδομένης) Sic malui, ut in hominis nomine discordia cessaret. Σμερδομένηα adpellant plerique omnes c. 122. Illud autem [lin. 5.] Ζέεξ δὲ ἐν τῷ ἀντιπῶν, in positione dictionis concordat c. 5. 85 ἢ Ζέεξ μὲν ἀντιπῶς, Δαρεῖον δὲ ἀδελφεῆς παῖς. Vide ad superioris libri c. 103. *WESS.*

CAP. LXXXIII. 5. ἐπὶ τοῦδε) Glossam redolet *Med.* et aliorum διὰ τοῦδε, nollemque defensum: alterutrum abunde est. Formam praefert *Ionica* βινθίς [lin. 6.] spernique recusat: alienum sane μινθίς est *Th. Galei*, nec fulcrum ex Glossatorum Μῖωσαι, deportare, Μίωσις, diminutio, nanciscitur; siquidem vitiose picta sunt, et inconmoda prorsus. Ἀραῖρητο alibi assertum. *WESS.* — De ionica forma ἀραῖρητο pro ἤρητο vide *Adnot.* ad I. 191, 33. ubi quae verba ex IX. 101. citantur, leguntur ea lib. IX. c. 102, 18. Et duobus quidem istis locis ἀραῖρητο significat captus erat: hic vero electus erat, (sic enim in versione po-

situm malim, quam deligebatur) id est, iam ante designatus erat qui continuo in decedentis locum succederet. Quod vero in eadem Wesselingii Adnot. ad I. 191. verba quae hic leguntur, ita adferuntur, quasi ἀραιῆτο cum νόσῳ iunctum esset, ut intelligeretur morbo sublatus, morbo extinctus, id invito Viro doctissimo exciderat. S.

5. ἐπὶ τοῦδε) διὰ ταῦτα, quod in Codicem Med. irrepsit, interpretamentum videtur Herodoteae formulae. In proximis, αἱ τὶς αὐτῶν ἐξέλιπε τὸν ἀριθμὸν, ἢ θανάτῳ βιασθεὶς ἢ νόσῳ, pro βιασθεὶς in Arch. βιωθεὶς scribi dicitur; illinc Galeo placuit μειωθείς. Numerus certe dici potuit μειωθείς, imminutus; forsitan et aliquis θανάτῳ μειωθείς ἢ νόσῳ, morte minutus sive morbo: μειοῦσθαι, μινύθειν, et minutus, in talibus adhibentur nonnusquam; et nova captat Herodotus. VALCK.

10. χωρὶς δὲ χρυσὸν τε πολλὸν etc.) Quia Curtius de his lib. III. 3. Proximi ibant, quos Persae Immortales vocant, ad decem millia: cultus opulentiae barbarae non alios magis honestabat: illi aureos torques, illi vestem auro distinctam habebant; Nostri χωρὶς ad solus vestes referri Schaefferus de Antiq. Torquib. c. 9. vetat; torques enim aureos suo continere ambitu; cui adsentior cupide. WESS.

CAP. LXXXIV. 3. καὶ ὁ περὶ αὐτῶν) Puto fuisse τὴν καὶ ὁ etc. Idem requiri c. 86. ἐπιστάχατο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ περὶ, nimirum τῇ καὶ ἐν τῷ, Reiskius agnovit. Ionum μετεξέτεροι: [lin. 4.] quod una cum scholio apud Arch. revocatum haud indignabuntur Herodoti amatores. Fuerint-ne vero veterum Persarum in capitibus ex aere ferroque ducta κοῦματα prorsus eadem ac culte ab Heliodoro Aeth. IX. p. 431. expicta, non habeo dicere. WESS. — Potuerat utique lin. 3. τὴν καὶ scribere Herodotus, et τῇ καὶ c. 86. Sed invito nihil tale obtrudi Scriptori debet. Sic sane et cap. 50, 15. γνώμησι ἐχρόνοντο ὁμοῖοι καὶ σὺ scribere ei placuit, non τῇσι καὶ σὺ. Parique ratione latine idem atque dicimus, et similiter atque. Conf. c. 86, 3. S.

CAP. LXXXV. 7. σειρήσι πηλεγμήνῃσι) Th. Galeus potius adposuit ζυγῇσι futurum ex c. 75., longe aberrans. Ζυγαὶ in aviculorum genere, in consertis funibus συμαι. Συμαῖος ἱμάς Polluci I. 148., συμαῖαι funiculi, Philoni Iud. Vit. Contempl. p. 897. Δ. Συμαῖς δὲ ἀμαρτιῶν ἑαυτοῦ ἱναστός σφίγγεται, Graecus Proverbiorum Salomonis interpret trans-

late, sed eleganter, c. v, 22., ubi *Aquila* ἐν σχοινοῖς ἀμαρτῆας. [Notus etiam σιμαῖος ἵππος ex Sophocl. Elect. 722.] *Adi Ivon. Villiomarum*, Animadv. in Loc. Controv. Titii lib. IV. p. 84. Hanc autem *Sagartiorum* in pugnando habilitatem cur *Pausan.* I. 21. Sauromatis contribuerit, non adsequor. Eandem-ne illi seriore aetate, ut *retiarrii*, de quibus *Lipsius Saturn.* lib. II. 8., probarunt? WESS.

11 seq. οἱ δὲ ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσόμενοι) Sic recte Codices. Ἐμπαλασσόμενοι iidem ac συμπλεκόμενοι, Schol. Thucyd. VII. 84. Ceteris congruit ὁλόμενος δολίοις βρόχων ἔρκεισιν *Agamemnon*, Euripid. Elect. vs. 155., et *Aeschyli* ex *Agamemn.* vs. 1620. ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἔρκεισιν. Non equidem obliviscor Euripidei *Iphig. Taur.* vs. 77. ποῖ μ' αὖ τήνδ' ἐς ἄρκυν ἡγαγες χεῖρας, nec *Aeschyli* *Choëph.* vs. 1000. ἄρκυν δ' ἄν εἵποις καὶ ποδιστῆρας πέπλους, elegantis utriusque et haud longe abeuntis figurae, neque potioris tamen. WESS.

1 Ibid. ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσόμενοι) Perparum interest utrum ἐν ἄρκυσι legatur, an ἐν ἔρκεισι: hoc tamen, altero rarius in talibus, dedisse videtur. *Hesych.* Ἐρκεισι, δικτύοις, Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δυνίτρῳ. Saepe malis ponuntur αἱ τῆς δίκης ἄρκυες. τῆς δίκης ἐν ἔρκεισιν est in *Agamemn.* *Aeschyli* vs. 1620. Eximi participio debet ἐμπαλλ. litera superflua, scribiturque ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσόμενοι, id est βρόχοις ἐμπλεκόμενοι. Sic scripta reperiuntur παλάσσειναι et ἐμπαλάσσειναι. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Ἰλ. ε'. p. 399, 20. [p. 527. ed. Rom.] μέμνηται τοῦ Θουκυδίδου εἰπόντος τὸ Ἐμπαλασσόμενοι, ἀντὶ τοῦ ἐμπλεκόμενοι, περιπυρόμενοι (δόρατι,) φυρόμενοι. *Thucydidae* verba, iam a *Porto* adhibita in Ἐμπαλάσσειν, reperiuntur lib. VII. c. 84. *H. Stephanus* Ind. Thes. ceterique qui attigerunt *Thucydidea*, ad *Hesych.* etiam in Ἐμπαλάξαι, ἐμπλέξαι, huius non meminerunt *Herodotei* loci. Duo nobis exhibet fragmenta *Suidas* in Ἐμπαλασσόμενοι, in quibus mihi genuina scriptio fuisse videtur Ἐμπαλασσόμενοι, in his certe *Aeliani*: τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις ἐμπαλασσόμενοι ἀπέσφαττον αὐτοὺς ὡς πολέμους. VALCK.

CAP. LXXXVI. [3. τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ πεζῷ) Vide paullo ante, ut c. 84, 3. S.]

8. ὡς δ' αὐτῶς Κάσπιοι) *Caspii* aut hic perperam ponuntur, aut paullo superius. Iunguntur *Paricanis* c. 68.

Utii et Myci; utri horum sedem mutarint, non adfirmavero. A clar. de Pauw Ἀριοι ex Κασπίων voce formabantur, coniectura ancipite. Meliores Masti verum fortasse monstrabunt. WESS. — Praeter Var. Lect. ad h. l. vide Adnot. ad III. 93, 9. S.

11. ταχυτῆτα οὐ λιπομένας servo. Alibi, lib. III. 102., et plenius quidem, κάμηλοι Ἰππων οὐκ ἥσσονες ἐς ταχυτῆτα. Pollux de Bactrianis, καὶ εἰσὶν αὐτοῖς (κάμηλοι) Ἰππων μὲν ἀκύντεροι τὸ τάχος, lib. I. 140. WESS.

CAP. LXXXVIII. 4. ἐπὶ συμφορὴν περιέπιπες) Málunt συμφορῇ περιέπιπες ex frequentiore usu. Demosth. in Mid. pag. 345. καὶ τοιαύτη συμφορὰ περιπέπτωκεν. In Diodoro XII. 60. Ἀμπρακιάται δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορᾷ περιπεπτωκότες: praepositio, ut ibi indicatum, redundat. [Vide Var. Lect. Cum verbo ἐνέπιπες malles utique ἐς συμφορὴν, sed nec ἐπὶ praecise dammandum.] Φαρνούχος, alius tamen, in Pers. Aeschylī vs. 313. occurrit. WESS.

Ibid. ἐπὶ συμφ. περιέπιπες ἀνεβέλητον) Non spernerem, si darent Codices, περὶ συμφορὴν περιέπιπες ἀνεβ. Sed Herodotea, ni fallor, ἐπὶ συμφορὴν vel ἐς συμφορὴν ἐνέπιπες ἀνεβ. commode reddi potuerunt συμφορῇ περιέπιπες δεινῇ, in tristem incidit calamitatem. Suspicio adeo, περιέπιπες, velut altero longe usitatius, his adscriptum, in Codicem fluxisse Flor. Qua ceteris, eadem περιπέσιον Herodoto adhibetur structura. Est hic συμφορὴ ἀνεβέλητος gravis vel tristis calamitas: bene cepit H. Steph. Ind. Thes. Infra c. 133. ὅ, τι δὲ τοῖσι Ἀθηναίοις — — συνήνευε ἀνεβέλητον γενέσθαι, οὐκ ἔχω ἱπταί. Supra I. 32., multa nobis eveniunt in vita, τὰ μὴ τις ἰθέλει, id est ἀνεβέλητα: intelliguntur calamitates et infortunia, συμφοραὶ συμπίπτουσai καὶ νοῦσαι συνταράσσουσai, quae, καὶ βραχὺν ἔόντα, μακρὸν δοκεῖν εἶναι ποιεῦσι τὸν βίον, secundum Artabanum VII. 46. Infortunium Herodoto exprimitur formulá οὐκ ὡς ἠθέλει, οὐχ ὡς βούλεται: et similia leguntur alibi. Iones in primis tristitia quaevis verbis exprimunt in speciem lenissimis. VALCK.

10. ἐν τοῖσι γούνασι) Cl. Gronovii explicationem vide. Pristino σὺν τοῖσι γούνα. haec ex lib. IV. c. 62. τοὺς διεْيούς ὤμους πάντας ἀποτάμνοντες σὺν τῇσι χερσὶ auxilio venire queunt. WESS. — In commissura, interpretatur Gronov. qua femur cruribus committitur, quae est genu. Haud ita male, me

iudice. De camelo loquens Noster, III. 105. ait, in posterioribus cruribus, *οὐκ ἔστι*, quatuor habere illum *γούνατα*, id est, puto, quatuor articulos, quatuor commissuras. S.

CAP. LXXXIX. 1 seq. *Τῶν δὲ τριηρέων ἀριθμὸς etc.*)

Numerum triremium, rediturum c. 184., notae *Pass.* optime signant, pariterque *Aeschylus Pers.* vs. 341., ubi de aliorum dissensu docte *Stanleius*. *WESS.*

Ibid. ἐπὶ καὶ διηκόσιαι καὶ χίλια) In *Herodotum* semper malevolus *Plutarchus*, in *Themist.* p. 119. b. ad eundem navium numerum definiendum uti maluit testimonio Tragici *Poëtae*, quam historici. De numero navium egerunt *Thom. Stanlei.* ad *Aesch. Pers.* vs. 341. *Ez. Spanhem.* in *Julian.* p. 280. et *P. Wesseling.* ad *Diodor.* XI. c. 3. ubi eadem atque hic enumerantur gentes, sed in navium numero, quas singulae subministrarunt, a Nostro multum discrepat *Diodorus*. *VALCK.*

6. *ἀσπίδας δὲ ἵπυς οὐκ ἔχοντες*) In *Glossis* ἵπυς *umbo*, et inde *Valla.* *Clypei ambitus et labrum* est, ex *ferro*; *Polybii* *σκληρὸν σιδήρεον* lib. VI. 21., ab *umbone* discrepans et remotum. *Phoenices peltâ* protegebantur: *Πέλτη, ἀσπίς ἵππου οὐκ ἔχουσα* apud *Hesychium*. *WESS.*

7 seqq. *αὐτοὶ δὲ οἱ Φοίνικες etc.*) Quod de *Phoenicum* primis ad mare rubens sedibus succedit, prorsus notabile, congruit lib. I. 1. et sacris *Mosis* *Vatumque* libris; mirumque accidit, ab egregiis viris *S. Bocharto*, *Camp. Vitringa*, *Hadr. Relando*, origine Philistaeorum vestigantibus, insuper haberi. Nemo infitiabitur, *Palaestinos Philistaeosque* eodem censi. Recensentur in posteris *Mitzraimi*, sive ex *Aegypto* orti, *Casluchaei* et *Caphthoraei*, hinc *Philistaei*, *Genes.* c. x, 14. *Deuteronom.* c. 11, 22. et *Amos.* c. ix, 7. *Tractus*, quem primitus habuerunt, mari erat adfinis, et forte insularis, ex *Ierem.* cap. XLVII, 4. Talis autem ad sinum Arabicum, eumque extimum commodissimus; unde ante *Mosis* aetatem progressi inferioris *Aegypti* partem insederunt, *Exodi* c. XIII, 17. Quae quidem, cum *Philistaei* origine fuerint *Aegyptia* et prope *Aegyptum* habitarent olim, testenturque ipsi, suos maiores ad *Rubrum* accoluisse primitus mare, credibilia videntur, quam insueto itinere in *Colchidem* et *Cappadociam* cum *Bocharto* eos ducere, et in *Palaestinam* reducere, aut, quae *Vitringa*

gae Comment. ad *Esaiæ* c. xiv. p. 449. divinitio, ex regione Cyrenaica et Creta. Venit horum pars in Nob. *Palmerii* Exerc. p. 35. cogitationes. WESS.

13. κράνια χαλκυντά) Scholion Pass. πλακτά χαλκυντά revocat mihi ἀξίως τὰ γὰρ c. 64. in memoriam, simili modo auctas: immo suspicionem movet, κράνια πλακτά c. 79. indidem, vetere oblitterato, propagata. *Hesychius* hoc ex loco κράνια χαλκυντά, πλακτά ἐκ σχοίνου, cui *Pollux* ferme compar. *Nexiles* itaque et *sutiles* fuerunt; non, ut *Vallae* Latina, *foreipiculatae*. Bene *Stephan.* Thes. T. IV. p. 515. [quem vide.] WESS.

15. τύκους) Glossam *Aldi* et aliorum, ὅρως λαδοεικὸν ἐργαλίον, *Hesychius*, *Eustathius*, *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 349. non ignorant; imprudenterque additam, delendamque agnovit eruditissimus *Camerarius* ad *Aristotelis* *Nicomach.* lib. VI. 12. p. 304.; quo ergo iure a *Gronovio* taxatur? Notavit id *St. Berglerus* quoque. WESS.

17. ἱσταλάδατο) Vulgatum ἱστολάδατο genio sermonis pugnare *Ang. Caninius* et *Portus* observarunt. Ἔσταλτο dat Ionibus [in plurali numero] ἱστάλατο, quo *Hesiodus* usus *Ἀσπίδ.* vs. 288., et ἱσταλάδατο. Cognita res *Eustathii* declaratione est. [vide *Var. Lect.*] WESS. — In antecedentibus saepe reperiuntur ἱστοάχατο, et ἱστυάδατο, pro ἱστυαμένοι ἦσαν, et ἱσταλμένοι ἦσαν. Quod hic Editiones insidet crucem fixit grammaticis: ἱστυάδατο *Porto* videbatur reponendum; ἱσταλάδατο *Caninio* et *Reiskio*: sed hoc nullo modo potuit a στέλλω formari: Ionicus iste flexus, δατο, praesertim obtinet in verbis in ἄζω et ἰζω desinentibus. Si vel in omnibus legeretur Codicibus ἱστολάδατο, Codicibus antiquiorem mendam tollerem scribendo ἱστολίδατο, id est ἱστολισμένοι ἦσαν, vel ἦσαν ἱσταλμένοι. Formā tantum differunt Στίλλειν Στολιδεῦν et Στολίζειν στολή, στολὴς et στολισμός. VALCK. — ἱσταλάδατο fortasse e duabus scripturis natum est. ἱστάλατο et ἱστυάδατο, in unam coalitis. S.

CAP. XC. 2 - 4. εἰδήχατο μίτρησι οἱ βασιλεῖς etc.) De Regibus Cyprii bene: Aptus-ne vero a capitis integumento ad tunicas transitus? Sic *Cl. de Pauw*, rogitans praeterea, an tunicis Cypriorum vulgus capita obtexerit? Hoc cum insulsum, οἱ δὲ ἄλλοι εἶχον κιστάριας, reliqui gestabant cidares, maluit; eoque magis quoniam *Pollux* X. 162.

κίταριν ex Herodoto produxit. Cui ego suspicioni, nisi Citaris sive citaris Persarum esset, et Codices officerent, accedere possem. Tunicas Scriptor vulgo Cypriorum tribuit, regibus negat: capitis eorum tegmen, quod reticuit, abditum tenetur in sequentibus, τὰ δὲ ἄλλα κατὰ πρῶτον Ἕλληνες. WESS. — Suspiciari fas est, memoria falsum Pollucem esse, quum Herodoto vocabulum κίταριν tribuit, quod apud Ctesiam legisset Grammaticus. S.

5. ἀπὸ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηναίων) Ἀθηναίων scribendum: sed haec pleraque alibi prostant indicata. VALCK. — Ἀθηναίων scripsi ex cap. 95. WESS.

CAP. XCI. 2 seq. λαισηία --- ὠμοβοίης πεποιμένα, καὶ κιβῶνας) Voculam καὶ, ut superfluum, tollendam censeo, scribendumque ὠμοβοίης. In hac forma cum Edd. conspirant Codices scripti lib. IV. c. 65. Ionica sunt βοίη et ὠμοβοίη, nempe δορά: quibusvis usitata, ὠμοβοίης et ὠμοβοΐνος. Supra VII. 76. et 79. Thracibus Asiaticis dat ἀσπίδας ὠμοβοΐνας, et Colchis. Ubi in Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. IV. p. 200, 17. γέβρα habentur δασέων βοῶν ὠμοβοΐα, Mstus praebet ὠμοβοΐνα et Suidas. Deterior est in Herodoteis lectio quam praebet Eustath. in Ἰλ. I. pag. 433, 16. Φησὶ περὶ τινῶν καὶ Ἡρόδ. ὅτι λαισηία εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων ὠμοβοΐοις πεποιημένα. Fiebant autem λαισηία ex ἀκατεργάστων βυσσῶν, secundum eundem ad Ἰλ. μ'. p. 874, 47. ex pellibus nondum confectis sive mollitis, atque adeo ἐξ ὠμοβοΐης. Creteus Hybrias καλὸν memorat λαισηίον, πρόβλημα χρωτὸς, apud Athen. XV. p. 696. A. VALCK.

9-11. οἱ δὲ Πάμφυλοι οὗτοι etc.) Sic semper gentis nomen scribitur in Musis; non quale Codex exhibet Arch. Herodotea de Pamphyliorum origine attigerunt Strabo XIV. p. 984. A. et Eustath. ad Dionys. vs. 854., Ἡρόδοτος φησὶν, ὅτι Πάμφυλοι εἰσι τῶν ἐκ Τροίας ἀποσκευασθέντων μετὰ Ἀμφιλόχου καὶ Κάλχαντος: in his frequens vitium offert Arch. ἀποσκευασθέντων. VALCK. — De Amphilocho. cf. III. 91, 2. S.

CAP. XCII. 4. αἰγὸς δέγματα etc.) Parui Mastis, cur enim numerum multitudinis, cum toties praecesserit εἶχον κιβῶνας, spernerem? Paene etiam ἱστορησάμενους, quippe ad rem notandam abunde, admiseram. De Termilis non repeto ex lib. I. 73.; neque ex Diodoro XI. 3. in navium numero discordiam. WESS.

8. ἀπὸ δὲ Λύκου) Ex marg. Steph. recipi potuisset Herodoteum ἐπὶ δὲ Λύκου. VALCK. — Idque merito a Wess. receptum. S.

CAP. XCIII. [6. ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων) Vide lib. I. cap. 171. S.]

CAP. XCIV. 5. Πελασγοὶ Αἰγυαλεῖς) Omnis olim Peloponnesus, *Pelasia*; sed quoniam hi maritimam sinus Corinthiaci oram tenuerant, propterea Αἰγυαλεῖς. Multa viri illustres, Spanhemius ad Callimachi H. Del. vs. 73., et Buherius Diss. Herod. c. 9. p. 92., optime Hesychii errorem in Αἰγυαλεῖς detegens. Falsum namque, πρότερον eos Ἴωνες, post dein Αἰγυαλεῖς adpellatos. WESS.

CAP. XCV. 1. Νησιῶται δὲ) Insulani in classe hac Persica qui fuerint, praeclare Valckenarius Noster patefecit ex Diodor. XI. 3. WESS. — Vide posteriorem partem Adnotationis proxime sequentis, S.

4. Ἴωνες οἱ ἀπ' Ἀθηναίων) Duabus primum literis repetitis scribendum arbitror, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων: Iones sunt quicunque Athenis originem trahunt. Herod. lib. I. c. 147. Εἰσὶ δὲ πάντες Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων (Ἀθηναίων) γεγόνاسι, καὶ Ἀπατούρια ἄγουσι ὀργήν: hi paulo dicebantur ante, οἱ ἀπὸ τοῦ πρυτανείου τοῦ Ἀθηναίων ὀρμηθέντες καὶ νομίζοντες γενναϊότατοι εἶναι Ἴωνων. Deinde voces istas, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων, huc auspicor ex nota traductas, quam ex lib. I. petitam lector in ora Codicis posuerat. [Fallacem illam fuisse Viri doctissimi suspicionem, in Var. Lect. demonstravimus.] Non nescio in hac gentium recensione Nostrum alia quoque dixisse, quae tradiderat explicatius alibi; verum voces istae, quas dicebam, hac in sede satis alienae cum vicinis nexum habent nullum. Herodotum itaque de his Insulanis tantum scripsisse censeo: καὶ τοῦτο Πελασγικὸν ἔθνος, ὅστρον δὲ Ἴωνικὸν ἐκλήθη κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ αἱ δωδεκὰ πόλεις: ista quoque gens Pelasgica; postea vero dicta fuit ob eandem rationem Ionica, ob quam XII. civitates: κατὰ τὸ αὐτὸ, καὶ, aequae ac, similiter adhiberi, supra fuit observatum ad VII. c. 50. [conf. VII. 84, 3. et 86, 3.] Insulani hi Iones neque Chii erant, nec Samii; distinguuntur enim a XII. civitatibus, quae in unum coaluerant reipublicae corpus, in Panionium convenire solitae; inter istas autem XII. duae erant nobilissimae et potentissimae Chius

et *Sainus*. Quia memorabantur in hac recensione non Ἴωνες tantum, sed et Νησιῶται, quorum illi iuxta *Herodotum* quoque centum naves Regi subministrarint, ne quis erraret, *Diodorus Sic.* XI. c. 3., Ἴωνες, αἰτ, μετὰ Χίων καὶ Σαμίων ἑκατὸν (centum naves) παρίσχοντο --- Νησιῶται δὲ πενήκοντα. Quinam *Insulani* sint intelligendi, declarant haec proxima *Diodori*: τὰς γὰρ νήτους τὰς ἐντὸς Κρανίων καὶ Τριοπίου καὶ Σουνίου προσηγμένους ἦν ὁ βασιλεὺς: si nempe comparerentur cum his *Herodoti*, insulanos designantis *Ionas* et colonos *Atheniensium*. Tales erant, secundum *Nostrium*, *Cēi*, *Naxii*, *Siphnii*, *Seriphii*, lib. VIII. c. 46. Κῆροι (Κεῖροι) --- ἔθνος ἐὼν Ἴωνικὸν ἀπὸ Ἀθηναίων. --- Νάξιοι δὲ εἰσι Ἴωνες ἀπ' Ἀθηναίων γεγενῶτες: tum cap. 48., Σίφνιοι καὶ Σερίφιοι --- Ἴωνες ἰόντες ἀπ' Ἀθηναίων. *Thucydidi*, praeter ceteras gentes, in *Siciliam Athenienses* sequuti narrantur VII. c. 57. ex *Ionis Milesii*, *Samii*, *Chii*; ex insulis Κεῖροι καὶ Ἀνδρείοι καὶ Τήριοι, --- Ἴωνες ὄντες καὶ ἀπ' Ἀθηναίων. Sed ex media erant *Ionis Tērioι*: (Τῶν γὰρ μέσον εἶναι Ἴωνος αἰτ *Herod.* I. 170., et *Steph. Byz.*) apud *Thucydiden* itaque, me iudice, non Τήριοι, sed memorari debuerunt Τήνιοι. *Tenus* *Andro* erat insula vicina: Τὴν συνάπτουσ' Ἀνδρος ἀγχυρίτων, *Aeschylo* *Persis* vs. 888., utraque *Atheniensium* colonia. *Tenios* inter insulanos nostro quoque loco censendos liquet ex *Herod.* VIII. 82. *Insulae* autem, *Cea*, *Naxus*, *Siphnus*, *Seriphus*, *Andrus*, *Tenus*, omnes erant intra promontoria *Triopium* et *Sunium* positae: quas hic intelligi monstrat *Diodorus*. Apud *Pausan.* lib. V. [c. 23.] p. 437. ex *Olympiaca* tabula memorantur qui praelio ad *Plateas* interfuerint; praeter ceteros νησιῶται Χῖοι καὶ Μιλήσιοι: --- deinceps, ἐκ δὲ Αἰγίου (leg. Αἰγαίου, ex *Aegaeo* mari,) καὶ τῶν Κυκλάδων, οὐ Τήνιοι μόνον, ἀλλὰ καὶ Νάξιοι, καὶ Κύνιοι. In his, pro Χῖοι καὶ Μιλήσιοι, corrigendum Κεῖροι καὶ Μήλιοι. De *Meliis* agentem, in *Milesios* transmutatis a librariis, *Clariss. Wesselingium* *Pausaniae* locus praeterire non potuit, ad *Diodor.* *Siculi* T. I. p. 405. VALCK.

CAP. XCVI. 1. ἰπεβάτευον δὲ) *Laurentius* ex *vet.* [scil. servato graeco nomine, *epibatae* erant.] *Insulae* civitatesque πληρώματα navium, ut *Diodorus*, sive *remiges*, ex suis suppeditarunt: in iisdem pugnaturi *Persae*, *Medi*, *Sacae*, callide profecto, stationem habebant. Hoc ἰπεβά-

τείν inf. cap. 181.; talēs ἐπιβάται Athenis atque in Ionia, Porphyrio Q. Homer. I. testificante. WESS. — Vide Prolegom. Homeri Barnesiani p. lxxxi. Caeterum satis ille notus vocabuli usus. Sic *Suidas* cum *Harpocrate*: Ἐπιβάτης· οὕτως ἐκάλουσιν τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένους, etc. Ita apud *Polybium* (ut alios omnium auctores) ἐπιβάται sunt milites classiciarii, πλήρωμα vero socii navales, remiges, nautae. S.

7. ἐπαῖοι ἔσαν) Porti et Editoris *Genevensis* coniectura suum sibi tibicinem habet. Alienum certe et indignum ἀπαῖος erat, levique lapsu ex legitima scriptura progenitum. Legebatur apud *Philostratum* lib. II. Vit. Sophist. xi. 1. ἐπεφθέγγετο ἀπαῖον τοῦ ἀνδρός: nunc, *Olearii* cura, ἐπαῖον, uti decebat. *Sophocles* Oed. Colon. vs. 474. ἐπαῖος μὲν Οἰδίπουν κατακτεῖσθαι, dignus es commiseratione. Sed pluribus in re manifesta non opus, nedum ut operose doceatur, necessariam [lin. 11.] trium vocum τε καὶ ἄρχοντες fuisse expulsionem. Sequuntur continuo ἄρχοντες singularum gentium praefecti; hic turbabant. [Vide *Var. Lect.*] Στρατηγούς, penes quos summa imperii, et ἄρχοντας sollicite distinxerat et annumeraverat c. 81. et 82. WESS.

10. ὥσπερ οἱ ἄλλοι στρατευόμενοι δοῦλοι) Vocem δοῦλοι si qui Codices omitterent, ad ista suspicarer adiectam; e quibus lector satis intelligebat tanquam Regis militasse servos; sicut ipsius imperio velut δεσπότου subditi habebantur omnes δοῦλοι, dicebanturque. [conf. VII. 11, 23. ibique not.] *Artemisia* ad *Xerxem*, VIII. 102. σὲν τὸ ἔργον, ὃ δέσποτα, γίνεται· εἰ σοὶ γὰρ δοῦλοι κατεργάζαντο: c. 68, 3. σοὶ, εἰσὶν ἀρίστῳ ἀνδράων πάντων, κακοὶ δοῦλοί εἰσι. VALCK. — Quo minus suspectum h. l. id vocabulum videri debebat. Servi autem (δοῦλοι) Regis non nisi ii adpellantur, qui e gentibus erant bella superatis, atque ita imperio Persarum subiectis. Qui natione Persae erant, hi liberi esse censebantur. S.

CAP. XCIII. 3. Μάπη) Codicum copia huic primas dat: *Medicei* Μάπη solivagum est. Possem ex Phoenicum sermone illi titulo speciem parare, et Εἰρώμου (quomodo *Hiramus* apud *Ioseph.* lib. I. in *Apion.* cap. 18.) si [pro Σιρώμου] fingeretur, longe lateque excurrere. At cui bono? cum verior scriptura necdum definita, et cognominum barbaricorum originationis dubii sit plenissima. Pla-

cuit tamen Μέγβαλος, quod Phoenicum nomen apud Ioseph. I. contr. Apion. c. 21. Syennesis apud Cilices titulus locum accepit lib. I. 74. Sicuti Gorgus, sic adpellabatur Chersis filius lib. V. 104. et VIII. 11. WESS.

CAP. XCIX. 3. Ἀρτεμισίας --- δαύμα ποιῦμαι)

Hanc ab Halicarnassense saepius elegantissimis verbis ornatam Plutarchus indignatur de Herod. Malign. p. 869. r. 873. E. Hinc explicandum, quod scribit p. 868. A. Herodotum, Ἀλικαρνασσίῳ περιχόμενον, οἱ Δωριεῖς ὄντις μετὰ τῆς γυναικωνίτιδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσαν. Halicarnassenses, origine Dorienses, Regina bellatrix ducebat Artemisia, θυγάτηρ Λυγδάμιος. Duarum, quae hoc insignes nomine claruerunt, iuxta Harpocrat. ἡ μὲν πρώτη (γέγονε) κατὰ τὰ Περσικά, θυγάτηρ Λυγδάμιδος: sic ex Herod. et aliunde patris ibi nomen restituit H. Vales. Quae diversis in locis de Artemisia Noster, paucis enarrat Polyæn. VIII. c. 53. VALCK.

6. παῦδος ὑπάρχοντος νενίω) Fortasse Lygdamis, quem paucos post annos tyrannum Halicarnassus experta fuit in Suidæ Πανύσσις, avo materno cognominis. Illud enim et Artemisiae nomen in urbis eius tyrannis haud insolens. De λήματος voce satis ad lib. V. 72. WESS.

11. Καλυδνίων) Ex Galei explorata opinione Καλυδνίων oportuerat, uti lib. VIII. 87.; nam Καλυμνίων, quo modo Dio Chrys. Or. XXXI. p. 326. A. etsi prope abeat, et eisdem insulares, Strabone indice lib. X. p. 749. B. [p. 489 B. C. ed. Cas.] designet, non erit praestantior scriptura. WESS. — Videtur Galeum probare Vir doctissimus, Καλυδνίων h. l. ex VIII. 87, 12. et 16. corrigendum consentem. At Calynda oppidum fuit Cariae in Lyciae confinibus, cuius regulus ibi memoratur, idem qui paulo superius (c. 98, 8.) in ducum numero nominatus est. Calydnii, qui sub Artemisiae fuerunt ditione, sicuti hic cum Cois et Nisyriis iunguntur; sic etiam Homerus Iliad. β'. 676 seq. Νίσυρὲν τε, καὶ Κῶν, νήσους τε Καλυδνας iunxit. Et in Καλυδνίους consentiunt h. l. libri: nisi quod in nostro cod. F. super literis, ad superne litera v ab alia (ut videtur) manu adposita est, qua Καλυδνίους indicare nonnemo voluisse videtur. S.

Ibid. πέντε νῆες παρεχόμεν) Naves illae quinque, ab Artemisia praebitae, augebunt catalogum mcccvii. cap. 89. et 184., nisi si inter illas lxx. naves censeantur, a Caribus classi

Persicae additas; quod quidem vero congruens opinor. Halicarnassus Cariae metropolis erat; et Carum ducibus Damasithymus c. 98. ille ipse, qui Calyndensium navi, et sociae, φολίη, Artemisiae, praecerat lib. VIII. 87. Sic numero navium, finito ab Aeschylo et Herodoto, constans ratio durabit. Εὐδοξοτάτας [lin. 13.] improbasse ob rariorum eius usum videntur plerique. WESS.

CAP. C. [1. ἐπὶ ἡρίθμησίν τι καὶ διατάχῃ ὁ στρατός] Utique ἡρίθμηθῃ malles cum Schaeß. Sed, quum pertinaciter refragentur libri omnes, nescio an, ut passim alia, sic et hoc negligentiae genus sibi indulserit Scriptor. S.]

10. ὁμοίως ὡς καὶ τὸν πιζόν) Fortassis alterutrum inducendum: malim ὡς [inductum], sine quo salva oratio. Sic c. 115. οἰκισόντων ὁμοίως, καὶ τῶν πρότερον κατέλεξα. Addiunt etiam scripti libri. WESS. — Recte monuerat Vir doctissimus, quem merito secutus est Schaeßer. Et ego abieciam ὡς particulam, contra usum Nostri temere ex praecedentis vocis postremis literis repetitam, velim. Conf. VII. 50, 18. 84, 3. 86, 3. 95, 3. Paulo post (l. 12.) typothetae mendam; αἰγιαλοῦ pro αἰγιαλοῦ, quae correctoris aciem praeterierat, corriget aequus lector. S.

11. ἀπογραφόμενος) Quae Xerxes ἀπεγράφω, curabat [sibi, suum in usum] adnotari; illa ἀπέργαρον οἱ γραμματισταί, ut [paulo ante] ait Herod. observato formarum discrimine. Frequenter in istum sensum adhibetur medium ἀπεγράφεσθαι: rarius simplex γράφεσθαι, occurrens Herod. II. 82. [ubi quidem rectius intelliges notant sibi, suum in usum scripto consignant.] Xenoph. Ἀπομν. IV. p. 469, 11. ἃ οἱ πολῖται ἐγράφαντο, sunt quae cives scribi curarunt. Oecon. p. 493, 4. οὐκ ἀρκεῖν δοκεῖ τοῖς πολῖταις ἢ νόμους καλοῦς γράψονται. Quae ibidem paulo ante leguntur p. 492, 32. ἀπαριθμήσαντες καὶ γραφάμενοι ἕκαστα, Cicero convertit apud Columellam de Re Rust. p. 781. adnumerata ipsi exscripsimus: malim interpretari, adnumerata adnotari curavimus singula. In Demosth. p. 50, 19. τριήρεις κατασκευάζεσθαι καὶ νεωσίων οἰκοδομῆσαι: recte Ulpian. Κατασκευάζεται, ἀντὶ τοῦ κατασκευασθῆναι ποιῆ. Apud eundem contr. Mid. p. 323, 30. τοὺς στεφάνους, οὓς ποιεῖσθαι ἐγώ: aureas coronas, quas faciendas curaveram. VALCK.

13. Post ἀνικώχων interpunxi monitu Porti. Μερωπιδόν,

in navium ordinibus, quando obversis in hostem proris procedunt, apud Schol: Thucyd. II. 90. aut aequata serie stant. De carris, hosti aequatis frontibus obiectis, τὰς ἀμάξας μετωπιδὸν στήσας, Procop. Bel. Vand. II. 17. WESS.

CAP. CI. 2. Δημάρητον τὸν Ἀριστ.) Nihil horum, quae Demarato tribuit Noster in seqq. sed illa duo praesertim Xerxi Demaratum facit dicentem Seneca de Benef. VI. 31. quae Regi secundum Herodotum VII. 49. obiecerat Artabanus: contra, patrum Regis Artabanum ubi tantum commemorant Plutarchus, Iustinus, alii; in istam scenam Demaratum nobis introduxit Herod. VII. 3. qui propterea Suidae dicitur (in Δημάρητος) συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Ξέρξῃ. Quae sequuntur [lin. 4.] οὐν μοι σε ἡδὺ τι ἐνὶ ἐπιτεσθαι τὰ δέλω, aliquoties expressit Pausan. VIII. p. 679. IX. p. 768. Apud Plutarch. de Musica p. 1141. D. Pherecrates Comic. σοὶ κλέειν, Ἐμοὶ τε λῆξαι, θυμὸς ἡδονὴν ἔχει. VALCK.

12. μὴ ἰόντες ἀριθμοῖ) Heresbachii μὴ ἰόντες ἀριθμοῖ, sint innumerabiles, emendationem, [in ora latinae versionis Laur. Vallae] sive corruptelam verius, P. Leopardus Emend. VII. 1. traduxit. Ἀριθμοῖ, concordēs. Ἀθηναίων ἡμῖν μὴ ἰόντων ἀριθμίων IX. 9. Theognis, Οὐ ποτ' ἂν ἀλλήλοισ ἀριθμοῖς εὐδὲ φίλοι. Alia de hoc genere Franc. Nansius ad Nonni Paraphr. Ioan. c. XIII. vs. 157. et Barnesius in Hymn. Homeri Mercur. vs. 521. Bern. Martini imprudentiam castigans. WESS.

CAP. CII. 2. ἀληθινῇ διαχρήσασθαι) Satis χρησασθαι fuerat, simili in re frequentatum, ut nuper Cel. Hemsterhusius ubertim ad Callimachi Hymn. Dian. vs. 69. nisi compositi conditio eadem foret, inque Musis creberrimi. Insequens ταῦτα λέγοντα [lin. 3.] non illepidē convertitur in ταῦτα λεκτῖα, ea dicenda erunt, etc. a Cl. de Pauw; sed praeter Codicum voluntatem. Tendit vulgatum eandem in partes. WESS. — Scil. post ἀλώσεται intelligetur λῆξαι ταῦτα, πεισθήσομαι σοι, aut aliquid simile. Sed vide paulo post adnotanda. S.

5. ταῦτα λέγοντα τὰ μὴ etc.) Omissa vocula τὰ proxima sic exhibet scripta Stobaeus p. 90. πάντως κελύεις ταῦτα λέγοντα, μὴ ψευδ. Mihi non omittenda, et sententia contracta sic videtur explenda, ac si scriberetur: ἐπιθεῖμι ταῦτα λέγοντα κελύεις ἀληθινῇ χρησασθαι, (λέξω,) τὰ (λέξεις) μὴ ψευδόμενός τις ὑστερον ὑπὸ σεῦ ἀλώσεται: quandoquidem his de

rebus verba facientem me iubes ad veritatem loqui, ea dicam, quae qui dixerit a te postea non arguetur mendacii. Paulo ante rogaverat, *κότερα ἀληθείη χρησόμεαι πρὸς σέ, ἢ ἡδονῇ*; utrum ad veritatem loquar, an ad voluntatem? Cicero de Amicit. c. 25. vitium esse scribit levium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem; *πρὸς χάριν*, sive *πρὸς ἡδονὴν λεγόντων*. Euripidis est fragm. in Stobaei Tit. XIII. primum: *Πότερα θίλεις σοι μαλθακά ψευδῇ λέγω, ἢ σκληρὰ ἀλυσθῇ, φράζῃ* σὴ γὰρ ἢ κρείσσει. Grotius: Rigidi-ne veri, mollis an mendacii Malis loquelas, ede; nam datur optio. Difficile, quod fecisse se scribit Apollon. Tyan. Epist. 45. VALCK. — Mihi Stobaei eclogam relegendi paene fit probabile, recte ab illo descriptum hunc Herodoti locum esse, modo non post ταῦτα λέγοντα, sed ante haec verba incidendam fuisse orationem. ταῦτα λέγοντα μὴ ψευδόμενος etc. id est, haec si dixerō, non vereor ne falsi convincar. Una mihi superest dubitandi caussa, leviuscula illa quidem: scil. quod in huiusmodi sententia non pronomen ταῦτα adhibiturus fuisse Herodotus videatur, sed τὰδε, haecce; quo pronome uti solet ubi ad id refertur quod continuo subiicitur, non quod ante dictum est. Sed, quum modo dixerit ἐλέγε τὰδε, facile credi potest, nunc variandi caussa ταῦτα pro τὰδε positum. Caeterum nolo dissimulare, ut vulgo in editis, sic et in nostris membr. F. iungi καλεῖς ταῦτα λέγοντα, et comma post λέγοντα poni; tum deinde in eisdem membr. F. τὰ sic cum duplici accentu scribi, quo significetur, ionico more τὰ pro communi αὐτὰ poni. S.

4. *πενία μὲν αἰεὶ κοτε σύντροφός ἐστι*) Comparatur Luciani Nigr. c. 12. οἱ φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοί εἰσι, neque inmerito. Talia in eodem, Polybio, Diodoro Sic. atque aliis plurima. Σύνεστι non displicet, artam familiaritatem exprimens. Notissima omnibus, συνεῖναι κόπῳ, αἰκουρία συνεῖναι, γιωργία, πράγμασι etc. Ceterum αἰεὶ κοτε vim deprecatur. WESS. — Restituetur vox perperam eiecta αἰεὶ κοτε: σύντροφος σύνεστιν, quod est in Stobaei Florileg. neque hoc forte reiiciendum. Graecia, naturā pauper, virtutis fuit et sapientiae gymnasium: αἰετὴ δὲ ἐπακτός ἐστι, id est διδασκόν. Opponuntur τὸ διδασκόν, et τὸ ἐν τῇ φύσει. Epicharmi dictum est: Ἀ δὲ μελέτα φύσιος ἀγαθῶς πλεῦνα δαμνῆται φίλοις. Democriti: Πλεῦνες ἐξ ἀσκήσιος ἀγαθὰ γίνονται, ἢ ἀπὸ φύσιος. Doctri-

na sed vim promovet insitam, Horatii. De Graecia quoque ar-
tium magistra verissimum fuit illud Theocriti, Eid. XXI. 1.
Ἄπειρα, Διδόσκει, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει. Αὐτὰ τῷ μύχθῳ δι-
δάσκαλος. Paupertas omnes artes perdocet, ubi quem attigit:
Plautus Stichus l. 3, 24. Euripidis ex Polydo, Πείρα δὲ σοφίας
ἔλαττε, habet Zenobius Cent. V. Prov. 72. VALCK. — Σο-
φία apud Nostrum, ut fere constanter in Graecorum ser-
mone, sunt artes liberales, doctrina, ingenii cultura. S.

16. ἢν τε γὰρ τύχῳσι ἐξίσταται. χάλω) Haec personae con-
veniebant Demarati, atque in hac arte magistrum Herodo-
tum decent. Quae dicentem facit Seneca de Benef. VI. 31.
ferri quodam modo possunt ista: In primo statim monte La-
cones obiecti dabunt tibi sui experimentum; sed, quae sequun-
tur, illa scripta sunt incogitanter atque absurde: Tot
ista gentium millia trecenti morabuntur; nisi paucos posue-
rit Seneca, quibus ex margine trecenti male sint substi-
tuti. VALCK.

CAP. CIII. 3. σὺ φῆς) Enotatum οὐ φῆς sectatus
Valla est, Galeo plaudente; et dat profecto sententiam
egregiam, quamquam vulgatā, modo interrogatione ani-
metur, haud meliorem. Σὺ εἰς Ἑλλαν, c. 101., tum elegans
hic repetitio, σὺ ὧν ἠελέσθαις. WESS.

10. εἰ δὲ γε δίξιμαι εἴκοσι εἶναι ἀντάξιον) Non convenit
δικαίον Arch. et Vind. spernique debuerat. Scribentis animo
obversabatur Iliad. Θ'. 234. Τρώων ἀνδ' ἑκατόν τε, καὶ δικοσίων
τε, ἕκαστος Στήσιος ἐν πολέμῳ, haud sane contra centum du-
centosque singuli pugnaturi, ἀλλ' ὡς ἀντισταῖμοι καὶ ἰσοβα-
ρεῖς ἑκατόν καὶ δικοσίων, explicante Porphyrio Quaest. Hom.
XXV. WESS. — Non ut Galeus narrat, sed in Arch. co-
dice scribi suspicor, εἰ δὲ γε δίκαίον εἴκοσι εἶναι ἀντά-
ξιον: quod placet. VALCK. — Fortasse, uti suspicatus
Vir doctus est, sic scribere librarius in cod. Arch. volue-
rat debueratve: at, sicut Galeus notavit pro ἀντάξιον ibi δι-
καίον scribi, sic et Wess. reperit. S.

13. εἶος σὺ, quod Msstis praevis probavi, reiectum iri
non opinor. WESS.

19. πλείνεις περὶ ἓνα ἕκαστον) Praefixum numeralibus
περὶ tantundem valet ac ἐγγύς et σχεδόν: in comparatione
adhibentur πρὸς et παρὰ. Hic itaque scribendum puto:
πλείνεις παρὰ ἓνα ἕκαστον γινόμεθα ἢ χίλιοι, ἔντων ἑκύνων πέντε

χιλιαδίων. In his etiam Herodotus Homeri sui meminerat, cuius Agamemnon in Ἰλ. β'. vs. 126. (Εἶπε) δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί, Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἶνοχοεῖν, Πολλοὶ κεν δεκάδες δευοῖατο οἶνοχόεο. Modestior Virgilii Iuturna Aen. XII. 233. Vix hostem alterni si congregiamur habemus. VALCK. — Quidni vero commodus particulæ περὶ hic locus sit? mille erunt, qui unum circumstent. S.

20. ἐόντων κείνων πέντε χιλιάδων) Perperam post Ald. et Camerarium hæc mutarunt. Numerus, docti viri verba sunt, est nimius: nam sic quingentas myriadas duxisset Xerxes: si legeretur ἐόντων ἐκείνων χιλίων, ratio constaret. At quingentas myriadas regem sub signis habuisse, infra declarabitur c. 186. WESS.

24. ἀνεμῖνοι δὲ ἐς τὸ ἐλευθέριον) Intactum ἐς τὸ ἐλεύθερον potuerat relinqui; quoniam istud paullo plerumque diversius et liberalitatem spectans. Democritus in Stobæi Serm. XCII. p. 513. χρημάτων χρησὶς σὺν νόφ' χρησίμων ἐς τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ad exercendum liberalitatem. Maneat tamen in qua depositum est sede, ob Dion. Chrysost. Or. XIV. p. 229. D. αὐτὸ δὲ τοῦτο ὅ, τί ἐστὶ τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ἢ ὅ, τι τὸ δουλεύειν, οὐκ ἴσασι: et pag. seq. c. WESS.

CAP. CIV. 12. οὔτε δυοῖσι) Fluctuationes Codicum non moror. Hesychius: Δυοῖς, δυοσί: quomodo Manetho III. 217. Noster I. 52. ἀνόλβιος δὲ δυοῖσι προίχει. Sibylla apud Lactantium Divin. Instit. IV. 15. καὶ ἰχθύεσσι δυοῖσιν, certe in scriptis libris. WESS.

15. Quod legitur, οἱ Ἑλλήνων ἕκαστός φησι, turbat sermonis formulam, aut ὅς Ἑλλ. ἕκαστός φησι, aut οἱ - φασὶ desiderantem. Atque huc animadversiones doctorum hominum Pavii, Abreschii, quem vide Diluc. Thucyd. p. 240., pronæ inclinant. Reiskius ὧν τοὶ Ἑλλ. ἕκαστός φησι malebat. WESS. — Φασὶ legendum puto cum Clar. Abreschio, Diluc. Thucyd. p. 240. Aliis usitata structura reperitur et apud Herod. VIII. 86. ἐγίνοντο - - μακρῶ ἀμείνονες αὐτοὶ - - πᾶς τις (id est ἕκαστος) προθυμώμενος καὶ δειμαίνων Ξέρξῃ. In his, οἱ Φασὶ ἕκαστος Ἑλλήνων τριῶν εἶναι ἄξιος, postremum ponitur pro ἀντάξις. Xerxis magniloquentiam postea temporis egregie Susis confutavit Polydamas Thessalus, de quo Pausan. VI. [5.] p. 464. VALCK. — Quod si cum plurali οἱ iungi singularis ἕκαστος potest, haud satis video

quid obstat quo minus dein cum eodem ἱκαντος verbum singularis numeri φησὶ iungi possit. Itaque in constanti librorum omnium scriptura adquiescendum. S.

19. δεσπότης, νόμος) Alibi νόμος πάντων βασιλεύς, lib. III. 38. et νόμοι βασιλεῖς Platoni Conviv. p. 196. c. Demarethus δεσπότην, dominum, maluit; ob aspera legis imperia et sanctionem in τρέσαντας, sane acrem, inf. lib. IX. 55. et 72. Conf. Nic. Cragium Rep. Lacedaem. III. p. 361. WESS.

22. οὐκ ἰὼν Φεύγειν) In proximis, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἱπποκρατεῖν ἢ ἀπόλλυσθαι, quid supplendum lectori relinquatur, intellexit Valla, interpretatus: *vetans semper eos ex acie fugere*, - - - *sed iubens ut etc.* Similia legere se meminerat apud Ciceron. de Legib. II. c. 27. Plato vetat, - - - *sed* - - - *ut compleatur*; nempe iubet, quod recte subiicit P. Manucius. Isaeus p. 80, 44. νόμος οὐκ ἐὰ τὸν τῆς ἐπικλήσεως κύριον εἶναι, ἀλλ' ἢ τοὺς παῖδας - - - κρατεῖν τῶν χρημάτων, nempe κελύει. Demosth. p. 143. F. τῶν νόμων οὐκ ἰόντων - - -, ἀλλ' ἀνιπύειν. In Xenoph. Ἑλλ. V. p. 320, 35. καταδύει μὲν οὐκ εἰς - - - *sed* τρήν - - ἀπλουν ποιεῖν: subintelligi potest εἰς, ut in Euripid. Phoen. vs. 1223. et in his Alexidis apud Stobaeum p. 454, 40. Οὐκ ἤξιωσα καταδύειν τὴν μητέρα. Πρώτην δὲ σώζειν: nempe ἤξιωσα. vid. Celeberr. Hemsterhusius et quos citat ad Luciani [Contempl. c. 2.] p. 492. In Paulinis ex I. ad Timoth. Epist. iv, 3. Κωλυόντων γαμῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, errorem Isidori Pelusiotae recte corrigit Schol. in Var. Lect. I. I. Wetstenii: οὐκ ἔστι, αἶτ, σφάλμα καλλυγρῶ-φικόν, - - - ἀλλὰ ὀρθῶς εἰς τὴν Ἀτθίδα συνήθειαν διαπιφρεσμένον. VALCK.

24. σοὶ δὲ, εἰ φαίνομαι etc.) Laudem Mssiti, Gronovius, et Pavius de coniectura σοὶ reformans, merentur. Proxima, tot viro Celeb. aestus scientia, [vide Var. Lect.] scite Cl. Reiskius, φλυρῆειν πολλά, σιγῇν ἰθίλω, fingeat, reditura ad regiam insultationem πολλά φλυρῆεις, [103, 31.] multa blateras Demarete. Mihi novationis gravior defuit caussa; si tamen, scriberem ἀλλὰ σιγῇν: quam viam AMA trium Codicum munit, ex AAAA propagatum, usus praeterea in consecutione tritus voculae. Supra c. 16. εἰ δὲ τοι οὕτω δόχῃται γινέσθαι, καὶ οὐκ οἶά τι αὐτὸ παρατρέψαι, ἀλλ' ἤδη ἵμεν ἐν κοίτῃ τῇ σῇ, si ita tibi constitutum est, neque id revocari potest, en, vel ergo, ad cubandum in tuo cubili pergo. Et

lib. IX. 41. ἐπεὶ ταῖνον ὑμῖς ἢ οὐκ ἔσσι οὐδὲν, ἢ οὐ τολμᾷτε λέγειν, ἀλλ' ἐγὼ ἐρίω, ergo ego rem proferam. Commodum haec usurpavit ac prudenter Raphelius in Ep. ad Rom. cap. vi, 5. ubi ἄμα et ἄλλα similiter conversa. WESS. — Vulgata lectio haud incommode sic intelligetur, de reliquis (sc. rebus ad Spartanos spectantibus) dehinc verba facere supersedebo. Post τοῖ δὲ olim incisa erat oratio, perincommode, quasi ad σιγᾶν referretur ille dativus pronominis: comma istud merito Schaeferus abiecit. S.

CAP. CV. 1 seq. ἐς γίλωνα τε ἔτρεψατο) Pro agente verbi forma stat Gronovius, mediā damnatā. Possem eadem concedere in partes, modo τὸ πρᾶγμα, aut quid eiusce modi, adesset. In Thucydide VI. 35. Syracusiorum nonnulli ἐς γίλωνα ἔτρεπον τὸ πρᾶγμα. Aristophanes, quem ibi antestatus est Abreschius, in Vesp. vs. 1235. κατ' ἐς γίλωνα τὸ πρᾶγμα ἔτρεψας. Nihil hic simile: versus in risum rex es, sive, semet vertit, ἔτρεψατο. [At quid tandem obstat quo minus ἔτρεψε ταῦτα ex proximis intelligamus?] Ὁργὴν ποιεῖσθαι, eiusdem [Abreschii] indicio, Thucydides I. 92. WESS.

4. ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτω) Praestat τοῦτον. Nam τοῦτω ad c. 59. ubi de Dorisco, referre non ausim. Τοῦτον ait, quippe eum hominem distinctius descripturus. WESS. — At pronomen οὗτος adiacere eodem modo eis nominibus Herodotus adsuevit, quibus designantur res aut personae, de quibus antea ex professo verba fecerat. Itaque hac ipsā formulā, ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτω, remittit lectorem ad eam narrationis partem, (c. 59.) unde digressus erat ad exponendam rationem, qua numerus initus est copiarum, et ad insignienda ducum nomina, qui vel universo exercitui, vel singulis populis agminibusque praefuerunt. S.

CAP. CVI. 2. τῷ μόνῳ Ξέρξης etc.) Veretur ne nimium sit, in tanto Megistanum numero, Gronovius; eritque sine dubio, si huic uni et soli ex Persis munera a rege missa putaverimus: pluribus enim quotannis dona dividebat, lib. I. 135. et lib. III. 160. Soli tamen Mascami ex omnibus praefectis, a se patreque Dario isthic [in Thracia] constitutis. WESS.

3. ὡς ἀριστεύοντι πάντων) Codicum Lectiones, quae prostant, ἀρίστῳ πάντων, et ἀρίστῳ ὄντι πάντων, sunt tantum interpretamenta phrasios Herodoteae ἀριστεύοντι πάντων, qua

Sophanes dicitur ἀριστέως Ἀθηναίων IX. 73. VALCK.

7. καὶ τῷ Ἑλλησπόντῳ παντ.) Quod habet Med., non displiceret, si darent et alii Codices, τοῦ Ἑλλησπόντου πανταχῇ. Praeter alia plurima, οὐδαμῶς πάσης τῆς Εὐρώπης legitur VII. 126. μηδαμοῦ sic adhibetur Platoni Leg. XII. p. 958. D. Περὶ τελευτήσαντας - - - ὅσα προσήκει τελεῖσθαι, τοὺς ἐξηγητὰς γίνεσθαι κυρίους φράζοντας· θήκας δ' εἶναι τῶν χωρίων, ὅποσα μὲν ἰργάσιμα, μηδαμοῦ. Interserta litera Plato mendā poterit liberari, si scribatur: γίνεσθαι κυρίους φράζεν· τὰς θήκας δ' εἶναι etc. vetat ex agro culto, eove qui coli possit, ultimam partem sumi sepulcro, Cicero de Leg. II. 27. VALCK. — Veterem scripturam in contextu tenuerat Gronov. sed in Notis alteram commendavit. S.

11. ἰδυνάσθησαν ἐξελιῖν) Verbi forma Herodotea est lib. II. 19. et 43. Habet et Sophocles Oed. Tyr. vs. 1235. σ' ἄλοκας φέριν, τάλας, Σῆγ' ἰδυνάσθησαν ἐς τοσόνδε; WESS.

CAP. CVII. 3 seqq. εἰ μὴ Βόγην μῦθον etc.) Boges eiusque pervicax constantia a multis memoratur. Plutarch. in Cimon. p. 482. E. Βούτην, Pausanias lib. VIII. p. 614. Βοῆ, Polyaeus VII. 24. Βόργην (quae Nob. Palmerii observatio) adpellant; omnes corrupti, et hinc adiuvandi. Res ipsa anno Olymp. LXXVII, 3. apud Diodor. lib. XI. 60. usu venit. WESS. — Palmerius ad h. l. „Plutarchus, ait, in Cimonē (p. 482. E.) Βούτην vocat; Pausanias (VIII. p. 614, extr.) Βοῆ. Polyaeus (p. 655.) Βόργην.“ Factum memorabile, quo Boges inclaruit, attigerunt Plutarch. et Polyaeus. Illum Plutarch. scribit, ἀπογνόντα τὰ πρᾶγματα, τῇ πόλει πῦρ ἐνείναι, καὶ συνδιαφθεῖραι μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν χρημάτων αὐτόν. Iuxta Herod. fecit illud Boges, ὡς οὐδὲν ἔτι φοβεῖς ἐνῆν ἐν τῷ τείχεϊ: et in epigramm. apud Plutarch. et Aeschinon c. Ctesiph. p. 80. Persis dicuntur Athenienses ἐκ' Ἡϊόν, Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοάς, Λιμόν τ' αἰῶνα κρυερὸν τ' ἐπάγοντες Ἄρνα. Nostro de Boge narratis simillima exempla praebet vetus etiam historia plurima; Diodorus Sic. XVI. 45. XVII. 28. XVIII. 22. Phocensium ex desperatione rabies narrata Pausaniae X. [c. 1.] p. 800. Plutarcho T. II. p. 244. c. Polyaeo p. 821. Comparari poterit cum illa Abydenorum apud Livium XXXI. c. 17. Plura dabit Is. Casaubon. in Athen. XII. c. 7. [Animadv. T. VI. nuperae edit. p. 419 seqq.] VALCK.

CAP. CVIII. 9. Μεσαμβρίη) Eiusdem nominis, sed alius situs Mesambria, Ponto in ultimis Thraciae finibus contermina lib. IV. 93. VI. 33. Strymam, ex Heraclide aut Philostephano, insulam Harpocratio perhibet, Thasiolorum coloniam: quod non capio, si Lissus sive Lissus amnis Mesambriam et Strymam raserit et mediam utramque transierit: an insula contra urbem fuit posita eiusdem nominis? [Potuit fluvius in duos alveos esse divisus, quorum alter Strymam oppidum circumfluxerit.] Litis, qua de Harpocratio, Thasiolorum et Maronitarum de Strymae possessione, meminit Philippus Epist. ad Athenienses apud Demosthen. p. 94. [Vol. I. ed. Reisk. p. 163.] WESS.

11. οὐκ ἀντίσχε) Quis recusaret Herodoteum? Amnem Melanem οὐκ ἀντισχόντα - τὸ βέβηρον, ἀλλ' ἐπιλαπόντα, memoravit c. 58. Sequetur Apidanus, οὐδὲ οὗτος ἀντίσχε c. 196. De Scamandro Eustath. οὐκ ἀντίσχε τὸ ὕδωρ, ad Dionys. vs. 538. Regio Gallaica, [lin. 13.] quae postea Briantica, non alia, iudicio Glareani et Ortelii, ac Livii XXXVIII. 41. campus Priaticus, sive Prianticus: nam Priantae sunt Plinio lib. IV. 11. Hist. Nat. et Solino, ad quem clar. Salmasius pag. 112. WESS.

11. οὐκ ἀντίσχετο τὸ ὕδωρ παρέχων) Recte, ni fallor, corrigit Reiskius: οὐκ ἀντίσχε τὸ ὕδωρ παρέχων τῷ Ξέρξῃ στρατῷ. De Apidano VII. 196. οὐδὲ οὗτος ἀντίσχε εἰ μὴ Φλαύρωσ. Qua hic structura, eadem II. c. 157. Azotus diutissime πολιορκουμένη ἀντίσχε. Potidaeatae Thucyd. II. 70. οὐκ ἔτι ἰδύνατο πολιορκούμενοι ἀντίσχειν: idem esset, τῇ πολιορκίᾳ ἀντίσχειν, ut II. 50. In proximis Brianticam [lin. 13.] viri docti compararunt cum Priatico campo apud Livium, ubi iter describit exercitus Romani, a Chersoneso redeuntis per Thraciam maritimam, lib. XXXVIII. c. 41. VALCK.

[14. καὶ αὕτη Κικόνων. Conf. c. 59. 13. et cap. 110, 2. S.]

CAP. CIX. 6. Βιστονίδα) Steph. Byz. de voce, τὸ θηλυκόν, Βιστονίς ἐκτίταται δὲ καὶ λέγεται Βιστωνίς: cuius observationem damnat Berkelius, Βιστονίδα ob Βιστωνίς seq. capitis praeferens. Favent scripti libri, et Ptolemaeus Geograph. lib. III. 11. tum Schol. Apollon. Rh. II. 706. et Strabo VII. fin. quibus Βιστονίς λέγεται. [cf. c. 110, 2.] Amnem Nestum [lin. 9.] solus Arch. Μίετον vocat, non sine exemplo; nam-

que in numis ΜΕΣΤΟΣ et Mastis *Plinii*, *Solini* et *Martiani*, teste *Salmasio* ad *Solin.* p. 112. Verior *Nesti* titulus, rediturus c. 126. Pertinet huc *Cl. Schurzfleischii* notatio ad *Diodori* Fragmenta T. II. p. 642. *WESS.*

15. Πίστυρος) Proxime adpropinquat ad *Stephani Byz.* Πίστιρον, ἱμῶριον Θράκης, sive potius, ut in *Βίστινος* scribit, Πίστιρος. Vocabulum idem, Macedonum ore et sono tantum discrepans. Mox vir eruditus τὰς παραβλαστάς τι καὶ ἡπιώτιδας corrigebat, me iudice sine necessitate. *WESS.* — Corruptum esse nomen Πίστυρος, scriptumque oportuisse Τόνιρος suspicatus erat *Larcher*, provocans ad *Antonini* Itinerar. p. 321. et *Plin.* Hist. Nat. IV. xi. 18. tum ad *Ptolem.* et *Procop.* qui partim ad *Plin.* partim ad *Antonin.* a viris doctis citantur. *S.*

CAP. CXI. 5. νιφάρι) Scholion olet χιόν. In Poëta νιφάδες χιόνος, ἐντελῶς dictae, quae νιφάδες aliis tantum, apud *Eustath.* ad *Iliad.* M'. p. 904, 58. [p. 865, 6. ed. Bas.] *Oraculum* *Bacchi* in *Thraciae* ora [lin. 6.] *Euripides* spectat *Hecub.* vs. 1267. ὁ ὅρῃ μάντις εἶπε Διόνυσος τὰδε, ubi Critici illud circa *Pangaeum* aut *Haemum* locant, sibi in ceteris minime constantes. *Aristoteles* Θaum. p. 577. Ed. *Erasm.* in *Bisaltis* templum *Bacchi* spectabile habet. *WESS.*

7. Βησσοί) Soli *Arch. Βησσοί*, consensu *Strabonis*, *Appiani*, *Ptolemaei*que utenti. *Dioni Cassio* *Βησσοί* lib. XLVII. p. 508. cum *Cl. Reimari* observatis; *Hippocrati* *Βησσιανῇ*, nisi fallat *Galenus* in *Glossis*, τῇ ἀπὸ *Βησσῶν* ἐν *Θράκη*. *Anticeps* itaque scriptio et electio. Non displicet ἡ χρίουσα antistes. *Hesychius* *Χρίστis*, προφητεύοντις. *WESS.*

7 seq. Βησσοί δὲ τῶν Σατρίων εἰσὶ οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ) *E Satris Bessi* dicuntur. Haec mirifice nuper a viro fuisse doctissimo conversa liquet ex actis *Erudit.* Lips. A. 1760. p. 221. [Locum istum *Gronovius* sic convertit: *Ex Satris qui in illo templo vaticinantur, sun Bessi*; quam versionem intactam *Wesselingius* reliquit.] *Satras*, celsorum montium incolas, solos inter *Thraces* ad suam usque aetatem frui dixerat libertate. Meminit *Thucyd.* II. 96. τῶν ὀρειῶν Θρακῶν τῶν αὐτονόμων οἱ Δῖοι καλεῦνται. *Plinii* *Diobessos*, gentem esse mixtam ex *Diis* et *Bessis*, *Ortelius* iam fuerat suspicatus. De *Satris* *Herodotus*, οὗτοι, αἱ, οἱ τοῦ Διονύσου τὸ μαντήριον εἰς ἐνταμίνοι: in quibus e praecedenti vocem οἱ natam, atque ut inu-

tilem delendam censeo. Ex Satriis Bessi quomodo dicuntur οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ, *templi prophetae*? an ut *antistites sacerorum* sive *templi*? Mihi tamen, fateor, illud valde videtur insolens; sed insolita sectatur *Herodotus*; atque in illorum illud forte classem referre maluerint viri docti, quam corrigere, οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ, *Dei*, vel *divinae mentis interpretes*. Nusquam memini me legere προφητεύοντας ἱεροῦ, vel *μαντείου*, vel simile quid; saepenumero memorantur προφῆται τῶν θεῶν τῶν Μουσῶν τῆς ἀληθείας etc. *Paternae mentis interpres*, Διὸς προφήτης ἐστὶ Λοξίας πατὴρ, secundum *Aeschyl.* *Eumen.* vs. 19. namque Ζεὺς ἐγκραβίῳ Λοξίᾳ θεοπίσματα, ut idem alibi scripsit. Prope *Herodoteum* accederet illud *Xythi* in *Euripidis Ione* vs. 413. τίς προφητεύει θεοῦ; ad istam sic respondet quaestionem puer aedituus, ut *Principes Delphorum*, sorte lecti, *Δελφῶν ἀρίστοις*, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος, fuisse videantur οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ: ut hic inter *Satras* praestantissimi *Bessi* dicerentur οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ, qui *Dei* nempe responsa, per mulierem, ut *Delphis*, edita fatidicam, interpretarentur. [et scripto consignata traderent consultantibus.] Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆταις ubi habentur apud *Lucian.* T. I. p. 390. [Dial. Mort. XIII. 1.] iudice *Hemsterhusio*, poterat forte non deterius scripsisse ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. conf. *Wesselingius* ad *Diod.* T. II. p. 199. [ad lib. XVII. c. 51.] Quin *Delphis* etiam *templi* fuit *antistes*, eximie sic dictus *Livio* XXIII. xi. ὁ προφήτης *Herodoto* VIII. 36. πάντες οἱ Δελφοὶ ἐξέλιπον τὴν πόλιν, πλὴν ἐξήκοντα ἀνδρῶν, καὶ τοῦ προφήτου - - - ὃ οὖνομα ἦν Ἀκίρατος, c. 37. Talis etiam praeter reliquos χαμαιεύνας insignis honore fuit in *Dodonaeo* sacrario, quem *Θεοπρωτόν* ἀνδρα ἐν *Δωδώνῃ* vocat *Maximus Tyr.* XIV. 1. Hunc designatum suspicor in oraculis, quae *Demosthenes* nobis custodivit in *Orat.* c. Mid. p. 332. [p. 531. ed. Reisk.] istà formulā his illic repetitā, ὃ τοῦ Διὸς σημαίνει. Quod si commentum illud non placet, doctis multo minus forsan adprobarem, quod mihi venit olim in mentem, scriptum hic primitus, οἱ προστατεύοντες τοῦ ἱεροῦ: ut *Satrae* oraculum tenere, vel possidere, *Bessi* dicerentur *templum* tueri, sive rebus sacris administrandis esse praefecti. Elei προιστάμενοι τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ dicuntur *Xenophon*ti Έλλ. III. p. 288, 32. cui in eundem sensum προστατεύειν frequenta-

tur; illinc ortum *προστυλιζ* ex Msstis restitui debuerat Thucydidi II. [c. 80.] p. 149, 24.; quem enim alium in finem tanta cura Codices exiguntur scripti, nisi ut, in his saltem libris, depravata redintegrentur, aut certe sincera revocentur? VALCK. — Quidni vero τῶν Σατρείων εἰσι οἱ προφθιμένοι τοῦ ἱεροῦ, plane intelligerentur οἱ προφθιταὶ ὄντες (scil. τοῦ θεοῦ, vel τῶν χρησμῶν) ἐν τῷ τῶν Σατρείων ἱερῷ? aut οἱ τῶν Σατρείων προφθιταὶ ἐν τούτῳ τῷ ἱερῷ? S.

CAP. CXII. 1. τὴν εἰρημένην) χώραν, vocem hic necessariam, lectam Vallae, praebet Arch. [De vocab., quo commode carere possumus, vide Var. Lect. et conf. c. 115, 3 seq.] Mox *τείχεα τὰ Πιέρων*, *castella sunt Pierum*, non *muri*. Proxima, [lin. 5.] τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης ἱερὶ οὐνομα, sic recte Gronov. restituit ex coniectura Leopardi, aliorumque, quantumvis nihil ille diversae scriptionis ex membrana veteri enotasset Florentiae. Non, ut vulgabatur, sed legit in suo Codice *Valla*, τῶν καὶ ἐνὶ Νιφράγης, syllabā male repetitā. VALCK. — Laudo τῶν καὶ ἐνὶ Φάργης, nixum olim doctissimorum hominum coniecturis, nunc schedarum certa fide. WESS.

CAP. CXIII. 6. ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον) Non plane alienum ἡ περὶ τὸ Πάγγ. quemadmodum Steph. Byz. legit, ut regio monti Pangaeo accubans describatur. Obnituntur tamen omnes Codd. et Eustathius. Ἐκαλεῖτο Φυλλίς Grammaticus ille scribere voluit, uti olim et nunc Herodotus. WESS. — De Boge (lin. 4. memorato) dictum est cap. 107. Quod apud Steph. Byz. παρὰ τὸ Πάγγ. legitur, librarii aut Editorum errori debetur: praepositioni *παρὰ* nullus, si quid video, hic locus est. S.

9. εἰς τὸν οἱ Μάγαι etc.) In Strymonem, ad amnem placandum: tale ἀποσφάζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ ἄγγιος lib. IV. 62. Simili ex superstitione Tiridates equum placando amni Euphrati adornavit in Taciti Ann. VI. 37. cui egregiam lucem hinc Casaubon. ad Strabon. XV. p. 1065. [ad p. 732. d. suae edit.] adpersit. WESS.

CAP. CXIV. 3. Scriptura ex Arch. edita, Ἐνταῦθα ὁδοῖσι τῇσι Ἡδωνῶν, veritate commendatur. WESS. — Vide tamen Var. Lect. Eodem in loco deinde Amphipalin urbem in utraque Strymonis ripa fuisse conditam, quum aliunde, tum praesertim ex Thucyd. IV. 102. notum.

Quod hic adiicitur, *ἐπορεύοντο κατὰ τὰς γέφυρας*, id parum commode vulgo iere a d pontes reddunt; sicut et Larcher, *ils marcherent vers les ponts*. Oportebat, per pontes fecerunt iter; quibus nimirum iam ante iungi Strymonem Xerxes iusserat, cap. 25 extr. S.

8. Περσικὸν δὲ τὸ ζῶντας κατορύσσειν) Fide Medic, cui paria duo alii faciunt, haec expunguntur. Quid tum vero continuo nexis fiet? an et illa eradenda? Non puto. Firmatur barbara superstitio facto Amestris, a Plutarcho Superst. p. 171. D. advocato, ubi duodecim τῷ ᾄδῃ regina defodit. Persicum autem fuisse, exempla Cambysis III. 35. et aliorum apud Brisson. Regn. Pers. II. p. 218. testificantur, tum Aristides T. II. p. 414. ἢ ζῶντις ἂν κατορύττοισθε περσικῶς; an vivi more Persico defodiendi? Morem ipsum admirabili consecutione ab Abrahami exemplo filium primogenitum offerendi arcessit Th. Hyde Rel. Pers. c. 2.; processisse enim Persas ad offerendum quemvis filium aut hominem: idque non semper filium aut filiam comburendo, sed et defodiendo in terra aut demergendo in aquis. Haud vidi magis. WESS.

CAP. CXV. 6. Στάγειρον πόλιν Ἑλλάδα) Vicum in Dionis Chrysost. Or. XLVII. p. 525. A. τὰ δὲ Στάγειρα κώμη τῆς Ὀλυβίας ἦν, ex quodam contentu. Στάγειρα numero multitudinis praefert Stephan., Στάγειρον agnoscens in Βιστιγος. Plura Io. Nunnesius ad Aristotelis vitam, a se publicatam. WESS. — Paulo ante, in Ποσειδηίου (ubi quispiam fortasse Ποσειδ. desideraverit) nil mutant libri. Conf. Etymolog. M. p. 684, 25. S.

CAP. CXVI. 2 seq. ξεινίην τε ὁ Πέρσης -- προσῆπι) ὁ Ἑρξης, ut Valla, legit Arch. Non Acanthis ille praecepit, ut sibi ξίνα praerberent; sed, quos honore voluit dignari, ἰσθῆτι, donavit Acanthios Μηδικῇ, atque in amicorum iussit hospitumque numerum referri; id hic dicitur, ξεινίην τοῖς Ἀκανθίοις προσῆπι: Abderitanis ξεινίην συνθέμενος, VIII. 120. De utroque more regio Barn. egit Brisson. de Regn. Pers. I. p. 127. 139. Proxima [lin. 4 seq.] ἐπαίνετέ τε, ὄρεων καὶ τοὺς προθύμους ἰόντας εἰς τὸν πόλεμον, καὶ τὸ ἔργμα ἀκούων ἤδη γινόμενον: sic exhibent Arch. et Valla: vellem praeterea dedissent, ὄρεων αὐτοὺς προθύμους. VALCK. — Vide Var. Lect. Formulā ξεινίην προσῆπι, praesertim si cap. 119, 3. et c. 120, 9. contuleris, intelliges puto non id significari

quod ex *Valckenarii* sententia *Wesselingius* in latina versione posuit. *Acanthiis* ius hospitii obtulit; sed quod *Valla* posuerat, praecepit *Acanthiis* ut hospitalitatem exhiberent. Aliud est *ἐνίκην τινὶ συντίθεσθαι*, VIII. 120, 3. S.

CAP. CXVII. 4. μέγιστον ἰόντα Περσίων) Attigit *Tzetzes* Chil. I. vs. 918. Ὅν ἐπιστάτης ἦν σφοδρὸς Βουβαρῆς ὁ Σατραπίης, καὶ Ἀρταχάϊος σὺν αὐτῷ πεντάπηχης μεγέθους. vid. *Herod.* VII. 21. Quatuor cubitorum apud Graecos iusta hominis censebatur statura. Ad *Aristoph.* Ran. vs. 1046. γενναίους καὶ τετραπήχους, *Casaubonum* [Not. ad *Sueton.* III. 68.] citant *Kiister.* et *Spanhemius.* Modum excedebant πεντάπηχης: *Olearius* vid. in *Philostr.* Vit. Apoll. II. 4. Gigantum cadavera δεκάπηχη dicuntur inventa *Pausan.* I. [35.] p. 86 seq. qui de *Scotussaeo* *Polydamante*, ut mortalium post heroas maximae staturae, agit lib. VI. [c. 5.] p. 463. VALCK.

9. τῷ Ἀρταχαίῃ θύουσι) Tumulum *Artachaeae*, τὸν Ἀρταχαίου καλούμενον τάφον, ad *Acanthiorum* isthmum locat *Aelian.* Animal. Hist. lib. XIII. 20. subdens, ἔνθα τοι καὶ ἡ τοῦ Παραίου φαίνεται διατομή, ἡ διαίτα μὲν τὸν Ἄθω, valde vitiosa. Is. *Vossius* ad *Melam* II. 2. manum illis medicam negare noluit, sed qua erroris reus *Aelianus*. Sana erunt ἐνθά τοι ἡ τοῦ Πέρσου, sic et *Cl. Gronovius*, φαίν. διατομή, ἡ δίαταμε τὸν Ἄθω. *Cl. Valckenarii* non discrepat opinatio ad c. 21. WESS.

CAP. CXVIII. 1 seq. Οἱ δὲ ὑποδεδυμένοι etc.) Haec ubi leguntur in *Athen.* IV. p. 146. A. in formas pleraque vulgares conversa, prostat ἐς πᾶν κακὸν ἀφίσκοντο, pro ἐς πᾶν κακοῦ ἀπικνέοντο. Utrumque dicebatur; et, omissa voce κακὸν, vel κακοῦ, eis πᾶν ἐλθεῖν, aut ἀφίσκοντο. *Xenoph.* Ἑλλ. VI. pag. 340. 13. eis πᾶν ἀφίσκοντο βασιλεὺς, in extremum Rex fuit adductus discrimen. *Demosth.* contr. Conon. p. 690, 22. οὐ -- φαύλας λαβὼν πληγὰς, ἀλλ' ἐς πᾶν ἐλθὼν διὰ τὴν ἰσθμὴν καὶ τὴν ἀσέλγειαν τὴν τούτων: aderat in scripto cod. supplementum, eis πᾶν κακὸν ἐλθὼν. *Demosthenem* imitatus *Lacedaemonios* ait *Aristides* eis πᾶν ἐλθεῖν in *Cimone*, T. III. p. 257. ubi *Schol.* Ms. ἀντὶ τοῦ περὶ παντός κινδυνεύεται --- λείπει δὲ κινδύνου. Plene loquitur *Pausanias* VII. pag. 552. ἀφίσκοντο ἐς πᾶν ὁ Μενελκίδας κινδύνου: et pag. 16., Προλεμαῖος ἐς πᾶν ἀφικέμενος κινδύνου: sic scribendum omisso articulo, quem

non admittit ista Pausaniae frequentata loquendi forma. VALCK. — Vitiosa erat scriptura in Athenaei loco cit. olim edita: duo codices longe omnium probatissimi, quibus in nupera editione uti nobis licuit, ἐς πᾶν κακὸν dedere, prorsus uti in Herodoteis legitur libris. Vide Animadvers. in Athen. T. II. p. 479. S.

4 seqq. ὅκον γε Θασίοις ὑπὲρ τῶν etc.) In his explicandis et vertendis errabatur. Publice a Thasiis Antipater, Orgis filius, lectus fuit, ut impensas pro suis in continente urbibus in coenam faeret; quarum e rationibus adparuit, insumta fuisse quadringentā argenti talenta; haec sunt τὰ λάνθρα ἀργυρίου τετελισμένα, uti bene Cl. Pauw et Abresch. Hoc volunt Athenaei verba, ὅκον Θασίοις --- Ἀντίπατρος τῶν ἀστῶν (δόκιμος) ἀνὴρ ἰδοκάνησι: ubi [vel, quandoquidem] pro Thasiis --- Antipater, vir inter cives probatus, expendit. Non itaque suo Antipater, sed publico civitatis nomine illa erogavit talenta. Factitarunt idem aliis in urbibus ad eam rem designati, sive οἱ ἐπιστεῖατες ἀπιδείκνυσαν τὸν λόγον, expensi tabulas exhibuerunt. Antipater autem, τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δόκιμος in Aldo et ex recta Pavii sententia; male enim comma post se ostentabat. Quae adduntur ad praeclari viri laudes, [ὁμοῖα τῷ μάλιστα] illustrata dedimus lib. II. 57. WESS.

6. ἀραιρημένος τῶν ἀστῶν) Ex civibus ille quidem erat delectus; neque tamen ista, sed haec iungenda sunt, τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μάλιστα, ut c. 141., τῶν Δελφῶν ἀνὴρ δόκ. ὁ. τ. μ., quam Bossio non satis intellectam formulam explicuit Hemsterhusius. [Perperam h. l. olim post ἀραιρ. τῶν ἀστῶν incisa erat oratio.] A civibus erat Antipater ἡρημένος, electus, ad huius rei procuracionem; non enim haec ἀρχή, sed erat ἐπιμέλειά τις καὶ διακονία: quae distinguuntur ab Aeschine contr. Ctesiph. p. 55, 34. Pro more itaque postea τὸν λόγον ἀπιδόκει τῶν δαπανημάτων, vel ἀπελογίσασθαι. Secundum Herod. in coenam 400. talenta, pro lato expensi codice, demonstravit insumta, ἀπιδέξε --- τετελισμένα, id est δαδπανημένα: atque adeo tantum pecuniae ex aerario ἰδοκάνησι, quod in his enarrandis usurpat Athenaeus; qui recte alibi [lib. II. cap. 12. nuperae edit.] τελῶν, αἰτ, τὸ δαπανῶν καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες καὶ εὐτελεῖς, οἱ ὀλίγα. VALCK.

CAP. CXIX. 7. κτήνα σιτεύουσιν) Ionismus,

optime agnitus a Galeo, postulabat restitutum. Servat eundem in hac vicinia ἔχσκον πόνον, et αὐτῷ ἀπειλαιύσκον. Durat alibi; crebrior, si librariis placuisset, futurus. WESS. — Στεύετκον si forte prae buisset membrana Flor. ambizioso verborum tractu commendasset Gronovius: cur oblatum non recepit ex Arch.? In Vallae Latinis relinquī non debebat cortibus: dederat is fortasse, pro ἐν τι οἰκήμασι καὶ λάκκοισι, [lin. 9.] in cratibus et in vivariis. Oves textis cratibus clauderant; aves alebant in aviariis vel caveis, ἐν οἰκίσκοις: sic caveae multo frequentius vocantur quam οἰκήματα. ἐν οἰκίσκῳ forte scripserant Diodorus Sic. T. I. p. 603, 73. et Plutarch. T. II. p. 516. D. Ex marg. Steph. paulo post [lin. 11.] reciperem κρητῆρας ἐποιεῦντο Athenaeus IV. p. 146. B. ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ καὶ κρητῆρας παρετίθεντο: his proxima [apud eundem Athen.] corrigenda sunt, ut coniecit Casaub. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ δειπνοῦ· εἰ δὲ ξέρξης δις ἐστεινέτο, μεταλαμβάνων καὶ ἄριστον, ἀνάστατοι αὖ ἐγεγόνεσαν αἱ πόλεις: quibus contraxit Herodoteum [cap. 120.] Abderitanis Megacreontis dictum. VALCK. — Equidem depravato aut defecto Athenaei loco aliam adferendam medicinam putavi. Apud eundem pro vitioso ἐστεινέτο, quod olim vulgabatur, recte ἐστεινέτο duo optimi codices dederunt. Postrema verba quae ex Athenaeo Valckenarius citavit, ex Nostri cap. 118, 3. mutuatus est Deipnosophista. S.

11. κρητῆρας ἐποιεῦντο) Valla [loco olim vulgati κρητῆρες] κρητῆρας habuit, non utique ex Códicum quorundam consensu spernendos. Vicina, [lin. 12.] interpunctione mutata in Arch. et Vind. πάντα μὲν ταῦτα τῷ τι βατ. praeter speciem nihil habent. Πάντα, superioribus nexa, reliqua μέν-
sae vasa itidem χρυσᾶ τε καὶ ἀργύρεα conmonstrant. WESS.

CAP. CXX. 11. διατριβῆσαι) Hesychii Διατριβῆσαι, ἀπολίσθαι hoc fonte manavit. Alioqui blandiri ἐκτριβῆσαι Fragm. Paris. posset. Sophocles Oed. Tyr. vs. 435. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν κίκιον ὅστις ἐκτριβήσεται παρ. i. e. ἀπολίσ-
ται, perdetur, ubi recte de verbi virtute scholiastes. Synesius lib. I. Provid. pag. 108. D. ὅλως γὰρ ἐκτριβήσεται τὸ Σκυδικόν. Consequens ὁμοίως -- ἐπετίλειον [lin. 12.] Valla dedit ac si ὅμως foret, nactus plausum docti viri; cui meum iungerem, nisi ὁμοίως aptissime indicaret, et hos, atsi vehementer pressos; consimiliter imperata fecisse, uti

reliquae civitates. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad lin. 12. Verbo *ἐκτρίβειν* notione τοῦ ἀπολλύνειν et διαφθεῖρειν utitur Noster VI. 37, 9. et 86, 66. Διατρίβειν eadem notione, licet caeteroquin nil obstat quo minus illo sic usum esse Herodotum credamus, vix ullibi, si unum hunc Nostri locum excipias, reperietur. Caeterum quantam apud Xerxem, splendide a se receptum, Abderitae gratiam inierint, memorat Noster lib. VIII. c. 120. S.

CAP. CXXI. 6. συντομώτατον) Hoc praestet, an συντομώτατον, a Valla expressum, non adfirmo. Xerxis exercitusque iter apud Diodorum XI. 5. prorsus idem. WESS.

7. τρεῖς μοῖρας -- δασάμενοι) Ex Suida [A Suida] ut Herodoteum enotatum εἰς τρεῖς μοῖρας, etsi schedae taceant, pro legitimo fortasse aliis putabitur. Sic lib. II. 147. εἰς δυνάμειν μοῖρας δασάμενοι Αἴγυπτον πᾶσαν. WESS. — Vulgatam iure praefert Gronovius lectioni quam Suidas praebet in voc. Δασασθαι εἰς τρεῖς μοῖρας -- δασάμενος πάντα τὸν περὶ τὸν στρατὸν. In istiusmodi locutionibus eleganter omitti praepositionem Casaub. docuit ad hunc Alexidis versum, Τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατιμῶν πολλοὺς κύβους, apud Athen. VII. p. 324. c. [vid. Animadv. in Athen. T. IV. p. 429. nuperae edit.] quo L. Küster. usus est in Aristoph. Eq. vs. 765. Platonis e Timaeo, p. 35. B. ὅλον ἐν τούτῳ μοῖρας ἑσας προσῆκε διένειμεν, interpretatur Cicero: id ipsum in ea, quae decuit, membra partitus est: Chalcidius convertit, totum hoc unum divisit in partes competentes; nam sic scripsisse videtur. Hic sane subit mirari in Editionis suae margine scribentem H. Stephanum: Legendum videtur εἰς μοῖρας, quamvis nec apud Proclum extet haec praepositio: in adnotationibus in Platonem ista: Deesse videtur praepositio εἰς, -- et tamen alios inveniri scio huius scriptoris locos huic similes ubi non habetur. Ex istis locis hic est, in Critia p. 113. E. τὴν νῆσον τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν δίκᾳ μέρη κατανείμας. Theocriteis eam in rem mallem abstinuissent viri docti. VALCK. — Vide Nostrum II. 147, 7. et IV. 148, 14. cum *Var. Lect.* ad utrumque locum: et facile persuasus eris, praepositionem apud Suidam e scholio esse adiectam. S.

15. Σμερδομένηα) Restituetur idem hic nomen, quod supra c. 82. praebebant Codices: illic qui dicitur Σμερδομένης, cur hoc in loco filius Otanis vocaretur Σμερδομένης?

VALCK. — Ex *Var. Lect.* in cap. 82, 4., collata cum scriptura quam h. l. exhibent libri, abunde intelligitur *Σμερδόνια*, non *Σμερδόνια*, nomen huius viri scripsisse Herodotum. Caeterum in *Var. Lect.* c. 82, 4. pro c. 122. respone c. 131 extr. et ibid. pag. 115. lin. 1. pro *Ald. Vind.* oportebat *Arch. Vind. S.*

CAP. CXXII. 3. *διώρυχα* --- *δίχουσα*, *δι* *ἐς* *κόλπον*) Nostrum sūo more scripsisse suspicor *διώρυχα* --- *ίσιχουσαν* etc. Semel alibi *δίχουσαν* posuerant librarii loco simillimo, IV. 42. *διώρυχα* -- *τὴν ἐκ τοῦ Νείλου διέχουσαν ἐς τὸν Ἀράβιον κόλπον*: ubi nunc legitur ex Codicibus *ἔχουσαν*. *Διώρυχα* satis commendabunt usus *Herodoti*, et ad *Thom. M.* in *Διόρυξ* adnotatio *Hemsterhusii*, sic minuta quoque tractantis, atque isthac arte inimitabili, ut semper *Leidensem Criticum* agnoscas. VALCK. — *διώρυχα* operarum error editionem *Gronov.* invaserat: *διώρυχα* tacite reposuit *Wess.* ut habent superiores editi scriptique libri omnes. In *δίχουσαν* hic nihil variant libri: et pro *ἔχουσαν*, quod lib. IV. c. 42, 10. a *Gronov.* ex *Med.* receptum tenuerat *Wess.* et post eum alii, equidem probis ex codicibus consulto *δίχουσαν* revocavi, probum verbum, et peraptum utrique loco. Verbum *ἔχιν*, ut I. 180, 12. sic iam saepius alibi apud Nostrum ita positum vidimus, ut denotet *dirigi*, *tendere* versus aliquod extremum. Itaque compositum *δίχειν* (quamvis aliās longe etiam diversa notione usurpatum) percommode significare poterit *pervenire*, *pertingere*, *pertinere* usque ad illud ipsum extremum, quo *tendebatur*. *S.*

4 seq. Ἀσσά τι πόλις καὶ Πίδωρος καὶ Σίγγος καὶ Σάργη) Urbium nomina legitima dedit *Wessel.* *Herodotea Dissert.* pag. 121. VALCK. — Πίλωρος verum oppidi nomen, sicuti sequentis Σάρτη. Utrumque apud *Steph. Byz.* In priorē *Med.* et *Ask.* haesitant, a iusta scriptione, si iuventur, non alieni. Attigit urbem *Cl. Wasse* ad *Thucyd.* IV. 115., verum obscure. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* In Latina vero versione nostra pro vitioso *absumto* candidus lector *adsumto* corriget. *S.*

6. ἔπλε ἀπείμενος) Verbum ἀπείμενος *Cl. Gronovius* explicat; mihi ἀπικόμενος plebeium non est, quippe *Herodoteum*. At gaudeat recente possessione. *WESS.* — ἀπεί-

μενος Gronovius, ad thema ἀφίημι (puto) referens, nauticum illud exprimere ait velis immittere habenas. Ego, sicut simplex ἔρο IX. 78, 3. ivit significat, sic ἀπίστο abiit, profectus est, intellexi. S.

10. Σεμύλην) Temerarium Maussaci, Ολοθύην substituentis, coniecturam praeter Holstenium contudit H. Valerius ad Harpocratonem p. 125. Σεμυλία Ethnographo; ciues Σεμύλαιοι Thucyd. I. 65. WESS.

CAP. CXXIII. 3. ἐπὶ Καναστραίων ἄκρην) ἐπὶ Καναστραίων ἄκρον, ne soloeca maneret oratio, Palmerius voluit. Καναστραίων Arch. sufficit, sicuti in Thucydidis IV. 110. atque aliis: Κάνα στραίην divisio vocibus Cellarius Geogr. lib. II. 13. p. 1050. advocat ex Galei editione, qui operarum error, notatus a Cl. Wasse ad eum Attici Scriptoris locum. WESS. — Nescio an Καναστραίων absque ἄκρην habeat Arch. quod quidem ex Var. Lect. a Wess. relata haud adparet: sicco vero pede hunc locum praeteriit Galeus. Quidquid sit, nullo incommodo ad Καναστραίων per adpositionem adici ἄκρην potuerit. S.

6. Θεράμβω) Haec Θράμβος Steph. Byz., unde Θράμβου Vossius ad Scylac. p. 62. Ed. Gronov., plausibili suspitione. Quod si oppidi tamen nomen Θράμβος, Θεράμβης, Θραμβούς pictum fuerit olim, quae Holstenii ad Ethnographum doctrina, Θεράμβω ex Θεράμβω descendet. Quae sequitur Sane, [lin. 7.] alia est ac c. 22. WESS.

13. Σμύδα, Αἰνεῖα) Plerasque harum urbium Stephanus excrispsit; qui quoque Κρουσίς, μοῖρα τῆς Μυγδονίας ex Strabonis VII. [ubi tamen, quum defectus ille liber sub finem sit, verba ista hodie non reperiuntur:] ἀπὸ Κρουσίως, τοῦ Μύγδονος υἱοῦ. Hinc ansa Cl. Pauw suspicandi, Κρουσαίη in Herodoto fuisse. Addere potuisset Κρουσίδα γῆν καλουμένην Thucyd. II. 97., et huius quidem tractus, tum maxime barbaros Crusaeos, βαρβάρους, Κρουσαίους καλουμένους, qui Palenen olim tenuerunt, apud Dionys. Antiq. Rom. I. pag. 39. Utcunque coniectura, praesidio schedarum defecta, cesserit, regio Crossaea et Crusaea eadem, nec discrepat Theod. Ryckii (Diss. de Primis Ital. Colon. p. 443.) opinatio. WESS.

19. Σινδὸν τε πόλιν) Uter melius, Herodotus an Stephanus, urbis nomen edat, dubium: non enim apud alios

reperiri, verissime Palmerius. Χαλίστην [ibid.] plures Χαλίστην nuncupant: Suidae tamen Χαλίστρα πάγος. Diodoro T. II. p. 578. Χαλίστρον, ubi alios excitavi. [Nil variant Herodotei codices hactenus excussi.] Ceterum regionem Βορτιαίδα, [lin. 21.] reversuram c. 127., Βορτιακὴν Thucydides I. 65. et Diodorus XII. 47. scribunt. Herodoteum ex Βορτιαίος, quod incolarum nomen, formatur: unde Antiochiae βωμὸς τοῦ Βορτιαίου Διός, ab Alexandro Macedone constitutus, modo vera doceat Libanius Antiochici pag. 348. D.; Βορτιῶν Διός in Malalae Chronogr. p. 255., corrupte. WESS.

CAP. CXXIV. 7. ἐπὶ ποταμὸν Ἐχιδῶρον) Quum cap. 127. tres Codices isto amnis in titulo conspirent, et Apollodoro, Ptolemaeo atque Etymologo Ἐχιδῶρος aut Ἐχιδῶρος adpellitur, Is. Vossio ad Scylac. p. 61., ut fluvius suum sibi nomen reciperet, dedi, nec improbatum iri puto. WESS.

CAP. CXXV. 6. θωυμάζω δὲ τὰ αἴτιον) Frigide Nostrum Aelianus laudat, ὀλίγα δὲ Ἡρόδοτος ἦδει ἐξετάζων τροφὴν τήνδε καὶ τήνδε κατὰ τὴν ἡδονὴν λεόντων Θερσίων. Fuerint enim leones illi occulta quadam naturae vi, φύσει τινὶ ἀπορήτῳ, et fauce improba in camelos, quos ante non viderant, incitati; mirum-ne accidet, in hos ruisse solos, nullo neque homine neque iumento laeso? WESS.

CAP. CXXVI. 4. ὅ, τι δὲ Ἀβδήρων etc.) Aristotelem huc spectasse Hist. Anim. VIII. 28., p. 254. (ubi ἐν τῷ μεταξὺ τόπῳ τοῦ Ἀχελώου καὶ τοῦ Νέστου) monuit D. Petavius ad Themist. Or. X. p. 140. A., insuper ex Dione Chrysost. Or. XXI. pag. 269. c. adstruens, in Europa deinceps leonum genus defecisse. Certe de Acarnania locuples testis est Agathion, questus in Philostrati Vit. Herod. c. 7. magnum sibi fortunam negasse certamen, ἐπὶ μικρῇ βόσκῃ λεόντας Ἀκαρνανία. Eidem rei Io. Brodaeus diligentem impendit operam, Miscell. lib. VIII. 13., lectu oppido dignam. Deinceps ὑπολόπισσιν ἡπίεσσιν [lin. 8.] scribatur, an ἐπιλοπίσσω, ad sententiam nil proderit, quamquam ultimo Scrip- tor delectatur lib. VI. 3. alibique. WESS.

CAP. CXXVII. 10. ἐκ Κρητωναίης βίων) Inserto articulo scribendum: ὁ ἐκ Κρητωναίης βίων Ἐχιδῶρος μόνος οὐκ ἀντίχερσι τῇ στρατῇ πινόμενος. Frequentius in talibus locutionibus usurpantur οὐκ ἀντίσχε, vel οὐκ ἀπίχερσι: quod.

utrumque legitur VII. 196., sed et οὐκ ἀντίχρησι Herodoteum est: vid. cap. 187. VALCK. — Articulum ante ἡ Κρησ. ignorant libri omnes: et haud magno incommodo abesse videtur, quum praesertim haud multo ante idem memoratus fuerit fluvius, c. 124, 7. S.

CAP. CXXVIII. 1. οὐρα τὰ Θισσαλικά) Rediit sollemnis scriptura: semper Θισσαλὴν, Θισσαλίος, Θισσαλικὸς in Musis, Thucyde et veterum plerisque; quorum morem Cl. Wasse ad Thucyd. I. 20. docte exposuit. Eustathiana enim vocis pingendae consuetudo aliunde procedit, nec morabitur quemquam, WESS. — Capitis huius initium Eustathius attigit in Iliad. B'. p. 255. VALCK.

8. ἡ Περραιβοῦς παρὰ Γόννον) Aldus ita et Mssti; etiam c. 131., editi vero c. 173. et 185. Bene μενοπτόλεμοι τε Περραιβοὶ Poëtae Iliad. B'. 749. cogniti sunt; sed et solutae orationis usus, [caninam literam geminantis] atque ipsa gentis traditio apud Eustath. [p. 254, 12. ed. Bas.] ex Stephano, verum integriore, quam vulgo legitur. Γόννον quoque maluerunt, non Γόνον, quomodo Arch. iterumque c. 173., eodem Eustathio ad Iliad. B'. p. 335, 39. auctore. WESS.

10 seq. ἱσθαῖς ἡ Σιδωνίην νῆα etc.) Semper Xerxes navem conscendisse dicitur Sidoniam, ὅπως τι ἐθέλοι τοιοῦτο ποιῆσαι: sic recte scribit R. pro τῇ. VALCK. — ὅπως τι (pro ὅπως τῇ) scribi oportere, docti viri Pavius et Reiskius belle viderunt. WESS.

11. ἀνέδειξε σημήιον) Haec voculam videntur requirere, qua nectantur cum antecedentibus: ἀνέδειξε δὲ σημήιον καὶ τοῖσι ἄλλοις ἀνάγινθαι. VALCK. — Nempe, quum ante ἱσθαῖς nonnisi nudo inciso distincta oratio esset, videbatur ἱσθαῖς ad superius ἐποῖα referri: adeoque deinde requirebatur coniunctiva particula, quam quidem post ἀνέδειξε ignorant libri omnes. Recte Schaeferus ante ἱσθαῖς paulo maiorem distinctionem, qualem et noster cod. F. agnoscit, posuit: atque ita commode procedit oratio; neque opus fuit δὲ particulā, quam post ἱσθαῖς idem Schaefer. ex Arch. adscivit. Asyndeton amat Scriptor noster, qua magis animetur oratio: et credere fas est, coniunctionem illam in Arch. ex scholio (qualia multa ille codex habet) esse adiectam. S.

Herodot. T. VI. P. I.

A a

[15 seq. εἶπετο εἰ τὸν ποταμὸν etc.) Quid spectans interrogaverit hoc Xerxes , cap. 130. declaratur. S.]

CAP. CXXIX. 1 seqq. Τὴν δὲ Θεσσαλίην λόγος ἐστὶ etc.) Strabo IX. p. 658. A. [p. 430. ed. Cas.] τὸ παλαιὸν καὶ ἐλμνάζετο, ὡς λόγος, τὸ πεδίον - - ὑπὸ δὲ σεισμῶν ῥήγματος γινόμενου, καὶ τὴν Ὀσσαν ἀποσχίζοντας ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διεξέπεισι ταύτῃ πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνειός. Concinnant ista Herodoteis, de quibus pauca quaedam excerpit Eustath. in Iliad. B'. p. 255. [pag. 337. ed. Rom.] Herodoto quoque ἔργον εἶναι σεισμοῦ videbatur ἢ διάστασις τῶν οὐρέων : et Thessaliam σεισμοὶ dicuntur ἀναπτύξαντες Philostrato Icon. II. pag. 835. f. qui picturam nobis exhibet p. 831. Neptuni ῥήγοντος τῇ τριαινῇ τὰ ὄρη : nam, quum Thessaliam scopulis inclusa teneret Peneo stagnante palus, et mersa negarent Arva coli, trifida Neptunus cuspide montes Impulit adversos : tum forti saucius ictu Dissiluit gelido vertex Ossaeus Olympo : Claudian. de Raptu Pr. II. vs. 179. Secundum alios discessit Olympo Herculeae gravis Ossa manu ; et Diodor. Sic. IV. c. 18. Egisse hac de re videtur in libro nono Philippicorum Theopompus. VALCK.

4. τὸ, τὴ Πήλιον οὐρος) Qui celebratissimum montem Πήλιον dixerit, quaerere abnuo. Nostro Πήλιον lib. IV. 179., Homero, Straboni, Virgilio, Horatio aliisque audit. Iustum porro habendum ἀποκλήει, vice ἀποκλήει Ionum ore tritissimi. WESS.

9 seqq. ὥστε ὦν ποταμῶν etc.) Series verborum, qualis Arch. et Ask., non displicet ; ἐξ αὐτὴν iniuriā Med. omittit ; si tamen vera omissio, nec conferentis oculi alibi posita praeterviderint. Quo fuerit id cunque modo, ad sententiam requiruntur : illa redit ad superiora, [lin. 2.] ὥστε γε συγκαλημένην πάντοθεν etc. eaque illustrat. Pro quinque autem fluviiis Scholiastes Apollonii quatuor annumerat, neglecto Onochono, tertium Πανισὸν adpellans. At idem in lib. IV. vs. 132. de omnibus, in alios lapsis nomenque pristinum ponentibus, τὸ δὲ αὐτὸ γίνεται ἐπὶ Ὀνοχώνου, τοῦ κατὰ Θεσσαλίαν, καὶ Παρμισσοῦ καὶ Σπेरχειοῦ ὅταν γὰρ εἰς ταυτὸ συμβέωσιν πάντες, Σπερχειὸς καλοῦνται : insulse profecto, nisi tu corruptissima atque hinc refigenda decernas. WESS.

11. Ἀπιδανού) Apidano forma reddi poterit Nostro consuetā Ἠπιδανού. [nempe sic VII. 196, 12.] De istis quinque nobilioribus Thessaliae fluviiis minime protrita notan-

tur in *Critique du Diction. de M. La Martiniere* pag. 340 et seqq. VALCK.

25. Ποσειδάωνα τὴν γῆν σείειν) Neptuni Ἐννοσυγῶν, Σεισίχθονος, γαίης κινητῆρος cognomina nemo non recordatur. Terrae motus, hiatus, fluminum et fretorum ἐκρήγματα Neptuno apud Diodor. XV. 49. et Ammian. XVII. 8. credula superstitio contribuit: hinc δοκεῖ γὰρ μοι τὸ ἦξαι τὸν Ἰσθμὸν Ποσειδῶνος δαΐσθαι, in Philostr. Vit. Herod. c. 6. Confer Icones Philostrati lib. II. 14., ubi pictura Neptuni, montes Thessaliae rumpentis. WESS.

CAP. CXXX. 5. ἀλλ' ἥδε αὖτη) Nisi viae duces exitum digito monstrarint, verius videbitur ἥδε αὖτη, nisi solus hic, de correctione Cl. Abresch. Difuc. Thucyd. pag. 605. Consequens, ex Homero propagatum, expressit Oppian. Halieut. II. vs. 121. Οὔρεσι τ' ἀμφοτέρωθε περιδρομος ἴστυφάνωτο. WESS.

13. ὑπόβρυχα γενέσθαι) Aldinum ὑπὸ βρυχία aptavit artissime Portus, ὑπόβρυχα coniectans, quo nihil ex Arch. melius. Poëta Odys. E'. 319. Τόνδ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χερόν, i. e. ὑποβρύχιον. Veniat-ne id vocabuli ex ὑπόβρυξ, an ex ὑπόβρυχος, ab Eustath. disputatur p. 1538, 54.; [Od. p. 228, 41. ed. Bas.] mihi prior placet derivatio. WESS.

CAP. CXXXI. 5. οἱ μὲν, κεινὸν) Herodotea sunt ἰδόντες τὸν χῶρον κεινόν, vacuum, lib. IX. 56., et χῶματα χῶσαι κεινὰ, tumulos inanes, mssti ibid. c. 85. [et alibi passim.] Hesychius: Κεινόν, κενόν. Dictioni respondet quodammodo Beatae Virginis, καὶ πλουτοῦντας ἐξαπίστευε κεινοὺς, Euang. Lucae 1, 53. WESS.

CAP. CXXXII. 2. Ἐνιῆνες hic et c. 185. in Αἰνιῆνες aut Αἰνιᾶνες, quomodo saepe aliis et Codd. quibusdam, converti necesse non est. Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, Homerus Iliad. B'. 749. WESS.

2 et seqq. Ἐνιῆνες, Περαιβοί) Huius utriusque populi sic mihi nomina scripsisse videtur Noster ad imitationem Homeri, cuius est in Ἰλ. β'. 749. τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, μενεπτόλεμοι τε Περαιβοί. Codicum in talibus aut nulla aut certe perexigua est auctoritas. Ἐνιῆνες non veniet, opinor, in controversiam, quod in Herodoto legitimum agnoverunt Ios. Wasse in Thucyd. p. 349. et Io. Davis. ad Max. Tyr. p. 604. [De Περαιβοῖς vel Περραιβοῖς vide ad c. 128, 8. nota-

ta.] Qui iuxta *Herodotum* petenti Xerxi terram et aquam dederunt novem Graeciae populi, iidem enumerantur *Diodoro Siculo* XI. cap. 3.; nam ibi, pro 'Αχαιοί τε καὶ Φθιώται, scribi facile posset, 'Αχαιοί οἱ καὶ Φθιώται, vel 'Αχαιοί οἱ Φθιώται, ut vocantur aliis et hic *Herodoto*; nisi considerarentur alibi tanquam diversi: vid. *Clar. Wess.* loc. cit. et T. II. p. 65. Hae novem de duodecim fuere gentibus, quae Amphictyonum concilii fuerant ab antiquis temporibus participes: ex Ionico Doricoque genere praecipui stabant pro libertate Athenienses et Lacedaemonii. Inter XII. gentes, olim τῆς Ἀμφικτυονίδας consortes, ex *Theopompo* memorantur *Harpocrati* tanquam diversi 'Αχαιοί, Φθιώται: nisi et illic scribendum 'Αχαιοί οἱ Φθιώται, [aut nude 'Αχαιοὶ Φθιώται,] ut unius illinc gentis nomen exciderit; ut excidit nomen ex *Aeschine* de Falsa Leg. p. 43, 22. ubi inter nomina Ἰωνας et Περραιβούς libenter ponerem Αἰνιῶνας: pro Μαλιεῖς [apud eundem *Aeschinem*] scribendum Μαλιεῖς: Μαλιεῖς dixit in harum quoque gentium recensione *Pausan.* X. p. 815. et *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 354, 34. hi plerisque sunt Μηλιεῖς. [et Μηλιεῖς Nostro.] VALCK.

6. πόλεμον ἀειράμενοι) *Portus*: ἀειρόμενοι praesens est, loco aoristi pr. medii ἀειράμενοι: quod ipsum accipere, viam munientibus membranis, cur pigremur? Ipse cap. 156. dabit *Scriptor* ἀειραμένους τε πόλεμον αὐτῶ. WESS.

6 seqq. τὸ δὲ ὅρκιον ὧδε εἶχε) *Iurisiurandi formula*, quo se Graeci in Persarum fautores et studiosos obligarunt, in *Diodori* XI. 3. leviter discrepat, ut ibi monitum. WESS.

9. τούτους δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ) Secundum *Lycurgum* p. 158. et *Diodor. Sicul.* XI. c. 29., in eam sententiam iurarunt qui libertatem contra Persas tuebantur Graeci, antequam proelium inirent ad Plataeas; hoc autem temporis articulo eidem *Diodoro* lib. XI. c. 3. decrevisse narrantur, τοὺς μὲν ἰθιγοντὶ τῶν Ἑλλήνων ἱουμένους τὰ Περσῶν δεκατεῦσαι τοῖς θεοῖς, ἐπὰν τῷ πολέμῳ κρατήσωσι. [conf. *Polyb.* IX. 39.] Hic decretum illud iureiurando traduntur adfirmasse: alterum iusiurandum, quod iurasse prohibentur ad Plataeas, *Theopompo* suspectum, illud non commemorat *Herodotus*. Huc pertinent incerti scriptoris verba apud *Suidam* in Δεκατεύειν, ubi scribendum, ἐφ' οὗς, pro ἐφ' οἷς. [At, quemadmodum h. l. apud Nostrum ἐπ'

τοῖσι, sic et ibi apud Suidam ferendum ἰθ' ὅς videtur.] Quandoquidem hic Herodoto et Diodoro recensiti Graeciae populī, praeter Thebanos, plerique omnes coacti partes Persarum sunt sequuti, hoc iurando ceteri praesertim spectasse videntur Thebanos, ἰκοντὶ Μηδισάντας. Xenophon Έλλ. VI. [c. 3.] p. 347, 12., οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην, ὡς νῦν Θηβαίους, τὸ λεγόμενον, δεκατεῦσθαι ἑλπίς εἰν: quae eadem paene leguntur p. 356, 14. [cap. 5. eiusdem libri,] νῦν ἑλπίς, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεκατεῦσθαι Θηβαίους. Atque id ipsum alteram illam formulam magis etiam reddit suspectam, quod in illa iurasse perhibentur apud Lycurg. pag. 158, 5. τὰς τὰ τοῦ βαρβάρου προελομένας (πόλεις) ἀπάσας δεκατεῦσθαι: quo spectat et Aristid. T. II. p. 82., et huius Schol. in Cod. Msto Clar. Burm. p. 131. et p. 299. ubi ἔδοξεν, inquit, τὰς πόλεις τὰς μηδισάσας (imo μηδισάσας) δεκατεῦσθαι· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέσχον ὕστερον καὶ Θेमιστοκλῆς: priori loco Scholiastes Δεκατεῦσαι interpretatur τὸ δέκατον μέρος ἀνελθεῖν. Budaeum sic miror in Herodoto verbum accepisse pro decimum quemque interficere. Romanis, ut notum est, decimari legiones dicebantur, resque Romanas tradentibus Graecis δεκατεῦσθαι: [sic Dioni Cassio, locis in Reimari Indice citatis:] sed ab huius temporis Graecorum humanitate crudelitas ista prorsus abhorret. Recte τὰς πόλεις δεκατεῦσαι apud Lycurg. H. Steph. interpretatur Thes. Ling. Gr. I. p. 937. τὰς τῶν πολλῶν οὐσίας: et hic, ad solvendam Deo Delphico decimam adigere. VALCK. — In huius loci Herodotei mentionem incidens Creuzerus noster, Vir clarissimus, in Historicorum Graecorum antiquiss. Fragmentis pag. 178. monuit, collatis Xanthi Lydii verbis apud Strabon. lib. XII. p. 572. A. B. ed. Cas. cum alio Strabonis loco lib. VI. pag. 257. B. videri posse verbum δεκατεῦσαι in isto Graecorum decreto ita accipiendum, ut ipsa hominum corpora Delphico deo fuerint destinata; puta, qui servituti fuissent addicendi ad opus faciendum in agris deo sacris; aut (quod in meam venerat cogitationem) deo in eam conditionem tradendi, ut ille, quid his fieri vellet, ediceret. Neque tamen omnino urget hanc interpretationem Vir eruditissimus; neque ego eam utique premendam censeo. S.

CAP. CXXXIII. 4 seq. οἱ μὲν αὐτίκων -- ἔς τὸ βάρβαρον)
Quod vix definiri posse videtur scriptori des Essais de Crit.

p. 63., quodque fecisse suspicatur Spartanos, id Atheniensibus attribuendum vel ex Herod. liquet, et Suida in Ἀθῆναι καὶ Ἀπρ. Conf. Brisson. Regn. Pers. III. p. 413. Apud Herod., qui dixerat Ἀθῆναι καὶ Σπάρτην, οἱ μὲν αὐτῶν sunt Athenienses, οἱ δὲ, Spartani: sic l. c. 56. et alibi: sed et in his saepe fuit peccatum. [Nec vero constanter, uti hoc quidem in loco, formula οἱ μὲν ad eos qui priores nominati sunt, et οἱ δὲ ad posteriores refertur: sed haud raro etiam optimi Scriptores vice versa utuntur.] Atheniensium erat τὸ Βάραθρον: de quo I. Meurs. Att. Lect. l. c. 25. In barathrum morti damnatos saepe praecipitabant: εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν dixerunt Alexis Athen. VII. p. 303. A. Plato Gorg. p. 516. E. Aristoph. Eq. vs. 1359. ubi Schol. B. τόπος - - - βαθὺς ὅπου καὶ τοὺς Δαρίῳ πρίσβους ἔβαλλον: quos Herodoto dicuntur εἰς τὸ βαρ. ἐσβαλόντες. conf. Thucyd. II. 67. VALCK.

9. οὐκ ἔχω εἶπαι) In communi Atheniensium Pausanias adsentitur, privatim vero poenas Miltiaden luisse, ἐν Ἀθήναις δὲ ἰδίᾳ τε καὶ ἐς ἐνὸς οἴκον ἀνδρὸς κατασκευῆσαι Μιλτιάδου, quoniam is civibus auctor fuerat, ut legati violarentur atque in barathrum devolverentur, lib. III. c. 12. WESS.

CAP. CXXXIV. 4. εἰσι δὲ καὶ ἀπόγονοι, Ταλθυβιάδαι) De Talthybiadis bene a Gronovio dicta non retracto; quamquam γέρας δίδονται [lin. 6.] ex scriptis malim. WESS. — Monuerat Gronov. non necessario requiri post ἀπόγονοι nomen Ταλθυβίου: quod illi quidem ultra concedimus, sed huiusmodi repetitionem nominum praesertim propriorum amare Scriptorem nostrum frequenter observavimus. S.

[5 seq. τοῖσι αἱ κηρυκῆαι etc.) Conf. lib. VI. c. 60. S.]

7. καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο) Interpretatione molliendum iudicabat Clar. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 433. Ego corrigendum suspicor οὐκ ἐγίνετο. Hoc in ista saepe recurrente formula frequentatur; οὐκ ἐδύνατο, pro οὐ δυνατόν ἦν, nusquam, opinor, vir literatissimus legerat: semel tamen occurrit οὐ δύναται, sed valde diversa structura positum, apud Herod. IX. c. 44., Μαρδονίῳ τε καὶ τῇ στρατίῃ τὰ σφάγια οὐ δύναται καταθύμια γενέσθαι: id est οὐκ ἰθὺς γενέσθαι, ut loquitur Xenoph. in fine lib. VI. Ἀναβ. ἐμοὶ μὲν οὐκ ἰθὺς γενέσθαι τὰ ἱερά: ubi paulo ante, θυομένη αὐτῷ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἐγίνετο τὰ ἱερά, ut pag. 224, 35. et Ἐλλ. III. p. 283, 19. Quando hostiis caesis laeta erant exta,

θύεσθαι καὶ καλλιερῆν, θυομένοις καλὰ τὰ ἱερὰ γίνεσθαι dicuntur, et simpliciter etiam τὰ ἱερὰ γίνεσθαι, quod apud eundem p. 234, 39. in Msto Cod. reddebatur τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι: apud Demosth. p. 775., γίγνεσθαι καλὰ - - τὰ ἱερὰ: et ἐκαλλιερῶμεν. vid. Clar. Io. Taylor in *Lys.* p. 32, 33. quique plurima collegit Des. Heraldus Advers. I. c. 5., Dukero citatus ad Thucyd. V. 54., ubi Lacedaemoniis τὰ διαβατήρια θυομένοις οὐ προὔχρει: cap. 55. et 116. οὐκ ἐγένετο. Hoc Herodoto diceretur καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐγένετο, litare non poterant, sive consulentibus Deos laeta non erant exta; extis enim inspectis Deorum mentem scrutari, sive τὸ μαντεύεσθαι διὰ σπλάγχων, secundum Ammonium θύεσθαι dicebant. VALCK. — Huc spectant quae commodissime a Schaefero, Viro tam diligente, quam doctissimo, ad Bosii Ellips. Graec. p. 213. adnotata sunt. „Istud καλλιερῆσαι θυομένοις οὐκ ἰδύνατο non tentasset (inquit) Vir summus (Valckenarius,) si meminisset, καλλιερῆν sic absolute dictum in ipso Herodoto se passim legisse. καλλιερῆ θυομένῳ, sacrificanti laeta sunt exta. Subaudias tu τὰ ἱερὰ. Plene Herodotus IX. 19. καλλιερησάντων τῶν ἱεῶν, litato: ubi pulcre Wesselingius, exempla locutionis ellipticae excitans. — Nempe καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἰδύνατο idem valet ac καλὰ γίνεσθαι τὰ ἱερὰ θυομένοις οὐκ ἰδύνατο. conf. IX. 36, 3. Eadem notione etiam passivum verbum usurpatur, IX. 19, 8. ὥς σφι ἐκαλλίερετο, i. e. ὥς καλὰ σφι τὰ ἱερὰ ἐγένετο. S.

12. Σπερθίης, τε - - καὶ Βούλης) Magna utriusque in nomine discordiā. Suidae in Βούλης dicitur legationis princeps Σπέρχης, et alibi illo in vocabulo, Plutarchoque Praec. Reipubl. Gerend. p. 815. E. Idem cod. Eton. edit cap. 137., indice Galeo, et Valla, uti videtur. At in Plut. Apophth. Lacon. p. 235. F. Βούρης καὶ Σπέρχης: Stob. Serm. VII. p. 93. Βούλης καὶ Σπέρχης. Quae ad Herodotea facili auxilio revocari possunt et debent. WESS. — Quod offertur ex Eton. codice, correctoris esse videtur, Σπέρχης: Nostro dicitur eorum alter aliquoties Σπερθίης. Σπέρχης et Βούλης vocantur isti Spartiatæ Luciano in Demosth. Encom. p. 513., Plutarcho T. II. pag. 815. E. et his apud Suidam; atque ad istam normam nomina redintegranda sunt apud eundem Plutarch. T. II. p. 235. F. ubi Xerxi, virtutem Spartanorum miranti, eadem fere respondisse narrantur, quae nobis

ex *Sereni scriptis Stobaeus* exhibet, historiam eamdem aliter enarrans p. 93. ex ignobili quodam *Theseo*. Haec pleraque ad manum fuere *P. Leopardo*: vid. Em. XIV. 18. VALCK. — In eumdem *Sperchin* (sive *Herodoti Sperchiam*) lugubre carmen a Spartanis cantari solitum intellegebat *Toupius*, memoratum *Theocrito* Idyll. XV. 98. (vide *Wartoni Theocr.* T. II. p. 338.) Cui sententiae non ego quidem cum *Valckenario* (Adnot. in *Adoniaz.* p. 389.) illud opponam, quod de *Sperthia* eiusque collega, (ut qui salvi rediissent) non nisi laeta dici potuerint. Confici enim id carmen eo tempore potuerat, quo legati isti Spartani, ad certissimum (uti videbatur) supplicium subeundum, cui se ipsi destinaverant, domo proficiscerentur. S.

CAP. CXXXV. 4. ὁ δὲ Ἰνδάρης) Prave in *Plutarch.* T. II. pag. 236. Ἰνδάρης. *Hydarnes* cognomen Persicum est, atque in Musis crebrum. Mox a *Mastis* oblatum ἱστία [lin. 6.] blanditur. Ionicae sunt speciei, et *Herodoti*, ἱστία, ἱστιατόριον, et quidni ἱστίαν; tamen οἴκατι πανδαυσίη τελέη ἱστιαῖσθαι lib. V. 20. Porro εἴπερ λέγων ταῦτα *Arch.* et aliorum, non abit a probato εἴφην λέγων, εἴφῃσι λέγων, lib. I. 125. VI. 137. etc. WESS.

11. δὲ δόξασθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ) In hoc acquiesco, Codicum conspiratione bene munito. *Gronovius* enim libro *Florentino* nimium fudit. *Geminum* lib. IX. 47. ἐπὶ τῇ δόξῃ εἶναι ἄριστοι, siquidem praestantissimi esse existimamini. *Hydarnes* autem ex *Demareti*, Spartanorum regis, apud Persam gratiosi, et reliquis familiaris, colloquiis atque exemplo de *Lacedaemoniis* talia. WESS. — *Gronovius*, licet in codice *Med.* δὲ δόξασθε reperisset, tamen e superioribus editis δὲ δόξασθε in contextu tenuerat, in *Notis* vero ex interlineari eiusdem codicis notula δὲ δόξασθε unice probavit, interpretatus futurum erit ut videamini. S.

Ibid. δὲ δόξασθε γὰρ) Hic posuisssem sinceram et veterem libri *Flor.* scriptionem, δὲ δόξασθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ ἀνδρες εἶναι ἀγαθοί, ipsius enim iudicio viri esse videmini virtute praestantes. Quorundam verborum sic usurpari praeterita monuit iam *H. Steph.* App. de *Dial.* Att. p. 142 seq. Hoc ipsum eodem modo posuit *Herod.* IX. c. 47., ἐπὶ τῇ δόξῃ εἶναι ἄριστοι. VALCK. — Ab eodem themate δονεῖν vel δονοῦν, pro communi δονεῖν vel δόξαζεν, est ἰδοξάσθην, VIII. 124, 3. S.

CAP. CXXXVI. 5. οὐκ ἔφασαν, ὠθεόμενοι) Quando voculas saepe copulat negantes, neque hic spernerem interiectam, οὐκ ἔφασαν οὐδ' ὠθεόμενοι ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ κεφαλὴν ποιήσιν ταῦτα οὐδ' αὖ. Sed et vulgata sic accipi possunt, ut cepit H. Steph. pro ἔφασαν οὐδ' ὠθεόμενοι - - ποιήσιν. Ὡθὼν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in Lucian. p. 213., cui illud ἐπὶ κεφαλὴν valde frequentatur; rarius adhibetur ἐπὶ τράχηλον ὠθὼν, et ἐπὶ στόμα: quorum illud T. I. p. 437. hoc, μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὥσθ' ἐγώ, forte reponendum T. II. p. 490, 35. pro vulgatis μὴ καὶ ἐπιστομίσθ' ἐγώ, idem significans ac ἐπὶ κεφαλὴν. Homerea certe, ἔξικυλίσθη Πηλῆς - ἐπὶ στόμα, vertit Virgilius, pronus volvitur in caput: alibi Homero dicitur Κύμβαχος, unde Ἀντιμυβαχίαζον olim lectum in Hom. Ἰλ. τ'. 379. Hesychius explicat ἀντιμυβαχίαν ἐπὶ κεφαλὴν. ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖται est et Platonis de Rep. VIII. p. 553. n. Livius XXVII. 32. equus quum prolapsus per caput regem effudisset. Similiter forte scripserat XXII. 3., consulem lapsus per caput effudit: proclivis fuit error syllaba repetita lapsus super caput scribentis. VALCK.

8. ἀπομαχίσαντο τοῦτο) τοῦτο Vind., suspicionibus Cl. Pavii et Reiskii extusum, minime improbum. [immo unice probum.] Appian. Bell. Hispan. p. 523. [c. 89.] καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς ἀπεμάχοντο: [iterum ib. c. 90.] et Mithridat. p. 375. [cap. 78.] ἀπομαχομένων αὐτοὺς τῶν Ἀμισίων. Quo plura de genere Cl. Davisius ad Maximi Tyrii Dissert. I. pag. 499. Nec desero tamen vulgatum, siquidem eius structura haud insolens: talis sane Polyaeni lib. VII. 6, 13. ἡ δὲ στρατὴία τοῦ Κροίσου ἀπομαχομένη ταῖς τοῦ Κύρου προσβολαῖς: talis Herodiani VIII. 2. τοῖς προσιοῦσιν ἀπεμάχοντο. In προσκυνήσει, mortalibus neganda, paria Spartanis Callisthenes fecit apud Arrian. Ἀναβ. IV. 11. et Conon in Cornel. Nepot. c. 3. WESS. — Τοῦτο scribi malim; qua verbum usurpari structura docuerunt Davis. et Markland. ad Max. Tyr. I. 3. VALCK. — Probatissimi quique scriptores graeci, et in his diligens Herodotei styli aemulator Appianus, (nisi absolute posito utuntur verbo ἀπομάχσθαι, quomodo etiam apud Nostrum I. 9, 2. ponitur,) aut cum nudo accusativo casu illud construunt, aut cum πρός praepositione. Apud Polyaenum l. c. Marklandus ad Maxim. Tyr. e mssis puto codd. ταῖς - - προσβολαῖς, pro vulgato ταῖς προσβολαῖς ci-

tat. *Herodianus* norma, puto, non fuerit, ad quam *Herodoteum* exigemus sermonem. Simplex utique verbum *μαχίσθαι* cum dativo construi casu satis notum est omnibus. Vulgatum olim *τούτῳ* ita defendere conatus est *Reiskius*, ut intelligeret *τούτῳ τῷ λόγῳ*, qua cum se defendissent oratione. Sic et *Laroher*. S.

[8. *δύτιρά σφι λέγουσι τὰδε*) Videri poterat *λέγουσι* esse tertia persona pluralis, nisi pronomen *σφι* adesset, indicans dativum illud esse participii a verbo *ἔφη* pendentem, quod *lin.* 13. consequitur; ubi, quoniam interiectis legatorum verbis interrupta est oratio, idem dativus *λέγουσι*, adiecta pro more Nostri *δι* particula, repetitur, prorsus sicuti *cap.* 141. *lin.* 11. *col. lin.* 7. Itaque, quo clarius adpareret orationis connexio, non debuerat hoc loco *lin.* 11. post *τίσοντας* maioris distinctionis signum poni, nec ibidem *λέγουσι* a maiuscula *A* litera incipi: sed in hunc modum ista rescripta velim, *ποιήν ἐκείνων τίσοντας*“ *λέγουσι δὲ αὐτοῖσι etc.* S.]

13 *seq.* *καίνουσ μὲν γὰρ συγχέει τὰ etc.*) Legatorum ius, divino humanoque vallatum praesidio, *Xerxes* inter *τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα* recte ponit, admirabili *H. Grotii* solertia uberius firmatum *lib.* II. *Iur. B. et Pac. cap.* 18, 1. Persae autem generosum et vere regium facinus merito *Libanius* miratur, *Panegy.* in *Iulian.* p. 246. D., ubi haec, *κέρκυες ἡδίκητο παρ' ὅλης πόλεως, εὐκαταφρόνητοι τῷ Μῆδῳ. καὶ ἅμα τὴν ἀνδρίαν τῶν αὐτοῦς διδόντων ἤσχυνθη*, ex scholio inserta, lenem orationis progressum conturbarunt, *Morellum*que in praecipitia egerunt. *WESS.* — Non immerito *Xerxi* videbantur *Lacedaemonii* ius gentium violasse, *συγχέει τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα*, dum legatos suos contrucidassent: iuxta *Antiphontem* pag. 125, 26. *ἴσθις - ἀνόμως τινα ἀποκτείνει, ἀσεβεῖ μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, συγχέει δὲ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων.* Qui cadavera matris nolebant operimento tegi, *Ἄνδρας βιαίους* dixit *Eurip.* *Suppl. vs.* 311., *Νόμιμά τε πάσης συγχέοντας Ἑλλάδος.* *VALCK.*

CAP. CXXXVII. 8 *seq.* *πρὶν ἢ ἐξῆλθε*) *Inprudens* *H. Stephani* *πρὶν ἢ ἐξῆλθον*, priusquam discessissent, [quod ille in marg. ed. sec. proposuerat,] ferri nequit. *Gronovius* optime. Sic *lib.* VI. 108. *Ἰππίας μὲν δὲ ταύτῃ τὴν ὥρην συνβάλετο ἐξελελυθῆναι*, visum illud suam finem acceperisse. [Conf.

ad VI. 80, 8. notata.] Pravum quoque Codicum, cum prava distinctione, ἰφίερετο. En ex lib. V. 58. ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἔφερε. Atque haec quidem plana et certa. In causae explicatione et nexu plus difficultatis, cui Cl. de Pauw promissa opera ita medebatur: τὸ δίκαιον οὕτω ἔφερε, τὸ δὲ συμπεσεῖν εἰς παῖδας τῶν ἀνδρῶν: iustissima de causa factum est, ut ea incideret in filios eorum, qui etc. Quae lenia sanequam et speciosa sunt. Sed tum τὸ δίκαιον οὕτω ἔφερε sequentibus unice aptum erit, quod procedere posse ambigo. Ut paucis absolvam, productior verborum series suspensam fecit orationem: si τὸ δὲ συμπεσεῖν εἰς τοὺς παῖδας τῶν ἀνδρῶν τουτίων, Νικόλαν καὶ Ἀνήριστον, τοῦτό μοι θεϊότατον ἰφαίνεται, si ita fuisset, haesitandi cessasset occasio. Nunc, pluribus interpositis, addi necessum [certe mori Scriptoris nostri consentaneum] fuit, δῆλον ὦν μοι ὅτι etc. WESS.

12. ὃς εἶλε ἀλίκας τοὺς ἐκ Τίρυνθος) Revocatum provocabulum [ὃς, pro quo olim ὡς editum erat,] laudatur merito. Cetera referebam Diss. Herodoteae c. xi. p. 195. ad *Halienses*, oram Peloponnesi maritimam prope Hermionem habitantes, τοὺς ὀνομαζομένους Ἀλικεῖς in Diodori XI. 78. et *Thucyd.* I. 105. cum annotatione Cl. *Wasse*. Et hos quidem τοὺς ἐκ Τίρυνθος, quoniam eius oppidi fuerunt coloni, auctoritate *Ephori* apud *Stephanum* in Ἀλικεῖς et Τίρυνς. Ad eosdem recta ducet *Arch.* Ἀλίκας, modo Ἀλικούς formes. Incoluerunt enim Ἀλίκην, desertam *Pausaniae* aevo lib. III. 36. dictique etiam Ἀλικοί, teste eodem *Stephano*que. Ob ista vertebam, qui *Halienses* ex *Tyrinthe* --- cepit. Consideravi deinceps, *Halienses* in ditione et solo fuisse *Spartano*, neque adeo *Aneristum* socios atque amicos voluisse intercipere: *Thucydidem* praeterea lib. II. 67. τοὺς ἑμπόρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμαχῶν, qui Peloponnesi oram navibus onerariis, ὀλκάσι, legébant, captos interemptosque ab *Aneristo* et consociatis, perhibere: inde haesitatio mihi. Habe ergo coniecturam, deinceps mihi cognitam, Cl. *Corn. de Pauw*, qua ὃς εἶλε --- ὀλκάδι καταπλώσαντας πληρεῖ Ἀνδρίων, qui piscatores *Tirynthios* cepit, navi oneraria *Andrii* plena vectos. *Andrios* fuisse bello Peloponnesiaco, quod verissimum, Atheniensium socios, ξυμμαχοὺς: eos autem a *Thucyde* Spartanorum atque *Aneristi* insidiis captos et contrucidatos tradi. Accedit, quod

ille neglexit, *Vallam* habuisse καταπλώσαντας, *navigantes*. Haec hactenus. Maiorem distinctionem post vocem ἀνδρῶν ex praescriptis non inmerito fixisse mihi videor. WESS. — Quos piscatores fuisse *Herodotus* scribit, eosdem fortasse mercatores fuisse contenderunt Athenienses. Forsan etiam primum quidem piscatores nonnullos, deinde vero etiam mercatores (ut quidem Athenienses praedicabant) interceptos homo ille occidit. S.

12 seqq. δ; ἵλα ἀλίτας τοὺς ἐκ Τη. etc.) Obscuram historiae particulam suo more *Pet. Wesseling*. illuminavit in Diss. *Herod.* p. 195. Ex *Arch.* Ἀλίτας praebet *Galeus*. *Halienses* isti, Ἀλιῖς, dicebantur et Ἀλικοί: oppidum ipsum etiam Ἀλίκη secundum *Pausan.* II. p. 196. citatum *Ios. Wasseo* ad *Thuc.* p. 67. Sed de *Haliensibus* interceptis ab *Aneristo* nihil aliunde constat. *Thucydidi* praeterea lib. II. c. 67. narrantur Athenienses, interfectis *Lacedaemoniorum* legatis, *Aneristo*, *Nicolao*, *Stratodemio* (sic nomen scribendum videtur, Στρατόδημος, non Πραπ.) vindictam sumsisse de iniuria, quam, gentium violato iure, priores intulerant *Lacedaemonii*, τοὺς ἐμπόρους, οὓς ἔλαβον, Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων ἐν ὀλκάσι περὶ Πελοπόννησον πλείοντας ἀποκτείναντες. Sed, huc si spectat *Herodotus*, quomodo quaeso mors legatorum divina potius quam humana videri poterat vindicta? Negaverat-ne fors, quod Nostris ex Editis posuisse videtur? Parentum quidem et maiorum delicta puniri credebantur in posteris; sed isthac in parte nihil fecerant illaudabile *Sperthies* et *Bulis*, cur filiorum mors homini superstitioso (nam talis fuit *Herodotus*;) videretur θεῖον πρῆγμα ἐκ τῆς μήνης. Praeter ceteros legatos, *Corinthius* etiam *Aristeas* idem fatum *Athenis* subierat. Tandem mirarer equidem cur sic ista [lin. 6 seq.] scriberet *Noster*: τοῦτό μοι ἐν τοῖσι θεοτάτοις φαίνεται γινίσθαι. Ἐν τοῖσι; quibus tandem? Fac scriptum antiquitus: τοῦτο μόνον θεῖον γε οὐ φαίνεται γινίσθαι: et paulo post, [lin. 13 seq.] δῆλον ὦν μοι ὅτι θεῖον οὐκ ἐγένετο τὸ πρῆγμα ἐκ τῆς μήνης: sic si scriberentur alicubi, forent intellectu facillima. VALCK. — Mirum vero doctissimi Viri inventum: quod semel atque iterum disertissime adfirmat *Herodotus*, id eum praecise negantem fingere; et id quidem nulla prorsus cum specie veri. Quo magis *Larcherum* etiam mireris,

inane commentum cupide amplectentem. Idem Larcherus illud etiam premit a Valckenario constanti librorum scripturae oppositum, quaerente „ἐν τοῖσι; quibus tandem?“ Pulcre tamen noverat uterque Vir doctissimus, ἐν τοῖσι θειότατον valere ἐν τοῖσι θειότατον (i. e. θειοτάτως) γενομένοις. Sed nimirum ita praecellentissimam etiam mentis aciem praestringere valet praeiudicato opinio animo insidens. Herodoti sententia, quam rectissime Schulzius perspexit, haec est: Talthybii ira ob violatos praecones merito incumbere in Spartanos, donec effectum sortita esset, debuit. Itaque, quum duo legati, qui illius criminis culpam luendam in se susceperant, salvi sospitesque domum redierint, hoc mihi, inquit, maxime divinitus accidisse videtur, quod tamen filii eorundem, longo quidem post tempore, suo capite poenas illius criminis Talthybio dederint. S.

16. προδοθέντες δὲ ὑπὸ Σιτάλκειω) Proditos in Thracia legatos scribit Herodotus a Sitalce, Teris filio et ab Abderitano Nymphodoro. Secundum Thucyd. II. 29. initio belli Peloponnesiaci conciliaverant Athenienses sibi Nymphodorum τὸν Πύθω, ἄνδρα Ἀβδηρίτην (οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκης) δυνάμειον παρ' αὐτῷ μέγα: opera Nymphodori filius Sitalcis Atheniensis factus iuxta Thucyd. II. c. 67. legatos prodidit Atheniensibus. VALCK.

21. πολλοῖσι ἔτεσι ὕστερον ἐγένετο) Anno Olymp. lxxxvii. tertio: itaque annis post Xerxis in Graecos expeditionem quinquaginta duobus. Temporis ratio ex Thucydide, miserabilem eorum hominum casum lib. II. 67. describente, extra dubium. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. Ἐνθαῦτα ἀναγκαίη ἐξέργομαι) Qui imitari voluit Plutarchus, dictum non expressit bene, ἐνταῦθα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐξέργομαι γνώμην εἰπεῖν, Tom. II. p. 1098. A. Tu vide superius c. 96. [Mox lin. 4.] Εἰ Ἀθηναῖος etc. addicentibus schedis prudens Gronovii sollertia iustissime integravit. WESS.

10. πολλοὶ τευχῶν κιθῶνες) Elegans figura; qua nescio quis apud Eustath. Iliad. p. 379, 20. [p. 287, 16. ed. Bas.] moenia, τὸ τεῖχος, ἱμάτιον πόλεως, vestem dixit urbis. Fortasse Nostri animo obversabatur Homeri, ἢ τέ κεν ᾗδῃ Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἔνικα, quo lapidibus indui, sive operiri potius, dignum significavit, Iliad. Γ'. vs. 57. Mox Med. ὅτ'

ἀνάγκης [lin. 12. pro ἀναγκαίης,] Ionicam speciem pessumdat. WESS.

10. τειχίων κιδῶνες) Hinc, opinor, ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀστείου λόγου καὶ ὁ εἰπὼν τὸ τεῖχος Ἰματίων πόλεως, potius quam ex Homericō, Λαίῳ ἐσο χιτῶνα, quo cum rectius contulisset Xenophonteum Ἐπίστασθαι γῆν Eustathius in Ἰλ. γ'. p. 287, 16. Dixerat autem Demades τὸ τεῖχος Ἑσθῆτα τῆς πόλεως, Athenaeo teste III. p. 99. d. Dudum ante Gronov. in proximis [lin. 11.] scribi potuerat προδοθέντες ἂν Λακεδαιμόνιοι, ex Valla, Arch. et Plutarch. de Herod. Malign. p. 864. A. cui haec, vere in laudem Atheniensium ab historico scripta, non adeo dixisse videtur Herod. εἰς τὸν Ἀθηναίων ἔπαινον, ἀλλ' Ἀθηναίους ἐπαινῶν ἵνα κακῶς εἴπῃ τοὺς ἄλλους ἅπαντας. Ista si ratio valet, nullus est historicus, quin accusari possit malevolentiae. In his rectius quam vulgariter legisse videtur Plutarch. ἀποδείξάμενοι ἔργα μεγάλα ἀπίθανον γενναίως. VALCK. — Vide Var. Lect. lin. 15. S.

22. σωτῆρας γινέσθαι τῆς Ἑλλάδος) Præclara Atheniensium laus, ex praemissis leniter defluens, sed invidiosa, Plutarchoque ingrata. Lesbonax Protrept. p. 174., expositis Atheniensium ad Artemisium, Salaminem, Plataeas egregiis facinoribus, ὥστε εἰς τὸδε ἡμέρας σωτῆρας τῆς Ἑλλάδος ὀνομαζέσθαι, subdit, haec aut spectans, aut popularium iactantiae velificatus. WESS.

23. οὐκ ἂν ἁμαρτάνοι τὰ ληθεῖς.) Omnino corrigendum puto τὰ ληθοῦς. Ut ψευθῆναι τὰ ληθοῦς, sic dicitur ἁμαρτάνειν τὰ ληθοῦς. Lucian. de Hist. scrib. §. 9. ὁρᾷς ὅσον τὰ ληθοῦς ἡμαρτήκασι: atque istum casum constans poscit usus verbi etiam apud Herod. IX. c. 32. ἁμαρτῶν τοῦ χρηστηρίου: c. 78. γνώμης ἡμαρτήκας χρηστῆς. Antipho p. 138, 17. ἡμαρτε (vulgaratur ἡμαρται) τῆς ὑμετέρας γνώμης: eiusdem est p. 134, 40. ἂν ψευθῆτε τὰ ληθοῦς. Incertus scriptor apud Suidam in Ἑβρεῖ: πᾶσιν, οἷς ἐπίβιτο τούτων ἡμαρτανεν οὐδενός. VALCK. — Reiskius οὐκ ἂν ἁμαρτάνοι τοῦ ἀληθοῦς scite fingeat. At quid si λόγων repetendum Scriptor desideraverit? WESS. — Potuerat etiam κατὰ τὸ ἀληθές intelligere. Quidquid sit, in consensione librorum nihil tale debuit ab Editore mutari. S.

25. τοῦτο τὸ Ἑλληνικόν) Scribi malim οὕτω τὸ Ἑλληνικόν πᾶν τὸ λοιπόν, ὅσον μὴ ἐμῇδισε, αὐτοὶ οὗτοι ἔσαν οἱ ἐπεγείσαν-

τις, καὶ βασιλῆα μετὰ γὰρ θεοὺς ἀνωσάμενοι. Postremum [lin. 27.] tuetur Clar. Io. Taylor ad *Lysiae* Or. II. p. 41. Sed istam laudationem Funebrem *Lysiae* esse iudico, ut *Demosthenis*, quae huius nomen praefert: utraque defle- ctit ab ista simplicitate nativa, et sophistae debetur. VALCK. — At in eiusmodi panegyrica quid aliud ma- gnopere vel a consummatissimo expectes oratore, nisi sophisticam aliquam orationem ad ostentationem compa- ratam? Quod οὕτω pro τοῦτο maluit Vir doctus, et ego hoc malim. Sed vide ne idem τοῦτο valeat, scil. κατὰ τοῦτο in- telligendum. S.

27. ἀνωσάμενοι) H. Stephani ἀπωσάμενοι [in Recens. Vocum Herodoteorum ab illo propositum] scripti Codices re- spuunt, sperniturque a Cl. Taylor ad *Lysiae* Ἐπιτάφ. p. 41. ob lib. VIII. 109. νίκης τοσούτων ἀνθρώπων ἀνωσάμενοι. Ea memini disputationibus vexari, sed animum nunc non percellentibus. WESS.

28 seq. οὐδέ σφεις χρηστήρια) Neque Athenienses ad Grae- ciam deserendam inducere potuerunt χρηστήρια φοβερά ἐλ- θόντα ἐκ Δελφῶν, καὶ ἐς δῖμα βαλόντα, quantumvis terrorem incuterent. Voculam καὶ si illic Codices omitterent, signi- ficaretur, quae aliis terrorem inderent oracula, non tamen Atheniensibus illa metum incussisse. VALCK.

CAP. CXL. 4. Ἀριστονίκη) Eadem ac Ἀριστονίκα vi- detur, quae et Sibylla aliis διὰ μέτρων ἱεμίστινται, carmini- bus vaticinatae fuerunt, in *Plut.* De Pyth. Oracul. p. 406. s. *Tzetzes* tamen *Chiliad.* IX. 812. responsum illud *Bacidi* vati tribuit, errans longe. Initium Ὡ μέλει Cl. *Ruhnkenius* ad *Timaei* Lex. p. 198. [p. 279. ed. sec.] illustrat. WESS.

5 seqq. Ὡ μέλει, τί κάθησθι etc.) De his duodecim, octo versus paulo aliter scriptos *Oenomaus* praebet *Eusebii*, Praep. Ev. lib. V. [c. 24.] p. 216. Octavum et duo paene sequen- tes *Clem. Alex. Strom.* V. p. 728. subiectos primis duobus oraculi secundi. Quod versu dat *Eusebius* primo, πῶλον φύ- γει ἔσχατα γαίης, correctoris esse videtur, quem offenderit variatio numeri. Tentabat *Reisk.* λιπὼν φύγει ἔσχατα γαίης: sic Latinum *fuge, φύγει*, Deus iam adhibuerit Delphicus! Sincerum non debebat incrustari: λιπὼν, φύγει ἔσχατα γαίης, δώματα etc. [subintellecta ad φύγει vocula ἐς.] In *sextio* versu vulgatum, Συριγγενὲς ἄρμα, firmat *Eusebius*: Ἀσιπ-

γυνὴ legisse *Vallam*, eius monstrant Latina, sic primum forte scripta: *Et Mars acer equis urgens Asiae gena currum*. Mars quidem *Asiagenes* dici potuit, ut L. Scipio *Asiagenes*, de quo vir magnus I. F. Gronovius egit: *Ismenias Thebagenes Varonis* apud Nonium p. 172. Θηβαγενής. Ἀσιαγενής dixit Athen. XII. p. 550. E. et ὄνομα Ἀσιαγενής, XIV. p. 653. N. VALCK.

10. Συριηνὲς ἄρμα) An tenebris vera *Aristonice* involvit, currumque Syrium maluit prae Asiatico? Haud scio; quamquam mihi Ἀσιηνὲς arridet, notum vocabulum, *Asiaticos* indicans. L. Scipio *Asiagenes*, a Io. Fr. Gronovio egregie Livio XXXIX. 44. assertus, Obs. lib. IV. 25. et ἰαβδόυχαι Ἀσιαγενής *Diodori* XVII. 77. erunt pro testimonio: adde eiusdem scriptoris T. II. p. 604. Post pauca [lin. 13.] ἰδῶσι βεβύμενοι ex *Clem. Alex.* ab Ionum sermone discessionem non faciunt. [Sed non utique ionicum loquendi morem sequi adsueverat *Pythia*.] De templis statuisque sudantibus, ac veteratorum hoc in genere fraudibus, ad *Diodori* XVII. 10. WESS. — Foedum rursus typothetae sphalma indignabundus animadverto, quod versum istum nostro in exemplo vitiauit. οἱ ποὺ νῦν ἰδῶσι scriptum oportebat. S.

[16. κακοῖς δ' ἐπικλῖναι θυμόν) Quamnam his verbis sententiam subiecerit *Loxias* deus, ipse dixerit. Mihi graeca ista aequae obscura ac *Vallae* latina, malis effundite mentem, quae quidem *Schulzio* video placuisse: nam et ille, postquam *Larcheri* gallica, armez-vous de courage contre tant de maux, explosit, similiter convertit, effundite animum his malis. Nam „tristissima (inquit) iis pronunciat deus, omnem spem salutis adimit.“ *Henr. Stephanus* Thes. T. III. p. 814. ait: „Fortasse iis verbis *Pythia* monet, ut dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminentibus.“ Equidem, quum ἐπικλῖναι proprie inspergo significet, de pulvere salutari cogitavi qui vulneribus solet inspergi, hariolatusque sum, hoc dixisse oraculum, spargite animi robur super mala, id est, prouti *Larcherus* interpretatus est, his malis opponite animi robur. S.]

CAP. CXLI. 2. προβάλλουσιν δὲ σφίσι αὐτοὺς etc.) *Laurentii* Latina, quibus inter se agitantibus tam triste responsum, iniuria tolerabantur. Nil tale in προβάλλειν, quod *Pavius* et *Abreschius* perspexerunt, trito in periculis et abiectioe animi. *Euripides* *Rhes.* vs. 183. καὶ δ' ἐν δέσφοις πρ-

νείν, ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοις δαίμονες. Mens consultorum et paene ominoso oraculo desperantium nunc in apertos. WESS. — Significare ista non potuerunt Graeca: quibus inter se agitantibus tam triste responsum. Mihi sententia poscere videbatur anxiiis, vel animum despondentibus, vel simile quidpiam; qualis sensus phrasi καταβάλλειν ἑαυτὸν nonnunquam adaptari potest: alii nos forte docebunt προβάλλειν ἑαυτὸν vel in istum sensum usurpari, vel in alium, qui hic narratis congruat. VALCK. — Perapta huic loco foret sententia, quam proposuit Wesselingius: modo iste verbi usus certa niteretur auctoritate. At apud Euripidem quidem l. c. ψυχὴν προβάλλειν non est animum abicere, sed vitam obicere aleae fortunae, vitae periculo se obicere; quod aliās παραβάλλειν. Nescio an προβάλλουσι ἑαυτοὺς significare possit humum sese prostraverunt; quod nimirum desperabundi facere subinde adsueverunt. S.

3-5. Moestis auctor fuit Timon, ramos ut oleae gestantes, tanquam supplices, Deum iterum adhiberent: in quibus ἰκετηρίας λαβοῦσι, pro ἰκετηρίην, habent Arch. et Valla. VALCK. — Omissa ὁμοῖα τῷ μάλιστα ab Arch. prave sunt. Vide Gronov. ad II. 57. WESS.

13 seqq. Οὐ δύναται Παλλὰς etc.) Ore liberrimo totum exagitat oraculum Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. [V. 24.] p. 216, 217. Qui oraculi praeter illum fecere mentionem, prioribus versibus aliquot omissis, controversos praesertim attigerunt: hos inter, singulas oraculi partes pensiculate pertractavit homo superstitiosus explicuitque Aristides, in Apolog. pro Themistocle T. III. p. 346. et seqq. illinc orsus ὃ πάντες θρυλλοῦσι, Τείχος Τριτογενεῖ etc. In versum tertium [lin. 15.] conjecturam Reiskius proposuit, qua formam iterum Poëtarum Deo contribuit poëtis inauditam, πεδάσας [pro vulgato πελάσας]: in πεδάσας syllaba longa fulcri non indigebat. Paulo quidem obscurius, quod firmum erat instar adamantis futurum, dicitur ἀδάμαντι πελάσας. Sensum perspexit vir eruditus in Actis Lips. Ann. 1760. p. 222. VALCK.

* 15. ἀδάμαντι πελάσας) Fr. Vigerus in Eusebio vertebat, quod indomita cognovi ex virgine; Ἀδάμαντα Minervam ἀδάμαντον, cuius hic res agebatur, intelligens, pro oraculi tenebris non imprudenter. Malunt alii πελάσαν, referen-

dum ad ἔπος: videlicet *verbum tibi proponam, quod adamantinum est*, et ad lapidis eius naturam *accedit proxime*. Certe ἀδαμαντί δεικνύον, quale Dionysii Siculi imperium in Diodori XVI. 5. ferebatur, hoc est, *bene firmum et stabile decretum* Pallas canit. Conf. Perizon. et Kühn. ad Aeliani Var. VI. 12. Praeterque ceteros Rittershusium in Oppiani Cyneg. III. vs. 240. Congruit Homeri Iliad. A'. vs. 204. ἀλλ' ἐκ τοι ἐγὼ, τόδε καὶ τετελέσθαι οἶω, nuper provide cum hoc ab erudito viro Act. Lipsiens. 1760. p. 221. comparatum, WESS. — πλάσσαν probavit Larcher. in Notis ad h. l. πιδήσας Bothe ad Terent. p. 466. Ex librorum praescripto, quibuscum Eusebius consentit, teneri πλάσσαις debeat, Masculinum genus ad Apollinem referetur, qui hoc oraculum edens fingitur. Verbo activa notione posito, sententia erit *adamanti adpropinquare faciens hoc verbum*, i. e. *adamanti simile reddens, adamantis in modum illud firmans*. S.

18. Τριτογενεῖ) Vigerus Τριτογενεῖν maluit, κατὰ συνήθειαν pronuntiandum, nec Pass. scriptura abludit. Contra tamen Polyaeus, Theodoretus et Codd. plures veniunt, tumque Τριτογενῆς Minervae in Hesychio et Suida titulus. Notavit doctissimus Berglerus, versum a Tzetze in Homerivita apud Lipsienses manu scripta, Τεῖχος Ἐρεχθίδαις ξύλινον δοῖν ἐνέρεπα Ζεὺς, edi. WESS.

CAP. CXLII. 4. γῶμαι πολλαὶ καὶ ἄλλαι) Non improbabilis ordinatio verborum ἄλλαι καὶ πολλαὶ ἐγένοντο in schedis. Ἰδὲ συνεστηκυῖαι μάλιστα, [lin. 5.] *maxime solidae*, ex opinione Gronovii; aut *maxime probabiles*, quomodo Pavius; mihi *contrariae et pugnantes*, ob dicta lib. I. 208. videntur. WESS.

8. ῥήχῳ ἐπίφρακτῳ) Huius non meminerat loci Io. Meurs. in Cecrop. c. 4.; Herodoti namque nititur auctoritate, quod illic tradunt Syrianus et Sopater: ille, εἰ μὲν, αἶτ, συμβουλευουσιν ἔχισθαι τῆς ἀκροπόλεως ῥήχῳ γὰρ ἐπίφρακτῳ. Sopater arcem scribit κοτίνους τότε πυκνοῖς καταπεφραγμένην: legerat, ita suspicor, in Glossario veteri, quod nobis tradit Pausan. II. [c. 32.] p. 188. Ῥήχους καλοῦσι Τροιζήνιοι πᾶν ὅσον ἀκαρπὸς ἰλαίας, κότινον, καὶ φαυλίαν, καὶ ἀγρίλαιον. Ex Herod. sum quoque sumsit Aristid. in Themist. Tom. III. p. 307. εἰ μὲν πρεσβύτεροι τῆς ἀκροπόλεως ἔχισθαι παρεῖχον (εὐτὼ παρελήμεν) πεφραγμένοι γὰρ αὐτὴν ῥήχῳ τὸ ἀρχαῖον, καὶ τὸν χρηστὸν εἰς τοῦτο

ῥέρεν. Schöl. ms. ἀντὶ τοῦ τεταχίσθαι· ῥάχος δὲ ἴστιν ἰδος ἑύλου. Herodotea forma vocis ῥῆχος in Gloss. Herod. Suidae, Hesychio redditur φραγμός. VALCK. — De tono vocis vide *Var. Lect.* De interpretatione responsi in istam partem conf. lib. VIII. c. 51. S.

14. Ὡς δὲ ἴην Σαλαμῖς) Caliginosam horum ambiguitatem Oenomaus perstrinxit egregie apud Euseb. Praep. Evang. V. 24., Momusque Luciani Iov. Trag. c. 20. Dubia Pythiae more sunt, Persis aequae ac Graecis, si eventus respondisset, damnosa. WESS.

CAP. CXLIII. 4 seq. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος εἰρημνὸν ἰὸν κως) Retingunt ultima ἔτεόν κως, revera, aut, pari notione, ἰόντως, Reiskius et Abreschius; quibus pro opera, qua uti non licet, magna gratia. Malim, *Valla* et scriptis monitoribus, τὸ πάθος εἰρημνόν, dicta calamitas, atque in structura εἶχε ἰὸν κως, quae, uti pulcerrime norunt, genio sermonis congruit. Proxime iunctum οὕτω ἡμῖν Arch. et Vindob. nihil Florentino, [in quo οὕτω μιν] viro Celeber. quodam modo satente, cedit. Libera proin electio. Themistocleam autem oraculi enodationem Plutarchus in Imperatoris Vit. p. 116. E. et post eum Polyaeus I. 30. praeclare a Piersono ad Aelium Herodianum [cum Moeride editum] p. 438. instauratus, commemoraverunt. WESS.

Ibid. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος) Τὸ πάθος praebent *Valla*, Arch. et Eton. Ubi vulgatur πάθος in Soph. Antig. vs. 73., vetus fuit in Scholiis custodita lectio ἔπος. Mox εἰρημνόν ἰὸν κως, ut Reiskio, mihi quoque videtur incommodum: ἰόντως, revera, non esset absurdum. si ἰόντως, si revera clades ista praedicta spectaret Athenienses, οὐκ ἂν οὕτω οἱ (sic Koenius corrigit pro μοι) δοκείν ἡπίως χρησθῆναι: [et commode μιν dedere probati libri.] Sed Deum potius fuisse dictum, Ὡς σχετλή Σαλαμῖς, ἀντὶ τοῦ θείη, sive Ὡς δειλή. Similia leguntur apud Plutarch. in Themist. p. 116. E. et Polyaeus. I. c. 30, 1. ubi eleganter Piersonus emendat, καὶ ἡ νίκη τὴν ἐξήγησιν ἐπιστάσατο. Themistocles enim, responsa secutus, Obruit Eoas classes, urbemque carinis Vexit, et aethuras Medo subduxit Athenas: Claudian. de Mallii Theodori Cons. vs. 150. VALCK. — Non iuncta intelligi debent εἰρημνόν ἰὸν, sed naturalis verborum structura in hunc modum concipienda: si τὸ ἔπος εἰρημνόν εἶχε ἰὸν κως

ἐς Ἀθηναίους: et εἶχε ἰὸν idem valebit ac εἶχε ἰόντως. Vocab. πάθος autem haud dubie e scholio invecum. S.

14. αἰρετώτερα εἶναι μᾶλλον) Neglectum in Codicibus quibusdam μᾶλλον mordicus teneo: offendit librarios intendendi vox comparatis addita, uti Thom. Magistrum et alios isto de grege. Nostri sunt, μᾶλλον ὀλβιώτερος, lib. I. 32, 2., κερδαλιώτερον μᾶλλον, IX. 7, 1., a Porto enotata: Aeschyli, μᾶλλον ἰνδικιώτερος, in VII. c. Theb. vs. 679., ubi plura Abreschius. Mitto Budaeum, Nansiumque in Paraphr. Nonni c. IV, 259., siquidem cumulatissime Wetstenius ad S. Paulli Epist. ad Philipp. c. I, 23. WESS.

CAP. CXLIV. 4. ἐν τῷ κοινῷ) Series hoc requirit, ἐν τῷ κοινῷ, in aerario; neque Reiskium fugit. Tale Thucydidis I. 80. οὔτε ἐν τῷ κοινῷ ἔχομεν: ubi bene Schol. ταμείῳ δηλονότι. Laurium montem, [lin. 5.] in quo Atheniensium argenti fodinae, Λαύρειον et Λαύριον scribi, ex aliis ad Thucyd. II. 55. Dukerus docuit, et Casaubonus in Strab. IX. pag. 612. [ad p. 399. suae edit.] hanc rem illustrans. WESS.

Ibid. τὰ ἐκ τῶν μετάλλων σφί προήλθε) Quum pecunia publica, quae ex metallis redibat, largitione magistratuum quotannis interiret; ille persuasit populo, ut eâ pecuniâ classis centum navium aedificaretur: Corn. Nepos Themist. c. 2. Plutarchus Themist. p. 113. c. eadem narrat ex Herodoto, τὴν Λαυριωτικὴν πρόσσδον vocans ἀπὸ τῶν ἀργυρείων μετάλλων. Quomodo hoc civibus persuaserit, parataeque fuerint triremes, aliunde tradidit Polyaen. I. c. 30. p. 64. De metallis Laurioticis Is. Casaub. egit ad Strabon. IX. p. 613. VALCK.

5. ὀρχηδὸν) Laurentius ex Hesychii et Scholiastae interpretatione ἡβηδὸν, viritim in singulos puberes Latine dedit: prius satis explicabat negotium, Porto recte iudicante, eiusque ignaro Tan. Fabro Animadv. in Luciani Tim. cap. 2. [Timon. c. 37.] Illi ὀρχηδὸν, quasi κατ' ὄρχεις, qui mares virosque suo testimonio demonstrant; huic κατ' ὄρχους, una serie, uno et perpetuo ordine, atque ita viritim: cultius opinor et origini congruentius. [Eandem originem voci (merito, ut mihi videtur) tribuit Reisk.] Ridicule Morellus (quidni enim his accederet?) illa Libanii Or. de Saltator. p. 512. c. διότι καὶ τοῦνομα τοῖς ὀρχησταῖς, ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ περὶ τοὺς ὄρχους σκιρτημάτων; et ea propter nomen saltatoribus datum a tripudiis circa testiculos salientes in primordiis artis Latina fecit. WESS.

Ibid. ἔμελλον λάξισθαι ὄρχηδόν) Hinc primum Hesychio, pro Λάξασθαι κληρώσασθαι: restitui debet Λάξισθαι: alterum, non fuit in usu; uti nec ἀπολάμψασθαι: cuius loco recte positum ex Codd. III. c. 146., ἔμελλε ἀπολάμψεσθαι. Deinde soli forsitan ex veteribus usurpatum Nostro Ὀρχηδόν, a Grammaticis redditum per ἡβηδόν, significat diritum, ἀνδρακάς Homero, (vid. G. Canter. Nov. Lect. III. cap. 25.) id est κατ' ἄνδρα: proprie, ut puto, κατ' ὄρχεις, testiculatim; huc enim in ista voce Nostrum potius opinor respexisse, quam quo putabat T. Faber in Luciani Timon. T. I. [ed. Hemst.] p. 148 seq., vocem ἡβηδόν docte pertractans. Corruptus est in hac voce Schol. ineditus in Aristid. Them. in Codice certe clar. P. Burm. Sec. Postquam originem illi tradidit belli Aeginetis illati, ἐπλεόνασιν, inquit, τότε Ἀθηναίοις τὰ μίταλλα τοῦ ἀργυρίου ταῦτα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι ὄρχηδόν μερίσασθαι, τοῦτίστι τοὺς ἄνδρας μόνον καὶ τοὺς παῖδας. Nemo his lectis dubitabit quin scribi debeat ὄρχηδόν: in viros. Plautus Aulul. II. 1. vs. 30. Nostrae qui est magister curiae Dividere argenti dixit nummos in viros. Athenienses libera republica semper fuerunt hirudines aerarii. VALCK.

8 seq. τὸν πρὸς Αἰγινήτας λέγων) Multo mihi id cultius quam λέγω. Themistocles enim *Aegineticum bellum*, τὸν πόλεμον, quod illud tum arderet maxime, dicendo innuebat. Huc, quae continuo cohaerent, tendunt planissime omnia. Nec Plutarchus Themist. pag. 113. D. disconvenit; in triremium, quas centum constructas asseverat, Corn. Nepotis c. 2. consensu et Polyaei I. 30, 5. gaudens. WESS.

Ibid. τὸν πρὸς Αἰγ. λέγων) Postremum, neglectui habitum, primum mihi videbatur mutandum in λόγῳ: sic bellum cum Aeginetis Themistocli haec suadenti fuisse tantum diceretur praetextus, ut revera fuit; graviora bella, quae erat perspicacia, facile praevidenti. Sed quia margo Steph. dat λέγων, hoc sincerum arbitror; bellum intelligens cum Aeginetis, quod instabat; hoc saltem intellectum voluit. Isocrates Panathen. p. 277. D. ἔλεγεν, ὅτι σὺ μὲν ποιήσῃ τοὺς λόγους, ἐγὼ λέγων. Cicero de Finib. V. 3. Hoc inquit non poterit sic abire, cum hic adsit, me autem dicebat. VALCK.

CAP. CXLV. 1 seq. τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλήνων) Aut in his, sed potius in proximis, τῶν τὰ ἀμείνων φρονούν-

των, articulus τῶν videtur superfluous. Horum τὸ κοινὸν συνέδριον fuit in Isthmo, sive Corinthi, secundum Diodor. initio lib. XI. et Herod. VII. 172. ubi memorantur πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, ἀραιρημένοι ἀπὸ τῶν πολλῶν τῶν τὰ ἀμείνω Φρονεουσίων περὶ τὴν Ἑλλάδα. VALCK. — Immo recte lin. 1. et 2. utrobique suo loco stat articulus. οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες distinguuntur a Graecis Asiam et Thraciam incolentibus: οἱ τὰ ἀμείνω Φρονέοντες opponuntur eis qui ad Medorum partes inclinabant. S.

4. Deliberantibus visum est, πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων καταλλάσσεσθαι τὰς τε ἔχθρας καὶ τοὺς κατ' ἀλλήλους ἐόντας πολέμους. Themistocli tribuit hoc Plutarchus, ut omnium quae fecerit maximum, in Themist. pag. 114. F. In istis Herodoti scribi potuit olim πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων: sed puto equidem scribendum πρῶτον μὲν πραγμάτων πάντων. VALCK. — Qui πραγμάτων corrigunt, Leunclavii errorem errant, Xenophontea Κυρ. παιδ. I. pag. 124. F. ἐκ πολλῶν δὲ καὶ πονηρῶν χρημάτων consimiliter mutantis. Prudentior Portus: χρήματα res saepe quascunque signant. Theognis vs. 461. μηδὲ μινόιναι χρήμασι, τῶν ἀνυσις γίγνεται οὐδενία: neque animum rebus intende, quarum effectio nulla, vere Sylburgius. WESS. — Reiskio iudice, χρήματα hic idem sunt atque χρήαι, res factu utiles atque necessariae. S.

6. ἴσαν δὲ πρὸς τινὰς καὶ ἄλλους ἐγκεχρημένοι) Altera mihi coniecturarum Reiskii venerat in mentem, ἐγκεχειρημένοι. Latine quoque dicitur bellum in manibus esse. VALCK. — Portus ἐγκεχειρημένοι ex ἐνχεράομαι, bella quae in manibus habebant, ἐν τῇ χερίσει ἴσαν. Reiskius, levi mutatione, ἐγκεκρημένοι, quae quasi in mixtura erant, ob lib. V. c. 124. καὶ ἐγκερασάμενος πρήγματα μεγάλα: quod vereor ut geminum haberi queat. Mallem ἐγκεχειρημένοι. WESS. — Vulgatum tenendum censens Larcher (cum Dammio, Lexic. Etymol. p. 2762.) interpretatur bella conserta cum aliis populis. Eadem Schulzii sententia, intelligentis bella impacta, i. e. conserta. Schneiderus quidem in Adpend. Lexic. crit. vitiosam iudicat scripturam vulgatam. S.

13 seq. κελεύσοντας βοηθεῖν) Puto συνθησομένους [futurum participii, in quod lin. 11. consentiunt libri] pondus addere recepto ex schedis participio. Haec vero luxata et manca decernens vir eruditus, sua de penu in Mi-

scell. Lipsiensibus adstruit, καὶ γὰρ οἱοί τε ἴσασθαι περιγενέσθαι συμφρονήσαντες, ἢ πως ἔν τι γένοιτο τὸ Ἑλλ., posse enim periculum effugere, si conspirent, si unum quasi corpus fiat Graecia natio. Quam quidem liberalitatem illi cupide redono, nihil contra tabulas innovandum ὀψινatus, praesertim re plana et oratione iusto tramite eunte. WESS. — Qui locus difficilis et luxatus videbatur, aliis opinor facilis erit intellectu. Synedri legatos mittere decreverunt ad Gelonem, ad Corcyraeos, in Cretam, φρονήσαντες, hoc consilio, vel hunc in finem, ut, si fieri posset, inter omnes Graecos coalesceret concordia, mutuisque viribus Persam repellerent. Rarius illud συγνώσαντες [lin. 15.] supra lib. III. c. 82. restituit explicuitque Vir celeberrimus. VALCK. — Vide Wessel. ad III. 82, 22. S.

17. οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μίջω) Mirum laudationis genus. Valla expresserat, nec multo minores quam Graecorum, tanquam ex μείω. Quod si foret, praeferrem τῶν οὐ πολλῶν ex scriptis, ut nullis Graecorum, modo ne admodum validi fuerint, vires Gelo habuerit minores. Πολλὸν et πολλήν eam admittere notionem, cognitissimum est. Philostratus Vit. Apoll. VI. 3. πολλήν γὰρ ἡγοῦμαι τὴν θεόν, potentem valentemque, Euripidis pr. Hippol. exemplo, Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοῦκ ἀνώνυμος θεὰ κίκλημαι Κύπρις. In Pavii etiam coniecturam μείω venit, talem utique mansuram, donec aliunde melior medicina. WESS. — At nulla opus est medicina: bene habent omniā. Nullis non Graecanicis rebus longe maiores esse praedicabantur res Gelonis: i. e. Nullus erat Graeciae populus, cuius potentiam et opes non superare dicebatur Gelonis potentia. Perspecte hunc locum cum eis contulit Hermannus, (Adnot. 29. ad Vigerum,) ubi οὐδὲς ὅστις οὐ graece dicitur, ut latine nemo non; velut apud Nostrum III. 72, 13. et V. 97, 12. nec vero idoneam video caussam cur h. l. cum eodem doctissimo Viro aut καὶ ante οὐδαμῶν adiciendum, aut μεγάλη delendum censeamus. S.

CAP. CXLVI. [5. βασανισθέντες torti reddidi cum Valla: et denotat quidem βασανίζειν quaestionem habere de reo, nec tamen utique admotis tormentis. Itaque repositum malim interrogati convictique. S.]

15. ταῦτα θεεύμενοι) Leve hoc, sed postulat scriptoris

mos. Supra cap. 44. *Θνεύμενος* δὲ, et c. 212. λέγεται βασιλεὺς *Θνεύμενον*, quod redit lib. VIII. 88. *Apollon. Rh. I. 436.* γήθει δὲ σέλας *Θνεύμενος* Ἰδμων. Merito autem generosum hoc Xerxis facinus laudibus a *Polyaeno* fertur lib. VII. 15, 2. et *Plutarcho* *Apophthegm. p. 173. c.*, cui magnum illud et memorabile *P. Scipionis* apud *Polyb. XV. 5. Liviumque* lib. XXX. 29. concedit nihil. WESS.

Ibid. ἐπὶν δὲ Θνεύμενοι. ἴωσι πλήρεις) Hinc *Θνεύμενος* a *Porto* receptum: sed more Nostri scribendum *Θνεύμενος*. A *θαύω*, praeter *θαύω*, *θαῦμα* etc. fluxerunt *θαύομαι*, *θαύομαι*, et *θιάομαι*: hoc Ionicum et Herodoteum. Speculatores Xerxes dimitti voluit incolumes, postquam ista spectandi satietate cupiditatem explevissent. Non illaudabile superbi Regis factum *Polyaenus* enarrat lib. VII. c. 15, 2. et huius simile viri vere magnanimi *P. Cornelii Scipionis* VIII. 16, 8. *Livio* narratum XXX. 29., qui speculatores per castra qua vellent circumduci iussit; percunctatusque, satini per commodum omnia explorassent, datis qui prosequerentur retro ad *Annibalem* dimisit: illud neutrius, sed factum memorat *Valerii Laevini Frontinus* lib. IV. c. 7, 7. VALCK.

CAP. CXLVII. 8 seq. παραδώσειν σφίεας τὴν ἰδίην ἐλευθερίην) *Iubent Pavius et Reiskius σφίεας καὶ τὴν ἰδ. ἐλευθ. aut σφίεας τὴν τε ἰδίην ἐλευθ. resciri*: quibus aliud non repono, quam pronomen ex redundantia quadam collocatum videri. Non esse insolitam utroque in sermone eam abundantiam viri eruditi ad *Livium* lib. XXV. 27. et ad *Lucian. Dial. Marin. III. cap. 1.* pleno horreo ostenderunt. WESS. — Scilicet, quoniam post ἀκούσαντας τοὺς Ἕλληνας pluscula nonnulla verba interiecta sunt, perspicuitatis caussa deinde adponitur pronomen σφίεας, ad ista superiora spectans. S.

20. τοῖσι τε ἄλλοις ἐξηρτυμένοι καὶ σίτω) *Iuvenes ὕδασι τε καὶ σιτίωσι ἐν ἐξηρτυμένοι* lib. II. 32. ad huius tuitionem satis fuerant habiles. Accedet *Athenaei* lib. XII. p. 511. D. ὁ δὲ πᾶσιν ἐξηρτυμένος πρὸς ραστώνην: et *Menandri Eclog. Legat. p. 124. ed. Hoesch.*, ἐπεὶ οὖν ἅπαντα αὐτῷ -- ἐξηρτυμένα ἦν, ubi idem prius, quod in *Medic.*, peccatum, *D'Orvillium* confer ad *Chariton. VI. 4.* [pag. 535. ed. Lips.] Xerxis illam in Graecorum nautas et mereatores lenitatem *Polyaen. VII. 15, 3.* neglectam noluit. WESS. — In his, ut saepe,

sincerae deteriore formam ἐξηρημένοι supposuerat Gronovius. τάνδον ἐξάρτυε, Eurip. Electr. 422. Herodotus II. 32. ὕδασι τε καὶ σιτίοισι εὖ ἐξηρημένους dixit. conf. D'Orvill. in Charit. p. 549. Quod hic narratur fecisse Xerxes, tradidit et Polyaeus p. 637. VALCK.

CAP. CXLVIII. 6. πειρήσονται παραλαμβάνοντες) Praeclarum e membranis auxilium. Quanto damnableior Editoris Genevensis, suspicionem H. Stephani οὐ παρήσονται in orationem sine monitu, sine codice scripto, intrudentis, audacia: saltem Porti sui vestigia, adscita παρέσονται, aderunt, legisset: quamquam nec id laudabile. WESS. — Qui πειρήσονται temere olim mutarunt, hi non recordati esse videntur, construi id verbum cum participio, loco infinitivi, ex Herodoti quidem more. S.

Ibid. πειρήσονται) Hoc, quod in suo codice Valla legerat, recte restituit ex Med. Gronov. pro παρήσονται, cuius loco οὐ παρήσονται H. Stephanus, παρέσονται non absurde legebat Ae. Portus. Absque Codicibus non facile πειρήσονται alicui in mentem venisset, hac structura non temere obvium, et, quantum recorder, in duobus tantum Herodoti locis, huius libri c. 172. et cap. 139., οὐδαμὸς ἂν ἐπειρώτο ἀντιούμενοι βασιλεῖ. VALCK. — Immo vero vide l. 77, 4. et quae ibi a Wess. notata sunt. S.

14. εἶσω τὸν προβόλαιον) Pavius et Reiskius, viri Clar., τὸ προβόλαιον, Eusebii invito Oenomao, et schedis. Latine, liberius tamen et licentius, oraculum Chalcidius [vide Var. Lect.] dedit: Vicinis offensa, Deo carissima plebes, Armorum cohibe munimina, corporis omne Discrimen sola capitis tutabitur umbra. WESS. — Duo priores oraculi versus ex Oenomao habet Eusebius Praep. Ev. VI. p. 255. Quid per τὸν vel τὸ προβόλαιον intellectum poeta voluerit, non expulso. Per κεφαλὴν arcem forte designavit, Argis Ἀδρίσσαν dictam, testibus Strabone, Steph. Byz. aliisque. VALCK. — Verissime, si quid video, CORAYUS in Larcheri ad hunc locum Notis monuit, προβόλαιον nihil aliud dici nisi vena-bulum, hastam, aut verutum, quod προβόλιον Xenophonti, No-stro VII. 76, 2. πρόβολος vocatur. Itaque τὸν προβόλαιον εἶσω ἔχειν equidem intelligebam hastam intus premere, non exserere, quietum sese tenere. Idem vero Vir doctissimus (colato Xenoph. Cyneget. c. x, §. 12. et 16. ed. Lips. 1778.)

eum intelligi censet statum venatoris aut militis, quo paratus est vel ad ictum ferae aut hosti inferendum, vel ad illius impetum sustinendum avertendumque. S.

17. ἐπελθεῖν ἐπὶ τὸ βουλευτήριον, quod in scriptis, Scriptor non abnuet. Sic enim lib. IX. 6. ἔλγον τὰδε ἐπελθόντες ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους: et cap. 11. ἐπῆλθον ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους. WESS.

[22. καὶ τοι κατὰ γὰρ τὸ δίκαιον etc.) Ob veterem Argivorum, Agamemnonis aetate, eminentiam super caeteros omnes Graeciae populos, aequum esse censent, ut ipsis solis summum in consociatas cunctas Graecorum copias imperium deferatur. S.]

23. ὁμῶς σφὶ ἀποχρῶν κατὰ τὸ ἥμισυ ἡγεμόνευσι) Secundum Diodorum XI. 3. ipsi Argivi, missis ad commune Graecorum concilium legatis, ἐπηγγέλλοντο συμμαχεῖσθαι, εἰν αὐταῖς μέρος τὴν ἡγεμονίαν συγχωρήσωσιν: quibus responsum refert praeter cetera, si barbarum habere mallent dominum, quam Graecum Imperatorem, ἑρῶς αὐτοὺς ἔχειν ἥσαν χίαν. VALCK.

CAP. CXLIX. 6. μὴ δὲ σπονδῶν ἰουστῶν ἐπιλέγεσθαι) Structura verborum anomala est. Expectabatur, ἐπιλεγόμενοι σπονδῶν μὴ ἰουστῶν, considerantibus foedere nullo percusso. Mutata series est ex productiore, ut saepe alias, et interciso sermone. Bona hic Porti sollertia, [in Lexic. Ion. voce Ἐπιλέγεσθαι,] nimis tamen sollicita. Ἀνακλόουθες oratio in Musis frequentatur, qua de doctissimus Rapholius in Epist. ad Galat. cap. 2, 6. WESS. — Ἀνακλόουθεις utique quibusdam salebrosa quodammodo videri subinde potest mollissime alioqui fluens Scriptoris nostri oratio: at hoc quidem loco, lenissimā vulgatae scripturae adlatā medicinā, quam et res ipsa clamabat, et veteres offerebant libri, vocolā μὴ δὲ in duas μὴ δὲ divisā, recte atque ordine nunc omnia procedunt. Infinitivus ἐπιλέγεσθαι, sicuti praecedentes ὑποκρίνασθαι et σπονδῆν ἔχειν, a superiore verbo λέγουσι legitime pendet: satisque perspicua est naturalis verborum structura huiusmodi, ἐπιλεγόμενοι δὲ, μὴ, σπονδῶν μὴ ἰουστῶν, τὸ λοιπὸν ἔωσι Λακεδαιμονίων ὑπήκοοι, ἢν ἄρα σφίεας etc. De verbo ἐπιλέγεσθαι (quod proprie secum reputare, perpendere, significat) commode Corayus apud Larcherum docuit, haud raro illud melius notionem includere,

et idem fere ac φοβεῖσθαι sonare, provocans ad VII. 47, 13. 49; 22. 52, 11. 236, 18. Qui nimirum usus illius verbi hoc praesertim loco obtinet, ubi (quasi ipsum φοβεόμενοι hic esset positum) consequitur μή τὸ λοιπὸν ἔωσι etc. In *Var. Lect.* adnotare debueram, (quod meam tunc animadversionem praeterierat) divisis vocibus μή δὲ recte etiam in editione *Aldina* scribi; scripturam vero μηδὲ primum ab *H. Steph.* esse invectam. S.

[8. πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσην) Haec *Larcherus* vertit *quelque échec de la part des Perses*: quemadmodum et *Reiskius* interpretatus erat, si aliam cladem a Persis acciperent. At hanc in sententiam πρὸς τοῦ Πέρσιω scriptum oportuerat. Itaque alii in τῷ πρὸς τὸν Πέρσιν πολίμῳ suppleant; quos equidem in latina versione secutus sum. Verum si quaerimus, ἥν σφίς καταλάβῃ πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσιν proprie significaverit si in offensionem Persae incurrent: sed, quoniam adiicitur ἄλλο πταῖσμα, consentaneum est ut clades simul intelligatur offensionem illa consecutura. S.]

14 seq. οὐκ ὄν δυνατόν εἶναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐδέτερον παῦσαι τῆς ἡγεμονίης etc.) Miror equidem quae Lacedaemonii legati Argivorum senatui respondisse traduntur de Rege Argivorum et duobus Spartanis. De duobus regibus Spartanis unus tantum hoc tempore ducebat exercitum post legem ante aliquot annos latam, quam supra commemorat lib. V. cap. 75. Libertatis et aequalitatis studiosissimi si hac tempestate Regem habuerunt Argivi, illius, in historia (quantum opinor) non memorati, vix ulla oportet fuerit auctoritas. *Pausan.* lib. II. [c. 19.] p. 152., Ἀργεῖοι, inquit, αἵτε ἰσχυροίαν καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες ἐκ παλαιωτάτου τὰ τῆς ἱερούσιας τῶν βασιλέων ἐξ ἐλάχιστον προσήγαγον. VALCK.

16. τὸν Ἀργεῖον) Solet τὸν Λυδὸν, τὸν Πέρσιν, τὸν Ἀράβιον, τὸν Μακεδόνα, τὸν Σκύθην, nationum earum reges adpellare, et τὸν Ἀργεῖον respuerem? Adplaudo membranarum, quae in κωλύειν egregiae itidem. *Diodori* in harum rerum commemoratione dissensum non tango, lib. XI. 3. WESS.

16 seqq. οὕτω δὲ οἱ Ἀργεῖοι φασί etc.) Hic ab Argivis traditam τῶν Σπαρτιητῶν τὴν πλεονεξίην illam equidem veram fuisse causam arbitror, cur bello hoc Persico neutri parti addicti quieverint, quin Persis potius saverint quam

Graecis, et de duobus malis ut levius praeoptaverint ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἄρχεσθαι, ἢ ὑπὲρ αὐτῶν Λακεδαιμονίοισι. His quia Mycenaei miserant auxiliares octuaginta ad Thermopylas cum Leonida profecturos, Argivi τὰς Μυκῆνας κατέσκαψαν, *Diodor.* XI. c. 65. *Pausan.* II. [c. 16.] p. 146. Oderant, nec immeritos profecto, superbos vicinos Lacedaemonios Argivi, a quibus semper vexati, et nuper adeo magna fuerant affecti clade, impia Cleomenis fraude decepti. Hinc, opinor, infra Noster c. 152. οὐκ Ἀργείοισι, αἰτ., αἰσχρὰ πειπνίηται: et frustra *Plutarchus* excusare nititur Argivos tanquam οὐκ ἀπειπαμένους τοῖς Ἑλλήσι τὴν συμμαχίαν, T. II. p. 863. v. Ob idem illud odium abstinerunt postea bello Peloponnesiaco; quo Lacedaemoniorum socii fuerunt omnes Peloponnesii, teste *Thucyd.* II. c. 9. πλὴν Ἀργείων καὶ Ἀχαιῶν: solos Argivos excipit *Diodor.* XII. c. 42. Sed Achaei bello quoque Persico Argivorum sententiam sequuti videntur *Pausaniae* VII. [c. 6.] p. 536 seq., ut ille suspicabatur, quia Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίουσιν σφίσιν ἡγεῖσθαι. Quiescentes Peloponnesiaco bello Argivi longae pacis primum commoda, postea perceperunt etiam mala; opibus enim ditati in sua saepe viscera saevierunt, intestinis agitati seditionibus: de pacis commodis *Thucyd.* vid. II. 28. *Diodor.* XII. 75. de incommodis *Is. Casaub.* in *Aeneae* Poliorcet. c. xi. et *P. Wessel.* ad *Diodor.* XII. 58. VALCK.

CAP. CL. 10. ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους) Non nemini, fratres nostros ex diverso utero explicanti, adstipulari non licet. Ἀπόγονοι, superius positi, προγόνους indicant, ut saepe his in Musis, maiores; in quis Perses, Persei filius de Graecorum et Persarum [ut quidem Graeci iactabant,] sententia, supra c. 61. et *Apollodor.* Biblioth. II. 4, 5. Congruit nonnihil Atheniensium ad Ionas scriptum, οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, lib. VIII. 22. Etsi autem non nesciam ἀντίξους *Synesii*, *Agathiae*, *Procopii*, et ἀμφίξουν *Epigram.* apud *Suidam*, obtrudere [lin. 12.] *Herodoto*, ἀντίξους ubique probanti, non ausim: ipse vir Celeber. eos ex *Steph.* margine c. 192. nullo honore dignatus est. WESS. — Nempe ἀντίξους ex *Med.*, cui etiam *F.* adsentitur, receperat *Gronov. S.*

10-12. οὔτε ὧν ἡμέας εἰκός) Οἰκός, Nostro familiare, hic ex *Arch.* iam recipi debuerat, et paulo post ἀντιξόους

servari. Haec vero, a Graecis ut suspicor conficta, comparari poterunt cum narratis lib. VIII. c. 22. VALCK.

14. μίζοντας ὑμῶν ἄξω) Fortasse aliis ἔξω, quibus paria non fecero, probabitur. Vetat Nostri lib. II. 172. καὶ ἐν οὐδεμιᾷ μοίρῃ μεγάλην ἦγον, tritissimumque eidem et Pausaniae ἐν τιμῇ ἄγειν. Synesius Dion. p. 47. Α. ταύτῃ δὲ τὸν Ἕλληνα τοῦ βαρβαρίου πρῶτον ἄγω. WESS. — Οὐδαμὸς μίζοντας ὑμῶν ἄξω; id est, οὐδαμὸς τιμωτέρους vel ἐν μείζονι τιμῇ ἄξω. Hoc ego quidem anteponerem lectioni codicum ἔξω, tanquam usitatius ista aetate. VALCK.

14 seqq. Ταῦτα ἀκούσαντας — πρῆγμα ποιήσασθαι) Sic lib. VI. cap. 63. τοῦτο ἤκουσαν μὲν οἱ ἔφοροι, πρῆγμα μέντοι οὐδὲν ἐποίησαντο τοπαφαντικά: id est rem auditam παρ' οὐδὲν ἦγον, vel ἔθεντο, pro nihilo ducebant; prout loquuntur Sophocl. Antig. vs. 34. et Aeschyl. Agam. 238.; hic contra περὶ πολλοῦ ἐποίησαντο. VALCK.

16. οὐδὲν ἐπαγγελμένους μεταίτειν) Ultimum non absurde Reiskius in μετίειν mutabat; mihi repetitum ex vicina videbatur, atque idcirco delendum. Multa describit hinc Plutarchus, et malevolus accusat malevolentiae, de Herod. Malign. p. 863. VALCK. — Nihil nec mutandum, nec delendum. Οὐδὲν ἐπαγγελμένους μεταίτειν idem valet ac οὐδὲν ἐπαγγέλλεσθαι καὶ οὐδὲν μεταίτειν. Potuerat dicere Scriptor οὐδὲν ἐπαγγελμένους οὐδὲ μεταίτειν οὐδὲν: sed vulgatae scripturae eadem inesse videtur sententia. Argivi primum, ut nihil de societate professi aut polliciti erant; (nec enim cum aliis Graeciae populis ad deliberandum convenerant: cap. 145, 1. et 16. et cap. 148, 1-3.) ita nihil (vel ab aliis Graecis vel a Lacedaemoniis) vicissim postulaverant. In verbo παραλαμβάνειν, quod (lin. 17.) consequitur, ponitur (ut persaepe apud Nostrum) actio, pro voluntate et conatu agendi; adsumere, pro conari adsumere, invitare ad contrahendam societatem. Sic idem ipsum verbum παραλαμβάνειν ponitur cap. 168, 2. et 18. et cap. 169, 1. S.

19. ἐπὶ προφάσις) Alibi προφάσις δὲ τῆς [nimirum ἐννοίας,] lib. IV. 135. ἐπὶ προφάσεως Aristaeus quoque lib. I. Epist. 18. monitore Abreschio. In his taxandis, tanto recentior, malignitatem non excusabit Plutarchus. WESS.

CAP. CLI. 4 seq. ἀγγέλους Ἀθηναίων etc.) Haec, quae de Callia, Hipponici F., Atheniensium ad Persarum regem Ar-

taxerzen legato, cum anno Olymp. lxxxii. quarto concurrunt in Diodori lib. XII. 4. WESS.

8. εἰ σοὶ ἐτι ἐμμένει etc.) Scioli mihi videtur. insolentiora corrigentis, quod margo dat Stephani ἐμμένειν ἐθίλουσι. *Valla*, an amicitiam - - - putaret adhuc durare. Meo gustui satisfacit, velut Herodoteum, εἰ σοὶ ἐτι ἐμμένει τὴν πρὸς Σέρξαι φιλίαν συνεκιδέσσαντο. Graece doctis et Latine genus illud structurae notissimum est; sed inter exempla, quae sibi olim eam in rem collegerunt, ad haec perpauca respondent accurate; discrepant nonnihil ex. gr. et haec *Lysias* p. 348. τὴν οὐσίαν, ἣν κατέλιπε τῷ νύϊ, οὐ πλέονος ἀξία ἐστίν ἢ etc. et *Sophocl. Trach.* vs. 687. ὃ γὰρ ἔχρον - - πόκω τοῦτ' ἠφάνισται. VALCK.

CAP. CLII. 7-10. εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ οἰκῆια etc.) Eximium Eusebii dictum, qualia multa sub hoc nomine solum nobis custodivit *Stobaeus*, ex huius florilegio cum his comparavit Cl. *Wesselingius* in *Diss. Herodot.* p. 122. Illud eodem modo emendaveram, nisi quod vocem πολλῶν in πολλῷ mutata pertinere suspicabar ad ista, ἐωυτοῦς (πολλῷ) ἄμεινον πρῆσσοντας. Totius dicti sic paucis expressit sensum *Plutarch.* T. II. p. 863, 29. ὅτι πᾶσιν ἀνθρώποις ἐστὶν ἐγκλήματα. Obscurius de industria loquens significatum voluit, opinor, quosvis alios Graeciae populos ea fecisse nonnunquam, quae graviorem reprehensionem mererentur, nihilque hac in re admisisse Argivos, quod videri posset turpissimum. Non itaque debuerat *Herodotus* propter haec de Argivis dicta in acerbam incurrere *Plutarchi* criminationem; qui *Philosophus* in isthot libello ab aequitate philosopha, quam commendat, nimium quantum deflectit. Quam sibi praefixit *Herodotus* formulam, [lin. 11 seq.] se quoque sequutum scribit *Pausan.* VI. [c. 3.] p. 458. Ἐμοὶ μὲν οὖν λέγειν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη· πείθεσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἐστὶ ἀνάγκη. VALCK.

8. εἰς μέσον συνενεύκασιν) Nollem substitutum συνενεύκασιν, mirifica verbi forma atque invisitata. Quod rediit, *Stobaeus* et scripti valide adfirmant, auctorque fragmentorum *Pythagoreorum*, haec manifesta aemulatione adumbrans, αἱ τινες τὰ αἰσχροῦ ἐκ τῶν ἐθνῶν πάντοθεν συνενεύκασιν p. 716. ed. *Galei*. Cultius praeterea et aptius ἐγκύψαρες, [lin. 9.] quomodo *Stobaeus* et boni Codices, dicti quo-

que elegantis imitatores. Notissimi οἱ σφόδρ' ἐγκυφότες, dicerio Comici Nub. vs. 191. philosophi; quod incurvi rebus attenderent, talique viderentur incessu. Nihil autem congruum magis Eusebii Philosophi apud Stob. Serm. CV. p. 567. sententiā, fonte Herodoteo progressā: Εἰδέναι δὲ, ἔτι καὶ αὐτοὶ ἔς τε τὰ ἑωυτῶν ἐγκύψαντες, καὶ τὰ ἐκείνοις παρόντα ἐπιφρασάμενοι, εὐρήσουσι ἑωυτοὺς ἄμεινον πρήσσοντας. Sic enim ex Trincaveli editione et Gesneri scholio conmode constituitur. Socratis simile effatum (videntur enim haec amasse, unde πᾶν ὥραϊον in Pass. adpostium cernitur) dabit Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 106. B. WESS. — Suspiscatus equidem eram, ex prisca alicuius Sapientis dicto, sententiam hanc mutuatum esse Herodotum, et, ita in suum usum convertisse, ut, quod ille de fortunae casibus et calamitatibus dixisset, quibus obnoxii sunt mortales, ad mala moralia, ad prava atque turpia facta hominum (conf. mox lin. 11.) transferret. Iam opportune video Larchero observatum, eam ipsam quam dico sententiam Soloni auctori adscribi a Valerio Max. VII. 2. ext. 2. sic scribente: Aiebat (Solon), si in unum locum cuncti mala sua contulissent, futurum ut propria deportare domum, quam ex communi miseriarum acervo portionem suam ferre mallet. S.

11 seqq. Ἐγὼ δὲ ὁ Φείλω λέγειν τὰ λεγόμενα etc.) Nobilem et sinceram professionem cum Plutarchus haud ignorarit, cur iterum iterumque repetuntur criminationes? Idem recentioribus dictum esto, tanta, qua ille, eruditione plerumque defectis. Pausanias, quod Kühnius et Berglerus viderunt, ad Nostri exemplum, Ἐμοὶ μὲν οὖν, αἶτ, λέγειν μὲν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πείθεσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἔτι ἀνάγκη: lib. VI. 3. p. 458. WESS.

17. πᾶν δὲ βουλ. σφί εἶναι πρὸ τῆς) Apud Plutarch. de Herod. Malign. p. 863. vulgatur vs. 36. πᾶν δὲ βουλ. σφί προσεῖναι τῆς παρούσης λύπης. Dubium scripserit-ne censor προσεῖναι, an εἶναι πρὸ τῆς π. λ. Supra VI. c. 12. πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῖν γε κρίσσον καὶ ὁτιοῦν ἄλλο παθεῖν ἐστί. Euripidis Praxithea in Erechtheo: Μισῶ γυναικῆς, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ Ζῆν παιδῶς εἶλον. Usitatus in talibus ἀντὶ verbo etiam προαιρεῖσθαι adiicitur. VALCK.

CAP. CLIII. 4. οἰκῆτωρ ὁ ἐν Γέλῳ) Laurentio Oikῆτωρ nomen proprium fuit, scribenti praeterea Epitripio,

haud nitide. Οἰκήτωρ ὁ ἐν Γίλῃ idem erit Γελῶς: articulus tamen, quae et Reiskii opinio, minus adconmodatus. Ceterum interpretes Pindari Pyth. II. vs. 27. Dinomenem ferunt, Gelonis patrem, τὰ ἱερὰ ἐκ Τριόπου τῆς Κύπρου in Siciliam deportasse, vehementer lapsi. Id bene, quod ταῖν θεαῖν ἱεροφάντην, sive Cereris et Proserpinae, sistant. WESS. — Vide Var. Leot. Ferendum fortasse fuerat οἰκήτωρ ἐν Γίλῃ: sed rectius cum genitivo construitur id nomen, sicut mox lin. 20. et IV. 34, 10. S.

6. καὶ Ἀντιφήμευ) Athenaeus, Stephanus Byz., Pausanias, Etymologus, Scholiastes Pindari, quos plerosque ill. Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. MCCCXLIII. p. 80. perstricta praviore hac nominis scriptura, antestatus est, hominem ita adpellitant. Consentiet illis in posterum Herodotus; qui profecto οὐκ ἐλπίσθη [non ἐλήφθη] reliquerat. WESS. — Athenaeum vide lib. VII. p. 297. F. et Steph. Byz. in Γίλα. S.

18. οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρός) Non mihi quis facile persuadebit, apud Herodotum similesque scriptores reperiri τὸν ἅπαντα ἄνδρα. Aut eiciendus est articulus, aut in talibus etiam usitatum requiritur participium: dederatne forsitan οὐ πρὸς τοῦ πiónτος ἀνδρός? Sophoclea Noster suaviloquus sapienter adamavit, et est illud Sophoclis Oed. Tyr. vs. 401. Καὶ τοι τόγ' αἶνυμ' οὐχὶ τοῦ πiónτος ἦν Ἄνδρὸς διαιπείν: ubi Schol. οὐ τοῦ τυχόντος ἦν σαφηνίσαι. Hoc forsitan argutum; sed si Codicibus abest articulus, verum videbitur, οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός. Cratinus Athenaei II. p. 68. A. Οὐ πρὸς γε παντός ἐστιν ἀρτύσαι καλῶς: sic enim, vocula γε tantum interiecta, corrigi malim, quam cum Viro magno [Casaub.] οὐ παντός ἀνδρός etc. [Vide et Animadv. in Athen. T. I. nuperae ed. p. 454 seq.] Lucian. T. II. p. 506. οὐ πρὸς γε σοῦ τὸ τοιοῦτον. Sed est tamen illud in nobili senario apud Zenob. Cent. V. pr. 37. Οὐ παντός ἀνδρός ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς: Non cuivis homini etc. Aelian. de Nat. An. XIII. 9. Ἰππον Ἰνδὸν κατασχέειν - - οὐ παντός ἦν. Eleganter, ut Sophista scilicet, Philostr. Vit. Soph. lib. II. c. xxxi, 2. εἶναι δὲ, ait, τὸ μὲν ζῶντα τὸν τύραννον ἐπικόπτειν ἀνδρός, τὸ δὲ ἐπεμβαίνειν κειμένῳ, παντός. VALCK. — Facile credo, alium auctorem οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός, absque articulo, scripturum fuisse: sed adiciere articulum non dedignatus videtur Herodotus. Sic quidem

idem I. 91, 29. τοῦτι ἄπανι scripsit, ubi alius satis habiturus erat nude ἄπασι scribere, quemadmodum idem ipse Noster I. 1, 8. S.

CAP. CLIV. 1. τοῦ Παντοδρεος) Auctoritatem nomini Cl. Gronovius conciliavit, [nullum quidem alium testem, nisi Mediceas membranas, advocans,] neque ego defugio. Decessit Cleander de vita anno Olymp. LXX. 3. cuius successor Hippocrates Gelae tyrannidem in VII. annos continuavit, nactus dominationis succedaneum Gelonem Olymp. LXXII. anno secundo, quod Dionysii Hal. lib. VII. pr. et Pausaniae VI. 9. constat testimoniis. Plura H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 42. WESS.

[7. καὶ Αἰνιτιδῆμον) Huius nomen h. l. insignivit Herodotus, quoniam filii eiusdem infra (c. 165, 4.) mentionem erat iniecturus. S.]

Ibid. δὲ ἦν δορυφόρος Ἱπποκράτης) His si adesset μετέπρεψε, series verborum hians optime coiret. Ὁ Γέλων - - πολλῶν μετ' ἄλλων - - μετέπρεψε μετὰ δὲ etc. Gelon - - cum aliis multis - - excelluit; non multo vero post tempore etc. Fieri certe potuit, ut ob consequens μετὰ similis initii verbum a librario transiliretur. Haec mera suspicio; quam qui recusant, tractam longius Scriptoris contra morem orationem vocibus ἀνὴρ ἐφαίνετο ἐν τοῖτοισι terminare, sublatis maioribus punctis, debent; quae Cl. de Pauw mens fuit. Ceterum praefecturam equitatus, ἀπάντων τῶν ἱππέων τὴν ἐπιμέλειαν, Geloni ab Hippocrate mandatam Timaeus quoque prodiderat apud Criticos Pindari Nem. Od. IX. prope fin. WESS. — Mihi expeditissima certissimaque emendandi huius loci ratio ea videtur, quam secutus sum. S.

18. ἐπὶ τοῖτδε καταλλάξαντες) Subvenire vitiosae καταλέξαντες lectioni Cl. viri versio certis conditionibus, quas recensuerunt, voluit. Quanto apertius et melius, quod in Pass. et Reiskii coniectura, hac lege reconciliantes. Conditio fuit, ut ob eladem ad Elorum (qua de in schol. ad Pindari Nemeon Od. IX. 96.) Syracusani Camarinam, nuper eversam, Hippocrati bona fide restituerent, Thucydid. VI. 5. WESS.

CAP. CLV. 5. καὶ Κλεάνδρῳ) Cleander-ne, an Cassander, iusto fuerit nomine, in Mssorum dissensu non assevero. Gelo, modo ne fallant ex Timaeo Schol. Pindari, Herodot. T. VI. P. I.

utriusque tutorem egit: specie tutelae, ut saepe similis ambitionis alii, pupillorum caussae studuit, reapse suae: quae quidem, ut alia in re Oedipus Sophocleus, λόγῳ μὲν ἰσθλα, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά, Oed. Col. vs. 816. WESS.

11. Κυλλυρίων) Propius verum Καλλικυρίων aut Κολλυρίων. Hesychio certe et Eustathio, leviter erranti, Καλλικύριοι: Suidas Καλλικύριοι, ubi L. Küsterus et vir eruditus *Miscell. Nov. T. I. p. 79.* De Syracusanorum Γαμόροις sive Γεωμόροις Valesius ad Diodor. T. II. p. 549. erudite. WESS. — Pro vulgato Κυλλυρίων, in Med. est Καλλυρίων: ex his duabus tertia lectio formari poterit Καλλικυρίων, meo iudicio hic etiam sincera. Sic nomen et alibi scribitur, et apud Hesych. in sua serie: Καλλικύριοι, εἰ ἐπισιλλόντες γεωμόροι (γεωμόροις leg.) δοῦλοι δὲ ἦσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξίβαλον. Praeter haec, ista quoque Zenobii IV. 54. syllabam firmant quae excidit apud Herodotum: ἡ αἰτία τῆς κλήσεως αὐτῶν, διὰ τὸ παντρεχρὺς εἰς τοῦτο συνελθεῖν, ὥστε τοὺς κυρίους (τοῖς κυρίοις leg.) ἐγκεῖσθαι: sed apud Zenob. dicuntur Καλλικύριοι, ut in Plutarchi sub nomine divulgatis a Iac. Gronovio proverbii §. x. et aliquoties apud Suidam, qui testes excitat Timaeum et Aristotelem in Rep. Syracusanorum. De his notavit quaedam vir doctus in Misc. Obs. Nov. I. p. 78. conf. H. Stephani schediasm. IV. 15. VALCK.

CAP. CLVI. 1. Γέλης μὲν ἐπικρατίων) Si participium ad superius redeat structura παρέλαβε τὰς Συρακούσας ἐπικρατίων, Γέλης μὲν etc., nihil hic inconmodi: sin, non male ἐπικρατίειν aut ἔτι κρατεῖν cum Abreschio pingetur. Clar. Reiskio aliud, sed violentius, remedium in *Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 486.* WESS. — Γέλης ἐπικρατίων, id est, ἥς ἐπικράτει. Gelam quidem, quam tenebat, minoris faciebat: hanc cum Hieroni fratri commisisset gubernandam, ὃ δὲ τὰς Συρακούσας ἐκράτουν. In his non egemus correctionis. VALCK. — Naturalis verborum series haec fuerit, λόγον ἑλάσσω ἐποίητο ἐπικρατίων Γέλης: ubi ἐπικρατίων idem valet ac ἐπικρατίειν, quemadmodum multa in Graeco sermone verba cum participio construuntur, loco infinitivi. S.

4. ἔσαν ἅπαντα αἱ Συρήνουςαι) Reiskii et Pavii ἔσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρήν. elegans, sed minime, cum pronomem tacitum intelligatur, necessarium. Multa docti viri ad III. 157. nominati. WESS. — Lenissima Reiskii mutatio,

legentis καὶ ἔσαν ἅπαντ' αἱ αἱ Συρήκουσαι: ubi omitteretur forte rectius articulus: et omnia erant ei Syracusae: sic recte vertit St. Bergler. ad Alciphr. p. 237. Praeter illum multi hoc genus loquendi illustrarunt; locum huic similem protulit G. Raphelius Annot. in Pauli I. Ep. ad Cor. xv, 28. Atque haec nostra etiam valde accommoda Dukerus admovit his Herodotum imitantis Thucydidae VIII. 95. Εὐβοία γὰρ αὐτοῖς ἀπεκικλημένης τῆς Ἀττικῆς πάντα ἦν. Eodem casu comitante Herodotus alibi, [I. 122, 12. de quo quidem loco vide Hermann Adnot. 95. ad Viger.] ἦν οἱ τὰ πάντα ἡ Κυνά: et fortasse posuerat, omissa quae nunc adest praepositione ἐν, lib. III. c. 157. πάντα δὲ ἦν τοῖς Βαβυλωνίοις Ζώπυρος. VALCK. — Vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad III. 157, 20. Parum interest: sed, ut expeditissima, sic verissima huius loci scriptura fuisse videtur, quae Valckenario placuerat, ἔσαν ἅπαντ' αἱ αἱ Συρήκουσαι. S.

4 seq. αἱ δὲ παρανίκαι ἀνά τε ἔδραμον καὶ ἔβλαστον) Sic de Lacedaemoniis, ἀνά τε ἔδραμον αὐτίκα καὶ εὐθνήθησαν, lib. I. c. 66. Damascius apud Suidam in Γίσιος: ἀνίδραμ' τε καὶ εὐθνήθησιν. In Ἀναδραμείν, pro αὐξήθησιν adhibito, Homerum imitantur. Herodoteam tmesin, Ionibus ferme solis et Poëtis psitatam, saepius usurpare non dubitavit Eunapius, in cuius Porphyrio p. 13. legitur: ἀνά τε ἔδραμος - - καὶ ἐπίδωσι. VALCK.

8. τῶν ἀστῶν) Status his movetur, iniuriā tamen, controversia; siquidem ἀστῶν id vocabulum, ubi abesse alii iuberent, in Musis saepe locum capessit. Hoc vide ex c. 170. αὐτίαν τε Ταραντίνων καὶ Ῥηγίνων, οἱ ὑπὸ Μικύθου τοῦ Χοίρου ἀναγκασθόμενοι τῶν ἀστῶν. Alia lib. III. 123. IV. 33. IX. 93. WESS.

19. συνείκημα ἀχαριτώτατον) Spartani populum Atticum δῆμον ἀχαρίστητον, ob gratiam sibi, uti prae se ferebant, non relatum, traducunt lib. V. 91. Diversiore paullo usu plebs συνείκημα ἀχαριτώτατον, quia tyrannis insuavis illa et minime iucunda; quippe qua αὐδὲν ἀξυνετώτερον οὐδὲ ὑβριστότερον, de Megabyzi Persae sententia, lib. III. 81. Instaurata vox memorem lib. I. 207. non anget. WESS.

CAP. CLVII. 3. καὶ Ἀθηναῖος) Additis Atheniensibus, quos neglectos series et Mssti noluerunt, sermo nunc instructor: adfuisse autem Atheniensium legatum,

cap. 161. atque ex Ephorō scholiastes Pindari Pyth. Od. I. prope fin. clamat. WESS.

5 seq. τὸν γὰρ ἐπιόντα etc.) Non nescio quomodo γὰρ ista in sede possit defendi, neque adeo ista lib. I. c. 163. πυνθέμενος τὸν Μῆδον παρ' αὐτῶν ὡς αὐξοίτο: sed quia centenīs, quae horum dantur similia, nihil inesse puto, quod ad haec respondeat, placet elegantissimi Gisberti Koenii nostratis coniectura, voculam γὰρ transponentis hoc modo: Ἐπιμύσαν ἡμῖας Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι (has voces praebent Codd.) — παραλαμβόμενους σε πρὸς τὸν βαρβαρὸν τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα πάντως γὰρ κου πυνθάνεσθαι, ὅτι Πέρσης ἀνὴρ etc. VALCK. — Τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα (ne qui adhaerescant) repetit c. 177. Ceterum culte variegatam orationem sistunt, aliorum decursuram more, πάντως κου πυνθάνεσθαι ὅτι Πέρσης ἀνὴρ, ἐπιὼν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, μέλλει, ζεύξας etc. Non dissimiles figurandae dictionis modos Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 104. et ad Aristaeneti lib. I. Epist. 5. conduxit. WESS.

11. δυνάμιός τε ἦκεις μεγάλης) Sentio aliquid hoc loco turbati. Semper tali in re δυνάμιός τε εὖ ἦκεις, aut etiam πόρρω. Editio geminum equidem haud reminiscor. Corrigitur a Reiskio ἦκεις μεγάλως, plaudente Abreschio Diluc. Thucyd. p. 121. sine exemplo tamen. WESS. — Emendandum censeo, σὺ δὲ δυνάμιός τε εὖ ἦκεις, καὶ etc. electa voce μεγάλης, quae forsā ex interpretamento, μέγαλῃ ἔχεις, nata contextum irrepsit. μεγάλως legenti Reiskio suffragatur Abreschius Diluc. Thucyd. p. 121., sed constans in hac formula repugnat usus: ἔχειν in talibus quaevis adverbia sibi patitur adiungi; sed ἦκειν ferme tantum εὖ admisit. Ut Graece non dicitur χρημάτων εὖ ἦκεις μεγάλων, sic neque δυνάμιος εὖ ἦκεις μεγάλης. Obmoveri non debet illinc diversum quod legitur lib. VIII. c. 111. Quinquies usurpatum Herodoto, εὖ ἦκειν, totidem vicibus Aelianus repraesentavit, cuius loca dedit L. Bos ad Luciani [Εἰκόνες, s. Imag. cap. 11.] μορφῆς μὲν εὖ ἠκούσας T. II. p. 469. [ed. Wetst.] Apud Suid. in Εὐτόκιος legitur et γένους εὖ ἦκων. Φύσεως εὖ ἦκοντα dixit Philostr. Vit. Apoll. VIII. c. 18. Hyperides, πιθανότητες εὖ ἦκει, iuxta Demetrium Magnesium apud Dionys. Halic. T. II. p. 179, 40. D. Heinsii coniectura in Theocr. XIII. 15. magis videretur probabilis, si scripsisset: Αὐτῷ δ' (id est

ἑαυτοῦ) εὖ ἤκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίνει. Ἐαυτῶν εὖ ἤκοντες Assyrii dicuntur Nostro l. c. 102. Thomas M. in Ἐχω locutionem, Φρενῶν εὖ ἤκει, comparat cum HomERICA τόξων εὖ εἰδώς, quam similesque nobis explanavit T. H. ad Thom. in Γε-
 γυμνασμένος ῥητορικῆς. VALCK. — Rara utique et vix alibi reperiunda structura, quam h. l. communi consensu praeferunt libri omnes: nec tamen idcirco temere mutanda ab Editore. Multa passim in veterum scriptis reperiuntur ἅπαξ λεγόμενα, multae item formulae insolentiores, quae turbare quidem nos possunt, nec vero idcirco eliminari continuo debent. Immo vero, quum l. 149, 7. χῶρην dixerit Herodotus ὠρέων ἤκουσαν οὐκ ὁμοίως, non adiecta, sed subintellecta εὖ particula; quumque VIII. 111, 11. θεῶν χρηστῶν (non, nude θεῶν) ἤκοιεν εὖ scripserit; quidni idem h. l. δυνάμιος ἤκεις μεγάλης (quod aliquanto maiorem vim habere videtur, quam δυνάμιος εὖ ἤκεις) scribere potuerit? S.

CAP. CLVIII. 1. πολλὸς ἐνέκειτο λόγων) Latina Vallae inmutata a Gronovio sunt. Convenit ex parte πολλὸς ἦν λισσόμενος ὁ ξείνος lib. IX. 90. et lib. VIII. 59. πολλὸς ἦν ὁ Θειμιστοκλῆς ἐν τοῖσι λόγοισι: plenissime Dionis hoc Cassii lib. XLII. [c. 24.] p. 221. ed. Steph. καὶ ὅτι πολὺς ἐνέκειτο τό, τε τοῦ Καίσαρος ὄνομα ἐπικαλούμενος M. Caecilius. WESS. — *Valla*: nullus in hac oratione fuit. Commode ad sententiam Gronovius: vehemens erat in urgendo. πολλὸς affectum et vehementiam exprimit: ἐγκέσθαι vero est insectari, invehi, urgere. S.

[2. λόγον ἔχοντες πλεονέκτην) Gronov. cum *Valla*: Insolentem habetis orationem; satis commode ad sententiam, cui quidem rite exprimendae adconcomitatus ali-quod latinum verbum desideres. Hoc enim Gelo dicit: *Vestris unice commodis intenti ab aliis ea postulatis officia, quae vos illis petentibus praestare dedignamini. S.*]

7 seq. τὸν Δωριεὺς - - πρὸς Ἑγεσταίων Φόνον) De his, infelice-que Doriei interitu, lib. V. 46. Ex schedis ὠφελῆαι, [lin. 9.] veluti eodem libro c. 98. placuerunt; neque damnabiles ἐπαυρίσεις, [lin. 10] usu Thucydidis II. 53. quamquam similis ibi scriptionis variatio, munitae. WESS.

8. ὑποστεινόντος) ἐλπίδα δηλονότι: prout recte supplet Schol. in Thucyd. VIII. c. 48. In Aristoph. Acharn. vs. 657. ὑπο-

τῶν μισθῶν redditur ὑπισχνούμενος a Schol. et Suida; qui Philostrato tribuit, quae sunt Synesii Ep. 105. p. 247. A. In istis infra, [lin. 15.] οὕτω δὲ Γέλωνος μνηστὴς γίγνεται, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 57. Vid. Clar. Io. Taylor in Demosth. Midian. p. 299 seq. VALCK.

17. διηκοσίας τε τριήρας) Armasse Gelonem διηκοσίας ναῦς καὶ διαχιλῶνς ἱππεῖς καὶ πεζοὺς μυρίους ex Ephoro Critici produnt ad Pindari Od. Pyth. I. longe infra catalogum, quem hic annumeravit. Si verum est, Dionysium lapsis aliquot annis ex una Syracusana civitate c. et xx. m. peditum, et xii. m. equitum, navesque longas cccc. in aciem emisisse apud Diodorum lib. II. 5., magnifica haec promissa inani iactantiae non erunt imputanda. WESS.

CAP. CLIX. 2. Ἡ κε μέγ' οἰμώζειν) Manifesta adumbratio Homerei Ἡ κε μέγ' οἰμώζειν γέγων' Ἰππηλάτα Πηλεὺς Iliad. H'. 125. WESS. — Homerici versus est parodia ex Ἰλ. η'. 125. Sententiae non illa multum dissimilis in Ἰλ. α'. 255. ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος. Ad Homerum Herodotea comparavit Eustath. in Ἰλ. η'. p. 540. καὶ παρ' Ἡροδότῃ εὐρεται σχῆμα ὅμοιον τῷ Ὀμηρικῷ etc. VALCK.

3. ἀπαραιρήσθαι) Quod ex Med. et aliis ἀπαραιρήσθαι, qua tandem re vulgatum exsuperet, non video; incommode quoque coalita syllaba. WESS. — Immo nec vulgatum probum erat, nec id quod ex Med. Gronovius receperat. Ionica ista verbi forma non in praesenti tempore, solum in praeterito perfecto et plusquamperf. locum habet: quare unice vera terminatio h. l. ἦσθαι erat. S.

8. εὐ δὲ μὴ βοηθεῖν) Premo vestigia probatorum Codd. ipsiusque Scriptoris lib. III. 134. εὐ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύσθαι, et parili saepe modo. Vid. lib. IV. 128. WESS. — Restituetur βοηθεῖν ex Codicibus. Videatur clar. Editor in p. 30, n. 98. et 336, 37. [Wess. ad I. 63, 13. et ad IV. 126, 6.] VALCK. — Ad infinitivum βοηθεῖν pronum est aut βούλου (ion. βούλεν) intelligere, aut δικαίως ex verbo proxime praecedente. S.

CAP. CLX. 1. ἐπειδὴ ὦρα ἀπεστραμμένους τοὺς λόγους τοῦ Σωκράτους) Ἐπεστραμμένους τοὺς λόγους, dicta aspera, fuisse autumo: quo sensu λόγων μάλλον ἐπιστραμμένους Themistocles acerbius locutus lib. VIII. 62. et Demosthenis σμενέτης ἐπιστραμμένη, asperior, discrepans ab Isocratea, quip-

pe quae ἀβροτέρα καὶ ἡδίων in Philostrati lib. I. Vit. Soph. p. 504. ubi bene Olearius. WESS. — At ἀπιστερ. communi consensu exhibent libri omnes, quod et ipse Wess. in contextu tenuit: merito; commodam enim offert sententiam, sermonem aversantem, cum indignatione respuentem propositam conditionem. S.

2. τὸν τελευταῖόν σφι τόνδε) τὸ τελευταῖόν legi mavult Koenius. VALCK.

3 seq. ὀνειδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμόν) Haec et seqq. prostant et ap. Stobaeum p. 171, 11. et p. 173, 32. Aeschines, de Falsa Leg. p. 48, 11. τὸ ψευδές, inquit, ὀνειδὲς οὐ περαιτέρω τῆς ἀκοῆς ἀφικνεῖται. Iuxta Xerxen Herodoti VII. 39. ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων οἰκίει ὁ θυμός. Cum hoc Gelonis, dictum iratae Tomyridis comparandum est ex lib. I. c. 212. οὕτω μαίνεσθε, ὥστε, κατιόντος τοῦ οἶνου ἐς τὸ σῶμα, ἐπαναπλῶειν ὑμῶν ἔπεα κακά. Nostro loco positum in medio pertinet ad utrumque, ni fallor, ἀνθρώπῳ: nam et ὀνειδεα dici possunt κατιόντα ἀνθρώπῳ, pro ἐς ἀνθρώπον: apud Thucyd. veram lectionem Codex optimus servavit [I. 78.] p. 53, 78. Non mirabor, si cui placebit ἀνθρώπων, ut convitia per aures immissa dicantur κατιόντα in pectus sive ἐς τὸν θυμόν. Iram in pectore Plato, cupiditalem subter praecordia locavit. VALCK.

5. οὗ μὲ ἔπεισας) Praetuli hoc ex Stobensi et scriptis: neque enim de futuro sermo. WESS.

10. ἡμεῖς τι ὑπεῖχομεν) Sic scribendum vidit. Koenius. VALCK.

14. τούτοις ὑμέας χρεὼν ἐστὶ ἀρεῖσθαι) Haec vobis oportet placeat conditio. Ἀρεῖσθαι, quod, Vallae lectum, dat Arch. plures si habent Codices, optio difficilis erit inter ista duo; ut et in his apud Stobaeum (p. 4, 27.) Democriti, ἐπὶ τοῖς δυνατοῖς δεῖ ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παροῦσιν ἀρεῖσθαι, scribendum-ne totidem sit literis ἀρεῖσθαι, an, una detrita, ἀρεῖσθαι; utrumque recepit usus. Contentum suis rebus esse vulgo certe dicebatur ἀρεῖσθαι τοῖς παροῦσιν, ut in Ep. ad Hebr. XIII, 5. et in locis adscriptis a Wetstenio. Idem Isocrati saepe στέργειν τοῖς παροῦσι: ἀγαπᾶν τοῖς ὑπάρχουσιν, Lysiae; si huius est ὁ ἐπιτάφιος λόγος, quod non opinor: aliis ἀρεῖσθαι τοῖς παροῦσι. Postremum hoc veteribus ista structura multo est usitatius, quam ἀρεῖ-

σθαι: Thucyd. II. 68. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἀργεὶ καταστάσει: VIII. 84. Lucian. T. I. p. 648. II. p. 639. Longin. xxxiii. 5., ἥμισυ τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος: quin ipsi Herodoto, IV. 78., διαίτη οὐδαμῶς ἡρέσκετο Σικιτικῇ: III. 34., οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει. [Adde IX. 66, 1. et 4.] At alterum illud apud Nostrum etiam invenitur lib. IX. cap. 32., οὐδ' οὕτω ἔφη ἔτι ἀρεσθῆναι τούτοις μόνουσι. VALCK. — Animus in ἀρεσθῆναι magis, quam ἀρέσκεσθαι vergit, motus istis lib. IX. 32. οὐδ' οὕτω ἔφη ἔτι ἀρεσθῆναι τούτοις μόνουσι. Accedunt ἀρεσκούμενοι τοῖς παροῦσι in Teletis fragmento apud Stob. Serm. XCV. p. 523. et Epist. ad Hebraeos c. xiii, 5. Nemini tamen praescribo. WESS. — Equidem tenendum ἀρέσκεσθαι putavi, ut paullo exquisitius, huicque loco aptius, et inprimis Herodoteum. S.

CAP. CLXI. 1. Γέλων μὲν δὴ ταῦτα προτείνειτο) Non male cepit *Valla*, [sic reddens: *Hanc Gelon conditionem offerebat.*] Sic lib. V. 24. ταῦτε τοι ἐγὼ προτείνωμαι. Passivo significatu, δυὸν πραγμάτων προτεινομένων, scripsit *Isocrates* in Panathen. pag. 257, A. VALCK. — Προτείνειν, activā verbi formā, significat offerre, (pacis condiciones) proponere. Vide Lexic. Polyb. p. 541. Προτείνεσθαι, verbo medio, est pro opera alteri oblata vicissim certa iura aut mercedem postulare sibi. Conf. IX. 34, 6 et 9. S.

3. ἀμείβετό μιν τοῖσδε) Aspernandum hoc non videbatur. Huiusmodi lib. I. 35. Κροῖσος δὲ μιν ἀμείβετο τοῖσδε. WESS.

12. οὕτω ἔχει τοι) *Laurentius* vertit, ceu scriptum οὕτω ἔχει τοι invenisset, quod Codd. respuunt, minime tamen inprobum. Vulgatum vult, ita sese res habet; tum sequi debuit, ὡς οὐδ' ἦν, ut etiamsi etc. Eadem sentiunt *Reiskius* et *Abreschius*. WESS. — Potuit *Valla* id ipsum, quod libri omnes tenent, οὕτω ἔχει τοι, ita habeto, nec sic quidem male, interpretari. Nec vero necesse est ut ὡς sequatur; modo, loco commatis quod post ἔχει olim ponebatur, maiore distinctione interpungatur oratio, quod ante nos iam a *Schaefero* factum. S.

17. πάλιν Ἑλλήνων στρατὸν) Male παρ' ἄλλων *Valla* et consentanei. *Maritimas* civitatis suae copias orator *Atticus* negligere haud potuit. WESS.

18. εἰ Συρηκουσίαισι ἐόντες Ἀθηναῖοι συγχωρήσωμεν). Super-

bum oratoris Attici dictum infregit, hinc meo quidem arbitrato alienissima, vocola ei, quae, ex vicino ei facile nata, quo hic ponitur modo construi non solet. Quae praecedunt, sic sunt iungenda: ἄλλω δὲ παρήσομεν οὐδενὶ ναυαρχεῖν· μάτην γὰρ ἂν - - - εἴημεν κεκτημένοι. Hic plena ponenda est distinctio. Novam periodum orator animosus sic orditur: Συρηκουσίοισι, ἔόντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίας; Nos, qui sumus Athenienses, Syracusanis cederemus principatu! Pendet modus subiunctivus, συγχωρήσωμεν, a suppressis, θέλεις, vel βούλει ἴνα. Vehementiam dicti sentient, qui vel ad similia, vel ad haec attenderunt *Demosthenis* p. 49, 8. [p. 78, 13. ed. Reisk.] ἀξιῶν Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τὸν ἐκ Πέλλης ὀρμώμενον περὶ τῶν νήσων διαδικάζεσθαι. Pag. 126, 35. [pag. 197, 11. Reisk.] ὑμεῖς δὲ, ὄντες Ἀθηναῖοι, βαρβαρον ἄνθρωπον καὶ ταῦτα γυναιῖα φοβηθήσεσθε; Tale quid indicatum voluit *Thucyd.* VI. c. 59., ubi Hippias Acantidae filiam suam Archedicen, Ἀθηναῖς ὦν Λαμβιακῆν ἔδωκεν. Quantam hic vim nomen haberet Ἀθηναίων, mox explicat Atheniensis: ἀρχαιοτάτον μὲν ἔθνος παρεχόμενοι, μῦθοι δὲ ἔόντες οὐ μετανάττει Ἑλλήνων: quae tractavit clariss. *Wessel.* supra p. 26. [Adnot. ad I. 56, 10.] *Plutarchus* de Exil. pag. 604. p. Τίς εἶρηκε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος ἐγκώμιον τοιαῦτον οἶον Εὐριπίδης; Ἡ πρῶτα μὲν λεῖως οὐκ ἱπακτὸς ἄλλοθεν, αὐτόχθονες δ' ἔφουμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, Πεσσῶν ὁμοίως διαφρονηθεῖσαι βιλαῖς, Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγώγιμοι. Euripidis ista, nobis ex *Erechtheo* servata, minus sincera prostant in orat. *Lycurgi* p. 160. *VALCK.* — Quod abiectam voculam ei maluit Vir doctissimus, id commodissimum foret, si vera esset scriptura verbi συγχωρήσωμεν: sed terminatio subiunctivi modi temere primum in editionem *H. Stephani* posteriore invecta est; et, ut voculam ei libri omnes agnoscunt, sic probatissimi codices cum ed. *Ald.* et *Steph. pr.* in συγχωρήσομεν consentiunt, quam scripturam non dubito in aliis etiam scriptis libris, si diligentius inspiciantur, iri repertum. Caeterum, quam vim inesse monuit *Valck.* in verbis ἔόντες Ἀθηναῖοι, ea etiam sic integra manet. *S.*

20. μῦθοι δὲ ἔόντες οὐ μετανάττει) Vide lib. I. cap. 56. *WESS.* — Μετανάστης, qui solum vertit, Homericum vocab. *Iliad.* I. 644. (al. 648.) et π'. 59. non ad thema ἴσθημι vel στάω referendum, ut a nonnullis factum video; sed a ra-

dice *ναίω*, *ναίω*, habito, repetendum; ut cum *Eustath.* ad *Iliad.* π'. p. 1059. recte *Aem. Portus* monuit. S.

21. τῶν καὶ Ὀμηρος etc.) *Menesthea* indicari *Galeus* admonuit, *Poëta* consentiente, *Iliad.* B'. 554. *WESS.*

CAP. CLXII. 2. τοὺς μὲν ἄρχοντας) Insertam vocem requirebant sequentia, in quibus *Cl. Gronovii* ex schedis opera eminet. [Vide *Var. Lect.*] Equidem ex iisdem ἀρχομένους non adversabar olim: at supra *Laco* ad *Gelonem* ἰσθι-ἀρξέμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων c. 160. *WESS.*

3. οὐδὲν ἐπιέντες) Quod plures scripti οὐδὲν ὑπιέντες cum *Aldo*, laudibus docti viri fertur! *Suidae* Ὑφίαι, συνχωρί, nemo nescit, nemo quoque, gignendi plerumque casum id sibi sumere. *Ἐπιέντες* *Portus* illustravit. *WESS.* — Ὑπιέντες, ex *Arch.* enotatum, reciperem. Vim verbi propriam et translata *L. Küster.* attigit in *Aristoph. Ran.* vs. 1251. Ubi *Aristides* pro *Cimone* T. III. p. 251., ὥσπερ ἂν ἐν πλέων, καὶ παρὸν ἐξ οὐρίας καμίζεσθαι, εἴτα ὑφιέμην ὑπὸ διυλίας. *Schol. MS.* εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας, ἐπήγαγε τὸ Ὑφιέμην ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλάντων τὰ ἰσθία. Ut ὑφιέσθαι τῶν ἰσθίων, sic et dicebatur ὑφιέσθαι τοῦ τόνου, τῆς γλώττης, τῆς ὀργῆς: quorum primum est in *Aristoph. Vesp.* 336. secundum restituendum est *Philostrato* *Vit. Apoll.* lib. III. c. 25. tertium, ὑπιέσθαι τῆς ὀργῆς, habet *Herodot.* pag. 134, 18. et alibi. [II. 122, 78. conf. IV. 181, 18.] Qui vocatur *Phalaris*, *Epist.* 72., non ὑφῆρκα, sed scripserat, ut puto, πάντως που θαυμάζεις, ὅτι ὑφῆκα τῆς ὀργῆς. *VALCK.* — Sic vero etiam *Noster* activā verbi formā subinde utitur eādē notione remittendi: ὑπὲς τῆς ὀργῆς I. 156, 8. III. 52, 9. ὑπῆσειν τῆς ἀγνωμοσύνης IX. 4, 6. Similiterque h. l. ὑπιέντες unice verum arbitror: neque me movet quod cum accusativo casu (non cum genitivo) constructum h. l. id verbum videtur: potest enim verbum absolute positum intelligi, et οὐδὲν valere κατ' οὐδὲν, nulla parte cedere, nihil prorsus remittere. Quin immo suspicari licuerit, proprie cum accusativo casu construi verbum ὑφιέναι, gignendi vero casum nonnisi elliptica quadam ratione ei iungi, v. gr. ὑφιέναι τῆς ὀργῆς dici pro ὑφιέναι τὴν τῆς ὀργῆς, aliquid de ira remittere: quod si ita est, recte legitimeque dicitur οὐδὲν ὑφιέναι, nihil remittere. S.

[4. οὐκ ἂν φθένοιτε etc.) Familiarem istam Graecis for-

mulam lata et ingeniosa disputatione tractans *Herman-
nus* in Adnot. 204. ad *Vigerum*, hunc quoque *Herodoti*
locum citavit, tanquam talem in quo ista formula non
possit interrogative accipi. Quod ut Viro doctissimo ultre
largior, sic mihi videtur locutioni illi ubique primitiva
et propria vis inesse huiusmodi, non poteris nimis cito,
nimis celeriter hoc facere; id est, ocyus et quam ocyssime hoc
fac. Et est hic quidem plenior, quam aliàs, locutio, ad-
iectis verbis τὴν ταχίστην: quasi diceret, etiamsi quam ci-
tissime hinc abire properaretis, tamen non nimis cito abie-
ritis. S.]

6. ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἔαρ αὐτῇ ἐξαλείφεται) Errantem *Val-
lam* comiter in viam *P. Leopardus* reduxit, Emend. lib.
VIII. c. 1. Dicto *Gelonis*, quod idem animadvertit, pari-
lem, immo iocundioiorem, praestat elegantiam illud *Peri-
elis* ex *Orat. Parentali*, iuventutem *Atticam*, bello peremptam,
τὴν νεότητά ἐκ τῆς πόλεως ἀνηρῆσθαι, ὥσπερ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ
ἐνιαυτοῦ εἰ ἐξαλειφείη, in *Aristotelis Rhetor.* I. p. 30. et,
verbis parum mutatis, III. p. 134. ed. *Sylb.* Namque non
eiusdem illud tumoris atque audaciae, sed translationis
laudatissimae, cuius nullam merito, quippe obviae et co-
gnitu facillimae, *Philosophus* explanationem addidit. No-
ster adiunxit, modo tamen ipsius haec declaratio, verum
talem, quae maculam *Graeciae* adfricat. Quid enim? an
ἄλλων erat, *Gelonis* copias *Graecorum* exercitui tantum
praestare, quantum ver potius et nobilius aliis anni tem-
pestatibus est? Et talia *Herodotum*, *Graecorum* summum
praedicatorem, litteris prodere? Doctissimi viri *Pavius*
et *Reiskius*, ut historiae auctor ab ea immunis caset cul-
pa, δηλοῖ γὰρ, Gelo nempe, maluerunt. Bene quidem,
modo *Herodotea* forent. Puto *Cl. Valckenarium* omnia dis-
puncturum. [Vide mox Adn. ad lin. 6 seqq.] WESS. —

Perversam videtur in suo Cod. scripturam invenisse *Val-
la*, ἐξαλείφεται, et ἐξυαινημένον: vertit enim, ver ex anno
illi exaruisse. *Hesychii* Ἐξαλείφεται est ex *Aristophanis* fragm.
apud *Suidam* in Ἀναίφεται, qui descripsit istam notam ex
Scholiis plenioribus in *Arist. Ran.* vs. 196. Ἐξαλείφεται,
per se satis tutum, magis etiam adfirmat *Perielis* dictum,
quod, *Leopardo* memoratum Emend. VIII. 1., cum his
Gelonis compararunt *Ios. Wasse* ad *Thucyd.* pag. 118., et

P. Wessel. in *Diss. Herod.* pag. 46. Si verum licet fateri; mihi Herodoteum non valde placet Gelonis dictum, elegantius a Pericle correctum: *ver enim tanquam adolescentiam significat*, Cicero de Senect. c. 19. Ipsa pueritia recte dicitur ἔαρ παντὸς βίου apud Stobaeum pag. 453, 37. neque absurde Demades ὁ ῥήτωρ ἔλεγε (*Athenaeo* teste lib. III. pag. 99. D.) ἔαρ τοῦ δήμου τοὺς ἐφήβους. Iuventutem ex civitate bello sublatam (Φίλει γὰρ ἄνδρες πόλεμος ἀγρεύει νέους, *Sophocles* in *Scyriis*;) non inepte dixerit quis in funebri laudatione, ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐχειρθέν. VALCK.

6 seqq. οὗτος δὲ ὁ νόος etc.) Dicto Gelonis, sive verbo ἐξακαίρῃται, proxima si subiungerentur ista: στερισκομένη ὦν τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐωυτοῦ συμμαχίας εἰκαζε, ὡς εἰ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξακαίρημένον εἴη: intermedia nemo, credo, requireret; quae mihi nec *Herodoto* neque huius lectoribus satis digna videntur; iuvenumque potius in gratiam hunc similemve in modum primitus scripta: οὗτος δὲ ὁ νόος τοῦ ῥήματος, ὃ ἐθέλει λέγειν, εἶναι τὸ δοκιμώτατον (ἄλλα γὰρ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἔστι τὸ ἔαρ δοκιμώτατον) τῆς τῶν Ἑλλήνων στρατιᾶς τὴν ἐαυτοῦ στρατιάν. Recepta facile formam induerunt Ionicam. Obscuriora dicta, formulis etiam talibus nonnunquam adiectis, sed ad istam rationem nusquam, *Herodotus* interpretatur. VALCK. — Suspiciones doctissimorum Duumvirorum me quidem non admodum moverunt. *Wesselingio* suspectus iste locus erat, quod non credibile sit, Herodotum talia literis voluisse mandare, quae maculam Graeciae adfricent. At non suo ista nomine scribit Herodotus; sed, quid *Gelo* dixerit, magnifice de suis copiis sentiens, refert et interpretatur. *Valckenario* ipsa haec interpretatio tyronum in gratiam a nonnimine adiecta videtur, Herodotoque pariter et illius lectoribus indigna. Novimus tamen (nec ipse diffitetur *Vir doctus*) alibi etiam subinde Scriptorem nostrum acute et figurate dictorum aut proverbiorum nonnullorum vim et originem, unde ortum ceperint, aut a quo primum edita reperiantur, declarare; ut IV. 149. VI. 37. 84. et 130. Unum mihi in verbis, quae h. l. leguntur, nonnihil incommodi habere videtur, nempe verbum ἐστὶ lin. 8. quod verbum si abesset aut cum εἶναι permutaretur, (quae passim inter se permutata observare memini a li-

brariis) reliqua commodissime procederet oratio: ὅγλα δὲ, ὡς (λέγει, vel ἐθέλει λέγειν) ἐν τῷ ἐνιαυτῷ (εἶναι) τὸ ἔαρ δοκιμώτατον, τῆς δὲ τῶν Ἑλλήνων στρατιῆς (δοκιμώτατον εἶναι) τὴν ἰωυτοῦ στρατιήν. S.

CAP. CLXIII. 3. δέσας μὲν περὶ τοῖσι Ἑλλήσι) Excitans ista Suidas in Δείσαντες lectionem firmat Med. [Nempe, in citandis Herodoti testimoniis, Ionismum saepe negligit.] Δείσαι περὶ τινὶ, ad exemplum Nostri frequentarunt Thucydides, Aristophanes, Philostr. aliique Sophistae. VALCK.

9. Κάδμον τὸν Σκύθεω) Quem Delphos speculatorem misit, ut ob iustitiam sibi habuit Gelo commendatum, [cf. cap. 164, 9.] Κάδμον τὸν Σκύθεω: similiter Scythen Zanclaeorum Regem, secundum Herod. VI. 24., Darius ἐνόμισε πάντων ἀνδρῶν δικαιοτάτην εἶναι, ὅσοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἰωῦτὸν ἀνέβησαν. Hunc Cadmi Coi patrem esse censuit Iac. Perizon. dissentiente Wesselingio ad Herod. p. 448. [ad VI. 23, 2.] Quid si patris Cadmi fuerit ille patruus? ni enim ex eadem fuisset familia, mirum esset. Cadmum in Siciliam Zanclen habitatum concessisse, quam Scythes olim tenuerat imperio: cum Cadmo venisse traditur in Siciliam Epicharmus, Suidae in Ἐπίχαρμος. VALCK.

11. Φιλίους λόγους) Quibus, si ita res ferret, Persam regem comiter alloqueretur, Gelonique conciliaret. Sic lib. VIII. 106. ἔλεγε πρὸς αὐτὸν πολλοὺς καὶ Φιλίους λόγους. Namque διφασίους λόγους corrigi, necesse haud opinor, siquidem ad amicitiae illam testificationem διδόναι γῆν τε καὶ ἔθωρ manifesto spectat. De Cadmo ad lib. VI. 23. WESS.

CAP. CLXIV. 3. Cadmus primum dicitur a patre traditam accepisse τὴν τυραννίδα Κῶων εὖ βεβηκνῦσαν, id est εὐσταθῆ: bene stabilitam, recte reddidit H. Steph. Monitore fidelissimo T. Hemsterhusio apud Lucian. pag. 278. [ad Dial. Deor. XXV. 2.] βεβηκνῆναι significat firmo certoque gradu nizam consistere. [Satis erat, stare. cf. Lexic. Polyb. voc. Βαῖνον. Inde βίβαιος, stabilis.] Cautus Imperator, ἀσφαλῆς Euripidi, Archilocho est ἀσφαλῆως βεβηκῶς apud Dion. Chrys. p. 399. B. Fortunati Sophocli in Elect. vs. 985., et eidem dicuntur Archilocho, εὖ βεβηκότες, sic ut primam verbi potestatem proxime respiciat, apud Stobaeum p. 561, 53. Saepe Dii, ait, μάλ' εὖ βεβηκότες Ὑπτίους κλίνουσ': ita scribendum.

est pro *κινούσ'*. Εὖ τὴν Ἑλλάδα ἔτι *βεβηκυῖαν*, *florentem adhuc Graeciam* dixit Pausan. III. p. 222. De felici civitatis statu posuerat forte Philostratus Vit. Apol. IV. 8. εὖ *βήσονται ἡ πόλις, μάλλον δὲ ἰσότης*: eidem p. 702, 8. restituisse dicitur Salmas. εὖ *βεβηκότα*, quod illinc forsā, ut e Philostrato plurima, Suidas enotatum reddidit *εὐσταθῆ*. VALCK. — Εὖ *βεβηκυῖαν*, bene firmam et fundatam. Pausan. III. 7. ὁ πέλεμος οὗτος εὖ τὴν Ἑλλάδα ἔτι *βεβηκυῖαν* διέσωσεν ἐκ βαΐθρων. Hinc *ἐχθροὶ εὖ βεβηκότις* in Sophocl. Elect. vs. 985., explicante Critico, *βεβαίως ἰστάμενοι*: et μάλ' εὖ *βεβηκότις* Archilochi Florileg. Grot. ex Stobaeo, pag. 437. Contra ea *ἐπισφαλῶς βεβηκότα*, infirmiter posita, ut Hieronymus, Sapient. Salomon. c. IV, 4. At Hemsterhusium vide in Luciani Dial. D. XXV. pag. 278. et H. Valesium ad Eusebii Hist. Eccl. lib. X. 4. p. 192. WESS.

3. seq. Mox imperio se Cadmus abdicasse dicitur *ἐκὼν τὸ εἶναι καὶ δεινοῦ ἐπιόντος οὐδενός, ἀλλ' ἀπὸ δικαιοσύνης*. In his defendi poterit *ἐπιόντος*, legi tamen etiam *ἐπαιόντος*: quae Koenii est coniectura. Lectionem Mediceam, ἀπὸ praebet Thomas Mag. in *Ἐκὼν εἶναι*: ubi quae proxima succedunt Herodoteis, γράφεται δὲ καὶ *ἐκόντες ὄντες* duas habent syllabas male repetitas: scripserat Thomas *ἐκόντες εἶναι*: quod bis reperitur et apud Herod. VIII. c. 30. IX. p. 511, 27. His rarius dat exemplum Plato T. III. p. 252. A. VALCK. — *Ἐκὼν τε εἶναι*, a Thoma in rarioribus ob negationis absentiam censitum, supra quoque c. 104. WESS.

CAP. CLXV. 5. *ἰβικήνῃτε ἀν τοῖσι Ἑλλήσι*) Talia de Gelone Ephorus apud Interpretes Pindari Pyth. Od. I.; quem an Timaeum in Punico contra Siciliam (uterque id descripserat) bello ducem sibi legerit Diodorus lib. XI. 20 seqq., incertum manet. Iustum ex Arch. et Vind. videtur [lin. 6.] *ἐπῆγε ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον*, quae et Reiskii coniectura. Diodorus τοῖς αὐτοῖς χρόνοις eadem de re lib. XI. 1. WESS.

[3. ὑπὸ Θήρωνος τοῦ Αἰνησιδήμου] Huius Theronis laudes celebratas esse a Pindaro Olymp. Ode II. et III. adnotavit Larcher. De Aenesidemo conf. c. 154, 7. S.]

7. *Ἐλισύκαν*) Bene habet: *Ἐλισκοί*, ex Hesychio, ἔθνος Λιγύων Stephan. Byz. Apud alios silentium de illis. Equidem indicia Helviorum et Helvetiorum nominis agnosco; mirorque Cl. Lud. de Boeck Memor. Crit. de Helvet. T. I. p. 51.,

et quos ille laudavit, operam his tralaticiam negasse. Mox βασιλῆα [lin. 10.] in στρατηγὸν ad Aldinam meam mutavit vir doctus; oblitus Carthaginensium duces, quod alibi ostensum, reges adpellatos. Vid. Polyæn. I. 27, 2. WESS.

7 seq. Ἐλισύκων καὶ Σαρδόνων) Ex Hecataeo memorantur Stephano Byz. Ἐλισυκοί, ἔθνος Λιγύων. Sardorum nomen addubito Σαρδόνων scripserit, an Σαρδονίων: hoc tamen praefero. Κύρνοι notissimi sunt Sardorum vicini. VALCK.

CAP. CLXVI. 2 seqq. ὡς συνέβη τῆς αὐτῆς ἡμέρας etc.) Aristoteles περὶ Ποιητικ. c. 23. consentit; non Diodorus, qui eundem in diem hanc Gelonis et Leonidae ad Thermopylas pugnam contulit; male, ex disputatione Celeb. Barbeyracii ad Histor. Pactor. et Foeder. Tom. I. p. 90. WESS. — Quod dicitur in Sicilia victus Amilcar quo die Salaminiam de Persis Graeci victoriam reportarunt, accuratius traditur a Diodoro XI. 24. ubi vid. Wesseling. et Perizon. in Aeliani Var. VI. 11. VALCK.

CAP. CLXVII. 2. εἰκότι χρεώμενων) Quid hoc? an illius imaginem colentes, quomodo olim Valla; an uti Latina nunc, illius imaginem servantes? Neutrum rei et sermonis genio respondet. Plausum abstulit meritissimum doctissimi Galei εἰκότι χρεώμενων, pro quo paullo plenius lib. III. c. 111. εἰκότι λόγῳ χρεώμενοι, probabili ratione utentes: nec differt supra c. 103. Φέρε ἴδω παντὶ τῷ εἰκότι. In rebus obscuris quod signis certissimis, qualia Poenis deerant, cognosci quitum non est, ad τὰ εἰκότα, vero similia et coniecturalia, venitur. Hyperides, ἃ δ' ἐστὶν ἀφανῆ, ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ εἰκόσι ζητεῖν, in Clementis Alex. Strom. VI. p. 747. et Theodoreti Orat. ad Graec. VI. pag. 102. WESS. — Εἰκότι corrigunt Galeus et Reiskius; utriusque ignarus οἰκότι legendum vidit et Koenius. VALCK.

11 seq. εἴτε ἐτέρῳ, ὡς Καρχηδόνιοι: τούτο μὲν οἱ etc.) Valla legit ut est in marg. ed. Steph. ἀφανισθέντι δὲ Ἀμίλκα, τρώπῳ εἴτε τοιούτῳ ὡς Φοίνικες λέγουσι, εἴτε ἐτέρῳ, ὡς Καρχηδόνιοι τε καὶ Συρηκούσιοι, τούτο μὲν οἱ θύουσι. Per Phoenices ego Carthaginienses intelligerem; quorum adeoque nomen in marginem malim reiectum, ut legatur, εἴτε ἐτέρῳ, ὡς Συρηκούσιοι: ut inventori stratagematis Geloni suo honorificam [an parum honorificam scribere Vir doctissimus voluerat?] narrationem de Amilcaris morte forte Sy-

racusanorum nobis exhibet *Polyaenus* I. c. 27, 2. VALCK. — Fieri non potest, quin aliquid turbatum hic sit. Superius enim ὡς Φοίνικες Carthaginienses includit, quippe eiusdem originis et meros Φοίνικας, lib. II. 32. et IV. 197. Si, *Carthaginiensibus* expulsis, legeris ὡς Συρηκόσιοι, qui in schedis nonnullis, opera frustranea erit; siquidem Syracusanis de Amilcaris (namque Gelo de eo sollicite quaerens nihil conpererat) interitu incerta atque inexplorata omnia. Sola praeterea *Poenorum* super eius exitu describitur narratio, alia nulla. Ista animum Cl. de Pauw adverterunt, opinati ὡς Φοίνικες aut alterum certe, ὡς Καρχηδόνιοι, ex scholio advenisse, negligentiaque scribarum sedem, quam non debebant, occupasse: qua quidem in suspicione quod vehementer offendat, nihil reperitur. Mihi; de his anxio, venerat in opinionem, neque eundem praeteriit, primitus fuisse, ἀφανισθέντι δὲ, — εἴτε τοιούτῳ, εἴτε ἑτέρῳ, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc., articulumque ob praecedentia in ὡς conversum. Ut ut doctiorum corona istis de coniecturis statuerit, pati nequeo, τῇσι πόλεσι τῶν ἀποικιδῶν [lin. 14.] vim inferri. *Appianus* Bel. Civil. lib. III. [cap. 31.] pag. 887. πολλοὺς περιέπεμψεν ἔς τε τὰς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀποικίδας πόλεις. WESS. — Quam cum *Schaefero* adoptavi superioris loci emendationem, ὡς Συρηκούσιοι, Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. ei *Polyaeni* testimonium, narrantis *strategemate* Gelonis occisum *Poenum* esse, (quem ille quidem *Himilconem* nominat) speciem videtur conciliare. Caeterum denuo expendenti mihi *Herodoteum* locum per quam fit probabilis *Wesselingii* sententia, *Syracusios* hic non nominasse *Herodotum*, sed nude ita scripsisse, εἴτε ἑτέρῳ, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. Quod ad πόλεις ἀποικίδας, iterum hoc vocabulo usus est *Appian.* Bell. Civ. lib. V. c. 31. Videntur autem nimiae *Reiskii* argutiae monentis: „τῶν ἀποικιδῶν non repeto ab ἡ ἀποικίς, τῆς ἀποικίδος, ubi „subauditur πόλεως: sed ab ἀποικίς, τοῦ ἀποικίδος, ut nominativus plur. sit ἀποικίδες, ut ἐπὶ ἄλλοις.“ Vocab. ἀποικίς graecus sermo, quod sciam, non agnoscit. S.

12. τοῦτο μὲν οἱ θύουσι) Regi Carthaginienses ἀφανισθέντι θύουσι, tamquam Deo. Praeter cetera, haec nobis de *Juliano* narrat Imperatore *Gregorius Nazianz.* Stelit. II. pag. 117. B. πολλοὺς εἰδώς τῶν περὶ αὐτοῦ δόξης ἡξιωμένων, ὡς αὖν ὑπάρ

ἀνθρώπων νομισθῆεν, τέχναις τισὶν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισθῆντας, καὶ διὰ τοῦτο θεοὺς νομισθῆντας, ἔρωτι τῆς αὐτῆς δόξης ἰαλυνώεις --- ἴψαι κατὰ τοῦ ποταμοῦ πειράται τὸ σῶμα. Huius rei sit penes oratorem Theologum fides: nostrae aetatis hominibus veraciora videbuntur de vanissimis philosophastris Heraclide Pontico et Empedocle narrata Diogeni quoque Laërtio V. 89. 91. VIII. 69. Deus immortalis haberi Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Aetnam Insiliit. VALCK.

CAP. CLXVIII. 9. Ὑπεκρίναντο -- εὐπρόσωπα) Sic illi quidem, prolixè polliciti, ad speciem pulcre responderunt; ἄλλα νοῖοντες. Sallust. Bell. Jug. cap. 75. Ad ea Rex, aliter atque animo gerebat, placide respondit. Idem est εὐπρόσωπος: quod honestum dictu veritati praetenditur, τοῦ λόγου dicitur τὸ εὐπρεπές. αἰρίαν εὐπρεπῆ, speciosam quae praetextitur causam, ἀφορμὴν εὐπρόσωπον vocat Pausan. IV. pag. 288. VALCK.

13. καταδοκίοντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον) Ista obversabantur Diodoro, scribenti de Corcyraeorum hac simulatione, ὡς δὲ τινες τῶν συγγραφέων ἱστοροῦσι, καταδοκοῦντες τὰς τοῦ πολέμου ῥητοίς, lib. XI. c. 15., sive καταδοκοῦντες τὸ τοῦ πολέμου τέλος, sicuti c. 3. Timaeum auctius hinc Lexicon suum fecisse, Cl. Dav. Ruhnkenius patefecit pag. 111. [p. 152. ed. sec.] WESS. — Excitat ista verba Suidas in Ἀνεκώχων. In Καταδοκῆσόντα descripsit ex c. 163. πέμπει ἐς Δελφοὺς Κάδμον --- καταδοκῆσόντα τὴν μάχην ἣ πισίται: illic Gelo, hic Corcyraei, lib. V. 67. Παριὶ ἐκαταδόκειν τὸν πόλεμον τῇ ἀποβήσεται: id est, περιμενέουσι ὁποτέρους ἀν πρόσθωνται: eventum exspectabant, ut fortunae adplicarent sua consilia; sive utrius partis melior fortuna belli esset, ut ad eius societatem inclinarent; quomodo ferme Livius loquitur XXXII. 21. et XXXI. 32. conf. XXXV. 48. Hanc suam in ope Graeciae laboranti ferenda cunctationem, τὴν πρότερον ἀπραγμοσύνην, mitibus verbis excusare nituntur opem Atheniensium expetentes Corcyraei apud Thucyd. lib. I. c. 32. VALCK.

14. ἀελπτίοντες μὲν τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλίσθαι) Haec Suidas profert in voce Ἀελπτίοντες. In Hesychio fluctuant incerti, Ἀελπτίοντες scribi debeat, an Ἀέλποντες, pro Ἀελπίοντες et Ἀέλσποντες. In his iudices desidero, qui Linguam Graecam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Graecum esse Ἀέλπιν: [aut ἀελπίην:] fatebuntur ἀελπτῖντες scribi Herodot. T. VI. P. I.

bendum apud *Homērum* in 'Ιλ. η'. 510. quia hanc solam formam analogia monstrat esse legitimam. Non ab ἔλπω formatur 'Αέλπω: sed ab ἀέλπτος formatum fuit 'Αελπεῖν: sicut ab ἀβέλπτος, 'Αβελπεῖν: ab ἀσειπτος, 'Ασειπεῖν: hoc, omissum Lexicographis, habet *Sophocl. Antig.* vs. 1350. 'Αβελπτῶ restituendum est *Etymologo* in Λεύσσω, pro ἀπεβελπτῶ. Λοξοβελπτέυντες *Thomae M.* in voc. Διάστροφαι restitui debuerat ex *Mssis*. VALCK.

17. ἵνα ἔχωσι πρὸς τὸν Πέρσην λέγειν τοιαῦτα) Non obedio codicibus, in λέγειν τοιαῦτα conspirantibus. Pulcre *Gronovius*. WESS. — Consulto igitur *Vir doctiss.* cum *Gronovio* verbum λέγειν hic praetermiserat: itaque indictum velim quod in *Var. Lect.* imprudens scripsi „contra quam veluisse videtur Editor.“ Ego vero elegantiam suavitatemque non percepi, quae ex omissio illo verbo accedere orationi visa erat *Gronovio*: nec alioquin adeo verborum parcum video *Herodotum*. S.

31. διεκρούσαντο τοὺς Ἕλληνας) Latina, Graecos *summo-*
moverunt, incommoda sunt, et *Porto* damnata. *Corcy-*
raeorum sane memorata σκῆψις aliud postulabat. *Dionysius Hal.*, eiusdem [Porti] indicio, *Ant. Rom.* X. [cap. 17.] p. 643. ταύτῃ διακρουσάμενος αὐτοὺς τῇ προφάσει, hac causatione eludens tribunos. WESS. — Similia alia eiusdem *Dionysii* loca indicat *Reiskianus Index*. Sic eodem verbo (notione eludendi (differendo praesertim, cunctando, tergiversando) utitur *Demosthenes* et alii. S.

CAP. CLXIX. 5 seqq. Ἐπιμέμψεσθε ὅσα ὑμῖν etc.) Haec plana minime. *Reiskius* de coniectura ὧ τι μέμνησθε, non meministis; potuisset minore molimine ὧ ἐπιμέμνησθε. Sed scripti obviam suspicionibus eunt, vulgatum, aut illi simile, tutantes. Erit ergo ἐπιμέμψεσθε ὅσα, conquerimini de omnibus illis quae. Ita ταῦτα ἐπιμεμψόμενοι, de his conquerentes, sive, haec incusantes, lib. II. 161. Tum congruum veritati ἐπεμψε μνηῶν δακρύματα, quomodo *Aroh.* Serien enim, ἐπιμέμψεσθε ὅσα ὑμῖν δακρύματα Μίνως ἐπεμψε μνηῶν. Id *Pavius* perspexit; *Reiskius*, insuper, senarium Μίνως ἐπεμψε μνηῶν δακρύματα perfectum (sive *Pythia* eum effuderit, seu casu, ut saepe, fuerit natus) rotundare. WESS. — *Apollinem* *Cretenses* interrogabant: εἴ σοι ἄμεινον γίγνεται τιμωρόσσι τῇ Ἑλλάδι: si res sibi publica fieret melior

opem Graeciae ferentibus. [an ex usu ipsis esset futurum, si opem ferrent Graeciae.] Erat haec Delphicum Deum adhibentibus consueta rogandi formula: εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται· εἰ λῶν καὶ ἄμεινον εἴη: ad quam ille simpliciter nunquam respondebat, ἄμεινον εἶναι. Livius expressit XXIII. xi. Si ita faxitis, Romani, vestrae res meliores facilioresque erunt, magisque ex sententia respublica vestra vobis procedet. Et XXV. 12. Haec si recte faxitis, --- fiet res vestra melior. Iuxta Herod. Pythia respondit Cretensibus: Mala conquerimini, o insipientes, quae multa propter auxilium Menelao latum vobis Minos immisit, iratus quod etc. atque adeo, οὐκ ἄμεινον ἔσται, isthoc vobis νηπίοις constet experimento: παθὼν δὲ τε νήπιος ἔγνω. In hanc ego sententiam Herodotea capienda iudico, quae sic, opinor, scripta nobis prodibunt ex Codicibus: Ὡ νήπιοι, ἐπιμέμψεσθε ὅσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλεω τιμωρημάτων Μίνως ἐπέμψε μηνίων δακρύματα. μηνίων ex Arch. enotatum est: Μενέλεω forma Nostro est usitata: de ultione loquitur in proximis; hic τιμώρημα est βοηθήμα. Infra c. 171. bello Troiano non pessimos fuisse tradit Cretenses τιμωροὺς Μενέλεω. Idomeneo Merioneque ducibus auxilia Menelao missa, Herodoto dicuntur Μενέλεω τιμωρήματα: sicut Hereuli dono missa Ἡρακλεῖ δαρήματα Sophocli Trach. vs. 681. Deum heroumque irae saepius immortales proprie dicuntur μνημάτα: neque sane dedecent Minoa, dum esset in vivis, plus aequo cupidum vindictae. Minos μνηίων dicitur Graecis, [lin. 7.] ὅτι οἱ μὲν οὐ συναξέπρῃξαντο (vid. not. in p. 425, 52.) αὐτῷ τὸν ἐν Καμίκῳ θάνατον γενόμενον. [Adnot. ad V. 94, 15.] Camicum cum venisset in Siciliam ad quaerendum exposcendumque Daedalum, illic tyrannus periit inhonesta morte: λουσάμενος ὑπὸ τῶν Κακάλου θυγατέρων ἀνηβή; ξίουσαν πίσσαν ἐπιχεαμένων αὐτῷ, Zenob. IV. 92. Hic [Zenobius paroemiographus] sua, quae de Minoë non trita tradit, Ephoro forsitan debet, aut Phikisto; quorum narrationes περὶ Δαιδαλοῦ τῆς ἀφίξεως πρὸς Κάκαλον, ut exempla pueris legenda, commendat Theon, Progymn. pag. 16. Minoëis mortem, diverse narratam Diodoro IV. cap. 79. Pausaniae VII. [c. 4.] p. 531. et aliis, quos in Creta p. 133. Meursius citant et Phil. Cluver. Sicil. Ant. p. 31. et 221. quaeque veterem praeterea spectant historiam, probabiliter tractaverat Sophocles in perduto dramate Καμικίαις: his qui-

dem apud *Athen.* legitur Καμικοῖς, sed ante hos xv. annos dedit ad me literas *A. Heringa*, in quibus significabat scribendum Καμικίους. Satyrico quippe dramati nomen inditum a Choro, sicut Trachiniis, Troasin, aliisque: placebit, sat scio, doctis viris amici mei emendatio. VAI.CK. — De *Sophocleo* dramate vide *Athen.* III. pag. 86. n. et IX. p. 388. F. cum *Animadv.* T. II. p. 80. et *Bruck* in *Sophoclis* Fragmentis p. 17 seq. S.

CAP. CLXX. 1. Λέγεται γὰρ Μίνω) Miram regii nominis formam, redituram c. 171., nolui repudiare: imperant praestantissimi Codices; ceteroqui τὸν Μίνω, τὸν Μίνωα, cum Poëta plures scriptitant. Caedem Minois, Cocali fraude patratam, exponit *Diodorus* lib. IV. 79. et *Conon* Narr. xxv. WESS. — Vide *Var. Lect.* h. l. et cap. 171, 5. S.

4. Θεοῦ σφιδιποτρύναντος) Veterem *Aldi Camerarii*que, propagatam in pleraque Lexica et Thesaurum *Stephani*, scripturam reduxi, quippe *Homeri* Odys. B'. 417. protectam auctoritate, Τηλέμαχος δ' ἐταίροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευεν Ὀσπλων ἄπτεσθαι. Qui Θεοῦ σφιδας optaverint, utantur schedis *Ask.*; res, modo turpis macula eluatur, levis erit momenti. WESS. — Quod in *Var. Lect.* nescire me scripsi quid spectans *Schaeferus* σφιδι revocarit, nunc et intelligere mihi videor, et recte a Viro docto factum arbitror. Scilicet quoniam frequenter apud *Homerum*, et constanter quidem alioquin, cum quarto casu construitur verbum ἐποτρύνειν, nihil caussae est cur Odys. B'. 417. alià structurà usum Poëtam statuamus: nempe Τηλέμαχος ibi ἐταίροισιν ἐκέλευεν, ἐποτρύνας αὐτούς. Quare et hoc loco probum videri debet, quod codex *Ask.* offert, σφιδας: sed recipi debebat id, quod ad vulgatum proxime accedens cum eò. *Ald.* duo codices *F.* et *Pb.* nobis servarunt, σφιδι, idem ac σφιδας et αὐτούς valens, ut *Iliad.* λ'. 111. ε'. 265. S.

5. πλὴν Πολιχνιτῶν τε καὶ Πραισίων) Cretae *Polichnitano*s et *Praesios* illustrat *Meursius*, Cretae suae lib. I. 14. A *Praesii*s discrepant *Stephani Byz.* Πραισίονι et Πραισιεύς eiusdem insulae, quos ΠΡΙΑΝΣΙΟΥΣ *Holstenius* et *Edm. Chishull* Ant. Asiat. p. 127. ob praeas foederum tabulas esse iubent; fortasse, quam decebat, confidentius. Memini bene nomen ΠΡΙΑΝΣΙΕΩΝ inter *Wildianos* videre, habuitque si-

milem Harduinus, Pop. et Urb. Num. p. 409. Verum obiter illud. WESS.

9. λιμῶ συνεσσιῶτας) Fame contractos vox ista designat; λιμῶ πιεζόμενους atque eis ἐλάχιστον veluti συναχθέντας. Arideos, et fame contabefactos dixisse quempiam veterum λιμῶ συνεσσιῶτας non opinor; sed dixerunt certe λιμῶ ἀποσκληῖναι et κατασκληῖναι: vid. Ti. Hemsterh. in Lucian. p. 442., quique, si nobiscum mansisset, in arte Critica Hemsterhusio fuisset inter nostrates longo sed proximus intervallo, Io. Pierson, ad Moer. pag. 50. Alterum illud est Herodoti, qui lib. IX. cap. 88. dixit λιμῶ συστάντας καὶ καμάτω, fame atque labore enectos, Valla. Permutantur interdum καθεστηκώς, κατεσκληκώς et συνεστηκώς. Hesych. Συνεστηκώς, συνηγμένος. Iustitia Chrysippo pingitur σκυθρωπή, καὶ συνεστηκὸς ἔχουσα τὸ πρόσωπον, apud A. Gellium Noct. Att. XIV. 4. VALCK. — Ut συνέναι dicuntur non modo qui amice cōeunt, sed et qui hostiliter congregiuntur: sic συστῆναι aut συνεστάναι dicuntur qui iam stant alter contra alterum, et inter se conflictantur pugnantque. Vide I. 214, 10. VI. 108, 16. et Adnot. ad I. 208, 1. Itaque, quemadmodum latine dicimus morbo, malis, doloribus conflictari, sic graeci dicunt λιμῶ, καμάτω, πόνη συνεστάναι. conf. IX. 89, 24 seq. et VIII. 74, 1. S.

13. Ἐρίην πόλιν) Quam a Cretensibus in Iapygia conditam narrat urbem, hic Ἐρίην cum dictam invenerint Strabo, Steph. Byz. Eustath. cur ex vitiosa sui Cod. lectione Gronovius Ἐρήην nobis effingit? VALCK. — Ex Med. et consentaneorum scriptura nihil extrico: Ἐρήην voluisse, anceps viri Celeb. suspicio est, ceteris praesertim Ἐρίην tuentibus. Strabonis enim Οὐρίαν mendose scribi consentiunt Cluverius Antiq. Ital. lib. IV. p. 1247. et Meursius lib. IV. Cret. cap. 5., tum maxime Alex. Symmach. Mazochius Comment. ad aeneas Tab. Heraeleenses pag. 95.; verissime pag. 537. adscribens, τὰς ἄλλας οἰκῆσαι, continuo succedens, [lin. 16.] notare, alias condidisse, quomodo Valla ex οἰκίσαι sui libri, et probe quidem: namque οἰκίσιν et οἰκίζην, quod ille persuadere nititur, tantundem valere Graecis, id vero sermonis habitus respuit. Illud a veritate quoque, Cretenses, qui postea Iapyges vocati, tribus generationibus, h. e. annis trecentis Troiae excidium praecessisse, ab-

ludit longissime. Et huc stupenda trahitur argumentatione, quod deinceps sequetur, *τρίτῃ δὲ γενεῇ μετὰ Μίνω τελευτήσαντα γινέσθαι τὰ Τρωϊκά*. Taceo, neque enim occultum est, *τρίτῃς γενεῆς* pro Nostri more centum duntaxat annos absolvere lib. II. 142. At sunt in egregio Commentario plura, festinatus deproperata. WESS. — Videtur doctissimus Editor, *οἰκῆσαι* licet in contextu tenens, unice tamen *οἰκίσται* verum indicasse, quod et *Schaeff.* recepit, quem et ego cum *Schulz.* et *Borh.* secutus sum. Nec tamen dissimulandum, scriptos libros omnes cum olim editis in *οἰκῆσαι* consentire. Conf. *Var. Lect.* VI. 33, 11. S.

20-22. *οἱ ὑπὸ Μικύθου ἐκ.*) Malunt *οἱ* ὑπὸ Μικ., tum *ἀστῶν* vocem pravam videri, in primis *οὔτω*, e marginali cera temere ingestum. [Sic *Reiskius.*] Quas quidem suspensiones auctoribus non invidio: *οἱ τῶν ἀστῶν* [qui ex civium numero,] Scriptoris more Rhegini illi sunt, a *Micytho auxiliatum* missi. *ἀπέθανον τρισχίλιοι οὔτω* non aliud, ac *ὁμοίως Hesychii*, sive, *τὸν αὐτὸν τρόπον*, uti opportune vir doctus *Miscell. Observ. T. III. p. 145.* WESS. — *Οὔτω*, ita; scil. dum a Micytho coacti opem ferebant Tarentinis; quod haud incommode *ea occasione* latine reddi posse putavi. De illo, *τῶν ἀστῶν*, vide *Adn. ad c. 156, 8. S.*

Ibid. ἀναγκαζόμενοι τῶν ἀστῶν) A *Valla* bene conversa miror, cur se vir doctus neget intelligere. *τῶν περιόικων ἀναγκαστοῦς* dixit c. 58. *Venire coacti, ἀφικέσθαι ἀναγκαζόμενοι*, more scribendi, quem valde Noster adamavit, hic dicuntur *ἀναγκαζόμενοι καὶ ἀπικόμενοι*. Tarentinis a Micytho coacti auxiliares, tria tum civium millia ceciderunt, *ἀπέθανον τρισχίλιοι οὔτω*. Postrema vox, saepe sic adhibita, tentari non debebat. Non definit numerum caesorum, cladem tamen Tarentinorum Rheginorumque suo loco *Diódorus* enarrat lib. XI. c. 52. VALCK.

23 seq. *ὁ δὲ Μίκυθος οἰκέτης ἰὼν Ἀναξίλῳ, ἐπίτροπος Πηνίου*) Donaria Olympica, quae dedicavit ex voto, variis locis memorans, decies virum optimum *Σμίκυθον* vocat *Pausanias*, cui lib. V. [c. 26.] p. 447. ex *Herodoto*, fuisse dicitur *δούλος καὶ ταμίης τῶν Ἀναξίλων χρημάτων*: sic *ἐπίτροπον* accepit *Herodoti*, qui I. 108. Harpagum scribit *πάντων ἐπίτροπον τῶν Ἀστυάγους*: apud recentiores isthoc usu saepe vox usurpatur. De tutela filiorum herilium, quam fidelissime Mi-

cythus administravit, nihil *Herodot.* aut *Pausan.*, memoria dignissima posteris tradidit *Diodor.* lib. XI. c. 66. et c. 48. Ut apud *Herodotum*, sic *Iustino* dicitur et *Macrobio* (p. 238.) *Micythus*, qui Σμίκυθος est *Pausaniae*. vid. *Wess.* ad *Diodor.* l. c. et *H. Vales.* ad *Exc.* ex *Diod.* p. 550. Eidem *Diodoro* dux quidam Μίκυθος memoratur ad *Olymp.* 117. lib. XIX. e. 88. πρὸς Μίκυθον scribendum apud *Dionys. Halic.* II. p. 190, 20. vid. *epigr.* apud *Küster.* ad *Suid.* T. III. p. 267. Σμικύθου meminit *Demosth.* p. 241. et *Aristoph.* Ἐκκλ. vs. 293. Innotuerunt et Σμικυθίων· Σμικρίων· Σμικρίνης. A dialecto pendet in propriis etiam nominibus saepenumero scribendi diversitas. VALCK.

24 seq. κατελείπτο οὗτος ὅσπερ etc.) Non displicet distinguendi in *Arch.* modus. [quem *Reiskius* etiam commendaverat:] nunc certe nexus minus adcommodatus cernitur. *Micythi*, optimae fidei tutoris, celebratissima in *Diodori* lib. XI. 48. et 66. et *Pausaniae*, cui Σμίκυθος, lib. V. 26. ubi et statuæ [statuarum] apud *Olympiam* ab illo dedicatæ [dedicatarum] memoria. *Iustinum*, *Macrobius*, aliosque hominis praedicatores non moror. WESS.

CAP. CLXXI. 2 seq. ἐς δὲ τὴν Κρήτην ἐρημ. etc.) Nihil habent ἐσοικίζεσθαι, et cetera, a quo pendeant. Quae τὴν παρενθήκην antecedunt, illa verbo nitebantur λέγεται: [c. 170, 1.] post illam vacula requiritur in talibus usitata. Videbatur amico meo ὡς in ὦν mutandum; idem et ego requiri suspicor, suo sic forte loco collocandum: Ἐς ὦν τὴν Κρήτην ἐρημωθεῖσαν λέγουσι Πραΐσιοι ἐσοικίζεσθαι ἄλλους τε ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα Ἕλληνας: neque displiceret Ἐς δὲ ὦν, quod aliquando minus considerate reieci. Videtur mihi sic legisse *Valla*, dum vertebat: *In Cretam igitur desolatam Praesii aiunt etc.* *Praesiorum* erat ista narratio, qui Ἐριοκρήτες, non participes expeditionis in *Sicaniam*, domi manserant. VALCK. — Suspecta habens ista verba *Vir doctissimus*, ὡς λέγουσι Πραΐσιοι etc. non recordatus erat, familiaris *Nostro* usus loquendi, de quo vide *Adnot.* ad I. 58, 7. et IV. 5, 1. S.

5. μετὰ Μίνω τελευτήσαντα) Μίνω *Gronovius* hinc in Μίνω, supra in Μίνων non debebat deformare; [vid. *Var. Lect.*] quī mox [lin. 8.] veram lectionem restituit σφί ἀπονοστήσαι in Τροίης, quam tamen absque membrana *Flor.*

ex *Valla* didicissemus et *Arch.* Pro, ἀπὸ τούτων δὲ [lin. 7.]
ex iisdem legerem ἀντὶ τούτου δὲ, et ob id: hoc commen-
dat responsum c. 169. VALCK. — Vide tamen *Var.*
Lect. S.

10. μετὰ τῶν ὑπολοίπων τρίτους etc.) Haec artissime, olim
commate ante τρίτους divulsa, iunxi. Οἱ ὑπόλοιποι, qui fa-
mem et pestem evaserant, cum tertiis Cretam advenis
postea incoluerunt. Stant mecum Cl. de Pauw et Abresch.
Opinor autem in *Herodoti oculis Homeri* Odyss. T. vs. 175.
ubi de insulae habitatoribus et varia origine, fuisse.
WESS.

